

GOVERNMENT OF INDIA
DEPARTMENT OF ARCHAEOLOGY
CENTRAL ARCHAEOLOGICAL
LIBRARY

CLASS _____

CALL No. **Sa4A**

vid-San

D.G.A. 79.

॥ श्रीः ॥

PRATĀPARUDRĪYA

॥ प्रतापरुद्रीयम् ॥

विद्यानायप्रणीतम् अलंकारशास्त्रम्
कुमारस्वामिसोमपीथिना विरचितया
रत्नापणारुख्यया व्याख्यया समन्वितम् ।

Third Edition

675

Edited by

C. Sankara Rama Sastri, M.A., B.L.,
Advocate, Mylapore, Madras.

Sa 4A
Vid/San

PRINTED AND PUBLISHED BY
THE SRI BALAMANORAMA PRESS,
MYLAPORE, MADRAS.

All Rights Reserved.

Price]

1950

[Rs. 4

1st Edition 1914

2nd Edition 1931

CENTRAL

LIBRARY

GENERAL

Acc. No. 675

Date 31-12-33

Call No. SA 4 A / vid / sam.

PREFACE

PRATĀPARUDRAYAŚOBHÜSHANA or PRATĀPARUDRIYA, as it is shortly called, is a brief, but exhaustive, standard work in Poetics, which is held in high esteem and enjoys an unrivalled popularity in South India among works of poetics. It covers a very wide range in the field of poetics, and proceeds on the lines of Mammata's Kāvya-prakāśa in general, and in particular follows the scheme of the Dhvanyāloka so far as the Dhvani is concerned, of the Daśarūpaka in matters of dramaturgy, and of the Alamkārasarvasva in the treatment of Alamkāras. All the verses in this book cited by way of example relate to King Pratāparudra of the Kākatiya dynasty who ruled over the Trilinga country with Ekaśilā, the modern Warangal, as his capital, towards the end of the 13th and beginning of the 14th century A.D. From the Pratāparudrakalyāṇanāṭaka which is a model drama composed by the author and incorporated in the Nāṭaka-prakaraṇa of this work to illustrate the several Nāṭakāṅgas and also from several other passages cited by way of illustration in this book it is known that Pratāparudra was the son of Mahādeva and Mummaḍāmbā, that Mummaḍāmbā was the daughter of Rudrāmbā who seems to have been an influential and powerful queen, whose parents were Gaṇapati and Somā. On the death of king Gaṇapati without male issue the kingdom seems to have been inherited by his daughter Rudrāmbā, who is throughout treated as the king in the drama. Queen Rudrāmbā, being sonless, adopted her grandson Pratāparudra whose coronation is described in the drama.

That Vidyānātha was a contemporary of King Pratāparudra goes without saying, so that the date of the work can be easily assigned to the last few decades of the 13th or the first few decades of the 14th century.

As regards the author of the commentary Ratnāṇa, it is clear from the colophon that his name is Kumārasvāmi Somapīthin, son of Mallinātha and younger brother of Peddayārya. Mallinātha, the famous author of the commentaries on the Pañca Mahā Kāvya has been assigned by research scholars to the middle of the 14th century so that Kumārasvāmi can be placed in the last few decades of the 14th and the first few decades of the 15th century.

Another commentary on Pratāparudriya called Ratnāsāna, available only up to Kāvya Prakaraṇa, has been printed in the Bombay Sanskrit Series edition of Pratāparudriya in addition to Ratnāṇa.

C. SANKARA RAMA SASTRI,

Mylapore, Madras.
24th February, 1950.

General Editor,
Sri Balamanoorama Series.

॥ प्रतापरुद्रीयस्य विषयानुक्रमणिका ॥

विषयः	पार्श्वम्	विषयः	पार्श्वम्
नायकप्रकरणे—		सात्त्विकभावाः	१७१
नायकगुणाः	८	व्यभिचारिभावाः	१७३
नायकस्वरूपम्	१३	मृत्तारचेष्टाः	१८७
उदात्तादिनायकविशेषाः	१५	सम्भवावस्थाः	१९४
मृत्तारनायकाः	१८	रसविशेषाः	१९९
मृत्तारनायिकाः	२१	दोषप्रकरणे—	
काव्यप्रकरणे—		पददोषाः	२१३
काव्यस्वरूपम्	३१	वाक्यदोषाः	२२७
कैश्चिन्त्यादिवृत्तयः	४३	अर्थदोषाः	२२६
रीत्यः	४६	गुणप्रकरणे—	
शय्या द्राक्षादिपाकाश्च	४९	गुणनिरूपणम्	२३३
काव्यविशेषाः	५१	शब्दालंकारप्रकरणे	
ध्वनिविशेषाः	५३	अलंकारस्वरूपनिरूपणम्	२४४
महाकाव्यादिप्रबन्धाः	६९	अलंकारविभागः	२४५
छन्दप्रबन्धाः	७०	छेकानुप्रासः	२४७
नाटकप्रकरणे—		कृत्यनुप्रासो यमकं च	२४८
नाट्यस्वरूपम्	७२	पुनरुक्तवदाभासः	२४९
वक्ता रूपकाणि	७३	जटानुप्रासः	२५०
रूपकसामग्री	७४	विशालंकारः	२५१
नाटकोदाहरणप्रारम्भः	९३	अर्थालंकारप्रकरणे—	
प्रथमोऽङ्कः	१०५	उपमा	२५४
द्वितीयोऽङ्कः	१११	अनन्वयः, उपमेयोपमा च	२६७
तृतीयोऽङ्कः	१२३	स्मरणं, रूपकं च	२६८
चतुर्थोऽङ्कः	१३५	परिणामः	२७३
पञ्चमोऽङ्कः	१४१	संदेशः	२७४
रसप्रकरणे—		अन्तिमाश्च	२७५
रसस्वरूपम्	१५५	अपहृतिः	२७६
रसादिस्थायिभावाः	१६३	उल्लेखः	२७७

विषयः	पार्श्वम्	विषयः	पार्श्वम्
उत्प्रेक्षा	२७८	आक्षेपः	३१७
अतिशयोक्तिः	२८७	व्याजस्तुतिः, अप्रस्तुतप्रशंसा च	३१९
सहोक्तिः	२८९	पर्यायोक्तम्	३२१
विनोक्तिः	२९०	प्रतीपं, अनुमानं च	३२२
समासोक्तिः	२९१	काव्यलिङ्गम्	३२३
वक्रोक्तिः	२९६	अर्थान्तरन्वासः	३२४
स्वभावोक्तिः, व्याजोक्तिश्च	२९७	यथासंख्यं, अर्थापत्तिश्च	३२५
भीलनम्	२९८	परिसंख्या	३२६
सामान्यम्, तद्वृणश्च	२९९	उत्तरम्	३२७
अतद्वृणः, विरोधश्च	३००	विकल्पः	३२८
विशेषः	३०३	समुच्चयः	३२९
अविकः	३०४	समाप्तिः, भाविकं च	३३१
विभावना, विशेषोक्तिरसंगतिश्च	३०५	प्रयत्नीकम्	३३३
विचित्रम्, अन्योन्यं च	३०६	व्याघातः, पर्यायश्च	३३४
विषमम्	३०७	श्लक्ष्णः	३३५
समं, तुल्ययोगिदा च	३०८	उदात्तः	३३६
दीपकम्	३०९	परिवृत्तिः	३३७
प्रतिवस्तुपमा	३१०	कारणमाला, एकावली, माला-	
इष्टान्तः	३११	दीपकं च	३३८
मिदृश्वना	३१२	सारः	३३९
व्यतिरेकः	३१३	मिश्रालंकारप्रकरणे—	
श्लेषः	३१४	संक्षिप्तः	३४०
परिहरः	३१६	संकरः	३४१

॥ श्रीः ॥

श्रीगुरुचरणारविन्दाभ्यां नमः

श्रीमद्विद्यानाथप्रणीतम्

प्रतापरुद्रीयम् ।

श्रीमत्कुमारस्वामिकृतरत्नापणसहितम् ।

अथ नायकप्रकरणम् ।

विद्याकैरवकौमुदीं श्रुतिशिरःसीमन्तमुक्तामणिं
दारान् पद्मभुवस्त्रिलोकजननीं वन्दे गिरां देवताम् ।

कल्याणानि तनोतु कश्चन पुमानर्धाङ्गदन्तावले

गण्डाभोगविलोडुपानलिगणान् कर्णाञ्जलैश्चालयन् ।

यत्पादाम्बुसहावलम्बशरणाः पूर्वे पुमांस्रजय-

ज्ञैलोक्यस्थितिसर्गसंहृतिविधौ निर्विघ्नसिद्धोद्यमाः ॥ १ ॥

अस्तु कल्याणर्षं दिव्यं वस्तु नारीनरात्मकम् ।

स्वोपज्ञं बाण्धव्यं यस्य विहारसृष्ट्येदिका ॥ २ ॥

वाणीं काणभुजीमजीगणदवासासीच वैयासिकी-

मन्तस्तन्त्रमरस्त पद्मगगवीगुम्फेषु चाजागरीत् ।

चाचामाचकलद्रहस्यमखिलं यथाक्षपादस्फुरां

लोकेऽभूददुपशमेव विदुषां सौजन्यजन्यं यशः ॥ ३ ॥

त्रिस्कन्धशास्त्रजलधिं जुलुकीकुसते स्म यः ।

तस्य श्रीमल्लिनाथस्य तनयोऽजनि तादृशः ॥ ४ ॥

कोलचलपेद्वार्यः प्रमाणपदवाक्यपारहृश्व यः ।

म्याख्यातनिखिलशालः प्रबन्धकर्ता च सर्वविशालः ॥ ५ ॥

तस्यानुग्रहमा तदनुग्रहात्तविद्योऽनवद्यो विनयावनमः ।

स्वामी विपश्चिद्वितनोति टीकां प्रतापरुद्रीयरहस्यमेत्थीम् ॥ ६ ॥

**यत्पादान्नजनमस्क्रियाः सुकृतिनां सारस्वतप्रक्रिया-
बीजन्यासश्चो भवन्ति कवितानाद्यैकजीवातवः ॥ १ ॥**

पुण्यश्लोकगुणोक्तिशानकषणादुत्तेजनां लम्बितं

संज्ञग्राह्यं रसादिरजननिचयं विद्याधिनाथः पुरा ।

सोऽहं तद्यवहारहेतुमधुना कैचित् करोम्योषणं

तत्रानुग्रहमृत्युतोऽभिलषितं क्रीणन्तु धन्या जनाः ॥ ७ ॥

यद्यपिगुणमखिलं शक्त्या तत्तत् प्रकाश्यते ।

नामूलं लिख्यते किञ्चिन्नानपेक्षितमुच्यते ॥ ८ ॥

अथ तत्रभवान् विद्यानाथनाम्ना महाकविरलंकारशास्त्रमारभमाणस्तस्या-
विघ्नपरिसमाप्तये प्रत्ययगमनाथ च 'मङ्गलादीनि मङ्गलमध्यानि मङ्गलान्तानि
शास्त्राणि ग्रथन्ते' इत्यादि भगवद्भाष्यकारवचनम् 'आशीर्नमस्क्रिया वस्तु-
निर्देशो वापि तन्मुखम्' इत्याशीराद्यन्यतमस्य प्रबन्धमुखलक्षणत्वप्रतिपादक-
माचार्यदण्डिवाक्यं च प्रमाणयन् वृद्धाचारपरिप्राप्तं विशिष्टेष्टदेवतानमस्कार-
लक्षणं मङ्गलमन्तेवास्यनुग्रहायादौ ग्रन्थतो निवध्नाति—**विद्येति** ॥ विद्या वेद-
वेदाङ्गादयः । 'अङ्गानि वेदाश्चत्वारो भीमांसा न्यायविस्तरः । पुराणं धर्मशास्त्रं च
मिथ्या क्षेत्राश्चतुर्दश ॥' इति स्मरणम् । ता एव कैरादाणि कुमुदानि तेषां कौमुदीं
चन्द्रिकां निखिलविशोद्धासकारणभूतामित्यर्थः । श्रुतीनां शिरांसि उपनिषद एव
शिरांसि भूर्धानः । तत्र सौमन्तमुक्तामणिं केशमार्गभिरणायमानां वेदान्तवेदा-
मित्यर्थः । अथास्या लौकिकस्वरूपमाह—**द्वारांनिति** ॥ 'द्वाराः पुंस्ति च भूम्येव'
इत्यभिधानाद्बहुत्वं पुंस्त्वं च । व्यवयवो लोकत्रिलोकः १. शाकपाथिवादित्वान्म-
ध्यमपदलोपी समासः । लोकत्रयसमुदायोऽत्र त्रिलोकशब्देन विवक्षितः । तस्य
जननीमिति षष्ठीसमासः । अन्यथा 'तद्वितार्थ' इत्यादिना समाहारसमासे
अकारान्तोत्तरपदत्वेन स्त्रीत्वाद् 'द्विगोः' इतीकारे त्रिलोकीति स्याद् । अत एव
'द्विगोर्लुगनपत्ये' इत्यत्र "व्यवयवा विद्या त्रिविद्या । तामधीते वेत्ति वा
त्रैविद्यः । न तु तिस्रो विद्या अधीत इत्यणप्रत्ययनिमित्तः 'तद्वितार्थ' इत्यादिना
समासः । अत एवाणप्रत्ययस्य लुगभावः" इत्याह भगवान् भाष्यकारः । इत्थं नम-
स्कर्तव्यदेवताया वैशिष्ट्यमुक्त्वा स्वग्रन्थारम्भोपयोगित्वेन इष्टत्वं च सूचयति—
यत्पादेति ॥ पादावब्जे इवेत्युपमितसमासः । न तु पादावेवावब्जे इति रूपक-
समासः । तथा सत्यल्लयोः प्राधान्येन तत्र नमस्कारायोगात् । सारस्वतप्रक्रियाः
काव्यनाटकादिवाङ्मयविशेषाः तासां बीजं कारणभूतः शक्तिप्रतिभाद्यपरपर्यायः
संस्कारविशेषः । तदेव बीजमङ्कुरकारणं तस्य न्यासभुवः आवापभूमयः ।
कवितानाद्यस्यैकजीवातवो मुख्यजीवनौषधादि अविच्छेदहेतव इत्यर्थः । अत्र
नमस्कारात् कविताकारणभूतः संस्कारो जायते संप्रदायाविच्छेदश्च भवतीति

पूर्वेभ्यो भामहादिभ्यः सादरं विहिताञ्जलिः ।
 वक्ष्ये सम्यगलंकारशास्त्रसर्वस्वसंग्रहम् ॥ २ ॥
 चिरेण चरितार्थोऽभूत् काव्यालंकारसंग्रहः ।
 प्रतापरुद्रदेवस्य कीर्तिर्येन प्रकाश्यते ॥ ३ ॥
 रसप्रधानाः शब्दार्था गुणालंकारवृत्तयः ।
 रीतयश्चेयती शास्त्रप्रमेयं काव्यपद्धतिः ॥ ४ ॥
 यद्यप्यसौ प्रबन्धेषु प्राचां साधु निरूपिता ।
 तथाप्यस्याः समं नेतुर्नोदाहरणमाहृतम् ॥ ५ ॥
 पुण्यश्लोकस्य चरितमुदाहरणमर्हति ।
 न कश्चिदाहृष्टः पूर्वैः प्रबन्धामरणीकृतः ॥ ६ ॥
 प्रबन्धानां प्रबन्धूणामपि कीर्तिप्रतिष्ठयोः ।

भावः । नमस्किन्त्या इति बहुवचनं तासां भक्तिप्रदातिशयपूर्वकत्वं शोतयति ।
 तथाविधानामेव श्रेयस्करत्वात् । तथा च श्रुतिः — ‘भूयिष्ठां ते नमज्जि विधेम’
 इति । अलोपमारूपकविशेषाणां तिलतण्डुलवत् परस्परनैरपेक्ष्यात् संछष्टिः ।
 तदुभयनप्रकारस्त्वलंकारप्रकरणे व्यञ्जीभविष्यतीत्युपरम्यते । प्रन्धादौ वायु-
 बीजस्य वकारस्य क्षेमंकरस्य भूदेवताकस्य मगणस्य चोपादानाद्वर्णगणादिशुद्धि-
 रस्त्येवेति सर्वमवदातम् ॥ १ ॥ अयालंकारशास्त्रप्रणेतृप्रणामपूर्वकं वक्ष्यमाणमर्थं
 प्रतिजानीते—पूर्वेभ्य इति ॥ यद्यपि रसालंकाराद्यनेकविधमिदं शास्त्रं तथापि
 छत्रिन्त्यायेनालंकारशास्त्रमुच्यते । तत्र सर्वस्वं रसाविश्रमेयं संगृह्यते संक्षिप्यते ये-
 नासावलंकारशास्त्रसर्वस्वसंग्रहः प्राप्तिस्तो ग्रन्थस्तं सम्यक् विशदं वक्ष्य इति
 योजना । संक्षेपवैशद्याभ्यां रसादिसर्वप्रमेयप्रतिपादनात् सर्वोत्कृष्टः स्वप्रग्रन्थ इति
 सूचितं भवति ॥ २ ॥ संग्रह्यलंकारशास्त्रस्य लोकोत्तरवर्ण्यलभेनोत्कर्षमाह—
 चिरेणेति ॥ ३ ॥ शास्त्रसर्वस्वसंग्रहमित्युक्तं तद्विभजते—रसेति ॥ रसप्रधाना रस-
 जीविता इत्यर्थः । यद्यपि वस्त्वलंकाररसात्मना त्रिविधस्यापि व्यङ्ग्यस्य जीवितत्व-
 भुतरत्र वक्ष्यति, तथापि स्वात्ममात्रविश्रान्तत्वेन प्राधान्यादस्यैव मुख्यं जीवित-
 त्वम् । वस्त्वलंकारव्यङ्ग्ययोस्तु सर्वथा रसपर्यवसानेनाप्राधान्यात्तदभावेऽपि वा-
 न्यादुत्कृष्टत्वसाम्यात् औपचारिको जीवितत्वव्यवहार इति न कश्चिद्विरोध इति ज्ञ-
 निलोचनरहस्यम् । गुणादयो वक्ष्यमाणलक्षणाः । अनुक्तसमुच्चयार्थश्चशब्दः शब्दा-
 पाकावाकर्षति ॥ ४ ॥ काव्यस्वरूपनिरूपणे सत्यप्युदाहरणार्हनायकनिरूपणाभावात्
 प्राचां प्रबन्धेष्वपकर्ष इत्याह—यद्यपीति ॥ असौ काव्यपद्धतिः ॥ ५ ॥
 अत एव प्रबन्धूणामप्यपकर्ष इत्याह—पुण्येति ॥ चरितोदाहरणे कर्तृकर्मणी ॥ ६ ॥

मूलं विषयभूतस्य नेतुर्गुणनिरूपणम् ॥ ७ ॥

यथा रामगुणवर्णनं रामायणवस्त्रीकजन्मनोर्महाप्रतिष्ठाकारणं,
तथा महापुरुषवर्णनेन हि श्रेयस्करी प्रबन्धस्थितिः । यथा वेदशास्त्र-
पुराणादेर्हितप्राप्तिरहितनिवृत्तिश्च, तथा सदाश्रयात् काव्यादपि ।
इयान् विशेषः—काव्यात् कर्तव्यताधीः सरसा, अन्यत्र न तथा ।
तथा हि ।

यद्वेदात्प्रभुसंमितादधिगतं शब्दप्रधानाच्चिरं

यच्चार्यप्रवणत्पुराणवचनादिष्टं सुहृत्संमितात् ।

कान्तासंमितया यया सरसतामापाद्य काव्यश्रिया

कर्तव्ये कुतुकी बुधो विराचितस्तस्यै स्पृहां कर्महे ॥ ८ ॥

तन्निरूपणे तु महानुबन्धेषामुत्कर्ष इत्याह—प्रबन्धानामिति ॥ प्रबन्धुषां
प्रबन्धकर्तृणाम् ॥ ७ ॥ तत्र दृष्टान्तमाह—यथा रामेति ॥ उत्तमगुणवर्णनेनैव
प्रबन्धनिर्माणमनेकश्रेयोहेतुरित्याह—तथा महापुरुषेति ॥ अत एवोत्तमगुण-
वर्णनमवश्यं कर्तव्यमिति भावः । अथ स्वग्रन्थप्रतिपाद्यस्य काव्यस्य वेदादिवत्
पुरुषार्थपर्यवसायितामाह—यथा वेदेति ॥ सन् उत्तमनायक आश्रयो वर्ण्यत्वेन
यस्य तस्मात् । अभ्युच्यमाह—इयानिति ॥ उक्तमर्थमुपपादयति—तथाही-
त्यादिना ॥ प्रत्यक्षाद्यविषयमिष्टप्राप्त्युपायं ज्योतिष्टोमादिकमणिष्टपरिहारोपायं
कलभक्षणवर्जनादिकं च येन विदन्ति स वेदः । तदुक्तम्—‘प्रत्यक्षेणानुमित्या
वा शस्तुपायो न बुध्यते । एनं विदन्ति वेदेन तस्माद्भेदस्य वेदता ॥’ इति ।
तस्मात् प्रभुसंमिताद्राजतुल्यात् । कुतः ? शब्दप्रधानात् । वाच्याश्रेण प्रभुर्विव
वेदोऽपि विधिनिषेधबलेन पुंसां प्रवर्तको निवर्तकश्च । प्रभुर्विपक्षे दण्डयति, वेद-
स्तु प्रत्यवायं जनयतीति शब्दप्रधानत्वमिति भावः । प्रत्यवायजनकत्वं च वेद-
स्य स्वरवर्णयोरन्यथोच्चारणेऽपि दुरितप्रवणादन्यथाऽनुष्ठानेऽननुष्ठाने वा कैमु-
तिकन्यायसिद्धम् । अध्ययनविधेः फलवदर्थविबोधपर्यन्तत्वादिति वेदितव्यम् ।
चिरं मीमांसापेक्षया कृच्छ्रेणेत्यर्थः । यत् कर्तव्याकर्तव्यरूपमधिगतं प्रमितम् ।
अर्थप्रवणादर्थवाद्बहुलत्वेनार्थप्रधानात् । पुराणादिकं न वेदवदेवं कुर्यान्नैवं
कुर्यादिति प्रवर्तकं निवर्तकं वा विधिनिषेधबलेन, किंतु तन्न्यकारेण पूर्वपुरुष-
चरितस्तुतिनिन्दामुखेन रागाद्वेषावुत्पाद्य मित्रवत् प्रहृष्टेनिवृत्तिहेतुभूतम् । अतो-
ऽस्त्यर्थप्रधानत्वमित्यवगन्तव्यम् । अतः सुहृत्संमितात् पुराणवचनाच्च यद्विष्टम-
मिच्छितं तस्मिन्नित्यप्याह्रियते । यत्तदोर्नित्यसंबन्धात् । कान्तासंमितया यथा ।
कवयस्ते वर्णयतीति कविः । तस्य कर्म काव्यम् । प्राक्षणादित्वात् व्यग्रप्रत्ययः ।

ततः काव्यं दृष्टादृष्टफलजनकतया बहुपयुक्तम् । तच्चोक्तं काव्य-
प्रकाशे—

‘काव्यं यशसेऽर्थकृते व्यवहारविदे शिवेतरक्षतये ।
सद्यः परनिवृत्तये कान्तासंमिततयोपदेशयुजे ॥’ इति ।

प्रसिद्धं चैतन्महाप्रबन्धेषु—

‘परिवद्ध इ विष्णाणं संभावित्व इ जसो विद्वन्पदि गुणा ।
सुख इ सुपुरुषचरितं किं तज्जेण ण हरंति कब्बाळावा ॥’

१. परिवर्धते विज्ञाने संभाव्यते यशोऽर्थवन्ते गुणाः ।

अर्थते सुपुरुषचरितं किं तजेन न हरन्ति कब्बाळावाः ॥

तच्च पङ्कजादिबद्धत्वाप्रसौक्यसितशब्दार्थसंघटनात्मकमेव न कर्ममात्रम् । तस्य
श्रिया विलासेन । सरसतामापाद्य उत्कण्ठाजननेनामिसुखीकृत्येत्यर्थः । कर्तव्ये
गुर्वाज्ञाकरणादौ । बुधो विद्वान् न तु धामरः । कुतुकी रागवान् विरचितः ।
उभयलाप्यकारप्रश्लेषादकर्तव्ये परदारहरणादावकुतुकी द्वेषव्यतिष्ठति लभ्यते । अथा
कामिनी कदाक्षवीक्षणादिविलासैरेव कामिनमावर्जयन्ती ममेदमभिलषिते कुह
जनमिलषिते मा कुर्वित्यनुक्तवैव सर्वं संपादयति, तथा काव्यश्रीरपि व्यञ्जनव्या-
पारमात्रपरत्वेनोपसर्जनीभूतशब्दार्थतया शब्दार्थप्रधानाभ्यां प्रभुमुद्धतमिताभ्यां
वेदपुराणाभ्यां विलक्षणा सती सहृदयहृदयाह्लादकारिणा व्यञ्जनव्यापारेणैव रामा-
दिबद्धतैतव्यं न तु रावणादिबद्धिं पुनः कर्तव्ये प्रवर्तयति, निवर्तयति चाकर्त-
व्यादित्यस्याः कान्तासंमितत्वमवगन्तव्यम् । एतेनास्माः सरसतापादनेन प्रवर्त-
कत्वाद् भयानुनयपुरस्सरं प्रवर्तकाभ्यां वेदपुराणाभ्यां विशेषो विवक्षित इति
बोद्धव्यम् । अतस्तत्तत्क्षणाय प्रयत्नामह इत्याह—तस्यै स्पृहां कुर्मह
इति ॥ ‘स्पृहेरीप्सितः’ इति संप्रदानत्वाच्चतुर्थी । एतेन पुरुषार्थोपदेशः
काव्यस्य प्रयोजनं तद्युक्तं काव्यं विषयः, तज्ज्ञानं प्रयोजनम्, उभयोः साध्यसाधन-
भावः संबन्धः, जिज्ञासुरधिकारीत्यनुबन्धचतुष्टयं सूचितम् ॥ ८ ॥ न ह्युक्तोपदेश-
विशेष एवात्र प्रयोजनं, किंतु कीर्त्यादिक्रमपि संभवतीत्याह—तत इति ॥
ततः सप्रयोजनत्वाद् बहुप्रयोजनसाधनत्वाहुपादेयमिति भावः । अत्र बृहत्संवाद-
माह—तच्चोक्तमित्यादिना ॥ कृद्विद्युज्शब्दाः भावे संप्रदादित्वात् क्लिबन्ताः ।
अत्र यशोऽर्थानर्थप्रतीकाराः द्वयोरपि । व्यवहारोपदेशौ तु सहृदयस्यैव । निर्ह-
तकाले कविरपि सहृदय एवेति निर्हृतिर्द्वयोरपि । परिवद्ध इति ॥ न हरन्तीत्यत्र
मन इति शेषः । विद्वन्पदि गुणा । ‘अर्जेर्विद्वन्पः’ इति कर्मणि विद्वन्पादेश
इति त्रिविक्रमभोजराजौ । किं बहुना । चतुर्भोग्युत्पत्तिरप्यत्रैव भवतीति भावः ।

यत्र पुनरुत्तमपुरुषचरितं न निबध्यते, सत् काव्यं परित्याज्यमेव । तन्मूला चेयं स्मृतिः—‘काव्यालापांश्च वर्जयेत्’ इति । न केवलं काव्यस्यायं पन्थाः । किन्तु शास्त्रजातस्यापि सदाश्रयत्वेन महान् लोकादरः । तथा वैशेषिकादेरीश्वरप्रतिष्ठापकतया जगत्पूज्यता । तथा महाभारतादीनामपि महापुरुषवर्णनपरतयैव विश्वातिशायित्वम् ।

किं बहुना । वेदान्ता अपि ब्रह्मप्रतिपादकतया परमुत्कृष्यन्ते । ‘अथातो धर्मजिज्ञासा’ इत्युपक्रममाणेन सूत्रकृता महर्षिणापि

तथापि परनिर्णयिरेवेह मुख्यं फलमिति रहस्यम् । अन्यथा काव्यस्य कान्ता-संमितत्वविशेषो न स्यात् । तदुक्तं लोचने—चतुर्वर्गव्युत्पत्तेरपि चानन्द एव पार्यन्तिकं मुख्यं फलमिति । ननु ‘काव्यालापांश्च वर्जयेत्’ इति निषेधाहि-फलोऽयं प्रयास इत्याशङ्क्य स्मृतेरन्यविषयत्वमाह—यत्र पुनरिति ॥ अन्यथा रामायणादेरपि हेयत्वप्रसंगादिति भावः । काव्ये कैमुतिकन्यायेनोत्तमपुरुषगुणव-र्णनस्यानवयकत्वं प्रतिपादयितुं शास्त्रजातस्यापि तत्परत्वमाह—न केवलमित्या-दिना ॥ ईश्वरप्रतिष्ठापकतयेति ॥ अङ्कुरादिकं सकर्तृकम् कार्यत्वात् घटवत् इत्यादिप्रमाणैरिति भावः । अत्र ‘कर्तारं च’ इति निषेधात् ‘यावकादिमिश्रं’ इति षष्ठीसमासो द्रष्टव्यः । तस्याकृतिगणत्वात् । यद्वा शेषषष्ठीसमासः । तस्यैतन्निषेधाभावात् । एवमन्यथापि द्रष्टव्यम् । भारतादीनामपि शस्त्र-कृत्वाच्छास्त्रत्वेन निर्देशः । ननु चिदेकरसनया निर्धर्मकस्य ब्रह्मणः प्रति-पादकेषु वेदान्तेषु गुणवत्पुरुषवर्णनं नास्तीति चेन्नैष शेषः, ब्रह्मज्ञानन्दादी-नामौपाधिकानां विद्यमानत्वात् । तदुक्तं पद्मपादिकायाम्—‘आनन्दो विष-यानुभवो नित्यत्वं चेति सन्ति तद्वर्माः’ इति । अथवा सन्निधानन्दस्य ब्रह्मणे निर्गुणस्यापि निर्दोषत्वमेव गुणः । यथाह भाषः—‘अपदोषतैव विगुणस्य गुणः’ इति । तदेतदभिप्रेत्याह—किं बहुनेति ॥ न चेदं माधवचनमब्रह्मप-रमिति वचनीयम् । तथा हि ‘अविभाव्यतारकमदृष्टहिमद्युतिविम्बमस्तमितभानु नमः । अवक्षत्रतापमतमिहमभादपदोषतैव विगुणस्य गुणः ॥’ इति । अत्र प्राकरणिकसन्यथानभःप्रतिपादनात् प्रतीयमानस्याप्राकरणिकस्य ‘न तत्र सूर्यो भाति न चन्द्रतारकम्’ ‘को मोहः कः शोकः’ इत्याद्युपनिषदर्थसनायस्याकाश-पर्यायनभःशब्दार्थस्य ब्रह्मणोऽर्थान्तरन्यासेन निर्गुणस्य निर्दोषत्वमेव गुण इति विवक्षितत्वात् । पदार्थविवेचनप्रपञ्चः पुनरस्मन्महोपाध्यायचिरचितमाध्या-ख्याने सर्वकषाख्याने द्रष्टव्यः । निरीश्वरवादिनामपि भीमांसकानां गुणधौरेय-धर्मप्रतिपादनादेव गुणवत्पुरुषवर्णनपर्यवसायित्वमित्याह—अथात इति ॥ अय

पुरुषाश्रितस्य गुणश्रेष्ठस्य धर्मस्य जिज्ञासाद्वारेण महापुरुषगुणवर्ण-
नमेव शास्त्रस्य प्राणा इत्युरीकृतम् । तत्तन्त्यायनिरूपणपरस्यापि
प्रबन्धराशेर्महापुरुषगुणवर्णनं हेतुः परमामोदः । अतश्च

प्रतापरुद्रदेवस्य गुणानाश्रित्य निर्मितः ।

अलंकारप्रबन्धोऽयं सन्तः कर्णोत्सवोऽस्तु वः ॥ ९ ॥

काकतीयनरेन्द्रस्य यशो भूषयितुं कृता ।

विद्यानाथकृतिश्रेयं स्त्रियं तेन विभूष्यते ॥ १० ॥

तदुक्तं दण्डिना—

‘आदिराजयशोविम्बमादर्शं प्राप्य वाङ्मयम् ।

तेषामसंनिधानेऽपि न स्वयं पश्य नश्यति ॥’ इति ।

सूक्तैव प्रतिपाद्यमहिम्ना प्रबन्धमहत्ता । तदुक्तं प्राचा भामहेन—

वेदाध्ययनानन्तरम् अतो वेदस्य विवक्षितार्थत्वाद् धर्मस्य जिज्ञासा कर्तव्येति
संक्षेपतः सूक्तार्थः । महर्षिणा जैमिनिनेति शेषः । धर्मो नाम श्रेयःसाधनमृतो
यागादिरेव नापूर्वमात्मनिष्ठम् । तदुक्तम्—‘श्रेयस्ताधनता यद्य द्रव्यादौ विधितो
भवेत् । तस्यैव धर्मता ज्ञेया धर्मस्तत्साधनं यतः ॥’ इति । ‘अपूर्वं च यागा-
देवान्तरव्यापारः शक्तिर्वा’ इति भाट्टः । तन्मतश्रवणे धर्मस्यापूर्वकारा पुरुषा-
श्रितत्वं गुणत्वं चोपचारिकम् । प्राभाकरास्तु यागादिव्यतिरेकं स्थिरकार्यं लिङ्गा-
दिवाच्यमपूर्वमेव धर्म इति प्रतिपेदिरे । तन्मतं पुनस्तस्यात्मनिष्ठत्वं गुणत्वं च
संप्रतिपन्नमेवेति सुष्ठुक्तं—**पुरुषाश्रितस्य गुणश्रेष्ठस्येति ॥** उररीकृतमङ्गी-
कृतम् । नन्वेतच्छास्त्रं न्यायनिरूपणपरं न पुरुषगुणवर्णनपरमित्याशङ्क्य तस्यापि
पुरुषगुणधर्मनिरूपणार्थत्वात् तत्रैव पर्यवसानमन्यथा वैफल्यमित्याशयेनाह—
तत्तन्त्यायेति ॥ उक्तमर्थमुपसंहरन् स्वप्रबन्धस्य विद्वत्परेग्रहमाशास्ते—**अत-
श्चेति ॥९॥** वर्ण्यप्रबन्धयोरुभयोरुक्तकृत्वादन्योन्यमुपस्कारयोपस्कारकभाव इत्याह—
काकतीयेति ॥ काकतिर्नाम दुर्गाशक्तिरेकशिलानगरेश्वराणां कुलदेवता, सा
भक्तिर्भजनीयास्येति काकतीयः । ‘वृद्धाच्छः’ इति शैषिकद्वयप्रत्ययः ॥९०॥ अत्र
प्रबन्धमहिम्ना वर्ण्योपस्कारे वृद्धसंवादमाह—**तदुक्तं दण्डिनेति ॥** अत्र विम्ब-
शब्दः कर्तृवाची । वाङ्मयादर्शः कर्म । अत्र नल्लनहुषावसंनिधानेऽपि तद्यशो-
विम्बप्रतिष्ठाया वाङ्मयादर्शाधीनत्वोक्तः प्रबन्धमहिम्ना प्रतिपाद्योत्कर्ष इति
भावः । केबुचित् कोशेष्वेतत् पद्यं प्रतिपाद्यमहिम्ना प्रबन्धोत्कर्षपरप्रबन्धमध्ये
लेशकलोषाश्लिखितम् । तत्तु ‘गौरीः कामदुष्टा सद्भिः’ इत्याद्येतत्पद्यपूर्वोत्तरश्लोक-
पर्यालोचनयास्मदुक्तार्थविधारणादुपेक्षणीयम् । अथ वर्ण्यमहिम्ना प्रबन्धोपस्कारे

‘उपश्लोकस्य महात्म्यादुज्ज्वलाः काव्यसंपदः ।’ इति ।
प्रतिपादितं चोद्धटेन—

‘गुणालंकारचारुत्वयुक्तमप्यधिकोज्ज्वलम् ।

काव्यमाश्रयसंपत्त्या मेरुणेवामरद्रुमः ॥’ इति ।

रुद्रभट्टेनापि कथितम्—‘उदारचरितनिबन्धना प्रबन्धप्रतिष्ठा’
इति । प्रपञ्चितं च साहित्यमीमांसायाम्—‘नायकगुणप्रथिताः
सूक्तिस्रजः सुकृतिनामाकल्पमाकल्पन्ति’ इति ।

निरूपितं च भोजराजेन—

‘कवेरल्पाऽपि वाग्बृत्तिर्विद्वत्कर्णोवतंसति ।

नायको यदि वर्ण्येत लोकोत्तरगुणोत्तरः ॥’ इति ।

॥ महाकुलीनत्वादिनायकगुणाः ॥

अत्रैते नायकगुणाः ।

महाकुलीनतौज्ज्वल्यं महाभाग्यमुदारता ।

तेजसिता विदग्धत्वं धार्मिकत्वादयो गुणाः ॥ ११ ॥

पूर्वशास्त्रानुसारेण कतिचित् कथिता इमे ।

प्रतापरुद्रदेवस्य गुणा वाचामगोचराः ॥ १२ ॥

अत्रैतेषां स्वरूपमुदाहरणं च । तत्र

महाकुलीनता नाम कुले महति संभवः ।

यथा—तादृश्याध्यमलोकभाग्यविभवदिन्द्रादिबृन्दारकैः

श्लोण्यां क्रीडितुमिच्छुभिश्चिरतरं संप्रार्थितः पद्मभूः ।

‘भाग्यदित्तंवादमाह—सूक्तैवेत्यादिना ॥ नायकेति ॥ नायको रामादिस्तरलक्ष्य ।

गुणाः शौर्यादयस्तन्तवश्च । आकल्पवदाचरन्ति आकल्पन्ति । ‘सर्वप्रातिपदि-
केभ्यः किञ्चा वक्तव्यः’ इति क्तिप् । अनेन कर्णोवतंसतिर्व्याख्यातः । एवम-

वक्ष्यं लोकोत्तरगुणे नायकः काव्ये वर्ण्य इत्युक्तम् । ते गुणाः क इत्याकाङ्क्षायां

‘पूर्वशास्त्रानुसारेण कतिचन गुणान् गणयति—तत्रेत्यादिना ॥ अत्रैतेषां ययोद्देश-

क्रमं लक्षणोदाहरणं प्रदर्शयति—महाकुलीनतेत्यादिना ॥ ‘महाकुलादञ्जली’

इत्यत्रान्वतरस्याग्रहणानुवृत्त्या स्वप्रत्ययः ॥ ११ ॥ १२ ॥ उदाहरति—तादृ-

गिति ॥ अत्र भूत्वोक्तस्य स्वर्यातिशायि वैभवं काकतीयनरेन्द्राणामिन्द्रादिसादृश्यं

अत्यर्केन्दुकुलप्रशस्तिमसृजयं काकतीयान्वयं

तस्मिन् संप्रति वीररुद्रवपुषा जागर्ति लक्ष्मीपतिः ॥ १३ ॥

अथौज्ज्वल्यम्—

रूपसंपन्नदेहत्वमौज्ज्वल्यं परिकीर्त्यते ।

यथा—

मुरारेर्यः पूर्वं जलनिधिसुतायामुदभव-

न्महादेवाज्जातः स पुनरवनीभृद्बुद्धितरि ।

वपुष्मान् कामोऽयं जयति जगतीभाग्यविभवैः

प्रतापश्रीरुद्रः स्वयमिति मनीषा मृगदृशाम् ॥ १४ ॥

अथ महाभाग्यम्—

विश्वंभराधिपत्वं यत्तन्महाभाग्यमुच्यते ॥

यथा—

सेवानम्रनरेन्द्रमौलिविलसद्गङ्गांशुनीराजितं

राज्यश्रीप्रथमावतारपदवीमारुह्य सिंहासनम् ।

श्रोणीं रक्षति विक्रमैरनुपमैः प्रत्यर्थिपृथ्वीपति-

स्त्रघालनजङ्घिकैर्गुणनिधिः श्रीवीररुद्रो नृपः ॥ १५ ॥

अथौदार्यम्—

यद्विश्राणनताच्छील्यमौदार्यं तन्निगद्यते ।

च व्यज्यते ॥ १३ ॥ औज्ज्वल्यमाह—रूपेति ॥ कुण्डलमुकाहारनूपुराङ्गदादि-
चतुर्विधभूषणाभावेऽपि भूषितवदवभासमान आकारविशेषो रूपम् । तदुक्तं-
भावप्रकाशे—‘आवेध्यारोप्यधिकेष्ट्यबन्धनीयैरभूषितम् । यद् भूषितमिवाभाति-
तद्रूपमिति कथ्यते ॥’ इति । उदाहरति—मुरारेरिति ॥ महादेवान्महादेवनामका-
न्महाराजात् । अवनीभृद्बुद्धितरि राजपुत्र्याम् । ईश्वरात् पार्वत्यामिति च ध्वन्यते ।
अत्र भदनत्वोत्प्रेक्षया रूपसंपत्तिरुक्ता ॥ १४ ॥ महाभाग्यमाह—विश्वंभरेति ॥
विश्वं विमर्तीति विश्वंभरा । ‘संज्ञायां भृतृश्रुति’ इत्यादिना स्वप्रत्यये सुमा-
गमः । तस्या आधिपत्यं सार्वभौमत्वमित्यर्थः । उदाहरति—सेवेति ॥ प्रथमो-
ऽवतारोऽवतरणम् । ‘अवे तून्मोर्ध्व’ इत्यत्र प्रायेणग्रहणानुवृत्तेरसंज्ञायामपि
ध्वप्रत्ययः । तस्य पदवीं सिंहासनस्य राज्यलक्ष्मीप्रथमचिह्नत्वादिति भावः ।
प्रत्यर्थिपृथ्वीपतीनां श्लाघाया उत्कर्षस्य लङ्घने जङ्घया चरन्तीति जाङ्घिकाः शीघ्र-
गामिनः । ‘चरति’ इति ठक् । दुष्टनिग्रहशिष्टपरिपालनाभ्यामखिलक्षोणीसंरक्षणा-
दस्य महाभाग्यम् ॥ १५ ॥ औदार्यमाह—यदिति ॥ तच्छीलस्य भावस्ताच्छी-

यथा—

षदान्यो नान्योऽस्ति त्रिजगति समो रुद्रनृपते-

गुणश्रेणीश्लाघापिहितहरिदीशानयशसः ।

समन्तादुद्धूतैर्द्विरदमदगन्धैः सुरभयः

क्रियन्ते यद्विद्वज्जनमणिगृहप्राङ्गणमुवः ॥ १६ ॥

अथ तेजस्विता—

जगत्प्रकाशकत्वं यत्तेजस्वित्वं तदुच्यते ।

यथा—

सदा तेजोभानौ स्फुरति जयिनः काकतिविभो-

ररिक्ष्माभृत्कान्ताचिक्कुरतिमिराहंकृतिमुषि ।

प्रकाशव्युत्पत्तिर्भवति जरदुहामतमसा-

मसूर्यपदयानामवधिगिरिपाश्चात्यदृषदांश्च ॥ १७ ॥

ल्यम् । विश्राणने ताच्छ्रीत्यमिति शिवभागवतवत् समासः । उदाहरति—षदान्य इति ॥ त्रयाणां जगतां सभाहारस्त्रिजगदिति 'तद्वितीयं' इत्यादिना द्विगुः । गुण-
श्रेणीश्लाघया गुणगणोत्कर्षेण पिहितं तिरस्कृतं ह्रिदीशानानां दिक्पतीनां यशो
येन तस्य । अत्र समृद्धवस्तुवर्णनादुदात्तालंकारः ॥ १६ ॥ तेजस्वित्वमाह—
जगदिति ॥ उदाहरति—सदेति ॥ जयिनो जयशीलस्य । काकतिदेवतोपा-
सको विभुः काकतिविभुः । मध्यमपदत्वेपी समासः । अरिक्ष्माभृत्कान्ताचिक्कुरा-
शत्रुराजस्त्रीकुन्तला एव तिमिरं तस्याहंकृतिमुषि गर्वनिर्वापके, प्रियवियोजनेन
तत्त्ववर्तकत्वादिति भावः । तेजोभानौ सदा न दिवैव स्फुरति सतीति भाव-
लक्षणा सप्तमी । जरन्ति जीर्णानि सर्वदा प्रकाशविरहात् घनीभूतानीत्यर्थः ।
'जीर्यतेरतृ' इति भूते अतृ-प्रत्ययः । तान्युद्दामानि बहुलानि तमांसि यासां
तासां तथोक्तानाम् । न सूर्यं पश्यन्तीत्यभूर्यपदयाः । 'असूर्यललाटयोर्दशितपोः'
इति खश-प्रत्ययः । 'अरुद्विषत्—' इत्यादिना मुमागमः । 'उपपदसतिश्च' इति
समासः । अत्र नमः सूर्यकर्मिकया दक्षिकियया संबन्धो न तु सूर्यस्थया
सत्तया । अतोऽसूर्यमित्यसमर्थसमासः । तथापि साधुरेव । यदाह भगवान्
भाष्यकारः—'अवश्यं कस्यचिन्नसमासस्यासमर्थस्य गमकस्य साधुत्वं वक्तव्यम् ।
असूर्यपदयानि 'सुखानीति' । तासामवधिगिरेः त्रेकाल्पेकपर्वतस्य पाश्चात्यदृष-
दामप्रकाशप्रदेशवर्त्युपलानां प्रकाशव्युत्पत्तिः प्रकाशज्ञानम् । यद्वा—अयं प्रकाश-
शब्दब्राह्म्य इति श्रुत्वाहिकया संगतिग्रहः । अत्र सूर्यप्रकाशरहितयोरपि देशका-
ल्योरतिवैलप्रकाशजननालोकोत्तरमस्य तेजस्वित्वमिति भावः ॥ १७ ॥ वैदग्ध्य-

अथ वैदग्ध्यम्—

कृत्यवस्तुषु चातुर्यं वैदग्ध्यं परिकीर्त्यते ।

यथा—

चातुर्यं किमु वर्ण्यते गुणनिधेः श्रीवीररुद्रप्रभो-

र्यन्नान्योन्यविरुद्धयोरपि महद्वाणीभियोराजवम् ।

किं चाभ्यां सदृशोपचारललितां तत्तादृशैकत्वस्यै-

र्त्तिःसापत्न्यमिमां भुवं स नृपतिर्धत्ते दिशां जित्वरः ॥

अथ धार्मिकत्वम्—

धर्मैकाग्र्यचचित्तत्वं धार्मिकत्वमुदीर्यते ।

यथा—

माह—कृत्येति ॥ कृत्यवस्तुषु कर्तव्यार्थेषु चातुर्यं प्रयोगकौशलम् । उदाहरति—
चातुर्यमिति ॥ 'यत्र विद्या न तत्र श्रीर्यत्र श्रीर्न सरस्वती' इति न्यायेना-
न्योन्यविरुद्धयोरपि वाणीभियोर्यत्र वीररुद्रे महदार्जवं सौहार्दमेकत्रावस्थानमिति
यावत् । अस्तीति गम्यते, 'अस्तिर्भवन्तीपरोऽप्रयुज्यमानोऽप्यस्ति' इति महाभाष्य-
कारयचनात् । उक्तन्यायस्तु वीररुद्रव्यतिरिक्तनिर्गुणभूपालविषय इत्यर्थः । आ-
भ्यां श्रीवाणीभ्याम् । सहेति शेषः । अत्र सहादिशब्दाप्रयोगेऽपि तदर्थगम्य-
तायां 'वृद्धो यूना' इति ज्ञापकात् तृतीया । सदृशैः स्वस्वशीलोचितैरुपचारैः
प्रियाचरितसत्कारविशेषैर्ललितां दृष्टामित्यर्थः । तदुक्तं भावप्रकाशे—'उपचारो
यथासर्वे स्त्रीणामलोऽपि हर्षदः । महानप्यन्यथायुक्तो नैव तुष्टिकरो भवेत् ॥'
इति । उपचारलक्षणमपि तत्रैव—'वासोऽङ्गरागाभरणमात्यशय्यासनादिषु ।
यत्र यत्र स्पृहा तत्तद्देशकालानुकूल्यतः ॥ अल्पादरेण सत्कार उपचार इतीरितः ॥'
इति । आभ्यामित्यत्राप्रधाने तृतीयाविधानेऽपि श्रीवाण्योः शाब्द एवोपसर्जन-
भावो न त्वार्थः, सह शास्त्रया प्रस्तरं प्रहरतीत्यत्र प्रहरणे शास्त्राप्रस्तरयोरिव
तयोर्भुवश्च समप्रधानभावोपपत्तेः, अन्यथानौचित्यादिति रहस्यम् । अतस्ति-
लोऽपि सदृशोपचारसंतुष्टा इति भावः । तां भुवम् । स नृपतिः । तत्तादृशशब्दयोः
स्वरूपप्रकारस्मारकयोः स्वजकुब्जादिवद्विशेषणसमासः । वक्तुमशक्यैरित्यर्थः ।
उत्सवैः हर्षोत्पादकव्यापारैः । 'उत्सूते हर्षमित्येष उत्सवः परिकीर्त्यते' इति
तत्रैवोक्तेः । मिथो विरुद्धानामेतासामन्योन्यानुरागजननेन वशीकरणद्वैदग्ध्य-
सुक्तम् । वितरणविद्वद्गोष्ठीप्रजारजनादिभिः श्रीवाणीधरणीनिर्विरोधं तोषयतीति
भावः ॥ १८ ॥ धार्मिकत्वमाह—**धर्मेति** ॥ धर्मं चरत्यासेनत इति धार्मिकः ।
'सकृत्कृतधर्मो न धार्मिकः' इति वृत्तिकारः । तस्य भावस्तत्त्वम् । उदाहरति—

परिहासेऽप्यनौचित्यं स्वप्नेऽप्यन्यवधूकथाम् ।

शक्रावप्यगुणारोपं काकतीन्द्रो न सृष्यति ॥ १९ ॥

आदिग्रहणान्महामहिमत्वपाण्डित्यप्रभृतयः ।

तन्महामहिमत्वं स्याद्या पुनर्देवतात्मता ।

यथा—

कौसल्याऽऽसीत् प्रथमजननी देवकी च द्वितीया

विष्णोर्भाता तदनु महिता मुम्मढान्वा तृतीया ।

यस्मेतायां रघुपतिरभूद् द्वापरे शौरिरासीत्

प्रातुं क्षोणीं स जयति कलौ वीररुद्रावतारः ॥ २० ॥

अत्र गरुडध्वजात्मकतया महामहिमतोक्ता ।

अथ पाण्डित्यम् ।

सर्वविद्याधिकत्वं यत् पाण्डित्यं तदुदाहृतम् !

यथा—

गोष्ठीभिः परितोषयन् बुधगणान् षड्दर्शनीसीमभिः

सत्सारस्वतमार्गदर्शनचणैः सूक्तैः कवीन् प्रीणयन् ।

संगीतोपनिषद्ग्रहस्यपिशुनैरातोद्ययोग्यक्रमै-

र्धिन्वन् संसदि वैणिकान् विहरते श्रीकाकतीन्द्रो नृपः ॥

परिहास इति ॥ अनौचित्यमन्यद्रव्यासिलाषानृतभाषणादिहेतुकमित्यर्थः ।

परिहासादावप्यनौचिवादिकमसहमानस्य धार्मिकत्वं किमु वक्तव्यमिति भावः

॥ १९ ॥ आदिग्रहणसंग्रहीनेषु महामहिमत्वमाह—तदिति ॥ उदाहरति—

कौसल्येति ॥ कौसलस्यापत्यं स्त्री कौसल्या । ‘वृद्धेत्कोसलाजादाभ्यङ्’ इति

व्यङ्ग्यप्रत्यये टाप् । तदेवकीत्वमनु पश्चाद् देवकीत्वानन्तरमित्यर्थः । ‘अनुलक्षणे’

इति कर्मप्रवचनीयत्वात् तद्योगे द्वितीया । महिता पूज्यमाना । ‘मतिबुद्धि’

इत्यादिना वर्तमाने क्तः । अत्र विष्णवतारत्वेन देवतात्मकत्वान्महामहिमत्वम् ॥ २० ॥

पाण्डित्यमाह—सर्वेति ॥ उदाहरति—गोष्ठीभिरिति ॥ षण्णां दर्शनानां

पाणिन्यादिप्रस्थानानां समाहारः षड्दर्शनी । ‘पाणिनेर्जमिनेश्चैव व्यासस्य

कपिलस्य च । कणादस्याक्षपादस्य दर्शनानि षडेव हि ॥’ इत्याहुः । द्विगुत्वात्

क्षीप् । सा सीमा गोचरो यासां तामिस्तथोक्ताभिर्गोष्ठीभिः शास्त्रप्रसङ्गैः । सत्सा-

रस्वतमार्गस्य सत्कवितामार्गस्य दर्शनं प्रकाशनम् । दर्शेर्धन्तात्कथुद् । तेन वितैः

तच्चणैः । ‘तेन वितक्षुन्नुज्ज्वणपौ’ इति चणप्रत्ययः । संगीतोपनिषद्ग्रहस्यपिशुनैः

अथ नायकगुणनिरूपणानन्तरं नायकस्वरूपं निरूप्यते ।

यशःप्रतापसुभगो धर्मकामार्थतत्परः ।

धुरंधरो गुणाढ्यश्च नायकः परिकीर्तितः ॥ २२ ॥

यशःप्रतापाभ्यां सुभगत्वं यथा—

धर्मात्मन्समुच्छ्रितां त्रिभुवनस्यैकातपत्रश्रियं

धत्ते काकतिवीररुद्रनृपतेः स्फारं यशोमण्डलम् ।

छायेवास्य नभःस्थली कुवलयश्यामेयमालोक्यते

तन्मन्ये नियतं प्रतापतपनस्योपरि श्योतते ॥ २३ ॥

धर्मकामार्थतत्परत्वं यथा—

नायकवेदमर्षोद्गादकैः । आनोद्ययोग्यक्रमैः ततादिचतुर्विधवागोष्पितपरिपाटीभिः ।
वीणा शिल्पमेषां वैणिक्ताः तान् । छिन्वन् प्रीणयन् । अत्र विभोः सर्वविद्यावि-
शारदत्वादखण्डं पाण्डित्यमिति भावः । प्रभृतिग्रहणाद्विनीतत्वादयो ये दशरूप-
कोक्तास्ते तत्रैव द्रष्टव्याः । यथासंभवमेते स्त्रीपुंससाधारणा गुणाः । पुरुषमात्रनिय-
तास्त्वन्येऽपि शोभादयः । तदुक्तम्—‘शोभा विलासो माधुर्यं गाम्भीर्यं स्थैर्य-
तेजसी । ललितौदार्यमित्यष्टौ सारिकाः पौतषा गुणाः ॥’ इति ॥ २१ ॥ तेऽपि
तत्रैव द्रष्टव्या इत्युपेक्ष्य नायकलक्षणं प्रतिजानीते—अथेति ॥ लक्षयति—
यश इति ॥ गुणैः पूर्वोक्तैः साधारणैर्महाकुलीनतादिभिरसाधारणैः शोभादिभि-
श्चाव्य इत्येतावदेव सामान्यलक्षणम् । नयति प्राप्नोति कृतं फलं चेति नायक
इति व्युत्पत्त्या प्रबन्धव्यापी फलवानित्यपि विशेषो द्रष्टव्यः । यशब्दोऽनुत्तम-
सुख्यार्थः सन् उत्तममध्यमाधमभेदेन त्रिविधो नायक इतीमं विभागमाकर्षति ।
तेनोत्तमकलगुणसंपन्नः प्रबन्धव्यापिफलशिरस्कव्यापार उत्तमः । कतिपयगुण-
हीनो मध्यमः । बहुगुणहीनोऽधम इति विवेकः । अत्र धार्मिकत्वादय इत्यादि-
ग्रहणसंगृहीतानां यशःप्रतापादीनां गुणाढ्यपदेनैवोपात्तानामपि पुनरुपादानमे-
तेषां सर्वेष्वपि नायकेष्वावश्यकत्वमभिव्यञ्जयितुमिति रहस्यम् । सत्समाख्या
यशः । कोशदण्डजं तेजः प्रतापः । धर्मादयः प्रसिद्धाः । धूरेव घुरा । ‘दाबन्त-
त्वं हलन्तानाम्’ इति वचनाद्वाप । तां धारयतीति धुरन्धरः । ‘संज्ञायां घृत्-
वृजि’ इत्यादिना सञ्चप्रत्ययः । ‘स्वित्यनव्ययस्य’ इति ह्रस्वः । ‘अरुर्द्रिषद्’ इत्यादिना
सुमायमः ॥ २२ ॥ तत्र यथायोगमुदाहरति—धर्मेति ॥ धर्म एवालम्बो दण्डस्तस्मिन्
समुच्छ्रितां विस्तारिताम् । त्रिभुवनस्येति समाहारद्विगुः । पात्रादित्वात् स्त्रीत्वम् ।
स्फारं प्रभूतम् । अत्र त्रिभुवनोच्छिन्नः कीर्तिमण्डलातपत्रस्योपरि प्रतापतपनः
प्रकाशत इत्युत्प्रेक्षणाद्वर्चीनसूरीदिमहसां छत्राधःस्थितमणिगणवदवभास-

धर्मोऽर्थ इव पूर्णश्रीरर्थो धर्म इव स्थितः ।

कामस्त्यागिव तौ काम इव रुद्रनरेश्वरे ॥ २४ ॥

धुरीणता यथा—

गायन्तीरनुमोदते निजवधूः शेषः शिरःकम्पनै-

र्लक्ष्मीं प्रीणयतेऽथ कच्छपपतिर्वक्षःस्थलीदर्शनात् ।

दिङ्नागाश्च करेणुकाशुचमपाकुर्वन्त्यनुव्रज्यया

दोष्णा काकतिषिररुद्रनृपतौ विश्वभरां विभ्रति ॥ २५ ॥

गुणाढ्यत्वं यथा—

मुखैः सहस्रेण फणी वदेचेत्

करैः सहस्रेण लिखेद्विवस्वान् ।

नेत्रैः सहस्रेण हरिश्च पश्येत्

स्थाने गुणान् काकतिवीरभर्तुः ॥ २६ ॥

मानस्व कीर्तिप्रतापयोश्चन्द्रसूर्याधिकस्व च व्यज्यते ॥ २३ ॥ धर्म इति ॥ अत्र धर्मार्थयोः पदार्थेणोपमानोपमेयभावादुपमेयोपमालंकार इति वक्ष्यति । एतेनानयोरन्योन्यमेव सादृश्यं न त्वेतत्सदृशोऽन्यः कोऽपीति व्यज्यते । एवमुत्तरार्थेऽपि योज्यम् ॥ २४ ॥ धुरीणतेति ॥ 'सः सर्वधुरात्' इत्यत्र 'सः' इति योगाविभागात् स्वप्रत्ययः । गायन्तीरिति ॥ स्वभर्तृभारावतरणसंतोषभराद्गीर-रुद्रकीर्तिमेवेति भावः । कच्छपपतिरादिकूर्मावतारो हरिरपोढभारत्वादालिङ्गनार्थं वक्षःस्थलीदर्शनात् । दर्शयेन्न्ताल्लुपुद् । लक्ष्मीं प्रीणयते । प्रीय् तर्पणे इत्यस्मा-द्भातोश्चौरादिकाणिचि 'धूःश्रीमोर्नुपवक्तव्यः' इति लुक् । अनुव्रज्यया रन्तुमनुधाव-नेन । 'प्रजयजोर्भावे क्यप्' इति क्यप् । करेणुकाशुचं विप्रलम्भजनिताम् । अयेति सर्वत्र संबध्यते । शेषादयो भुवं विभ्रति शेषादीस्तु कूर्मराज इत्यागमः । शेषादि-भरणीयां विश्वभरां वीररुद्रो मुजेनैकेन विभर्ताति विश्वातिशायि धुरन्धरत्वम-स्योक्तम् ॥ २५ ॥ मुखैरिति ॥ करैरित्यत्रांशुहस्तयोरभेदाध्यवसायल्लेखनसा-धनत्वं विज्ञेयम् । वदेदित्यादौ 'अहं कृत्यतु चक्ष' इत्यर्हाथं लिङ्प्रत्ययः । शेषा-दय एवास्य गुणानामभिवदनादीन्यहन्ति । तथा चेद्युक्तमिति वाक्यार्थः । असंख्येया गुणा इति भावः । सहस्रेणेत्यत्र संख्येयवानुल्लेखेऽपि 'विंशत्याद्याः सदैकत्वे सर्वाः संख्येयसंख्ययोः' इत्यमरवचनादेकत्वमवगन्तव्यम् ॥ २६ ॥ अयं धीरोदात्तादयश्चत्वारो नायकाः सर्वरससाधारणास्तेषामेव शृङ्गाराश्रयतयातुकूला-दिभेदेन प्रत्येकं चतुर्विधानामुत्तममध्यमाधमभेदेन पुनः प्रत्येकं त्रैविध्ये अष्टा-चत्वारिंशद्भेदाः । धीरोदात्तादिशब्दाश्च महावीरचरितादिमहाप्रबन्धेष्वेकस्थानेक-

अथ नायकविशेषा निरूप्यन्ते ।

उदात्त उद्धतश्चैव ललितः शान्त इत्यपि ।

धीरपूर्वा इमे पूर्वैश्चत्वारो नायकाः स्मृताः ॥ २७ ॥

तत्र सर्वरससाधारणाश्चत्वारो नायकाः धीरोदात्तधीरोद्धतधीर-
ललितधीरशान्ताः । एतेषां स्वरूपमुदाहरणं च ।

महासत्त्वोऽतिगम्भीरः कृपावानविकत्थनः ।

प्रतापरुद्रवह्नीरो धीरोदात्तः स संमतः ॥ २८ ॥

रूपाभिधानेन वत्सवृषभमहोक्षादिशब्दवदनस्थावान्निनो न जातिवाक्निन इति प्रतिपादितं *दशरूपके । तत्र कतिचिद्विशेषोदाहरणान्यां प्रदर्शयन्ते—अथेत्यादिना ॥ उदात्त इति ॥ धीरपूर्वा उदात्तादय इत्युक्तं धीरशब्दपूर्वा उदात्तादिशब्दा इत्युक्तं स्यात् । अतोऽत्र शब्दपरेणार्थलक्षणा कथंचित् कल्प्या ॥ २७ ॥ अत्र धीरोदात्तादीनां सर्वरससाधारण्येऽपि यथाक्रमं धीरौघशृङ्गारशान्तप्रधानत्वं वक्ष्यमाणविशेषलक्षणपर्यालोचनया विज्ञेयमिति † रहस्यम् । तत्र धीरोदात्तमाह—महासत्त्व इति ॥ क्रोधाद्यनभिभूतान्तःकरणो महासत्त्वः । अयमेव धीर इत्याहुः । अत्रत्यधीरशब्देन तु उद्योगादेरचलितत्वलक्षणः स्थिरः शास्त्रचक्षुर्वा-
मिधीयत इति न पौनरक्त्यम् । सत्यपि विकारे सावहित्यो गम्भीरः । परदुःखा-
पहरणेच्छुः कृपावान् । आत्मश्लाघावह्नीनोऽविकत्थनः । 'अनुदात्तेतश्च ह्लादेः'

*“धीरललितादिशब्दाश्च यथोक्तगुणसमारोपितावस्थाभिवादिनो वत्सवृषभ-
महोक्षादिवत् । न जाल्या कश्चिदवस्थितरूपो ललितादिरस्ति । तदा हि महाकवि-
प्रवन्धेषु विरुद्धानेकरूपाभिधानमसंगतमेव स्यात्, जातेरनपाशित्वात् । तथा च
भवभूतिनैक एव जामदग्न्यः 'ब्राह्मणातिक्रमत्यागो भवतामेव भूतये । जाम-
दग्न्यश्च वो मित्रमन्यथा दुर्मनायते ॥' इत्यादिना रावणं प्रति धीरोदात्तत्वेन
'कैलासोद्धारसार' इत्यादिमिश्र रामादीन्प्रति प्रथमं धीरोद्धतत्वेन पुनः 'पुण्या
ब्राह्मणजातिः' इत्यादिमिश्र धीरशान्तत्वेनोपवर्णितः । न चावस्थान्तराभिधान-
मनुचितमङ्गभूतनायकानां नायकान्तरापेक्षया महासत्त्वादेरव्यवस्थितत्वादङ्गिनस्तु
रामादरेकप्रवन्धोपात्तान्प्रत्येकरूपत्वादारम्भोपात्तावस्थातोऽवस्थान्तरोपादानमन्या-
यम् । यथोदात्तत्वामितस्य रामस्य छान्दना बालिवधादमहासत्त्वतया स्वाव-
स्थापरित्याग इति । वक्ष्यमाणानां च दक्षिणाद्यवस्थानां पूर्वा प्रत्यन्यथा हृत इति
नित्यसापेक्षत्वेनाभिर्भावादुपात्तावस्थातोऽवस्थान्तराभिधानमङ्गाङ्गिनोरप्यविरुद्धम् ।”

† एतद्रहस्यविज्ञानार्थं नायकप्रकरणस्य अन्ते विद्यमानाः ७१, ७२, ७३
श्लोकाः द्रष्टव्याः ।

यथा—

संदिग्धे कृपया मृदुः क्षणमरीन् हन्तुं धृतासिः पुरः

शौर्यश्रीप्रणयप्रशंसिषु नमस्कृत्यते वन्दिषु ।

आकारान्मुखरोषहर्षपिशुनान् वक्त्रे न धत्ते मनाक्

त्रैलोक्यातिशयालुकीर्तिसुभगः श्रीवीररुद्रो नृपः ॥ २९ ॥

दर्पमात्सर्यभूयिष्ठश्चण्डवृत्तिर्विकत्थनः ।

मायावी सुलभक्रोधः स धीरोद्धत उच्यते ॥ ३० ॥

यथा—

रेरे घूर्जेर जज्ञेरोऽसि समरे लम्पाक किं कम्पसे

वज्र त्वङ्गसि किं मुधा बलरजःकाणोऽसि किं कोकृण ।

हूण प्राणपरायणो भव महाराष्ट्रापराष्ट्रोऽस्वमी

योद्धारो वयमित्यरीनभिभवन्त्यन्धक्षमाभृङ्गदाः ॥ ३१ ॥

इति युक् । एवंगुणको यः प्रतापरुद्रवद्वर्तते स धीरोदात्त इति योजना । एवं च सर्वोत्कर्षेण वृत्तिरौदात्त्यमेति फलितम् । अत्र स्वैर्यादिष्टामान्यगुणानां विशेष-लक्षणेष्वादानं तत्रावश्यकत्वसूचनार्थम् । उदाहरति—संदिग्ध इति ॥ कृपया मृदुर्न ■ कातर्येणेत्यनेन महासत्त्वतोच्यते । क्षणमल्पकालमेव । पश्चात्तु हन्त्येवेति स्वैर्यम् । पुरः स्थितानरीन् न तु पलायितानिति धार्मिकत्वम् । शौर्येति ॥ वन्दिर्विहितप्रशंसाकर्णेनैव लज्जमानस्यात्मश्लाघा तु दूरत एवेत्यविकत्थनत्वम् । नमस्कृत्य लज्जातुभावः । इष्टानुभवजन्य आनन्दः हुत्तम् । सापराधविषयोऽमघो रोषः । इष्टलाभजन्यो मनःप्रसादो हर्षः । तेषां पिशुनान् सूचकानाकारानक्षि-मीलनशुक्रदिमुखरागादीन् वक्त्रे मनागीषदपि न धत्त इत्यवहित्यया गाम्भीर्यम् । प्रयो लोकास्त्रैलोक्यं तदतिशयालुरिति मधुपिपासुप्रसृतिवत् द्वितीयासमासो द्रष्टव्यः । शीको वक्तव्यादालुचप्रत्ययः । अत्र स्वैर्यधार्मिकत्वकीर्तयः साधारणगुणाः कृपादयस्तु विशेषा इति विवेकः ॥ २८ ॥ २९ ॥ धीरोद्धतमाह—दर्पेति ॥ दर्पः शौर्यादिमदः । मात्सर्यमसहनमसूयेति यावत् । ताभ्यां भूयिष्ठश्चण्डवृत्तिः रौद्रः । विकत्थन आत्मश्लाघापरः । मन्त्रादिवलेनाविद्यमानवस्तुप्रकाशकः केवल-वक्त्रो वा मायावी । उदाहरति—रेरे इति ॥ 'हीनसंयोधने तु रे' इत्यमरः । तस्य प्रतिवाक्यमाकर्तव्यमानस्य 'वाक्यदेरामन्त्रितस्थासूत्रासंसतिकोपकुत्सन-मर्त्तनेषु' इति यथायोगमसूयायर्थेण द्विर्भावः । अत्र 'स्वरितमाधेहिते' इत्यादिना प्राप्तस्य प्लुतस्य 'सर्वप्लुतः साहसमनिच्छता विभाषा वक्तव्यः' इति पाक्षिकः प्रतिषेधः । शास्त्रत्यागः साहसमिति हरदत्तः । अत्र घूर्जेरादिवाक्येषु यथायोग-

अत्र भटानां धीरोद्धतत्वम् ।

निश्चिन्तो धीरललितः कलासक्तः *मुखी सृष्टुः ।

यथा—

शौर्योष्मा निरवग्रहः प्रतिनृपाः सर्वेऽपि नञ्जीकृताः

पातित्रलयमुपैति भूरियमयं नाथः स्वयंभूः शिवः ।

धीरोऽयं युवराज एव वहति श्रीवीररुद्रे धुरं

सर्वामित्यनुमोदते प्रतिकलं श्रीकाकतीन्द्रो नृपः ॥ ३२ ॥

धीरः शान्तः प्रसन्नात्मा धीरशान्तो द्विजादिकः ।

यथा—

वीरं रुद्रनृपालरत्नमभितः प्राप्तोदयं मोदते

संख्यावद्गण एष पूषणमिव प्रत्यप्रमञ्जाकरः ।

उन्मीलत्कमलावेहारवसतिर्भूत्वा विकासैर्निजै-

र्विश्वामोदमुदञ्चयन्नविरतं दोषावसानोत्सुकः ॥ ३३ ॥

मुद्रावितैर्दर्पमात्सर्यादिभिर्मोक्षारो वयमित्यात्मश्लाघया चान्द्रक्षमासृद्धयानां धीरोद्धतत्वम् ॥ ३० ॥ ३१ ॥ धीरललितमाह—निश्चिन्त इति ॥ सुतसचिवादि-
विनिहितयोगक्षेमतया चिन्ताविरहितो निश्चिन्तः । अत एव कलासु गीतादि-
ध्यासक्तः । मुखी भोगप्रवणः । शृङ्गारप्रधानत्वात् सुकुमारंकारो मृदुः । उदा-
हरति—शौर्येति ॥ अत्रानर्गलशौर्यादिभिर्देवानुकूल्येन युवराजस्य धुरन्धरत्वेन च
निश्चिन्तः सकलकलासुखमनुभवतीति वीररुद्रकुलज्येष्ठस्य धीरललितत्वम् ॥ ३२ ॥
धीरशान्तमाह—धीर इति ॥ विवेचकः क्लेशसहिष्णुर्वा धीरः । शमप्रधानः
शान्तः । हृष्टान्तःकरणः प्रसन्नात्मा । द्विजादिक इत्यादिप्रहृष्टादृष्टिः सचिवौ
विवक्षितौ । 'सामान्यगुणयुक्तस्तु धीरशान्तो द्विजादिकः' इति ऽकेचित् ।
उदाहरति—वीरमिति ॥ संख्या ज्ञानं तद्वतां विदुषां गणः संख्यावद्गणः ।
प्राप्त उदयोऽभिष्टुद्धिरन्यत्रोदयाचलो येन तं तथोक्तम् । प्रत्यप्रमुभयत्राभिनवम् ।
उन्मीलन्त्या उल्लसन्त्याः कमलायाः संपत्तेरन्यत्र लक्ष्म्या विहारवसतिः । विका-
सैस्सवादिभिरन्यत्र दलविश्लेषैः विश्वस्यामोदं हर्षमन्यत्र गन्धविशेषमुदञ्चयन्
उद्वोधयन् । दोषावसानं पापोपशमः अन्यत्र दोषाया रात्रेरवसानं प्रभातम् ।
'दोषा रात्रिमुखे रात्रावत्रानव्ययमप्यसौ' इति विश्वः । तत्रोत्सुक इति । अत्र

*मुखैकभूः इति पाठान्तरम् ।

किञ्चिच्छब्देन दशरूपकसाहित्यदर्पणकारादयो विवक्षिताः ।

अत्र विप्राणां धीरशान्तत्वम् ।

॥ शृङ्गारनायका निरूप्यन्ते ॥

अथ शृङ्गारविषयाश्चत्वारो नायका इमे ।

अनुकूलो दक्षिणश्च धृष्टः शठ इति स्मृताः ॥ ३४ ॥

एषां स्वरूपमुदाहरणं च ।

एकायत्तोऽनुकूलः स्यात्

एकस्यां नायिकायां विशेषानुरक्तोऽनुकूलो नायकः ।

यथा—

किं नामाचरितं तपः सखि भुवा यस्याः पतिर्गीयते

वीरो रुद्रनृपः क तत् सुचरितं तस्य प्रिया स्यां यतः ।

जाने मानिनि मा विषीद पुरतः प्रख्याप्य नाम स्थिरां

त्वां रत्नाकरमेखलां त्वयि सदा सक्तं विधास्ये नृपम् ॥

अत्र प्रतापरुद्रस्य क्षोण्यां विशेषानुरागो व्यज्यते, येन बध्वा स्थिरा रत्नाकरमेखलेति तन्नामग्रहणेन स्नेहप्रख्यापनं क्रियते ।

तुल्योऽनेकत्र दक्षिणः ।

अनेकासु नायिकासु अवैषम्येण स्नेहानुवर्त्ता दक्षिणो नायकः ।

यथा—

दोषावसानेत्यादौ धैर्यशान्त्योर्विश्वामोदमेत्यादौ प्रसादादेश प्रतिपादनात् वि-
प्राणां धीरशान्तत्वम् ॥ ३३ ॥ अथ शृङ्गारनायकानां यथाक्रममुद्देशलक्षणोदाहरणानि
दर्शयति—अथेत्यादिना ॥ ३४ ॥ तत्रानुकूलमाह—एकेति ॥ सत्स्वपि
नायिकान्तरेष्विति शेषः । तदंवाह—एकस्यामिति ॥ एकजानिरेवानुकूलो यथा
रामादिरित्यन्ये * । उदाहरति—किमिति ॥ नायिकावाक्यमेतत् । भुवा कया-
न्विधायिकया । नामेति संभावनायाम् । यतः सुचरितात् । अथ सखी नायिका-
माह—जान इति ॥ नायकघटनोपायमिति शेषः । ‘अनुपसर्गात् जः’ इत्या-
त्मनेपदम् । नामेति कुत्सायाम् । अनुरागोत्पादनार्थं सपत्नीनामसाम्येन नायि-
काप्रकाशनस्य कृत्स्नित्वात् । ‘नाम प्रकाश्यसंभाव्यकुत्साभ्युपगमेषु च’ इति विश्वः ।
अत्र राज्ञो भूमौ विशेषानुरागोऽन्यत्र न तथेत्यानुकूल्यम् ॥ ३५ ॥ दक्षिणमाह—

* अन्ये दशरूपकसाहित्यदर्पणकारादय इत्यवगन्तव्यम् ।

नर्मोक्त्यैव निमन्त्रिता स्मरकलाकेलीषु काचिन्मया
साकूतेन विलोकनेन हृदयं कस्यैचिदाविष्कृतम् ।
कस्याश्चित् प्रहितः प्रसाधनविधिर्दूतीकरेण क वा
गन्तास्मीत्यनुचिन्तयैव नृपतेरासीत् प्रभाता निशा ॥३६॥

तथा च

वाणीं मुखेन नेत्राभ्यां श्रियं दोष्णा च मेदिनीम् ।
मानयंस्तुल्यतां धत्ते तासु रुद्रनरेश्वरः ॥ ३७ ॥

व्यक्तागा गतभीर्घृष्टः

यथा—

राज्यश्रीपरिभोगशंसि भवतः सर्वाङ्गमालोक्यते
कस्तत्राविनयोऽस्ति साहसमिदं तन्नाम गम्यर्पितम् ।
जाने त्वां बहुवल्लभं किमपरं वक्तव्यमल्पा वयं
तस्यां प्रेम तवाधिकं वसुमती या नाम किं जल्पितैः ॥३८॥

तुल्य इति ॥ ज्ञेहेनानुवर्तते ताच्छैत्येन ज्ञेहानुवर्ती । उदाहरति-नर्मैति ॥ अग्राम्य
इष्टजनावर्जनरूपः परिहासो नर्म । केलीष्विति विषयसप्तमी । स्वामिमतभाव-
प्रकाशको दम्बिकार आकृतम् । तदुक्तम्—‘आकृतं तद्यत्र भावः सोऽप्यमीष्टो
विभाव्यते’ इति । प्रसाधनविधिः स्रक्चन्दनाभरणादिः । प्रभातेति ॥ प्रभात-
प्रायेत्यर्थः । अत्र वाक्यत्रये यथाक्रममुक्तिविशेषेण कलाविनोदस्य विलोकन-
विशेषेण वक्षस्त्रलाविष्करणस्य करेण वशीकरणस्य च सूचनाद्वाणीलक्ष्मीवसुन्धराः
प्रतीयन्ते । अत्र आप्रभातमनिश्चितगन्तव्यतया चिन्ताकुलत्वेनास्य समानुरागस्व-
प्रतीतिर्दक्षिणोऽयं नायकः ॥ ३६ ॥ उदाहरणान्तरमाह—वाणीमिति ॥ अत्र
वाण्यादीनां वाच्यत्वान्मुखादिशब्दैर्नर्मोक्त्यादीनां प्रतीयमानत्वाच्च पूर्वोदाहरणात्
भेदः । झील्लिमहिम्ना प्रतीयमानलौकिकनायिकाभेदाध्यवसायेन वाण्याद्यनुरागेऽ-
पि न शृङ्गारनायकत्वभङ्गप्रसङ्गः ॥ ३७ ॥ घृष्टमाह—व्यक्तेति ॥ उदाहरति—
राज्येति ॥ राज्यश्रीस्तन्नाम्री काचिन्नायिका राज्यलक्ष्मीश्च । तत्पक्षे सर्वाङ्गं
सप्ताङ्गानि । अल्पा दारिद्र्याः । नामेति प्रसिद्धौ । जल्पितैः किं जल्पितसाध्यं
नास्तीत्यर्थः । गम्यमानसाधनक्रियापेक्षया करणत्वात् तृतीया । ‘न केवलं
श्रूयमाणैव क्रिया निमित्तं कारकभावस्य अपि तु गम्यमानापि’ इति न्यासो-
द्योतवचनात् । बहुशब्दैर्दुर्लभं तातपादैः संजीविन्यादौ । धनपरा राजानो न
बाल्यमपरा इति नायिकाभिप्रायः । अतः स्वयन्तरसंभोगप्रकाशनात् गोत्रस्खल-

गूढविप्रियकुच्छठः ॥

नायिकामात्रविदितविप्रियकारी शठः ।

यथा—

दृष्ट्वा पश्यसि केवलं न मनसा वाचा प्रियं भाषसे

ना भावेन भुजान्तरं प्रकटयस्वप्रे न चाभ्यन्तरम् ।

ज्ञातं काकतिनाथ भूस्तव परं प्राणेश्वरी ध्यायतो

मादृक्षेषु विडम्बनैव तदलं व्यर्थैर्वहिसंभ्रमैः ॥ ३९ ॥

अत्र तत्तन्नायकविषयतया काकतीश्वराणामुदाहरणेन वीर-
रुद्रस्यैव वर्णनम् ।

एषां नायिकानुकूलने पीठमर्दविटचेटविदूषकनामानः सहायाः ।

तेषां स्वरूपं निरूप्यते ।

किञ्चिदूनः पीठमर्द एकविधो विटः स्मृतः ।

संधानकुञ्जलश्चेटो हास्यप्रायो विदूषकः ॥ ४० ॥

स्पष्टमेषामुदाहरणम् ।

नाच्चापराधामिव्यक्तिर्निर्भीकत्वं चेत्यस्य दृष्टत्वम् । अन्यासंमोचनैः कुपितत्वा-
दियं स्रष्टिता । ‘अधीरा परवैर्वाक्यैः खेदयेद्ब्रह्मं रुषा’ इति लक्षणादधीरा
च ॥ ३८ ॥ शठमाह—गूढेति ॥ उदाहरति—दृष्ट्वेति ॥ अत्र दर्शनप्रिय-
भाषणयोश्चक्षुर्वागिन्द्रियकरणत्वाव्यभिचारादेव सिद्धेर्दृष्ट्या वाचेति च पुनरुपादा-
नस्य तात्पर्यनिषेधार्थकत्वाच्च पौनरुक्त्वम् । भूः परं भूरेव । ध्यायतश्चिन्तयतो-
ऽन्यासक्तस्येत्यर्थः । मादृक्षेषु जनेतिवति शेषः । दृशेः कस्यप्रत्ययो वक्तव्यः ।
अत्र नायिकामात्रविदितभावश्चान्यदर्शनादिविधानादस्य शठत्वम् । नायिका
त्वधीरमध्या ॥ ३९ ॥ वीररुद्रगुणवर्णनप्रतिज्ञामङ्गं परिहरति—अत्रेति ॥ अथ
शृङ्गारनायकस्य नायिकासंबन्धनियमात् तदनुकूलने सहायानाह—एषामिति ॥
क्रमेणैषां लक्षणमाह—किञ्चिदिस्यादि ॥ प्रवानेतिशृङ्गारनायकादीषन्मूनगुणः
प्रासङ्गिकेतिशृङ्गारनायकः किञ्चिदूनशब्देन विवक्षितः । तदुक्तम्—‘पताकानायक-
स्त्वन्धः पीठमर्दो विचक्षणः । तस्यैवानुचरो भक्तः किञ्चिदूनस्तु तदुणैः ॥’
(६० ६० प्र. २ श्लो. ८) इति । स च सुग्रीवमकरन्दादिः । नायको-
पयोगिगीतादिविद्यानामेकविद्याभिज्ञो विटः कलहंसादिः । वाक्याङ्गवैष-
विकारादिना हास्यकारी विदूषकः ॥ ४० ॥ अथ संभावितनायक-
सामान्यगुणयोगिनी नायिकेति सामान्यलक्षणं सिद्धवत्कस्य तद्विशेषाः कति-

अथाष्टविधाः शृङ्गारनायिकाः ।

स्वाधीनपतिका चैव तथा वासकसज्जिका ।

विरहोत्कण्ठिता चैव विप्रलब्धा च खण्डिता ॥ ४१ ॥

कलहान्तरिता चैव तथा प्रोषितभर्तृका ।

तथाभिसारिका चेति क्रमाल्लक्षणमुच्यते ॥ ४२ ॥

प्रियोपलालिता नित्यं स्वाधीनपतिका मता ।

यथा—

प्रियां सर्वसदां तैस्तैर्विशेषैरुपललयन् ।

प्रतापरुद्रनृपतिः प्रतिक्षणमवेक्षते ॥ ४३ ॥

प्रियागमनवेलायां मण्डयन्ती मुहुर्मुहुः ।

केलीगृहं तथात्मानं सा स्वादासकसज्जिका ॥ ४४ ॥

यथा—

स्वतेजसा परिष्कृत्य प्रधानागारमुत्कथा ।

श्रियाभिषेकवेलायां वीररुद्रः प्रतोक्षितः ॥ ४५ ॥

चिल्लक्षणोदाहरणभ्यां निरूप्यन्ते—अथेत्यादिना ॥ ४१ ॥ ४२ ॥
तत्र स्वाधीनपतिकामाह—प्रियेति ॥ अधुपरि हनः स्वामी यस्यासावधीनः
आयत्तः । ‘अधीनो निद्र आयत्तः’ इत्यमरः । स्वस्मिन्नधीनः स्वाधीनः । यद्वा
स्वस्मिन्नधिकृतमधीति वा विगृह्य ‘सप्तमी शौचैः’ इति समासः । ‘अषडक्ष’
इत्यादिना अधुत्तरपदाभिलः स्वप्रत्ययः । सुरतसुखास्वादलोभेनासक्तत्वात् स्वा-
धीन आयत्तः पतिर्यस्याः सा तथोक्ता । उदाहरति—प्रियामिति ॥ सर्वं सदृश
इति सर्वसदा नाम काचिन्नायिका । ‘संज्ञायाम्’ इत्यादिना स्वप्रत्यये मुमा-
गमः । विशेषैर्वासोऽङ्गरागादिभिरुपललयन्नेवेक्षत इत्यनेनासक्त्यात्तरमणत्वप्रती-
तेरियं स्वाधीनपतिका । नायकस्त्वनुकूलः । भूपरिपालने नित्यजागरुकोऽयमि-
त्यपि गम्यते ॥ ४३ ॥ वासकसज्जिकामाह—प्रियेति ॥ वासके वासवेदमनि
भोगोपकरणैः सज्जा सज्जका सैव वासकसज्जिका । ‘स्त्रीणां वारस्तु वासकः’ इति
पक्षे वासके वारदिवसे सज्जयति सज्जीकरोति हर्षेण केलीगृहादिकमिति वासक-
सज्जिका । अयमेव पक्षो विद्यानाथस्य विवक्षितः । उदाहरति—स्वेति ॥
परिष्कृत्यालंकृत्या उत्कयोन्मनसा उत्कण्ठितयैत्यर्थः । ‘उत्क उन्मनाः’ इति
निपातनात् साधुः । अत्र क्रीडागारपरिष्कारादिभिरियं वासकसज्जिका । अत
एवोदात्तापि । तदुक्तम्—‘उदात्ता केशवासोऽङ्गमान्यभूषास्तु सादरा । शय्या-

चिरयत्यधिकं कान्ते विरहोत्कण्ठितोन्मनाः ।

यथा—

न शङ्काऽन्या तादृशगुणपरिमले रुद्रनृपतौ

कया वा गोष्ठ्यासौ चिरयति सखीभिर्न मुलभः ।

समानेतुं कान्तं व्रज मदन बद्धोऽञ्जलिरयं

यतो विष्वद्रीचः किरति किरणांस्त्वप्त्रियसखः ॥ ४६ ॥

कचित् संकेतमावेद्य दयितेनाथ वञ्चिता ।

स्मरार्ता विप्रलब्धेति कलाविद्धिः प्रकीर्त्यते ॥ ४७ ॥

यथा—

गच्छामे सखि का प्रियागमकया प्राप्तो निशीथः परं

संकेतालय मोक्ष्यसे मम वृथा जातोऽश्रुभिः पङ्किलः ।

यद्वा रुद्रनरेश्वरे प्रियतमे राज्यश्रियो बल्लभे

भारत्या दयिते भुवः कृतपदाः प्रायो वयं वञ्चिताः ॥

भवनसंस्कारपरिवर्द्धसमेधिनी ॥' (द० रु० प्र. २ श्लो. २५) इति ॥ ४४ ॥

४५ ॥ विरहोत्कण्ठितामाह—चिरयतीति ॥ अव्यलीक इति शेषः ।

अत एव 'चिरयत्यव्यलीके तु' इति धनिकेनोक्तम् । अनपराधप्रियवि-

लम्बेनोन्मना विरहोत्कण्ठितेत्यर्थः । उदाहरति—नेति ॥ अन्या शङ्का

नायिकान्तरासक्तिरूपेत्यर्थः । अत एवानपराध इति भावः । तादृशगिति ॥

'त्यदादिषु' इत्यादिना किन् प्रत्ययः । 'आ सर्वनाम्नः' इति तदः आ-

त्वम् । अत्र दृश्यर्थाभावेनासत्प्रत्ययवार्थं तैलपायिकादिषु व्युत्पत्तिर्दृष्टव्या ।

अत एवाह वृत्तिकारः—'तादृशादयो रुद्रिशब्दाः' इति । भाष्ये तु कर्मकर्तरि

व्युत्पत्तिर्दर्शिता—'तस्मिन् पश्यन्ति जनाः सोऽयं स इव दृश्यमानस्तस्मिन्वात्मानं

पश्यति' इति । गोष्ठ्या संगीतादिप्रसङ्गेन । अत एवासौ धीरललितो नायकः ।

त्वत्प्रियसखश्चन्द्रः । विष्वद्रीचः सर्वतोऽधिकान् । 'ऋत्विक्' इत्यादिना किन्-

प्रत्यये 'विष्वग्देवयोः' इति टेरग्रादेशः ॥ ४६ ॥ विप्रलब्धामाह—कचि-

दिति ॥ उदाहरति—गच्छेति ॥ आगमनसमय इवाधुना पुरो गन्तुमशक्ताह—

अग्रे गच्छ इति । निशीथः परमर्धरात्र एव प्राप्तः । न तु प्रियः । हे संकेता-

लय मोक्ष्यसे । नाद्यापि संकेतस्थानं मोक्षुं शक्नोमीति भावः । अश्रुभिर्न

तु मुरतश्रमजलादिना । पङ्किल इत्यनेन द्वारदेशं प्रति यातायाते सूच्येते, अन्यथा

पङ्किलत्वाभावात् । अथ प्रियमुद्दिश्य न चार्थं तवापराधः किन्तु बहुवल्लभे त्व-

य्यासक्ताया ममैवेत्याह—यद्देति ॥ नाहमेकैव त्वया वञ्चिता किं त्वनुमन्तारः

नीत्वाऽन्यत्र निशां प्रातरागतं प्राणवल्लभे ।
अन्यासंभोगचिह्नैस्तु कुपिता खण्डिता मता ॥ ४९ ॥

यथा—

रात्रिर्धोमत्रयपरिमिता वल्लभास्ते सहस्रं
मार्गासक्या मम गृहमपि प्रातरेवागतोऽस्ति ।
किं कर्तव्यं वद नृपतिभिर्वीक्षणीया हि सर्वाः
को वा दोषस्तव पुनरहं काममायासयित्री ॥ ५० ॥
कोपात् प्रियं पराणुद्य पश्चात्तापसमन्विता ।
कलहान्तरिता नाम स्वरिभिः परिकीर्तिता ॥ ५१ ॥

यथा—

*तह तह अणुणअन्तो पिओ तुए हिअअ रोसकल्लुसेण ।
अवधीरिदो ण मुणिअं राएत्ति बिओअवेअणं सहसु ॥ ५२ ॥

*तथा तथा अनुनयन् प्रियस्त्वया हृदय रोषकल्लुषेण ।

अवधीरितो न ज्ञातो राजेति वियोगवेदनां सहस्र ॥

सख्यादयः सर्वेऽपि मवीया इत्याह—**घयमिति** ॥ अत एव न ममेत्येक-
वचनप्रक्रमभङ्गः । अत्र भारत्या दयिते भुव इति पाठः साधीयान्, क्षितिनायक
इति समासपाठे व्यासप्रक्रमभङ्गप्रसङ्गात् । अत्र संकेतमात्रेण दयितेन वक्षिता
सती कामातुरेयं विप्रलब्धा ॥ ४७ ॥ ४८ ॥ खण्डितामाह—**नीत्वेति** ॥ उदा-
हरति—**रात्रिरिति** ॥ आद्यन्तयामार्धयोरकुण्ठितसंचारत्वेनारात्रित्वामिमानात्
त्रियामेति व्यवहारः । **सहस्रमिति** ॥ 'विशालाद्याः सर्वैकत्वे सर्वाः संख्येय-
संख्ययोः ।' इत्येकत्वम् । तथापि मार्गासक्या न तु मनुद्देशेन । प्रातरेव दिवारा-
नर्हसमर्थ एवेति भावः । अत एवागमनप्रयोजनं पृच्छति—**किमिति** ॥ यद्वा
नैवान्यत् प्रयोजनं प्रजापालनपराणां नृपाणामित्याह—**नृपतिभिरिति** ॥ किं
■ तदैवं प्रयासजननात् कियद्वा पार्प ममैवं जीवन्त्या इति चिन्तयामीत्याह—
को वेति ॥ अत्र प्रातरागतस्य प्रेयसोऽन्यासङ्गविकारदर्शनात् कुपितेयं
खण्डिता । 'वक्ति सोऽप्रासवकोक्त्या धीरमध्या कृतागसम्' इति लक्षणात्
धीरमध्या च । नायकस्तु षष्ठः ॥ ४९ ॥ ५० ॥ कलहान्तरितामाह—**कोपा-
दिति** ॥ प्रियं प्रणामादिना प्रसादनपरमित्यर्थः । तदुक्तम्—'सत्यवागार्जवरति-
रुपकुर्वन् प्रियं वदन् । भजते यः स्वयं प्रीतः प्रियः स भवति श्रियाः ॥' इति ।
कलहे सति सुखेनान्तरिता कलहान्तरिता । उदाहरति—**तदेति** ॥
मुणिअमिति । 'जाणमुणौ ज्ञः' इति जानातेर्मुणादेशः । क्लृप्तं सहस्र

देशान्तरगते कान्ते खिन्ना प्रोषितभर्तुका ।

यथा—

त्रैलोक्यप्रथमानकीर्तिमहतः श्रीवीररुद्रप्रभोः

सेवार्थं चिरयत्सु काकतिपुरे भूपेषु तद्योषितः ।

द्वारासक्तदृशो नयन्ति दिवसान् व्युष्टाशया च क्षपा-

स्तद्वधानप्रतिबद्धसान्द्रपुलकव्याकीर्णकामेषवः ॥ ५३ ॥

कान्ताभिसरणोद्युक्ता स्मरार्ता साऽभिसारिका ॥

यथा—

संभ्रमैरलमल्पज्ञे प्रेयानस्तु महीपतिः ।

करेणुस्थां न पद्यामि न शृणोम्यभिसारिकाम् ॥ ५४ ॥

इति कोशान्तरे । तदा 'खिदेर्क्सूरः' इति विसृष्टदेशः । तथा तथैत्यनेन पुनः पुनः प्रणामादिर्घोष्यते । अत्र तादृशी राजानं प्रियमनादृत्य किमर्थमधुना दूयस इति द्वयोपालम्भादियं कलहान्तरिता । नायकस्तुतमः । 'कामतन्त्रेषु निपुणः कुदानुनयकोविदः' इत्यादिलक्षणात् ॥ ५१ ॥ ५२ ॥ प्रोषितभर्तुकामाह—देशेति ॥ कान्त इति ॥ 'कयामिः कसनीयामिः काम्यैर्भोगैश्च सर्वदा । उपचारैश्च रमयेद्यः स कान्त इतीरितः ॥' इत्युक्तलक्षण इत्यर्थः । उदाहरति—त्रैलोक्येति ॥ व्युष्टं प्रभातम् । तद्वधानप्रतिबद्धाः प्रियचिन्ताप्ररूढाः सान्द्रपुलका एव व्याकीर्ण-कामेषवः कीर्तितकामबाणा यासां तास्तथोक्ताः । अत्र चिन्ताजागरादिप्रतिपाद-नात् खिन्नत्वेनेयं प्रोषितभर्तुका ॥ ५३ ॥ अभिसारिकामाह—कान्तेति ॥ कान्तस्य कर्मणः कर्तुर्वाभिसरणे उद्युक्ता । अत एवोक्तम्—'स्मरार्ताभिसरेत् कान्तं सारयेद्वाभिसारिका ।' (द० रु० प्र. २ श्लो. २७) इति । सारयेदिति दूयादिमुखेनेति शेषः । उदाहरति—संभ्रमैरिति ॥ कान्ताभिसरणाय करेणु-भानयेति कयाचिदुक्ते सख्या वचनमेतत् । अथवा नैव करेणुस्थाभिसरणं दृष्टचरं श्रुतचरं केषामाणकमुखेन सखी नायिकायाः प्रकट्याभिसरणं वारयति । अल्पं जानातीत्यल्पज्ञे मुग्धे । अत्र 'आतोऽनुपसर्गे कः' इति कप्रत्ययो न तु 'इशुपधज्ञाप्रकिरः कः' इत्यादिना । अत एवाह भगवान् काला-यनः—'आकारादनुपपदात् कर्मोपपदो विप्रतिषेधेन' इति । एतच्च संजीविनीसर्वरूपादावसकृदुक्ते तातपादैः । अत्र कान्तकर्मकामिसरणमुक्तम् । एवं कान्तकर्तृकामिसरणेऽप्युदाहार्यम् । एतासां च 'चिन्तानिश्वासस्ते-दाश्रुवैवर्ण्यगलान्यभूषणैः । युक्ताः घटन्त्या द्वे चाद्ये कीर्तौज्ज्वल्यप्रद्वर्षितैः ॥' (द० रु० प्र. २ श्लो. २८) इत्युक्तदशविकारा द्रष्टव्याः ॥ ५४ ॥

॥ आसां नायकानुकूलने सहायाः ॥

दूत्यो दासी सखी कारुधात्रेयी प्रातिवेशिनी ।

लिङ्गिनी शिल्पिनी स्वा च सहायाः परिकीर्तिताः ॥५५॥

एतासां स्वरूपमुदाहरणं च स्पष्टम् । कामशास्त्रप्रसिद्धाः

पद्मिनीचित्रिणीप्रभृतयो ज्ञातेविशेषः ज्ञातव्याः ।

संक्षेपेण नायिका त्रिविधा—मुग्धा मध्या प्रौढा चेति ।

उदयधौवना मुग्धा लज्जाविजितमन्मथा ।

लज्जामन्मथमध्यस्था मध्यमोदितयौवना ॥

सरमन्दीकृतव्रीडा प्रौढा संपूर्णयौवना ॥ ५६ ॥

यथाक्रममुदाहरणानि । मुग्धा यथा—

मुग्धे यन्मनसोऽपि गोप्यमखिलं तन्मह्यमावेद्यते

किं वा काचिद्दृष्टं तव प्रियसखी प्रच्छाद्य किं ताम्यसि ।

आसक्तिस्तव रुद्रदेवनृपतावाशास्यते किं भवे-

दित्याल्यां प्रणयैकवाचि सुतनुर्दत्तोत्तरा व्रीडया ॥ ५७ ॥

अथासां द्वितीराह—दूत्य इति ॥ दासी कर्मकरी । सखी जेहनिबन्धनः । कारुः रजक्यादिः । धात्रेयी उपमातृमुता । प्रातिवेशिनी समीपगृहवर्तिनी । लिङ्गिनी परिव्राजिका । शिल्पिनी चित्रकारादिकी । स्वा स्वयं चेति दूत्यः सहायाः, नायकानुकूलने इति शेषः । स्वा चेति स्त्रीलिङ्गे मूलं मृग्यम्, 'स्वो ज्ञातावात्मनि स्वं त्रिप्वात्मनि स्वेऽस्त्रियां धने' इति नपुंसकत्वेनाभिधानात् । अथवा स्वा स्वकीया बान्धवश्रीति यावत् । तदुक्तं सर्वज्ञसोमेश्वरेण—'भगिनी स्थालिका वापि मानुलस्याथवा सुता । एता भवन्ति दूत्यस्तु बान्धवश्रीति संज्ञिताः ॥' इति ॥ ५५ ॥ पद्मिन्यादीनां जातिवाचित्वं, न मुग्धादिवदवस्थावाचित्वमित्याह—पद्मिनीति ॥ प्रसूतिप्रहणाच्छङ्किनीइस्तिन्यौ गृह्यते । लक्षणादिकमेतासां कामशास्त्र एव द्रष्टव्यम् । इत्ये स्वाधीनपतिकार्यवस्थापकमुक्त्वा तदाश्रयभूतानेकनायिकामध्ये मुग्धादित्रयं लक्षणोदाहरणभ्यां प्रदर्शयति—संक्षेपेणेत्यादिना ॥ तत्र मुग्धामुदाहरति—मुग्ध इति ॥ याकाचिदनासा किम्, नैत्यर्थः ॥ अनुक्तेऽपि तव मनोरथं जानामीत्याह—आसक्तिरिति ! अस्तीति शेषः । आशास्यत इत्येकं वाक्यम् । यः सर्वामिरमिलभ्यत इत्यर्थः । यद्वा रुद्रनृपतौ तत्रासक्तिराशास्यते अस्माभिरपेक्ष्यत इत्यर्थः । 'आळः शाशु इच्छायाम्' इत्यस्माद्धातोः कर्माणि यक् । किं भवेदिति संप्रश्ने लिङ् । अत्राऽमिहप्यादिगुणयोगसूचकेन

मध्या यथा—

लीलाविभ्रमपूर्वरङ्गमुदितं तारुण्यमेव त्रया-

नेपथ्यान्तरविम्बितस्मरकलालास्यप्रपञ्चाश्रयः ।

सख्यः पश्यत काफर्तीयनृपतौ भावानुबन्धोज्ज्वलः

कोऽप्यस्यास्तरलभ्रुवो विजयते शृङ्गारनाट्यक्रमः ॥ ५८ ॥

प्रौढा यथा—

सहेलं पश्यन्त्याः प्रकृतिसुभगं रुद्रनृपतिं

तदात्वप्रत्युद्यद्विविधललिताटोपमधुरम् ।

सुतनुशब्देन प्रथमयौवनस्य 'दत्तोत्तरा ब्रीलया' इत्यनेन लज्जाविजितमन्मथत्वस्य च प्रतीतिरियं सुगन्धा । 'आर्मिरुप्यमकाठिन्यमज्ञानां चातिमार्दवम् । एवमादि-
गुणावस्था प्रथमे यौवने भवेत् ॥' इत्युक्त्वा 'कृताधराङ्गसंस्कारा सखीकैलीपु
लालता' इत्यादिना तन्नेष्टाश्लोकाः । तच्च आत्मा प्रणयैकवाचीत्यनेन सूच्यते
॥ ५६ ॥ ५७ ॥ मध्यामुदाहरति—लीलेति ॥ पूर्वरङ्गो नाम नाट्यादौ कर्तव्यो
रङ्गप्रसाधनाख्यः कर्मविशेषः । तदुक्तम्—'यथाख्यस्तुनः पूर्वं रङ्गविघ्नोपशान्तये ।
कुशीलवाः प्रकुर्वन्ति पूर्वरङ्गः स कीर्तितः ॥' इति । लीलाविभ्रमाणामयललन्ध-
विलासानां पूर्वरङ्गम् । तारुण्यस्य विलासहेतुत्वेन तत्पूर्वभावित्वात् पूर्वरङ्गत्वेन रूप-
णम् । यद्वा लीलाविभ्रमा एव पूर्वरङ्गो यस्य तत् तारुण्यमेव रङ्गस्थलमिति
गम्यते । त्रयैव नेपथ्यं नीहारावरणसदृशी यवनिका । अत एव तस्यान्तरे वि-
म्बिता स्मरकला कामोदीपने सैव लास्यप्रपञ्चाश्रयस्यास्तथोक्ताया लज्जामन्मथ-
मप्यस्याया इत्यर्थः । लास्यलक्षणं तु संगीतचूडामणौ—'शृङ्गाररसभूषिष्ठै-
र्भूरिभावतरङ्गितैः । अङ्गैरनङ्गसर्वस्वैः शोभातिशयशालिभिः ॥ अन्वितो नृत्तभेदो
यस्यास्यास्यमिति कथ्यते ॥' इति । विम्बग्रहणोचितनेपथ्यं तदन्तरे नर्तने च
तत्रैवोक्तं कुण्डलिनृत्तप्रस्तावे—'नीरन्ध्रा तत्र कर्तव्या स्निग्धा श्वनिकादिमा ।
अपरे द्वे यवनिके नीहारावरणोपमे ॥ प्रेक्षकाणां वितन्वाता नयनानन्दकन्दलम् ।
नेपथ्यान्तरिता भूत्वा नर्तकी नृत्तमाचरेत् ॥' इति । भावस्य रत्नाख्यस्याधिभा-
वस्यानुबन्धो विच्छेदाभावः, सजातीयविजातीयैरतिरस्कार इत्यर्थः । अथवा
भावाणां सात्त्विकसंस्कारिणामनुबन्धः कलोलवदसकृदनुवर्तनं तनोज्ज्वलो मनो-
हरः । नाट्यपक्षे भावो नाम व्यापारविशेषः । तदुक्तम्—'वागङ्गसरवामिनसै-
र्मुखरागोपशोभितैः । भावयत्नान्तरं भावं व्यापारो भाव इष्यते ॥' इति । कोऽ-
प्यनिर्वचनीयः । शृङ्गार एव नाट्यं नर्तनं तस्य क्रमः । पश्यतेत्यस्य वाक्यार्थः
कर्म ॥ ५८ ॥ प्रौढासुदाहरति—सहेलमिति ॥ प्रकृता मधुरं प्रियदर्शनम् ।
व्यक्तशृङ्गारसूचकोऽन्तःकरणविकारो हेलः । तत्सहितं यथा भवति तथा पश्य-

रसप्रादुर्भावाद्युपपदयत्सार्विकमहो

मुगाध्यास्तारुण्ये कुसुमशरशिल्पं विजयते ॥ ५९ ॥

भेदान्तरं यथासंभवमुदाहार्यम् ।

गुणालंकाराणां रसमहति काव्ये विलसितं

स्फुरच्छब्दार्थाभ्यां तदपि हृदयानन्दि भवति ।

तयोरप्युन्मेषः स्रवदमृतमाधुर्यसुभगः

परं पुण्यश्लोकं चरितमनुबध्नन् विजयते ॥ ६० ॥

एष समहश्श्लोकः ।

न्याः । अत एव तदात्वे तत्काले प्रियदर्शनसमय इत्यर्थः । प्रत्युद्यन्ति उत्सवमा-
नानि विविधानि च ललितानि कर्णकण्डूयनकुचविमर्दनदिकोमलाङ्गविन्यासाः ।
'सुकुमारारङ्गविन्यासो ललितं परिकीर्त्यते' इति लक्षणात् । तेषामाद्येन सञ्चर-
मिति स्मरमन्दीकृतग्रीडवमुच्यते । रसस्य रङ्गारस्य प्रादुर्भावादुदयादनुभावा-
दित्यर्थः । 'उत्पन्ना रतिरेकत्र प्रथमं दर्शनादिभिः । हृदारम्भानुभावेन शृङ्गारं
विशिनष्टि सा ॥' इति वचनात् । कुसुमशरशिल्पं कामकलाकौशलम् । अत्र
दयितावलोकनकाले अङ्गादौ सातिशयविशेषकथनादिलासः । 'तत्कालीनो विशेष-
वस्तु विलासोऽङ्गक्रियादिषु ।' इति लक्षणात् ॥ ५९ ॥ विस्तरभयादस्माभिरुपे-
क्षितानां धीराद्यवस्थानामुदाहरणानि स्वयमेव द्रष्टव्यानीत्याह—भेदान्तर-
मिति ॥ अत्रार्थं नायिकासंप्रहः—'स्नान्वा साधारणा च स्वा मुग्धा मध्या प्रग-
ल्भिका । आद्यैकधा त्रिधान्ये द्वे धीराधीरोभयात्मना ॥ ज्येष्ठाकनिष्ठाभेदेन ॥
एव द्विविधे पुनः । अन्या कन्या परोडा च वेद्या त्वैवेति षोडश ॥ स्वाधीन-
पतिकाद्यष्टावस्थाभिस्ताः समन्विताः । प्रत्येकमष्टधा मुख्या मध्या हीनेति ता-
स्त्रिधा ॥ इत्येवं नायिकावस्थाः समुद्राष्टाभि (३८४) संमिताः ॥ विरहोत्कण्ठता
चैव विप्रलब्धामिसारिका । इत्यवस्थात्रयं प्रादुः केचित् कन्यापरोडयोः ॥ चतुः-
पञ्चाशदधिकत्रिंशत्यासां तदा भवेत् ॥' इत्थं प्रसक्तमनुप्रसक्तं च परिसमाप्य
परमप्रकृतं पुण्यश्लोकगुणवर्णनमुपस्कृत्वाऽनुपसंहरति—गुणेति ॥ पुण्यः श्लोके
यस्मिंस्तत् पुण्यश्लोकम् । 'पदे यशस्ति च श्लोकः' इत्यमरः ॥ ६० ॥

इति पदवाक्यप्रमाणपारावारपारीणश्रीमहोपाध्यायकोलचलमङ्गिनाथसूरिसूनुना
विश्वजनीनविशस्य विद्वन्मगेः पदार्थस्यानुजेन कुमारस्वामिसोम-
पीथिना विरचिते प्रतापश्रीयव्याख्याने रङ्गापणाख्याने
नायकिरूपणं नाम प्रथमं प्रकरणम् ।

*उपस्कारहेतूनां गुणालंकाराणां सदृशेऽलंकार्ये सति चरितार्थत्वम् । यस्यालंकाराश्रयत्वं तदेव लोकन्यायेनालंकार्यम् । तेन गुणालंकाराणां काव्यमेवाश्रयभूतमिति तदेवालंकार्यम् । रसादेरलंकार्यत्वोक्तिः प्राधान्येनात्मन इव हारनूपुराद्यलंकार्यत्वम् । जीवितभूतत्वाद्रसादेः काव्यात्मता । कचिद्रसस्य प्राधान्यम् । कचिदलंकारस्य प्राधान्यम् । कचिद्वस्तुनः प्राधान्यं च ।

रसप्राधान्यं यथा—

ईषदङ्कुरितविभ्रमचारौ देहपल्लवितकान्तानि तन्व्याः ।

यौवने मुकुलितस्तनमात्रे पुष्पितश्च फलितश्च मनोभूः ॥ ६१ ॥

एतत् कांचिद्वालामालोक्य सस्पृहस्य प्रतापरुद्रस्य वचनम् ।
अत्र शृङ्गाररसो व्यज्यते ॥

अलंकारप्राधान्यं यथा—

कीर्तौ प्रतापरुद्रस्य विहरन्त्यां विगन्तरे ।

लोकालोकतटाः शश्वद्बचन्द्रोपलाङ्किताः ॥ ६२ ॥

अत्र चन्द्रकान्तकुट्टिमरानां लोकालोकाचलतटानां रुद्रदेशकीर्तौ चन्द्रिकाबुद्ध्या शश्वत् द्रवोऽभूदिति भ्रान्तिमदलंकारो व्यज्यते ।
व्यङ्ग्यावस्थायामलंकारस्यापि प्राधान्यमस्त्येव ॥

वस्तुप्राधान्यं यथा—

अवतरति वीररुद्रे काकतिवंशे त्रिलोकमहनीये ।

त्यक्त्वा दुग्धपयोर्धि तल्पफणीशः स्वमन्दिरं प्राप्तः ॥ ६३ ॥

अत्र तल्पफणीशः दुग्धाब्धिं विहाय स्वगृहं प्राप्त इत्यनेन क्षीरसमुद्रे हरिर्नोत्तीति व्यज्यते । अनेन पुरुषोत्तमः प्रतापरुद्ररूपेण काकतीयकुलेऽवततोरिति वस्तु व्यज्यते । इति त्रिविधं व्यङ्ग्यप्राधान्यम् ॥

*उपस्कारहेतूनामिष्टाद्यतिश्वाधाकारणमिहान्तो प्रण्वो बहुषु कोशेषु न दृश्यते, नापि व्याख्यातः कुमारस्वामिसोमपीथिना ।

काव्यमाश्रित्य गुणालंकाराणां विलासः । तच्च काव्यं शब्दस्फुरणैर्नार्थस्फुरणेन तदुभयस्फुरणेन च सहृदयहृदयानन्दि भवति ॥

शब्दस्य स्फुरणं नाम प्रौढबन्धस्य डम्बरः ।

यो बन्धाडम्बर आरभट्ठां प्रतिपादयिष्यते तच्छब्दस्फुरणम् ।

यथा—

क्षोणीरक्षणदक्षिणाः क्षतजगत्क्षोभा दुरीक्षक्रमाः

क्षुद्रक्षत्रियपक्षशिक्षणविधौ प्रोत्क्षिप्तकौक्षेयकाः ।

उद्दामोद्यमनस्य रुद्रनृपतेर्दोर्दण्डयोश्चण्डयो-

र्गर्जदुर्जनगर्वपर्वतभिदादम्भोलयः केलयः ॥ ६४ ॥

अनुम्बितार्थसंपत्तिरर्थस्फुरणमिष्यते ॥

यथा—

*स्वभो जुष्टविजिम्बिण रिपुमहीणाहंजलिं विम्बितं

पेक्खंतो जजलच्छिवासकमलं मण्णंति विण्णाणिणो ।

मण्णे वीरपआवरुद्विहुण्णे जण्णेसु पेत्तुं उणो

सिद्धीए रिपुजीविआइ विहिणो पत्तस्य पीढंजुअम् ॥ ६५ ॥

उभयस्फुरणं यथा—

उद्यद्बृंहितगर्जितैः करिषटाकादम्बिनीडम्बरैः

क्षोणीभृत्कटकोपरोधपटुभिः सद्यः स्फुरदित्कटाः ।

प्रावृट्संभ्रमशंसिनो रिपुवधूवाष्पोद्रमैर्दुर्दिनं

कुर्वन्तश्चलमर्तिगण्डनृपतेजैत्रप्रयाणोद्यमाः ॥ ६६ ॥

एवंविधशब्दार्थस्फुरणाभ्यां काव्यस्य चारुत्वम् । शब्दार्थयोरपि पुण्यश्लोकचरितवर्णनेन सहृदयहृदयानन्दित्वम् । अतो नायकस्यैव काव्ये प्राधान्यम् ।

*स्वभो युद्धविजिम्बिते रिपुमहीनाथाजलिं विम्बितं

प्रेक्षमाणाः जयलक्ष्मिवासकमलं मन्यन्ते विज्ञानिनः ।

मन्ये वीरप्रतापरुद्रविभोर्जनेषु ग्रहीतुं पुनः

सृष्ट्यै रिपुजीवितानि विधेः प्राप्तस्य पीठाम्बुजम् ॥

कुलाचार्यशःशौर्यश्रुतशीलादिवर्णनम् ।
 क्रियते नेतुरेवं यत्तदेव बहुसंमतम् ॥ ६७ ॥
 अधवा प्रतिपक्षस्य वर्णयित्वा गुणान् बहून् ।
 तज्जयात्मायकोत्कर्षवर्णनं च मतं क्वचित् ॥ ६८ ॥

यथाक्रममुदाहरणम्—

तत्त्वं यस्य परः पुमानवतरो यस्यान्वये काकति-
 स्मापानां चरितं च यस्य भुवनक्षेमंकरप्रक्रमम् ।
 श्लाघां यस्य लघूकृतामरतरुस्वर्धेनुचिन्तामणिः
 सोऽयं विश्वधुरंधरो विजयते श्रीवीररुद्रो नृपः ॥ ६९ ॥
 यत्तेजः प्रतिपक्षभूपविहरद्गर्वान्धकारातपो
 यद्दोर्गलविक्रमस्त्रिजगतीशुद्धान्तदौवारिकः ।
 सोऽप्यासौद्युधि सेवणक्षितिपतिः सन्नाहमेरीध्वन्ति
 श्रुत्वा रुद्रनरेश्वरस्य महतो मीतः पलाय्याकुलः ॥ ७० ॥

एवंविधवर्णनमुत्पाद्ये नायके न घटते । तस्य लोकप्रसि-
 द्धयर्थं कुलव्यपदेशादयो बहुधा वर्णयितुमेवोचिताः । स्वतःसिद्धे तु
 नायके द्वैविध्यमपि संभवति । तस्य कुलव्यपदेशादीनां लोकप्रसिद्धि-
 त्वात् कविभिर्वैलव्यप्रतिपक्षविजयवर्णनं युक्तम् । एवं स्वतःसिद्धो-
 त्पाद्यत्वभेदेन नायकस्य द्वैविध्यम् । तत्र च

धीरोद्धते यथा रौद्रो वर्ण्यते बाह्यसंभ्रमः ।
 यथा च धीरललिते शृङ्गारो बहुभावकृत् ॥ ७१ ॥
 न धीरोदात्तविषये तथा वर्णनमिष्यते ।
 कार्यातो रससंपूर्तिस्तस्मिन्पुचितक्रमा ॥ ७२ ॥
 हास्यादीनां तथान्वेषां रसानामपि कीर्तनम् ।
 मन्दोद्यमानुभावं स्याद्धीरोदात्ते तु नेतरि ॥ ७३ ॥

सर्वनायकातिशायित्वाद्धीरोदात्तस्य तद्विषयत्वं प्रबन्धानामति-
 श्लाघाकारणम् ॥

इति श्रीविद्यानाथकृतौ प्रतापरुद्रयशोभूषणेऽलंकारशास्त्रे
 नायकप्रकरणं समाप्तम् ॥

॥ अथ काव्यप्रकरणम् ॥

॥ अथ काव्यस्वरूपनिरूपणम् ॥

गुणालंकारसहितौ शब्दार्थौ दोषवर्जितौ ।

गद्यपद्योभयमयं काव्यं काव्यविदो विदुः ॥ १ ॥

*अदोषौ सगुणौ सालंकारौ शब्दार्थौ काव्यमिति काव्यसामान्य-
लक्षणम् ।

अथ प्रासङ्गिकं नायकस्वरूपं निरूप्य प्रकृतं काव्यस्वरूपनिरूपणं प्रति-
जानीते—अथेति ॥ काव्यसामान्यलक्षणमाह—गुणेति ॥ अत्र गद्यपद्येत्यादिना
काव्यस्य त्रैधा विभागो दर्शितः । शेषं लक्षणम् । अतस्तदेव निष्कृष्याह—
अदोषाविति ॥ अत्र सूत्रे प्रथममनुपात्तस्यापि दोषवर्जनस्यादौ व्याख्यान-
मल्पोऽपि दोषः प्रमादादिनाप्यनुपेक्ष्य इति द्योतयितुम् । तदुक्तं दण्डिना—‘तद-
ल्पमपि नोपेक्ष्य काव्ये दुष्टं कथंचन । स्यादपुः सुन्दरमपि श्वित्रैकेन दुर्भगम् ॥’
इति । ‘एको हि दोषो गुणसंनिपाते निमज्जतीन्द्रोः किरणेष्विवाङ्कः’ इति तु
काव्यव्यतिरिक्तविषयमिति द्रष्टव्यम् ॥ १ ॥ अथ वक्ष्यमाणलक्षणशब्दार्थादि-

*इदं च काव्यलक्षणं मम्मटाचार्यैरङ्गीकृतं, साहित्यदर्पणे रसगङ्गाधरे च
बहुधा खण्डितम् । न्यकारो ह्ययमेवेति पक्षे विधेयाविमर्शदोषस्य सत्त्वेऽपि ध्वनि-
त्वेनोत्तमकाव्यत्वाङ्गीकरणात् अदोषत्वस्य काव्यलक्षणकोटौ प्रवेशानौचित्यम्,
रसधर्मस्य गुणस्य शब्दार्थधर्मत्वासंभवात् औपचारिकशब्दार्थधर्मत्वकल्प-
नाया अपि लोकविरुद्धत्वात् सगुणत्वविशेषणस्यापि लक्षणघटकतानौचित्यं,
कटककुण्डलादिसंमितस्यालंकारस्य काव्यत्वव्यापकतानियमे मानाभावात् सालं-
कारत्वस्य लक्ष्यतावच्छेदकाव्यापकत्वं च सर्वमपि संपादितं साहित्य-
दर्पणे । रसगङ्गाधरस्तु शब्दार्थस्युपलघटितार्थपदप्रयोगमपि नानुमनुते । अर्थ-
रूपेऽभिधेये काव्यशब्दस्य शक्तेः निघण्टुषु अप्रसिद्धत्वात्, काव्यं पठितं काव्यं
श्रुतम् अर्थस्तु न ज्ञातः इत्यादिसर्वजनीनप्रयोगान्धधालुपपत्त्या च काव्यस्य
अपार्तिपार्थक्यमङ्गीकरणीयमेवेति अर्थपदस्यापि लक्षणे प्रवेशोऽनुपपन्न इत्यतः,
अलंकाराणामसत्त्वेऽपि काव्यत्वमव्याहृतमित्यतः, रसधर्माणां गुणालंकारदोषाणां
शब्दार्थधर्मत्वकल्पनमसंगतमित्यतश्च लक्षणमेतत्सर्वशेषेक्षणोपमित्यभिप्रेति ।
माक्यं रसात्मकं काव्यम् इति काव्यसामान्यलक्षणं साहित्यदर्पणे । चमत्कारजनक-
भावनाविषयार्थप्रतिपादकशब्दः काव्यमिति रसगङ्गाधरे ॥

शब्दार्थौ मूर्तिराख्यातौ जीवितं व्यङ्ग्यवैभवम् ।
 हारादिवदलंकारास्तत्र स्युरुपमादयः ॥ २ ॥
 श्लेषादयो गुणास्तत्र शौर्यादय इव स्थिताः ।
 आत्मोत्कर्षावहास्तत्र स्वभावा इव रीतयः ॥ ३ ॥
 शोभामाहार्यिकीं प्राप्ता वृत्तयो वृत्तयो यथा ।
 पदानुगुण्यविश्रान्तिः शय्या शय्येव संमता ॥ ४ ॥
 रसास्वादप्रभेदाः स्युः पाकाः पाका इव स्थिताः ।
 प्रकृयाता लोकवदियं सामग्री काव्यसंपदः ॥ ५ ॥

वाचकलक्षकव्यञ्जकत्वेन त्रिविधं शब्दजातम् । वाच्यलक्ष्यव्य-
 ङ्ग्यत्वेनार्थजातमपि त्रिविधम् । तात्पर्यार्थोऽपि व्यङ्ग्यार्थ एव, न पुनः

कव्यसामग्र्यां शरीरादित्येकसामग्रीमारोपयति—शब्दार्थाचित्यादि ॥ स्व-
 भावा जातिप्रयुक्तधर्माश्चेष्टादयः । आहार्यिकीं कृत्रिमां । वृत्तयो वर्तनानि ।
 पदानामानुगुण्यं पदविनिमयासहिष्णुत्वम् । रसः शृङ्गारादिरास्वाद्यते येन गा-
 म्भीर्येण तस्य विशेषाः रसास्वादप्रभेदाः ॥ २—५ ॥ अथ यथायोगं विवेचयन्
 आदौ तावच्छब्दार्थौ विभजते—वाचकेत्यादिना ॥ क्रमेणाभिधालक्षणाव्य-
 ञ्जनाव्यापारैरर्थावबोधकाः शब्दा वाचकलक्षणाव्यञ्जकाः । तैरेव बोध्या अर्था
 वाच्यलक्ष्यव्यङ्ग्या इति विवेकः । ननु चतुर्थे तात्पर्यार्थे आप्रति कथमर्थवैवि-
 ष्योक्तिरित्याशङ्क्य तस्य तृतीयेऽन्तर्भाव इत्याह—तात्पर्यार्थ इति ॥ अत्र
 अकबुद्धिसंनिधापितौ वाक्यावगम्यो वाक्यार्थो रसादिरुपस्तच्छब्दोच्यते ।
 तास्मिन् परास्तत्परास्तदासक्तास्तद्विषया इत्यर्थः । तेषां भाषस्तात्पर्यम् । नन्व-
 मिहितानां पदार्थानामर्थमिधायिनां वा पदानां विशिष्टार्थप्रत्यायनशक्तिस्तात्पर्य-
 मिति मतभेदेन मीमांसका वर्णयन्ति । अतस्त्वन्मते देवदत्त दण्डेन गामानयेत्यादौ
 देवदत्तकर्तृकदण्डकरणकगोर्म्मकानयनरूपो विशिष्टार्थ एव व्यङ्ग्यत्वविधुरस्ता-
 त्पर्यादवगतत्वात् तात्पर्यार्थ इत्युच्यते, कथमस्य व्यङ्ग्येऽन्तर्भाव इति चेत्
 सत्यम् । न हि तावन्मात्रे कविसंरम्भविश्रान्तिः । काव्यशब्दानामन्वयव्यतिरे-
 काभ्यो प्रवृत्तिनिवृत्तिविषयभूतस्य प्रधानस्य प्रयोजनान्तरस्यासंभवात् । किं नु
 तदर्थन्यकारेण प्रतीयमाने सामाजिकानन्दास्वादफले रसादावर्थान्तरे । अतः स
 एव तात्पर्यार्थः । तत्प्रत्यायकपदार्थशक्तिरेव तात्पर्यं कविसमये । तच्च ना-
 मिधा, स्वाधे संकेताभावात् । नापि लक्षणा, मुख्यार्थबाधाशमभावात् । अतो
 व्यङ्ग्यमाणलक्षणस्य व्यञ्जनस्यैवेदं नामान्तरकरणमिति तदर्थस्य व्यङ्ग्यार्थत्वमे-
 वेति भावः । तर्हि त्र संसर्गरूपो वाक्यार्थः कथं प्रतीयत इति चेत्, तार्किकाणा-
 मिव वाक्यमहिम्ना, न पुनस्तात्पर्येण मीमांसकानामिवेति ब्रूमः । अत एव ते

वृत्तगमूतः । अभिधालक्षणाव्यञ्जनाख्यास्तिस्रः शब्दवृत्तयः । गौण-
वृत्तिरपि लक्षणाप्रभेद एव, संबन्धानुपपत्तिमूलकत्वात् । यथाभि-
वर्णयन्ति—आकाङ्क्षादिमन्त्रे सति पदानां पदार्थानां वा समन्वयशक्तिर्विक्र-
तद्वलायातो वाक्यार्थः । तात्पर्यार्थस्तु परिणतिविरसं पनसफलं परिणतिसरस-
माप्रफलमित्यादिनिन्दाप्रशंसादिवाक्येषु हानोपादानादिरूप एव, नान्यः । तात्प-
र्यमपि भावाभिप्रायाद्यपरपर्यायम् । उद्देशो नाम वक्तृधर्मो ॥ मीमांसकानामिव
वाक्यधर्म इति । तदेतदुदयनाचार्यैः कुसुमाञ्जलौ 'उद्देश एव तात्पर्यम्' इत्ये-
तच्छ्लोकव्याख्यानावसरे प्रतिपादितम् । यद्वा वैयसिकदेवताधिकरणे अर्थान्तरा-
भावे संसर्ग एव तात्पर्यार्थः तत्सङ्गादे तत्रैव प्रतीतिविश्रान्तः स एव तात्पर्यार्थो
न संसर्ग इति प्रतिपादितम् । तद्वदत्रापि द्रष्टव्यम् । काव्ये संसर्गमात्रविश्रान्तिर्न
संभवतीत्युक्तम् । तर्हि 'अव्यङ्ग्यं त्ववरं स्मृतम्' इति काव्यप्रकाशवचनस्य का-
गतिरिति चेन्नैष दोषः । अव्यङ्ग्यमित्यत्रानुदरा कन्येतिवन्नत्र ईषदर्थत्वेनास्फुट-
व्यङ्ग्यत्वस्य विवक्षितत्वात् । तदुक्तमलंकारसुधानिधौ—'अनुत्पन्नत्वादव्यङ्ग्या-
नामव्यङ्ग्यं चित्रमीरितम् । व्यङ्ग्यस्यात्यन्तविच्छेदः काव्ये कुत्रापि नेष्यते ॥'
इति । एवं च सति प्राचीनालंकारशास्त्रकाराणां संसर्गरूपवाक्यार्थस्य तात्पर्य-
ार्थत्वेन प्रतिपादनं मतान्तराभिप्रायेणेति द्रष्टव्यम् । अत एवोक्तं काव्यप्रकाशे—
'तात्पर्यार्थोऽपि केवचित्' इति । उक्तं च सुधानिधौ—'अस्मन्मतं तात्पर्य-
व्यापारापेक्षं न भवति' इति । विधाधरेणाप्युक्तम्—'तात्पर्यं नाम व्यापारा-
न्तरं परैरभ्युपगतम्' इति । तस्माद्व्यञ्जनापरपर्यायमेव तात्पर्यं कविभिरङ्गीकृतं
नान्यदिति सिद्धम् । अत एवोक्तं भावप्रकाशे—'अतो ध्वन्याख्यतात्पर्यगम्यमान-
त्वतः स्वतः । काव्ये रसालंक्रियादिवाक्यार्थो भवति स्फुटम् ॥' इति । उक्तं च
ध्वन्याचार्यैः—'यस्त्वमिप्रायविशेषरूपं व्यङ्ग्यं शब्दार्थाभ्यां प्रकाश्यते तद्वदिति
विवक्षितं तात्पर्येण प्रकाश्यमानम्' इति । ॥ वृत्तयोऽपि त्रिविधा इत्याह—
अभिधेति ॥ गौणवृत्तिलक्षणातो भिन्नेति प्रामाकराः । तदुक्तम्, तस्या लक्ष-
णायामन्तर्भावादित्याह—गौणवृत्तिरिति ॥ गुणनिमित्ता वृत्तिर्गौणवृत्तिरित्यर्थः ।
अत्र हेतुमाह—संबन्धेति ॥ लक्षणाया अपि तथात्वादिति भावः । मुख्यार्थ-
योगः संबन्धः । तद्वाच्योऽनुपपत्तिः । अभिर्माणवक इत्यत्राभिलक्षितपैङ्गव्यादि-
गुणसामान्ययोगः संबन्धः । अनप्रादमिशब्दप्रयोगोऽनुपपत्तिः । अप्रोभयनिष्ठस्य
गुणसामान्यरूपस्य गुणविशेषरूपस्य वा सादृश्यस्य संबन्धरूपत्वं तस्य चोभय-
निरूपणीयत्वसाधर्म्येणोपचारात् । तदुक्तं वरदराजीयै—'सादृश्यमात्रं सामान्यं
द्विष्टं कैश्चित् प्रतीयते । गुणभेदोऽप्यभेदेन द्विवृत्तिर्वा विवक्षितः ॥' इति । ननु
गौण्यां यथा संबन्धस्य लक्ष्यविशेषणत्वेनान्वयो न तथा लक्षणायाम् । अतः
कथमनयोः संबन्धमूलकत्वसाम्यमित्याशङ्क्य लक्षणायामपि संबन्धस्य विशेष-
णत्वं सहजान्माह—यथाग्निरिति ॥ अत्र सादृश्यस्य माणयकनिष्ठत्वात्

माणवक इत्यत्राधिसादृश्यविशिष्टमाणवकप्रतिपत्तिर्विवक्षिता, तथैव गङ्गायां घोष इत्यत्र गङ्गासंबन्धविशिष्टतीरप्रतिपत्तिर्विवक्षिता । गङ्गासंबन्धस्योपलक्षणत्वे घोषगतपवित्रत्वाद्यसिद्धेः । अत एव सादृश्यनिबन्धना संबन्धनिबन्धना चेति द्विविधा लक्षणा । संबन्धनिबन्धना जहद्वाच्या अजहद्वाच्या चेति द्विविधा । सादृश्यनिबन्धना सारोपा साध्यवसाया चेति द्विविधा । एवं लक्षणा चतुर्विधा । कैशिक्यारभटी

तस्य नद्विशिष्टत्वम् । अन्यत्र गङ्गाशब्दबोध्यत्वहेतुकप्रवाहात्मकत्वप्रतीतिविषयत्वमेव तीरस्यापि गङ्गासंबन्धविशिष्टत्वम् । एवं च स्रोतस्तीरयोरेकशब्दबोध्यत्वेन तादात्म्यप्रतीतिः स्रोतोधर्मा अत्यन्तपावनत्वादयस्तीरे प्रतीयन्त इति प्रयोजनसिद्धिः । एवमनङ्गीकारे तदसिद्धिरेव बाधिकेत्याह—**गङ्गासंबन्धस्येति ॥ उपलक्षणत्व इति ॥** नेदं समुद्रादित्तिरं किंतु गङ्गातीरमिति गङ्गासंबन्धमात्रप्रतीतावित्यर्थः । **घोषगतेति ॥** तीरद्वारेति भावः । तथा सति गङ्गातीरे घोष इति मुख्यशब्दाभिधानालक्षणाया भेदो न स्यादिति हृदयम् । न च मा भूद्भेद इति वक्तुं युक्तम् । तथा सति मुख्ये संभवति गौणस्यान्याप्यत्वात् सर्वसंप्रतिपन्ना लक्षणैवोत्तीर्देदिति । अनेन संबन्धानुपपत्तिप्रयोजनानां त्रयाणामपि लक्षणाबीजत्वमुक्तम् । तस्या विभागमाह—**अत एवेति ॥** निमित्तभेदादित्यर्थः । अत्र सादृश्यशब्देनारोपाध्यवसायहेतवोऽपि कार्यकारणभावादयः संबन्धा उपलक्ष्यन्ते । संबन्धशब्देन तद्व्यतिरिक्ता गोबलवर्दन्यायेनोच्यन्ते । द्वयोरपि प्रत्येकं द्वैविध्यमाह—**संबन्धेत्यादि ॥** अत्र यद्यपि सारोपसाध्यवसाययोः सादृश्यनिमित्तत्वे गौणत्वं गौर्वाहीको गौरयमित्यादौ, कार्यकारणभावादिसंबन्धान्तरनिमित्तत्वे तु शुद्धत्वमायुर्धृतमायुरेवेदमित्यादौ, एवं चातुर्विध्यं जहद्वाजहलक्षणाभ्यां सह षोढा लक्षणेति काव्यप्रकाशकारः, तथापि मुख्यार्थस्य हानोपादानारोपाध्यवसायलक्षणोपाधिवशाच्चातुर्विध्यमेव लक्षणायाः । आयुर्धृतमायुरेवेदमित्यादावपि गौणत्वस्यैव मुक्तपत्वाच्च । तदुक्तमलंकारचूडामणौ—‘अत्र षस्त्वन्तरे षस्त्वन्तरमुपचर्यते स गौणोऽर्थः । यत्र न तथा स लक्ष्य इति विवेकः’ इति । कुशलप्रवीणादिशब्दानां तु साक्षात् संकेतविषयत्वेन मुख्यत्वात् रुद्धिहेतुत्वं लक्षणाया इत्याचार्यहेमचन्द्रः । रुद्धिपक्षाश्रयेण तु प्रयोजनलक्षणापेक्षं चातुर्विध्यमिति विज्ञेयम् । अतु कैशिक्यादिवृत्तीनां विद्यमानत्वात् कथं तिस्रः शब्दवृत्तय इत्याशङ्क्य शब्दसंदर्भाश्रितत्वात्तासामशब्दवृत्तित्वमित्यभिप्रायेणाह—**कैशिकीति ॥** रसाद्यनुगुणत्वेनौचित्यवानर्थव्यापारः कैशिक्यादिः । तादृश एव शब्दव्यापारो वैदभ्यादिः । तदुक्तं ध्वन्याचार्यैः—‘रसाद्यनुगुणत्वेन व्यवाहारोऽर्थशब्दयोः । औचित्यवान् यस्ता एव वृत्तयो द्विविधाः स्थिताः ॥’

सात्वती भारती चेति रचनाधितत्वेन रसावस्थानसूचकाश्चतस्रो
वृत्तयः । तथा चोक्तं दशरूपके—

‘कैशिक्यारभटो चैव सात्वती भारती तथा ।

चतस्रो वृत्तयो ज्ञेया रसावस्थानसूचकाः ॥’ इति ।

रचनाया अपि रसव्यञ्जकत्वं प्रसिद्धम् । रसानुगुणवर्णरचनाया
दोषत्वमुक्तम् । वैदर्भीप्रभृतयो रीतिविज्ञेया न वृत्तिष्वन्तर्भूताः ।

तत्र संकेतितार्थगोचरः शब्दव्यापारोऽभिधा । सा द्विविधा—
रूढिपूर्विका योगपूर्विका चेति । रूढिपूर्विका यथा—

तपोविशेषैः प्रथितैः प्रजानां शुभैश्चरित्रैर्जगतीमहिष्याः ।

इति । एवं कैशिक्यादीनामर्षप्राधान्येऽपि नान्तरीयकाणां शब्दानां यथायोगं
वैदर्भ्यादिसापेक्षत्वस्य धनिकादिभिः प्रतिपादनाद्व्यञ्जितत्वमित्यनुसंधेयम् ।
कैशिक्यादीनां रसव्यञ्जकत्वस्य रचनाधीनत्वात् तस्यास्तथात्वमन्वयव्यतिरेका-
भ्यां दर्शयति—रचनाया अपीति ॥ प्रसिद्धमिति ॥ काव्यलोकादाविति
शेषः । तदुक्तम्—‘यस्य लक्ष्यकमव्यक्त्यो ध्वनिर्वर्णपदादिषु । वाक्ये संघटनायां च
स प्रबन्धेऽपि वीच्यते ॥’ इति । यद्यपि विभावादीनामेव रसव्यञ्जकत्वं रचनादीनां
तु विभावादिसहकारित्वमेव । अत एवोक्तं लोचने—‘सहकारित्वमेवाभिधातुं
संघटनायामित्यादौ सप्तमीनिर्देशः’ इति । तथाप्यौपचारिकं रसव्यञ्जकत्वमिति
बोद्धव्यम् । दोषत्वमिति ॥ ‘रसस्य स्याद्विरोधाय कृत्यनौचित्यमेव च’ इति
वचनाद्वसन्तर्भावमधुना प्रतिजानीति—वैदर्भीप्रभृतय इति ॥ अयोदेशकमानु-
सारेणामिधालक्षणमाह—तथेति ॥ संकेतः शब्दार्थयोः संबन्धावधारणे स कृतो
यस्य स संकेतितः । अर्थोऽत्र जातिगुणक्रियाद्रव्यात्मकः, केवलजातिः, जात्यलिङ्गि-
तव्यक्तिः, अन्यापोहो वा मतभेदात् । सर्वपक्षीनाः खलु कवयो भवन्ति । विशेषण-
द्वयेन व्यञ्जनचेष्टयोः क्रमेण व्युदासः । लक्षणायास्तु द्वयोरन्यतरेणेति विवेकः ।
लक्ष्येऽपि संकेतोऽस्तीत्यन्विताभिधानादिनः । तन्मतं शब्दव्यापारपदेनैवेति
विशेषः । अशब्दव्यापारो लक्षणात् वक्ष्यते । अमिधां विभजते—चेति ॥
रूढिरक्षकणीदिवदवयवार्थाभावेन समुदायप्रसिद्धिः । तदुक्तमाचार्यैः—‘असत्स्व-
वयवार्थेषु योऽन्यत्रार्थे प्रयुज्यते । तन्नान्यगतिवत्वेन समुदायः प्रसिध्यति ॥’
इति । योगः प्रोक्षण्यादौ प्रकृत्योक्षणकरणत्वादिवदवयवप्रसिद्धिः । आद्यामुदा-
हरति—तथ इति ॥ तपोविशेषैः कृच्छ्रचान्द्रायणादिभिः । जगतीमहिष्या भू-
कान्तायाः शुभैश्चरित्रैः पुरन्ध्रीसाध्वैर्गौरीशतादिभिः । अस्य भुवनस्य मध्यमलोकस्य

भान्यैः प्रभूतैर्भुवनस्य चास्य विभक्तिं राज्यं वरवीररुद्रः ॥ ६ ॥

अत्र सर्वे शब्दा रूढाः । योगपूर्विका यथा—

राज्ञि रुद्रनराधीशे राज्यत्यस्रिळाः प्रजाः ।

भूरन्वर्था वसुमती रत्नगर्भा स्थिरिति च ॥ ७ ॥

अत्र वसुमतीरत्नगर्भेत्येवमादयो यौगिकाः ।

वाच्यार्थानुपपत्त्या तत्संबन्धिन्यारोपितः शब्दव्यापारो लक्षणा ।

तत्र जहल्लक्षणा यथा—

जेतुः काकतिभूमतुराकर्ण्य पटहध्वनिम् ।

सामन्तनगराण्युच्चैराक्रोशन्ति समन्ततः ॥ ८ ॥

अत्र नगराण्युच्चैराक्रोशन्तीति वाच्यस्थानन्वयः । अचेतनतामाक्रोशस्थानसंभवात् तत्रत्या जन्ता लक्ष्यन्ते ।

अजहल्लक्षणा यथा—

पत्युः काकतिनाथस्य पादपीठीमनारतम् ।

स्फुरद्भ्रमप्रभाजालैरलंकुर्यन्ति मौलयः ॥ ९ ॥

भान्यैरदृष्टपरिपाकैः । अत्र तपःप्रभृतिनिमित्तभेदाद्विच्छित्तिविशेषं वक्तुं मध्यमलोक एव समष्टिव्यष्टिम्यामाधितः, प्रजापृथिवीव्यतिरिक्तमध्यमलोकासंभवार्थितद्रष्टव्यम् ॥ अत्र तपःप्रभृतीनामवयवार्थभावाद्भूतत्वे न कोऽपि विवादः । प्रजादिशब्दानामवयवार्थसद्भावेन यौगिकत्वेऽपि रुढिर्योगमपहरतीति शब्दशक्तिस्थाभाव्यादर्थान्तरे प्रयोगनिवारणाभिर्मन्थ्यपङ्कजादिवद्भूतत्वमभिमतमेवेत्याशयेनाह—
अत्र सर्वे इति ॥ ६ ॥ द्वितीयामुदाहरति—राज्ञीति ॥ अल वसुमत्यादिशब्दानां घनवत्ताद्यवयवार्थसद्भावाद्यौगिकत्वमिह—अत्रेति ॥ ७ ॥ लक्षणां लक्षयति—वाच्येति ॥ वाच्यार्थानुपपत्त्या मुख्यार्थबाधेन हेतुना तत्संबन्धनि मुख्यार्थसंबन्धे विषये आरोपितः शब्दव्यापारो लक्षणेत्यर्थः । अत्र यद्यपि स्वार्थं प्रत्याग्योपरतव्यापारस्य शब्दस्य पुनर्व्यापारान्तरायोगादर्थ एव लक्षक इत्यर्थव्यापारो लक्षणा, तथापि वाच्यधर्मो वाचक उपचर्यत इति लक्षणायाः शब्दवृत्तित्वव्यवहार इति विज्ञेयम् । अत्र तावत् पूर्वोक्तविभागक्रमेण जहल्लक्षणांमुदाहरति—जेतुरिति ॥ अत्राक्रोशसिद्धयर्थं नगरशब्दः स्वार्थं हित्वा तद्व्यस्तितः प्राणिनो लक्षयतीत्येषा जहल्लक्षणा । तत्रत्यप्राणिमात्रमयप्रतीतिः प्रयोजनम् । मुख्यार्थबाधे व्यनक्ति—अत्रेति ॥ ८ ॥ अजहल्लक्षणांमुदाहरति—पत्युरिति ॥ पादपीठीमिति ॥ अल्पं पीठं पीठी । गौरादित्वात् ङीष् । अतः

अत्रालंकारसिद्धयर्थं मौलिभिस्तदाश्रयभूता नृपतयो लक्ष्यन्ते ।

सारोपलक्षणा यथा—

मन्थानाचलमूलमेचकशिलासंघट्टनश्यामिका-

कारं यत्तुहिनशुतौ स्फुरति तत् सारङ्गमाशङ्कते ।

मन्थे नन्विह वीररुद्रनृपतः कीर्तिश्रिया निर्जित-

स्तन्मुद्राङ्कुराहमिन्दुरुरसा विभ्रत् समुञ्जृम्भते ॥ १० ॥

अत्र चन्द्रकलङ्करूपं कुरङ्गे वराहत्वमारोप्यते ।

विषयविषयिणोरभिहितयोरभेदप्रतिपत्तिरारोपः ।

विषयनिगरणेनाभेदप्रतिपत्तिरध्यवसायः ।

एवंोक्तममरकोशे—‘स्त्री स्यात् काचिन्मृणाल्यादिर्विवक्षापचये यदि ।’ इति । बाहुल्यप्रतीतिः प्रयोजनम् । लक्ष्ये लक्षणं योजयति—अत्रेति ॥ नृपतय इति ॥ मौलिस्तहिता एवेत्यर्थः । एवं चात्रापि स्वार्थं हित्वैव तद्विशिष्टार्थान्तरलक्षणेति सिद्धम् । स्वार्थापरित्यागे तु स्वार्थाशेषमिधा अंशान्तरे तु लक्षणा चेत्येकस्य शब्दस्यैकदा वृत्तिद्वयापत्तेः । तर्हि जहदजहलक्षणयोरभेद इति चेत् सत्यम्— किं त्वन्नामिधातः प्रच्याव्य स्वार्थस्यापि लक्ष्यत्वेन स्वीकारादजहत्स्वार्थेति व्यपदेशः । अन्यत्र तु तदपि नास्तीति जहत्स्वार्थेति । तदुक्तं तातपादैरेकावलीतरले तन्प्रवार्तिकव्याख्याने सिद्धान्तने च । ‘स्वार्थत्यागे समानेऽपि सह तेनान्यलक्षणा । यद्येयमजहत्स्वार्था जहत्स्वार्था तु तं विना ॥’ इति । नन्वर्थ एव लक्षण इत्युक्तम्, तथा सत्यजहत्स्वार्थायां स्वार्थाशेषे वृत्तिविरोध इति चेन्नैष दोषः । केवलस्वार्थस्य लक्षकत्वं तत्सहितस्यान्यस्य लक्ष्यत्वमिति भेदसङ्काचादित्येतदपि तन्नैवोक्तमित्यलमवालमुल्लभैः प्रसङ्गैः ॥ सारोपलक्षणमुदाहरति—मन्थानेति ॥ मन्थानो मन्थदण्डस्तदचलो मन्थानाचलो मन्दराद्रिरित्यर्थः । ‘मन्थानं मन्दरं कृत्वा योक्त्रं कृत्वा च बाहुकिम् ।’ इति विष्णुपुराणम् । तस्य मूलोपलेखु संघट्टनेन संघर्षणेन या श्यामिका कालिमा तदाकारमतिनीलमित्यर्थः । तन्मुद्रेति ॥ वराहध्वजत्वात् काकतीश्वरस्येति भावः । लोके केनचिज्जितस्तन्मुद्रासुरसा विभर्तिति प्रसिद्धिः । अत्र कुरङ्गस्य वराहात्मकत्वं प्रतीयते । अत्र विषयविषयिणौ विविधभारोपं दर्शयति—अत्रेति ॥ १० ॥ भेदान्तरसांकर्यशङ्कानिरासार्थमारोपलक्षणमाह—विषयेति ॥ विषयः प्रकृतो माणवकादिः । विषयी अप्रकृतो बह्मपादिः । तयोरभिहितयोरपद्रुतभेदतया सामानाधिकरण्येनोक्तयो- रित्यर्थः । एतेनाध्यवसायाद्भेद उक्तः । प्रसङ्गात् तस्यापि लक्षणमाह—विष- येति ॥ विषयस्य निगरणमत्यन्तापलापस्तेनाभेदप्रतिपत्तिः । विषयिण इति साम-

साध्यवसायलक्षणा यथा—

काकतीयकुलाम्भोधेः प्रभवत्येष चन्द्रमाः ।

कृतः कुवलयोल्लासो येनोदयमुपेयुषा ॥ ११ ॥

अत्र प्रतापरुद्रश्चन्द्रतयाध्यवसीयते । काकतीयकुलाम्भोधेरित्यन्नारोपः ॥

अथ व्यञ्जनावृत्तिः ॥

अन्वितेषु पदार्थेषु वाक्यार्थोपस्कारार्थमर्थान्तरविषयः शब्द-
व्यापारो व्यञ्जनावृत्तिः ।

सा त्रिविधा शब्दार्थोभयशक्तिमूलत्वेन ।

तत्र शब्दशक्तिमूला यथा—

अर्थान्विभ्यते । न चायं जहल्लक्षणाभेदः । अत्र सादृश्यादिनिबन्धनस्य वस्त्वन्तरे
वस्त्वन्तरोपचारस्य विद्यमानत्वात् । साध्यवसायलक्षणमुदाहरति—काकती-
येति ॥ उदयमभ्युदयं पूर्वपर्वतं चोपेयुषा प्राप्तवता । कुवलयोल्लासो भूमण्ड-
लाह्लादः कैरवविकासश्च । अत्रैष चन्द्रमा इत्येतच्छब्देन चन्द्र एव पुरोवर्त्य-
भेदाध्यवसायेनेदन्तया विशिष्यते । न तु राजा विवक्ष्यते । अन्यथा सारोपत्व-
प्रसङ्गात् । अतस्तादृशचन्द्र एव निगूणैर्विषयतया ऐकरस्येन प्रतीयते । सर्वमेत-
न्मनसि निधायह—अत्रेति ॥ लक्षणान्तरयोगे विच्छित्तिविशेषोऽस्तीत्यभिप्राये-
णाह—काकतीयेति ॥ ११ ॥ व्यञ्जनावृत्तेर्लक्षणमाह—अन्वितेष्विति ॥ पदार्थेषु
पदैरभिहितेषु । अन्वितेष्वकाङ्क्षादिवशान्मिथः संबन्धेषु सत्सु । समन्वयशक्त्या
वाक्यार्थे प्रतीत इत्यर्थः । यद्वा अर्थप्रकरणादिना प्राकरणीकार्थपर्यवसितेष्वि-
त्यर्थः । एतेनाभिधान्वयशक्त्योः सति संभवे लक्षणायाश्चानन्तरभावी व्यञ्जना-
व्यापार इति सूचितम् । लक्षणा तु समन्वयशक्तिसमर्पितान्वयविधुरीकरणधुरी-
णत्वादन्वयशक्त्यनन्तरभाविन्येवैकवचनमिनवशुभाचार्यपादाः । वाक्यार्थस्य
काव्यशरीरभूतस्योपस्कारार्थं शोभार्थं, व्यङ्ग्यरहितस्य काव्यस्यानात्मकशरीरव-
दचारुत्वादिति भावः । वाच्यलक्ष्याभ्यामन्योऽर्थोऽर्थान्तरं व्यङ्ग्यं तद्विषयः शब्द-
व्यापारः । अत्र शब्दप्रहणमर्थस्याप्युपलक्षणार्थम्, अज्ञातार्थस्य शब्दस्य विशि-
ष्टस्य शब्दानभिधेयस्य चार्थस्य व्यञ्जकत्वायोगादुभयव्यापारत्वाभ्युपगमात् । किं
तु शब्दार्थशक्तिमूलयोर्यथायोगमेकस्य प्राधान्यमितरस्य सहकारित्वम् उभयशक्ति-
मूलेऽपि तत्तद्देशयोरेवमेव विभागे द्रष्टव्यः । व्यञ्जनावृत्तिं विभजते—सा त्रि-
विधेति ॥ अत्रानेकार्थस्य शब्दस्यार्थप्रकरणदिमिरप्रकृतार्थवाचकत्वे निवारिते-
ऽपि तत्प्रतीतिर्यत्प्रसादलब्धा सा शब्दशक्तिमूला । वक्तृबोद्धव्यादिवशात् सह-
दधानामर्थान्तरप्रतीतिहेतुवच्चिदर्थव्यव्यापारोऽर्थशक्तिमूला । उभयसंबन्धे तूभय-

वाहिन्यः काकतीन्द्रस्य सर्वतोमुखसंभ्रमाः ।

कुर्वन्त्युत्कवन्धाढ्यं प्रतिपक्षबलार्णवम् ॥ १२ ॥

अत्र वाहिनीसर्वतोमुखकवन्धशब्दानामर्थप्रकरणादिना सैन्यसर्व-
व्यापित्वत्वनमस्तकदेहपराणां वाचकत्वे निग्रन्त्रितेऽपि शब्दशक्तिमूला
नदीजलप्रतिपत्तिर्यतो जायते सा व्यञ्जनावृत्तिः । प्राकरणिकार्थपर्य-
वसिताभिधा न शक्नोत्यप्राकरणिकार्थप्रतिपत्तिं कर्तुम् । अप्राकरणिका-
र्थस्यापि वाक्यार्थशोभार्थं वक्तुर्विवक्षितत्वात् अन्यतस्तदप्रतीतेर्व्य-
ञ्जनावृत्तिः शब्दस्यैव व्यापारान्तरं कल्प्यते । नात्र लक्षणावृत्तिः संभवति
वाच्यानुपपत्त्यभावात् । नात्र व्यापारद्वयेनार्थप्रतिपादने वाक्यभेदः ।
प्रयोक्तुर्विवक्षापरतन्त्रत्वाल्लौकिकवाक्यानाम् ॥

शक्तिमूलेति विवेकः । तत्र शब्दशक्तिमूलासुदाहरति—वाहिन्य इति ॥
नदीपक्षे सर्वतोमुखस्योदकस्य संभ्रमो यासो ता इति व्यधिकरणो बहुव्रीहिः ।
अर्शआदित्वाद्वा मत्वर्थीयोऽन्वयः । सर्वमन्यत् स्वयमेव व्याचक्षाणो व्यञ्ज-
नावृत्तेः शब्दशक्तिमूलत्वं विविनक्ति—अत्रेत्यादिना ॥ वाहिनीसर्वतोमुख-
कवन्धशब्दानामिति ॥ अनेकार्थानामिति शेषः । अर्थः प्रयोजनम् । प्रकरणे
प्रस्तावः । आदिग्रहणादर्थनिर्णायकाः संयोगादयो गृह्यन्ते । तदुक्तं वाक्यपदीये—
‘संयोगो विप्रयोगश्च साहचर्यं विरोधिना । अर्थः प्रकरणं लिङ्गं शब्दस्यान्यस्य
संनिधिः ॥ सामर्थ्यमौचित्यं देशः कालो व्यक्तिः स्वरवादयः । शब्दार्थस्यानव-
च्छेदे विशेषस्मृतिहेतवः ॥’ इति । एतेषामुदाहरणप्रपञ्चः काव्यप्रकाशिकादौ
द्रष्टव्यः । वाचकत्वेऽप्रकृतनदीजलवाचकत्वे इत्यर्थः । निग्रन्त्रिते निवारिते सत्यपि ।
यतस्तत्प्रतिपत्तिर्जायते सा शब्दशक्तिमूला व्यञ्जनावृत्तिरिति योजना, अन्यथो-
द्देशविधेयभाववैपरीत्यापत्तेः । नन्वभिधा लक्षणा वा प्रसिद्धेवाप्रकृतेऽर्थान्तरेऽपि
प्रवर्ततां किमप्रसिद्धेन व्यञ्जनाव्यापारेणेत्याशङ्क्य क्रमेण दूषयति—प्राकर-
णिकेत्यादिना ॥ ननु मा भूद्रप्रकृतार्थप्रतीतिर्यदर्थं व्यापारान्तरकल्पनेत्यत
आह—अप्राकरणिकेति ॥ व्यञ्जयद्वितस्य काव्यत्वस्यैवभावनादिति भावः ।
शब्दान्वयव्यतिरेकानुविधायित्वात् शब्दस्यैवार्थं व्यापार इत्याह—अन्यत
इति ॥ अन्यतः शब्दव्यतिरेकादित्यर्थः । अथ लक्षणां प्रतिक्षिपति—नात्रेति ॥
तत्र मुख्यार्थवाधाभावा एव हेतुरित्याह—वाच्येति ॥ नन्वेकस्मिन् वाक्ये व्या-
पारभेदेनार्थप्रतिपादने वाक्यभेदोषः स्यादित्यत आह—नात्रेति ॥ अत्र
हेतुमाह—प्रयोक्तुरिति ॥ पौष्टवेयवाक्यानां प्रयोक्तुपरतन्त्रत्वाच्छ्वेतो धाव-
तीत्यादिवदनेकार्थत्वे न शेषायेति भावः । ननु शब्दशक्तिमूले ध्वनौ प्रकृता-

प्रकृतौ द्वावप्यर्थौ वाच्यौ । तत्राप्रकृतार्थाभिधाने वाक्यस्यासंबद्धार्थाभिधायित्वं मां प्रसाङ्गीदिति प्रकृतस्याप्रकृतेन सहोपमारूपणादिकं व्यङ्ग्यतया कल्प्यते । तच्च व्यङ्ग्यमन्यथासिद्धं चेच्छ्लेष एव । यथा 'अभिमरतिमलसद्वदयतां प्रलयं मूर्च्छां तमः शरीरसादम् । मरणं च जलदभुजगजं प्रसन्ना कुस्ते विषं वियोगिनीनाम् ॥' इत्यत्र जलवाचिना विषशब्देनाप्रकृतगरलार्थाभिधाने यदसंबद्धार्थाभिधायकत्वं तज्जलदभुजगेति वाच्येन रूपकैर्गैव निराकृतमिति व्यङ्ग्यस्यावकाशाभावाच्छ्लेष एवायमित्युक्तं ध्वन्याचार्यैः । तद्वदत्रापि बाहिन्यादिशब्दानामर्थान्तराभिधानविबन्धनस्य प्रतिपक्षबलार्णवमिति रूपकैर्गैव निराकरणाच्छ्लेष एव युज्यते । किं चालंकारसर्वस्वकारोऽपि विद्वन्मानसहस्रो नीर इत्यत्र राज्ञो ईसत्वेन रूपणं मानसमेव मानसं सर इत्यर्थद्वयप्रतिपादकस्य श्लेषस्य निमित्तम् । अतोऽत्र रूपकमेव । अभिमरतिमिलादौ तु विषशब्दस्य गरलार्थाभिधानं भ्रम्यादिकार्याष्टकविबन्धनं न पुनर्जलदभुजगेति रूपकहेतुकम् । अतः श्लेष एवायं न रूपकमित्यवोचत् । अत एवोक्तं तद्व्याख्याने चक्रवर्तिना—'रूपकं पूर्वसंसिद्धं श्लेषमुत्थापयेद्यदि । तदा रूपकमेव स्यादन्यथा श्लेष इष्यते ॥' इति । तन्मतबलम्बने तु बाहिन्यादिशब्दानामर्थान्तराभिधाने निमित्तान्तराभावादूपकहेतुत्वाच्च रूपकालंकारैर्बोधिता । अतः पक्षद्वयेऽपि न ध्वनित्वशङ्कावकाश इति चेत् सत्यमस्तु अप्रकृतार्थस्य तेन सहोपमादेरलंकारस्य च व्यङ्ग्यत्वमिति केचित् । तदुक्तं काव्यप्रकाशे—'शब्दशक्तिमूले तु अमिधाया नियन्त्रणेनानभिधेयस्यार्थान्तरस्य तेन सहोपमादेरलंकारस्य च निर्विवादं व्यङ्ग्यत्वम्' इति । अत एवासाविदमेवोदाहृत्य व्यङ्ग्यभाविनोरर्थान्तरालंकारयोर्मध्येऽलंकारस्य जलदभुजगेति रूपकणाभिहितत्वादप्रकृतगरलार्थेऽभिधायाः कुष्ठीभावादु व्यञ्जनाव्यापारविषयत्वेनार्थान्तरमेव व्यङ्ग्यम् । तच्च वाच्यस्य जलदभुजगेति रूपकस्य साधकत्वाद्वाच्यसिद्धयर्थं नाम गुणीभूतव्यङ्ग्यमित्यवोचत् । तद्वदत्रापि बाहिन्यादिशब्दगम्यस्य नवाद्यर्थान्तरस्य प्रतिपक्षबलार्णवमिति रूपकसाधकत्वात् पूर्वोक्तमेव गुणीभूतव्यङ्ग्यं भविष्यतीति न दोषः । नन्वेवमपि ध्वन्युदाहरणप्रस्तावे मध्यमकाव्योदाहरणं किमर्थं क्रियत इति चेदस्तु तद्वा तादृग्वा को ह्यत्र विशेषः, व्यङ्ग्यसामग्रीमात्रप्रदर्शनपराणामस्माकमुभयत्र प्रयोजनसिद्धेः । उत्तममध्यमविवेकः पुनरुत्तरत्र भविष्यति । नन्वेवमपि शान्तिकर्मणि भेतालोदयः, यदत्र द्वयोरप्यर्थयोः प्राकरणिकत्वेनाप्राकरणिकत्वेनोभयविधत्वेन च त्रिविधः श्लेषः । तत्र तृतीयं भेदमनङ्गीकुर्वतः काव्यप्रकाशकारस्य मतेऽर्थान्तरमस्तु व्यङ्ग्यम् । अमिमत्तोभयश्लेषस्य भवतः पूर्वापरविरोधः स्यात् । यदुत्तरत्र भवानेव प्रवीति । नीराजयन्त्यन्धपुरीरमथः प्रसीपजालैर्वरवीररुदम् । चन्द्रानना गोत्रपतिं रजन्यस्तारगणैर्मरुमिव स्फुरद्भिः ॥ इत्यत्रोभयश्लेष इति । न च शब्दशक्तिमूलध्वनेरनवकाशत्वम्, यत्र विशेष्यस्यापि श्लिष्टत्वं तत्र तस्यावकाशसंभवात् । यथा राजसौ-

अर्थशक्तिमूला व्यञ्जनाधृतिर्यथा—

श्रुत्वा काकतिभूभर्तुः क्षोणीपाणिग्रहोत्सवम् ।

अङ्गुष्ठेनालिखन्भूपाः पादपीठौ नताननाः ॥ १३ ॥

अत्र भूपा विषण्णा इत्यर्थशक्त्या व्यज्यते । न चार्थशक्तिमूले व्यञ्जनेऽनुमानशङ्का । व्यङ्ग्यव्यञ्जकयोरविनाभावाभावात् । नन्वान-
नत्वादिकार्यस्यानेककारणकत्वात् । नियतकारणप्रतीतिर्विवक्षानुगृही-
ताच्छब्दादेव । किंचैकस्मादेव व्यञ्जकात् तत्तद्व्यङ्ग्यार्थप्रतीतिर्वक्तृविष-

लिरसौ भाति रुद्रदेवो जगत्पतिः । इति । एवं च सतीहान्यथोदाहरणं परीक्षक-
प्रतिभापरीआर्थमेवैवैलमतिप्रसङ्गेन ॥ १२ ॥ अर्थशक्तिमूलासुदाहरति—**श्रुत्वेति ॥**
अत्र नताननत्वादेरनुभावस्यानेककारणकत्वसंभावनया श्रुतिरिति कारणविशेषा-
प्रतीतौ वीररुद्रविभोर्धरणीपरिणयश्रवणानुसारेण विषाद एव विश्रान्तेस्तस्य
संलक्ष्यकमव्यङ्ग्यत्वम्, शब्दनियमानपेक्षणादर्थशक्तिमूलत्वं चेत्यभिप्रायेणाह—
अत्रेति ॥ तर्ह्यसंलक्ष्यकमव्यङ्ग्यो रसादिव्यतिरित्यस्य ■ गतिः ? अत्र स्यायि-
भावव्याभिचारिभावविभावात्तुभाववशादाशुभाविनी रसाभिव्यक्तिः सैव गतिरिति
रहस्यम् । तदुक्तमभिनवगुप्ताचार्यैः—‘यद्यपि रसभावादिरथो ध्वन्यमान एव
भवति, न वाच्यः कथंविदपि, तथापि न सर्वोऽसंलक्ष्यकमस्य विषयः’ इत्या-
दिना । अत एव ध्वनिकारोऽपि—‘एवंवादिनि देवर्षौ पार्श्वे पितुरघोमुखौ ।
लीलाकमलपत्राणि गणयामास पार्वती ॥’ इत्यथोदाहरणे लज्जास्थं ध्यमिचारि-
भावमनुरणनव्यङ्ग्यत्वेनाचोक्त ॥ १३ ॥ व्यञ्जनव्यापारस्यानुमानत्वमर्थाचकार
महिमभट्टस्तन्मतं दूषयति—**न चेति ॥ अर्थशक्तिमूल इति ॥** अर्थोऽभि-
षेयः स च वस्त्वलंकारध्वन्योर्वस्त्वलंकाररूपो रसादिव्यतिरिति विभावादिरूपत्वेति
विवेकः । तन्मूले तत्सामर्थ्याक्षिप्त इत्यर्थः । अत एवोक्तं लोचने—‘वाच्यसामर्थ्या-
क्षिप्त इति भेदत्रयव्यापकं सामान्यलक्षणम्’ इति । अनुमानत्वाभावे व्याप्त्यभावो
हेतुरित्याह—**व्यङ्ग्येति ॥** तत्रापि हेतुमाह—**नन्नेति ॥** नन्वाननत्वादिहेतोरु-
पसकारादावनेकान्तिकत्वात् व्याप्त्यभाव इति भावः । तर्ह्यत्र विषादैकविषयत्वप्रती-
तिः कुत इत्यत आह—**नियतेति ॥** शब्दस्वरूपप्रकाशनेच्छा शब्देनार्थप्रकाशने-
च्छा चेति द्विविधा विवक्षा । वाच्यो व्यङ्ग्यत्वेति द्विविधः प्रतिपाद्यः । चतुष्टयं चेदं
शब्दानां विषयः । तत्र विवक्षाद्वयमनुमेयम् । प्रतिपाद्यद्वयं शब्दमिति विवेकः ।
तदेतत् सर्वं ध्वन्याचार्यैः प्रपञ्चेन प्रतिपादितम्—‘द्विविधो हि विषयः शब्दा-
नामनुमेयः प्रतिपाद्यश्च’ इत्यादिना । तत्र शब्देनार्थप्रकाशनेच्छालक्षणया विव-
क्षयानुगृहीतात् तत्सहायादित्यर्थः । **शब्दादिति ॥** व्यञ्जकादित्यर्थः । दूषणा-
न्तरमाह—**किं चेति ॥** यथा ‘अस्तमेति गमस्तिमान्’ इत्युक्ते सन्व्यावन्दनवि-

क्षानुसारेण भवति, इयमेनेकव्यङ्ग्यार्थप्रतीतिरनुमानपरिपाटीविरुद्धा ।
 ॥ चाभिधावृत्तिः । संकेतितार्थ एव तस्याः परिचय इतीयती गमनिका ।

उभयशक्तिमूला यथा—

विजितारिपुरे मूर्तौ विलसत्सर्वमङ्गलः ।

राजमौलिरसौ भाति रुद्रदेवो जगत्पतिः ॥ १४ ॥

अत्र विजितारिपुर इत्यर्थशक्तिमूलत्वं, विलसत्सर्वमङ्गलो राज-

क्यवस्तुपसंहरणमिसरणाद्यनेकार्थप्रतीतिर्यथाक्रमं विप्रवर्णिकामुकादीनामुत्पद्यते ।
 तथा वह्निमानयं प्रदेशो धूमवत्त्वादित्युक्ते न कस्याप्यर्थान्तरप्रतीतिरिति व्य-
 ङ्ग्यानुमेययोर्विलक्षणत्वादनुमानत्वं व्यञ्जनस्य विरुद्धमिति भावः ॥ भीमांसकाः
 पुनरभिधैव प्रतीयमानेऽपि प्रवर्तत इत्याहुः । तन्मतं दूषयति—न चेति ॥ कुत
 इत्यत्र आह—संकेतितेति ॥ आनन्द्यव्यभिचाराभ्यां प्रतिव्यक्ति संकेतानुप-
 पत्तेः सामान्यरूपाणां केवलपदार्थानां संकेतगोचरत्वम् । ततस्तत्पामाकाङ्क्षादि-
 वशात् मिथोऽन्वये तत्संसर्गरूपो वाक्यार्थो लक्ष्यमाणः समुहसतीति भाषाः ।
 तदुक्तम्—‘तस्मात् पदैरभिहितैः पदार्थैर्लक्षणया वाक्यार्थः प्रतिपाद्यते’ इति ।
 अतस्तन्मतेऽपि स्वार्थसंसर्गरूपतया संनिष्ठपदवाक्यार्थमिधानेऽप्यसमर्थानां पदा-
 नामर्थान्तरत्वेन विप्रकृष्टस्य व्याख्यस्याभिधानं दूरापास्तमिति व्यञ्जनोपादानमेव
 समञ्जसमिति भावः । तदुक्तम्—‘विशेषरूपं वाक्यार्थमपदार्थमपीच्छता । व्य-
 क्तिरिष्टाभिधातोऽन्याभिहितान्वयवादिना ॥’ इति । प्राभाकराः पुनरन्वयव्यति-
 रेकाभ्यां प्रवृत्तिनिवृत्तिनिमित्तस्य वाक्यस्यैव प्रयोगयोग्यत्वात् तदन्तर्वर्तिनामेव
 पदानां पदार्थविशेषान्वितस्वार्थसंकेतपक्षे प्रतिवाक्यं स्वार्थस्य विशेषरूपत्वाद्वाक्या-
 न्तरैरन्वयार्थस्यैतद्वाचकमिति प्रत्यभिज्ञानुपपत्तेः पदार्थान्तरसामान्यान्वितं स्वार्थं
 संकेतः, विशेषव्युत्पत्तस्तु संबद्धानां पदार्थानां विशेषरूपत्वात् भविष्यतीत्याहुः ।
 तन्मतेऽपि विशिष्टार्थमिधायिनो वाक्यस्य स्वार्थसंनिष्ठपदार्थमिधानेऽप्यसम-
 र्थस्य कृतो विप्रकृष्टार्थान्तरमिधानशङ्का । अतस्तेषामपि व्यञ्जनभवदयमेष्टव्य-
 मिति भावः । तदुक्तं कान्यप्रकाशे—‘अनन्वितोऽर्थोऽभिहितान्वये, पदार्थान्तर-
 रमात्रेणान्वितस्त्वन्वितामिधाने । अन्वितविशेषस्त्ववाच्य एकेत्युभयनयेऽप्यपदार्थ
 एव वाक्यार्थः, इत्यादि सर्वं मनसि निधायाह—इयतीति ॥ गमनिका गम्यते
 शयतेऽनयेति गमनी गतिः । अल्पा गमनी गमनिका । करणे ल्युटि टित्त्वात् क्वपि
 ‘अल्पे’ इति कनि च ‘केऽणः’ इति ह्रस्वः ॥ उभयशक्तिमूलमुदाहरति—
 विजितेति ॥ अत्र प्रकृते निर्बितारिनगरोऽन्यत्र त्रिपुरान्तकः । मूर्तौ विलसत्सर्व-
 मङ्गलः कल्याणमूर्तिरित्यर्थः । अन्यत्र पार्वतीपरिच्छिन्नार्थदेह इत्यर्थः । राज-
 मौलिः राजोत्तमः । अन्यत्र चन्द्रशेखरः । अर्थशक्तिमूलत्वमिति ॥ शब्द-
 परिष्ठापसहिष्णुत्वादिति भावः । अत्र प्रतीयमानेनाप्रकृतेन शङ्करेण प्रकृतस्य राक्ष

मौलिरिति शब्दशक्तिमूलत्वमित्युभयशक्तिमूलत्वम् । अत्र प्रतापरुद्र-
शङ्करयोरुपमालंकारध्वनिः ॥

अथ कैशिक्यादीनां स्वरूपं निरूप्यते ।

अत्यर्थसुकुमारार्थसंदर्भा कैशिकी मता ।

अत्युद्धतार्थसंदर्भा वृत्तिरारभटी स्मृता ॥ १५ ॥

ईषन्मृद्वर्थसंदर्भा भारती वृत्तिरिष्यते ।

ईषत्प्रौढार्थसंदर्भा सात्वती वृत्तिरिष्यते ॥ १६ ॥

तत्र

अत्यन्तसुकुमारौ द्वौ शृङ्गारकरुणौ मतौ ।

अत्युद्धतरसौ रौद्रवीभत्सौ परिकीर्तितौ ॥ १७ ॥

हास्यशान्ताद्भुताः किञ्चित्सुकुमाराः प्रकीर्तिताः ।

ईषत्प्रौढौ समाख्यातौ रसौ वीरभयानकौ ॥ १८ ॥

यत्र शृङ्गारकरुणावतिशोभलेन संदर्भेण वर्ण्यते तत्र कैशिकी ।
यत्र रौद्रवीभत्सावतिप्रौढेन संदर्भेण प्रतिपाद्यते तत्रारभटी । यत्र
नातिसुकुमारा हास्यशान्ताद्भुता नातिसुकुमारेण संदर्भेण संग्रह्यन्ते
तत्र भारती । यत्र नातिप्रौढौ वीरभयानकौ नातिप्रौढेन संदर्भेण
निर्वाह्येते तत्र सात्वती ।

कैशिकी यथा—

जितमदनविलासं काकतीयान्वयेन्दुं

नरपतिमनिमेषं द्रुमाशंसिनीनाम् ।

सपदि विरचितासीदङ्गनानामपाङ्गै-

र्दिवि कुवलयदामश्यामला तोरणश्रीः ॥ १९ ॥

उपमानोपमेयभावो यथेवादिवाचकाप्रयोगात्, गम्यत इत्याशयेनह—प्रता-
पेति ॥ १४ ॥ अथ संग्रहकारिकोदेशकमग्राप्तौ गुणालंकारौ बहुवच्यत्वेनो-
पेक्ष्य सूचीकृतान्यायेनादौ तावत् वृत्तिशब्दवाच्यत्वसाम्भवात् शब्दवृत्तिनिरूपणा-
नन्तरं कैशिक्यादिस्वरूपनिरूपणं प्रतिजानीते—अथेत्यादिना ॥ गतार्थमे-
तत् ॥ १५—१८ ॥ कैशिकीमुदाहरति—जितेति ॥ जितमदनविलासमित्यनेन
सूचितैल्लोकोत्तररूपयौवनाद्युदीपनविभावैः, नरपतिमङ्गनानामिति चालम्बनविभावैः,

भारती यथा—

खज्राघातनिकृत्तशाम्रवशिरोनिष्ठयूतरकच्छटा-

ज्वालैरुद्धशस्त्रघट्टनभवत्स्फारस्फुलिङ्गोत्करैः ।

स्त्यानामृक्पिशितास्थिखण्डविकटस्थूलोज्ज्वलाङ्गारकै-

रुक्खण्डश्चलमर्तिगण्डनृपतेः क्रोधाग्निरायोधने ॥ २० ॥

भारती यथा—

औन्नत्यं महदन्यदेव महितः कोऽप्येष गम्भीरिमा

काप्यन्या सरणिः प्रतापशसोरन्यैव बाहोः प्रथा ।

सर्वं नूतनमेव रुद्रनृपतेर्जने न तन्निर्मितौ

सामग्री चतुराननेन कियती कीदृक्क वा कल्पिता ॥ २१ ॥

सात्वती यथा—

दूरादाकर्ण्य विश्वप्रसृमरमहसो वीररुद्रस्य जैत्र-

प्रस्थानारम्भभेरीनिनदमरिणृपाः पूर्णकर्णज्वरार्ताः ।

अनिमेषं द्रष्टुमाशंसिनीनां कामिनीनामित्यौस्तुभ्यादिव्यभिचारिभावैः, दिवि कुव-
लयेत्युपमाभूषितैरपात्रैरित्यनुभावैश्च असंयुक्तकोमलवर्णसंदर्भसद्वृत्तैः प्रतीयमा-
नो रससार्वभौमः शृङ्गारः काकतीयान्वयेन्दुं नरपतिं चेति विशेषणद्वय-
सूचितमहाकुलीनतादिगुणगरिमगम्भीरविदग्धनायकविषयतया परिपोषातिभूमि-
मनुभवतीत्यत्रेयं कैशिकी ॥ १९ ॥ आरभतीमुदाहरति—स्फुल्लेति ॥

अत्र ललादिनिरसनवाचिना निष्ठूतशब्देनोपचाराभिर्गमनमात्रमुच्यते इति
चारुत्वातिशयः । तदुक्तं दण्डिना—‘निष्ठूतोर्द्रीर्णवान्तादि गौणवृ-

त्तिव्यपाश्रयम् । अतिसुन्दरमन्यत्र ग्राम्यकक्ष्यां विगाहते ॥’ इति ।

स्त्यानां धनीभूतमसृक् वेषां पिशितास्थिखण्डानामिति बहुव्रीहिः । चलमर्ति-

गण्डेति शौर्यातिशयसूचकं विरुद्धनाम । अत्र खज्रादिशस्त्रोलासादिसूचितो रौद्रो

रक्तमांसादिसूचितो भीमत्तश्च परस्परं प्रधानोपसर्जनभावपशौ परधवर्णाविकट-

बन्धेन प्रतिपाद्यते ॥ २० ॥ भारतीमुदाहरति—औन्नत्यमिति ॥ अत्र सर्वत्र

यथाक्रमं किमन्यशब्दावनिर्वचनीयत्वलोकोत्तरत्वप्रतिपादकौ । अत एव रुद्रनृपतेः

संबन्धि सर्वमौलत्यादिकं नूतनमेव । सामग्रीति ब्राह्मणादिष्वनन्तात् सामग्र्य-

शब्दात् स्त्रियां लीपप्रत्ययो वैकल्पिकः पित्करणसामर्थ्याल्लभ्यते । तदुक्तं वामनेन—

‘व्यञ्जः पित्करणादीकारो बहुलम्’ इति । जाने इति ॥ ‘अनुपसर्गात् शः’

इत्यात्मनेपदम् । अत्र संयुक्तमृदुवर्णबन्धेनाद्भुतरसप्रतिपादनात् भारती ॥ २१ ॥

सात्वतीमुदाहरति—दूरादिति ॥ विश्वप्रसृमरमहसो विश्वव्यापितेजसः । ‘सृष्ट-

आरुह्याद्रीन् विशन्तो गहनमतिमहत्कण्टकाकुष्टकेशा-

स्त्रायथं मुञ्चतेति प्रतिनृपतिधिया पादवान् प्रार्थयन्ते ॥

मध्यमारभटी त्वन्या तथा मध्यमकैशिकी ।

वृत्ती इमे उमे सर्वरससाधारणे मते ॥ २३ ॥

मृद्वर्थेऽप्यनतिप्रौढबन्धा मध्यमकैशिकी ।

शृङ्गाररुपयोरतिमुकुमारयोरल्पप्रौढत्वं न दुष्यति । किं त्वति-
प्रौढसंदर्भो नेष्यते, प्रतिकूलवर्णरूपदोषापत्तेः ॥

मध्यमारभटी प्रौढेऽप्यर्थे नातिमृदुक्रमा ॥ २४ ॥

अतिप्रौढयोरपि रौद्रवीभत्सयोरीषन्मृदुबन्धो न दुष्यति । अति-
मृदुसंदर्भस्तु विरुद्धः ।

मध्यमकैशिकी यथा—

आसन्नेऽपि महोत्सवे कथमितस्त्यक्त्वा प्रवासं ब्रजे-

र्थिक् धिक् साहसमावयोर्विघटनं को वा विधिः काङ्क्षति ।

इत्थं स्वप्रतिवारितप्रियतमप्रस्थानबुद्धिस्ततो

बुद्ध्या मूर्च्छति काकतीयनृपते त्वद्वैरिनारीजनः ॥ २५ ॥

मध्यमारभटी यथा—

स्यदः क्वमरच्' । जैत्रयात्रारम्भभरीमांकाराकर्णनेनैव कान्दिशीकानामभिभूयतीनां
कूरत एव समरकथेति भावः । अत्र अधिकबन्धपरुषवर्णसंदर्भेण भयानकप्रति-
पादनात् सात्वती ॥ २२ ॥ अथ मतान्तरानुसारेण सर्वरससाधारणं वृत्तिद्वय-
माह—मध्यमेति ॥ अनयोः क्रमेणेषत्क्रमेणैषत्प्रौढयोरतिप्रौढातिक्रमलरसानु-
प्रवेशो न विरोधायेति व्युत्क्रमेण प्रतिपादयति—मृद्वर्थे इत्यादिना ॥ न
दुष्यति इत्येतदध्याहृत्य व्याचष्टे—शृङ्गारेति ॥ तर्हि दुष्टमिह्याकाङ्क्षाया-
माह—किं त्विति ॥ विपक्षे दण्डमाह—प्रतिकूलेति ॥ रसानुगुणत्वं प्रति-
कृत्यम् । एतद्वैपरीत्यं मध्यमारभट्यामिल्याह—मध्यमेति ॥ २३ ॥ २४ ॥
मध्यमकैशिकीमुदाहरति—आसन्न इति ॥ त्यक्त्वा, महोत्सवमिति शेषः ।
इतः सर्वसौभाग्यनिर्भेर्निवासादित्यर्थः । कथं प्रवासं ब्रजेः । गर्हितमेतदिति भावः ।
'विभाषा कथमि लिङ् च' इति गर्हायां लिङ् । धिग्धिगिति ॥ 'नित्यवी-
प्सयोः' इत्यामीक्ष्ये द्विरुक्तिः । को वा विधिरिति ॥ न त्वमेव साहसिक्
इति भावः । त्वद्वैरिनारीजनस्त्वया वियोजितभर्तृक इति शेषः । अत्रैषत्प्रौढ-
संदर्भेण शृङ्गारसंकीर्णः कल्पो रसः प्रतिपाद्यते ॥ २५ ॥ मध्यमारभटीमुदा-

मांसकीकससंकीर्णाः प्रसरदुधिरापगाः ।

वसाकर्मिता युक्ते भुवोऽन्ध्रमुभटैः कृताः ॥ २६ ॥

एवं रसान्तरेष्वप्युदाहरणं द्रष्टव्यम् ॥

वैदभ्यादिरीतीनां शब्दगुणाश्रितानामर्थविशेषनिरपेक्षतया केवल-
संदर्भसौकुमार्यप्रौढत्वमात्रविषयत्वात् कैशिक्यादिभ्यो भेदः । संदर्भ-
स्यातिमृदुत्वमसंयुक्तकोमलवर्णबन्धत्वम् । अतिप्रौढत्वं परुषवर्णविक-
टबन्धत्वम् । संयुक्तमृदुवर्णेष्वीषन्मृदुत्वम् । अविकटबन्धपरुषवर्णे-
ष्वीषरप्रौढत्वम् ॥

अथ रीतीनां स्वरूपमुदाहरणं च ।

रीतिर्नाम गुणाश्लिष्टपदसंघटना मता ।

हरति—भांसेति ॥ अत्रेषन्मृदुसंदर्भेण वीमत्सः प्रतिपाद्यते ॥ २६ ॥ अथ
वैदभ्यादीनां मतभेदेन वृत्तिशब्दवाच्यत्वसाम्यात् कैशिक्याद्यनन्तरं तन्निरूपणं
चिकीर्षुः प्रथमं तावत्तदन्तर्भावं वारयति—वैदभ्यादीति ॥ तत्स्वरूपमाह—
शब्दगुणाश्रितानामिति ॥ माधुर्यादिपरतन्त्राणामित्यर्थः । यद्यपि सहृदय-
हृदयानामाकादकः शृङ्गारादिधर्मो माधुर्यं, चित्तविस्ताररूपरीतिजनको रौद्रादि-
धर्म ओजः, शुष्केन्धनानलवदमलजलवद्वा यथायोगं सहसा सहृदयहृदयव्यापी
सर्वरसधर्मः प्रसादः, तथापि तेषां शब्दगुणत्वमात्मधर्मस्य शौर्यादिराकारधर्मत्व-
मिवौपचारिकम् । तदुक्तं ध्वन्याचार्यैः—‘शब्दधर्मत्वं चैषामभ्याश्रितत्वेऽपि
शरीराश्रितत्वमिव शौर्यादीनाम्’ इति । तदाश्रितत्वं चासां काव्यप्रकाशे ‘माधुर्य-
व्यञ्जकैर्गैरुपनागरिकेभ्यते । ओजःप्रकाशकैस्तैस्तु परुषा कोमला परैः । केषां-
चिदेता वैदर्भीप्रमुखा रीतयो मताः ॥’ इति । फलितमाह—अर्थविशेषेति ॥
माधुर्यादिपर्यवसितत्वेन शृङ्गारादिनिरपेक्षत्वादित्यर्थः । वैदभ्यादीनां रसाश्रित-
माधुर्यादिशब्दधर्मपरत्वं कैशिक्यादीनां तु साक्षादेव रसव्यञ्जकत्वमिति महान्
भेद इति भावः । तदुक्तं ध्वन्याचार्यैः—‘शब्दतत्त्वाश्रयाः काश्चिदर्थतत्त्वाश्रयाः
पराः’ इति । ‘टवर्गवर्जिताः स्पर्शाः स्वस्ववर्गान्त्यशेखराः । लघुरेफलकारी च
कोमलाः परिकीर्तिताः ॥ रेफेण यस्य कस्यापि योग आद्यतृतीययोः । स्वोक्त-
राभ्यां तुल्ययोर्वा परुषाष्टगणः शबौ ॥’ इति कोमलवर्णपरुषवर्णसंग्रहः । यद्वा
शब्दः पदरचनात्मकः । तद्गुणा ओजःप्रसादादयः । यदाह वामनः—‘ओजः-
प्रभृतयो बन्धगुणाः’ इति ॥ अथ रीतिसामान्यलक्षणमाह—रीतिरिति ॥
गुणाश्लिष्टपदसंघटना माधुर्यादिपरतन्त्रशब्दसंदर्भ इत्यर्थः । यद्वा ओजःप्रसा-
दादिविशिष्टपदरचनेत्यर्थः ॥ विदर्भादिदेशीयविदग्धजनपरिग्रहेण वैदभ्यादिसंज्ञि-

सा त्रिधा—वैदर्भी गौडी पाञ्चाली चेति ।

बन्धपारुष्यरहिता शब्दकाठिन्यवर्जिता ।

नातिदीर्घसमासा च वैदर्भीरीतिरिष्यते ॥ २७ ॥

यथा—

काकतीयनरेन्द्रस्य कीर्तिचन्दनचर्चनम् ।

दिगङ्गना वितन्वन्ति वर्तसीकृततद्गुणाः ॥ २८ ॥

यथा वा—

वितरणगुणलीलातोपिताशेषलोके

विभवति नरनाथे काकर्तायान्वयेन्दौ ।

सुरतरुणनारायां कामधेनुप्रसंगे

क्षितिसुरजनतेयं वीतकौतूहलासीत् ॥ २९ ॥

ओजःकान्तिगुणोपेता गौडीया रीतिरिष्यते ।

यथा—

प्रचण्डतरदोर्दण्डखण्डितारातिमण्डलः ।

विभर्त्युर्वीधुरां गुर्वी प्रभवन्नन्धभूपतिः ॥ ३० ॥

कानामेतासां विशेषलक्षणानि विषयव्याप्यस्यै प्रत्येकमुदाहरणद्वयं च क्रमेणाह—
 बन्धेति ॥ बन्धपारुष्यं दुःसन्धिकृतम् । शब्दकाठिन्यं परुषवर्णरिन्धम् । नञर्थस्य
 नशब्दस्यातिदीर्घसमासेत्यनेन 'सुप्सुपा' इति समासः । एतेनत्रासमासा
 मध्यमसमासा च विवक्षितेति बोद्धव्यम् । तदुक्तम्—'अवृत्तिर्मध्यवृत्तिर्वा
 माधुर्यं घटना तथा ।' इति ॥ २७ ॥ उदाहरति—काकर्तायेत्यादि ॥ वर्तसी-
 कृतेत्यत्र 'वर्हि भागुरिरक्षोपमवाप्योत्पसर्गयोः' इति वचनादकारलोपः ॥ २८ ॥
 वितरणेति ॥ विभवति प्रभौ सति । क्षितिसुरजना ब्राह्मणजनास्तेषां समूह
 इति जनशब्दान्तात् 'ग्रामजन' इत्यादिना तत्प्रत्ययः, 'खण्डिकादिभ्यश्च'
 इत्यत्र सामुहिकेषु तदन्तविधिरस्तीति ज्ञापनात् । अत्रोदाहरणद्वयेऽपि कोयल-
 वर्णैरुत्पसमासैर्मदुबन्धेन च कीर्त्यौदार्याधुदीपनविभावव्यञ्जपशृङ्गारगताङ्गादक-
 त्वलक्षणमाधुर्यप्रतिपादनात् वैदर्भी रीतिः । अत्र यद्यपि कीर्तिचन्दनचर्चन-
 मिलादौ रेफसंयोगः तोषिताशेषेष्वादौ अकारवकारौ चेत्येवमल्पशः परुषवर्णाः
 सन्ति तथापि न माधुर्यमङ्गः । अत एवानन्दवर्धेनावार्यैः—'शयौ च रेफसंयोग-
 ष्वर्गश्चापि भूयसा । विरोधिनः स्युः शृङ्गारे तेन वर्णा रसच्युताः ॥' इत्यत्र
 भूयसेत्युक्तम् । एवमुत्तरत्राप्यूहनीयम् ॥ २९ ॥ गौडीयामाह—ओज इति ॥
 अत्र ओजःशब्देन समासभूयस्त्वमुच्यते । कान्तिशब्देन चोद्भूतपदत्वम् ।
 उदाहरति—प्रचण्डेति ॥ उर्वीधुरां भूभारम् । "ऋक्पूरुषूः" इत्यादिना

यथा वा—

उद्यद्दोःस्तम्भवङ्गजुटदरिसुकुटाटोपसंजातराहु-

भ्रान्तिभ्रश्यत्पतङ्गाभयकरणचणस्फारतासीरेणुः ।

अध्रक्ष्माभर्तुरासीदधिकरणधरा भिन्नमत्तेभकुम्भ-

प्रोद्यन्मुक्तौघतारानिकरपरिवृता स्वर्वधूवक्त्रचन्द्रा ॥ ३१ ॥

पाञ्चालरीतिर्वैदर्भीमौढीरीत्युभयात्मिका ॥

यथा—

जेतुः काकतिवीररुद्रनृपतेजैत्रप्रयाणोत्थिते

क्षोणीरेणुभरे नभस्यतिभृशं भूविभ्रमं बिभ्रति ।

जाता मर्त्यनदी विशङ्कटतटोदीर्घा वियद्दीर्घिका

गाढं गूढतमा च गौतमनदी पातालगाङ्गायते ॥ ३२ ॥

यथा वा—

स्थाने तच्चलमर्तिगण्डनृपते त्वत्सङ्गभोगी द्विषत्-

प्राणैर्व्यत् परितोषमेति सततं किं त्वेतदलङ्घ्यतम् ।

पीतेन प्रतिपक्षपार्थिवयशःक्षीरेण गौरत्विवं

यत् संवर्धयति त्रिलोकभरितां त्वत्कीर्तिलक्ष्मीसुधाम् ॥

समाप्तान्तोऽप्रत्ययः ॥ ३० ॥ उद्यदिति ॥ अत्र स्वर्गोत्कृष्टप्रतिभन्मुकुटेषु स्वर्भावुभ्रान्त्या काञ्चिदशीकस्य भानोरभयकरणचणत्वं नासीरेणोस्तोष्यते । तेनास्य सूर्यास्तमयप्रतीतिजनकं तन्मण्डलावरणं गम्यते । ततश्च वीरवरणोत्सुकतया समागतासरोमुखानां चन्द्रत्वेन दलितभकुम्भधुगलोद्भूतितमोत्तिकानां तारात्वेन च रूपणाद्रणधराया रजनीत्वं गम्यते । न चानेकनिशानाथकथनं दोषाय, वीररुद्रविक्रमविह्वलीकृतचेतसां तद्वैरिवीराणां तथात्वेन प्रतीतिः । अत्र पुरुषवर्णसंदर्भेण समाप्तभूयस्त्वेन च रौद्ररसगतदीपकत्वलक्षणैः प्रतिपादनाद्गौडीया ॥ ३१ ॥ पाञ्चालीमाह—पाञ्चालीति ॥ उदाहरति—जेतुरिति ॥ नभस्यन्तरिक्षे भूविभ्रमं भूभावं बिभ्रति सति । वियद्दीर्घिका मन्दाकिनी विशङ्क्यभ्यां विशालाभ्यां तटीभ्यां दीर्घा सती मर्त्यनदी भागीरथी जाता । तथा गूढतमा रजोमयभूमेरधो वर्तमाना गौतमनदी पातालगाङ्गायते भोगवती भवतीत्यहो महदद्भुतमिति भावः ॥ ३२ ॥ स्थान इति ॥ सर्पाणां वाताहारात्वात् स्वर्गो-रगस्य द्विषत्प्राणपरिपुष्टत्वं नाद्भुतमिति भावः । तर्हि किमद्भुतमित्याकाङ्क्षाया-मेतदित्याह—पीतेनेति ॥ 'पयःपानं भुजङ्गानां केवलं विषहृदये' इति लोक-प्रसिद्धम् । अत्र पुनरधिकतरमुदाहर्य इति महदद्भुतमिति भावः । त्रिलोक-

अथ शय्या ।

या पदानां परान्योन्यमैत्री स्यत्येति कथ्यते ।

यथा—

दातुः काकतिवंशमण्डनमणेर्निस्सीमविश्राणन-

श्लाघालङ्घितकल्पपादपगुणप्रौढेरगाधौजसः ।

विभ्रच्छारदकौमुदीपरिमलं सामन्तसीमन्तिनी-

गण्डाभोगनिरूढपाण्डिमधुरां धत्ते यशः प्राथम्यः ॥ ३४ ॥

अत्र पदविनिमयासहिष्णुत्वाद्वन्धस्य पदानुगुण्यरूपा शय्या ॥

अथ द्राक्षादिपाकाः ।

अर्थगम्भीरिमा पाकः स द्विधा हृदयंगमः ।

द्राक्षापाको नारिकेलपाकश्च प्रस्फुटान्तरौ ॥ ३५ ॥

यथाक्रमं स्वरूपमुदाहरणं च ।

द्राक्षापाकः स कथितो बहिरन्तःस्फुरद्भसः ।

यथा—

स्मरस्मेरान् मन्दस्मितसधुरसौरभ्यसुभगान्

मनाग्नीडाजाङ्घ्रान् प्रणयरसकल्लोलभरितान् ।

भरितामिति ॥ व्यवयवो लोकात्रिलोकः । शाकपार्थिवदित्वान्मध्यमपदलोपी समासो न द्विगुरिति प्रतिपादितं त्रिलोकजननीमित्यत्र प्रथमश्लोके । अत्रोदाहरणद्वयेऽपि पूर्वोक्तरीतिसाक्येणाद्भुतरसप्रतिपादनात् पाष्वाली ॥ ३३ ॥ अथ रीतयश्चेत्यतीत्यत्र चशब्दसमुच्चितयोः शय्यापाकयोर्मध्ये शब्दधर्मत्वसाम्यात् रीत्यनन्तरं शय्यामाह—या पदानामिति ॥ परा उत्कृष्टा अन्योन्यस्य मैत्री विनिमयासहिष्णुत्वमित्यर्थः । अत एवास्या रीतिभ्यो भेद इति भावः । उदाहरति—दातुरिति ॥ गतार्थमेतत् ॥ ३४ ॥ लक्ष्ये लक्षणं योजयति—अत्रेति ॥ परिशेषात् पाकमाह—अर्थेति ॥ अर्थस्य शृङ्गारादौगम्भीरिमा आस्वादमानताविशेष इति षष्ठीसमासः । 'पूरणगुणः' इत्यादिना निषेधस्तु 'तदशिष्यं संज्ञाप्रमाणत्वात्' 'तद्यज्ञगौरवं प्रसज्येत' इत्यादिपाणिनिशबरस्वामिप्रमुखमहापुरुषप्रयोगदर्शनादनित्य इति पदमञ्जरीकारः ॥ ३५ ॥ द्राक्षापाकमुदाहरति—स्मेरेति ॥ विषयमात्रविश्रान्तिविरहिणो विशृङ्खलवृत्तित्वमदमन्धरत्वादियुगशीलाः स्मेराः । तदुक्तं भावप्रकाशे—'अपरिच्छिन्नविषयं मदमन्धरमीलितम् । स्फुरद्भूषणतारं यत् तत् स्मेरमिति कथ्यते ॥' इति । ते च स्मर-

कृतानेकस्कन्धान् मनसिजसहस्राणि सृजतः

कटाक्षान् वामाक्षी किरति परितो रुद्रनृपतिम् ॥ ३६ ॥

स नारिकेलपाकः स्यादन्तर्गूढरसोदयः ।

यथा—

लीलाविभ्रमपूर्वरङ्गमुदितं तारुण्यमेव त्रपा-

नेपध्यानंतरविस्वितस्मरकलालास्यप्रपञ्चश्रियः ।

सख्यः पश्यत काकतीयनृपतौ भावानुबन्धोज्ज्वलः

कोऽप्यस्यास्तरलभ्रुवो विजयते शृङ्गारनाट्यक्रमः ॥ ३७ ॥

अत्र न द्वागर्थप्रतीतिः । एवं वस्त्वलंकारप्रतीतावपि द्रष्टव्यम् ।

पाकान्तराणि मधुक्षीरादीनि यथासंभवमूह्यानि ॥

प्रधानाः स्मरस्मेराः । मन्दस्मिताः हासगर्भाः संभोगौत्सुक्यसूचकाः । मधुराः संताप-
हराः । सौरभ्येण पद्मिनीजातेरस्याः स्मितनिमित्तेन सुभगाश्च ये तथोक्ताः ।
'कटाक्षैर्हासिगर्भैस्तु संभोगौत्सुक्यभावना । शीतलीक्रियते तापो येन तन्मधुरं
सृष्टम् ॥' इति चोक्तेः । नायिकायाः प्रौढत्वान्मनागल्पं ग्रीडाजाड्यं येषां ते
तथोक्ताः, अत एव स्वातुकृत्यप्रकाशकाः । तदुक्तं 'सत्रीडालोकनेनैव स्वातुकृत्य-
प्रकाशनम्' इति । 'विलम्बे परमां काष्ठामारुढे दर्शनादिभिः । येनान्तरङ्गं
द्रवति स केह इति कथ्यते ॥' इत्युक्तलक्षणः केहः प्रणयशब्देन विवक्षितः ।
स एव रसो द्रवद्रव्यं तस्यान्तरङ्गवारिषिवास्तव्यस्य कल्लोर्महोर्मिभिर्भरिताः प्रेम-
दायिन इत्यर्थः, 'द्रवीभूतं मनो यत्र दर्शने प्रेमदायि तत्' इति लक्षणात् ।
कृतानेकस्कन्धाः प्रियदृष्टिप्रतिपातेनौत्सुक्यभरेण च यथाक्रममासारप्रसाराभ्या-
मङ्गीकृततरङ्गभङ्गिका इत्यर्थः । अत एवैते सौत्सुक्यास्तरङ्गिताश्च । तदुक्तम्
'सौत्सुकं तद्यदालोक्य भूयो भूयोऽवलोकनम् । कल्लोल इव यः कान्तिकिच्छे-
दस्तात् तरङ्गितम् ॥' इति ॥ मनसिजसहस्राणि सृजतः विरक्तस्यापीति भावः ।
'यद्दर्शने विरक्तोऽपि क्षुब्धत्येतत् समन्मथम्' इति लक्षणादेते समन्मथा
उच्यन्ते । एवंविधान् कटाक्षान् वामाक्षी मनोहरनयना रुद्रनृपतिं परितः सर्वतः
किरति । 'अमितःपरितः—' इत्यादिना द्वितीया । कटाक्षलक्षणं तु संगीत-
रत्नाकरे—'यद्गतागतविश्रान्तिवैचित्र्येण विवर्तनम् । तारकायाः कलाभिज्ञास्तं
कटाक्षं प्रचक्षते ॥' इति । अत्रैवं संमर्दसहिष्णोः शृङ्गारस्य पाठसमयेऽप्यास्वाद्य-
मानत्वादन्तर्बहिश्च स्फुरणं द्रष्टव्यम् ॥ ३६ ॥ नारिकेलपाकमुदाहरति—लीलेति ॥
विस्तरेण व्याख्यातमेतद्यायिकाप्रकरणे मध्यमोदाहरणप्रस्तावे ॥ ३७ ॥ लक्ष्ये
लक्षणे योजयति—अत्रेति ॥ एवं व्याख्यानसापेक्षत्वाच्च द्रुतमर्थप्रतीतिरित्यर्थः ।

अथ काव्यविशेषाः ।

व्यङ्ग्यस्य प्राधान्याप्राधान्याभ्यामस्फुटत्वेन च त्रिविधं काव्यम् ।
व्यङ्ग्यस्य प्राधान्ये उत्तमं काव्यं ध्वनिरिति व्यपदिश्यते । अप्रा-
धान्ये मध्यमं गुणीभूतव्यङ्ग्यमिति गीयते । व्यङ्ग्यस्यास्फुटत्वेऽधमं
काव्यं चित्रमिति गीयते । ध्वनिर्यथा—

स्वामिन् गोत्रमहीधरान् किमधुना नीचैर्विधत्से कुतो

गाधानम्बुनिधीन् करोषि कुरुषे किं दिक्पतीनल्पकान् ।

इत्थं पार्श्वचरानुलापमखिलं न्यक्कृत्य धर्मैषिणा

सृष्टः पद्मसुवा गुणैकवसतिः श्रीवीररुद्रो नृपः ॥ ३८ ॥

अत्र प्रतापरुद्रस्य कुलशैलातिशायि समुन्नतत्यमसिसमुद्रं गाम्भीर्यं
लोकपालाधिकमैश्वर्यं च ध्वन्यते । तथा कुलशैलपयोनिधिलोकपाल-
निर्माणसंरम्भातिशायि सर्वविलक्षणं काकतीयनिर्माणवैभवम् इति च
च्यव्यते ॥

द्राक्षापाकनारिकेलपाकावर्षस्य द्रुतविलम्बितप्रतीत्योः परां कोटिमारूढौ । अत-
स्तदन्तरालवर्तिन्या मध्यमप्रतीतेरनेकविधत्वात् तदनुसारेण कदलीरसालादि-
पाकाः स्वयमुख्या इत्याह—एवमिति ॥ इत्थं काव्यसामग्रीं निरूप्य तद्गुहा
निरूप्यन्ते—अथेत्यादिना ॥ तेषां सामान्यतः स्वरूपनिरूपणपूर्वकं विभाग-
माह—व्यङ्ग्यस्येति ॥ प्राधान्यादिनिमित्तवशादुत्तमादिकाव्यानां ध्वन्यादि-
संज्ञाप्रवृत्तिरित्याह—व्यङ्ग्यस्य प्राधान्य इत्यादिना ॥ यथा लोके कस्यचि-
द्वस्तुनः संज्ञानार्थं प्रदीपादाविव व्यङ्ग्यार्थमेव वाच्यवाचकवैचित्र्याद्गौ महाकवि-
प्रवृत्तेर्व्यङ्ग्यस्य मध्ये विभ्रान्तिविरहेण स्वपर्यन्तं सहृदयहृदयार्कषणाच्च तस्य
प्राधान्यमित्यनुसन्धेयम् । तद्विरुद्धमप्राधान्यम् । तच्च व्यङ्ग्यस्य चाक्षुषपक्षो-
पाधिकृतं न स्वाभाविकमिति गुणीभूतव्यङ्ग्यमिश्रं चित्रप्रत्ययेन सूच्यते ।
अधमकाव्यस्यास्फुटव्यङ्ग्यत्वेन नीरसत्वात् केवलवाच्यवाचकवैचित्र्याभ्यत्वेनाल-
स्यप्रत्ययत्वाच्चित्रशब्दवाच्यत्वम् । तच्च शब्दार्थालंकारयोर्व्याससाप्ताभ्यां ति-
बन्धने शब्दचित्तमर्थचित्रमुभयम्विश्रं चेति त्रैधा विमिश्रते ॥ तत्र ध्वनिमुदाहरति—
स्वामिञ्चिति ॥ अल्पकानल्पकान् । अनुलापं मुहुर्भाषणमसकृत्कथनमिति
यावत् । धर्मैषिणा न तु कुलाचलाद्यपराणिना । गुणैकवसतिर्न पुनरचलादिवदे-
कैकगुणाचारः । अत्रौजसादिव्यङ्ग्यस्यागूढत्वाद्यपकर्षनिमित्ताभावात् प्राधान्ये-
नोत्तमकाव्यत्वमेवेत्यभिप्रायेणाह—अत्रेति ॥ ३८ ॥ गुणीभूतव्यङ्ग्यमुदाहरति—

गुणीभूतव्यङ्ग्यं यथा—

प्रत्यग्रप्रसरत्प्रतापविभवव्याप्तालिलाशान्तरे

विश्वत्रातरि वीररुद्रनृपतौ सिंहासनाध्यासिनि ।

आस्थानीं समुपागतैर्नृपवरैस्तास्तास्तथा दर्शिता-

श्चेष्टा याभिरमुष्य काकतिविभोर्दृष्टिः कृपार्द्रोक्ता ॥ ३९ ॥

अत्र प्राप्ताभिषेकमहोत्सवस्य प्रतापरुद्रदेवमहाराजस्याग्रे शरणार्थि-
नां पार्थिवानां तथाविधकार्पण्योक्तिपुनःपुनःप्रणामादिकं व्यङ्ग्यं ता-
स्ताश्चेष्टा दर्शिता इति वाच्यादनतिशायि इति गुणीभूतव्यङ्ग्यता ।

चित्रं त्रिविधम्—शब्दचित्रमर्थचित्रमुभयचित्रं चेति ।

तत्र शब्दचित्रं यथा—

क्षोणीरक्षणदक्षिणाः क्षतजगत्क्षोभा दुरीक्षकमाः

क्षुद्रक्षत्रियपक्षशिक्षणविधौ प्रोत्क्षिप्तकौक्षेयकाः ।

चरामोद्यमनस्य रुद्रनृपतेर्दोर्दण्डयोश्चण्डयो-

र्गर्जद्गुर्जनगर्वपर्वतभिदादम्भोलयः केलयः ॥ ४० ॥

अर्थचित्रं यथा—

*खगो जुज्जविजिम्भि ए रिपुमहीणाहंजलिं बिम्बिअं

पेक्खन्तो जअळच्छिवांसकमलं मण्णंति यिष्णाणिणो ।

*खगो युद्धविजृम्भते रिपुमहीनाथाजलिं बिम्बितं

पश्यन्तो जयलक्ष्मीवासकमलं मन्यन्ते विज्ञानिनः ।

मन्ये वीरप्रतापरुद्रविभोर्जन्त्रेषु ग्रहीतुं पुनः

सृष्ट्यै रिपुजीवितानि विवेर्यातस्म पीठाम्मुजम् ॥

प्रत्यग्रेति ॥ अत्र कार्पण्यवचनादिचेष्टाविशेषरूपव्यङ्ग्यस्य याभिरमुष्येत्यादि-
वाक्येनोक्तप्रायत्वादगूढत्वेन न चाक्षत्वातिशय इत्याह—वाच्यादनति-
शायीति ॥ ३९ ॥ शब्दचित्रमुदाहरति—क्षोणीति ॥ दुरीक्षकमाः अभ्यास-
जनितलाघवातिशयेन दुरवबोधायुधप्रयोगपरिपाटीकाः । क्षुद्रक्षत्रियपक्षो राज-
पार्श्वबलम् । कौक्षेयकः खड्गः । 'कुलकुक्षि—' इत्यादिना शैषिको ढक्ञ्प्रत्ययः ।
यदैतत्सूत्रं भाष्यकारो न भसृषे तदा 'इतिकुक्षि—' इत्यादिना ढक् । स्वार्थिकः
कप्रत्ययः । अत्र दोर्दण्डक्रीडानामशान्तिरूपणं गर्वाणां पर्वतत्वरूपणे हेतुः । अतः
परम्परितं रूपकम् । तस्मिन् सत्यपि कवेर्वृत्त्यनुप्रास एवामिनिवेशाच्छब्दचित्र-
स्यैव प्राधान्यमर्थचित्रस्य तु गुणभाव एवेति नोभयचित्रत्वमस्येति भावः ॥ ४० ॥
अर्थचित्रमुदाहरति—खग इति ॥ जन्त्रेषु युद्धेषु शतस्य गच्छतः । पतस्तेति पाठे

मण्णे वीरपआवरुद्धविहुणो जण्णेषु घेत्तुं उणो

सिद्धोए रिवुजीविआइ विहिणो जत्तस्स पीढंबुअं ॥४१॥

उभयाचित्रं यथा—

विद्यासमुद्रे भुवनैकभद्रे प्रतापरुद्रे जितवैरिभद्रे ।

रक्षाविनिद्रे धृतशौर्यमुद्रे कान्तेष्वृध्वी रमते गुणार्द्रे ॥४२॥

अत्रानुप्रासोपमाभ्यां चित्रता ॥

॥ अथ ध्वनिविशेषाः ॥

अथ ध्वनिविशेषा निरूप्यन्ते । अत्र ध्वनेर्लक्षणाभिधौ भूलत्वेना-
विवक्षितवाच्यविवक्षितान्यपरवाच्याख्यौ प्रथमं द्वौ भेदौ । अविव-

प्राप्तस्येति छाया । लच्छिवासेत्यत्र लक्ष्मीशब्दस्य 'विहौ मियः सः'- इति
पाक्षिको हस्तः । घेत्तुं उणो इत्यत्र 'तुमुन्तव्यक्त्वाभु प्रहेः' इति तुमुन्प्रत्यये
प्रहेर्बोआदेशे घेत्तुमिति सिद्धम् । तस्योत्तरपदेन सन्ध्यभावः, 'पदयोः सन्धि-
वी' इति विकल्पितत्वात् । वीरपआवेत्यत्र 'वा समासे' इति समासे विकल्पात्
द्वित्वाभावः । जत्तस्सेति वर्तमानापदेशेन पराभुवैरिप्राणसंग्रहणलम्पटस्य कमल-
भुवः कमलोपवेशनावकाशाभावः प्रतीयते । अत्र प्रतापरुद्वस्त्रप्रतिबिम्बिते
रिपुनुपाङ्गलौ अयलक्ष्मीवासकमलत्वमारोप्य तदपह्वनेनार्थसिद्धेन ब्रह्मसनकमल-
त्वप्रतिपादनादपहवालंकारः । अत्रैव कवेरभिनिवेशादस्यार्थचित्रत्वम् । इत्यनु-
प्रासे ■ गुणभाव एवेति नात्राप्युभयचित्रत्वमिति भावः ॥ ४१ ॥ उभयचित्र-
मुदाहरति—विद्येति ॥ अत्रोभयत्र कवेरभिनिवेशादुभयचित्रत्वमित्यभिप्रायेणाह
अत्रेति ॥ यथ्येतत् प्राचीनालंकारकारैर्नोदाहृतं तथाप्यन्यतरप्राधान्येनेतरभेद-
द्वयवदुभयप्राधान्येनास्यापि सुवचत्वादविरोधः । किं च 'पादाम्बुजं भवतु वो
विजयाय मञ्जुमञ्जीरशिक्षितमनोहरमम्बिकायाः ॥' इत्यत्रोपमानुप्रासयोरन्योन्य-
निरपेक्षत्वेन समप्रधानभावयोः संसृष्टिमङ्गीकुर्वाणैः पूर्वैरेवोभयचित्रमप्यङ्गीकृतमिति
विज्ञेयम् । नन्वेष्टाहरणेषु यथायोगं विभावानुभावविशेषक्यनेन वीरशृङ्गारयोः
पर्यवसानात् कथमधमत्वम् । सत्यम् । शब्दार्थालंकारयोरेव कविविवक्षाविषय-
त्वाद् विद्यमानोऽपि रसो दिवा चन्द्रप्रकाशवच्च प्रतीयते । तदुक्तं काव्यालोके—
'रसभावादिविषयविवक्षाविरहे सति । अलंकारनिबन्धो यः स चित्रविषयो मतः ॥'
इति ॥ एवं त्रिविधमपि काव्यं सामान्यतो निरूप्य तत्रोत्तमकाव्यं प्रपञ्चयितुं
प्रतिजानीते—अथेति ॥ विभजते—अथेति ॥ अविवक्षितं व्यङ्ग्येन न्यग्भा-
वितं वाच्यं यत्र सोऽविवक्षितवाच्यः । अन्यपदं व्यङ्ग्यपरम् । राजतात्पर्येण राजपुरुष-
सेवनवद् व्यङ्ग्यपरत्वेनैव विवक्षितं विवक्षितान्यपरं तथाभूतं वाच्यं यत्र स
विवक्षितान्यपरवाच्यः । तत्र लक्ष्णामूलं चतुर्धा विभजते—अविवक्षितेति ॥

क्षितवाच्यस्यार्थान्तरसंक्रमितात्यन्ततिरस्कृतवाच्यतया द्विविधस्य वा-
क्यपदगतत्वेन द्वैविध्ये चातुर्विध्यम् । विवक्षितान्यपरवाच्यस्य संल-
क्ष्यक्रमव्यङ्ग्यासंलक्ष्यक्रमव्यङ्ग्यतया द्वौ भेदौ । संलक्ष्यक्रमव्यङ्ग्ये
शब्दशक्तिमूले वस्त्वलंकाररूपतया द्वैविध्ये वाक्यपदगतत्वेन चातुर्वि-
ध्यम् । अर्थशक्तिमूले संलक्ष्यक्रमव्यङ्ग्येऽर्थस्य स्वतःसंभवित्वेन कवि-
प्रौढोक्तिसिद्धत्वेन कविनिबद्धोक्तिसिद्धत्वेन च त्रैविध्यम् । त्रिविधस्य
वस्त्वलंकाररूपतया द्वैविध्ये षड्विधत्वम् । षड्विधस्यापि व्यङ्ग्यव्यञ्ज-
कतया द्वैविध्ये द्वादशविधत्वम् । द्वादशविधस्यापि प्रबन्धगतत्वेन वा-
क्यगतत्वेन पदगतत्वेन च त्रैविध्ये षट्त्रिंशत्प्रकारोऽर्थशक्तिमूलोऽनुर-

तत्रार्थान्तरसंक्रमितवाच्ये वाच्यस्योपपद्यमानत्वेऽपि तावतानुपयोगादजहलक्ष-
णामूलत्वम् । अत्यन्ततिरस्कृतवाच्ये वाच्यस्यानुपपन्नत्वात् जहलक्षणासिद्धत्व-
मिति विवेकः । संक्रमतेति शिवा व्यञ्जनसहकारिवर्गस्यायं प्रभाव इति सूच्यते ।
अभिधामूलं विभजते—विवक्षितेति ॥ संलक्ष्यः स्फुटसंवेशः क्रमो व्यङ्ग्यव्य-
ञ्जकयोर्यत्र स संलक्ष्यक्रमव्यङ्ग्यः । यत्र व्यञ्जकस्य विभावादेर्व्यङ्ग्यस्य च
रसादेः सन्नपि क्रमो निश्चितसूच्या शतपत्रपलशतवेधवदाशुभावित्वात् लक्ष्यतं
सोऽसंलक्ष्यक्रमव्यङ्ग्यः । तत्रास्य शब्दार्थोभयशक्तिमूलत्वेन त्रैविध्यं सिद्धव-
त्कृत्वाद्यं चतुर्धा विभजते—संलक्ष्येति ॥ जातिगुणादिरूपोऽर्थो वस्तु । तदेव
विच्छित्तिविशेषयुक्तमलंकारः । द्वितीयः षट्त्रिंशत्प्रकार इत्याह—अर्थशक्ति-
मूल इत्यादिना ॥ अर्थस्य मूलमूतस्य व्यञ्जकस्येत्यर्थः । यो न केवले साहि-
त्यमात्रसिद्धः किं तु लोकेऽप्यौचित्येन संभाव्यते स स्वतःसंभवी । यः पुनरस-
न्नपि लोके कविना प्रतिभामात्रेण संभाव्य संपाद्यते स कविप्रौढोक्तिसिद्धः ।
कविनिबद्धवक्तृप्रौढोक्तिसिद्धस्तु कविनिबद्धोक्तिसिद्ध इति त्रयाणां विवेकः ।
षड्विधस्येति ॥ व्यञ्जकस्येति भावः । व्यङ्ग्यव्यञ्जकतयेति ॥ व्यङ्ग्ययो-
र्वस्त्वलंकाररूपयोर्व्यञ्जकतयेत्यर्थः । तथा चोक्तं काव्यप्रकाशे—‘अर्थशक्त्युद्भवोऽ-
प्यर्थो व्यञ्जकः संभवी स्वतः । प्रौढोक्तिमात्रात् सिद्धो वा कवेस्तेनोन्मितस्य वा ॥
वस्तु बालकृतिर्वैति षड्भेदोऽसौ व्यनक्ति यत् । वस्त्वलंकारमयवा तेनायं द्वाद-
शात्मकः ॥’ इति । हेमचन्द्रस्तु प्रौढोक्तिमन्तरेण स्वतःसिद्धस्याप्यकिंचित्करत्वात्
तत्सिद्धत्वमेव सर्वत्रेति स्वतःसंभवितादिभेदत्रयं नाङ्गीचकार । अनुरणनेति ॥
घण्टादेः प्रथमस्वनानन्तरमावी ग्लिग्धः स्वनोऽनुरणनम् । तस्माद्वश्यात् संलक्ष्य-
क्रमव्यङ्ग्यस्यैविविधोऽप्यनुरणनम्वनिरुच्यते । तत्र ‘विच्छित्तिशोभिनैकेन भूषणे-
नैव भाभिनी । पदशोत्वेन मुकवेर्ध्वनिना भाति भारती ॥’ इति ध्वन्याचार्यवचनात्

णमध्वनिः । उभयशक्तिमूलो वाक्यगतत्वेनैकविध एव । एवं संलक्ष्यक्रमव्यङ्ग्यध्वनेरेकचत्वारिंशद्भेदाः । असंलक्ष्यक्रमव्यङ्ग्यो रसादिध्वनिः प्रबन्धवाक्यपदपदैकदेशरचनावर्णगतत्वेन षड्विधः । एवं विवक्षितान्यपरवाच्यध्वनेः सप्तचत्वारिंशद्भेदाः । अविवक्षितवाच्यभेदैश्चतुर्भिः सह ध्वनेः प्रथमं शुद्धा एकपञ्चाशद् भेदाः । तेषां प्रत्येकमेकैकस्यैकैकेन संबन्धे प्रथमभेदस्यैकपञ्चाशद् भेदाः । द्वितीयस्य पञ्चाशद् भेदाः । तृतीयस्यैकोनपञ्चाशद् भेदाः । अनेन क्रमेणोत्तरोत्तरस्यैकैकभेदपरित्यागे षड्विंशत्युत्तरशतत्रयाधिकसहस्रसंख्याका (१३२६) मिश्रभेदाः । अविवक्षितवाच्यस्य विवक्षितान्यपरवाच्यसंबन्धे यो भेदस्तस्मिन्नेवान्तर्भूतो विवक्षितान्यपरवाच्यस्याविवक्षितवाच्यसंबन्धे भेदो ■ पृथग्भूतः । अनेनैव क्रमेण वस्तु-

पदगतेष्वपि रम्यत्वमस्तीति वेदितव्यम् । तृतीयमाह—उभयशक्तीति ॥ एकविध एवेति ॥ प्रकारवैविध्यकल्पनस्य दुःशकत्वादिति भावः । अनुरणनध्वनिभेदान् कोटीकृत्याह—एवमिति ॥ एकश्च चत्वारिंशच्च एकचत्वारिंशदिति द्वन्द्वः । ‘सर्वो द्वन्द्वो विभाषयैकवद्भवति’ इत्येकवद्भावः । ‘लिङ्गमशिष्यं लोकाश्रयत्वाल्लिङ्गस्य’ इति भाष्यकारवचनाख्यनपदादिशब्दवत्पुंसकत्वाभावः । नापि भेषल्लिङ्गत्वम् । विशल्यादीनां नवत्यन्तानाममरकोशे ‘तासु चानवतेः स्त्रियः’ इति नियमेन लीलिङ्गतामिधानात् । यद्वा एकोत्तरा चत्वारिंशदिति मध्यमपदलोपी समासः । एवमन्यत्रापि द्रष्टव्यम् । द्वितीयमभिधामूलध्वनिविभजते—असंलक्ष्येति ॥ रसादीनामानन्त्येन तद्वेदकल्पनस्याशक्यत्वात् तद्व्योतकप्रबन्धादिकृतो रसादेः षोढा विभाग इत्याह—प्रबन्धेति ॥ सर्वानपि ध्वनिभेदान् संकलय्याह—एवमिति ॥ शुद्धा ध्वन्यन्तरासंबन्धा इत्यर्थः । मिश्रभेदानाह—तेषामिति ॥ तेषां शुद्धानामित्यर्थः । ननु लक्षणामूलध्वनेरभिधामूलध्वनिसंबन्धे यथैको मिश्रभेदस्तथैवाभिधामूलध्वनेर्लक्षणामूलध्वनिसंबन्धे भेदान्तरं भविष्यति । एवमेकपञ्चाशतोऽपि भेदानां विचार्यमाणे एकोत्तरशतषट्काधिकसहस्रद्वयसंख्याक (२६०१) मिश्रभेदसंभवादेकैकन्यूनताश्रयेण षड्विंशत्युत्तरशतत्रयाधिकसहस्र (१३२६) संख्याबलध्वनमयुक्तमिति चेत् सत्यम् । भेदद्वयेऽपि तस्यामुना संबन्धोऽमुष्य वा तेनेति संबन्धिप्रतिसंबन्धिनोरुच्चारणव्यत्यासमात्रे न पुनश्चमत्कारविशेषः । अतस्तेषां यथायोगं मिथोऽन्तर्भाव एवेति युक्तमेवोक्तम् । तदेतदाह—अविवक्षितवाच्यस्येति ॥ विषयव्याप्त्यर्थध्वन्यन्तरेऽप्यन्तर्भावं दर्शयति—अनेनैवेति ॥ भूयो विभागमाह—तस्या-

ध्वनेरलंकारध्वनिसंयन्धभेदोऽप्यलंकारध्वनेर्वस्तुध्वनिसंयन्धान्न पृथ-
ग्भूत इति पूर्वपूर्वस्थोत्तरोत्तरसंयन्धे एकैकभेदन्यूनता ज्ञेया । तस्या-
पि मिश्रणस्य त्रिरूपेण संकरेणैकरूपया संसृष्टया च पुनश्चतुर्धायो-
जने चतुरुत्तरशतधयाधिकपञ्चसहस्राणि (५३०४) भेदाः ।

शुद्धाश्चन्द्रशरा मिश्रा ऋतुनेत्रानलेन्दवः ।

संसृष्टिसंकरायातास्त्वब्धिस्त्राभिधाराभिधाः ॥

सप्त शुद्धानामेकपञ्चाशद्भेदानां नामधेयानि कथ्यन्ते । पदगता-
र्थान्तरसंक्रमिताविवक्षितवाच्यध्वनिः ॥ १ ॥ वाक्यगतार्थान्तरसंक्र-
मिताविवक्षितवाच्यध्वनिः ॥ २ ॥ पदगतात्यन्ततिरस्कृताविवक्षितवा-
च्यध्वनिः ॥ ३ ॥ वाक्यगतात्यन्ततिरस्कृताविवक्षितवाच्यध्वनिः ॥ ४ ॥
पदगतशब्दशक्तिमूलसंलक्ष्यक्रमवस्तुध्वनिः ॥ ५ ॥ पदगतशब्दश-
क्तिमूलसंलक्ष्यक्रमालंकारध्वनिः ॥ ६ ॥ वाक्यगतशब्दशक्तिमूलसं-
लक्ष्यक्रमवस्तुध्वनिः ॥ ७ ॥ वाक्यगतशब्दशक्तिमूलसंलक्ष्यक्रमालं-
कारध्वनिः ॥ ८ ॥ पदगतस्वतःसिद्धार्थशक्तिमूलो वस्तुना वस्तुध्व-
निः ॥ ९ ॥ पदगतस्वतःसिद्धार्थशक्तिमूलो वस्तुनालंकारध्वनिः ॥ १० ॥
पदगतस्वतःसिद्धार्थशक्तिमूलोऽलंकारेणालंकारध्वनिः ॥ ११ ॥ पद-
गतस्वतःसिद्धार्थशक्तिमूलोऽलंकारेण वस्तुध्वनिः ॥ १२ ॥ वाक्य-
गतस्वतःसिद्धार्थशक्तिमूलो वस्तुना वस्तुध्वनिः ॥ १३ ॥ वाक्यग-
पीति ॥ ध्वन्योः संदेहास्पदत्वेनानुग्राह्यानुग्राहकभावेनैकव्यञ्जकानुप्रवेशेन च
त्रिरूपेणेत्यर्थः । संकरवत् सापेक्षत्वाभावात् संसृष्टेरैकरूपत्वं द्रष्टव्यम् । फलितां
संख्यामाह—चतुरुत्तरेति ॥ न्यूनाधिकसंख्याव्यवच्छेदार्थमुक्तामेव संख्यां
संकेतभाषया क्रोडीकृत्याह—शुद्धा इति ॥ अत्राङ्कप्रसारो व्युत्क्रमेण द्रष्टव्यः ।
चन्द्र एकः । शराः पञ्च (५१) । ऋतवः षट् । नेत्र द्वे । अनलाद्ययः । इन्दुरेकः
(१३२६) । अब्धयश्चत्वारः । खं शून्यं बिन्दुरित्यर्थः । अग्रयखयः । शराः पञ्च
(५३०४) । तर्हि किमिति काव्यप्रकाशकारोऽन्तर्भाषयातयामानपि कतिचन
भेदान् संसृष्टा चतुरुत्तरचतुःशतीत्युतायुत (१०४०४) संख्याकान् संसृष्टिसंकरा-
यत्तभेदानजीगणत् । को वेद ■ वा तत्र निमित्तं तत् पुनस्त एव तत्रभवन्तो
विदांश्वन्तु । अस्माभिस्तु 'युक्तियुक्तं वचो ग्राह्यं न तु पुरुषगौरवात्' इति
न्यायसरणिरेतुसरणीयेति विद्यानाथहृदयम् ॥ अथ प्रतिपत्तिर्त्तैक्यार्थं शुद्धभेदा-
नां प्रतिज्ञापूर्वकं नामानि कथयति—तत्रेति ॥ गतार्थमेतत् । अत्र कतिपयो-

[illegible]

प्रबन्धगतकविनिबद्धोक्तिसिद्धार्थशक्तिमूलो वस्तुना वस्तुध्वनिः ॥ ४१ ॥
 प्रबन्धगतकविनिबद्धोक्तिसिद्धार्थशक्तिमूलो वस्तुनालंकारध्वनिः ॥ ४२ ॥
 प्रबन्धगतकविनिबद्धोक्तिसिद्धार्थशक्तिमूलोऽलंकारेणालंकारध्वनिः ४३
 प्रबन्धगतकविनिबद्धोक्तिसिद्धार्थशक्तिमूलोऽलंकारेण वस्तुध्वनिः ४४
 प्रबन्धगतासंलक्ष्यक्रमव्यङ्ग्यो रसादिध्वनिः ॥ ४५ ॥ वाक्यगता-
 संलक्ष्यक्रमव्यङ्ग्यो रसादिध्वनिः ॥ ४६ ॥ पदगतासंलक्ष्यक्रम-
 व्यङ्ग्यो रसादिध्वनिः ॥ ४७ ॥ पदैकदेशगतासंलक्ष्यक्रमव्यङ्ग्यो
 रसादिध्वनिः ॥ ४८ ॥ रचनागतासंलक्ष्यक्रमव्यङ्ग्यो रसादिध्वनिः
 ॥ ४९ ॥ वर्णगतासंलक्ष्यक्रमव्यङ्ग्यो रसादिध्वनिः ॥ ५० ॥ वाक्य-
 गतोभयशक्तिमूलो रसादिध्वनिः ॥ ५१ ॥

तत्र दिङ्मात्रमुदाह्रियते ।

अर्थान्तरसंक्रमिताविवक्षितवाच्यध्वनिर्यथा—

भूर्धानो यूयमास्माकाः किमित्यौजस्यमिच्छथ ।

इति प्रतापरुद्रस्य प्रणताः प्रतिपार्थिवाः ॥ ४३ ॥

अत्र आस्माका इति सर्वदैवभूमयो वयमीदृशानामस्माकं
 संबन्धिनो यूयमित्यर्थान्तरसंक्रमिताविवक्षितवाच्यता ।

अत्यन्ततिरस्कृतवाच्यो ध्वनिर्यथा—

विशदिमधिलिप्तवियतो धवलमपरिपूरिताखिलाशान्ताः ।

विहरन्ति यज्ञःपूरा गौराः श्रीकाकतीन्द्रस्य ॥ ४४ ॥

साहरणप्रदर्शनेनोहृदशालानां सदान्तराणि सुखेधानीत्यभिप्रायेणाह—तत्र
 दिङ्मात्रमिति ॥ उदाहरति—भूर्धान इति ॥ आस्माका अस्मदीयाः ।
 'युष्मदस्मदोरन्यतरस्यां खब' इत्यण्प्रत्यये 'तस्मिन्नाणि च' इत्यास्माका-
 देशः । अत्रास्माकप्रकृत्यास्मच्छब्देनास्मदर्धमहितैव तावतानुपयोगाद् दैन्य-
 विशिष्टोऽस्मदर्थः सामान्यविशेषभावसंबन्धेन लक्ष्यत इत्याह—सर्वदैव्यति ॥
 व्यग्रं पुनर्बोरुद्रवैरेणां वैनतेयसंनिधाने वाताग्निनामिव विक्रमविमुखत्वमित्ये-
 तदमिसंधायह—अत्रेति ॥ ४३ ॥ विशदिमेति ॥ अत्र विशदिमधवल्लिप्तो-
 विषयभेदान्मयो न पौनस्त्वम् । अनयोर्वियद्विलेपनदिगन्तपरिपूरणविधानार्थ-
 त्वेनानुवाद्यत्वाद्विषयेन गौरा इत्यनेनापि न पौनस्त्वमिति विशेषम् । अत्र
 विलिप्तपदं मूर्तोचितस्य विलेपनस्यामूर्ते वियत्यनुपपद्यमानत्वाद् स्वार्थपरित्यागेन

अत्र विशदिसमविलिप्तवियत इत्यत्यन्ततिरस्कृतवाच्यत्वम् । अनेनैव क्रमेण वाक्यगतत्वेनाप्युदाहार्यम् ।

अथार्थशक्तिमूलो वस्तुना वस्तुध्वनिर्यथा—

अब्दानृतून् विना मासान् शुक्लपक्षान् विना तिथीन् ।

रात्रीर्विनापि काङ्क्षन्ति काकतीयरिपुस्त्रियः ॥ ४५ ॥

अत्र ऋतुप्रभृतीनां कामोद्दीपकत्वात् तदभावो रिपुस्त्रोभिराकाङ्क्षयत इति प्रतीयते । तेन तासां प्रियवियोगरूपं वस्तु व्यज्यते । अनेन प्रतापरुद्रस्य सर्वे शत्रवो निहता इति वाच्यादतिशयः । तथा प्रियविरहविधुराः शत्रुस्त्रियः कतिपयवत्सरान् जीविताशया प्रथम-मृतूनामभावं वाञ्छन्ति । अनन्तरं तानपि गमयितुमशक्ताः कतिपयमासेषु प्राणान् धारयितुमुद्युक्ता ज्योत्स्नावत्तां पक्षाणां विनाशं वाञ्छन्ति । अनन्तरं मासानप्यपनेतुमपारयन्त्यः कतिपयतिथिषु जीविताशया रात्रीणामसृष्टिमभिलषन्तीति बहुवस्तु वस्तुना व्यज्यते । वस्तुनालंकारध्वनिर्यथा—

दृष्ट्वा काकतिवीररुद्रनृपतेः कीर्तिं जगद्व्यापिनीं

वस्तुं वाञ्छति शंभुरत्र शयितुं लक्ष्मीपतिः काङ्क्षति ।

उपरजनातिशयं कार्यकारणभावसंबन्धेन लक्ष्यदाकाशे प्रकाशाधिक्यं व्यनक्ति-त्यभिप्रायेणाह—अत्रेति ॥ अनेनैवेति ॥ वाक्यगतत्वमेवात्र भेदकमिति भावः । अत्र जहदजहलक्षणयोर्वस्तुमात्रं व्यङ्ग्यम् । तच्च शब्दैकव्यापारात् व्यञ्जनादेव अन्यथा लक्षणाया एवानुपादेयत्वप्रसङ्गादिति द्रष्टव्यम् । तदुक्तं काव्यप्रकाशे—‘यस्य प्रतीतिमाधार्तुं लक्षणा समुपास्यते । फले शब्दैकगम्येऽत्र व्यञ्जनावापरा क्रिया ॥’ इति ॥ ४४ ॥ शब्दशक्तिमूलापेक्षया भेदबाहुल्येन बहुवक्तव्यत्वादर्थ-शक्तिमूलान् आदौवुदाहर्तुमाह—अथेति ॥ अब्दानिति ॥ अत्र ऋत्वाद्यभावा-काङ्क्षाया वाच्यत्वेऽपि तस्याः कामोद्दीपकत्वहेतुकत्वं व्यङ्ग्यमेवेत्याभिप्रायेणाह—अथेति ॥ तस्य व्यङ्ग्यमाह—तेनेति ॥ तेनानन्तरोक्तव्यङ्ग्येनेत्यर्थः । तस्यापि व्यङ्ग्यमाह—अनेनेति ॥ प्रियवियोगेनेत्यर्थः । व्यज्यत इत्यनुषज्यते । एव-शुत्तरोत्तरव्यङ्ग्य एव कविसंरम्भविधानेत्तस्य वाच्यादुत्कर्षः, येनास्य ध्वनि-व्यपदेश इत्याह—इति वाच्यादिति ॥ किं च प्रथमकक्ष्यायां प्रतीयमानस्य ऋत्वाद्यभावाकाङ्क्षालक्षणस्य वस्तुनो व्यञ्जकवस्तुत्रैविध्यात् त्रैविध्यमित्याह—तथेत्यादिना ॥ ४५ ॥ दृष्ट्वेति ॥ अत्र कीर्तिं शंभुप्रभृतीनां निवासाकाङ्क्षादि-

ह्लातुं धावति दिव्यतापसगणः संवर्धितुं वार्धय

श्रेष्ठन्ते सविलासमभ्रमुरपि स्पष्टं शनैरीहते ॥ ४६ ॥

अत्र हरस्य कैलासभ्रान्तिः हरेः क्षीरार्णवभ्रान्तिरिति भ्रान्तिमदलंकारो
व्यज्यते ॥ अलंकारेण वस्तुध्वनिर्यथा—

प्रतापरुद्रस्य रणे कृपाणः सद्यः समुद्यद्गुधिरारुणश्रीः ।

आलम्बते रोषकषायितस्य कालीकटाक्षस्य विजृम्भितानि ॥

अत्रालम्बत इति निदर्शनालंकारेण सकलरिपुक्षयः क्षणात् कृत इति
वस्तु व्यज्यते ॥

अलंकारेणालंकारध्वनिर्यथा—

काकतीयविभोः कीर्तिपुण्डरीके विजृम्भिते ।

धत्तं मधुकरक्रीडां तमालश्यामलं नभः ॥ ४८ ॥

अत्र कीर्तिपुण्डरीके नभो भ्रमरक्रीडां धत्त इति निदर्शनालंकारेणा-
श्रयाश्रयिणोरनानुगुण्यरूपोऽधिकालंकारो व्यज्यते । आश्रयस्य कीर्ति-
पुण्डरीकस्य वैपुल्यं भ्रमरसादृश्यप्रतिपादनेनाल्पत्वं नभसः प्रतीयते ।
एषु स्वतःसिद्धार्थशक्तिमूलत्वम् ।

अथ कविप्रौढोक्तिसिद्धार्थशक्तिमूलो वस्तुना वस्तुध्वनिर्यथा—

श्रावं श्रावं सुरलिविहरत्कार्तिकेयेषुजात-

च्छिद्रच्छद्मश्रवणपदवीचारिणीं चारणौघैः ।

लक्षणेन वस्तुना तेषां यथाक्रमं कैलासक्षीरोदमन्दाकिनीचन्द्राभ्रमातङ्गभ्रान्तिरूपो
भ्रान्तिमदलंकारो व्यज्यते । तदेतदाह—अत्र हरस्येति ॥ अत्र व्यङ्ग्यस्य
प्राधान्येनालंकार्यत्वेऽपि ब्राह्मणभ्रमणन्यायेन प्रत्यभिज्ञानबलादलंकारव्यपदेशो न
विरुध्यते । एवमन्यत्राप्यलंकारध्वनौ वेदितव्यम् ॥ ४६ ॥ प्रतापेति ॥ कषा-
यितस्यारुणीकृतस्य । अत्र कृपाणस्य चण्डिकाकटाक्षविजृम्भितालम्बनासंभवा-
द्विजृम्भितानीव विजृम्भितानीति सादृश्याक्षेपादसंभवद्रस्तुसंबन्धरूपो निदर्शनालं-
कारः ॥ ४७ ॥ काकतीयेति ॥ पूर्ववज्निदर्शनालंकारः ॥ ४८ ॥ अनानुगुण्य-
रूप इति ॥ आधारस्य नभसोऽल्पत्वादावेयस्य यशसोऽधिकत्वाच्चेति भावः ।
तच्च व्यज्यत इत्याह—आश्रयस्येति ॥ एषु स्वतःसिद्धेति ॥ व्यञ्जकस्य
लोकसिद्धार्थत्वादिति भावः । अथ कविप्रौढोक्तिसिद्धार्थशक्तिमूलेषु वस्तुना वस्तु-
ध्वनिमुदाहरति—श्रावं श्रावमिति ॥ श्रावं श्रावं पुनः पुनः श्रुत्वेत्यर्थः ।

शश्वद्रीतां भुवनमहितां काकतीन्द्रस्य कीर्तिं

कौञ्चक्ष्माभृद्भवति महतो विस्मयाभिश्चलाङ्गः ॥ ४९ ॥

अत्र प्रतापरुद्रस्य कीर्तिः स्थावराणामपि विस्मयकारिणीति वस्तु
व्यज्यते ॥

वस्तुनालंकारध्वनिर्व्या—

वीररुद्रभटान् दृष्ट्वा अचलक्ष्मीवृतान् रणे ।

कर्षन्त्यरिवधूकेशान् कानने कण्टकिट्टुमाः ॥ ५० ॥

अत्र जयलक्ष्मीसमालिङ्गितान् वीररुद्रभटान् दृष्ट्वा समदत्ता, इव
कण्टकिट्टुमाः शत्रुवधूकेशान् कर्षन्तीवेत्युत्प्रेक्षा व्यज्यते ।

अलंकारेण वस्तुध्वनिर्व्या—

*ओसरइ सहीहि समं लज्जा बहुआए सिढिलमाणाए ।

अप्पग्गहणभयेणव सविह्राए मनोहरे दइए ॥ ५१ ॥

अत्रोत्प्रेक्षयालिङ्गनरूपं वस्तु व्यज्यते ॥

अलंकारेणालंकारध्वनिर्व्या—

*अपसरति सखीमिः समं लज्जा बध्वाः शिथिलमानायाः ।

आत्मग्रहणभयेनेव सविधगते मनोहरे दयिते ॥

आमीक्ष्ये णमुलि 'नित्यवीप्सयोः' इति द्विर्भावः । खुरलिर्मल्लादिसाधनशाला ।
तत्र विहरतः क्रीडतः कार्तिकेयस्य कृत्तिकापत्यस्य स्कन्दस्येषुणा शरेण जातं
यच्छिद्रं तस्य लग्नना व्याजेन या श्रवणपदवी । बहिर्निर्गतं बाणरन्ध्रमेव श्रवण-
सरणिर्धभूवेति भावः । तत्र चरति ताच्छीत्येन तां तथोक्ताम् । पुरा किल का-
र्तिकेयः खुरलीधिहरणवेलायां परशुरामस्पर्धया कौञ्चगिरिं ददारेति प्रसिद्धिः ।
भुवनानां महितां पूज्यमानामिति शेषषष्ठ्या निष्ठान्तेन समाप्तः । अत एव
'केन च पूज्यायाम्' इत्यादिषु कारकषष्ठ्या एव समासनिषेध इति हरदत्तः ।
अत्र कौञ्चक्ष्माभृदिति विस्मयादिवेति हेतोरुत्प्रेक्षणादुत्प्रेक्षाालंकारो व्यञ्जका-
प्रयोगात् गम्यः । एवमलंकारे सत्यपि कौञ्चक्ष्माभृदिति वस्तुवैव स्थावराणामपि
विस्मयकारिणी कीर्तिरिति वस्तु व्यनक्ति न पुनरलंकारभागः । अतो वस्तुना
वस्तुध्वनेरेवेदमुदाहरणम् ॥ ४९ ॥ वीररुद्रेति ॥ निगदव्याख्यातमेतत् ॥ ५० ॥
ओसरइति ॥ त्वोदवापोता इत्यपशब्दस्योकारः । भयेणवेल्लत्र 'इवस्य पिव-
मिवतिवद्वा' इति इवशब्दस्य केवलो वकारो हेतुत्प्रेक्षाव्यञ्जकः ॥ ५१ ॥

अभयं याचमानानां काकतीयेन्द्रविद्विषाम् ।

रक्षां नाङ्गीकरोतीव वनं शास्त्राग्रकम्पनैः ॥ ५२ ॥

अत्र नाङ्गीकरोतीवेत्युत्प्रेक्षाया प्रतापरुद्रशत्रुभ्यो रक्षणं कर्तुं वन-
मपि विभेतीवेत्युत्प्रेक्षा व्यज्यते ।

कविनिबद्धवक्तृप्रौढोक्तिसिद्धार्यशक्तिमूलो वस्तुना वस्तुध्वनिर्यथा—

*जह तह व होदु अज्जा णरणाह करेहि रक्खणं ससिणो ।

जे ताए कडसुक्का आणत्ता तं मसीकादुं ॥ ५३ ॥

अत्र विरहातुरा आर्या चन्द्रिकामसहमाना रोषोज्ज्वलितया कटा-
क्षोल्कया चन्द्रं मषीकरोति स रक्षणीय इत्यनेन वस्तुना इतः परं
सा जीवितं धारयितुमशक्ता, अधुनैव त्वया समागन्तव्यमिति वस्तु
व्यज्यते ॥

वस्तुनालंकारध्वनिर्यथा—

कस्त्वं शुभ्राखिलाङ्गश्चरसि ननु यशो वीररुद्रस्य वर्ते

कोऽयं ते दिव्यदेहः स्फुरति परिसरे मत्सुहृत्तत्प्रतापः ।

प्रच्छाद्यालं स्फुरद्भिः कुमुदसरसिजैः ख्यापितं वः† स्वरूपं

सोमाकौ स्वागतं वामशधिगिरिरहं कल्पितो निस्तमस्कः ॥

*यथा तथा वा भवत्वार्या नरनाथ कुरु रक्षणं शशिनः ।

यत्तया कटाक्षोल्का आज्ञता तं मषीकर्तुम् ॥

अभयमिति ॥ अत्र कियोत्प्रेक्षयोर्न्यायव्यञ्जकभाव इत्याह—अत्रेति ॥ ५२ ॥

अथ कविनिबद्धवक्तृप्रौढोक्तिसिद्धार्येषु वस्तुना वस्तुध्वनिमुदाहरति—जह तह वेति ॥ ‘नवाच्ययो दातादौ’ इति ह्रस्वः । विलम्बितागमनं प्रियं प्रति विद-
ग्धदृष्टीवचनमेतत् ॥ ५३ ॥ कस्त्वमिति ॥ अत्र प्रथमार्धे लोकालोकवीररुद्र-
यशसोः प्रश्नोत्तरवाक्यानि चत्वारि । द्वितीयार्धमेकं लोकालोकवाक्यम् । मत्सुहृ-
दिति ॥ उभयोरेकजन्यत्वादिति भावः । मे सुहृदिति क्वचिदपपाठो लेखकदो-
षात् । युष्मदस्मदादेशानां पदात् परत्वनियमात् । अत्र ॥ वाक्यादित्वेन तद-
भावादिति । अत एवोक्तम्—‘समानवाक्ये निघातयुष्मदस्मदादेशा वक्तव्याः’
इति । प्रच्छाद्यालमिति । न प्रच्छादनीयमित्यर्थः । ‘अलंखलवोः—’ इति
क्त्वाप्रत्यये ल्यप्तादेशः । ख्यापितं व इत्यत्र द्वित्वेऽभिधेये व इति पाक्षिकं

†वामिति पाठान्तरम् ।

अत्र प्रतापरुद्रयशःप्रतापयोः सौमार्कसादृश्यप्रतीतेरुपमा व्यज्यते ।
अलंकारेणालंकारध्वनिर्यथा—

*उवह हला बहुआए तह आरुहो वि णिम्भरो माणो ।

णिवहसमाअमसंभमसंजाअभओव्व ओसरह ॥ ५५ ॥

अत्रोत्प्रेक्षया प्रियप्रार्थनां विनैव मानिनीमनः प्रसन्नमिति वि-
भावन्तलंकारो व्यज्यते ॥

अलंकारेण वस्तुध्वनिर्यथा—

अग्राप्य सेवावसरं नाथ कान्तावृतस्य ते ।

त्वत्कीर्तिं सेवमानेव श्यामा सर्वाङ्गपाण्डुरा ॥ ५६ ॥

अत्र सेवमानेवेत्युत्प्रेक्षया सर्वथा स्वीकार्यत्वादिरूपं वस्तु व्यज्यते ॥

एवं प्रबन्धादिगतत्वेन यथासंभवमुदाहरणानि द्रष्टव्यानि विस्तर-
भयादिह नोक्तानि ॥

अथ शब्दशक्तिमूलध्वनिः । स च वस्त्वलंकारगतत्वेन द्विविधः ।
तथा चोक्तम्—

‘अलंकारोऽथ यस्त्वेव शब्दाद्यत्रावभासते ।

*पश्यत हला वच्चास्तथारुहोऽपि निर्भरो मानः ।

नृपतिसमागमसंभ्रमसंजातभय इवापसरति ॥

बहुवचनम् । ‘युष्मदि गुरावेकेषाम्’ इति जयादित्यवचनात् । निस्तमस्को
बाह्यभागेऽपीति भावः ॥ ५४ ॥ उवहेति ॥ उवहेति पश्यतेत्यर्थेऽव्ययम् ।
हलेति च सख्याद्वाने । ‘वा सख्यामामि हलाहल’ इति । ओव्वेत्यत्र
‘मिवतिवविअवव्व इवार्थे’ इतीत्यर्थे द्वित्वं प्राप्तो वकारः ॥ ५५ ॥
विभावनालंकार इति ॥ अकारणकार्योत्पत्तेस्तद्वक्ष्यत्वादिति भावः ।
अग्राप्येति ॥ श्यामा यौवनवती । अत्र विरहपाण्डुरः कीर्तिसंवाहेतुत्व-
मुत्प्रेक्ष्यते ॥ ५६ ॥ अवशिष्टा अर्थशक्तिमूला अन्यत एव द्रष्टव्या इत्याह—
पञ्चमिति ॥ अत्रानुक्तौ हेतुमाह—विस्तरेति ॥ उक्तोदाहरणाबहितचेतसामु-
दाहरणान्तरावगमस्य सुलभत्वात् पुनस्तदुपादानं ग्रन्थगौरवमेवावहेदिति शब्द-
प्रपञ्चपरं विस्तरशब्दं प्रयुज्जानस्य हृदयम् । ‘प्रथमे वाचशब्दे’ इति घञ्प्रतिषे-
धादप्युक्तयः । ‘स ॥ शब्दस्य विस्तरः’ इत्यमरः ॥ शब्दशक्तिमूलध्वनेर्द्विविधे
वृद्धसंवादमाह—तथा चोक्तमिति ॥ यद्यप्यलंकारोऽपि वस्त्वेष तथाप्यलंकारो

प्रधानत्वेन स ज्ञेयः शब्दशक्त्युद्भवो द्विधा ॥' इति ।

समालंकारव्यनिर्यथा—

*एसो सच्चं राजो सामा खु तुमं समागमो दोष्णं ।

किं एण ण पदोसकहा दीसइ एदं खु अञ्जरिअं ॥ ५७ ॥

अत्र प्रकरणेन कान्तानृपवाचकाभ्यां श्यामाराजशब्दाभ्यां निष्ठाचन्द्रप्रतीतेरुपमा व्यज्यते ॥

वस्तुध्वनिर्यथा—

कान्तारवाससंतप्ताः संशृणुष्वं हितादितः ।

कुरुष्वमधुना राजपादसेवां नरेन्द्रराः ॥ ५८ ॥

अत्र राजपादसेवामिति शब्दशक्त्या प्रकृतस्य प्रतापरुद्रस्य प्रतीतिः प्रकरणाज्जायते । अनेन प्रतापरुद्रस्य सेवा कर्तव्या किमरण्यवासेन संतप्ता इति वस्तु व्यज्यते ॥

उभयशक्तिमूलध्वनिर्यथा—

जिष्णुरेष भुजस्तम्भजृम्भभाणाद्भुतायुधः ।

*एष सत्यं राजा श्यामा खलु त्वं समागमो द्वयोः ।

किं पुनर्न प्रदोषकथा दृश्यते एतत्सत्त्वाश्चर्यम् ॥

विचित्रं वस्तु इतरस्तु शुद्धमिति प्रतिपादयितुं वस्त्वेकैवेवकारः ॥ एसो इति ॥ नायिकां प्रति सखीवाक्यमेतत् । समागम इति ॥ युज्यते इति शेषः । प्रदोषः प्रकृतो दोषः कालविशेषश्च । अत्र श्यामाराजशब्दवाच्ययोः कान्तानृपयोः प्रकृतयोरप्रकृतनिष्ठाचन्द्राभेदाध्यवसायेन प्राप्तस्य प्रदोषस्य कालविशेषलक्षणस्य प्रतिषेधेन विरोधः प्रतीयते । तद्यद्येतकमाश्चर्यपदम् । परिहारस्तु दोषनिषेधादिति विरोधामासोऽलंकारः ॥ ५७ ॥ व्यङ्ग्यं विविनक्ति—अत्रेति ॥ अनेकार्ध-पदगुम्फनमहिम्ना कनेरर्थान्तरं विवक्षितमेव प्रतीयते । तस्यासंख्यत्वपरिहाराय प्रकृतेनौपम्यं कल्पनीयम् । तेन व्यङ्ग्यस्योपमालंकारस्य श्लिष्टशब्दान्वयव्यतिरेकानुविधायित्वाच्छब्दशक्तिमूलत्वमिति भावः ॥ कान्तारेति ॥ हितादात्मादितोऽस्मात् मत्त इत्यर्थः । संशृणुष्वमित्यत्र कर्मणो हितोपदेशस्याविवक्षितत्वादकर्मकत्वम् । तदुक्तम्—'धातोरर्थान्तरं कृतोर्धत्विर्धेनोपसंग्रहात् । प्रसिद्धेरविवक्षातः कर्मणोऽकर्मिका क्रिया ॥' इति । अत एव 'समो गन्मृच्छि—' इत्यादिनात्मनेपदम् । अत्र प्रकरणादुद्गीतस्य राजपदस्य महिम्ना प्रतापरुद्रसेवा कर्तव्या नैवं दुःखमनुभवितव्यमिति वस्तु व्यज्यत इत्याह—अत्रेति ॥ ५८ ॥ जिष्णुरिति ॥

मुञ्चन्तु क्षमाश्रुतः सर्वे निजपक्षविजृम्भितम् ॥ ५९ ॥

अत्र क्षमाश्रुतो निजपक्षविजृम्भितं मुञ्चन्तु, जिष्णुरेष इत्यत्र शब्दशक्तिमूलता । मुजस्तम्भजृम्भमाणाङ्गुतायुध इत्यर्थशक्ति-
मूलता ॥

असंलक्ष्यक्रमव्यङ्ग्यो रसादिध्वनिः । तथा चोक्तं शृङ्गारतिलके—

‘रसभावतदाभासभावशान्त्यादिरक्रमः ।

भिन्नो रसाद्यलंकारादलंकार्यतया स्थितः ॥’ इति ।

रसभावोदाहरणं तत्स्वरूपनिरूपणप्रपञ्चे रसप्रकरणे भविष्यति ॥

गुणीभूतव्यङ्ग्यम् अष्टविधं निरूप्यते ।

गुणीभूतव्यङ्ग्यं मध्यमं काव्यमष्टविधम् ।

तथा चोक्तं काव्यप्रकाशे—

‘अगूढमपरस्पाङ्गं वाच्यसिद्धयङ्गमस्फुटम् ।

संदिग्धतुल्यप्राधान्ये काकाक्षिप्तमसुन्दरम् ॥’ इति ।

कामिनीकुचकलशयद्रूढसैव चमत्कारकारित्वादगूढव्यङ्ग्यं मध्यमं
काव्यम् । यथा—

जिष्णुः जयशील इन्द्रश्च । अद्भुतायुधे खड्गादिकं वज्रायुधं च । क्षमाश्रुतो राजानः
पर्वताश्च । एषा बलानि गुरुतश्च ॥ ५९ ॥ शब्दशक्तिमूलतेति ॥ शब्दपरि-
शुद्धिसिद्धिष्णुत्वाभावादिति भावः । अर्थशक्तिमूलतेति ॥ तत्सिद्धिष्णुत्वाविति
भावः । अयं तु वाक्यगत एव ॥ असंलक्ष्यक्रमव्यङ्ग्यस्य रसादिध्वनित्वे संमति-
माह—रसभावेति ॥ तदाभासा रसभावाभासाः । आदिप्रहणेन भावोदय-
भावसंघिभावशबलत्वानि गृह्यन्ते । अक्रमः असंलक्ष्यक्रम इत्यर्थः । न चात्र
रसवदाद्यलंकाररक्षा कार्येत्याह—भिन्न इति ॥ तत्र हेतुमाह—अलंकार्यतयेति ।
प्रधानतयेत्यर्थः । रसादीनामङ्गभाव एवालंकारत्वात् । तदुक्तम्—‘प्रधानेऽन्यत्र
वाक्यार्थे सत्राङ्गं तु रसादयः । काव्ये तस्मिन्लंकारो रसादिति मे मतिः ॥’
इति । उदाहरणमुत्तरत्र भविष्यतीत्याह—रसेति ॥ अथ मध्यमकाव्यस्योक्त-
लक्षणत्वादिभागमाह—गुणीभूतेति ॥ संवादव्याजेनोद्दिशति—अगूढमित्या-
दिना ॥ गूढसैवेति ॥ ‘सर्वमभ्यर्हितं द्रव्यं प्रच्छादनमपेक्षते’ इति न्याया-
दिति भावः । व्यङ्ग्यस्य द्रुतप्रतीतावगूढत्वं, मध्यमप्रतीतौ गूढत्वं, विलम्बितप्रती-
तावस्फुटत्वम् । तत्राद्यन्तयोर्मध्यमत्वं मध्यमस्योत्तमत्वं चेति विवेकः ॥ अगूढ-

औन्नत्यं यदि वर्ण्यते शिखरिणः कुड्यन्ति नीचैः कृता

गाम्भीर्यं यदि कीर्त्यते जलधयः क्षुब्ध्यन्ति गाधीकृताः ।

तत्त्वां वर्णयितुं विभेमि यदि वा जातोऽस्म्यगस्त्यः स्थित-

स्त्वत्पार्श्वे गुणरत्नरोहणगिरे श्रीवीररुद्रप्रभो ॥ ६० ॥

अत्र यदि वा जातोऽस्म्यगस्त्यः स्थितः इत्यनेन जलनिधिपर्व-
तेभ्यो न विभेमीति व्यङ्ग्यमप्रागूढम् ॥

अपरसाङ्गं, यत्र रसादे रसादिरङ्गं तदपि गुणीभूत-
व्यङ्ग्यमेव ।

यथा—

वीतघ्रोढमपास्तमौनमुदयद्वैस्वर्यमाविर्भव-

त्स्वेदं निर्भरगात्रवेपथु मिलन्मूर्च्छं गलद्वाष्पकम् ।

संजातप्रलयं च काकतिमहीनाथ स्मरोद्वेजिता

भूपाः शैलगुहासु थान्ति विजनं भीत्या समालिङ्गिताः ॥

अत्र शृङ्गारस्य भयरसाङ्गत्वम् ।

वाच्यसिद्धयङ्गं यथा—

मुदाहरति—औन्नत्यमिति ॥ वामनीकृतविन्ध्याचलशुलुकीकृतसिन्धुसलिलश्च
कुम्भसंभव इति महती प्रथा । अतोऽगस्त्योऽस्मीत्यनेन शैलसमुद्रेभ्यो न विभे-
मीति व्यङ्ग्यस्य वाच्यायमानत्वादगूढमित्याह—अत्रेति ॥ ६० ॥ अपरस्याङ्ग-
मिति ॥ अनयोर्विवक्षितावयौ क्रमेणाह—यत्रेति ॥ अत्र प्रथमादिशब्देन
भावादयो वाक्यार्थीभूतो वाच्यश्च गृह्यन्ते । द्वितीयादिशब्देन च भावादयोऽ-
नुरणने च गृह्यन्ते । तेन यत्राङ्गिनो रसभावाद्वाच्यस्य वा रसभावादिरनुरणनं
वाङ्गत्वेन निवध्यते तदपराङ्गमित्यर्थः । उदाहरति—वीतघ्रोढमिति ॥ एकघ्रो-
त्कोशनादन्यत्रालापश्च मौनत्यागः । वैस्वर्यं गद्गदभाषित्वम् । मूर्च्छां शून्येन्द्रि-
यत्वम् । प्रलयो नष्टचेष्टता । शैलगुहास्त्रिवलत्रापिशब्दोऽनुक्तोऽपि सामर्थ्याद्गम्यते ।
अतस्तत्रापि विजनं कञ्चन कोणप्रान्तं प्रविशन्तीति भावः । अत्र प्रस्तुतविश्ले-
षणसाम्यादप्रस्तुतनायकधर्मप्रतीतिः समासोक्तिः । अत्रान्यपोषकत्वेनाङ्गस्यापि
शृङ्गारस्य वर्ण्यमानत्वेनाप्राधान्यात् तद्वशेन गुणीभूतव्यङ्ग्यमित्येव व्यपदेशो न
पुनरङ्गीभूतमयानकरसापेक्षया ध्वनिरिति । अत एवोक्तं काव्यप्रकाशे—
'कचित् केनचिद् व्यवहारः' इति । एवमपराङ्गान्तरमुदाहार्यम् ॥ ६१ ॥
तृतीयं भेदमाह—वाच्येति ॥ वाच्यस्य लिङ्गेत्यनेन प्रमिति व्युत्पत्त्यैव स्वतः-

करालः काकतीन्द्रस्य करवालनवाम्बुदः ।

धारया समयत्युग्रं प्रतापज्वलनं द्विषाम् ॥ ६२ ॥

अत्र जलधारा व्यङ्ग्या । सा च करवालनवाम्बुद इत्यस्य वाच्य-
भूतस्य रूपकस्य सिद्धिकृदिति गुणीभूतव्यङ्ग्यम् ॥

अस्फुटं यथा—

वीररुद्रकृपाणस्य भहिमा कोऽप्यनकुशः ।

प्रसूते कीर्तिगङ्गां यः पीत्वा द्विषदसङ्गदीम् ॥ ६३ ॥

अत्र कृपाणस्य जहोराधिक्यप्रतिपादनात् व्यतिरेकः परमस्फुटः
प्रतीयते ॥

संदिग्धप्राधान्यं यथा—

काकतिक्ष्मापतेर्दृष्टिरनुरागतरङ्गिता ।

लम्बा कलहारमालेव वध्वास्तुङ्गे कुचद्वये ॥ ६४ ॥

अत्रालिङ्गनेच्छायां वाक्यविश्रान्तिरथवा स्तनमण्डलालोक एवेति
संदेहः ॥

तुल्यप्राधान्यं यथा—

नृपाः प्रतापरुद्रस्य निषेवध्वं पदाम्बुजे ।

अन्यथास्य मनस्तादृक्प्रसादं कलुषायते ॥ ६५ ॥

सिद्धस्य वाच्यस्योपोद्बलकादपराज्ञादस्य भेदो दर्शित इति वेदितव्यम् । उदा-
हरति—कराल इति ॥ अत्र जलधारा व्यङ्ग्येति ॥ अभिधायः प्रकरणात्
स्वतन्त्रायामेव नियन्त्रणादिति भावः । अत एव न शेष इत्युक्तं माहिन्यः
काकतीन्द्रस्येत्येतद्व्याख्यानावसरे ॥ ६२ ॥ रूपकस्य सिद्धिकृदिति ॥ यतो
रूपकं स्वनिर्वाहाय प्रतीयमानजलधारामपेक्षते । अन्यथा करवाल एव नवाम्बुदः,
करवालो नवाम्बुद इवेति वा रूपकोपमितसमासयोः संदेहः स्यात् । न चात्र
प्रयुज्यमानस्य करालत्वस्योपमितसमासबाधकत्वम् । केवलकरवालविशेषणत्वाशी-
कारेण समानधर्मत्वाभावात् । न चास्तु नाम संदेह इति बाध्यम् । साधक-
बाधकाभाव एव तस्यालंकारत्वादिति ॥ अस्फुटमुदाहरति—वीररुद्रेति ॥
जङ्घः पीतामेव नदीं पुनरजीजनदयं पुनरन्यथेत्युपमानाहुपमेयस्याधिक्य-
लक्षणस्य व्यतिरेकस्य विलम्बेन प्रतीतिरस्फुटमित्याह—अत्रेति ॥ ६३ ॥
संदिग्धप्राधान्यमुदाहरति—काकतीति ॥ अत्रालिङ्गनेच्छारूपव्यङ्ग्यस्य चम-
त्कारकारित्वात् प्राधान्यमुत वाच्यस्येति संदेहात् संदिग्धप्राधान्यमत्रेत्याशये-
नाह—अत्रालिङ्गनेति ॥ ६४ ॥ तुल्यप्राधान्यमुदाहरति—नृपा इति ॥

अत्र प्रतापरुद्रस्य पादसेवा यदि त्यज्यते तदानीं नगरेषु वासो दुर्लभ इति व्यङ्ग्यार्थस्य वाच्यस्य च समं प्राधान्यम् ॥

असुन्दरं यथा—

*एअसिलामहिलाणं सोऊण णरेददंसणामोअं ।

गुरुअणणिअंतिआए बहुआए सामलं वअणं ॥ ६६ ॥

अत्र नरेन्द्रदर्शननिमित्तं हर्षमुत्पश्यन्त्या वध्वा मुखं श्यामलमिति वाच्यस्यैव चारुत्वम् । गुरुजननियन्त्रिताहं नरेन्द्रं द्रष्टुं न गतवत्यस्मि इति व्यङ्ग्यार्थस्याचारुत्वम् ॥

यत्र काक्कार्यान्तरमाक्षिप्यते तदपि गुणीभूतव्यङ्ग्यमेव । यथा—

पिअसहि कहेहि अहिआ खोणी लच्छी सरस्सई मज्झा ।

जां बहु मण्णइ सोअं णरणाहो गुणविसेसणो ॥ ६७ ॥

*एकशिलामहिलानां श्रुत्वा नरेन्द्रदर्शनामोदम् ।

गुरुजननियन्त्रिताया वध्वाः श्यामलं वदनम् ॥

†प्रियसखि कथयाधिका खोणी लक्ष्मीः सरस्वती मत्तः ।

यां बहु मन्यते सोऽयं नरनाथो गुणविशेषज्ञः ॥

अकलुषं कलुषं भवति कलुषायते । लोहितादित्वात् क्यग्रत्ययः । 'वा क्यषः' इत्यात्मनेपदम् । सर्वत्र कविना व्यञ्जनैकप्रवणेन भाव्यम् । अत्र तु वाच्यस्य व्यङ्ग्येन सह समप्राधान्यसंपादनात् गुणीभाव इति भावः । प्राधान्यस्य संदेहसाहस्ययोः सहृदय एव प्रमाणम् । उदतैरन्यथापि वक्तुं शक्यत्वादित्युक्तं भट्टगोपालेन ॥ ६५ ॥ सप्तममुल्लङ्घ्य बुद्धिस्थत्वादष्टमं भेदमुदाहरति—असुन्दरमिति ॥ एतेनैतेषामुद्देशकमो न विवक्षित इति सूच्यते । एअसिलेति ॥ अत्र गुरुजनपराधीना कविदेकशिलामहिलानां नरेन्द्रसंदर्शनसंतोषमहालामं श्रुत्वा मल्लिनमुखाभूविति वाच्यस्यातिवास्तवादात्मनस्तदलामरूपस्य व्यङ्ग्यस्यासुन्दरत्वमित्याह—अत्र नरेन्द्रेति ॥ ६६ ॥ अवशिष्टं भेदमाचष्टे—यत्र काक्केति । काकुर्नामि शब्दधर्मः । तत्प्रयोगे सर्वत्र शब्दस्पृष्टत्वेन व्यङ्ग्यस्य गुणीभाव एव । तदुक्तं लोचने—'काकुयोजनायां सर्वत्र गुणीभूतव्यङ्ग्यतैव' इति । काव्यप्रकाशकारस्तु 'गुरुः खेदं लिखे मयि भजति नाद्यापि कुरुषु' इत्यादौ कश्चित् काक्कोः प्रथमात्रपर्यवसानात् व्यङ्ग्यस्य मयि न योग्यः खेदः कुरुषु योग्य इत्येवंरूपस्य गुणीभावानौचित्येन प्राधान्यात् ध्वनित्वमप्यङ्गीचकार । उदाहरति—पिवसहीति ॥ 'मद्भ्रममहमज्ज्ञ क्लृप्तौ' इति पञ्चम्येकवचनेऽस्मदो मज्ज्ञादेशः ।

अत्र श्लोणी मदाधिकेति काकुक्कल्पनयाधिका न भवतीति वस्तु-
व्यज्यते ॥

चित्रं तु काव्यं शब्दार्थालंकारचित्रतया बहुविधम् । तत्प्रपञ्चोऽ-
प्यलंकारप्रकरणे व्यक्तीभविष्यति ।

॥ महाकाव्योपकाव्यादिप्रबन्धनिरूपणम् ॥

अथ महाकाव्यादयः प्रबन्धा निरूप्यन्ते ।

नगरार्णवशैलर्तुचन्द्रार्कोदयवर्णनम् ।

उद्यानसलिलक्रीडामधुपानरतोत्सवाः ॥ ६८ ॥

विप्रलम्भो विवाहश्च कुमारोदयवर्णनम् ।

मन्त्रघूतप्रयाणाजिनायकाम्भुदया अपि ॥ ६९ ॥

एतानि यत्र वर्ण्यन्ते तन्महाकाव्यमुच्यते ।

एषामष्टादशानां यैः कैश्चिदूनमपीष्यते ॥ ७० ॥

तत्त्रिविधम् । गद्यमयं पद्यमयमुभयमयं चेति ।

अपादः पदसंघातो गद्यं पद्यं चतुष्पदम् ।

गद्यकाव्यं कादम्बर्यादि । पद्यकाव्यं रघुवंशादि ।

असर्गबन्धमपि यदुपकाव्यमुदीर्यते ॥ ७१ ॥

असर्गबन्धं सूर्यशतकादि ।

गद्यपद्यमयं काव्यं चम्पूरित्यभिधीयते ।

वक्त्रं चापस्वक्त्रं च सोच्छ्वासत्वं च भेदकम् ॥ ७२ ॥

‘कर्मलक्ष्’ इति वैकल्पिको लुक् । शित्वात् पूर्वस्य वीर्यः । अत्राधिक्यनिषेधस्य
वाचकाभावात् केवलवाच्यसामर्थ्यलभ्यत्वेन व्यग्रयत्वम् । तस्य च काकुक्कल्प-
नाद् गूढत्वकृतत्वात्तत्वातिशयमङ्गेन गुणीभूतत्वमेव । तदेतत् सर्वं मनसि निधा-
याह—अथेति ॥ ६७ ॥ अथमकाव्यप्रपञ्चोऽलंकारप्रकरणे भविष्यतीत्याह—
चित्रं त्विति ॥ पूर्वं प्रबन्धानां ध्वन्याश्रयत्वमुक्तम् । तत्स्वरूपस्य लक्षणमन्तरेण
दुर्ज्ञेयत्वात् तन्निरूपणं प्रतिजानीति—अथेति ॥ तत्र महाकाव्यलक्षणमाह—
नगरेत्यादिना ॥ एतच्च सर्गनिबन्धचतुर्वर्गफलचतुरोदात्तनायकत्वादीनामुप-
लक्षणम् । तत्प्रपञ्चस्तु काव्यादर्शे द्रष्टव्यः ॥ ६८—७१ ॥ चम्पूकाव्यं दम्-
भन्त्यादि । आस्थायिका नाम गद्यकाव्यविशेषः । तल्लक्षणमाह—वक्त्रमिति ॥

वर्ण्यते यत्र काव्यज्ञैरसावाख्यायिका मता ।

*यत्र वक्त्रापरवक्त्रनामानौ वृत्तविशेषौ वर्ण्येते सोच्छ्वासपरि-
च्छिन्नाख्यायिका हर्षचरितादि ।

॥ क्षुद्रप्रबन्धनिरूपणम् ॥

अथ क्षुद्राः प्रबन्धा निरूप्यन्ते ।

येन केनापि तालेन गद्यपद्यसमन्वितम् ॥ ७३ ॥

जयत्युपक्रमं मालिन्यादिप्रासविचित्रितम् ।

तदुदाहरणं नाम विभक्त्यष्टकसंयुतम् ॥ ७४ ॥

यत्रादौ जयत्युपक्रमं मालिन्यादिवृत्तं रम्यं पद्यं निबध्यते, अन-
न्तरम् 'अपि च' इत्युपक्रमाप्यष्टवाक्यानि सप्रासानि सताव्यानि प्रति-
विभक्तिं निबध्यन्ते, अनन्तरं विभक्त्याभासाः, तत् उदाहरणम् ।

संबोधनविभक्त्या यत् प्रचुरं पद्यपूर्वकम् ।

उच्छ्वासः सर्गादिव परिच्छेदभेदः । भेदकमिति ॥ कथाया इति शेषः ।
तदुक्तममिनवगुप्ताचार्यैः । 'आख्यायिकोच्छ्वासादिना वक्त्रापरवक्त्रादिना
युक्ता । कथा तु तद्विरहिता' इति । दण्डिना पुनरुभयोर्नाममात्रभेदो न जाति-
भेद इत्युपपादितम् । 'तत्कथाख्यायिकेत्येका जातिः संज्ञाद्वयाङ्किता' इत्यादिना ।
वक्त्रं नामाष्टाक्षरपादो मात्रावृत्तविशेषः । अपरवक्त्रमर्थसमवृत्तभेदः । उभयो-
र्लक्षणं तु वृत्तरत्नाकरे 'वक्त्रं नाद्याजसौ स्यातामब्धेयोऽनुष्टुभि ख्यातम्' 'अयु-
ननरला गुरुः समे तदपरवक्त्रमिदं नजौ जरौ ॥' इति । अथ क्षुद्रप्रबन्धेषु-
दाहरणस्य लक्षणमाह—येन केनेति ॥ तालेन चक्षत्युदादिना, गद्यैः क्रमेण कलिको-
त्कलिकापरपथयैर्विभक्तिविभक्त्याभासाङ्कितैर्वाक्यैः, पदैः प्रतिवाक्यमादौ तत्तद्वा-
क्यसमानविभक्तिकनायकनामाङ्कितैः श्लोकैश्च समन्वितम् । मालिनी नाम वृत्त-
विशेषः । 'ननमयययुतेयं मालिनी मोगिलोकैः' इति लक्षणात् ॥ ७२—७४ ॥
अत्र लक्षणस्य न्यूनत्वाद्वर्तमानपदानां च संकीर्णत्वादुभयं वारयन् व्याचष्टे—
यथेत्यादिना ॥ अत्र संबोधनविभक्तिरष्टमी । प्रबन्धान्ते सर्वविभक्त्यङ्कितो
नवमश्लोकश्चेत्यादिविशेषाणां साक्षिश्लोकाः साहित्यचिन्तामणौ द्रष्टव्याः । अन्ते
कविप्रबन्धनामाङ्कितं पद्यविशेषं कुर्यात् । तदुक्तम् 'अन्तेऽनुष्टुभमार्या वा कवि-
कृत्याख्यायान्विताम् । कुर्याच्चाटुप्रबन्धानामयं साधारणो विधिः ॥' इति । चक्र-
वाललक्षणमाह—संबोधनेति ॥ पद्यपूर्वकमिहानेन गद्यानां कलिकात्वेनानु-

*कोशान्तरे वाक्यमिदं नोपलभ्यते ।

विमुक्तपुनराकृष्टशब्दं साधकवालकम् ॥ ७५ ॥
 आद्यन्तपद्यसंयुक्ता संस्कृतप्राकृतात्मिका ।
 अष्टमिर्वा चतुर्भिर्वा वाक्यैः स्कन्धसमन्विता ॥ ७६ ॥
 प्रतिस्कन्धं भिन्नवाक्यरीतिर्देवनृपोचिता ।
 सर्वतो देवशब्दादिरेषा भोगावली मता ॥ ७७ ॥
 वर्ण्यमानाङ्कविरुदवर्णनप्रचुरोज्ज्वला ।
 वाक्याडम्बरसंयुक्ता सा मता विरुदावली ॥ ७८ ॥
 ताराणां संख्यया पद्यैर्युक्ता तारावली मता ।

एवं कविप्रौढोक्तिसिद्धाः क्षुद्राः प्रबन्धा यथासंभवमूह्याः । अथै-
 तेषामुदाहरणानि विस्तरभयादिह नोक्तानि ॥

इति श्रीविद्यानाथविरचिते प्रतापसूत्रयशोभूषणेऽलंकारशास्त्रे
 काव्यप्रकरणे समाप्तम् ॥

प्रवेश उक्तः । विमुक्तः सन् पुनराकृष्टो विमुक्तपुनराकृष्टः । ज्ञातानुक्तिमाविवत्
 पूर्वकालसमासः । तथाभूतः शब्दो द्वित्राक्षरपदं यस्य तत् तथोक्तम् । शृङ्ग-
 तदलाद्यन्तपदमित्यर्थः । अत्र गद्यपद्ययोरावृत्त्यादिकमन्यतो द्रष्टव्यम् । तदुक्तम्—
 'ओजस्विपदभूयिष्ठमाद्यन्ताशीःसमन्वितम् । चतुर्धा बाह्या वृत्तं चक्रवालं प्रच-
 क्षते ॥' इति ॥ ७५ ॥ भोगावलीमाह—आद्यन्तेति ॥ स्कन्धः पच्छिदेवमेव ।
 अत्र भोगोपकरणोद्यानवसन्तनायकगुणादिवर्णनं प्रायेण कर्तव्यम् ॥ ७६—७७ ॥
 विरुदावलीमाह—वर्ण्यमानेति ॥ अत्र स्वविक्रमकुलकमागतविरुदवर्णनाति-
 रिक्तं भोगावलीवत् द्रष्टव्यम् ॥ ७८ ॥ तारावलीमाह—ताराणामिति ॥ संख्यया
 सप्तविंशत्येत्यर्थः ॥ नन्वन्येऽपि चतुष्टतरचतुर्भेदादिबाहुप्रबन्धाः किमिति न
 लक्ष्यन्ते इत्यत्राह—एवमिति ॥ उदाहरणानुक्तौ हेतुमाह—अथेति ॥

इति पदवाक्यप्रमाणपारावारपारीणश्रीमहोपाध्यायकोलचलमहिनाथ-
 सुरिसूनुना विश्वजनीनविद्यस्य विद्वन्मणेः पद्यार्थस्यानुजेन
 कुमारस्वामिसोमपीथिना विरचिते प्रतापसूत्रयव्याख्याने
 रत्नापणख्याने काव्यस्वरूपनिरूपणं नाम

द्वितीयं प्रकरणम् ॥

॥ अथ नाटकप्रकरणम् ॥

॥ अथ नाट्यप्रधानाः प्रबन्धा निरूप्यन्ते ॥

तत्र नाट्यस्वरूपं निरूप्यते ।

चतुर्विधैरभिनयैः सात्त्विकाङ्गिकपूर्वकैः ।

धीरोदात्ताद्यवस्थानुकृतिर्नाट्यं रसाश्रयम् ॥ १ ॥

भावाश्रयं तु नृत्यं स्यान्नृत्तं ताललयान्वितम् ।

एषा दशरूपकोक्ता प्रक्रिया । नृत्तनृत्ययोर्नाटकाद्यङ्गत्वादिह स्व-

अथ श्राव्यप्रबन्धनिरूपणानन्तरं नाटकादिदृश्यप्रबन्धनिरूपणं प्रतिजानी-
ते—अथेति ॥ अभिनयत्वाभिन्नयनकिं पदार्थानिष्ठमभिनयः । पचायजन्तः ।
'अभिपूर्वस्तु नीष्वातुरासिमुख्यार्थनिर्णये । यस्मात् पदार्थान् नयति तस्माद-
भिनयः स्मृतः ॥' इति । तैश्चतुर्विधैः । तत्र परगतसुखदुःखभावनया भावि-
तान्तःकरणार्थं सत्त्वम् । ततो भावा भावाः सात्त्विकाः स्तम्भादयः । तदभि-
नयोऽभिनेषनयनत्वादिः । अङ्गं हस्तादि । तद्यापारः पताकादिराङ्गिकाभि-
नयः । पूर्वशब्देन वाचिकाहार्याभिनयो गृह्यते । अत्र पाठ्यापरपर्यायं काव्य-
नाटकरूपं वाचिकम् । तदभिनयो रसोचितरागानुषङ्गादिः । 'आहार्याभिनयो
नाट्योचितालंकारधारणम् ।' अभिनयादिलक्षणं ■ संगीतचूडामणौ—अभिव्य-
ञ्जन् विभावानुभावादीन् नाटकाश्रयान् । उत्पादयन् सहृदये रसज्ञानं निरन्तरम् ॥
अनुकर्तृस्थितौ योऽर्थोऽभिनयः सोऽभिधीयते । आङ्गिको वाचिकश्चैव सात्त्वि-
काहार्यकाविति ॥ स चतुर्धा कृतस्तज्जैराङ्गिकोऽङ्गक्रियोच्यते । रागानुषङ्गि यद्वा-
क्यं नाट्ये तद्वाचिकं स्मृतम् । सत्त्वक्रिया सार्विकं स्यादाहार्यं भूषणादिकम् ॥
इति । धीरोदात्तादिनायकानामवस्था धीरोदात्तादयः । अनिमित्त्वादवस्थात्वमेव
तेषां न जातित्वमित्युक्तं नायकप्रकरणे । तासामनुकृतिरनुकरणं चतुर्विधाभि-
नयेनाभिनेयतादात्म्यापत्तिरित्यर्थः । रसाश्रयमिति ॥ वक्ष्यमाणक्रमेण वा-
क्यार्थभूतरसविषयमित्यर्थः । अतोऽत्र वाक्यार्थाभिनय इति वेदितव्यम् । नट
अवस्पन्दन इत्यस्माद्वातोरीषचलनार्थाप्यत्प्रयये नाट्यमिति व्युत्पत्त्या सात्त्वि-
काभिनयबाहुल्यं सूच्यते ॥ १ ॥ प्रसङ्गान्त्यनुक्तयोर्लक्षणमाह—भावेति ॥
भावाः पदार्थभूता विभावया आश्रया विषयत्वेन यस्य तत् भावाश्रयम् । अत
एवात्र पदार्थाभिनयो दृश्यः । नृतेर्गात्रविक्षेपवाचिनो निष्ठान्तादहोर्ध्वं यति
नृत्यमिति व्युत्पत्त्या आङ्गिकाभिनयबाहुल्यं सूच्यते । अत एव नाट्याद्भेदयोत-
कस्तुशब्दः । रसविषयं सात्त्विकबहुलं नाट्यम् । भावविषयमाङ्गिकबहुलं मार्गा-
परपर्यायं नृत्यमिति विवेकः । नृत्तमिति ॥ गीतादियसिमाणावच्छेदः कालवि-

रूपनिरूपणं कृतम् । तथोक्तं दशरूपके—

‘मधुरोद्धतभेदेन तद्वद्वयं द्विविधं पुनः ।

लास्यताण्डवरूपेण नाटकाद्युपकारकम् ॥’ इति ।

तेन नाट्येन दश रूपकाणि भवन्ति ।

नाटकं सप्रकरणं भाणः प्रहसनं हिमः ।

व्यायोगसमवाकारौ वीथ्यङ्गेहामृगा दश ॥ २ ॥

नाट्याश्रयत्वेनाभेद इति शङ्का न युज्यते ।

वस्तुनेतुरसास्तेषां रूपकाणां हि भेदकाः ॥ ३ ॥

वस्तु त्रिविधम्—प्रख्यातमुत्पाद्यं मिश्रं चेति । तथोक्तं दशरूपके—

‘प्रख्यातोत्पाद्यमिश्रत्वभेदात् तत्त्रिविधं मतम्’ इति ।

इतिहासनिबन्धनं प्रख्यातम्, कविकल्पितमुत्पाद्यम्, संकराश्रयत्वं

शेषस्तालवन्तपुदादिः । तदुक्तम्—‘काले लघ्वादिमितया क्रियया संमितो मितिम् । गीतादेर्विदधतालः स च द्वेषा शुभैः स्मृतः ॥’ इति । लघोऽपि ‘ताला-
न्तरालवर्ती यः कालोऽसौ लयनालयः’ इत्युक्तलक्षणः कालविशेषः । एतदुभ-
याश्रयं देशापरपर्यायं नृत्तमित्यर्थः । अस्य स्वकपोलकल्पितत्वं परिहरति—
‘एषेति ॥ नृत्येति ॥ कश्चिद्वान्तरपदार्थामिनयेन शोभाहेतुत्वेन च नाटकाद्यु-
पयोगात्तदङ्गत्वमिति विज्ञेयम् । तदेतत्संवादाव्याज्जेनानयोः पुनर्द्वैविध्यमाह—मधुरे-
ति ॥ मधुरं लास्यमुद्धतं ताण्डवमित्यर्थः । तेनेति ॥ नृत्तनृत्तोपकृतेनेत्यर्थः ।
दश रूपकाणामिति ॥ नाटिकासदृक्कावीनामत्रैवान्तर्भावादिति भावः । तत्प्रका-
रस्तु दशरूपके द्रष्टव्यः । नाट्याभेदेऽपि वस्त्वादिभेदाद्रूपकभेद इत्याह—
नाट्याश्रयत्वेनेति ॥ वस्तु कथाशरीरम् । तस्येतिवृत्तमिति नामान्तरम् ।
तदुक्तं भावप्रकाशे—‘वस्तु यत् स्यात् प्रबन्धस्य शरीरं कविकल्पितम् । इतिवृत्तं
तदेवाहुर्नाट्यामिनयकोविदाः ॥’ इति । तत् द्विविधम्—आधिकारिकं प्रासङ्गिकं
चेति । तत्राधिकारः फलस्वाम्यं, तद्वानधिकारी । अधिकारेणधिकारिणा वा निर्दे-
शमाधिकारिकं प्रधानम् । यथा रामायणे सीतारामवृत्तान्तः । प्रसङ्गेन निर्दे-
शप्रासङ्गिकमङ्गभूतम् । तत् द्विविधम्—पताका प्रकरी चेति । तत्र धरानुवर्तिनी
कथा पताका । यथा लुप्रीवादिवृत्तान्तः । अल्पानुवर्तिनी प्रकरी । यथा जटायु-
श्रमणादिवृत्तान्तः ॥ २ ॥ एवमेकमाधिकारिकं द्विविधं प्रासङ्गिकमिति त्रैविध्यं
सिद्धवत्कृत्य पुनर्द्वैविध्यमाह—वस्तु त्रिविधमित्यादि ॥ प्रख्यातं महावीर-
चरितादि । उत्पाद्यं मालतीमाधवीयादि । मिश्रमुत्तररामचरितादि । एवमाधि-
कारिकपताकाप्रकरीणां प्रत्येकं प्रख्यातादिभेदमिहत्वेन त्रैविध्ये वस्तुनो नववि-

मिश्रं चेति एवमादिवस्तुभेदान्नायकभेदाद्रूपकाणां परस्परं भेदः ।
 तथा हि—नाटके प्रख्यातमिति वृत्तम्, धीरोद्धतो नायकः, शृङ्गार-
 रसयोरन्यतरस्य प्रधान्यम्, अन्येषां रसानामङ्गत्वेनानुप्र-
 वेशः । प्रकरणे उत्पाद्यमिति वृत्तम्, धीरशान्तो नायकः, शृङ्गाररस-
 स्यैव प्रधान्यम् । भाणे उत्पाद्यमिति वृत्तम्, धूर्तविटो नायकः,
 शृङ्गारवीरयोः सूचनामात्रसारता । प्रहसने कल्पमिति वृत्तम्, पा-
 षण्डप्रभृतयो नायकाः, हास्यरसः प्रधानम् । डिमे प्रख्यातमिति-
 वृत्तम्, देवगन्धर्वपिशाचादयो धीरोद्धता नायकास्ते षोडश,
 रौद्ररसः प्रधानम्, वीरशृङ्गारयोरनुप्रवेशः । व्यायोगे प्रख्यात-
 मिति वृत्तम्, धीरोद्धतो नायकः, वीररसः प्रधानम् । समवाकारे
 देवासुरादयो द्वादश नायकाः, वीररसः प्रधानम्, कल्पितमिति-
 वृत्तं प्रसिद्धं वा । वीथ्यां कल्पितमिति वृत्तम्, धीरोद्धतो नायकः,
 शृङ्गाररसस्य सूचनामात्रसारता । अङ्के प्रख्यातमिति वृत्तम्, प्राकृत-
 जनो नायकः, करुणरसः प्रधानम् । ईहामृगे मिश्रमिति वृत्तम्,
 धीरोद्धतो नायकः, शृङ्गाररसस्याभासरम् ।

अथ तेषां सामग्री निरूप्यते । तत्र पञ्च सन्धयः । तथा चोक्तं
 वशरूपके—

‘मुखं प्रतिमुखं गर्भः सावमर्शोपसंहृतिः’ इति ।

संधिर्नामैकेन प्रयोजनेनान्वितानां कथानामवान्तरप्रयोजनसंबन्धः ।

धत्वं विज्ञेयम् । एतदेवामिश्रेत्याह—एवमादिवस्तुभेदादिति ॥ दिव्य-
 भर्त्याभयात्मना वस्तुनः पुनरपि त्रैविध्याङ्गीकारे तद्वदन्येऽपि बहवो भेदाः कल्प-
 यितुं शक्यन्त एव । लक्ष्येषु ते स्वयमेवोद्गीर्णमा इति विस्तरमिया नेह पृथग्व्यु-
 त्पाद्यन्ते । वस्त्वादयो रूपकभेदका इत्युक्तम् । तद्विविक्तं—तथा द्वीत्या-
 दिना ॥ स्पष्टोऽर्थः । वस्त्वादिभेदाद्रूपकभेदो निरूपितः । अमुना वस्त्वैकदेश-
 विशेषभूतसंख्यादिस्वरूपं निरूपयति—अथेत्यादिना ॥ तत्र संमतिन्याजेन
 संघीनां विभागमाह—मुखमिति ॥ सावमर्शा अवमर्शसहिता उपसंहृतिर्वि-
 मर्शो निर्वहणं चेत्यर्थः । एतेषां सामान्यलक्षणमाह—सन्धिरिति ॥ प्रयोजन-
 मत्र त्रिवर्गरूपं फलम् । तत्र धर्मार्थकामेवैकैकस्य स्वयतिरिक्ताभ्यां द्वाभ्यामुप-
 सर्जिताभ्यां व्याप्तेन समाप्तेन च संबन्धे कैवल्ये च द्वादशविधम् । तदुक्तम्—

तत्रारम्भबीजसंबन्धो मुखसंधिः । प्रयत्नविन्दुसंबन्धः प्रतिमुखसंधिः ।
प्राप्त्याशापताकयोः संबन्धो गर्भसंधिः । नियताप्तिप्रकर्षोः संबन्धो
विमर्शसंधिः । फललग्नकार्ययोः संबन्धो निर्वहणसंधिः । तथा चोक्तं
दशरूपके—

‘बीजविन्दुपताकास्यप्रकर्षकार्यलक्षणाः ।

आरम्भयत्नप्राप्त्याशानियताप्तिफलागमाः ॥

अर्धप्रकृतयः पञ्च पञ्चावस्थासमन्विताः ।

यथासंख्येन जायन्ते सुखाद्याः पञ्च संधयः ॥’ इति ।

आधारम्भादीनां लक्षणं निरूप्यते—

औत्सुक्यमात्रमारम्भः फललाभाय भूयसे ।

प्रयत्नस्तु फलाप्राप्तौ व्यापारोऽतिस्वरान्वितः ॥ ४ ॥

‘फलं त्रिवर्गस्तच्छुद्धमेकानेकानुबन्धि च’ इति । तेनैकेन सुखेनान्वितानामिति-
वृत्तलक्षणानामवान्तरैकप्रयोजनसंबन्धः संघिरित्यर्थः । तदुक्तम्—‘एककार्यनिव-
त्तेष्वत्र कथांशेषु प्रयोगतः । अवान्तरैककार्यस्य संबन्धः संघिरिष्यते ॥’ इति ।
अथावस्थार्थप्रकृतिसंबन्धे सुखादिसंघयो जायन्त इत्याह—तत्रेति ॥ अत्र
संमतिमाह—बीजेति ॥ अर्धप्रकृतयः प्रयोजनसिद्धिहेतव इति केचित् । कथा-
शरीरकारणानीति भोजराजादयः । तद्विशेषाः पूर्वोक्ता बीजादयः पञ्च । फल-
सिद्धये स्वीक्रियमाणस्य नायकव्यापाररूपस्योपायस्य पूर्वोक्ता आरम्भादयः
पञ्चावस्था भवन्ति । तदुक्तम्—‘अवस्थाः पञ्च कार्यस्य प्रारम्भस्य फलार्थिभिः’
इति । तदेतदुभयसंबन्धे पञ्च संधयो जायन्त इत्यर्थः । तत्र साधनत्वात् बीज-
स्यादावुपक्षेपः । साध्यत्वात् कार्यस्यान्ते । अविच्छेदार्थं विन्दोस्तयोर्मध्ये ।
पताकाप्रकर्षोस्तु बीजकार्ययोर्मध्ये यथायोगं निवेश इति विशेषम् । तत्र पताका-
या विकल्पमाह कोहलः । तन्मते पताकास्थाने ‘अपताके निवेशः स्याद्विन्दो-
र्बीजस्य वा क्वचित्’ इति भावप्रकाशो विशेषो द्रष्टव्यः । अवस्थानामुद्देश-
क्रमः सामर्थ्यलब्धः स्पष्ट एव । अवस्थापक्षकं क्रमेण लक्षयति—औत्सु-
क्येति ॥ कालाक्षमत्वलक्षणोऽभिलाषप्रकर्ष औत्सुक्यम् । मात्रशब्दो वक्ष्यमाण-
प्रयत्नादिबन्धवच्छेदकः । फलस्य त्रिवर्गरूपस्य लाभाय न पुनः श्रुत्यस्य । अत्र
फलगतं भूयस्त्वं लाभे उपचर्यते । नायकव्यापारस्य स्वरूपार्त्तिकचिदुच्छूनत्वमा-
रम्भ इत्यर्थः ॥ ४ ॥ आरम्भादीनां सर्वेषां नाटक एवोदाहरणं भविष्यतीति
लक्षणमात्रमत्र परीक्ष्यते । प्रयत्नस्त्विति ॥ फलाप्राप्तविति सतिसप्तमी ।

उपायापायशङ्काभ्यां प्राप्त्याश्च कार्यसंभवः ।

अपायाभावतः कार्यनिश्चयो नियतात्मिका ॥ ५ ॥

समग्रफलसंपत्तिः फलागम उदाहृतः ।

अथ बीजादिपञ्चकं निरूप्यते—

स्तोकोद्दिष्टः कार्यहेतुर्बीजं विस्तार्यनेकधा ॥ ६ ॥

अवान्तरार्थविच्छेदे बिन्दुरच्छेदकारणम् ।

प्रतिपाद्यकथाङ्गं स्यात् पताका व्यापिनी कथा ॥ ७ ॥

फलप्राप्ताविति पाठे विषयसप्तमी । कार्यसंपादनयोग्यता प्रयत्न इत्यर्थः ।
उपायेति ॥ उपायेनापायशङ्कया च कार्यस्य संभवः संभावना प्रतिबन्धकोपनिष-
त्तेन शङ्क्यमानत्वं प्राप्ताशेत्त्यर्थः । नियतासिं लक्षयति—अपायेति ॥ प्रति-
पक्षनिवृत्त्या कार्यनिश्चयो नियतासिरित्यर्थः । समग्रेति ॥ बाधकबाधनेन
फलपर्यन्तत्वेकान्त्यं फलागम इत्यर्थः ॥ ५ ॥ अथार्थप्रकृतिपञ्चकं क्रमेण
लक्षयति—स्तोकेति ॥ स्तोकोद्दिष्टः स्वल्पोपक्षिप्तः अनन्तरमनेकधा मूलस्कन्ध-
शाखापलाशादिवन्नायकोपनायकप्रतिनायकभेदेन बहुधा विस्तारी कार्यस्य त्रिवर्ग-
रूपस्य फलस्य यो हेतुस्तद्बीजमिव बीजम् । तच्च क्वचिदात्माधीनसिद्धेर्नाय-
कस्यात्मात्माहात्मकं, क्वचिदमात्माधीनसिद्धेस्तदुत्साहात्मकं, क्वचिदुभयाधीन-
सिद्धेर्द्वयोत्साहात्मकं चेति द्रष्टव्यम् । अत्रामात्यगतोऽप्युत्साहो यजकव्यापारे
यजमानस्येव नायकस्यैव फलं जनयतीति बोद्धव्यम् । अवान्तरेति ॥
अवान्तरार्थरवान्तरप्रयोजनैर्विच्छेदे सामर्थ्यात् परमप्रयोजनस्येति भावः । तद-
विच्छेदकारणं बिन्दुः । तदुक्तं भावप्रकाशे—‘फले प्रधाने विच्छिन्ने बीजस्या-
वान्तरैः फलैः । तस्याविच्छेदको हेतुर्बिन्दुरित्याह कोदहः ॥’ इति ॥ ६ ॥
प्रतिपाद्येति ॥ प्रतिपाद्यकथायाः फलोद्देशप्रवृत्तत्वेन प्रधानभूताया रामा-
दिनायकव्यापाररूपाया अङ्गं तत्संबन्धित्वादिति भावः । तदुक्तमाचार्यैः—‘प्रधानं
फलसंबन्धि तत्संबन्धमिच्छते’ इति । तथाभूता कथा सुग्रीवाद्युप-
नायकव्यापाररूपा । पताका व्यापिनीत्यनेन प्रकरीव्यवच्छेदः । ननु पताकाया-
मपि पृथक्फलमिच्छन्ति शारदातनयादयः, सुग्रीवादीनां तथा दर्शनात् ।
नैतन्न्यायसहम्, अज्ञानां प्रधानफलेनैव फलवत्त्वनियमादिति चेन्नैष दोषः—
दध्नेन्द्रियकामस्येत्यादावहङ्गुतानामपि दध्वादीनां फलसंबन्धाङ्गीकारात् । नन्वह-
प्रधानफलयोरेकाग्रयत्वं दृष्टान्ते, दार्ष्टान्तिके तु न तथेति वैषम्यमिति चेन्नैवम्—
फलस्तुष्टस्यैवानुचरस्यार्थक्रियाकारित्वेन तत्फलस्यापि सामिफलत्वमिमानात् ॥

अव्यापिनी प्रकरिका कार्यं निर्वाहकृत् फले ।

अथ मुखं निरूप्यते—

मुखं बीजसमुत्पत्तिर्नानार्थरससंभवा ॥ ८ ॥

अङ्गानि द्वादशैतस्य बीजारम्भसमन्वयात् ।

बीजारम्भानुगुण्येन मुखसंधिरङ्गानि प्रयोक्तव्यानि ।

उपक्षेपः परिकरः परिन्यासो विलोभनम् ॥ ९ ॥

युक्तिः प्राप्तिः समाधानं विधानं परिभाषना ।

उद्भेदभेदकरणान्यन्वर्थानि यथाक्रमम् ॥ १० ॥

यथाक्रममेवां स्वरूपं निरूप्यते—

अव्यापिनीति ॥ लघुः प्रकरः प्रकरी । गौरादित्वान्कीष् । तदुक्तम्—‘ह्री
स्यात् काचिन्मृणात्यादिर्विवक्षापचये यदि’ इति । यथा पुष्पादिप्रकरः परेषा-
मेव वेदिकादीनां शोभायै भवति एवमुत्तुवर्णनजटायुधभ्रमणादिदृष्टान्तरूपा प्रकर्य-
पि प्रधानस्यैव फलं जनयति न पुनः स्वस्येति ग्रन्थान्तरोक्तो विशेषो द्रष्टव्यः ।
अव्यापिनीति विशेषनिषेधस्तु पताकोक्तप्रतिपाद्यकयाज्ञत्वमालाभ्यनुज्ञापर इति
द्रष्टव्यम् । कार्यमिति ॥ प्रधानफलनिर्वाहकोऽन्तिमः कथावयवः कार्यमि-
त्यर्थः ॥ ७ ॥ इत्थमवस्था अर्थप्रकृतयश्च निरूपिताः । तदुभययुगलपक्षकसमन्व-
यसंभूतसंधिपञ्चकलक्षणं क्रमेणाह—मुखमित्यादिना ॥ एतदेव लक्षणं दश-
रूपकादावप्युक्तम् । तत्र नानाभूतानामर्थानां प्रयोजनानां रसानां च हेतुबीजस-
मुत्पत्तिर्मुखसंधिरिति कथिष्याचष्टे । नानार्थशब्दस्य रसविशेषणत्वमङ्गीकृत्या-
नेकप्रकारप्रयोजनरसहेतुरित्यन्यः । मतद्वयेऽपि सर्वेष्वपि रूपकेषु लक्षणागुपति-
लाभायार्थशब्दस्य त्रिवर्गव्यतिरिक्तं प्रयोजनजातं विवक्षितम् । अत एवोक्त-
मुभाभ्यां तेनात्रिवर्गफले प्रहसनादौ रसोत्पत्तिहेतौरेव बीजत्वमिति । भावप्रकाश-
कारस्तु ‘यथा कामोपयोग्यत्र शृङ्गारो हस्यते रसः । अर्थोपयोगी वीरः स्याद्रौद्रोऽ-
पि स्यात् क्वचित् क्वचित् ॥ रक्षारूपेण धर्मार्थोपयोगी करुणो भवेत् । अद्भुतो-
ऽपि मनःप्रीतिप्रदत्वात् कामसाहचर्यम् ॥ ते भयानकबीभत्सहास्याः काव्येषु
योजिताः । तत्राक्षेप्तमनोवृत्तिवशात् प्रायस्त्रिवर्गगाः ॥’ इत्यनेन शृङ्गारादीनां
यथायोगं त्रिवर्गोपयोगित्वमङ्गीचकार । तन्मतेऽनेकविधत्रिवर्गलक्षणप्रयोजनक-
रसहेतुत्वं विवक्षितम् । लक्षणागुपतिरपि सुलभैव । अदत्र युक्तं तद् प्राह्यम् ।
अज्ञानासुत्पत्तिमाह—अङ्गानीति ॥ ८ ॥ उद्दिशति—उपक्षेप इति ॥ अन्वर्थो-
नीति ॥ न पृथक् लक्षणापेक्षेति भावः ॥ ९—१० ॥ तथापि भन्दबुद्धयनुग्रहार्थमुपक्षे-
पादीनां क्रमेण लक्षणं प्रतिजानीति—यथाक्रममेवामिति ॥ कण्टकशोधनमङ्ग-
लक्षणादौ यथायोगमुदाहरणप्रदेश एव करिष्यामः । मिथः प्रयोगक्रमो न विव-

बीजन्यास उपक्षेपः । बीजस्य बहुकरणं परिकरः । बीजनिष्पत्तिः परिन्यासः । बीजगुणवर्णनं विलोभनम् । बीजानुकूलसंचटनप्रयोजनविचारो युक्तिः । बीजसुखागमः प्राप्तिः । बीजसंनिधानं समाधानम् । बीजसुखदुःखहेतुर्विधानम् । बीजविषयाश्चर्याविशः परिभावना । गूढबीजप्रकाशनमुद्देशः । बीजानुगुणप्रोत्साहनं भेदः । बीजानुगुणप्रस्तुतकार्यारम्भः करणम् । एतानि द्वादश मुखसंधेरङ्गानि । एतेषां मध्ये उपक्षेपपरिकरपरिन्यासयुक्त्युद्देशसमाधानानामावश्यकत्वम् ।

अथ प्रतिमुखसंधिः—

लक्ष्यालक्ष्यस्य बीजस्य व्यक्तिः प्रतिमुखं मतम् ।

बिन्दुप्रयत्नानुगमादङ्गान्यस्य त्रयोदश ॥ ११ ॥

बिन्दुप्रयत्नानुगुण्येन प्रतिमुखसंधेरङ्गानि प्रयोक्तव्यानि ।

विलासः परिसर्पश्च विधूतं शमनर्मणी ।

नर्मद्युतिः प्रगमनं विरोधः पर्युपासनम् ॥ १२ ॥

वज्रं पुष्पमुपन्यासो वर्णसंहार इत्यपि ।

एषां स्वरूपं निरूप्यते—

संभोगविषयमनोरथो विलासः । दृष्टनष्टपदार्थानुसरणं परिसर्पः । अनिष्टवस्तुविक्षेपो विधूतम् । अस्त्युपशमनं शमः । परिहासवचनं नर्म । अनुरागोद्घाटनोत्था प्रीतिर्नर्मद्युतिः । उत्तरोत्तरवाक्यैरनुरागबीजप्रकाशनं प्रगमनम् । लब्धना हितागमननिरोधनं विरोधः । दृष्टजानुनयः पर्युपासनम् । प्रमुखानिष्ठुरवचनं वज्रम् । अनुरागप्रकाशनविशिष्टवचनं पुष्पम् । अनुरागहेतुवाक्यरचनोपन्यासः । चतुर्वर्णनिर्वर्णनं वर्णसंहारः । एतेषां मध्ये परिसर्पप्रगमनवज्रोपन्यासपुष्पाणां प्राधान्यम् ।

क्षित इति वक्ष्यामः । अथ सात्रं प्रतिमुखसंधिमाह—लक्ष्येति ॥ केनचिदंशेन लक्ष्यत्वमपरेणांशेनालक्ष्यत्वं चेत्यर्थः । प्रत्यङ्गनिषङ्गकार्यानुकूलानेकप्रयोजनमध्ये कतिपयनिष्पत्तिर्लक्ष्यत्वं कतिपयानिष्पत्तिरलक्ष्यत्वं चेति मतान्तरम् । तादृशस्य बीजस्य व्यक्तिः प्रकाशनं प्रतिमुखमिति ॥ ११—१२ ॥ अथ सात्रं गर्भसन्धि-

अथ गर्भसंधिः—

गर्भस्तु दृष्टनष्टस्य बीजस्यान्वेषणं मुहुः ॥ १३ ॥

अस्याप्त्याशापाताकानुगुण्येनाङ्गोपकल्पनम् ।

पताकाप्राप्त्याशानुगुण्येन गर्भसंधेरङ्गानि प्रयोक्तव्यानि ।

अभूताहरणं मार्गो रूपोदाहरणक्रमाः ॥ १४ ॥

संग्रहश्चानुमानं च तोटकाधिबले तथा ।

उद्वेगसंभ्रमाक्षेपा द्वादशाङ्गान्यनुक्रमात् ॥ १५ ॥

एषां स्वरूपं निरूप्यते—

प्रस्तुतोपयोगिच्छद्वाचरणमभूताहरणम् । तत्त्वार्थानुकीर्तनं मार्गः । वितर्कप्रतिपादनवाक्यं रूपम् । प्रस्तुतोत्कर्षाभिधानमुदाहृतिः । संचिन्तितार्थप्राप्तिः क्रमः । *प्रस्तुतोपयोगिसामदानवचनं संग्रहः । लिङ्गादभ्यूहनमनुमानम् । रोषसंभ्रमवचनं तोटकम् । इष्टजनातिसंधानमधिबलम् । अपकारिजनात् भयमुद्वेगः । शङ्कात्रासौ च संभ्रमः । इष्टार्थोपायानुसरणमाक्षेपः । एतेषां मध्येऽभूताहरणमार्गतोटकाधिबलाक्षेपाणां प्राधान्यम् ।

अथ विमर्शसंधिः—

गर्भसंधौ प्रसिद्धस्य बीजार्थस्यावमर्शनम् ।

हेतुना येन केनापि विमर्शः संधिरिष्यते ॥ १६ ॥

नियताप्तिप्रकर्षुक्तेरङ्गान्यत्र त्रयोदश ।

नियताप्तिप्रकर्षानुगुण्येन विमर्शसंधेरङ्गानि प्रयोक्तव्यानि ।

माह—गर्भ इति ॥ प्रतिमुखसन्धौ लक्ष्यालक्ष्यतया दृष्टनष्टस्य बीजस्यापाय-
काङ्क्षानुवृत्त्या विच्छेदानुवृत्तेर्मुहुः पौनःपुन्येनान्वेषणं गर्भसंधिरिति । अत्र पता-
काया वैकल्पिकत्वात् तदभावपक्षेऽपि प्राप्त्याशा नियतैव । पताकास्थाने तु बीज-
विन्दोरन्यतरस्य निवेश इत्यनुपदमेवोक्तम् ॥ १३—१५ ॥ अथ साङ्गं विमर्श-
संधिमाह—गर्भसंधाधिति ॥ येन केनापि हेतुना कोधव्यसनादिनार्थस्यावम-
र्शनं पर्यालोचनम् । कोधव्यसनादिजन्यो गर्भनिर्भिन्नबीजार्थसंबन्धः फलप्राप्त्यवसा-
यात्मको विचारनिर्णयो विमर्श इत्यर्थः । तदुक्तम्—‘गर्भनिर्भिन्नबीजार्थसंबन्धो

*प्रस्तुतोपयोगिसामदानवाक्यमिति पाठान्तरम् ॥

तत्रापवादः संफेटी विद्रवद्रवशक्तयः ॥ १७ ॥

श्रुतिः प्रसङ्गश्चलनं व्यवसायो निरोधनम् ।

प्ररोचनं विचलनमादानं तु त्रयोदश ॥ १८ ॥

एतेषां स्वरूपं निरूप्यते—

दोषप्रख्यापनमपवादः । रोषसंभाषणं संफेदः । बन्धबन्धादिकं विद्रवः । गुरुतिरस्कृतिर्द्रवः । विरोधशमनं शक्तिः । तर्जनोद्वेजने श्रुतिः । गुरुकीर्तनं प्रसङ्गः । उपमानं चलनम् । स्वशक्तिप्रशंसनं व्यवसायः । क्रोधसंरब्धानामन्योन्यविक्षेपो निरोधनम् । सिद्धवद्भाविभेदः कथनं प्ररोचनम् । स्वगुणाविष्करणं विचलनम् । कार्यसंग्रह आदानम् ।

अथ निर्वहणसंधिः—

बीजवन्तो मुखाद्यर्था विप्रकीर्णा यथायथम् ।

ऐकार्थ्यमुपनीयन्ते यत्र निर्वहणं हि तत् ॥ १९ ॥

फलाप्तिकार्यानुगुण्यादङ्गान्यस्य चतुर्दश ।

फलाप्तिकार्यानुगुण्येन निर्वहणसंधेरङ्गानि चतुर्दश प्रतिपादनीयानि ।

संधिविरोधो ग्रथनं निर्णयः परिभाषणम् ॥ २० ॥

प्रसादानन्दसमयाः कृत्यामाषोपगूहनम् ।

पूर्वभावोपसंहारौ प्रशस्तिश्च चतुर्दश ॥ २१ ॥

व्यसनादिजः । विचारनिर्णयो यस्तु स विमर्श इति स्मृतः ॥ इति ॥ १९—१८ ॥
अथ साङ्गं निर्वहणसंधिमाह—बीजवन्त इति ॥ संसर्गे मतुप । बीजशुक्ला इत्यर्थः । यथायथं यथास्वं विप्रकीर्णा निजस्थानेषूपन्यस्ता इत्यर्थः ।
एको मुख्योऽर्थः प्रयोजनं येषां तेषां भावस्त्वत्वम् । यत्र बीजयुक्ता सुखसंख्याद्यर्थाः परमप्रयोजनसंबन्धं लभन्ते स निर्वहणसंधिरित्यर्थः । अत्रोपक्षेपादिषु यत्र कचन कार्यकारणभावसंज्ञावस्तत्रैव क्रमोऽङ्गीकर्तव्यो न त्वन्यत्र । वस्तुस्वरूपविचारे क्रमाङ्गीकारे कारणभावालक्ष्येषु व्युत्क्रमदर्शनाच्च । तदुक्तम्—
'वस्तुनेतरसादीनामानुगुण्येन योजयेत् । विवक्षितोऽथ नाज्ञानां क्रम इत्येव निर्णयः ॥' इति । न च तेषां प्रधानवस्तुसंबन्ध एव निबन्धनीय इति वाच्यम् । अन्यथापि दोषाभावात् । तदुक्तं नाटकप्रकाशे—'उपक्षेपादयः प्रबन्धेष्वधिकार-

तेषां स्वरूपं निरूप्यते—

बीजोपशमनं संधिः । कार्यमार्गणं विरोधः । कार्योपश्लेषणं प्रथ-
नम् । बीजानुगुणकार्यप्रख्यापनं निर्णयः । मिथोजल्पनं परिभाषा ।
पर्युपासनं प्रसादः । वाञ्छितार्थप्राप्तिरानन्दः । दुःखप्रशमनं सम-
यः । लब्धस्थिरीकरणं कृतिः । प्राप्तकार्यानुमोदनमाभाषणम् ।
अनुतार्थप्राप्तिरुपगूहनम् । इष्टकार्यदर्शनं पूर्वभावः । कार्यार्थोपसं-
हृतिः संहारः । शुभशंसनं प्रशस्तिः ।

एवं चतुःषष्ट्यङ्गसमन्विताः पञ्च सन्धयः प्रतिपादिताः । एते-
षां षट् प्रयोजनानि संभवन्ति—विश्वक्षितार्थप्रतिपादनं, गोप्यार्थ-
गोपनं, प्रकाशार्थप्रकाशनं, अभिनयरागसमृद्धिः, चमत्कारित्वम्,
इतिवृत्तविस्तरश्चेति । तत्रेतिवृत्तं सूच्यमसूच्यं चेति द्विविधम् ।
असूच्यमपि द्विविधं—दृश्यं श्राव्यं च । तत्र सूच्यस्य सूचनाक्रमः
पञ्चविधः । तथोक्तं दशरूपके—

रिका वा प्रासङ्गिका वा प्रयोक्तव्याः, यथा संदर्भस्य शोभायै भवन्ति'
इति ॥ १९—२१ ॥ विभज्य लक्षितानि संख्यज्ञानि संख्यया संकल्योपसं-
हरति—एवं चतुःषष्टीति ॥ तत्राज्ञानां प्रयोजनमाह—एतेषामिति ॥
अभिनयरागसमृद्धिरिति ॥ अभिनयदर्शनेन सामाजिकमनोरजनसमृद्धि-
रित्यर्थः । नन्वेतेषां प्रयोजनकथनमनुपपन्नम् । अज्ञानां प्रधानफलेनैव फलवत्त्व-
नियमादिति न वाच्यम् । तस्यादृष्टफलवत्त्वे नियतत्वात् । एतत्तु दृष्टं फलम् ।
तदुक्तं शृङ्गारप्रकाशे—‘अज्ञानां षड्विधं ह्येतत् दृष्टं शास्त्रे प्रयोजनम्’ इति ।
प्रयोजनानामेतेषां लक्ष्योपदाहरणमूहनीयमित्युपेक्ष्य पुनरपि वस्तुनो द्वेधा विभा-
गमाह—तत्रेतिवृत्तमिति ॥ द्वितीयं द्वेधा विभजति—असूच्यमिति ॥ तत्र
‘नीरसोऽनुचितस्तत्र संसूच्यो वस्तुविस्तरः । दृश्यस्तु मधुरोदात्तरसभावनि-
रन्तरः ॥’ इत्याद्यनयोर्व्यवस्था द्रष्टव्या । श्राव्यं चेत्तत्र चशब्दः श्राव्यगतावान्तर-
भेदाननुक्तमश्राव्यभेदं च समुच्चिनोति । श्राव्यं च सर्वश्राव्यं नियतश्राव्यं चेति
द्विधा । द्वितीयं च जनान्तिकमपवारितं चेति द्विधा । एतेषां लक्षणं तु ‘सर्व-
श्राव्यं प्रकाशं स्यादश्राव्यं स्वगतं मतम् ॥’ ‘त्रिपताककरेणान्यानपवारयन्तिरा-
क्याम् । अन्योन्यामन्त्रणं यत् स्यात्तज्जनान्ते जनान्तिकम् ॥ रहस्यं कथ्यते-
ऽन्यस्य परावृत्त्यापवारितम् ।’ इति । त्रिपताकग्रहणं पताकस्याप्युपलक्षणम् ।
तदुक्तं तद्वेदिमिः—‘त्रिपताकः पताकश्च गण्डश्रोत्रं गतः करः । जनान्तिके
रहस्ये च दोषे श्रवसि कीर्तितः ॥’ इति । लक्षणं त्वनयोः संगीतरत्नाकरे—

‘विष्कम्भचूलिकाङ्कास्यप्रवेशाङ्कावतारणैः’ इति ।

एतेषां स्वरूपं निरूप्यते—

वृत्तवर्तिष्यमाणानां कथांशानां निदर्शकः ।

संक्षेपार्थस्तु विष्कम्भो मध्यपात्रप्रयोजितः ॥ २२ ॥

स द्विविधः । शुद्धः संकीर्णश्चेति । केवलसंस्कृतप्रायः शुद्धः ।

संस्कृतप्राकृतमिश्रितः संकीर्णः ।

अथ चूलिका—

अन्तर्यवनिकासंस्थैश्चूलिकार्थस्य सूचना ।

यत्र नेपथ्यगतैः पात्रैरर्थः सूच्यते सा चूलिका ।

अथाङ्कास्यम्—

अङ्कान्तपात्रैरङ्कास्यमुत्तराङ्गार्थसूचना ॥ २३ ॥

यत्र पूर्वाङ्कान्तपात्रैरुत्तराङ्गार्थः सूच्यते तदङ्कास्यम् ।

अथ प्रवेशकः—

वृत्तवर्तिष्यमाणानां कथांशानां निदर्शकः ।

‘तर्जनीमूलसंलग्नकुक्षिताङ्गुष्ठको भवेत् । पताकः संहताकारः प्रसारिततलाङ्गुलिः ॥ स एव त्रिपताकः स्याद्वर्जितानामिकाङ्गुलिः ॥’ इति । विष्कम्भेत्यादिश्लोकशेषः पुनः ‘अर्धोपक्षेपकैः सूच्यं पञ्चभिः प्रतिपादयेत्’ इति । प्रथमाङ्के प्रस्तावना-नन्तरं विष्कम्भं कुर्यादिति भोजराजः । अन्यत्राङ्कद्वयमप्ये हस्यन्ये । मत्तद्वयमप्य-ग्रीकृत्य तल्लक्षणमाह—**वृत्तेति** ॥ वृत्तवर्तिष्यमाणानां कथांशानां निदर्शकः भूतभाविकथासूचक इत्यर्थः । संक्षेपार्थः संक्षेपैकप्रयोजनकः । मध्यपात्रैर्णिकेना-नेकेन वा प्रयोजितः । तत्रैकमध्यपात्रोऽनेकमध्यपात्रश्चेति शुद्धो द्विविधः । नीचमिश्रस्तु संकीर्ण एकविधः । तदुक्तम्—‘एकानेककृतः शुद्धः संकीर्णो नीच-मध्यमैः’ इति । तत्र संकीर्णेऽपि मध्यपात्रसंभवात् तत्प्रयोजितत्वं न विहन्यते । अत एव नात्र नायकपात्रप्रवेश इति वेदितव्यम् ॥ २२ ॥ चूलिकां लक्षयति—**अन्तरिति** ॥ अन्तःप्रधाना यवनिका अन्तर्यवनिका तत्र संस्था येषां तैर्यवनि-कान्तवर्तिमिरप्रविष्टरैरित्यर्थः । विशेष्यमध्याह्नस्य व्याचष्टे—**यत्रेति** ॥ अङ्कास्यं लक्षयति—**अङ्कान्तेति** ॥ यत्र कुलाप्यङ्कान्तपात्रैरिति शङ्काङ्कुरमुत्पादयन् व्याचष्टे—**यत्र पूर्वैति** ॥ २३ ॥ प्रवेशकं लक्षयति—**वृत्तेति** ॥ नीचपात्रैश्चेटी-प्रमुसैरेकेन दाभ्यां बहुभिर्वा मध्यमासंकीर्णवृत्तवर्तिष्यमाणानां पूर्वोत्तराङ्कशेषाणा-

प्रवेशकस्तु नाद्येऽङ्के नीचपात्रप्रयोजितः ॥ २४ ॥

नीचपात्रप्रयुक्तः प्रवेशकः आद्येऽङ्के न प्रयोक्तव्यः ।

अथाङ्कावतारः—

यत्र स्यादुत्तराङ्कार्थः पूर्वाङ्कार्थानुसंगतः ।

असूचिताङ्कपात्रं तदङ्कावतरणं मतम् ॥

एभिः सूच्यं सूचयित्वा दृश्यमङ्कैः प्रदर्शयेत् ॥ २५ ॥

तत्राङ्कस्वरूपं निरूप्यते—

प्रत्यक्षनेतृचरितो बिन्दुव्यक्तिपुरस्कृतः ।

अङ्को नानाप्रकारार्थसंविधानरसाश्रयः ॥ २६ ॥

मेवेत्यर्थः । अत एवास्य विष्कम्भवत् प्रथमेऽङ्के न प्रवेश इत्याह—नाद्येऽङ्के इति ॥ २४ ॥ अङ्कावतारं लक्षयति—यत्र स्यादिति ॥ पूर्वोत्तराङ्कार्थयोर्विष्कम्भादिविच्छेदेन न भाव्यमिति भावः । असूचितेति ॥ पूर्वाङ्कवर्तिनामेव पात्राणामत्रानुप्रवेशात् तत्सूचनमिति भावः । अङ्काभ्यन्तरभाक्त्वमङ्कास्याङ्कावतारयोः । भवेदङ्कबहिर्भावो विष्कम्भे च प्रवेशके ॥ उभयं चूलिकायां तु यथायोगमिति स्थितिः ॥ २५ ॥ दृश्यमङ्कैः प्रदर्शयेदित्युक्तम् । तत्र कीदृशोऽङ्क इत्याकाङ्क्षायाभाह—तत्राङ्केति ॥ प्रत्यक्षं रङ्गप्रवेशेन साक्षाच्चिदित्यमानं नेतृचरितं नायकव्यापारो यत्र ॥ तथोक्तः । बिन्दुव्यक्तिपुरस्कृतः बिन्दुसूचनार्थं परिच्छिन्न इत्यर्थः । नानाप्रकारार्थानामनेकावान्तरप्रयोजनानां संविधानानां कथासंनिवेशविशेषादीनां रसानामङ्गभूतानामङ्गिनो वा रसस्य च 'न चातिरसतो दूरं वस्तु विच्छिन्नतां नयेत् । रसं वा न तिरोबध्नात् वस्तुत्वलंकारलक्षणैः ॥' इत्युक्तीत्या परस्परानुपमार्दिनामाश्रयः । अत्राङ्के 'दूराध्वानं वधं युद्धं राज्यदेशादिविप्लवम् । संरोधं भोजनं कानं सुरतं चालुलेपनम् ॥ अम्बर-ग्रहणादीनि प्रत्यक्षाणि न निर्दिशेत् । नाधिकारिवधः कापि त्याज्यभावश्चैकं न च ॥ अधिकारिवधस्यापि क्वचित् स्यात् कल्पनार्हता । अर्वाक् प्रकारात् स पुनः प्रत्युर्जीविष्यते यदि ॥ नायकस्य यदेकाहचरितप्रतिपादकः । एकप्रयोजनाश्लिष्टस्तत्रैवासजनायकः ॥ विदूषकादिभिः पात्रैर्योज्यवित्तुर्निरूपि । समस्तपात्रनिष्काभावसानोऽङ्कोऽभिधीयते ॥' इत्यादि प्रतिपादिता प्राचीनालङ्कारिकपद्धतिरनुसरणीया ॥ २६ ॥ एवं सूच्यासूच्यवस्तुखण्डप्रतिपादकमङ्कविष्कम्भादिकं स्वरूपतोः निरूपितम् । अथ सर्वस्यापि काव्यार्थस्य सूचिका भारती वृत्तिर्निरूपणीया । तस्याश्वत्थार्थज्ञानि—आमुखं प्ररोचना वीथिः प्रहसनं चेति । तत्र वीथिप्रहसनयोः प्रायेण प्रबन्धादावनुदाहरणेन कृताकृतत्वाद्दृश्यरूपकमध्ये प्राधान्येनापि

अथामुखं निरूप्यते—

सूत्रधारो नदीं ब्रूते भारिषं वा विदूषकम् ।

स्वकार्यप्रस्तुताक्षेपि चित्रोक्त्या यत्तदामुखम् ॥ २७ ॥

प्रस्तावना वा तत्र स्यात् कथोद्घातः प्रवर्तकम् ।

प्रयोगातिशयश्चेति त्रीण्यङ्गान्यामुखस्य तु ॥ २८ ॥

एषामङ्गानां स्वरूपं निरूप्यते—

स्वेतिवृत्तसमं वाक्यमर्थं वा यत्र सूत्रिणः ।

पठितस्वान् तल्लक्षणं प्राचीनालंकारमार्गेण तत्रैव भविष्यतीत्युपेक्ष्यात्पक्षकव्यां प्ररोचनामुदाहरणसमय एव दर्शयिष्यन् संप्रति साङ्गस्यामुखस्य स्वरूपनिरूपणं प्रतिजानीते—अथेति ॥ तत्र पुरुषविशेषप्रयोज्यः संस्कृतप्रधानो वाग्व्यापारो भारती । प्रस्तुतार्थप्रशंसनेन श्रोतॄणां प्रवृत्त्युन्मुखीकरणं प्ररोचना । तदुक्तम्—
‘भारती संस्कृतप्रायो वाग्व्यापारो नराश्रयः । उन्मुखीकरणं तत्र प्रशंसातः प्ररोचना ॥’ इति । आमुखविशेषः प्रस्तावनेति केचित् । प्रस्तावनाविशेष आमुख-
मिल्लपरे । अस्यैव पर्यायः प्रस्तावनेति दशरूपककारः । तन्मतानुसारेण लक्ष-
णमाह—सूत्रधार इति ॥ द्वावत्र सूत्रधारौ । एकः पूर्वैरङ्गविधायकः । इतरस्तु
नटस्थापकाद्यपरपर्यायः पूर्वसूत्रधारसदृशगुणाकृतिः प्रस्तावनाप्रवर्तकः । अथ तु
नदीमारिषादिसंभाषणादयमेव विवक्षितः । अस्य गृहिणी नदी । भारिषः पारि-
पार्श्विकः । नर्मसचिवो विदूषकः । एतेषां लक्षणानि भावप्रकाशे—‘आसूत्रयन्
गुणान् नेतुः कवेरपि च वस्तुनः । रङ्गप्रसाधनप्रौढः सूत्रधार इहोदितः ॥ चतु-
रातोयभेदज्ञा तत्कलासु विशारदा । करणामिनयज्ञा च सर्वभाषाविचक्षणा ॥
नटानुयोक्त्री कृत्येषु नटस्य गृहिणी नदी । भरतेनाभिनीतं यो भावं नाना-
रंसाश्रयम् । परिष्करोति पार्श्वस्थः ॥ भवेत् पारिपार्श्विकः ॥ तदात्वप्रतिभो
नर्मचतुर्भेदप्रयोगवित् । वेदविश्रमेवासी यो नेतुः स स्याद्विदूषकः ॥’
इति । स्वकार्यममिमतरूपकप्रयोगेण परिषदाराधनात्मकं प्रस्तुतं काव्यार्थरूपं
वस्तुवादिचतुष्टयं, तदाक्षेपिण्या जग्यप्रतिपादिकयैत्यर्थः । अत एव चित्रोक्त्या
नाट्यादिकं यद् ब्रूते तदामुखमित्यर्थः । तदुक्तम्—‘पूर्वैरङ्ग विधायकौ सूत्र-
धारे विनिर्गते । प्रविश्य तद्वदपरः काव्यार्थं स्थापयेज्जटः ॥ दिव्यमात्मै स तद्गुरो
मिश्रमन्यतरस्तयोः । सूत्रयेदस्तु बीजं वा मुखे पात्रमथापि वा ॥’ इति । स्था-
पके दिव्यं वस्तु दिव्यो भूत्वा, मार्त्यं वस्तु मार्त्यो भूत्वा, मिश्रं वस्तुभयोरन्यतरो
भूत्वा सूत्रयेदित्यर्थः ॥ २७—२८ ॥ अथामुखाङ्गत्रये कथोद्घातं लक्षयति—
स्वेति ॥ मार्गं कर्तुं । सूत्रिणः सूत्रधारस्य वाक्यमर्थं वाक्यार्थं वा । प्रवर्तकं लक्ष-

मृहीत्वा प्रविशेत् पात्रं कथोद्धातो द्विचैव सः ॥ २९ ॥
 प्रस्तूयमानकालस्य गुणवर्णनया स्वतः ।
 प्रविशेत्सूचितं पात्रं यत्र तत्स्यात्प्रवर्तकम् ॥ ३० ॥
 एषोऽयमित्युपक्षेपात् सूत्रधारप्रयोगतः ।
 पात्रप्रवेशो यत्रायं प्रयोगातिशयो मतः ॥ ३१ ॥
 वीध्यज्ञान्यामुखाङ्गत्वादुच्यन्तेऽत्र स्वभावतः ।
 उद्धात्यकावलगिते प्रपञ्चत्रिगते ललम् ॥ ३२ ॥
 वाक्ये लयधिवले गण्डभवस्यन्दितनालिके ।
 असत्प्रलापव्याहारमृदवानि त्रयोदश ॥ ३३ ॥

एषां स्वरूपं निरूप्यते—

गूढार्थपदपर्यायमालारूपेण प्रश्नोत्तरमालारूपेण चोद्धात्यकं द्वि-
 विधम् । अवलगितमपि द्विविधम् ।

यत्रैकत्र समावेशात् कार्यमन्यत्र सिद्धयति ।

वस्तुनोऽन्यत्र वा यत्स्यात् द्विधावलगितं मतम् ॥ ३४ ॥

अन्यकार्यच्छद्धानां अन्यकार्यकरणम्, अन्यकार्यप्रसङ्गात् प्रकृत-

यति—प्रस्तूयमानेति ॥ कालस्य ऋतुं कंचिदुपादायैति वचनप्राप्तस्य शरद्व-
 सन्तादेर्गुणवर्णनया आसन्नप्रवेशपात्रसाम्येनेति भावः । ‘प्रकटितरामाम्भोजः
 कौशिकवारलक्ष्मणानन्दी । सुरचापनसनहेतोरयमवतारिणः शरत्समयः ॥’ इत्यत्र
 रामलक्ष्मणविश्वामित्राणां शरद्वर्णनसाम्येन प्रवेशकथनात् प्रवर्तकम् । प्रयोगा-
 तिशयं लक्षयति—एष इति ॥ एतदिदमोरन्यतरशब्दप्रयोगेणोपक्षेपादि-
 स्वार्थः ॥ ३०—३१ ॥ नन्वनन्तरमुद्धात्यकादीनि वीध्यज्ञान्युच्यन्ते, कथं तेषा-
 मामुखे संगतिरित्याशङ्क्योभयेषामज्ञानामभेदादविरोध इति संगमयजाह—
 वीध्यज्ञानीति ॥ न चैवं वीध्यामुखयोरङ्गिनोर्नाममात्रभेद इति शङ्कनीयम् ।
 वीध्यां कथोद्धातादिविशेषाङ्गविकलत्वं सूत्रधारादिसंबन्धवैधुर्यमुद्धात्यकादिसर्वा-
 ज्ञावश्यकत्वं पाक्षिकप्राधान्यं च । आमुखे पुनरेतद्वैरुप्यमिलनयोरत्यन्तविलक्ष-
 णत्वात् । अथ साधारणाज्ञान्युद्देशपूर्वकं लक्षयति—उद्धात्यकेत्यादिना ॥ ३२
 ॥ ३३ ॥ अन्योन्यालापे गूढार्थपदं ततः पर्यायशब्देवमेका माला । प्रश्नोत्तरं
 चेति द्वितीया । द्वेधावलगितमित्याह—अन्यकार्येति ॥ पूर्वत्र प्रकृतकार्यसिद्धेः
 प्रयत्नपूर्वकत्वमुत्तरत्र प्राप्तिकृत्वं चेत्यर्थः । असङ्कृतं पारदार्थादिप्रसङ्गेन वृष्टम् ।
 पूर्वाचार्यास्तु स्तोत्रं हास्तेन निशिक्षन्ति—‘असङ्कृतं मिथः स्तोत्रं प्रपद्ये हास-

कार्यसिद्धिश्च । असङ्कृतं मिथः स्तोत्रं प्रपञ्चः । त्रिगतं द्विविधं—पूर्वरत्नाङ्गं प्रस्तावनाङ्गं चेति । पूर्वरत्ने नटादिसंलापः, अत्र तु साम्यादनेकार्थयोजनं त्रिगतम् । प्रियसदृशैर्वाक्यैरप्रियैर्विलोभनं छलम् । साकाङ्क्षस्यापि वाक्यस्य निवर्तनमुक्तिप्रत्युक्तिः वाक्केलिर्द्विविधा । स्पर्धयान्योन्यवाक्याधिक्यमधिबलम् । सहस्रोदितं प्रस्तुतविरोधि गण्डम् । रसवशादुक्तान्यथाव्याख्यानमवस्यन्दितम् । सोपहासनिगूढार्थप्रहेलिका नालिका । असंवन्धकथाप्रायः प्रलापोऽसत्प्रलापः । अन्यार्थं हास्यलोभकरं वचनं व्याहारः । दोषाणां गुणत्वप्रतिपादनं मृदवम् । एतेषां मध्ये यथासंभवं कानिचित् प्रस्तावनायां प्रयोक्तव्यानि ।

कुन्मतः' इति । त्रिगतं द्विविधम् । तत्रैकं पूर्वरत्नाङ्गमपरमासुखाङ्गमिति विविक्तनुसयोः क्रमेण लक्षणमाह—**पूर्वरत्न इति** ॥ नटादिसंलाप इत्यत्रादिग्रहणान्मारिषसूत्रधारौ गृह्येते । तदुक्तं भावप्रकाशे पूर्वरत्नप्रस्तावे—'सूत्रधारो नटश्चैव तथा वै पारिपार्श्विकः । संलापं यत्र कुर्वन्ति तदेव त्रिगतं स्मृतम् ॥' इति । अत्रतिविति ॥ प्रस्तावनायाम् । **साम्यादिति** ॥ शब्दसाम्यादित्यर्थः । तदुक्तं दशरूपके—'श्रुतिसाम्यादनेकार्थयोजनं त्रिगतं त्रिविधं । नटादित्रितयालापः पूर्वरत्ने तदिष्यते ॥' इति । छलं व्यक्तम् । **साकाङ्क्षेति** ॥ निवर्तनम् * 'उपरि प्रस्तुतमोक्षमः शिवाय' इतिवदिति भावः । उक्तेः प्रत्युक्तिकृत्तिप्रत्युक्तिः । अत्र द्विखिरिति शेषं प्राचः पूरयन्ति । **अन्योन्यवाक्येति** ॥ परस्परसामर्थ्यप्रकाशकवाक्यसिक्त्यमित्यर्थः । सहस्रोदितमविष्टरयोक्तं प्रस्तुतविरोधि गण्डम् । अर्थभेदेन प्रस्तुतोपयोगि गण्डमिति केचित् । तदुक्तम्—'गण्डं प्रस्तुतसंबन्धि सिद्धान्तं सहस्रोदितम्' इति । रसवशादित्युक्तेन संबध्यते न तु व्याख्यानेन । **सोपहासेति** ॥ निगूढो गोपितो आह्व आभ्यन्तरो वा मुख्यार्थो यत्र सा तथोक्ता । अत एव अन्तर्लापा बहिर्लापा चेति द्विविधा प्रहेलिका । तदुक्तं विदग्धमुखमण्डने—'व्यक्तीकृत्य कमप्यर्थं स्वरूपार्थस्य गोपनात् । यत्र बाह्यान्तरावयौ कथ्येते सा प्रहेलिका ॥' इति । **प्रलाप इति** ॥ रससम्प्रोन्मादशैवादिप्रयुक्त इति शेषः । अत एव नायमसंगतिर्नाम वाक्यदोषः । **अन्यार्थमिति** ॥ अर्थान्तरोद्देशेन हास्यप्रत्येभकारीत्यर्थः । **दोषाणामिति** ॥ वैपरीत्यस्याप्युपलक्षणमेतत् । तदुक्तम् 'दोषा गुणा गुण दोषा यत्र स्युर्मदवं हि तत्' इति । एतेषामज्ञानां कात्स्न्येन प्रयोगनिर्वन्धो नास्तीत्याह—**एतेषामिति** ॥ रूपकोपोद्घातरूपां प्रस्तावनां निरूप्य संप्रति रूपकस्व-

* 'कुलशेकहरं कुमारमेकं कुहनाभैरवपारणेनुस्त्राभ्याम् ।

उपहृत्य कृतादरं पितृभ्यामुपरि प्रस्तुतमौनमः शिवाय' ॥ इति महेश्वरानन्दे ।

अथ दशरूपकाणां स्वरूपं निरूप्यते । तत्र

साङ्गैर्मुखप्रतिमुखगर्भमर्शोपसंहृतैः ।

पूर्वं प्रकृतिरन्येषामाधिकारिकवृत्तवत् ॥ ३५ ॥

वीरशृङ्गारयोरेकः प्रधानं यत्र वर्ण्यते ।

प्रख्यातनायकोपेतं नाटकं तदुदाहृतम् ॥ ३६ ॥

तत्र नान्दीस्वरूपं निरूप्यते—

अर्थतः शब्दतो वापि मनाक् कान्यार्थसूचनम् ।

यत्राष्टभिर्द्वादशभिरष्टादशभिरेव वा ॥

द्वाविंशत्या पदैर्वापि सा नान्दी परिकीर्तिता ॥ ३७ ॥

नाटकादिरूपकानामादौ विहितं पद्यं नान्दीत्युच्यते । वेणीसंहा-

रूपनिरूपणं प्रतिजानीते—अथेति ॥ तत्र सर्वप्रकृतित्वेन प्रधानस्य नाटकस्य स्वरूपमाह—साङ्गैरिति ॥ यत्रैतन्मिदं कर्तव्यमिति कृत्वाङ्गसमेतप्रधानोपदेशः सा प्रकृतिः । यथा दर्शपूर्णमासादिः । कृत्वाङ्गोपदेशाभावेऽन्यतः सिद्धाङ्गाङ्गा-
यां तद्वदिदं कर्तव्यमिति अतिदेशेन यत्रानुपदिष्टाङ्गपरिपूरणं सा विकृतिः । यथै-
न्द्रामादिः । तद्वदत्रापि संधिपञ्चकाङ्गादिशृङ्गोपदेशेन परिपूर्णवादातिदेशिकाङ्ग-
योगेन विकृतिभूतानां प्रकरणादीनां नाटकं प्रकृतिः । तदेतदाह—प्रकृतिरन्ये-
धामिति ॥ फलस्त्वान्यमधिकारः । तद्वावधिकारी । अधिकारेणाधिकारिणः वा
निर्वृत्तमाधिकारिकं प्रधानम् । वृत्तशब्देनात्र प्रख्यातमुपनिषत्तं चेतिवृत्तं विवक्षितं
तद्युक्तमित्यर्थः । प्रधानमित्यनेन रसान्तराणामङ्गत्वेनानुपवेशः सूच्यते । प्रख्या-
तो रामायणादिप्रसिद्धः नायको धीरोदात्तो राजर्षिर्दिव्यो वा । तदुपेतं नाटकम् ।
एवमेवोक्तं दशरूपके—‘अमिगम्यगुणैर्बुक्तो धीरोदात्तः प्रतापवान् । कीर्तिकामो
महोत्साहहृष्यात्मा महीपतिः ॥ प्रख्यातवंशो राजर्षिर्दिव्यो वा यत्र नायकः ।
तत् प्रख्यातं विधातव्यं वृत्तमत्राधिकारिकम् ॥ यत्रानुचितं किञ्चिन्नायकस्य
रसस्य वा । विरुद्धं तत् परिह्राज्यमन्यथा वा प्रकल्पयेत् ॥’ इति । पूर्वैरङ्गो
नाम नाटकादौ कर्तव्यः प्रत्युहपरिपन्थी कर्मविशेषः । तदुक्तम्—‘यन्नाव्यवस्तुनः
पूर्वं रङ्गविघ्नोपशान्तये । कुदीलवाः प्रकुर्वन्ति पूर्वैरङ्गः स कीर्तितः ॥’ इति ।
तस्य प्रत्याहारादीति द्वाविंशतिरङ्गानि । तन्मध्येऽवश्यं कर्तव्या नान्दी । तदुक्तं
बादरायणेन—‘यद्यप्यङ्गानि भूयांसि पूर्वैरङ्गस्य नाटके । तथाप्यवश्यं कर्तव्या
नान्दी विघ्नोपशान्तये ॥’ इति । अतस्तत्स्वरूपं निरूप्यत इत्याह—तत्र
नान्दीति ॥ ‘चन्द्रनामाङ्किता प्रायो मङ्गलार्थपद्योज्ज्वला । आशीर्नेमस्त्रिया
वस्तुनिर्देशो वा प्रकल्प्यते ॥’ इत्यादिविशेषोऽप्यत्र द्रष्टव्यः । असाधारणत्वं-
मस्या निवारयन् व्याचष्टे—नाटकादीति ॥ स्पष्टमन्यत् ॥ ३४—३७ ॥

रेऽष्टपदा नान्दी । अनर्घराघवे द्वादशपदा । बालरामायणे द्वाविं-
शतिपदा । कैश्चिन्नान्धां पदनियमो नाभ्युपगतः ।

नान्द्यनन्तरं प्रविष्टेन सूत्रधारेण रत्नप्रसाधनपुरःसरं भारती-
वृत्त्याश्रयणेन श्लोकैः काव्यार्थः सूचनीयः । तथोक्तं दशरूपके—

‘रत्नं प्रसाध्य मधुरैः श्लोकैः काव्यार्थसूचकैः ।

श्रुतुं कंचिदुपादाय भारतीं वृत्तिमाश्रयेत् ॥’ इति ।

एषा प्रक्रिया नाटकस्यैव मुख्यः ।

अथ प्रकरणम्—

उत्पाद्येनेतिवृत्तेन धीरशान्तप्रधानकम् ।

शेषं नाटकतुल्याङ्गं भवेत् प्रकरणं हि तत् ॥ ३८ ॥

अथ भाणः—

अनन्तरकर्तव्यमाह—नान्द्यनन्तरमिति ॥ सूत्रधारेण द्वितीयेन । रत्नप्रसाधनं
नाम समापतावुपविष्टे रत्नप्रविष्टसाम्प्रदायिकसंपादितो यवनिकापगमाविर्भूतपान-
विशेषप्रकीर्णपुष्पाञ्जलिपरिष्कृतो नृत्तगीतवाद्यविशेषप्रयोगो केवलीतवाद्यवि-
शेषप्रयोगो गीतादिरेकैकशः प्रयोगो वा । एतच्च ‘संगीतशैर्बुधैः सार्धं
नायके प्रेक्षके स्थिते । प्रविश्य रत्नभूमिं ते तिष्ठन्तः सांप्रदायिकाः ॥’
इत्यादिना सङ्गीतरत्नाकरे प्रपञ्चितम् । तदपेक्षायां तत्रैव द्रष्टव्यम् ।
अत्रार्थे संवादमाह—रत्नमिति ॥ भारत्या लक्षणमुक्तम् । अत्र स्वोक्ति-
संवादवाक्यगतयोः काव्यार्थसूचनभारतीवृत्त्याश्रयणयोर्द्वेष्ट्यविधेयभाववैरूप्यं फ-
लभेदाभावाच्च दोषायेति द्रष्टव्यम् । ‘नाटकेऽङ्का न कर्तव्याः पञ्चन्यूना दशा-
धिकाः’ इति विशेषोऽपि द्रष्टव्यः । अस्याः सामग्र्या असाधारणत्वमाह—एषेति ॥
मुख्या नियतेत्यर्थः । प्रकरणं लक्षयति—उत्पाद्येनेति ॥ इतिवृत्तेनोपलक्षितम् ।
शेषं वस्तु । नाटकतुल्यान्यङ्गान्यामुखादीनि यत्र तत् तथोक्तम् । अयमतिदेशो
यथायोगमुत्तरत्रायामुपजनीयः । धीरशान्तप्रधानकमित्यत्र प्रधानग्रहणमुद्देश्य-
धर्मान्तरसूचकम् । तानि च दशरूपके—‘अथ प्रकरणे वृत्तमुत्पाद्यं श्लोकसंश्रयम् ।
अमात्यविप्रवणिजामेकं कुर्याच्च नायकम् ॥ धीरप्रशान्तं सापायं धर्मकामार्थ-
तत्परम् । शेषं नाटकवत् संधिप्रवेशकरसादिकम् ॥’ विषदन्तरितार्थसिद्धिः सा-
पायः । किंच ‘त्रेधात्र नायिका ज्ञेया कुलक्षी गणिकोभयम् । तद्वशाद्रूपकं त्रेधा
तृतीयं धूर्तसंकुलम् ॥ गणिका प्राकृतं ब्रूते कुलक्षी संस्कृतं तथा ।’ इति
विकृत्यन्तरापेक्षया संध्यादीनां प्रकर्षेण करणात् प्रकरणम् ॥ ३८ ॥ भाणं लक्ष-

भारतीवृत्तिभूयिष्ठं शौर्यसौभाग्यसंस्तवैः ।

सूच्येते वीरभृङ्गारौ विटेन निपुणोक्तिना ॥ ३९ ॥

कल्पितेनेतिवृत्तेन धूर्तचारित्रवर्णनम् ।

एकोऽङ्को मुखनिर्वाहौ यत्र भाणः स संमतः ॥ ४० ॥

अथ प्रहसनम्—

यत्र सन्ध्यङ्गवृत्त्यङ्गवर्णनं भाणवन्मतम् ।

हास्यो रसः प्रधानं स्याद्भवेत्प्रहसनं हि तत् ॥ ४१ ॥

तच्च त्रिविधम् । शुद्धं वैकृतं संकीर्णं चेति । तत्र शुद्धम्—

पाषण्डविप्रप्रभृतिचेटीचेटसमाकुलम् ।

वेषभाषादिसहितं शुद्धं हास्यवचोऽन्वितम् ॥ ४२ ॥

अथ वैकृतम्—

कामुकादिवचोवेषैः षण्डकञ्चुकितापसैः ।

प्रहासाभिनयप्रायं वैकृतं तत्प्रकीर्त्यते ॥ ४३ ॥

अथ संकीर्णम्—

यद्वीध्यङ्गैः समाकीर्णं संकीर्णं धूर्तसंकुलम् ॥ ४४ ॥

यति—भारतीति ॥ शौर्यसौभाग्ययोः संस्तवैः । धूर्ता यूतकरादयस्तेषां चारित्रं स्वेनान्येन बालुभूतमिति भावः । स्पष्टमन्यत् । एकपात्रप्रयोज्येऽस्मिन्कुर्यादकाशभाषितम् । अन्येनानुक्तमन्यन्यो वचः श्रुत्वेव यद्देत् ॥ इति किं भणसीत्येतद् भवेदाकाशभाषितम् । लास्याङ्गदशकं चात्र योज्यं गेषपदादिकम् ॥ भावप्रकाशिकाद्येषु तत्प्रपञ्चः परीक्ष्यताम् । अत्रोपरम्यतेऽस्माभिरतिविस्तरमीरुभिः ॥ यत्रैक एव विटः स्वकृतं परकृतं वा भारतीवृत्तिभूयिष्ठं भणति स भाणः ॥ ३९-४० ॥ प्रहसनं लक्षयति—यत्रेति ॥ हास्यवचःप्रचुरत्वादिवं प्रहसनमुच्यते । तत्र शाक्यश्रोत्रियादिवेषभाषाविशिष्टं शुद्धम् । विटकामुकशुद्धकञ्चुकिप्रमुखवचोवेषानुकारि वैकृतम् । वीध्यङ्गविशिष्टं धूर्तचेष्टितसंकुलं संकीर्णम् । तदेतत् त्रिविधं विभज्य क्रमेण लक्षयति—तद्येत्यादिना ॥ तत्र शुद्धमाह—पाषण्डेति ॥ पाषण्डाः शाक्यादयः । विप्रा जातिमान्नोपजीविनोऽस्थन्तभृजवो वा । प्रभृतिपदेन तादृशा एव वैद्यादयो गृह्यन्ते । चैव्यादयो लक्षितचराः । प्रधानभूतहास्यरसविभावभूतैरतैः समाकुलम् । वेषभाषादिसहितमिति ॥ अर्थादितेषामेवेति गम्यते । विकृतमाह—अथेति ॥ कामुकादयो भुजङ्गाद्याः । तेषां वचोवेषौ येषां तैस्तयोक्तैः । तथा षण्डकञ्चुकितापसैस्तद्वेषभाषायुक्तैरेवान्वितमिति शेषः । संकीर्णमाह—यदिति ॥ वीध्यङ्गैरुद्धास्यकादिभिः । धूर्ताश्चोरयूतकरादयः ४१-४४

अथ डिमः—

यत्र वस्तु प्रसिद्धं स्याद्वृत्तयः कैशिकीं विना ।
 नेतारो देवगन्धर्वयक्षरक्षोमहोरगाः ॥ ४५ ॥
 भूतप्रेतपिशाचाद्याः षोडशात्यन्तमृद्धताः ।
 हास्यभृङ्गाररहिता रसा रौद्रप्रधानकाः ॥ ४६ ॥
 चत्वारोऽङ्काः संधयश्च चत्वारो मर्शवर्जिताः ।
 मायेन्द्रजालसंग्रामभूर्यचन्द्रग्रहादयः ॥
 शेषं नाटकवत् सर्वं स डिमः परिकीर्त्यते ॥ ४७ ॥

अथ व्यायोगः—

यत्र ख्यातेतिवृत्तं स्यादुद्धतो नायको मतः ।
 गर्भावमर्शराहित्यं डिमवद्रसपोषणम् ॥
 एकवासरकार्यं च स व्यायोगो महारणः ॥ ४८ ॥

अथ समवकारः—

यत्रासुखं नाटकवत् संधयो मर्शवर्जिताः ।

डिमं लक्षयति—यत्रेति ॥ प्रसिद्धं वस्तु त्रिपुरदाहादयः । वृत्तयः कैशिकीवर्ज-
 स्तिष्ठः । रसा दीप्ता एव । अत एवोक्तम्—‘शृङ्गारहास्यविधुरैः रसैर्दीप्तैर्निरन्तरः’
 इति । अतः शान्तरसस्य प्रसक्तिरेव नास्तीति भावः । रौद्रः स्थायित्वेन प्रधानं
 येषां ते रौद्रप्रधानकाः । मर्शो विमर्शः । मायादयोऽनुभावाः । तत्र मायेन्द्रजा-
 लयोर्लक्षणं भावप्रकाशे—‘सद्रूपोद्भावना माया स्यात् एवाकृतः पुरा । अथवान्य-
 पदार्थानामन्यथा कृतिरेव वा ॥ अदेशकालपारोक्ष्यं परोक्षस्यैव वस्तुनः । मन्त्रौ-
 षधादिभिः सोऽयमिन्द्रजाल इतीरितः ॥’ इति । चन्द्रग्रहादय इत्यत्रादिशब्दे-
 नोल्काचिर्घातादयो गृह्यन्ते । गतमन्यत् । डिम सङ्घात इति घातोः नायकसं-
 घातव्यापारात्मकत्वात् डिम इति धनिकः ॥ ४५—४७ ॥ व्यायोगं लक्षयति—
 यत्रेति ॥ शान्तशृङ्गारहास्यरहिता रौद्रप्रधानकाः मर्शरसाः कैशिकीवर्जमितरवृत्त-
 यथेत्येतद्दिमवद्रसपोषणमित्यतिदेशेन लभ्यते । अस्त्रीविमितोऽत्र महारणः ।
 तदुक्तम्—‘अस्त्रीनिमित्तसंग्रामो जामदग्न्यजयो यथा ।’ इति । व्यायुज्यन्ते-
 ऽस्मिन् बह्वः पुरुषा इति व्यायोगः ॥ ४८ ॥ समवकारं लक्षयति—
 यत्रेति ॥ शेषं नाटकतुल्याङ्गमित्यतिदेशानुषङ्गादेवानुपदिष्टासुखादखिलाङ्गलभे-
 ऽप्यत्रासुखं नाटकवदित्यतिदेशो रूपकाण्यमिदमावश्यकमिति सूचनायेति
 द्रष्टव्यम् । एककार्याणामपि नायकानां पयोविमथने सुखालक्ष्मीप्रमुखफल-

नेतारो द्वादश पृथक्फला देवासुरादयः ॥ ४९ ॥
 वीरप्रधानाश्च रसास्त्रयोऽङ्कास्तेषु च क्रमात् ।
 वस्तुस्वभावदैवारिकृताः स्युः कपटास्त्रयः ॥ ५० ॥
 पुररोधरणान्यादिनिमित्ता विद्रवास्त्रयः ।
 धर्मार्थकामानुगुणास्त्रयः शृङ्गाररीतयः ॥ ५१ ॥
 प्रथमेऽङ्के निबद्धन्या कथा यामत्रयावधिः ।
 यामावधिर्द्वितीयेऽङ्के तृतीयेऽङ्केऽर्धयामिका ॥
 असौ समवकारः स्याद्विध्यङ्गैः कश्चिदन्वितः ॥ ५२ ॥

अथ वीथी—

यत्र भाणवदज्ञानां कृत्तिर्बुचिस्तु कैशिकी ॥ ५३ ॥
 शृङ्गारः परिपूर्णत्वात् सूचनीयोऽतिभूयसा ।
 उद्धात्यकादीन्यङ्गानि सा वीथी वीथिवन्मता ॥ ५४ ॥

भेद इत्याह—नेतार इति ॥ वीरप्रधाना इत्यनेन शृङ्गारादीनामष्टके-
 नानुप्रवेशः । अत एवात्र मन्दकैशिक्यो वृत्तयश्चेति गम्यते । त्रयोऽ-
 ङ्का इति ॥ प्रथमेऽङ्के मुखप्रतिमुखयोर्द्वितीये गर्भस्य तृतीये निर्वहणस्य च
 निबन्धो द्रष्टव्यः । अङ्कत्रये कपटविद्रवशृङ्गारत्रिकाणां त्रयाणां क्रमेण निबन्ध-
 इत्याह—तेषु च क्रमादिति ॥ कपटो नाम मोहः । तदुक्तं भावप्रकाशे—
 ‘कपटस्य स्वरूपं तु भ्रमो मोहात्मकः स्मृतः’ इति । स च निमित्ताधुरोधेन
 त्रिविध इत्याह—वस्तुस्वभावेति ॥ वस्तुस्वभावकपटः क्रूरसत्त्वादिसंभवः ।
 दैविकः कपटो बह्विधवशादादिसंभवः ॥ शत्रुजः कपटस्तत्र संग्रामादिसमुद्भवः ॥
 कपटजन्यं पलायनं विद्रवः । सोऽपि कपटवत् त्रिविध इत्याह—पुररोधेति ॥
 पुररोधरणादिनिमित्तोऽरिकृतो विद्रवः । अन्यादिनिमित्तो दैविको विद्रवः । व्याल-
 न्याघ्रादिनिमित्तो वस्तुस्वभावकृतो विद्रवः । वृतादिजनितः कामो वर्मशृङ्गारः ।
 महाराज्याद्यर्थप्राप्तिहेतुरर्थशृङ्गारः । परदारसुरापानादिसुखललितः कामशृङ्गारः ।
 अङ्कप्रयवर्तिनो वस्तुनः कालनियममाह—प्रथमेऽङ्के इत्यादि ॥ यथालाभमुद्धा-
 त्यकादीनामनुप्रवेश इत्याह—वीथ्यङ्गैरिति ॥ समन्तादवकीर्यन्तेऽस्मिन्नर्थ-
 इति समवकारः । शेषं स्पष्टम् ॥ ४९—५२ ॥ वीथीं लक्षयति—यत्रेति ॥
 एकोऽङ्को मुखनिर्वाहावित्यादिको भाणवदित्यतिदेशलभ्यः । विशेषमाह—बुचि-
 रित्यादिना ॥ शृङ्गारोऽतिभूयसा सूचनीय इत्यनेन रसान्तराणामत्यल्पशः
 सूचनं गम्यते । उद्धात्यकादीनि प्रस्तावनायामुक्तानि । यत्रैवं सामग्री सा वीथी ।
 वीथीवदज्ञानां भाणवत् पङ्क्तिबद्धा मता । एकपात्रेण पात्रद्वयेन वा योगोऽ-

अथाहुः—

यत्रेतिवृत्तं प्रख्यातं प्रधानं करुणो रसः ।

स्त्रीणां विलासो वाग्युद्धं नेतारः प्राकृता नराः ॥

माणवत् संधिवृत्त्यादि स उत्पद्योऽङ्गसंज्ञकः ॥ ५५ ॥

अथेहामृगः—

मिश्रमीहामृगे वृत्तं चतुरङ्गं त्रिसन्धिकम् ।

मर्त्यदिव्यौ च नियमाभायकप्रतिनायकौ ॥ ५६ ॥

धीरोद्धतौ स्त्रियं दिव्यां हर्तुकामौ च कामुकौ ।

अवधं युद्धमन्योन्यमाभासरसयोस्तयोः ॥ ५७ ॥

एषा प्रक्रिया दशरूपकोक्तरीत्यनुसारेण ।

ग्रान्यतोऽवगन्तव्यः । इदमप्यशानुसंधेयम् । ‘अस्यां प्रायेण लास्याङ्गदशकं योजयेज वा । सामान्या परकीया वा नायिकात्रानुरागिणी ॥ वीथ्यङ्गप्रायवस्तु-
त्वाच्चोचिता कुलपालिका । लक्ष्यमस्मास्तु विज्ञेयं माधवीवीथिकादिकम् ॥’
इति ॥ ५४ ॥ अङ्गं लक्षयति—यत्रेति ॥ इतिवृत्तं प्रख्यातमुत्पाद्यं वेति केचित् ।
प्राकृता दिव्यव्यतिरिक्ताः । अत एव शारदातनयेनोक्तम्—‘दिव्यैरयुक्तः पुरुषैः देवै-
रन्यैः समन्वितः’ इति । सुगममन्यत् । य एवंविधः सोऽयं पुत्रादीनामिव प्रा-
कृतनायकादीनामाश्रयत्वादङ्ग इति संज्ञितः । अयमङ्गो नानाप्रकारेति लक्षण-
मुल्लङ्घ्य सृष्टत्वादुत्पद्य इत्युच्यते । अत एवोत्पद्यिकाङ्ग इति नाटकान्तर्गताङ्गव्य-
वच्छेदार्थमिति धनिको व्याचष्ट ॥ ५५ ॥ ईहामृगं लक्षयति—मिश्रमिति ॥
गर्भावसंशरहिताश्रयः संधयो यस्मिस्तत् त्रिसन्धिकम् । आभासरसयोः अनुराग-
अन्यनायिकानुरक्तत्वादिति भावः । अत एवोक्तं दशरूपके—‘दिव्यस्त्रियमनि-
च्छन्तीमपहारादिनेच्छतः’ इति ॥ अवधं युद्धम् अकायुद्धकल्पमित्यर्थः ।
गतमन्यत् । मृगवदलभ्यां नायिकां नायकोऽस्मिन् ईहते ईहामृगः । अस्या
रूपकसामग्र्याः स्वोन्मेषमूलत्वं वारयति—एषेति ॥ ५६—५७ ॥

नाटकोदाहरणप्रारम्भः ।

तत्र साङ्गं नाटकमुदाह्रियते ।

भद्रां कौतुकवेदिमागतवतोरन्योन्यमासेदुषोः ।

शैलैर्मरुहिमाचलप्रभृतिभिर्देवैर्हरीन्द्राविमिः ।

व्याप्तां पार्श्वयुगे पुरोऽम्बुजमुवा पञ्चाच्च मेनादिभिः ।

साध्वीभिः शिष्योरपाङ्गसरणिर्वैवाहिकी पातु वः ॥१॥

एषा द्वाविंशतिपदा नान्दी । अस्यां विवाहप्रवृत्तयोः शि-
वयोः वर्णनया सकलनरेन्द्रपरिकरस्य प्रतापरुद्रस्य काकतीय-
राज्यलक्ष्मीप्राप्तिर्नाटकप्रयोजनरूपा किञ्चिदर्धशक्यता सूच्यते ।

देयात् सिद्धिं महालक्ष्मीर्जगद्रक्षाधुरंधरा ।

विष्णुवक्षःस्फुरन्मालाविहितालयतोरणा ॥ २ ॥

एषा च नान्दी प्रतापरुद्रराज्यलक्ष्मीमङ्गलविधिलक्षणा ।

नान्द्यन्ते सूत्रधारः । (समन्तादवलोक्य सहर्षम्)

केवलोद्देशलक्षणाभ्यां रूपकसामग्र्या दुर्ग्रहत्वाद्व्यपकान्तराणामेतदुदाहरणे-
नोदाहृतकल्पत्वं हृदि निधाय जिज्ञासुजनानुग्रहार्थं नाटकमात्मसोदाह्रियत इति
प्रतिजानीते—तत्रेति ॥ अथ साङ्गं नाटकमुदाहर्तुमारभमाणो विद्यानायस्तत्प्रत्यु-
हपरिपन्थिनः पूर्ववक्तव्यं प्रधानाङ्गभूतामार्शीरूपमङ्गलान्वितां नान्दीमादावुदा-
हरति—भद्रमिति ॥ भद्रां विचित्रवितानमगितोरणादिपरिष्कारेण मङ्गलम् ।
पार्श्वयुगे वधूवरप्रत्यसन्नैर्मरुहरेप्रभृतिभिर्व्याप्ताम् । पुरोभागेऽम्बुजमुवा याशि-
केन गृह्यता । तदुक्तं श्रीकण्ठलीलायां कल्याणकाण्डे—‘दाता महीभृतां नायो
होता देवश्चतुर्भुक् । वरः पशुपतिः साक्षात् कन्या विश्वारणिस्तथा ॥’ इति ।
मेना हिमाचलमहिषी । तदादिभिः साध्वीभिः पुरन्धीभिः पञ्चाङ्गाणे व्याप्तां
कौतुकवेदिं विवाहोत्सववितर्दिकामागतवतोः प्राप्तयोः अन्योन्यमासेदुषोर्चथा मिथः
संस्पर्शस्तथासीनयोरित्यर्थः । यथास्थानमुपविश्यान्वारब्धाभ्यामित्यापस्तम्बस्मर-
णात् । शिवयोः पार्वतीपरमेश्वरयोः । ‘पुमान् स्त्रिया’ इत्येकशेषः । विवाहे
भवा वैवाहिकी । अपाङ्गसरणिरन्योन्यदर्शनमित्यर्थः । इदमपि तत्रैवोक्तम् ।
‘देवोऽपि देवीमालोक्य क्षलज्वां हिमशैलज्वाम् । न तृप्यति नतापाक्षी सा च
देवं वृषध्वजम् ॥’ इति । स वः पारिवर्ति संबन्धः । लक्ष्येण लक्षणं योजयति—
एषेति ॥ नान्द्यन्ते इति ॥ नान्दी प्रयुज्य पूर्वसूत्रधारे विनिर्गत इत्यर्थः ।
सूत्रधार इति ॥ द्वितीयो नटाक्षय इत्यर्थः । रङ्गं प्रविष्ट इति शेषः । इदमनुपदमेव
रङ्गं प्रसाध्येत्यादिना तत्कृत्यमुक्तं, तदाह—समन्तादिति ॥ सहर्षं सूचन-

कथमासूत्रित एव समन्ततो रङ्गमङ्गलविधिः ।

तथाहि—

आविष्कुर्वन्ति मुरजाः सर्वतः शब्दमाधुरीम् ।

सङ्गीतोपनिषद्विद्यां वीणाः प्रस्तावयन्त्यमूः ॥ ३ ॥

एतद्रङ्गप्रसाधनम् ।

(सप्रहर्षम्)—

भूभृत्सुतामहादेवौ पितरौ यस्य विश्रुतौ ।

नरनागाकृतिः श्रीमान् स देवः श्रेयसेऽस्तु वः ॥ ४ ॥

मात्रादेव सांप्रदायिकैः सचद्रमानद्वादिकमिति सप्रसादमित्यर्थः । त्रिविधं रङ्गप्रसाधनमुक्तम् । तत्र द्वितीयमुदाहरति—आचिरिति । शब्दानां वाद्य-विशेषाणां माधुरीं श्रोत्रप्रियत्वम् । माधुर्यशब्दात् व्यञ्जनात् स्वीकृत्यये 'हलस्तद्धितस्य' इति श्लोके माधुरीति सिद्धम् । अत एवाह वामनः—'प्यनः फित्करणादीकारो बहुलम्' इति । सङ्गीतोपनिषत् संगीतरहस्यम् । तामेव विद्याम् । उभयत्र मौरजिका वैणिकाश्च लक्ष्यन्ते । अथ श्लोकैः काव्यार्थसूचकै-रित्यादिना भारतीयवृत्त्याश्रयणमुक्तम् । तदुदाहरति—भूभृदिति ॥ यस्य देवस्य भूभृत्सुतामहादेवौ पार्वतीपरमेश्वरौ पितरौ मातापितराविति विश्रुतौ । 'पिता मात्रा' इत्येकशेषः । कदाचिच्छीलया गौरीगिरीशौ गजाकारेण विहर-माणौ गजाननमजीजनताम् । तदुक्तं स्कान्दपुराणे—'प्रशस्तमगमातङ्गपु-र्भूत्वाय भूतपः । भ्रममाणो बने तस्मिन् व्रीडां स्वीकृतवान् विभुः ॥ तमालो-क्य महादेवी महेशेच्छालुवर्तिनी । करिणीरुपमास्थाय तेन सा विचचार ह ॥' इत्यादिना । एकस्मिन्नर्थे नरस्येतरस्मिन् करिणश्चाकृतिर्यस्य सोऽयं नरनागा-कृतिः । तथापि श्रीमान् रमणीयः । स देवो गणेशो वः सामाजिकानां श्रेयसेऽ-स्तिवति वाच्यार्थः । सूच्यार्थस्तु यस्य कथानाथकस्य भूभृत्सुता राजपुत्री सुम्म-हम्बा महादेवस्तन्नामको महाराजः पितराविति विश्रुतौ । नरनागा नरश्रेष्ठाः । 'सिंहशार्ङ्गलनागाद्याः पुंसि श्रेष्ठार्थगोचराः' इत्यभिधानात् । उपमितसमासः । तदाकृतिः नलनहुषदिलीपादिसदृश इत्यर्थः । स देवो राजा । 'देवः सुरे बने राशि' इति विश्वः । अत्र द्वयोरप्यर्थयोर्वाच्यत्वाभावात् श्लेषः । नापि शब्द-शक्तिमूल उपमालंकारध्वनिः । संबन्धान्तरे संभ्रजति सादृश्यमूलकत्वकल्पनान-पेक्षणात् । किं तु सूचकत्वसंबन्धाच्छब्दशक्तिमूलो वस्तुध्वनिः । अत एवो-क्तमलंकारसर्वस्वे श्लेषालंकारप्रस्तावे—'यत्र सूचनव्यापारोऽस्ति तत्र शब्द-शक्तिमूलो वस्तुध्वनिर्बोद्धव्यः' इति । अतुं कंचिदुपादायेतीमंशमुदाहरति—

(ऊर्ध्वमवलोक्य)—चिरादनुकूलेन कालेनापगतदुर्दिनानि दिङ्-
मुत्तानि । यतः—

विहरत्राजहंसश्रीर्विलसन्मित्रमण्डलः ।

प्रसाधयति सन्मार्गं प्रसन्नः शरदागमः ॥ ५ ॥

काव्यार्थसूचकाभ्यां श्लोकाभ्यामृतुसमाश्रयणेन संस्कृत-
प्रायनराश्रितवाग्व्यवहाररूपा भारती वृत्तिः कथिता ।

(सविनयमुपसृत्य समामिमुखमञ्जलिं बद्धा)

भो भो मध्यमभुवनभागधेयविवर्तस्वैकशिलानगरपुण्यराशेः का-
कतीयकुलदेवतायाः स्वयंभूदेवस्य सततमहोत्सवमासेदिवांसो विद्वां-
सः, कलार्णवनाट्यवेदाचार्यस्य पुत्रमभिनयदर्पणं मामभिमतरूपक-
प्रयोगानुज्ञया परमनुगृहीत ।

(आकाशे कर्णं दत्वा) किं ब्रूथ ।

‘यस्मिञ्जगन्मङ्गलमस्ति वस्तु यस्यै स्वयंभूः स्पृहयत्यजस्रम् ।

तच्छ्रोत्रयोल्लोचनयोः पथां नः शृङ्गाटकं नाटकमाविरस्तु ॥ ६ ॥’

इति ।

ऊर्ध्वमित्यादिना ॥ विहरन्ती राजशब्दस्य हंसानां च श्रीयत्र स तथोक्तः अन्यत्र
राजहंसा राजश्रेष्ठास्तल्लक्ष्मीविहारभूमिरित्यर्थः । विलसत् प्रकाशमानं मित्रमण्डलं
सूर्यमण्डलमन्यत्र सुहृत्समूहो यत्र स तथोक्तः । प्रसन्नः एकत्र मेधापगमादन्यत्र स्वमा-
नामेति भावः । सन्मार्गं नक्षत्रमार्गमन्यत्र साधुमार्गम् । प्रसाधयति भूषयति । अत्र
प्रस्तुतशरद्विशेषणसाम्येनाप्रस्तुतराजसूचनात् समासोक्तिः । अत एवेदं गुणीभूतव्य-
ङ्ग्यं न पुनः पूर्ववत् ध्वनिरिति बोद्धव्यम् । लक्ष्ये लक्षणं योजयति काव्यार्थेति ॥
अथ सामाजिकानुग्रहमाशास्ते—सविनयमित्यादिना ॥ भागधेयविवर्तस्य
भाग्यपरिपाकस्य । कलार्णवो नाम नाट्यवेदाचार्यः । आकाशभाषितेन तक्षीय-
मुत्तरमाह—आकाश इति ॥ तल्लक्षणं तु ‘किं ब्रवीष्वेवमित्यादि विना पात्रं
ब्रवीति. यत् । श्रुत्वेवानुक्तमप्येकस्तत् स्यादाकाशभाषितम् ॥’ इति । यस्मि-
न्निति ॥ स्वयंभूरीश्वरो यस्यै वस्तुने अजस्रं स्पृहयति । ‘स्पृहेरीप्सितः’ इति
संप्रदानत्वाच्चतुर्थी । जगन्मङ्गले तद्वस्तु यस्मिन्नाटकेऽस्तीति योजना । नाविका-
भिनयेन श्राव्यत्वादितरामिनयेन दृश्यत्वाच्चाह—श्रोत्रयोरित्यादि ॥ शृङ्गाटकं
चतुष्पथम् तन्नाटकमाविरस्तु । इतिशब्द उत्तरसमाप्तौ । संवादेन संतुष्यन्नुत्तरार्थ-

(सहर्षम्) अस्मन्मनोरथसंवाद्येव परिषदादेशः । यत् प्रतापरुद्र-
चरितानुबन्धः प्रबन्धः सामाजिकानां मनसि वर्तते । अहो सर्व-
सुषटितमनुविधाना विधाना । यतः

सभा स्वयंभूपरमेश्वरस्य प्रतापरुद्रस्य गुणा महार्घाः ।

अहं च नाट्यश्रुतिपारदश्चा सुधामुचस्तस्य कवेश्च वाचः ॥ ७१॥

एषा प्रशंसयाभिमुखीकरणरूपा भारतीवृत्तेरङ्गं प्ररोचना ।

(सविमर्शम्) कथमस्मत्प्रेयसी संगीतशारिका चिरञ्जति ।

(प्रविश्य) नटी—(पुरोऽवलोक्य) (सस्पृहम्)—

*किं भारद्वाज सुज्वह मंजीररवो सहाए विहरंतीए ।

अहं संगोअसुइ व्वा विण्णादं गट्ठप्पमुहत्तूरणिणाओ ॥ ८ ॥

एतत्साम्यादनेकार्थयोजनरूपं त्रिगतं प्रस्तावनाङ्गम् ।

(उपसृत्य)—अस्मि इअस्मि आणेवदु को णिओओ अणुचिट्ठीअदुत्ति ।

सूत्रधारः—आर्ये

यदेहे कलकण्ठनादमधुरं गास्यामि गीतिं ध्रुवां

लास्यं चारुभिरङ्गहारललितैराविष्करिष्यामि यत् ।

*किं भारत्याः धूयते मंजीररवः सभायां विहरन्त्याः ।

अथ संगीतश्रुतिर्वा विज्ञातं नाट्यप्रमुखतुर्वचिनादः ॥

†आर्य इयमस्मि । आज्ञापयतु को नियोगोऽनुग्रीयतामिति ।

मुक्तादयति—सहर्षमिह्यादि ॥ अघटमानघटकं दैवानुकूल्यं जातमित्याह—
अहो इति ॥ सभा गुणप्राहिणीति भावः । महार्घा महामूल्याः । नयनामाश्रा-
यो नाट्यम् । ‘छन्दोगौक्थिक’ इति प्यप्रत्ययः । तस्य श्रुतिशब्देन श्रुतश्रु-
दिवत् समानाधिकरणसमासः । तस्याः पारं दृष्टवान् नाट्यश्रुतिपारदश्च । इहोः
कनिष् । सुधामुचोऽमृतवर्षिण्यः । प्ररोचनामुदाहरणे योजयति—प्रशंसयेति ॥
प्रस्तुतार्थस्येति शेषः । अभिमुखीकरणरूपेति ॥ सामाजिकानामिति शेषः ।
‘प्रेक्षकाद्यनुमुखीकारः प्रस्तुतार्थप्रशंसा प्ररोचना’ इति लक्षणात् । किमिति ॥
भारद्वाज इत्यत्र एकारस्य ‘एदोतोः कश्चित् स्वरूपेण ह्रस्वः’ इति ह्रस्वः । एव-
मन्यत्रापि वृत्तानुसारेण दृष्टव्यम् । लक्ष्ये लक्षणं योजयति—एतदिति ॥ प्रस्ता-
वनाङ्गमित्यनेन पूर्वराज्ञात्रिगतव्यवच्छेदः । सूत्रधारो विलम्बपती नदीमुपाल-
भते—यदिति ॥ ध्रुवालक्षणं वक्ष्यामः । माधुर्यं गायत्रीविशेषगुणः । तदुक्तं

रम्यं यत् किल रङ्गमङ्गलविधिं संपादयिष्याम्यहं

प्रागित्युक्तवती तदद्य निपुणे निर्व्यूढमेवं त्वया ॥ ९ ॥

एतत् प्रियसदृशैरप्रियैर्वाक्यैरुपालम्भनाच्छलम् ।

नटी—(सभयं) *णट्टसामग्रीं सज्जीकातुं विलम्बितम् । सज्जी-
किया कस्तु एसा । केण एण रुक्कएण पओओ उअक्कमीअदु ।

मूत्रधारः—नन्यिदमेव रूपयतु । (इति पत्रिकां ददाति ।)

नटी—(शुद्धीत्वा संस्कृतमाश्रित्य वाचयति ।)

तेजःपर्यायहरयोः किं किं संबोधनं मतम् ।

किमाशीर्वादविषयो विद्यानाथकृतिश्च का ॥ १० ॥

(समन्दस्थितं) †णिगूढत्वं स्तु एदं छेआणं वअणं पडिभादि ।

कीरिसं उत्तरं णिरुवेदु अज्जो ।

*नाट्यसामग्रीं सज्जीकर्तुं विलम्बितम् । सज्जीकृता खल्वेषा । केन पुनः
रूपकेण प्रयोग उपकम्यताम् ।

† निगूढार्थं खल्वेतच्छेकानां वचनं प्रतिभाति । कीदृशमुत्तरं निरूपयत्वार्थः ।

शाङ्गदेवेन—‘रूपयौवनशालिन्यां गायन्त्यो गातृवन्मताः । माधुर्यधुर्यध्वनयश्चतुरा-
श्चतुरप्रियाः ॥’ इति । चाक्रमिः प्रियदर्शनैः अङ्गहारेषु ललितैः ललितादिसुकुमाराङ्ग-
हारैरित्यर्थः । ‘सप्तमी शौण्डैः’ इति बहुवचनेनाद्यर्थलाभः । लास्यं सृष्टनर्तनम् ।
‘लास्ये तु मुकुमाराङ्गं भकरञ्जवर्धकम्’ इति लक्षणात् । गास्थानीत्यासीनां स्था-
निनोऽस्मदोऽहमिति विशेषणं ध्रुवागतनादीनामविलम्बसूचनार्थम् । अत्र ध्रुवागाना-
दिकं सर्वं निर्वहामीति प्रागुक्तवत्सा भवत्या सर्वमेवं निर्व्यूढमिति विपरीतलक्ष-
णया न निर्व्यूढमिति लभ्यते । अत्र नर्तनोपयोगिकरपादादिकर्मविशेषः करणं तल-
पुष्पपुटादि । तदुक्तं संगीतरत्नाकरे—‘स्यात् क्रिया करपादादेर्विलासेनावुद्वेगा ।
करणं वृत्तकरणं भीमवद्धीमसेनवत् ॥’ इति । तत्समुदायसाध्यो नर्तनप्रयोग-
विशेषः । अज्ञानासुचितदेशप्रापणेन हरप्रियाङ्गप्रयोगत्वेन वाङ्महारः इत्युच्यते ।
तदुक्तम्—‘अज्ञानासुचिते देशे हरणं सविलासकम् । अनेककरणोत्पाद्यमङ्गहारोऽ-
मिवायते ॥ यद्वा हारो हरस्यायं प्रयोगोऽङ्गैरिति स्मृतः ।’ इति । ललितादि-
लक्षणं बहुपेक्षामिह विस्तरभयाच्च लिख्यत इत्यन्यतो द्रष्टव्यम् । संस्कृतमाश्रि-
त्येति ॥ पत्रिकागतस्य स्वभाषितत्वाभावात् । वाचयति पठति । वचिरयं चौरा-
दिकः । नालिकाख्यमङ्गं वक्तुं गृहीत्वा प्रहेलिकामाह—तेज इति ॥ नालिका
लक्षणे सोपहासविशेषं कृताकृतमिति हृदयम् । अत एवोक्तम्—एषा निगू-
ढार्था नालिकेति ॥ णिगूढत्थमिति ॥ लेका विदग्धाः । कथं कथानायक-

सूत्रधारः—अयि सुव्यक्तमेतत् । प्रतापरुद्रकस्योणमिति प्रतीयत एव ।

एषा निगूढार्था नालिका ।

नटी—*कहं कहाणाञ्जअणामहेआणुबन्धमणोहरं वसु नाडअम् ।
यजाधोववदंकिअं तस्स रण्णो णाम कहं जाअति पुच्छीअदि ।

सूत्रधारः—श्रिये श्रूयताम् ।

तं सुजातं समुद्रीक्ष्य क्षोण्यां रविमिबोदितम् ।

प्रतापरुद्र इत्याख्यामकरोत् काकतीयश्वरः ॥ ११ ॥

अन्यथा—

विष्णोर्विश्वैकवीरस्य काकतीयकुले स्थितम् ।

अवतारमसुं ज्ञात्वा वीररुद्रं प्रचक्षते ॥ १२ ॥

नटी—†लोआणं कण्णजुअलस्स भाअहेएण एदं णामजुअलं
सुणीअदि । चिरस्स णट्टविज्जाणुवट्ठणं फलिअं, जेण लोअमंगलं
काकइणरिंदचरिअं अभिणिज्जइ ।

एतन्नाट्यप्रसङ्गेन प्रकृतकार्यावलगनादवलगितं द्वितीयम् ।

सूत्रधारः—अहो प्रज्ञासंवादोऽयमायुष्मत्याः, यदियं कवीनां
प्रभोत्तरमालिका । यथा किल—

किं लोकश्रवसोर्भाग्यं मङ्गलश्रवणं मुहुः ।

किं मङ्गलं प्रतापाङ्कुरुद्रस्य चरितानुतम् ॥ १३ ॥

*कथं कथानायकनामधेयानुबन्धमनोहरं खलु नाटकम् । प्रतापोपपदा-
कृतं तस्य राज्ञः कथं नामधेयं जातमिति पृच्छयते ।

†लोकानां कर्णयुगलस्य भागधेयेन एतन्नामयुगलं श्रूयते । चिरस्य
नाट्यविद्यानुवर्तने फलितं येन लोकमङ्गलं काकतिनरेन्द्रचरितमभिनीयते ॥

नामधेयानुबन्धमनोहरं खलु नाटकम् । अत्र कथमित्याशये । प्रतापोपपदाकृतं
तस्य राज्ञो नाम कथं जातमिति पृच्छयते । अत्र कथंशब्दः कारणवाची ।
'कारणेऽपि कथं तर्के विस्मये संपदुद्भवे' इति भावप्रकाशवचनात् । सूर्यसद-
शत्वात् प्रतापशब्द इति संज्ञा संजातेत्युत्तरमाह—तमिति ॥ वीरामतारत्वात् वीर-
रुद्रसंज्ञापि समभूदित्याह—विष्णोरिति ॥ लोकानां कर्णयुगलस्य भागधेयेनै-
तन्नामयुगलं श्रूयते । अभावलगितस्य द्वितीयं भेदमुदाहरति—चिरस्सेति ॥

एतत्प्रश्नोत्तरमालारूपमुद्धात्यकम् ।

नटी—*अय्यपरिअणेण सव्वं संपदीअदि ।

सूत्रधारः—आर्ये,

त्वया दारैरुदारश्रीर्नाट्यसंपादितं मम ।

प्रबन्धलक्ष्मी रीत्येव विदर्भफणितिरुपश ॥ १४ ॥

एष मिथःस्तोत्ररूपः प्रपञ्चः ।

नटी—†एआरिसगुणमहग्घपआवरुहचरिअं अहिकरिअंतस्स कङ्गो संपुण्णो सरस्सईपसादो ।

सूत्रधारः—आर्ये, एवमेव । तन्वेषा कविभारत्योर्वाकिलिः । यथा किल—

मातभारति वत्स किं तव कृपां याचेऽद्य किं प्रस्तुतं

जिह्वा काकतिवीररुद्रनृपतेः स्तोत्राय संनम्यति ।

ज्ञातं ते विहरन्तु वाग्लहरयः संध्यानटदूर्जटि-

त्वङ्गन्मौलितरङ्गिणीकलकलारम्भप्रियंभावुकाः ॥ १५ ॥

एषान्योन्यसंलापरूपा वाकिलिः ।

*आर्यपरिजनेन सर्वं संपाद्यते ।

†एतादृशगुणमहार्घप्रतापसूदचरितमधिकुर्वतः कवेः संपूर्णः सरस्वती-प्रसादः ।

प्रकृतकार्यं नाटकप्रयोगरूपम् । अद्वो इति ॥ प्रतापोऽङ्गिहं यस्य रुद्रस्य तथोक्तस्य । द्वितीय उद्धात्यकभेदोऽयमित्याह—एतदिति ॥ मिथः स्तोत्रमात्रमपि प्रपञ्चलक्षणं मत्वाह—अय्येत्यादिना ॥ त्वयेति ॥ दारैः कलत्रेण । 'भार्या जायाय पुभूञ्ज दाराः' इत्यमरः । विदर्भकविप्रिया फणितिर्विदर्भफणितिः तत्स्पृशा रीत्या वैदर्भ्या । कविभारत्योस्तुप्रत्युक्त्योक्तिरावृत्तिरूपां वाकिलिमाह—मातरिति ॥ अत्र मातृशब्देन कवेर्भारत्यां भक्तिविशेषः, वत्सशब्देन तस्यास्तस्मिन् वात्सल्यातिशयश्च सूच्यते । कविराह—तवेति । भारती प्रयोजनं पृच्छति—अद्येति ॥ कविस्तदाह—जिह्वेति ॥ भारती स्मरणमस्मिनीयैवाह—ज्ञातं ते इति ॥ प्रार्थनानिमित्तमिति शेषः । संध्यानटदूर्जटि-त्वङ्गन्मौलितरङ्गिणीकलकलारम्भस्य संख्याताण्डवप्रवृत्तखण्डपरशुदोध्यमानजटा-जूटविजृम्भमाणजाह्नवीकलोलकोलहलस्य प्रिया भवन्तीति प्रियंभावुकाः । तत्कल्पा इत्यर्थः । 'कर्तारि भुवः' इति खल्वप्रत्यये भुमागमः । वाग्लहरयो

नटी—*अम्हाणं ईरिसणरिंदचरिआणुऊळो गट्टाडंबरो होइ
ण वेत्ति सज्जसेण वेवइ मे हिअअम् ।

सूत्रधारः—(किञ्चित् साधये) आः किमुच्यते । निरवगा ननु
मन्नाट्यविद्यासामग्री । कीदृश्या पुनस्तव गीतयोम्यतया भविष्यते ।

नटी—†संगीतसारस्त महण्णवो उव्वेल्लिअदि । अवहाणज्जाण-
एत्तं आरुइदु अज्जो ।

एतदन्योन्यवाक्याधिक्यादधिवलम् ।

सूत्रधारः—चिरमवहित एवास्मि । नन्वियमुपक्रम्यते ध्रुवा— ।

नटकृतध्रुवागानप्रतिज्ञावचनं संभ्रमोदितमिति गण्डम् ।

नटी—(सस्मितं) ‡कहं अज्जो ध्रुवं गाअइ ।

सूत्रधारः—अयि कथमर्थोक्त एव, त्वरा 'नाट्यविद्या' इति शेषं
न जिघ्रति ।

एतदुक्तस्यान्यथायोजनरूपमवस्यन्दितम् ।

आर्ये, नूनं ध्रुवागानोत्सुकं तव चेतस्तदारभ्यतां गीतिः ।

*अस्माकमीदृशनरेन्द्रचरितानुकूलो नाट्याडम्बरो भवति न वेत्ति साध्व-
त्तेन वेपते मे हृदयम् ।

† संगीतसारस्य महार्णवं उद्वेल्यते । अवधानयानपात्रमारोहत्वार्यः ।

‡ कथमार्यो ध्रुवां गायति ।

वागवैखर्यः । विहरन्तु प्रवर्तन्ताम् । यदि ज्ञातमित्येकं वाक्यं तदा 'समान-
वाक्ये निघातयुष्मदस्मदादेशा वञ्चन्याः' इति नियमात् वाक्यान्तरवर्तिपदस्य
निमित्तत्वायोगात् पदात् परस्य युष्मदो विधीयमानः 'तेमयावेकवचनस्य'
इति तथादेशो न स्यात् । सूत्रधारः स्वसामर्थ्यमाविष्कुर्वन्नाह—
किञ्चिदित्यादि ॥ आः कोपे । नतुरवधारणे । योग्यतया सामर्थ्येन कथ्यो ।
नटी स्वसामर्थ्याधिक्यमाविष्करोति—संगीतेति ॥ संगीतसारस्य महार्णवं
उद्वेल्यते प्रवर्धते । अवधानयानपात्रमारोहत्वार्यः—अवहितो भवेत्यर्थः । अत
एवाधिवलमिदमित्याह—एतद्विति ॥ चिरमित्यादि ॥ गण्डान्तं स्पष्टम् ।
सूत्रधारवाक्यं विडम्बयति—सस्मितमिति ॥ कथमार्यो ध्रुवां गायति । ध्रुवा
नाट्यविद्येति मे विवक्षितम् । तदर्थोक्त एव त्वमन्यथा मन्यस इत्याह—अयी-
ति ॥ त्वरा कर्त्री । ध्रुवागानोत्सुकमिति ॥ अन्यथा तन्ममि नारो-

नटी—(तथा करोति ।)

*लच्छी सरई अ इमा धवलिलभुवणंतरा विराजंती ।

विलसंतकुवलयसिरी राअस्स पसाहणं कुणइ ॥ १६ ॥

सूत्रधारः—(आकर्ष्य सरसवेशं)

गाढालिङ्गनसंमर्दप्रत्यक्षरगलत्सुधाम् ।

ध्रुवां करोमि सर्वाङ्गे श्रोत्रैकामृतवर्षिणीम् ॥ १७ ॥

एष रसवशादसंगतार्थव्याहाररूपोऽसत्प्रलापः ।

नटी—(सोपहासं) सुकुमारा वञ्चु एसा अय्यस्स णिइआ-
लिणवेळ्ळणं ण सहइ ।

एष हास्यलोभकरो व्याहारः ।

सूत्रधारः—(समीडं)

*लक्ष्मीः सरसी चैवं धवलितभुवनान्तरा विराजन्ती ।

विलसत्कुवलयश्री राक्षः प्रसाधनं कुरुते ॥

†सुकुमारा खल्वेषार्यस्य निर्दयालिङ्गनक्षेपणं न सहते ।

पवेरिति भावः । नटी राज्यलक्ष्मीं शरत्कालसरसीं च प्रस्तुत्य प्रवृत्तां ध्रुवां
गायति—लच्छीति ॥ इमा इयं लक्ष्मीः राज्यलक्ष्मीः शौर्यनिमित्तत्त्वनिबन्ध-
नेन यशसा धवलितानि भुवनान्तराणि लोकान्तराणि यस्याः सा तथोक्ता ।
विलसत्कुवलयश्रीः ललसद्दुर्गमण्डलशोभा च राक्षो नृपस्य प्रसाधनं करोति ।
अन्यत्र इयं सरसी धवलितं कालुष्यापगमेन निर्मलीकृतं भुवनान्तरमुदकमध्यं
यस्याः सा तथोक्ता । विलसत्कुवलयश्रीरुक्षसचीलोत्पलसंपत्तिश्च । राक्षश्चन्द्रस्य
प्रसाधनं करोति । रूपकेषु तावन्मार्गमिनयेन प्रावेशिकीप्रवृत्तयः पञ्च ध्रुवाः
प्रयोक्तव्याः । तदुक्तम्—‘ध्रुवाः पञ्च प्रयोक्तव्या रसामिनयसिद्धये’ इति ।
तत्रैयमन्तरा नाम ध्रुवा । तलक्षणं तु भावप्रकाशे—‘सर्वासामन्तरा वस्तुरसादि-
वशकल्पिता । अन्तरा सा ध्रुवा ज्ञेया नाट्यामिनयरङ्गिनी ॥’ इति । विशेषान्त-
राणि तत्रैव द्रष्टव्यानि । विस्तरभयादिह न लिख्यन्ते । रसप्रयुक्तं प्रलापमुदा-
हरति—गाढेति ॥ पूर्वं श्रोत्रयोरेकं मुख्यममृतं वर्षति ताच्छील्येन तां तथो-
क्ताम् । संप्रति गाढालिङ्गनसंमर्देन प्रत्यक्षरं द्राक्षासदृक्षादशेषादपि वर्णात् गल-
त्सुधां सतीं ध्रुवां सर्वाङ्गे करोमि । सूत्रिणोऽसत्प्रलापमुद्धाटयितुमाह—सोपहास-
मिति ॥ सुकुमारा खल्वेषार्यस्य कर्तुर्निर्दयालिङ्गनस्य क्षेपणं प्रेरणं प्रयोग-
मिति यावत् । न सहते । ‘क्षिप प्रेरणे’ इत्यस्य घातोः ‘क्षिपेवैलः’ इत्यादिना

रसास्वादेन तरला ये माद्यन्ति विपश्चितः ।

त एव भावुका लोके भवन्ति हृदयालवः ॥ १८ ॥

एतद्वेषस्य गुणत्वारोपान्मृदवम् ।

नटी—*अय्यो अणंतरकरणिज्जं णिरुवेदु ।

सूत्रधारः—नन्वयमिदानीं सभापतिर्देवः स्वयंमूरुपश्लोकयते ।

सर्वाङ्गविलसत्सर्वमङ्गलालंकृताकृतेः ।

रुद्रस्य महिम्ना भाति विश्वानुग्रहकारिणः ॥ १९ ॥

(नेपथ्ये) । भोः सत्यं सत्यम् । सर्वाङ्गविलसत्सर्वमङ्गलालं-
कृताकृतिरेषां रुद्र इति ।

सूत्रधारः—(सहर्षं) कथमुपक्रान्तमेवासमृद्धाक्यानुगुण्येन प्रस्तुत-
स्यानुगुणं कुशलैः कुशीलवैः, यतः काकतीश्वरगुणवर्णनायोद्यतयो-
र्वैतालिकयोर्वचनमिवोपक्षिप्यते ।

अयं कथोद्धातः । इदमेव गुणवर्णनात् प्रवर्तकं च ।

(पुरोऽवलोक्य) कथमेतौ वैतालिकावित एवाभिवर्तेते ।

*आर्यः अनन्तरकरणीयं निरूपयतु ।

वैष्णवेशः । दोषं गुणीकरोति—रसेति ॥ तरला रसलोला ये विपश्चितो विदग्धा
रसास्वादेन माद्यन्ति परवशा भवन्ति, त एव लोके भावुकाश्चर्वणनिपुणाः सन्तो
हृदयालवः सहृदया भवन्ति । 'हृदयादालुजन्यतरस्याम्' इत्यालुक्प्रत्ययः ।
येषां काव्यानुशीलनाभ्यासवशात् विशदीभूते मनोमुकुरे वर्णीयतन्मयीभवन-
योग्यता अत एव हृदयसंवादभाजः सहृदया इत्यमिनवगुप्ताचार्याः । आर्योऽ
नन्तरकरणीयं निरूपयतु । सूत्रधारोऽनन्तरकर्तव्यं प्रतिज्ञापूर्वकमाचरति—
नन्वित्यादिना ॥ सर्वाङ्गे विलसन्त्या सर्वमङ्गलया पार्वत्या अलंकृताकृतेरर्धा-
ङ्गजानेरित्यर्थः । अत्र सर्वाङ्गव्यापिसमस्तमङ्गलालंकृतत्वलक्षणस्य वीररुद्रविषया-
र्यान्तरस्यानुगुणं सूत्रधारवाक्यमवलम्ब्य वचनमुपक्षिप्यते—नेपथ्य इति ॥
उक्तमर्थमुदाहरति—कथमिति ॥ कुशीलवा नटविशेषाः, 'भूमिकाभिरनेका-
भिः कर्मवागङ्गचेष्टितैः । यथाप्रकृतिसंधानकुशलास्ते कुशीलवाः ॥' इति लक्ष-
णात् । अत एवायं कथोद्धातमेव इत्याह—अयमिति ॥ एतच्छब्दोपक्षेपेण
प्रयोगातिशयमुदाहरति—कथमेताविति ॥ वैतालिकलक्षणं तु भावप्रकाशे
'तत्तत्प्रहरकयोग्यै रागैस्तत्कालवाचिमिः श्लोकैः । सरभसमेव वितालं गायद्
वैतालिको भवति ॥' इति । इति प्रस्तावना । अष्टादौ विष्कम्भं कुर्यादिति

एषोऽयमित्युपक्षेपात् प्रयोगातिशयः प्रस्तावनाङ्गम् ।
तदेहि । आशामप्यनन्तरकरणीयाय सज्जीमवाचः । (हति निष्कान्तौ ।)

इति समग्राङ्गा प्रस्तावना ।

(ततः प्रविशतः काम्पिल्यकल्लतकौ वैतालिकौ ।)

प्रथमः—(सहर्षं)

योऽयं जातस्त्रिलोकीप्रथितसुचरिते काकतीथान्ववाये

यस्मै श्रेयांस्यजसं वितरति भगवान् देवदेवः स्वयंभूः ।

यस्याङ्गा सर्वपृथ्वीपतिमणिमुकुटश्रेणिकेलीवयस्या

सोऽयं भूपालमौलिर्जयति गुणमहान् रुद्रदेवो नरेन्द्रः ॥२०॥

स्वयंभूदेवश्रेयोवितरणरूपबीजन्यासादुपक्षेपोऽङ्गम् ।

द्वितीयः—सखे, किमुच्यते ।

यो रुद्रो रजताचले स्थितिमगादर्धोङ्गनारिः पुरा

सोऽयं संप्रति काकतीश्वरकुले सर्वाङ्गनारी स्थितः ।

मतमवलम्ब्य प्रस्तावनानन्तरं वृत्तस्य वर्तिष्यमाणस्य च वीररुद्रचरितस्य निर्देशकं मध्यपात्रद्वयप्रयोजितं शुद्धविष्कम्भमुदाहरति—ततः प्रविशत इत्यादिना ॥ इतः परं स्वप्नोपदेशपर्यन्तो वृत्तकथामागः । तत्रोपक्षेपमुदाहरति—योऽयमिति ॥ मणिमुकुटश्रेण्याः केलीवयस्या श्रीबासली । सर्वैरपि भूपालैरस्याङ्गा शिरसा धार्यत इति भावः । योऽयमित्यत्रेदंशब्दः प्रसिद्धिमात्रपरो न तु यच्छब्दापेक्षितार्थबोधकः, अन्यथोत्तरवाक्ये तच्छब्दप्रयोगानुपपत्तेः । यतोऽनुवादवाक्यगतयच्छब्दसंनिहितानां तदेतदिदमदशां प्रसिद्धिपरत्वम् । एवं विधेयवाक्यगततच्छब्दसंनिहितानामेतदिदमदशासपि । तथैव लोकवेदयोः प्रयोगदर्शनादित्यादि बहुधा प्रपञ्चितमस्मन्महोपाध्यायमहिनाथसूरिर्नैकावलीतरले । अतः सोऽयमित्यत्राप्येवमेव द्रष्टव्यम् । पुरा किल काकतिकुलसंभूते गणपतिनामि महाराजे दुहितृमात्रसंताने कदाचित् दैवयोगेन कालपरिपाकमुपेयुषि तन्महिषी रुद्रदेवी नाम राक्षी बहूनि वर्षाणि तद्राज्यमकण्टकं परिपाल्य परिणता सती दौहित्रे प्रतापरुद्रे राज्यधुरां निदधे । तामिमां कथां मनसि निधायह—यो रुद्र इति ॥ अर्धाङ्गं नारी यस्यासावर्धाङ्गनारिः । समासान्तविधेरनित्यत्वज्ञापनात् 'नवृतश्च' इति कबभावपक्षे 'गोस्त्रियोरुपसर्जनस्य' इति ह्रस्वः । सर्वाङ्गण नारी सर्वाङ्गनारी रुद्रदेवीरूपेण स्थित इत्यर्थः । तत्पुरुषत्वात् परबलिङ्गता । अधवासापि बहुव्रीहिः । प्रक्रियापि पूर्ववदेव । अवतारभेदादाकारभेदेऽपि तस्मिन्

स्थाने यद्विषमावलोकनकलामात्रेण भस्मीकृता-

न्यासन्वैरिपुराणि चित्रमधुना खड्गे विषं धार्यते ॥ २१ ॥

प्रथमः—सखे साधु समर्थितम् । अन्यथा कथमस्मै महाराजाय
स्वप्ने कुलगुरुसदृशः स्वयंभूदेवस्तादृशीं श्रेयःसंग्रहकारिकामुपदिष्टवान् ।

स्वयंभूदेवप्रसादरूपस्य बीजस्य बहुकरणात् परिकरः ।

द्वितीयः—(सविमर्शाश्चर्यं) कथमवगतं राजरहस्यं वयस्येन ।

प्रथमः—सखे, कस्य वा न विदितमिदम् । यत् सर्वस्मिन्नपि
निजनगरे महोत्सवमादिशता रुद्रनरेश्वरेण कुलदेवतायाः स्वप्नोप-
दिष्टाः प्रसादविशेषाः प्रख्याप्यन्त एव ।

कुलदेवताप्रसादरूपस्य बीजस्य प्रख्यापनेन परिनिष्पत्तेः
परिन्यासः ।

द्वितीयः—अहो निरन्तरप्रसादोन्मुखता देवस्य । यथा काकती-
यप्रसवेषु श्रेयांस्युत्तरोत्तरमनुबध्यन्ते ।

एतत् बीजस्य श्रेयोऽनुबन्धरूपगुणख्यापनाद्विलोभनम् ।

तदस्मिन्नेव महीयसि महे महीमण्डलाखण्डलं चलमर्तिगण्डमुप-
श्लोकयितुमावयोरयमेवावसरः । तदेहि राजकुलं प्रविशावः ।

प्रथमः—वयस्य, सांप्रतं पुरोयःप्रमुखानमात्यबुद्धानपि पुरस्कृत्य
कल्याणस्वप्रक्रमं मीमांसमानो नृपतिरभ्यन्तरास्थानीमधितिष्ठति ।

रुद्रे पौरुषमदाभावो नाश्वर्थावद इत्याह—स्थानं इति ॥ यत् यतः विषमावलोकनं
तृतीयदृष्टिः अन्यत्र क्रोधदृष्टिः । तस्य कलामात्रेणाशमात्रेण वैरिपुराण्यसुरनग-
राणि 'स तिस्रः पुरो मित्त्वैभ्यो लोकेभ्योऽसुरान् प्राणुरत' इति श्रुतेरिति
भावः । अन्यत्र शत्रुनगराणि । स्थाने युक्तमित्यर्थोऽन्ययम् । कैलासवासिनो
रुद्रस्य कष्टे विषं, काकतिकुलवासिनस्तु क्षीररूपस्य खड्गे विषमिति महदेतदद्भुत-
मित्याह—चित्रमिति ॥ 'गुणाः पूजास्थानं गुणिषु न च लिङं न च वयः' इति
भावः । अथ धर्तिष्यमाणकथाभागे परिकरमुदाहरति—सख इत्यादिना ॥ संग्रह-
कारिका संग्रहश्लोकम् । रुद्रनरेश्वरेण रुद्रदेव्यां । क्षीरव्यापावपि पुंस्त्वेन निर्देशे स्वय-
मेवोपपत्तिं वक्ष्यति । काकतीयप्रसवेषु काकतीयसंतानेषु । अनुबध्यन्ते अवि-
च्छेदेन संबध्यन्ते । महीयसि महे महोत्सवे । उद्गण्डपुरुषखण्डको वीरप्रकाण्डक-
क्षलमर्तिगण्ड इति त्रिरुद्रशब्दोच्यते । वयस्येति ॥ मीमांसमानो विचारयन् ।

तदावामपि तावदितो गत्वा यथावसरं प्रतीक्षावहे ।

(इति परिक्रम्य निष्क्रान्तौ ।)

अयं शुद्धविष्कम्भः ।

अङ्कारम्भः ॥

(ततः प्रविशति यथानिर्दिष्टवेधो राजा चामरग्राहिणी च ।)

राजा—(सहर्षातिशयं) अहो प्रसादातिशयः परमेश्वरस्य ।

सोमार्काभिजनं तमद्य जयति श्रीकाकतीयान्वयः

पातित्रत्यमुपैति सांप्रतममीष्वस्मासु विश्वंभरा ।

अस्माभिर्निजदोःप्रसूतिमधुना धन्यामजो मन्यते

यत्कर्तव्यमुपादिशत् कुलपतिर्देवः स्वयंभूः स्वयम् ॥ २२ ॥

पुरोधसः—महाराज, भवादृशा एव परमर्हन्ति तादृशमहिम्नो देवस्य हितोपदेशान् । अथवा किमत्राभिनवम् । पुत्राणां हितोपदेशाधिकारः पितुरेव । यदित्थं कथयन्ति तद्विदः ।

सैवोमा चेति निर्दिष्टा सोमा चेति प्रथमगात् ।

तव माता शिवा साक्षादेवो गणपतिः पिता ॥ २३ ॥

मन्त्रिणः—एवमेवैतत् । अन्यथा कथमीश्वरप्रसादादहते निरङ्कुशं स्त्रीव्यक्तिविशेषस्य लोकाधिपत्यम् । एवं मानुषशंभुना गणपतिमहाराजेनाभ्यन्तरस्यानुभवमहिम्नः सदृशमत्र पुत्र इति व्यवहारः कृतः । तदनुगुणा च रुद्र इत्याख्या ।

इति शुद्धविष्कम्भः । अङ्कारमते—तत इति ॥ हर्षादिभावं प्रियभाषणमाह—सोमेति ॥ अमिजनो वंशः । तं प्रसिद्धम् । अमीष्वेवमनुग्रहपात्रेष्विति भावः । अजो ब्रह्मा । निजदोःप्रसूतिं क्षत्रजातिम्, राजन्यो मनुष्याणामिति तस्या बाहुजत्वश्रवणात् । कुत इत्यत आह—यदिति ॥ रुद्राम्बायाः पितरौ सोमा-म्बागणपतिदेवौ तयोस्मामहेश्वरात्मकत्वं लोकविदितम् । ततः स्वयंभूमहाराजयोः पितापुत्रभावोऽस्ति । अतो हितोपदेशो युज्यत एवेत्याह—अथवेत्यादिना ॥ सैवेति ॥ सैव तव माता सोमा चेति निर्दिष्टा सती लोकैरिति शेषः । सोमा चेति प्रथो प्रसिद्धिमगात् । परस्परसमुच्चयार्थो चकारौ । पिता गणपतिस्तु साक्षात् प्रमथाधिपः शिवो देव इति तत्पित्रोः शिवयोश्च तादात्म्यमिति भावः । अथासुष्या भविष्यति निरङ्कुशः प्रभाव इति विभाव्य महाराजो दुहितरं पुत्र इति व्यवहृतवानित्याह—एवमिति ॥ आभ्यन्तरस्यानुभवमहिम्नः दुहितृमावि-

पुरोधसः—(सकौतुकं) कीदृशी देवस्य स्वप्नोपदेशपरिपाटी ।

राजा—(सादरं) इदं निवेद्यते ।

कदाचित् कल्याणे रजनिमये स्मेरवदनं

पुरः प्रादुर्भूतं सयुवतिवपुः साक्षनिटिलम् ।

स्रवन्तीचन्द्राभ्यां महितमुकुटं भेक्ष्य किमपि

स्वयंभूदेवोऽसावयमिति हठोत्थानमभजम् ॥ २४ ॥

अनन्तरं स्वप्न एव

वपुषा तं तमस्कृत्य स्तुवन् सूतृवया गिरा ।

स्वामिने काकतीयानां रत्नासनमुपाहरम् ॥ २५ ॥ .

चामरग्राहिणी—*अहो देवस्स अणुसंधाणं जं सिविणे वि-
कुलसामिणो समाराहणम् ।

* अहो देवस्यानुसंधाने यत् स्वप्नेऽपि कुलस्वामिनः समाराधनम् ।

माहात्म्यगोचराया अन्तःकरणवृत्तेरित्यर्थः । अत एवाह तत्रभवान् कविकुल-
शिरोमणिः कालिदासः—‘ततां हि संदेहपदेषु वस्तुषु प्रमाणमन्तःकरणप्रवृ-
त्तयः ।’ इति । अत्र दुहितरि । तदनुगुणा व्यवहारानुगुणा, ह्य इति पुंस्त्वेन
समाख्येत्यर्थः । प्राचामिषं शैली यदयं लिङ्गव्यवहारात्तेन निर्वेश इति । यथा स्त्री-
व्यक्तौ शिलषीति पुंस्त्वेन व्यवहारः । यथा चेन्द्रं पुमांसमपि श्रुतिरेव सुब्रह्म-
ण्येति स्त्रीत्वेन निर्दिशति । तथा च षड्विंशब्राह्मणम्—सुब्रह्मण्यो सुब्रह्मण्यो
सुब्रह्मण्योसिति छियमिव त्रिराह इति । एवमुत्तरत्रापि द्रष्टव्यम् । स्वप्नोपदेश-
कममादरवशात् अनिष्टापूर्वकं निवेदयति—इदमिति ॥ कदाचिदिति ॥ कल्याणे
शुभग्रहयोगादिना मङ्गले, रजनिमये गोविसर्गादौ स्मेरवदनं प्रसादोन्मुखत्वात् ।
सयुवतिवपुर्धार्ज्जुजानीत्यर्थः । साक्षनिटिलं फाललोचनसहितमित्यर्थः । उभयस्य बहु-
व्रीहिगर्भो बहुव्रीहिः । ‘बहुव्रीहौ सक्थ्यङ्गोः’ इति षजन्तः साक्षशब्दः । स्रवन्ती
मन्दाकिनी । किमपि वस्तुमशक्यं वस्तु भेक्ष्य । हठशब्देन चिरन्तनतटाकोदका-
च्छादितहरितद्रव्यमुच्यते । तदुत्सार्यमाणमपि स्वच्छन्दतो मुहुरदकमाच्छा-
दयतीति स्वच्छन्दव्यवहारो लक्ष्यत इत्युक्तमाचार्यैरङ्गिदधिकरणे । एवमत्र
संभ्रमेणाप्याच्छादनसंभवात् संभ्रमो लक्ष्यत इति वदामः । तेन हठोत्थानं
संभ्रमोत्थानमिति वेदितव्यम् । स्वप्ने देवतादिदर्शने फलं दैवस्रवणभे—
‘सुगन्धपुष्पाक्षतपूर्णकुम्भशकृष्वजच्छत्रमहीपतीनाम् । उद्यद्दिनेशेन्दुसुहृत्सुराणां
सितहृजदर्शसुवासिनीनाम् ॥ सुवर्णधान्याब्जफलेग्रहीणां भक्ष्यान्नरत्नाम्बरवाह-
नाङ्गाम् । संदर्शनं श्रेष्ठमुशन्ति सन्तः स्वप्ने मृतानां च सुचेष्टितानाम् ॥’ इति ।

पुरोधसः—किमुच्यते । आविष्टभक्तयः खलु स्वयंभूदेवे काक-
तीयनरदेवाः । ततः ।

राजा—

शय्याशिरःस्थानकृतस्य पूर्णकुम्भस्य तोयैः परिकल्प्य पाशम् ।

अतीन्दुसारैर्मणिभिः किलाहमपूजयं दैवतमस्मदीयम् ॥२६॥

अथ च

विभुः स्वयंभूरवदच्छुचिस्त्रितां गिरं स्वयामार्धवधूपलालिताम् ।

स्पृशन् करेणाभयदानशालिना कृताञ्जलिं मां विनयानताननम् ॥

यत् किल

उन्मस्तकैर्मध्यमलोकभाग्यैस्तपोविशेषैरनघैः पृथिव्याः ।

अभजमित्यनघतने लङ् । तेन चतुर्थयामादर्वाचीनः स्वप्न इति सूच्यते । तत्फलस्य
राज्यलक्ष्मीप्राप्तिरूपस्य विजयमात्रया द्वित्रमासविलम्बसंभवात् । तदुक्तं बृहस्प-
तिमते स्वप्राध्याये—‘स्वप्नस्तु प्रथमे यामे वत्सरेण विपश्यते । द्वितीये चाष्ट-
भिर्मसैस्त्रिभिर्मसैस्तृतीयके ॥ अरण्येदयवेलायां दशाहेन फलं भवेत् । गोविस्वर्ज-
नवेलायां सद्यः स्वप्नफलं भवेत् ॥’ इति । वपुषा नमस्कृत्य साष्टाङ्गं प्रणम्येत्यर्थः ।
‘सत्यं प्रियं च वचनं यत्तत् सूततमुच्यते ।’ सूतेर्मूलविभुजादित्वात् कप्रत्ययः ।
‘अन्येषामपि’ इति सोर्दीर्घः । आविष्टं भक्त्येषामिति लिङ्गसामान्ये नपुंसक-
पूर्वपदो बहुव्रीहिः, ज्ञीपूर्वपदत्वे भक्तिशब्दस्य प्रियादिपाठात् ‘अप्रियादिषु’
इति निषेधेन ‘क्रियाः पुंवद्—’ इत्यादिना पुंवद्भावप्रतिषेधप्रसङ्गात् । अतः
एवाह वृत्तिकारः—‘दृढभक्तिरित्येवमादिषु ज्ञीपूर्वपदत्वस्याविवक्षितत्वात्
समाधेयम्’ इति । भोजराजस्तु ‘कर्मसाधनस्यैव भक्तिशब्दस्य प्रियादिपाठो न
भावसाधनस्य । दृढभक्तिरित्यादौ तु भावसाधनत्वात् कार्क्षाद्दोषः’ इत्याह ।
प्रपञ्चितं चैतन्नातपादैः संजीविन्यादौ तत्र तत्रेत्यस्मानिरुपरम्यते । तस्मादत्रापि
ज्ञीपूर्वपदो वा बहुव्रीहिरनुसंधेयः । शय्याशिरःस्थाने पूर्णकुम्भस्थापने मात्रार्थम् ।
तदुक्तं स्मृतिरत्नावल्याम्—‘मात्रार्थं पूर्णकुम्भं तु शिरःस्थाने विधाय च ।
वैदिकैर्याहूर्मेर्यै रक्षां कृत्वा स्वपेक्षिणि ॥’ इति । अतीन्दुसारैरत्युज्ज्वलैः ।
स्वप्ने देवतार्चने ‘सुरपूजोत्सवसेवा नैवेद्यं वृत्तगीतवाद्यं च’ इत्यादिना दैवज्ञ-
वह्न्यभोक्तं महाफलं द्रष्टव्यम् । भणिपूजाफलं च पुष्पसारसुधानिधौ—‘धुवर्ण-
कुसुमैर्दिव्यैर्मणिविद्रुमविस्तृतैः । राजतै रत्नसंभूतैरथवा चित्रवक्त्रकैः ॥ येऽर्चय-
न्ति हरं भक्त्या नरास्ते स्युर्महेश्वराः ।’ इति । पूजानन्तरं वृत्तमाह—**विभुरि-**
ति ॥ स्वयामार्धवधूपलालितां पर्वलानुमोदिताम् । अभयदानशालिना प्रसाद-
भूचकेनेत्यर्थः । उन्मस्तकैः उलङ्घिताशिरस्कैः अतिप्रभूतैरित्यर्थः । मध्यमलोकस्य

सम्यक्फलैः सञ्चरितैः प्रजानां प्रतापरुद्रोऽयमिहावतीर्णः ॥२८॥
वत्स काकतीयकुलप्रदीप,

स्वीकृते पुत्रभावेन दौहित्रे प्राञ्जमाज्ञया ।

अस्मिभिर्देहि धौरेये गुर्वीमुर्वीधुरामिति ॥ २९ ॥

पुरोधसः—(सप्रमोद) महाराज, काकतीयकुलयोगक्षेमविधान-
दक्षिणेन दाक्षायणीपतिना साक्षादेवमादिष्टम् । तवाप्ययमेव मनो-
रथः । प्रियंकरश्चायं महोत्सवः प्रजानाम् । तदारोहतु प्रागतिस्मृ-
चौवराज्यस्य प्रतापरुद्रस्य भुजशिखरं सागरमेखला । ततस्ततः ।

इयं प्रयोजननिर्धारणरूपा युक्तिः ।

राजा—तद्वचनभाकर्णयन्ती निर्भरहर्षयिकस्वरलोचना मेदि-
न्यपि देवस्य पार्श्वे दृष्टा ।

चामरग्राहिणी—*महाराजस्स हिअअं अणुवट्टमाणाए वसुंधराए
उड्ढो खु हरिसाविम्भायो ।

एषा स्वयंभूदेवस्य वचनाकर्णनेन मेदिन्याः सुखागमेन प्राप्तिः ।

राजा—काकतीयकुलश्रेयसां देव एव प्रमाणमिति तस्याज्ञा
मया शिरसि धृता । देवोऽपि सप्रसादातिशयमवलोकयान्तर्हितोऽ-
भूत् ।

*महाराजस्य हृदयमनुवर्तमानाया वसुंधराया उचितः खलु हर्षाविर्भावः ।
भाग्यैरदृष्टपरिपाकैः । तपोविशेषैः कृच्छ्रचान्द्रायणादिभिः । सञ्चरितैः स्वस्ववर्णा-
श्रमोचितव्यापारैः । अत्र भाग्यादिनिमित्तभेदात् विच्छिन्तिविशेषं वस्तु मध्यम-
लोक एव समष्टिव्यष्टिन्यामाश्रितः । प्रजापृथिवीव्यतिरिक्तमप्यमलोकासंभवा-
दिति द्रष्टव्यम् । एवं चास्मिन् राज्ये शासति सत्साकरादिसंपत्तिः प्रजासमृद्धिश्च
प्रभवतीति फलितम् । वत्सेति ॥ रुद्राभ्यायाः पुंस्त्वेन संबोधनम् । प्राक्
जन्मकाले । धुरं बहतीति धौरेयो धुरन्धरः । 'धुरो यड्ढको' इति ढक् ।
उर्वीधुरामित्यत्र 'अकपू'—इत्यादिना समासान्तोऽप्रत्ययस्तदष्टाप् । सप्रमोदमि-
ति ॥ अस्मिन्नर्थे विप्रतिपत्तेरभावादिति भावः । तदुक्तं बृहस्पतिमते—देवताश्च द्विजा
गावः पितरो लिङ्गिनस्तथा । यद्वदन्ति नरं सप्ते तत्तथैव विनिर्दिशेत् ॥ इति ।
प्रियं करोतीति प्रियंकरः । 'क्षेमप्रियमद्रेऽण् च' इति खड्प्रत्ययः । अतिचष्टं
यत्तम् । स्वप्रशेषमाह—तद्वचनमिति ॥ स्वप्रनिवेदनं निगमयति—काकती-

इदं मेदिनीप्राप्तिहेतोर्बीजस्य स्वयंभूदेवोपदेशस्याङ्गीकरणात् समाधानम् ।

मन्त्रिणः—विश्वप्रियंकरः स्वप्नप्रलयः । किंतु काकतीयनरेन्द्र-
बुद्धोचितमाचारमनुवर्तमानस्य देवस्य नगरनिवासवैमुख्यं तथा कुल-
धुरंधरस्य वीररुद्रस्य विश्वरक्षाक्षमे बाहुपरिचे राज्यधुराविश्रान्ति-
रिति च विधादहर्षयोः सीमानं स्पृशत्यस्माकं मनः ।

एतत्सुखदुःखहेतुभूतं विधानम् ।

चापरग्राहिणी—*अश्वरिअं अश्वरिअं । कुलामरुचमुद्देणेव
पव्वईवल्लहेण एव्वमुचदिट्ठम् ।

इयं बीजविषयाश्चर्यरूपा परिभाषणा ।

राजा—(सहस्रान्तिशयं, अमाल्यान् प्रति) अयं काकतीयकुलश्रेयःक-
ल्पलताप्ररोहः स्वयंभूदेवानुग्रहः सर्वेषामपि श्रवणमहोत्सवः क्रियताम् ।

एष बीजप्रकाशनादुद्भेदः ।

मन्त्रिणः—यदाज्ञापयति काकतीयपरमेश्वरः ।

राजा—किमिदानीं कर्तव्यम् ।

पुरोधसः—सहाराज, किमन्यत् । सङ्गीक्रियतां प्रतापरुद्रदेवस्य
राज्याभिषेकसंभारः ।

एष बीजानुगुणप्रोत्साहनरूपो भेदः ।

मन्त्रिणः—दिग्विजययात्रावशीकृतानां सर्वपार्थिवानां धर्मेणा-
नीतैः सकलतीर्थसलिलैः प्रकाशितं स्वयंभूदेवप्रसादं महाभिषेकमनु-
भवतु राजपुत्रः ।

पुरोधसः—उचितमनुमन्त्रितं मन्त्रिभिः ।

राजा—तर्हि जैत्रयात्रासाधनानि सङ्गीक्रियन्तां षड्विधानि
बलानि । अहमपि सङ्गो भवामि ।

*आश्चर्यमाश्चर्यम् । कुलामासमुखेनैव पार्वतीवल्लभेनैवमुपदिष्टम् ।

येति ॥ विश्वेति ॥ प्रियंकरादिशब्दा अनुपदमेवोक्ताः । धुरंधरशब्दस्तु नायक-
प्रकरणे । अयं काकतीयेत्यादि ॥ स्पष्टम् । षड्विधानि मौलादिरूपाणि

एष आरम्भः । इदं बीजानुगुणारम्भरूपं करणम् । एव-
मारम्भबीजसंबन्धरूपः साङ्गो मुखसंधिः ।

(नेपथ्ये) वैतालिकौ—सुखाय माष्यन्दिनी संध्या भवतु देव-
स्य । यदिदानीं—

लोकालोकगिरीन्द्रकन्दरतमःसंदोहदर्पापहं

त्वत्तेजःपटलं कियन्ति भुवनान्याक्रम्य संक्रीडते ।

इत्यलोकनकौतुकीव क्षिथिलस्वीयाधिकारश्रमो

भास्वानेष समप्रदीप्तिरधुना व्योमाग्नमारोहति ॥ ३० ॥

अपि च—

उद्गायन्ति शरन्निशाकरकरस्तोमस्विषस्त्वद्गुणान्

क्रीडन्त्यो मलयाद्रिचन्दनलताकुञ्जे भुजङ्गाङ्गनाः ।

पीत्वा तत्तदुदीर्णवर्णगलितं प्रत्यमधारां सुधां

वाताहारतया प्रभूतमयशः प्रक्षालयन्त्यो निजम् ॥ ३१ ॥

इदानीं खलु—

बलातिः । 'मौलं भूतं मुह्यच्छ्रेणी द्विपदाटविकं बलम्' इत्यमरवशेषाभिधानात् ।
अत्र पिष्कम्भादौ वैतालिकवाक्योपक्षिप्तस्याङ्गवशादनुवर्तमानस्य बीजस्य नायक-
व्यापारस्य स्वरूपात् किंचिदुच्छ्रमत्वलक्षणारम्भसंबन्धानुसृत्यसंधिरित्याह—एव-
मिति ॥ मध्याह्नवर्णनमारभते—सुखायेति ॥ लोके यत्किंचन विप्रकृतं वस्तु
दिदृक्षो वृक्षाग्रमद्रिशृङ्गं वारोहन्ति । तत्समाधिमावर्तनविकर्तवस्याह—लोकालो-
केति ॥ संक्रीडते—'क्रीडोऽनुसंपरिभ्यश्च' इत्यात्मनेपदम् । स्वीयाधिकारस्त-
मोऽपहृत्वलक्षणस्तमिति श्रमः क्षिथिलो यस्य स तथोक्तः । एतच्च राजतेजस
एव तद्भारोद्गहनादिति वेदितव्यम् । अत एवालोकनकौतुकीवेत्युत्प्रेक्ष्यते । तत्र
निमित्तभुपादते—अधुनेति ॥ उद्गायन्तीति ॥ मलयाद्रिचन्दनलताकुञ्जे दिवा
विहारदेशे इत्यर्थः । तदुक्तं भावप्रकाशे—'सरितः पुलिनं वेला कान्तारारामभूध-
राः । लतागृहाणि चित्राणि शय्या विसलयाश्रिता ॥ दिवा विहारदेशः स्फुः ।'
इति । क्रीडन्त्यः, निजरमणैरिति शेषः । तत्तदिति बीप्सायां द्विर्भावः । उदीर्ण-
वर्णादुच्चारिताक्षरात् । गलितं गलन्तीमित्यर्थः । 'भातिवद्विपूजायैभ्यश्च' इत्यत्र
चर्शब्दस्यानुक्तसमुच्चयार्थत्वात् । अत एवाह वृत्तिकारः—'सुप्तयितेत्येवमादयो
वर्तमाने द्रष्टव्याः' इति । इदमेव कवेर्विवक्षितम् । यदन्यत्र प्रत्यक्षरगलत्सुधा-

आधाय किरणान् भानोर्यजुरामोदमेदुरान् ।

यतन्ते कृतिनः सर्वे कर्तुं माध्याह्निकीं क्रियाम् ॥ ३२ ॥

राजा—(आकर्ष्य सर्वान् प्रति) साधयत यूयमभिमताचरणाय ।

अहमपि तावदभ्यन्तरं प्रविशामि ।

(इति यथोचितमुत्थाय परिक्रम्य निष्क्रान्ताः सर्वे ।)

इति नाटकप्रकरणे कल्याणस्वप्नो नाम प्रथमोऽङ्कः ॥

(नेपथ्ये)—*इदो इदो अज्जो ।

(ततः प्रविशति वृद्धकञ्चुकी ।)

कञ्चुकी—(सहर्षं) चिराय यौवनमतिशयानया चरितार्थया
जरयानया संचरे । यया दीर्घायुषा प्रतापरुद्रमहाभिषेकमहो-
त्सवमनुभवितास्मि ।

एष मध्याह्नवर्णनया विच्छिन्नस्य प्रकृतार्थस्य पुनरवमर्शा-
दिन्दुः ।

अपि च—

पदे पदे स्वलन्तं मां वाचा गत्याथ चेष्टया ।

अवलोक्य हसन्नास्ते स्वामी रुद्रनरेन्दरः ॥ १ ॥

*इत इत आर्यः ।

मित्युच्यते । अत एव प्रत्यप्रधारामतिरसामित्यर्थः । आधायेति ॥ यजुरे-
वामोदः परिमलविशेषः तेन मेदुरास्तन्मयमित्यर्थः । 'यजुर्वेदे तिष्ठति मध्येऽ-
ङ्कः' इति श्रुतेः । 'भजभासमिदो धुरन्' । एतेन भानुकिरणानां पुष्पसमाधिसिद्धेः
ज्ञात्वेत्यस्मिन्नर्थे आधाय इति पदं बोद्धव्यम् । मध्याह्ने कर्तव्या माध्याह्निकी ।
'कालाट्टक्' इति शैबिकछन्दस्यः ॥

इति नाटकप्रकरणे प्रथमोऽङ्कः ।

चूलिकासुदाहरति—नेपथ्य इत्यादिना ॥ ततः प्रविशतीति ॥
नेपथ्यमेव न रङ्गमन्यथा चूलिकालक्षणमङ्गप्रसङ्गात् । यौवनमतिशयानयेति ॥
अत्रैव पुरुषार्थलाभादिति भावः । जरया संचर इति ॥ 'समस्तृतीयाशुक्ला'
इत्यात्मनेपदम् । पुरुषार्थमाह—ययेति ॥ अनुभवितास्मि । अनुवतने ह्रद् ।
निन्दुं योजयति—एष इति ॥ इतोऽपि जरयाः श्लाघ्यत्वमेवेत्याह—पदे पद

(सविमर्शाक्षर्य)

काकतीयनरेन्द्रस्य राज्यश्रीमूलवेदमनः ।

धुवराजगृहानघ गवाक्षैः स्वैरमीक्षते ॥ २ ॥

एष राज्यलक्ष्म्याः प्रतापरुद्रगताभिलाषाद्विलासः ।

(पुरोऽवलोक्य)

कथमयं राजपुत्रपरिचारको दारकः ससंभ्रमं मामभिचर्तते ।

(प्रविश्य) दारकः—*अय्य पणमामि ।

कञ्चुकी—भद्र कल्याणास्पदं भूयाः । किमनुमतं राजपुत्रस्य दिग्भिजयप्रस्थानं रुद्रनरेश्वरेण ।

दारकः—†कहं कहं वि अणुमदम् ।

कञ्चुकी—स्वनामानुगुणमिदं राजपुत्रस्य यत् सञ्जीकृतसाधनं महाराजं सपादोपग्रहं निवार्य स्वयमेव जैनयात्रायामुत्तिष्ठते ।

दारकः—‡अय्य अणुणुद्दजुद्दपरिस्तमो जुवराओ । दुक्खरो सु दिअंतजओ कहं भविस्सइ ।

कञ्चुकी—भद्र, निरकुशाः स्वयंभूदेवप्रसत्तयः । विष्णोरक्तारः खल्वयं वीररुद्रोऽप्यचिन्त्यमहिमा ।

एष दृष्टनष्टबीजानुसरणरूपः परिसर्पः ।

अत्र स्वमवृत्तान्तरूपनाल्लक्ष्यस्य दिग्भिजययात्रोद्यमेना-
लक्ष्यस्य बीजसोद्भेद इति प्रतिमुखसंभिरयम् ।

*आर्यं प्रणमामि ।

†कथं कथमपि अनुमतम् ।

‡आर्य, अननुभूतयुदपरिभ्रमो युवराजः । दुष्करः खलु दिगन्तजयः कथं भविष्यति ।

इति ॥ सपादोपग्रहमिति ॥ सव्यदक्षिणपाणिभ्यां सव्यदक्षिणपादोपस्पर्श-
रूपो गुरुनमस्कारः पादोपग्रहः । तदुक्तं मनुना—‘व्यत्यस्तपाणिना कार्यमुप-
संग्रहणं गुरोः । सव्येन सव्यः स्पृष्टव्यो दक्षिणेन तु दक्षिणः ॥’ इति । उत्तिष्ठते
उद्युक्ते । ‘उदोऽनूर्चकर्मणि’ इत्यात्मनेपदम् ॥ भद्रेति ॥ अत्र पूर्वाह्ने स्वप्न-
दृष्टस्य मध्याह्नवर्णनया नष्टस्य च बीजस्य स्वयंभूदेवप्रसादरूपस्य ‘भद्र निरकुशाः’
इत्यनेनानुसर्पणात् परिसर्प इत्यर्थः । अत एवायं प्रतिमुखसंभिरित्याह—अत्रेति ॥

दारकः—*एवं एदम् । अमाणुसो खु सो पहावो ।

कञ्चुकी—कुत्रेदानीं राजपुत्रः ।

दारकः—[†]काअईअकुलदुग्गादेवीसमाराहणेण विअअपत्थाण-
मंगलं काऊण तत्थ हणुमदअलेपेरंतबहिरुञ्जाणे णिवेसिअसंधावारो
अमणपरिवुदो जुवराओ चिट्ठइ । ता अणुजानीहि मम तत्थ पत्थाणं ।

कञ्चुकी—भद्र साधय । अहमपि राजकुलं प्रविशामि ।

(इति यथोचितं परिक्रम्य निष्क्रान्तौ ।)

इयं चूलिका ।

(ततः प्रविशति यथानिर्दिष्टः प्रतापरुद्रो मन्त्रिणः परिलनख ।)

प्रतापरुद्रः—

किं राज्येन शमोन्मुखं रचयता तातं कुलालम्बनं

किं चास्मिन् समुदाहरन्ति महतो दोषान् बहून् सूरयः ।

धर्माध्वा च खिलीकृतोऽयमधुना कः संचरेदस्वलं-

स्तत्रेष्टं किल यौवराज्यमपि मे वास्योत्सवे क्रीडतः ॥३॥

*एवमेतत् । अमाणुषः खलु स प्रभावः ।

[†]काकतीयकुलदुर्गादेवीसमाराधनेन विजयप्रस्थानमश्लं कृत्वा तत्र हनु-
मदन्तर्पश्यन्तबहिस्त्याने निवेशितस्कन्धावारः अमात्यपरिवृतो युवराजस्तिष्ठति ।
तदनुजानीहि मम तत्र प्रस्थानम् ।

लङ्घेदः प्रकाशनम्, भद्रेत्यादिवाक्येनेति भावः । एवमेतदित्यादि ॥ स्पष्टम् । इयं
चूलिका । किमिति ॥ तातं शमोन्मुखं विरक्तं रचयता राज्येन, मग्यर्पितेन
सतेति शेषः । किं, न मे किञ्चित् साध्यमस्तीति भावः । न केवलमस्मिन्
राज्ये पितृवियोगादिष्टहानिरनेकमहादोषसंभवादनर्थप्राप्तिश्चेत्याह—किं चेति ॥
अत एवोक्तं महाभारते शान्तिपर्वणि भीमं प्रति युधिष्ठिरेण—
'असंतोषोऽप्रमोदश्च मदो रागोऽप्रशान्तता । बलमोजोऽभिमानश्च समुद्वेगश्च
सर्वतः ॥ एभिः पाप्ममिराविष्टं राज्यं त्वममिकाकृति ॥' इति । नन्वेवं सति
'यदहं कुरुते कर्म प्रजा धर्मेण पालयन् । दशवर्षसहस्राणि तस्य भुङ्क्ते महत्
'फलम् ॥' इत्यादिना राज्ये महाफलप्रतिपादकमन्वादिचचनविरोधः स्यादित्या-
शङ्क्य तस्य युगान्तरविषयत्वात् विरोध इत्याशयेनाह—धर्माध्वेति ॥ अयं
यज्ञदानवसंपोक्तानलक्षणः । खिलीकृतः संप्रति पादमात्रमवशिष्टत्वादिति भावः । अत

तद्वयं महाराजभुजपरिघमसृणितेषु दिगन्तेषु विजययात्राविजो-
देन विहरामहे ।

एतद्राज्येऽनिच्छाभिधानाद्विधूतम् ।

मन्त्रिणः—राजपुत्र, सर्वपथीनया काकतीयान्वयभाग्यसंपदा
त्वां धुरंधुरं लब्ध्वा नरेन्द्रश्चिरमासक्तां धुरं शिथिलयितुमध्यवस्थ-
ति । आचारश्चायं काकर्ताश्वराणां यद्धौरेये पुत्रे क्षमोन्मुखत्वम् ।
कुलस्वामिना स्वयंभुवाप्येवमेवानुक्षिप्तम् । अनतिक्रमणीया राजपुत्रेण
गुर्वोर्गरीयसी खल्वान्ना । कलिकालदोषशिथिलधर्मप्रतिष्ठां निर्वोदुं
बोदुं च महती महीधुरामवतीर्णस्य काकतीयविष्णोस्तव न सांप्रतं
प्रत्याख्यातुम् ;

प्रतापरुद्रः—(सानुरोधं)

स्वयंभूस्तान इत्येतावीश्वरौ दिव्यमानुषौ ।

तयोरन्यतरो राजा युवराजोऽस्मि सर्वथा ॥ ४ ॥

मन्त्रिणः—राजपुत्र, साधारणोऽयं नियमः (विनयः) काकती-
श्वराणां स्वयंभुवि महाराजे ।

एष प्रकृतविषयारत्युपशमाच्छमः ।

एवोक्तं सूर्यसिद्धान्ते—‘कृतादीनां व्यवस्थेयं धर्मपादव्यवस्थया’ इति ।
आदित्यपुराणेऽयुक्तम्—‘न विद्वता न शुद्धोऽर्थो न शुद्धिर्मेनसः कलौ’ इति ।
अधुना कलिकाले अस्खलनप्रसक्तः कः संचरेत् । न कोऽपि संचरितुं शक्नुया-
दित्यर्थः । ‘शक्ति लिङ् च’ इति लिङ् । तृतीयाभावात्तात्मनेपदम् । तद्यौव-
राज्यमपि नेष्टं किल, किमुत दुष्टं राज्यमेति भावः । मसृणितेषु निष्कण्टकी-
कृतेषु । अत एव स्वस्य न प्रयास इति विनयोक्तिः । **राजपुत्रेति** ॥ सर्वान् पथो
व्याप्नुवत्या सर्वपथीनया । ‘तत्सर्वादेः’ इति स्वप्रत्ययः । **आचारश्चेति** ॥
‘धर्म्ये कर्त्तव्ये संस्थाप्य प्रजा वर्तेत धर्मवित् । पुत्रसंक्रामितश्रीश्च वने वन्येन वर्त-
येत् ॥’ इति व्यासस्मरणात् । गुर्वोर्दिव्यमानुषयोर्गरीयसी गुरतरा पूज्यतमेति आ-
वत् । ‘प्रियस्थिर—’ इत्यादिना गुरोर्गारादेशः । किंच धर्मसंस्थापनार्थमेवावतीर्ण-
स्य विष्णुमूर्तेस्तवेदं वृष्यरिहरमित्याह—कलिकालेति ॥ प्रत्याख्यातुं परिहर्तुम् ।
तर्हि तावत् स्वयंभूदेव एव महाराजोऽस्तु, पूर्ववदेवाहं युवराज एवेति वचन-
भङ्गया राज्यमङ्गीकरोति—स्वयंभूरिति ॥ अत्युपशमात् द्वेषनिवृत्तेः ।

परिजनः—*काअईअकुलट्टविरो तत्तभवतो सअंभूदेवो धुरं धारेदु । राअउत्तो उण रज्जसिरिअं अंके आरोवेदु ।

(प्रतापरुदः समन्दस्मिन् परिजनमवलोकयति ।)

एतत् परिहासवचोरूपं नर्म ।

परिजनः—†चिरेण चरित्था मेइणी संवुत्ता ।

गोत्तगिरिसिहरणिट्टुरविअडसिलावसइवच्चरंगीए ।

खोणीए होदु वासो बाहुम्मि पआवरुदस्स ॥ ५ ॥

जह हरिचंदस्स भुए जह रहुणाहस्स बाहुफलअम्मि ।

काअइलच्छीपइणो बाहुम्मि तहा मही रमदु ॥ ६ ॥

(प्रतापरुदः सबाहुस्फुरणमधोमुखस्तिष्ठति ।)

एषा परिजनवचनोत्था प्रीतिर्नर्मद्युतिः ।

मन्त्रिणः—राजपुत्र, काकतीयपुरुषोत्तमस्य तव पाणिग्रहणाय स्पृहयन्ती राज्यलक्ष्मीर्विलम्बं न सहते ।

परिजनः—

‡विज्जावहुणं अहिअं दट्टुण पइम्मि पणअविस्संभं ।

खोणी लच्छी अ कंहं विलंबिअं सहउ जुवराए ॥ ७ ॥

मन्त्रिणः—इत्थमेव ।

* काकतीयकुलस्थविरस्तत्रभवान् स्वयंभूदेवो धुरं धारयतु । राजपुत्रः पुनः राज्यश्रियमङ्गे आरोपयतु ।

† चिरेण चरितार्था मेदिनी संवृत्ता ।

गोत्रगिरिशिखरनिष्ठुरविकटशिलावसतिर्बैराग्याः ।

क्षोण्या भवतु वासो बाहौ प्रतापरुदस्य ॥

यथा हरिश्चन्द्रस्य भुजे यथा रघुनाथस्य बाहुफलके ।

काकतिलक्ष्मीपतेर्बाहौ तथा मही रमताम् ॥

‡ विद्यावधूनामधिकं दट्वा पत्यौ प्रणयविक्षम्भम् ।

क्षोणी लक्ष्मीश्च कथं विलम्बितं सहतां युवराजे ॥

सबाहुस्फुरणमिति ॥ पुंसो दक्षिणबाहुस्फुरणं शुभनिमित्तमिति वक्ष्यते । नर्मवचनमत्ररागप्रीजोद्गादनम् । विज्जेति ॥ वधूनां भर्तृवाङ्मयमवलोक्य सपत्न्यः समुत्सुका भवन्तीति भावः । राज्यश्रियो वासकस्तज्जिकासनाभिमाह—

स्वतेजसा परिष्कृत्य प्रधानागारमुत्सुका ।

प्रतीक्षतेऽथ राज्यश्रीयुवराजसमागमम् ॥ ८ ॥

एष मन्त्रिणां परिजनस्य च वाक्यैर्वीजानुरागप्रकाशनात्
प्रगमः ।

परि०—*कहं अंदरिओ खु एसो महुसओ दिसाविजअजत्ताए ।

एतद्दिगन्तयात्रया प्रकृतकार्यविलम्बनान्निरोधः ।

मन्त्रिणः—(सावहं) कथं चिरयन्त्यन्धचमूपतयः । अथवा किं
तैः । वयमपि न केवलं मन्त्रशस्त्राः, किंतु बहुशः समरापदाना-
राधितस्वामिन एव ।

एतन्निष्ठुरवचनरूपं वज्रम् ।

(प्रविश्य) दौवारिकः—जिदु जेदु जुअराओ । एदे खु चमू-
पहणो पडिहारभूमिभाअम्मि सज्जीकिअचउरंगबस्सा वट्टन्ति ।

मन्त्रिणः—अचिरं भोः प्रवेशय ।

दौवारिकः—तथा ।

(इति निष्क्रम्य सेनाविपतिभिः सह पुनः प्रविष्टः ।)

सेनावतयः—(यद्योचितं प्रणम्य) स्वामिन् काकतीयकुलतिलक,
सर्वतोमुखाटोपा बाहिन्यः शौर्योदन्वन्तं भवन्तमनुग्राप्ता एव । तद-
नुगृह्यालुना कटाक्षेण निरीक्ष्यन्ताम् ।

*कथमन्तरितः स्वल्पे महोत्सवो दिग्विजययात्रया ।

† जयतु जयतु युवराजः । एते खलु चमूपतयः प्रतीहारभूमिभागे सज्जी-
कृतचतुरप्रचला वर्तन्ते ।

स्वतेजसेति ॥ गतायमेतत् । कष्टमिति ॥ निरोधनलक्षणे छान्दस्तुक् । तत्
कारणमात्रोपलक्षणमिति द्रष्टव्यम् । सावहमिति ॥ समरमेवापदानमद्भुतकर्म
तेनाराधितस्वामिनः प्रसादितेश्वराः । वज्रलक्षणे प्रत्यक्षप्रवृत्ते केवलस्याप्युप-
लक्षणमित्याशयेनाह—एतन्निष्ठुरेति ॥ द्वारे नियुक्तो दौवारिको वेत्रधरः ।
'तत्र नियुक्तः' इति ठक् । 'द्वारादीनां च' इत्यैजागमः । स्वामिन्निति ॥
सर्वतोमुखाटोपाः सर्वतोदिक्संभ्रमाः । बाहिन्यः सेनाः । शौर्योदन्वन्तमिति
रूपकबलादुदकसंभ्रमवत्यो नद्यश्चेति लभ्यते । अनुगृह्यालुनानुग्रीया कटाक्षेण
अनुग्रहदृष्टयेत्यर्थः । गृह ग्रहणे इत्यस्माद्धातोरदन्ताच्छुरादिणिचि 'स्पृहिगृहि—'

एतदनुनयवचनरूपं पर्युपासनम् ।

मन्त्रिणः—राजपुत्र, तर्हि समारम्भतां प्रतिपक्षनिवारणो वारणः ।
आलोक्यन्तां निरन्तरपरिपन्थिप्रमाथिन्यो वरुथिन्यः । प्रस्तूयतां
सेनापुरःसराक्रान्तसकलसामन्तविजयस्थानं प्रस्थानम् ।

प्रतापरुद्रः—यथाभिरुचितममात्येभ्यः ।

(इति गन्धगजाधिरोहणं नाटयति ।)

मन्त्रिणः—

करोदग्रेण महत्सा विष्वगाक्रमितुं दिशः ।

आरोहति गजं वीररुद्रो भास्वानिवोदयम् ॥ ९ ॥

एतत् प्रकृतानुगुण्येन विशेषबन्धवचनं पुष्पम् ।

(सर्वे युवराजहस्तिर्न पुरस्कृत्य ससंबन्धं किञ्चित् परिक्रामन्ति ।)

सेनापतयः—(सोत्साहप्रणामं) स्वामिभित्तो दीयतां दृष्टिः ।

धावत्पादात्पादाद्वृत्तिदलितमहीरन्धनीरन्धनिर्यद्-

धूलीजालाम्बुदान्तर्विलसदसिलताविद्युदुद्दामदीप्ताः ।

उद्यभिरस्ताणराणस्तनितपटपटदिकटाः प्रारभन्ते

प्रावृट्क्ष्मीं ध्वजिन्यः करिकरटसटस्थन्दिदानाम्बुधाराः ॥

इत्यादिनाल्लुचप्रत्ययः । अतो लोपस्य स्थानिवत्त्वाच्च लघूपथगुणः । राजपुत्रेति ॥
परिपन्थिप्रमाथिन्यः शत्रुधातिन्यः वरुथिन्यः सेनाः । प्रस्तूयतामिति ॥ प्रस्थान-
रम्भ एव नासीरैः सामन्तनगराण्याक्रम्यन्त इति सेनाबाहुल्यं सूच्यते । यथे-
ति ॥ गन्धोपलक्षितो गजो गन्धगजः । यद्यपि गजशास्त्रे त्रैवर्णिकजातिगजेषु
गन्ध उक्तस्तथाप्यौचित्यादत्र क्षत्रियजातिरुच्यते । तदुक्तं—‘भद्रश्रीहरिताल-
गुग्गुलुशिलागन्धोऽतिशूरो रणे नानाशस्त्रनिपातवेगसहनः स्तम्भेरमः क्षत्रियः ॥’
इति । अत्र शुभाशुभगन्धविभागस्तदभिव्यक्तिस्थानं च तत्रैवोक्तम्—‘स्वेदे
द्वारमले शुभाशुभकरं गन्धं मुधीर्लक्षयेत् सेव्यो भूतद्वलाजपाटलघृतप्रकथः प्रश-
स्तस्तथा । एतस्मादपरोऽशुभोऽयमुदितः सत्त्वेन रूपेण यो युक्तः सोऽपि
मत्तज्ञः समुद्भितः कल्याण इत्युच्यते ॥’ इति । करेति ॥ करेणोदग्रेणोद्धतेन
महत्सा तेजसा भुजबलेनेत्यर्थः । अन्यत्र करैः किरणैः । उद्यं पूर्वपर्वतम् । अत्र
मन्त्रिणां वीररुद्रं प्रति रागप्रकाशविशिष्टवचनात् पुष्पं नामाज्ञमित्याह—एत-
दिति ॥ प्रकृतानुगुण्येन बीजालुक्ल्येनेत्यर्थः । विशेषबन्धो रागविशेषबन्ध इत्यर्थः ।
धावदिति ॥ पदातीनां समूहः पादातम् । भिक्षादित्वादप्रत्ययः । निस्ताण-
राणो निस्ताणध्वनिः । राण इति ॥ यद्यपि ‘वशिरण्योत्पसंख्यानम्’ इति

(अन्यतो निरूप्य)

बले चलति संभ्रमप्रतिभये विजेतुं दिशः

पुरन्दरहरिश्चयन्यवसिताः सहायोद्धताः ।

चलन्ति चिरमत्सराः शिखरिणो यथा दन्तिनो

भरावनमदुन्नमदुजगराजफक्तफणाः ॥ ११ ॥

परिजनः—(विलोक्य साधर्य) *महंतो सु एसो तिलिंगसुभङ्गाणं
उत्साहो ।

(संस्कृतमाश्रित्य)

उद्यत्तोमरढामराः प्रतिपदप्रोक्षितकौक्षेयकाः

स्वैरोद्गीर्णमुमुण्डयः पटुतराकृष्टध्वनत्कार्मुकाः ।

भ्राम्यद्भीमगदाः समभ्राविहृतप्रासाः स्फुरत्पट्टसाः

खेलन्त्यन्ध्रचमूभटाः सबपुषो रौद्रप्रकारा इव ॥ १२ ॥

मन्त्रिणः—अहो तुरङ्गतरङ्गाञ्जिलिङ्गाधिपतेः ।

*महान् खल्वेष त्रिलिङ्गमुभयानामुत्साहः ।

कवभावे घञ् बाधितः । अत एवोक्तममरकोशे 'रणः कणः' इति । तथापि लावा-
दिवत् बाहुलको घञ् द्रष्टव्यः । पटशब्दादव्यक्तानुकरणात् 'नित्यवीप्सयोः'
इति द्विभवि 'सर्वप्रातिपदिकेभ्यः—' इत्याचारे क्तिप् कश्चित् कल्पनीयः ।
ततो लटः शत्रादेशः । पटद्विष्यैवानुकरणत्वे पूर्वावयवस्य तकाराभावाच्चिन्त्यः ।
करटतटं गण्डस्थलम् । सेनाश्रेष्ठु मत्तज्ञसन्नाहमाह—घल इति ॥ चिरमत्सराः
पक्षच्छेदात् प्रभृति प्रकृष्टवैराः । अत एव पुरन्दरहरिश्चयन्यवसिताः प्राचीवि-
जयोद्युक्ता इत्यर्थः । इयन्तं कालं तूर्णीं स्थित्वेदानीं वैरनिर्घातने हेतुमाह—
सहायोद्धता इति ॥ यथा कस्यचिद्वस्तुनो भाराकान्तः कश्चन भागो नभति
भागान्तरं तुलमति तद्वद्वन्तिभाराकान्तभूतलद्वारा भुजगराजस्य केषांचित् फणा-
नामवनमवमितरेषामुद्यमनं द्रष्टव्यम् । फक्कनमत्र संकोचः । फक्क नीचैर्गतावि-
स्यस्माद्धातोर्लटः शत्रादेशः । अत्र यथाशब्दमाहात्म्याद्यद्यप्युपमा प्रतीयते
तथाप्युपमानभूतानां विशिष्टशिखरिणामुपमेयदन्तिरूपतयाभ्यूहनादुत्प्रेक्षायां पर्य-
वस्यतीत्युपमोपक्रमोत्प्रेक्षेयम् ॥ पत्तिसंपत्तिमाह—**उद्यदिति ॥** तोमरा दण्ड-
विशेषास्तैर्ढामरा भयंकराः । कौक्षेयकाः सज्जाः । 'कुलकुक्षि—' इत्यादिना ढक-
प्रत्ययः । स्वैरोद्गीर्णमुमुण्डयः स्वेच्छोद्यतदारुमयायुधविशेषाः । कर्मणे प्रभ-
वतीति कार्मुकं घनुस्तद्विशेषो वा । गदाः प्रसिद्धाः । प्रासाः कुन्तापरपर्यायाः
क्षेपणीया आयुधविशेषाः । तदुक्तं वृत्तिकारेण—अकर्तारं च कारके संसायामि-

उत्क्षिप्योत्क्षिप्य पादौ रवितुरगशिरस्ताडनायेव पूर्वौ

पाश्चात्याभ्यां पदाभ्यामपि धरणिमवष्टभ्य संरब्धनुश्राम् ।

बालैर्व्याधूयमानैः प्रतिनृपतिहयोत्साहमुन्मार्जयन्तः

कामन्त्यश्वाः सहेलक्रमणपरिणमत्पञ्चधारप्रपञ्चाः ॥ १३ ॥

(बिलोक्य) अहो विदलितपरचलमनोरथानां रथानां संभ्रमः ।

तथा हि—

रथाः सरभसं भ्रमन्निबिडहेमनेमिक्षत-

क्षमातलसमुच्चलद्बहुलधूलिजालाम्बुदैः ।

तिरोहितमसूयया सपदि भानवीयं रथं

विधाय मुखरीभवन्त्यनिभृताक्षधूर्निस्सनाः ॥ १४ ॥

सत्र प्राप्त इति प्राप्तः इति । रौद्रप्रकारा रौद्रभेदाः । तोमरादीनामभिधानं
वैजयन्त्याम्—‘तोमरोऽर्घ्यं लोहहुलदण्डः काश्च सर्वला ।’ ‘हुलं द्विफलपत्रा-
ग्रम् ।’ ‘मुमुण्डी स्यात् दास्यमी वृत्तायः कीलसंघिता ।’ ‘कार्मुकं तु चतु-
र्हस्तम् ।’ ‘पट्टसो लोहदण्डो यस्तीक्ष्णधारः क्षुरोपमः’ इति । तुरङ्गसामग्री-
माह—उत्क्षिप्येति ॥ पश्चिमपादाभ्यां भुवि स्थित्वा मुहुरप्रपादोत्क्षेपणम-
श्वानां पुरुषाख्यस्थानभेदः । तदुक्तम्—‘मुहुः पश्चिमपादाभ्यां भुवि स्थित्वा-
प्रपादयोः । ऊर्ध्वं प्ररणया स्थानमश्वानां पुरुषः स्मृतः ॥’ इति । अत्र पूर्वपादो-
त्क्षेपणस्य सूर्याश्वशिरस्ताडनफलकत्वमुत्प्रेक्ष्यते । उत्क्षिप्येति ‘नित्यवी-
प्सयोः’ इति द्विर्भाविः । पश्चाद्भवौ पाश्चात्यौ । ‘दक्षिणपश्चात्पुरुषस्त्यक्’ ।
संरब्धा संरम्भविषयीभृता सती नुषेत्यसंबन्धे संबन्धरूपातिशयोक्तिः । तां
धरणिमवष्टभ्यालम्ब्य तत्र स्थित्वेत्यर्थः । सहेलक्रमणं विनोदगत्या परिणमन्तः
प्रयत्नं विना प्रवर्तमाना इत्यर्थः । धारा नाभास्कन्दितादयो गतिभेदाः पञ्च ।
तदुक्तं वैजयन्त्याम्—‘अश्वानां गतिधारा विभिन्ना सा च पञ्चधा’ इति ।
‘आस्कन्दितं धौरितकं रेचितं वलितं प्लुतम् । गतयोऽमुः पञ्च धाराः ॥’ इत्य-
मरश्च । एतासामेवाश्वशास्त्रे संज्ञान्तरेणोक्तानां प्रत्येकं त्रैविध्यं पञ्चदशविधत्वम् ।
तदुक्तम्—‘गतिः पुला चतुष्का च तद्वन्मध्यजका परा । पूर्णवेगा तथा चान्या
पञ्च धाराः प्रकीर्तिताः ॥ एकैका त्रिविधा धारा ह्यशिक्षाविधौ भता । लघ्वी
मध्या तथा वीर्या शतवैता योजयेत् क्रमात् ॥’ इति । तदेतन्मनसि निधायाह—
पञ्चधारप्रपञ्चा इति ॥ लोके कश्चिद्दीरभटः प्रतिभटमभिभूय गर्जति
तत्समाधिमत्र भानुरथामिमाविना वीररुद्ररथानामाह—रथा इति ॥ अस्वया
स्पर्धयेत्यर्थः । अक्षाणां चक्रधारकाष्ठानां क्षुरोऽप्राणि अक्षक्षुरः । ‘अक्षं रथाङ्ग
आधारे’ इति वैजयन्ती । अनक्ष इति निवेधात् ‘शङ्खपूर—’ इत्यादिना च

प्रतापरुद्रः—(सर्वतोऽवलोक्य सप्रमोदं) कथं समग्रसाधनानि
सैन्यानि ।

वृंहमाणगजाकीर्णा हेषमाणहयाकुलाः ।

संकीडत्स्यन्दनाः क्ष्वेदसुभटाः सैन्यसंपदः ॥ १५ ॥

मन्त्रिणः—युवराजालोकनादुद्वेलः सैन्यसागरो वर्तते ।

अभ्यापतन्तीरभितो महीभृद्वाहिनीर्बहूः ।

काकतीयबलाम्मोधिरेष स्वैरं प्रसिध्यते ॥ १६ ॥

सेनापतयः—यदादिशन्त्यमात्याः । (इति सप्रगमं) विजय-
यात्राकुतूहलिन्यो ध्वजिन्यः सांप्रतं युवराजस्थाज्ञां प्रतिपालयन्ति ।

(प्रतापरुद्रः सप्रसादममात्यानालोकयति ।)

मन्त्रिणः—(सेत्ताहं) प्रतिष्ठन्तां प्राचीं प्रति सैन्यानि ।

सेनापतयः—यथादिशन्त्यमात्याः ।

(इति प्रस्थाननाटितकेन समन्तादवलोक्य सङ्घर्षातिशयम्)

पवनेनानुकूलेन प्रसारितपटाञ्जलाः ।

उद्युखन्त इवाक्रष्टुं ध्वजाः सौत्रामणीं दिशम् ॥ १७ ॥

(सर्वे शक्रनभसिनन्दन्ति ।)

समाप्तान्तः । निभृतो निश्चल्ये न भवतीत्यनिभृतो नित्यप्रवृत्त इत्यर्थः । तथाभूतो
ऽक्षधूर्निखनो येषां ते तथोक्ताः । **वृंहमाणेति** ॥ वृंहमाणा वृंहणशीलाः । ताच्छी-
ल्ये चानश् प्रत्ययः ॥ तु शानच्, वृहि शब्द इत्यस्य घातोः परस्मैपदित्वात् ।
अत एव भट्टमल्लः—‘हेषते हेषतेऽश्वानां इस्तिनां वृहतीति च’ इति । संकी-
डत्स्यन्दनाः कूजद्रवाः । ‘क्रीडोऽनुसंपरिभ्यश्च’ इत्यत्र ‘समोऽकूजने’ इति
नियमात् परस्मैपदम् । अत एवोक्तं तेनैव—‘उत्सर्जति संकीडत्येनौ शकट-
कूजने’ इति । क्ष्वेदन्ते सिंहनादं कुर्वन्तीति क्ष्वेडाः । अक्ष्विदा स्नेहनमोचनयो-
रित्यस्माद्धातोः पचाद्यच् । पृषोदरादित्वाद्कारस्य ककारः । कविकल्पद्रुमकारस्तु
छान्त एवायं धातुरित्याह । धातुनामनेकार्यत्वादुकार्यलाभः । अत एव ‘क्ष्वेडा
तु सिंहनादः स्यात्’ इत्यमरः । क्ष्वेडदिति क्वाचित्कः । शत्रन्तपाठोऽस्य धातो-
रनुदात्तोत्त्वादुपेक्षणीयः । **अभ्यापतन्तीरिति** ॥ महीभृद्वाहिनीः शत्रुभूपाल-
सेनाः अन्यत्र पर्वतप्रभवा नदीः । तदुक्तं मानसोक्तासे—‘वजेदन्धिरिवाक्षोभ्यो
विगिरज्जिवाहिनीः । शूराणां सिंहनादैश्च द्वेष्टारावैश्च वाजिनाम् । महारथमहा-
ध्वानैर्वातहृत्वनगराजितैः ॥’ इति । सुत्राम्ण इन्द्रस्येमां सौत्रामणीं दिशं

एष प्रस्थानानुगुणशकुनगुणकथनादुपन्यासः ।

प्रतापरुद्रः—(पुरोऽवलोक्य) कथं कराभ्यामुत्क्षिप्तसाक्षतकनकपात्रः समागत एव विप्रवरः ।

(प्रविश्य)

विप्रः—(सविनयमग्रतः स्थित्वा प्राध्वं दक्षिणभुजमुग्रम्) विजयतां विजयतां वीररुद्रः । राजपुत्र, स्वयंभूदेवमहोत्सवाद्यनन्तरं मही-सुरवरशीर्वादवासिताः काकतीयमहाराजेन प्रेषिताः स्वस्विमे मङ्गलाश्रिताः ।

प्रताप०—(सप्रणामादरं गृहीत्वा तान् निजोत्तमाङ्गे गजमूर्धनि च निधाय)

**आमूलात् फलिता प्रसत्तिलतिका पत्युः स्वयंभूप्रभो-
राज्ञा क्षत्रियमौलिमण्डनमणेस्तातस्य सानुग्रहा ।**

प्राचीम् । शकुनं शुभनिमित्तम् । 'शकुनं तु शुभाशंसिनिमित्ते शकुनः स्वयः' इति विश्वः । अनुकूलवायोः शुभनिमित्तत्वं च तत्रैव—'दक्षिणाक्षः परिरूपन्दात् दक्षिणस्य भुजस्य च । मनसश्च प्रसादेन स्नानुकूलानिलेन च ॥ एवं निमित्तैर्निश्चित्य विजयं भूपतिर्व्रजेत् ॥' इति । उपन्यासाख्यमङ्गं लक्ष्ये शोचयति—**एष इति ॥** उपन्यासलक्षणेऽपि प्रकृतानुगुण्येनेत्येतदनुषज्यत इत्याशयेनाह—**प्रस्थानानुगुणेति ॥** बीजोपयोगित्वात् प्रस्थानस्य प्रकृतत्वम् । तदनुगुणस्य शकुनस्यानुरागहेतुभूतस्य कथनादुपन्यास इत्यर्थः । विप्रविशेषप्रवेशं सूचयति—**कथमिति ॥ सविनयमिति ॥** प्राध्वमाशीर्वादानुकूल्येनोच्यम् । 'आनुकूल्यार्थं प्राध्वम्' इत्यमरः । भकारान्तमव्ययं चैतत् । ननु यात्रायां कनकपात्रादिमङ्गलद्रव्यदर्शनं कार्यसिद्धिकरमस्तु । किं त्वेकस्मिन् प्राङ्गणे दृष्टे कार्यहानिरिति किं वदन्त्याः का गतिरिति चेज्जैष दोषः—तस्याः कृपणप्राङ्गणविषयत्वात्, विशिष्टप्राङ्गणदर्शने महाफलस्मरणात् । इदमपि तत्रैवोक्तम्—'पूर्णकुम्भे तथादर्शे दग्नि मये तथाभिषे । मीने शङ्खे ध्वजे छत्रे चामरे चारुयोषिति ॥ चाषे मृगे भरद्वाजे फल्गुष्पाक्षतेषु च । वृषभे समर्दे नगरे सितवाहे द्विजोत्तमे ॥ सुवर्णे दिव्यरत्ने च बीणायां पटहेऽपि च । बद्धे चैकपशौ दृष्टे यात्रा भवति सिद्धिदा ॥' इति । वसन्तराजीयेऽप्युक्तम्—'वृतातपत्रः शुभशुक्रवासाः पुष्पाचितश्चन्दनचर्चिताङ्गः । विप्रः शिक्षावान् कृतभोजनश्च ददति दृष्टः पथि सर्वसिद्धिम् ॥' इति । महोत्सवादीत्यत्रादिशब्देन धेन्वादिदानं गृह्यते । तदुक्तं मानसोद्यसे—'ततः कृत्वा महापूजामुद्दिश्य कुलदेवताम् । धेनुं भूमिं हिरण्यं च विप्रेभ्यो विधिनार्पयेत् । तदाशिषः समादाय नीराजितहयद्विपः ॥' इति । **आमूला-**

विप्राशीर्षचनानि मन्त्रसुरभीषाकाङ्क्षितान्यन्वहं

पौराणां च जयोत्तराणि तदमूरीषज्जयाः स्युर्दिशः ॥ १८ ॥

एष ब्राह्मणश्चित्रियादिवर्णकीर्तनाद्वर्णसंहारः ।

मन्त्रिणः—राजपुत्र, स्वभावनिर्गलस्य तव भुजार्गलयोरोजा-
चितस्य कियती भूतलविजयविडम्बना ।

परिजनः—*विजयलक्ष्मीपाणिग्रहणसमधादिष्णा विजयमङ्गल-
स्त्वदा जुवराजस्य सीसे दीसंदि ।

विप्रः—राजपुत्र, तत्तद्विजययात्रावार्ताहारिणः पुरुषा नति-
चिरादेव प्रेषणीया इति महाराजस्याज्ञा ।

प्रतापरुद्रः—शिरसि कृतस्तातस्य नियोगः । (अमात्यान् प्रति)
कतिचन यूयं काकतीश्वरसेवार्थं निवर्तध्वम् । कतिपये विजययात्रा-
पराः प्रवर्तध्वम् ।

अमात्याः—(सप्रणमं) यदाज्ञापयति युवराजः ।

विप्रः—स्वस्ति विजयाय शिवाः पन्थानः संन्तु राजपुत्राय ।

प्रतापरुद्रः—(सप्रणमं) भगवन्ननुजानीहि । वयमितः प्रतिष्ठामहे ।

(इति यथोचितं परिक्रम्य निष्क्रान्ताः सर्वे ।)

इति विजययात्राविलासो नाम द्वितीयोऽङ्कः ॥

*विजयलक्ष्मीपाणिग्रहणसमयदत्ता इव मङ्गलाकृता युवराजस्य शीर्षे दृश्यन्ते ।

दिति ॥ संपूर्णः स्वयंभूप्रसाद इत्यर्थः । पौराणामाकाङ्क्षितानि मनोरथाः । नपु-
सके भावे क्तः । जयोत्तराणि जयप्रधानानि । तत्तस्मादमूष्यतस एव दिशः ।
ईषज्जयाः सुलभजया इत्यर्थः । 'ईषदुस्—' इत्यादिना खलप्रत्ययः ॥ दिग्विजये
देवताप्रसादादिकं बृहतीफलभजने महोपलप्रयोगमनुकरोतीति भावः । अङ्गं
योजयति—एष इति ॥ राजपुत्रेति ॥ ओजःशब्दो वृत्तिविषये तद्वति
वर्तते इति पदमङ्गीकारः । अतस्तद्वतः सिंहशार्दूलदेरिवाचरितमोजायितं
बलमित्यर्थः । 'कर्तुः क्यच् सलोपश्च' इति क्यञ्न्ताद भावे क्तः । 'ओजसोऽ-
प्सरसो नित्यम्' इति नित्यः सलोपः । स्वस्तीति ॥ विजयायेति ॥ कियग्रह-
णाचतुर्थी । राजपुत्रायेति स्वस्तियोगे । प्रतिष्ठामहे इति ॥ 'समवप्रविभ्यः
स्यः' इत्यात्मनेपदम् ॥

॥ इति नाटके द्वितीयोऽङ्कः ॥

(ततः प्रविशतो लेखद्वस्तौ जाद्विकौ ।)

एतत्पूर्वाङ्कान्तपात्रेण विप्रेण निर्दिष्टयोः पात्रयोरुत्तराङ्के
प्रवेशादङ्काख्यम् ।

प्रथमः—(सालुसंधानाधर्यं) अहो प्रतापरुद्रस्य महिमानु-
भावः, यस्य विजययात्रासंभ्रमेणैव व्याकुलीकृतानि द्वयेवामपि
भूभृतां कटकानि ।

द्वितीयः—वयस्य, किमुच्यते—

काकतीयप्रदीपोऽयमंशश्चातुर्भुजः स्वयम् ।

यद्वज्रकवचायन्ते प्रसादाश्च स्वयंभुवः ॥ १ ॥

एष स्वयंभूदेवप्रसादरूपस्य बीजस्यान्वेषणाद् गर्भसंधिः ।

प्रथमः—(अध्वक्कमभमिनीय पुरोऽवलोक्य) प्राप्तेयमन्ध्रनगरी ।
(किञ्चित्प्रवेशनादितकेन समन्ततो निरूप्य) अहो निरतिशयमौदार्यं रुद्र-
नरेश्वरस्य । यदेते वैतालिकाः सर्वतो भोगावलीप्रमुखाश्चातुप्रबन्धा-
नुचैः पठन्ति । स्वभावरमणीयाः प्रतिरवेण पाठयन्ति च ककुभः ।

द्वितीयः—(सम्यङ्निर्वर्ण्य सप्रत्यभिज्ञाश्चर्यमपनार्य) सखे, पश्य पश्य ।

सम्यङ्मागधवेशधारणतिरोभूता अपि क्षमाभुजः

सूच्यन्ते प्रभुवारहस्यपिशुनैराविष्कृतैर्लक्षणैः ।

हस्ताभैर्ध्वजचक्रलाञ्छिततलैर्बक्षःस्थलैर्विस्तृतै-

राकारैरमनुष्यमात्रसुलभैर्वृत्तैरनीचैरपि ॥ २ ॥

तत इति ॥ जङ्घया चरत इति जाद्विकौ वार्ताहरौ । अङ्कास्ये योजयति—
एतद्विति ॥ महिमानुभावो महिमातिशयः । द्वयेषां पर्वतानो राक्षां च । कट-
कानि पर्वतनितम्बप्रदेशा राजधान्यश्च । 'कटकं बल्ये सानौ राजधानीनित-
म्बयोः' इति विश्वः । काकतीयेति ॥ चातुर्भुजो वैष्णवः । वज्रकवचायन्ते
वज्रकवचवदावरन्ति । 'कर्तुः क्यङ् सलोपश्च' इति क्यङ्प्रत्ययः । कित्वादात्मने-
पदम् । गर्भसंधिं योजयति—एष इति ॥ बीजस्येति ॥ प्रतिभुखसंधौ लक्ष्या-
लक्ष्यतया दृष्टनष्टस्येति शेषः । एतन्वान्वेषणादित्यनेन लभ्यते । वैतालिकभोगा-
वलीप्रमुखा जपलक्षणाः ॥ पाठयन्तीति ॥ प्रतिदिशं प्रतिध्वनिरुत्पद्यत
इत्यर्थः । अपवार्येति ॥ रहस्यकथनार्थमिति भावः । सम्यगिति ॥
मागधलक्षणमुक्तम्—'राक्षः पुरजनस्यापि मङ्गलाचारशक्तिः । मान्यैर्माग-

प्रथमः—नूनमेते प्रतापरुद्रसमरपराङ्मुखा वक्षःस्थलविरचित-
चराहलक्ष्माणः प्राणत्राणार्थमनया रीत्या काकतीयमहाराजं प्रसाद-
यितुमध्यवस्यन्तीति तर्कयामि ।

एतत् प्रस्तुतोपयोगिप्रतिराजच्छाचरणादभूताहरणम् ।
जाद्विकेन पुनस्तैस्तैर्लक्षणैर्नरेश्वराभ्यूहनादनुमानं च ।

द्वितीयः—अहो विजययात्राश्रवणकुतूहलिता पौराणाम्, यदा-
चामनुसरन्ति पुनः पुनः प्रश्नमालया । तत् सखे प्रकाशयतां प्रताप-
रुद्रस्य भुजयोर्विजयोदाहरणम् ।

प्रथमः—(किञ्चिदुचैः) भो भोः, श्रूयतां काकतीयकुलश्लाघा-
कामधेनुः प्रियोदन्तः ।

जेन्ना काकतिवीररुद्रविभुना सर्वा दिशो निर्जिताः

क्षमापालाः करदीकृताः कृतमिदं निर्वारिमुखीतलम् ।

यस्योद्यद्भुजवैभवं सरभसारोहद्विषत्कामिनी-

मञ्जीरध्वनिपूर्णकन्दरमुखैर्व्याकुर्वते पर्वताः ॥ ३ ॥

शिकागीतैर्मागधा इत्युदीरिताः ॥' इति । प्रभुतैव रहस्यं गूढं वस्तु, मागधवेष-
तिरोहितत्वात् तेषामिति भावः । ध्वजचक्रग्रहणं राज्यसूचकरस्रोपलक्षणम् ।
तदुक्तं वराहसंहितायाम्—'चक्राब्जपरशुतोरणशक्तिधनुःकुम्भसभिभा रेखाः ।
कुर्वन्ति चमूनाथं मकरध्वजसंनिभा महीपालम् ॥' इति । वक्षोवस्तारफल-
मपि तत्रैव—'उरो ललाटं वदने च पुंसां विस्तीर्णमेव त्रितयं प्रशस्तम्' इति ।
वृत्तैः जङ्गादाविति शेषः । 'वृत्तजङ्गो भवेद् भूपो वृत्तलिङ्गो भवेद्भवी' इति वच-
नात् । अनीचैरुपतैः वक्षःप्रभृतिषु, दीर्घैर्वा हनुप्रभृतिषु । तदपि तत्रैवोक्तम्—
'वक्षोऽथ कक्षौ नखनासिकास्यं कृकाटिका चेति षड्भूतानि ॥ हनुलोचनबा-
हुनासिकं स्तनयोरन्तरमत्र पद्मम् । अतिदीर्घमिदं पञ्चकं न भवत्येव नृणा-
मभूभूताम् ॥' इति । अत एवामनुध्यमात्रमुल्लभैः भूपतिव्यतिरिक्तदुर्लभैरित्यर्थः ॥
सूचितमर्थं द्रव्यति—नूनमिति ॥ अस्या अपि रीतेर्दास्यावान्तरभेदत्वादिति
भावः । यदाहुः—'पथमङ्गुलिर्विच्छेद लोविन्धस्त्रमक्षरम् । तन्नामकरणं चेति
दास्यमेतच्चनुद्यम् ॥' इति । शिष्टं स्पष्टम् । प्रियोदन्तः प्रियवार्ता । जेन्नेति ॥
करदीकृताः बलिप्रदाः कृताः । अभूततद्भावे चित्रप्रत्ययेनेत्यन्तं कालमत्राध्या अपि
जिता इति लभ्यते । निर्वीरं प्रतिवीररहितम् । ये करं न प्रयच्छन्ति ते प्राणैरेव
क्षियोजिता इत्यर्थः । ततः किं जातमत आह—यस्येति ॥ व्याकुर्वते व्या-

एष तत्त्वानुकीर्तनरूपो मार्गः ।

द्वितीयः—सखे नूनमेषु दिवसेषु काकतीयमहाराजो निरन्तरं पुरस्कृतपुरोधःप्रवरामात्यवृद्धो युवराजविजयभार्यसमानो गमयति वासराणि ।

प्रथमः—उचितमनुचिन्तितं वयस्येन ।

द्वितीयः—(पुरोऽवलोक्य सहर्षं) कथमस्मदीयं वचनमाकर्ण्य नूनं महाराजाय निवेदयितुममात्यपुत्रः सहर्षसंभ्रमं राजकुलाभ्यन्तरं प्रविशति । तदावामपि प्रतीहारभूमिमध्यास्य काकतीयश्चरावसरं प्रतिपालयिष्यावः । (इति परिक्रामतः ।)

एतद् वितर्कप्रतिपादनाद्रूपम् ।

(ततः प्रविशत्यमात्यपुत्रः ।)

अमात्यपुत्रः—(सप्रमोदं) अहो मम धन्यता, यदीदृशानां महोत्सवानां निवेदयितास्मि संवृत्तः । यन्मया विज्ञापितैः श्रवण-प्रियङ्करणैर्वातीर्तामृतैः स्वप्नसाक्षात्कुतादपि स्वयंभूदेवप्रसादात् प्रमोदयिष्यते काकतीयवृषा ।

एषोत्कर्षवचनरूपोदाहृतिः ।

(पुरोऽवलोक्य) कथमयं महाराजः पुरोहितैरमात्यैरन्येन परिजनेन च परिवृतो महास्थानमण्डपमधिनिश्चि । तदहमुपसर्पामि ।
[इति परिक्रामति ।]

(ततः प्रविशति यथानिर्दिष्टो राजा मन्त्रिणश्च पुरोधसश्च ।)

राजा—(सविमर्शाश्चर्यं) (अमात्यान् प्रति)—अहो शैशवेऽप्युचितकारित्वं वत्सस्य वीररुद्रस्य । यदस्मदनुरोधार्थमिमानमात्यान् निवर्त्य स्वयमेव जिगीषुः प्रस्थितः ।

मन्त्रिणः—(सबहुमानं) महाराज, भवता खलु पितृमान् कुमारः ।

चक्षते । अप्रियाणि प्रियाणि क्रियन्त एमिद्विप्रियङ्करणानि । 'आद्य-
सुभग—' इत्यादिना ख्युन्प्रत्यये सुभागमः । काकतीयवृषा काकतीन्द्रः ।
भवता खलु पितृमानिति ॥ कारणगुणानां कार्ये संक्रान्तिरुचितैवेति भावः ।

पुरुषसः—विजयप्रस्थानात्प्रभृति नक्तंदिशमुन्मिषन्ति कल्याणानि । तद्विजिता एव दिशो राजपुत्रेण ।

राजा—भवतामाशिश एव काकतीयकुलश्रेयांसि स्वयं प्रदुहते ।

परिजनः—*काकतीयकुलस्त किं पु न संपुण्यं पुण्येण जस्मि अवदृणो भुवनेकमहो एवावरुहो ।

राजा—(सौत्तुक्यं) कथं चिरयति वत्सस्य विजययात्राश्रवणमहोत्सवः ।

अमात्यपुत्रः—(सविनयसंभ्रममुपसृत्य सप्रणामं) देव मध्यमलोकपाल, युवराजप्रेषितौ विजयचार्ताहारिणौ प्रधानप्राङ्गणमधिवसतः ।

एष संचिन्त्यमानार्थप्राप्तिरूपः क्रमः ।

(सर्वे सहर्षातिशयं निरूपयन्ति ।)

मन्त्रिणः—भद्र, शीघ्रं प्रवेशय ।

अमात्यपुत्रः—यदादिशन्ति महामन्त्रिणः ।

(इति निष्क्रम्य सह ताभ्यां पुनः प्रविष्टः ।)

पुरुषौ—(प्रणमन्तालुपसृत्य) देव, विश्वैकविजयिना पुत्रेण वर्धसे । वाढमप्रमेयमहिमा प्रतापरुद्रभुजस्थेमा, यच्छैशवेऽप्यतिशयिततरुणकाकतीयपराक्रमस्तस्य विक्रमः ।

राजा—(सहर्षातिशयममालयानवलोक्य) मनोरथाभ्यामिव चिन्तितोपगताभ्यां महार्घं पारितोषिकं प्रतिपाद्यताम् । द्विगुणीकृतहर्षयोरनयोर्मुखाद्वत्सस्य विजयलक्ष्मीपरिमहवृत्तान्तश्रवणमहोत्सवेन चरितार्थयामः श्रोत्रवृत्तिम् ।

*काकतीयकुलस्त किं नु न संपूर्णं पुण्येन, यस्मिन्श्रवणीणो भुवनैकभद्रः प्रतापरुद्रः ।

नक्तं च दिवा च नक्तंदिशम् । 'अचतुर—' इत्यादिना सप्तम्यर्थवृत्त्योरव्ययचोर्द्वन्द्वसमासो निपात्यते । कल्याणानि शुभनिमित्तानि उन्मिषन्त्युद्भवन्ति । प्रदुहते । दुग्धपातोः कर्मकर्तरि तद् । 'न दुह—' इति यकप्रतिषेधः । प्रधानो बहिर्द्धारप्रकोष्ठकः । अगारैकदेशे प्रषणः प्रधानश्च निपातितः । तत्प्राङ्गणमधिवसतः ।

मन्त्रिणः—यदाज्ञापयति देवः । (हृदि भौरिकमुखात् तथा कुर्वन्ति)

एष सामदानाचरणरूपः संग्रहः ।

(पुरुषौ सप्रणामं गृहीत्वा मूर्ध्नि निधाय महाराजप्रसादमभिनन्दतः ।)

मन्त्रिणः—भद्रावित एष्य युवराजविजयविहृतयः पराक्रमपल्ल-
विता महाराजसदसः कर्णपूरीक्रियन्ताम् ।

पुरुषौ—सावधानमवधारयतु महाराजः ।

प्रथमः—देव, देवस्य प्रसादेन वाजिनीराजनासमिध्यमानस्य
वीतिहोत्रस्य विजयप्रदानेन द्विगुणितोद्ग्रप्रतापे प्रतापरुद्रे प्रतिष्ठमाने,

यात्रारम्भमहेष्वहं प्रथमिकानिर्येष्वमूढम्बरो-

क्षुण्णक्षोणितलोत्थितेऽतिबहुले पांसौ वियव्यापिनि ।

जेतव्याः सकला दिशः स्वविभुतामन्तः पिधायाधिक-

त्रासात् कापि पलायिता इव दृशां नैवाभवन् गोचराः ॥ ४ ॥

अनन्तरं च—

उद्वेल्लुचतुरर्णवीकलकलो नायं चमूढम्बरो

नेदं दुन्दुभिगर्जितं त्रिपुरजित्कल्पान्तदङ्कारवः ।

इत्याटोपपटीयसीषु परितो धाटीषु भारानम-

च्छेषाशेषफणासु विस्मितमथ त्रस्तं दिगीशैरपि ॥ ५ ॥

‘उपान्वध्याह्वसः’ इति कर्मत्वम् । भूरि सुवर्णं तस्य नियुक्तो भौरिकः कन-
काच्यक्षः । नीराजना नाम राष्ट्रसमूहस्य शरत्कालकर्तव्यः शान्तिकर्मविशेषः ।
■ च गजप्राधान्येनाश्वप्राधान्येन च द्विविधः । तदुक्तं शौनकेन —‘नवम्यामाश्व-
युक्तासे कार्मिकायामथापि वा । हस्तिनीराजनं कुर्याद्राजा जनसमूहस्य ॥ अश्व-
नीराजनं कुर्यादश्वानां हितकाम्यया । तद्वच्चैवाश्वयुक्तासे पूर्वपक्षे नृपोत्तमः ॥’
इति । तत्र द्वितीयं प्रत्याह—**वाजिनीराजनेति** ॥ वीतिहोत्रस्य हुतमुजः ।
यात्रेति ॥ महेशूत्रवेष्टु । अहं प्रथमोऽहं प्रथम इति यस्यां क्रियायामसावहं-
प्रथमिका । मयूरव्यसकादित्वात् समासः । स्वार्थे कप्रत्ययः । स्वविभुतां निज-
व्यापकत्वम् । अत्रानुपहितदिग्गतं विभुत्वं चोपहितास्त्रपि प्राच्यादिषूपचर्यते ।
अत्र सेनारजोव्याप्तिनिमित्तस्य दिशामदर्शनस्य भयनिमित्तपलायनहेतुकत्वोत्प्रे-
क्षणावुत्प्रेक्षालंकारः । उद्वेल्लुचदिति ॥ धाटीषु ‘शत्रुदेसावमर्दाय सद्यः

पुरोधसः—अहो निरङ्कुशमोजायितमन्ध्रचमूपतीनाम् ।

द्वितीयः—अथ युवराजाज्ञया प्रथमं माधवनीं दिशं प्रचलितानि सैन्यानि ।

रथेनाभिमुखायातं वीररुद्रो विलोक्य माम् ।

मृष्यते नायमित्यर्कः सैन्यरेणौ तिरोहितः ॥ ६ ॥

मन्त्रिणः—ततस्ततः ।

द्वितीयः—अनन्तरं सेनाप्रगैरेव पौरस्थान् क्षुद्रक्षत्रियाभिर्जित्य सर्वपथीनेनाटोपेन पटीयसि तस्मिन् महति बले प्रचलति,

युद्धाय समनहन्त कलिङ्गाः स्फुटपौरुषाः ।

मायद्विपद्योदामसंभ्रमाढम्बरोद्धताः ॥ ७ ॥

तैः सार्धमन्ध्रचमूपतीनां पराक्रमधने महत्यायोधने,

प्रीत्वा मांसोपदंशं द्विरदगलगलद्रुक्तभैरेयधारां

मत्तो मस्तिष्कलभैर्दलितनृपवपुःकीकसैः सृष्टदंष्ट्रः ।

विभ्रद्रौद्रान्त्रमालां जनितजनभयो भैरवाकारघोरः

संप्रामोर्व्याः कलिङ्गैर्बलिधिधिमकरोद्गीररुद्रस्य खड्गः ॥

सुभद्रघोटकैः । विजिगीषोः प्रवृत्तिर्या सा धाटीति निगद्यते ॥ इत्युक्तलक्षणासु । आटोपपटीयसीषु संरम्भपटुतरासु सर्वतोमुखसंभ्रमास्त्वित्यर्थः । इति विस्मितमित्यन्वयः । लङ्घनार्णवकोलाहलकल्पान्तपट्टप्रणादकल्पयोश्चमुसंरम्भदुन्दुभिर्गर्जितघोरभूतपूर्वयोगरतुभवादद्भुतमभूदित्यर्थः । अथ सैनिकामिनिवेशदर्शनानन्तरं दिगीशैन्द्रादिभिरपि त्रस्तं किमुतान्यैरन्तरालवर्तिमिरिति भावः । उभयत्र भावे कः । मघोनः इन्द्रस्येमां माधवनीं दिशं प्राचीम् । सैन्यरजसा सूर्ये तिरोहिते सत्युत्प्रेक्ष्यते—**रथेनेति ॥** मामर्कमयं वीररुद्रो मृष्यते न सहते परिपन्थिबुद्धयेति भावः । पौरस्थान् प्राच्यान् । सर्वान् पथो व्याप्नुवता सर्वपथीनेन । **युद्धायेति ॥** मायद्विपानां घटाः संप्रामादौ सजनानि । 'करिणो घटना घटा' इत्यमरः । तासामुदामसंभ्रमेणाधिकाटोपेन आढम्बरेण संप्रामपट्टप्रणादेनोद्धताः । युद्धे वीररुद्रस्य कालभैरवसमाधिमाह—**पीत्वेति ॥** मांसोपपदस्य मांसोपदंशं, मांसमुपदंशं कृत्वेत्यर्थः । 'उपदंशस्तृतीयायाम्' इति णमुत्प्रत्ययः । मांसस्य दंशनक्रियाकर्मत्वेऽपि पानक्रियाकरणत्वात् तृतीयोपपदत्वम् । 'तृतीयाप्रथतीन्यन्यतरस्याम्' इति विकल्पादुपपदसमासः । मस्तिष्कं नाम भक्षकस्थितो गोर्दापरपर्यायो मेधोविशेषः । तल्लभैः कीकसैरस्थिभिः सृष्टदंष्ट्रः ।

पुरोधसः—मानुषवेषतिरोहितेनापि काकतीयविष्णुना किञ्चिदा-
विष्कृतो निजप्रभावः ।

मन्त्रिणः—(सदृशतिथ्याकृतं) अहो पराक्रमातिभूमिः प्रताप-
रुद्रस्य ।

परिजनः—*सरिसं सु एदं जं महाराजरुहणरेसरणंदणेण काद्व्वं,
जं काअइकुलप्पसवाणं खमं, जं कुलदेवदाए सअंभूदेवस्स प्पसत्ति-
विसेसाणं जुत्तं, तं सु किअं जुवराएण ।

राजा—(सप्रमोदगद्गदं) ततस्ततः ।

प्रथमः—अनन्तरम्

छिन्नोद्यैरिवीरप्रतिभयमुकुटाटोपसंजातराहु-

भ्रान्तिभ्रश्यत्पतङ्गाभयकरपृतनारेणुबद्धान्धकारा ।

आसीत् संग्रामवेला विहरदसिलतोद्भिन्नमत्तेभकुम्भ-

प्रोद्यन्मुक्तौघताराप्रकरपरिवृतस्वर्वधूवक्त्रचन्द्रा ॥ ९ ॥

अनन्तरं युवराजाक्षया

वृत्रारातिदिगन्तरालविजयप्रख्यातविक्रान्तयः

पारेपूर्वपयोधि कल्पितजयसम्भाः स्फुरत्तेजसः ।

बेलाकाननवासिगीतविभवं देवस्य दोर्विक्रमं

मृण्वन्तो मुहुरन्ध्रसैन्यपतयः प्राप्ता दिशं दक्षिणाम् ॥ १० ॥

तत्र च

* सदृशं खल्वेतत्—यन्महाराजरुहणरेश्वरनन्दनेन कर्तव्यं, यत् काकति-
कुलप्रसवानां क्षमं, यत् कुलदेवतायाः स्वयंभूदेवस्य प्रसतिविशेषाणां युक्तं, तत्
खलु कृतं युवराजेन ।

छिन्नोति ॥ प्रतिभयेन भयकरेण मुकुटाटोपेन संजातया राहुभ्रान्त्या भ्रश्यतः
क्षिप्रमानस्य पतङ्गस्य सूर्यस्याभयकरणेनाभयसाधनेन । मुकुटाच्छादकतया
राहुभ्रान्तिनिवर्तकवेनेति भावः । चमूरेणुना गद्गान्धकारा । अत एव
संग्रामवेलायां रात्रित्वं प्रतीयते । तत्र इभकुम्भनिर्गताः मुक्ता एव ताराः ।
अपारोमुखमेव चन्द्रोऽभूदित्याह—विहरदिति ॥ वृत्रेति ॥ वृत्रारातिन्द्रः ।
सस्य दिक् प्राची । पारं पूर्वपयोधेः पारेपूर्वपयोधि । 'पारे मध्ये वष्टया वा'

मुनौ लोपामुद्रासुहृवि निकटस्थेऽपि महता
भवन्त्येता नद्यः कलुषपयसः सैन्यरजसा ।

इतीव व्योमाग्रे मलयपवनान्दोलितशिलाः

पताकाः सोत्प्रासाः प्रतिपदमनृत्यन्नतितराम् ॥ ११ ॥

अनन्तरं पाण्ड्यप्रमुखान् दाक्षिणात्यान् क्षितीश्वरान् शरणमुप-
गतान् काकतीयवीररुद्रः स्वचमूपतिनिर्विशेषं संभाव्य तैः सह
प्रतीचीं दिशं प्रचलितः ।

मन्त्रिणः—साधु साधु सभाचरितमात्मनीनं पाण्ड्यैर्यत् पूर्वमेव
देवस्य चरणमूलं प्राप्ताः । ततस्ततः ।

द्वितीयः—सत्र च

पाश्चात्यानां ध्वजेषु स्थितमधिकभरस्रसादण्डेषु गृध्र-

प्रातैर्येषण्डतुण्डादतिविद्वत्पटेष्वहताक्षिप्रपक्षैः ।

अस्त्रं गारुत्मतं तत् समजनि विजयप्रार्थिनामन्त्रसैन्य-

प्रह्वानां जन्यमन्यमिजनिविहभुजादण्डकण्डूविहम्बः ॥

अनन्तरं—

जित्वा प्रतीचीमथ वीररुद्रः प्रत्यर्थिनारीनयनान्बुपूर्णाम् ।

हृल्लव्ययीभावः । मुनाविति ॥ लोपामुद्रासुहृदि मुनावगस्त्ये निकटस्थे समी-
पस्थेऽपि । अगस्त्योदये नद्यो निर्मला भवन्ति । तदुक्तं वराहसंहितायाम्—‘उदये
च धुनेरगस्त्यनात्रः कुसुमायोगमलप्रदूषितानि । इदयानि सतामिव स्वभावात्
पुनरम्बूनि भवन्ति निर्मलानि ॥’ इति । तथापि कालुष्यमिति विरोधस्योत्क्रो-
शपिण्डः । सोत्प्रासाः शोपहासाः । लोके कश्चित् प्रबलं कंचन विजित्य शोप-
हासमुन्नतस्थले चलच्छिख्रो नरीनर्ति तद्वदिति भावः । साध्विति ॥ आत्मने
हितमात्मनीनम् । ‘आत्मनिबध्नजन—’ इत्यादिना स्वप्रलयः । पाश्चात्याना-
मिति ॥ पश्चाद्भवाः पाश्चात्याः । ‘दाक्षिणापश्चात्पुरसस्त्यक्’ । तेषां ध्वजेषु गृध्र-
प्रातैः स्थितमिति यत्तदेव गारुत्मतमस्त्रं समजनि । युद्धात् पूर्वं गृध्रैरेव तत्फलं
कृतमिति भावः । तदुक्तं वराहसंहितायाम्—‘कव्यादकौशिककपोतक-
काककङ्कैः केतुस्थितैर्महदुक्षन्ति भयं नृपस्य ।’ इति । अत्र कव्यादा गृधादय
इति तद्व्याख्यातोत्पलपरिमलकारः । तर्हि पुनर्युद्धस्य किं फलमत आह—
विजयेति ॥ प्रह्वानासमगामिनाम् । ‘प्रह्वोऽमगामिनि’ इति निपात्यते । अन्ये
युद्धम् । कण्डूविहम्बः कण्डूयापनयनम् । जित्वेति ॥ क्त्वाप्रलयेनैवानन्तर्ये

रेवां समुत्तीर्य गजानुबद्धसेतुं विजेतुं गतवानुदीचीम् ॥ १३ ॥

तत्राङ्गवङ्गकलिङ्गमालवप्रभृतयः सर्वे भूपाला मिलित्वा युद्धाय
बद्धादराः पुरतः प्रादुरभवन् ।

मन्त्रिणः—अहो परमनात्मवेदितोदीच्यानां यत्प्रतापशूरस्यापि
परिपन्थिनो भवन्ति ।

राजा—ततस्ततः ।

प्रथमः—अनन्तरं सममनीकिनीभिरापतन्तीभिः राजकानि
विलोक्य सगर्वमेवमुक्तं सेनापतिभिः—

रे रे घूर्जेर जर्जरोऽसि समरे लम्पाक किं कम्पसे
वङ्ग त्वङ्गसि किं मुधा बलरजःकाणोऽसि किं कोङ्कण ।
प्राणत्राणपरायणो भव महाराष्ट्रापराष्ट्रोऽस्यमी
योद्धारो वयमित्यरीनभिभवन्त्यन्ध्रक्षमाभृद्भटाः* ॥ १४ ॥

एतद्रोषसंरन्धवचनरूपं तोटकम् ।

परिजनः—साधु साधु चमूवर्द्धणं वञ्चनं । एवं फणिअ उण
कीरिसं उवकंदं तेहिं ।

प्रथमः—किं कथ्यते सैनिकानां निरूपमः पराक्रमः ।

यस्तत्राभवदाहवस्तमखिलं जानाति भागीरथी
यात्याक्षीत्सुरभूयकारणनिजाहंकारमुच्छृङ्खलम् ।

आराक्षीक्ष्य समग्रमन्ध्रसुभटप्रोद्गूर्णखड्गावली-

धारातीर्थेमुपेत्य दिव्यनगरीमारोहते भूपतीन् ॥ १५ ॥

†साधु साधु चमूपतीनां वचनम् । एतत् भणित्वा पुनः क्रीडाशुपक्रान्तं तैः ।

सिद्धे अथशब्दो विलम्बाभावसूचनार्थः । नयनाम्बुपूर्णा दुस्तरामित्यर्थः । तरणो-
पायमाह—गजानुबद्धसेतुमिति ॥ रेवां नर्मदाम् । सममनीकिनीभिः से-
नाभिः सह । राजकानि राजसमूहान् । 'गोत्रोक्ष—' इत्यादिना लुप्प्रत्ययः ।
रे रे इति ॥ व्याख्यातं नायकप्रकरणे । रोषसंरन्धवचनरूपमिति ॥ रोष-
संरन्धसंश्रमवचनरूपमित्यर्थः । स्वात्मनि तनुलंजामन्ते स्वयमेव दिव्यत्वं
संपादयामीति स्वर्गज्ञाया योऽयं महानहंकारस्तन्निवारकोऽयं महाहवस्तदतिशायि-
महिमेत्यनुपमः सैनिकपराक्रम इत्याह—यस्तथेति ॥ सुराणां भावः सुर-

* 'वयमन्ध्रनाथसुभटाः प्रत्यर्थादावानलाः' इति पाठान्तरम् ॥

अनन्तरं तत्र तत्र प्रलीनात्मनः प्रतिपक्षभूपालानन्वेष्टुकामाखिलिङ्ग-
सैनिकास्तत्तद्देशेष्वभावादिकमाविष्कुर्वाणाः सर्वतः पर्यटन्ति स्म ।
जीवग्राहं गृहीत्वा समानयन्ति स्म युवराजान्तिकम् ।

मन्त्रिणः—साधीयान् खलु सैनिकानामुद्यमः ।

एतत् प्रकृतोपयोगित्वेन वञ्चनादधिबलम् ।

राजा—ततस्ततः ।

द्वितीयः—अनन्तरं नरपतयो निजपरिजनेष्वप्यकृतविश्वासाः
प्रतापरुद्रस्य पादमूलमेव शरणमुपगताः ।

परिजनः—*अहो णरवईणं सव्वसकाअरत्तणं† ।

एष भयप्रतिपादनादुद्देगः ।

प्रथमः—किमुच्यते कातर्यमिति ।

अङ्गाः संगरभीरवः समभवंश्रोलाः पलायकुलाः‡

काश्मीराः स्मरणीयविक्रमकथा हूणा निरीणश्रियः ।

लम्पाका भयकम्पमानतनवो वङ्गा निरङ्गीकृता

नेपाळाः परिपालनव्यसनिनः सुह्याश्च नीरहसः ॥१६॥

* अहो नरपतीनां साध्वसकातरत्वम् ।

भूयम् । 'भुवो मावे' इति क्यप् । अत्याक्षीत् लक्षवती । आरात् समीपे ।
भयेन प्रच्छन्नवृत्तीन् पार्यवान् प्रच्छन्नमार्गेणैवासाधयन्नित्याह—अनन्तर-
मिति ॥ जीवग्राहं गृहीत्वेति ॥ जीवतीति जीवः । इयुपधलक्षणः कप्रत्ययः ।
जीवन्तं गृहीत्वेत्यर्थः । 'न च हन्यात् स्थलारूढं न ह्रीन् न कृताञ्जलिम् । न
भीतं न परावृत्तं सतां धर्मेभ्यस्मरन् ॥' इति भीतवधे मनुना निषेधस्मरणादिति
भावः । 'समूला—' इत्यादिना णमुलप्रत्ययः । कषादित्वादनुप्रयोगः । इष्टजनाति-
सन्धानमधिबललक्षणम् । तत्रेष्टं प्रकृतोपयोगि जनातिसंधानं वञ्चनमित्येवमर्थं
मत्वा योजयति—एतदिति ॥ प्रकृतोपयोगि छप्राचरणमात्रमभूताहरणम् ।
तेन परवञ्चनमधिबलमित्यनयोर्भेद इति द्रष्टव्यम् । एष इति ॥ भयप्रतिपाद-
नादिति ॥ अपकारिकृतभयप्रतिपादनादित्यर्थः । कातर्यमेव राज्ञां स्वेकत्रयेणाह—
अङ्गा इत्यादिना ॥ पलायः पलायनम् । तत्राकुलाः । 'उपसर्गस्यायतौ' इति
लत्वम् । निरीणश्रियो गतसंपदः । रीणातेर्त्वादित्वाशिष्टानत्वम् । निरङ्गीकृताः निर-

† 'जुह्वसकाअरत्तणम्' इति पाठान्तरम् ॥

‡ 'प्रलापाकुलाः' इति पाठान्तरम् ॥

अपि च

काम्भोजाः क्षतकुम्भिनीपरिचयाः प्राप्तप्रणाः सेवणा
गौडाः पीडितविग्रहाः श्रितगिरिप्रावाङ्मणाः कोङ्कणाः ।
लाटाः पाटितमूर्तयः परिलसद्बीबिह्वलाः सिंहलाः
कर्णाटाः परिपूर्णचेपथुमृतस्तन्द्रालवो मालवाः ॥ १७ ॥

किं च

भोजा व्यर्थमुज्जायुधाः क्षतनिजस्त्रीकेलयः केरलाः
पाण्ड्याः खण्डितविक्रमाः प्रकटितहीजर्जरा घूर्जराः ।
पाञ्चालाः प्रणतिप्रपञ्चितभियश्चादूतकटाः कीकटाः
काम्पिलाः श्रितपल्लयः कृतयशोभङ्गाः कालिङ्गा अपि ॥ १८ ॥
(सर्वे दृषातिशयं नाटयन्ति ।)

परिजनः—(सार्धं) *अहो वीररुद्रस्स अइसइदतिहुयणाइ
जुइशावदाणाइ ।

राजा—(सार्धं) महतीं प्रतिष्ठामारोपितं खलु काकतीयकुलं
विश्वैकविजयिना वत्सेन ।

पुरोधसः—आमूलचूडं फलिताः प्रसन्तयः काकतीयान्वयदेव-
तानाम् ।

राजा—तत्सन्तः ।

प्रथमः—अनन्तरं सकलदिग्बिजयसमुत्तेजितवेजोविलासः सर्व-
नरेश्वराणां तानि तान्युपायनानि स्वीकृत्य समग्रसैन्यैः सपक्षैर्मेही-
शृङ्गैराश्रितेन महता बलार्णवेन न्यवर्तत विश्वैकवीरो वीररुद्रः ।

मन्त्रिणः—(सार्धं) कुत्रेदानीं राजपुत्रः ।

द्वितीयः—साम्प्रतं किङ्कुर्वाणराजलोकः सर्वानपि सेनापतीन्

* अहो वीररुद्रस्यातिशयितत्रिभुवनानि युद्धापदानानि ।

वयवीकृताः । नीरुद्रसो निर्वेगाः । काम्भोजा इति ॥ कुम्भिनी भूमिः । तन्द्रालवो-
ऽलसा निरुद्योगा इत्यर्थः । 'स्पृष्टिग्रहि' इत्यादिना आलुक्प्रत्ययः । भोजा इति ॥
चाट्वानि शयस्वेत्यादीनि प्रियवाक्यानि तैस्तुक्त्यः । श्रितपल्लयः प्राप्तल्यप्राप्ताः ।
आमूलचूडमामूलाग्रम् । किङ्कुर्वाणराजलोकः किङ्करीभवद्राजवर्गः । मौलं मूल-

नगरं प्रस्थाप्य कतिपयमौलपरिवृतः काकतीयवीरः स्वैरं गोदावरी-
परिसरारण्येषु मृगयाकुतूहली विहरते ।

मन्त्रिणः—(सविमर्श) महाराज, नूनं त्वय्येष शसति वसु-
मती यौवराज्यमेव बहुमन्यते राजपुत्रः ।

एषा प्राप्स्याशा । दिग्विजयाकृष्टनरेश्वरवृत्तान्तस्य व्यापि-
त्वात् पताका निरूपिता ।

राजा—तदचिरमेव युष्माभिरानेतव्यो वत्सः, अनुनेतव्यश्च
राज्याभिषेकाय ।

मन्त्रिणः—यदाज्ञापयति देवः । (इति निष्क्रान्ताः ।)

नेपथ्ये—(संस्रमं) भो भो नागरिकाः, सत्वरमपसरत
दूरम् । यदिदानीम्

आलानं तरसा निपाट्य निगलान्युच्छिद्य घृताकुशो
वेगोत्पातितधूर्गतः कटतटानिर्यन्मदान्बुधुतिः ।

अश्वत्पण्यपथं चलद्गजह्वयं बिभ्यञ्जनौघं पुरं

विष्वग्ग्राकुलयत्यमन्दरभसः स्वैरं करिग्रामणीः ॥ १९ ॥

एष शङ्कात्रासरूपः संभ्रमः ।

राजा—(आकर्ण्य सस्मितं) कथं व्याकुलयति कटकं करीन्द्रः ।

पुरुषः—महाराज, नूनमिदानीं नगरं प्रविशतां नरेश्वरोपायतानां
द्विपानां गन्धानिलाय संकुप्यन् निर्गलो जातः प्रधानहस्ती ।

पुरोघसः—

पित्रा स्वयंभूपतिनोपदिष्टं प्रतापरुद्रस्य महाभिषेकम् ।

निर्विघ्नमापादयितुं गजास्यः करेणुराजाकृतिरभ्युपैति ॥ २० ॥

बलम् । एषा प्राप्स्याशेति ॥ राज्याभिषेकस्य मृगयालक्षणश्रुतिबन्धकोपनि-
पातेन शङ्क्यमानत्वादिति भावः । पताकां योजयति—दिग्विजयेति ॥
आलानमिति ॥ आलानं बन्धस्तम्भः । निगलानि मृक्कुलानि । पातितधूर्गतः
पातितधोरणः । करिग्रामणीः राजप्रियो गणपतिर्नाम गजश्रेष्ठः । अश्वत्पण्यपथ-
मिस्यादौ शङ्कालासयोर्निरूपणात् संभ्रम इत्याह—एष इति ॥ कटकं नगरम् ।
पित्रेति ॥ गजास्यो गणेशः । भग्नैर्घातस्य महाभिषेकस्य निर्विघ्नमित्यनेन गणे-

एष गर्भबीजोद्भेदनादाक्षेपः ।

राजा—(सहर्षं) तर्हि अयमपि प्रमदवनद्वारप्रासादमारुह्य
गजेन्द्रमवलोकयिष्यामः । (इत्युत्थाय परिक्रम्य निष्क्रान्ताः सर्वे ।)

इति श्रीरघुविजयो नाम तृतीयोऽङ्कः ॥

(ततः प्रविशति धात्री चेटी च ।)

धात्री—(सरोषं) *इजे एआरिससहस्सकज्जपज्जाएले राअचले
महूसवे वि सअला वि रअणी केण समं तुए णीदा । ईरिसमहग्धाइ
भूसणाइ कुदो चोरिआइ । कहं ण विण्णादं तुए दासीएउत्तीए—
सअला दिसो जेऊण चउरंतसामंतपरिवारो पआवरहो णअरं पविट्ठो ।
कुलदेवदाए पसत्तीए महाराअस्स अण्णाए पुरोहिदाणं अणुरोहेण
अमच्चाणं अणुवट्ठेण पआणं भाअहेएण खोणीए तवोचिसेसेण अंहा-
रिसस्स परिअणस्स सुअपरिपाएण अऊमुपगअमहारज्जाहिसेओ
जुवराओ संजाओ । एअं वि एआइणिं मं महूसवाउलिअं मोत्तुण
कहिं ठिदा ।

* इजे एतादृशसहस्रकार्यपर्याकुले राजकुले महोत्सवेऽपि सकलापि रजनी
केन समं त्वया नीता । ईदृशमहार्वाणि भूषणानि कुतश्चोरितानि । कथं न विज्ञातं
त्वया दास्याःपुत्र्या—सकला दिशो जित्वा चतुरन्तसामन्तपरिवारः प्रतापश्रु-
तं नगरं प्रविष्टः । कुलदेवतायाः प्रसत्त्या महाराजस्याश्रया पुरोहितानामनुरोधेनाभा-
स्यानामनुवर्तनेन प्रजानां भागधेयेन क्षोण्यास्तपोविशेषेणास्मादृशस्य परिजनस्य
सुकृतपरिपाकेणाभ्युपगतमहाराज्यामिषेको युवराजः संजातः । एवमप्येकाकिनी
मां महोत्सवाकुलितां मुक्त्वा कुत्र स्थिता ।

रूपसादरूपोपायानुसरणादाक्षेपः । इष्टार्थोपायानुसरणमाक्षेप इति लक्षणात् ।
अत एवात्र 'गर्भबीजोद्भेदनादिस्वाह । तस्य प्राप्त्याशासंबन्धित्वेनैवंविधत्वात् ।
अन्तःपुरोषितं राज्ञो धनं प्रमदवनम् । 'क्यापोः—' इति हस्तः ॥

॥ इति तृतीयोऽङ्कः ॥

नीचपात्रद्वययुक्तं प्रवेशकं प्रारभते—तत इति ॥ तत्र प्रतीहारप्रवेशात् पूर्वं
कथाभागः पूर्वाङ्कशेषतया वृत्तः । उत्तरस्तूतराङ्कशेषतया वर्तिष्यमाण इति द्रष्ट-
व्यम् । इजे चेटी । 'हण्ठे हण्ठे हलाह्लाने नीचां चेटीं सखीं प्रति' इत्यमरः ।
ईरिसेति ॥ महार्वाणि महामूल्यानि । दास्याःपुत्र्या । 'पुत्रेऽन्यतरस्याम्'

अनेन रोषवशाभियताग्निप्रदर्शनमुखेन बीजस्यावमर्शाद्वि-
मर्शसंधिः । चेटीगतदोषप्रक्यापनादपवादोऽङ्गम् ।

चेटी—*सामिणि, अवराहं सहस्स । (इति पादयोः पतति ।)

धात्री—(सञ्चक्रं) । दासीएउत्ति, पटंचलेण सप्पदंसणं पडि-
मज्जेसि जं पणामेण ईरिसापराहं सिद्धिलेसि ।

एष रोषसंभाषणरूपः संफेदः ।

चेटी—ईरिससहावा एव्व तुमं । ता णिक्कारणकोविणिं होदिं
अणुवट्ठिं अहं ण पब्बत्ता ।

धात्री—(सरोषशिरःकम्पं) । वक्कसीलदुल्ललिए, लूनकण्णणासिअं
तुमं बन्धिऊण काराचरभाअणं करोमि ।

(इति बाहुबन्धनं नाटयति ।)

एष बन्धनरूपो विद्रवः ।

चेटी—(समयकम्पं) ॥ सामिणि, रक्खेहि रक्खेहि असरणं
णिअवराहं इमं जणं । तुह अत्तिआए हिडिंबस्समं, गच्छंतीए अहं
बलक्कारेण णीदा । तद्ध पडिऊलं देव्वं पसादअंतीए बिलंबिदं ।
किं करोमि ।

*सामिनि, अपराधं सहस्व ।

† दास्याःपुत्रि, पटाचलेन सर्पदंशनं परिमार्जयति यत् प्रणामेनदशा-
पराधं शिथिलयति ।

‡ ईदृशस्वभावैव त्वम् । तत् निष्कारणकोपिनी भवतीमनुवर्तितुमहं न
पर्याप्ता ।

§ वक्कसीलदुर्लभिते, लूनकर्णनासिकां त्वां यद्धा काराग्रहभाजनं करोमि ।

॥सामिनि, रक्ष रक्ष अशरणं निरपराधमिमं जनम् । तवात्तिकया हिडि-
म्भाश्रमे गच्छन्त्याहं बलात्कारेण नीता । तत्र प्रतिकूलं देवं प्रसादयन्त्या बिल-
म्बितम् । किं करोमि ।

इति विकल्पादल्लुक् । विमर्शसंधिं योजयति—अनेनेति ॥ अनेन ग्रन्थ-
संदर्भेणेत्यर्थः । प्रतिपक्षनिवृत्त्या कार्यनिश्चयो नियताग्निः । तस्याः प्रदर्श-
नमुखेन बीजस्य गर्भसंधौ प्रतिदृश्यावमर्शात् पर्यालोचनात् । तव
अतिक्रिया-ज्येष्ठमग्निन्या । 'अतिका भग्निनी ज्येष्ठा' इत्यमरः । प्रतीहार-

धात्री—(सरोषहुङ्कारं) *एकारिसं राअउलमडूसवं उडिअ
हिडिअलअगंडसेलेसु किंत्ति मत्तअं ताडिस्सइ मंदभाइणी ।

एष गुरुतिरस्कृतिरूपो द्रवः ।

चेटी—(सामिणि, सहोहि विलंबिअं । तुए कादव्वं मंगलोव-
आरं सिग्वं णिव्वट्टेमि । (इति वपुषा प्रणमति ।)

धात्री—(सप्रसादं) †इजे, छट्टेहि उट्टेहि ।

एषा विरोधश्चमनरूपा शक्तिः ।

चेटी—(सहर्षमुत्थाय हस्तावलम्बं दत्त्वा) ‡इदो इदो तत्तहोदी ।

धात्री—(किंचित् परिक्रम्य पुरोऽवलोक्य च) ॥ कइं एसो पडि-
हारप्पवरो ससंभमं णिगओ । ता पच्चासण्णो विअ महाहिसेअ-
समथो । तेण राअवुत्तस्स मंगलणीराअणदीपरिच्छोलिं णिव्वट्टेदुं
अच्चंतं पविसअ ।

(इति निष्क्रान्ते ।)

प्रवेशकः ।

(ततः प्रविशति प्रतीहारः ।)

प्रतीहारः—(साद्येयं परिक्रम्य द्वारि नरपतिकुलकलकलमसहमानः
सावमानं कनकवेत्रलताशुष्यम्)

रे रे नरेश्वराः,

* एतादृशं राजकुलमहोत्सवमुज्जित्वा हिडिम्बालयगण्डशैलेषु किमिति
मस्तकं ताडयिष्यति मन्दभाविनी ।

† स्वामिनि, सहस्रं विलम्बितम् । त्वया कर्तव्यं मन्त्रलोपचारं शीघ्रं
निर्वर्तयामि ।

‡ सखि, उत्तिष्ठ उत्तिष्ठ ।

§ इत इतस्तत्रभवती ।

॥ कथमेष प्रतीहारप्रवरः ससंभ्रमे निर्गतः । तत् प्रत्यासज्ज इव महाभिवेक-
समयः । तेन राजपुत्रस्य मन्त्रलनीराजनदीपरिच्छोलिं निर्वर्तयितुमभ्यन्तरं प्रवि-
शानः ।

प्रवरो वृद्धप्रतीहारः । दीपविच्छोलिं दीपपङ्क्तिम् ॥ प्रवेशकः ॥ तत इति ॥

दन्तिव्यूहमुपायनीकृतमसुं कुर्वन्तु पुर्या बहि-

र्यस्योद्यद्गनवृंहितैर्न घटिकाघण्टाध्वनिः श्रूयते ।

दूरे चास्तु रथाश्वमेतदखिलं यस्यातिसंमर्दतो

निष्कामत्प्रविशन् नागरकुलं न खैरमावेष्टते ॥ १ ॥

एषा तर्जनोद्वेजनरूपा घृतिः ।

(किंचिदुच्यते) भो भो कुलामालवृद्धाः प्रधानाधिकारिणः परि-
जनाः पौराश्च संश्रणुध्वम् । एषा रुद्रदेवस्याम्ना । यथा किल—

पूर्वैः काकतिवंशजैर्नृपतिभिः सम्यग्भृता या चिरं

यस्या मालुषशम्भुना गणपतिक्षोणीभुजाऽभूत् प्रथा ।

येयं मद्भुजया कुलाद्रिवसतिं विस्मारिता मेदिनी

सेयं संप्रति वीररुद्रभुजयोर्यातु प्रतिष्ठां स्थिराम् ॥ २ ॥

एषा स्वर्गजानां कीर्तनाद्गुरुकीर्तनरूपः प्रसङ्गः ।

(पुनः सादृशं परिक्रम्य) अधिकृताः किमिदानीमारमध्वे ।
किमुपक्रान्तः स्वयंभूदेवसमाराधनविधिः । कश्चिदत्ताः पुरदेवताभ्यो
बलयः । किमभ्यर्चिताः सर्वे वर्णवृद्धाः । कश्चित् प्रसाधिता महा-
भिषेकवेदिः । किं सज्जीकृतानि कनककलशेषु पुण्यतीर्थसलिलानि ।
कश्चिदभ्यर्णमुपनीतान्युत्तमोपकरणानि । किं मङ्गलमुद्घूर्ते कृताव-
धाना ज्योतिर्विदः । कश्चिदलंकृताखिलिङ्गनगरीमृगीदृशश्च । यदि-
दानीं वसुमतीपाणिग्रहणोचितमङ्गलाचारवेषः प्रतापरुद्रः काकतीय-
महाराज्यलक्ष्मीमहान्तःपुरे वर्तते । तत्त्वरध्वम् । (अन्यतो गत्वा
संभ्रूकेषमवलोक्य) कथं राज्ञानो न विरमन्ति । (किंचिदुपसृत्य)
भो भो भूपाला यथावकाशमाध्वम् । सज्जीकुरुध्वमुपायनजातम् ।
न वृथा संमर्दं सहते मम वेत्रयष्टिः ।

दन्तीति ॥ रथाश्वमिति ॥ सेनाश्रवणवेकवृद्धावः । नागरकुलं पौर-
समूहः । रथैरम् असेवाधेन । संश्रणुध्वमिति ॥ संपूर्वाच्छृणोतेरविव-
क्षितकर्मकात् 'समो गम्यच्छि—' इत्यादिनात्मनेपदम् । काकतिभूपतीनां
भूपरिपालनमुदितोदितं भवतीत्याह—पूर्वैरिति ॥ विस्मारितेत्यत्र 'गतिबुद्धि—'
इत्यादिनाऽगिकर्तुः कर्मत्वम् । तस्मिन्निषेधे कर्मणि क्तः । 'प्यन्ते कर्तुश्च'

एतदवमानरूपं छलनम् ।

(समन्तादवलोक्य सगर्वातिशयः) अहो दृणीकृतजगतां क्षिति-
भृतमुद्वेलं संमदं निवारयतो मम प्रभावः । अथवा काकतीयदौवा-
रिकाणां लिखितपठितमेव राजनिवारणम् ।

एष स्वशक्त्याविष्करणरूपो व्यवसायः ।

(प्रविश्य पट्टाक्षेपेण दौवारिकः ।)

दौवारिकः—(साक्षेपं) रे केन स्वल्पसमर्थविदा भूपतयो
निवारिताः । महोत्सवदिदृक्षवः सर्वे प्रविशन्तु ।

प्रथमः—(सरोचं) रे काकतीयकुलवृद्धप्रतीहारं मामसमय-
वेदिनमुदाहरसि ।

द्वितीयः—भवतु यो वा को वा भवान् । प्रवेष्टव्या नरपतय
इति महाराजस्याज्ञा ।

एतत् प्रतीहारयोऽन्योन्यरोषसंरब्धवचनरूपं विरोधनम् ।

प्रथमः—किमनेन समं शुष्ककलहेन । यावत् प्रधानतारद्वार-
वेदिकामध्यमध्यासीनं पुरोहितपुरस्कृतं युधराजमेवोपसर्पामि ।

(इति परिक्रामति ।)

द्वितीयः—अहमपि यथानिर्दिष्टमनुतिष्ठामि ।

(इति परिक्रामति ।)

(ततः प्रविशति यथानिर्दिष्टः प्रतापद्वरः पुरोवसो मन्त्रिणश्च ।)

पुरोधसः—काकतीयकुलतिलक, युधराजेन भवता लीलयैव
विशो दश विजिता इत्यमी सम्यग्दश सत्याशिषो वयम् । किं च—

अत्रान्वयः काकतिभूपतीनां प्राप्तस्त्रिलोकीप्रथितां प्रतिष्ठाम् ।

राजन्वती भूरियमद्य जाता वीतोपसर्गाः सकलाः प्रजाश्च ॥३॥

कर्मणः' इति वचनात् । उक्तमोपकरणानि छत्रचामरादीनि । अभ्यर्णमन्तिकम् ।
अपनीतानि समर्पितानि । लिखितपठितमावाल्यादन्यस्तं, न नूतनं भवती-
त्यर्थः । ज्ञातानुलिप्तादिवत् 'पूर्वकाल—' इति समासः । पट्टाक्षेपेण नेपथ्याप-
सरणेन । सूचनं विनैव प्रविश्येत्यर्थः । अमिषेकानन्तरकार्यं सिद्धवत्कुलाह—
अद्येति ॥ राजन्वती सुराङ्गी । 'राजन्वान् सौराज्ये' इति विघातनात् साधुः ।

एषा सिद्धवद्भाविश्रेयःकथनात् प्ररोचना ।

मन्त्रिणः—

सूर्यसोमान्वयामात्यमहत्ताद्याधरीकृता ।

अस्माभिरधिकुर्वाणैः काकतीयकुलस्थितिम् ॥ ४ ॥

एतत् प्रकृतानुगुणप्रशंसनाद्विचलनम् ।

पुरोधसः—राजपुत्र, सज्जीकृतेयं महाभिषेकसामग्री । काकतीय-
नरेश्वरक्रमाधिष्ठितं भद्रासनं भवदधिरोहणं प्रतीक्षते । तत् परिपालय
स्वयंभूदेवानुगृहीतां महाराजस्याज्ञाम् ।

एतत् कार्यसंग्रहरूपमादानम् ।

प्रतापरुद्रः—तर्हि कुलदेवतां स्वयंभूदेवं नमस्कृत्य, शुर्वाज्ञां
बोद्धुमिच्छामि ।

पुरोधसः—सदृशोऽयमाचारः काकतीयकुलप्रदीपस्य भवतः ।
किं तु प्रत्यासीदति महाभिषेकसमयः । तदचिरेणैव विहितकर्त-
व्येन राजपुत्रेणागन्तव्यम् । वयमितः करणीयशेषं प्रतिपालयामः ।

प्रतापरुद्रः—यदादिशन्ति काकतीयान्वयप्रत्याययितारः ।

(इत्युत्थाय यथोचितं परिक्रम्य निष्क्रान्ताः सर्वे ।)

इति त्वरितमहोत्सवो नाम चतुर्थोऽङ्कः ॥

वीतोपसर्गा निरुपद्रवाः । विचलनं नाम स्वगुणाविष्करणम् । तत् प्रकृतानुगुण्येन
विशिष्यन् योजयति—एतदिति ॥ राजपुत्रेति ॥ भद्रासनमभिषेकोपयोगी
पीठविशेषः । तदुक्तं वास्तुशास्त्रज्ञैः—‘रक्षणं षडङ्गुलोत्सेधं षोडशाङ्गुलविस्तृतम् ।
*द्वात्रिंशदङ्गुलायाम् क्षीरदास्त्रमुद्भवम् ॥ पञ्चाङ्कितं भवेद्भद्रपीठं अपनकर्त्तव्यम् ॥’
इति । एतत् सिंहासनमिति वसिष्ठादयो व्यवहरन्ति । प्रत्याययितारो विश्वास-
यितारः साधीनत्वसंपादका वा । पञ्चद्वयेऽपि ग्राह्यत्वाच्च इत्यर्थः । प्रतिपूर्वा-
दिणो ण्यन्तात् तृचप्रत्ययः । ‘प्रत्ययोऽधीनशपथज्ञानविश्वासहेतुषु’ इत्यमरः ।
सर्वमन्यत् सुगमम् ॥

॥ इति चतुर्थोऽङ्कः ॥

*द्वादशाङ्गुलायाम् इति पाठान्तरम् ।

(ततः प्रविशन्ति ज्योतिर्विदः ।)

ज्योतिर्विदः—(सचं प्रमं परिक्रम्य) ओ भोः, स्वरध्वम् । कुत्र पुरोधसः, कुत्र वा भन्विणः । समानीयतां स्वयंभूदेवसमाराधना-सक्तचित्ततया विलम्बमानो राजपुत्रः । येन प्रत्यासन्नतरो वर्तते महाभिषेकमुहूर्तः ।

एतदुत्तराक्षस्य पूर्वाङ्कार्थानुसंगतत्वादङ्कान्तरणम् ।

(सविमर्शाश्चर्यं)

अहो विश्वातिशायिनी काकतीयकुलप्रतिष्ठा । यतः

आदेष्टा कुलदेवता स भगवान् यस्य स्वयंभूः शिवो

यं सजीकुरुते पराक्रमजितः क्षोणीपतीनां गणः ।

यस्मै च स्पृहयत्यशेषजगती तं वीररुद्राकृते-

विष्णोर्वीक्ष्य महाभिषेचनविधिं नन्दन्ति सर्वे जनाः ॥

एष स्वयंभूदेवोपदेशनरेश्वरविजयप्रमुखमुखसंध्यादिबीजनाना-
र्थानां महाप्रयोजनीभूतमहाभिषेकार्थतया योजनाभिर्वहणसंधिः ।

(सोद्भासं) नूनमिदानीं

स्वप्नेऽप्यासूत्रितामाङ्गां पालयन्तं कुलोद्बहम् ।

न मान्त्यन्तर्मुदः शंभोर्यिभोरप्यभिनन्दतः ॥ २ ॥

एष सुखसंधौ प्रसिद्धस्य स्वप्नोपदेशरूपस्य बीजस्योप-
गमात् संधिः ।

(किञ्चिदुच्चैः)

कल्याणी सकलापि भूतसरणिः श्वेसप्रदा देवताः

श्रेयःप्रसूयनिर्भरा त्रिजनुषामाशीर्गिरो जाप्रति ।

तत इति ॥ ज्योतिर्विदो मौहूर्तिकाः । अत्र पूर्वाङ्कार्थानुसंगतत्वादङ्कान्तरणमित्याह—
चित्तेरेवान्नानुप्रविष्टैरमिहितस्याङ्कार्थस्य पूर्वाङ्कार्थानुसंगतत्वादङ्कान्तरणमित्याह—
एतदुत्तरेति ॥ आदेष्टेति ॥ अत्र बीजयुक्तानां मुखसंध्यावर्णनां परमप्रयो-
जनसंबन्धलाभात् निर्वहणसंधिरित्याह—एष इति ॥ स्वप्न इति ॥ आसू-
त्रितां सूचितामप्याङ्गां पालयन्तमभिनन्दतोऽनुभोदमानस्य शंभोर्विभोर्वापक-
स्याप्यन्तर्मुदो न मान्ति । अप्रमेयो विचित्रो हृषोऽभूदित्यर्थः । संध्याख्यमङ्गं
योजयति—एष इति ॥ उपगमात् पुनरुपगमनादित्यर्थः । कल्याणीतीति ॥

आरूढाः पदमुन्नतं ग्रहगणाः श्रेयान् मुहूर्तः शुभैः

नक्षत्राणि शिवंकराणि शुभदाश्चान्ये निमित्तोदयाः ॥ ३ ॥

सद्व्यमेव राजपुत्रानयनाय प्रयतिष्यामहे ।

एष प्रकृतकार्यमार्गणाद्विरोधः ।

(सत्वरं परिक्रम्य पुरोऽवलोक्य च सहर्षसंभ्रमम्)

नन्दगता एव प्रतापरुद्रः ।

विभ्रैर्मङ्गलसूक्तिपाठमुखरैरालोकशब्दोद्यतैः

भूपालैः करसंभृतोपकरणैराप्तरमात्मात्मजैः ।

श्लाघ्यैर्वन्दिजनैर्दिगन्तविजयश्लाघासमुद्घोषणैः

स्त्रीजनैश्च यथोचितं परिवृतो नीराजनोद्योगिभिः ॥ ४ ॥

तद्वयं चास्थानीमेव गत्वा समुचितमाचरिष्यामः ।

(इति परिक्रमन्ति ।)

(ततः प्रविशति यथानिर्दिष्टः प्रतापरुद्रो मन्त्रिणश्च ।)

मन्त्रिणः—(सविनयमग्रतो भूत्वा) काकतीयकुलतिलक, इव

भूतसराणिः शुचिव्यादिभूतसमूहः । कल्याणी अप्राप्तविकारतया शुभशंसिनीत्यर्थः ।
श्रेयःप्रसवेण श्रेयःसंपादनेन निर्मराः द्विजनुषा द्विजानामाक्षीर्णिरो जायति नित्यं
प्रवर्तन्त इत्यर्थः । ग्रहगणाः सूर्यादयः । उन्नतं पदमुच्चसंज्ञं स्थानम् । तदुक्तं
बराहसिंहिराचार्यैः—‘अजवृषभसृगाज्जनाकुलीरा शषषणिजौ च दिवाकरादिनुज्ञाः’
इति । आरूढाः प्राप्ताः । एतत्फलमुक्तं बृहद्वसिष्ठसंहितायाम्—‘उत्पातदोषादि-
विवर्जितेऽङ्कि नराधिपानामपेक्ष इष्टः । मूलत्रिकोणखगृहोच्चमित्रगृहस्थितैर्वापि
तदंशसंस्थैः ॥ शुभे विलम्बे सततं ग्रहेन्द्रा दिशन्ति लक्ष्मीं विपुलां च कीर्तिम् ॥’
इति । मुहूर्तशब्देनात्र षड्वर्गरूपः कालविशेषो विवक्षितः । ■ च क्रूरसौम्य-
ग्रहसंबन्धवशात् द्विविधः । तदुक्तम्—‘लघ्नमर्धे तृतीयांशो नवांशो द्वादशां-
शाकः । त्रिंशांशश्चेति षड्वर्गः क्रूरसौम्यवशात् द्विधा ॥’ इति । तत्रायं सौम्य
इत्याह—‘श्रेयानिति ॥ शुभैः सौम्यग्रहैः श्रेयानतिप्रशस्त इत्यर्थः । तदपि
तत्रैवोक्तम्—‘षड्वर्गो भवति सदा शुभखचरसमुद्भवः शुभदः । पापसमुत्प-
स्त्वशुभसत्समाद्वाद्यस्तु सौम्यषड्वर्गः ॥’ इति । नक्षत्राणि रोहिण्यादीनि रोहिण्या-
क्षन्त्यतमनक्षत्रमित्यर्थः । एकदा बहूनामसंभवात् । शिवंकराणि क्षेमंकराणि ।
अथपि ‘मेघर्तिमयेषु कृष्णः’ इत्यत्र शिवंकरशब्दश्छन्दस्त्वेव न भाषायामित्याह
पदमञ्जरीकारः तथापि ‘क्षेमंकरोऽरिष्टतातिः शिवतातिः शिवंकरः’ इत्यमरकोश-
मूलेऽयं प्रयोग इत्यनुसंधेयम् । निमित्तोदयाः दिक्प्रसादादयः । विभ्रैरिति ॥

इतः । इदं राज्यलक्ष्मीशुद्धान्तप्रधानागारं प्रविशतु स्वामी । न विलम्बाहोः कुलदेवताया मनोरथाः ।

एतत् पट्टबन्धरूपकार्यस्योपक्षेपणाग्रथनम् ।

ज्योतिर्विदः—(किंचिदुचैः) भो भोः कुलामात्याः,

संनह्यध्वमुपाहरध्वमुचितद्रव्याप्युपाध्यं सुरान्

संप्राप्तः सुमुहूर्त एष विजयी कल्याणसंपत्स्वनिः ।

यस्मिन् प्राप्य महाभिषेकविभवं क्षोणीं प्रलीनाखिल-

क्षमापालां चिरमन्वशाद्रूपतिर्भूभृत्कुलग्रामणीः ॥ ५ ॥

एष ज्योतिर्विद्विरनुभूतार्थख्यापनाभिर्णयः ।

परिजनः—(श्रुत्वा) *पञ्चासण्णे वि मुहूर्ते किं विलंबिअदि महामञ्चेहि ।

मन्त्रिणः—(उपसृज्य) नाथ, किं विस्मृता गुर्वाज्ञा ! नायमवसरो नरेश्वरविज्ञापनाकर्णनस्य । महास्थान्यामेवानुगृह्यन्ताममी ।

प्रतापरुद्रः—शिरसि धृतैव खलु तातस्याज्ञा । किं धु नोपदिश्यते पुनरनन्तरकरणीयम् ।

एतत् प्रकृतानुगुण्येनान्योन्यपरिभाषणात् परिभाषणम् ।

* प्रत्यासज्जेऽपि मुहूर्ते किं विलम्ब्यते महामास्यैः ।

मङ्गलसूक्तानि 'कनिक्रदध्वमुषं ममाग्रे वचो विहवैध्वस्तु' इत्येवमाशीनि । आलोकशब्दा जयजयेत्येवमादयः । 'आलोको वन्दिभाषणे' इति विश्वः । भूषा अपि वन्दिभ्रमभूषयो वभूषुरिति भावः । उपकरणानि छत्रचामरादीनि । वन्दिजनाः 'वन्द्यभूभृद्गुणोत्कर्षभावका वन्दिनः स्मृताः' इत्युक्तलक्षणाः । शुद्धान्तप्रधानागारमन्तःपुरप्रधानगृहम् । पुरा खलु गणपतिमहाराजो यस्मिन् मुहूर्तेऽभिषेकमनुभूय समस्तां भुवमेकातपत्रां बुभुजे एतादृशोऽयं मुहूर्तः संप्राप्तः । अतोऽवधानेन देवताराधनादिकं कर्तव्यमित्याह—संनह्यध्वमिति ॥ संनह्यध्वं मुहूर्ते सावधाना भवतेत्यर्थः । उचितद्रव्याणि तीर्थकलशादीनि । सुरानुपाध्य-मर्चयध्वम् । अत्रेदं मित्रादीनामप्युपलक्षणम् । यथाह बृहद्वसिष्ठः—'आशिषो वाचने कृत्वा पूजयेच्च सुरान् पितॄन् । आयुधानि च पदं च विप्रान् गन्धादि-नार्चयेत् ॥' इति । अन्वशात् शास्तेर्लब्धः । अनुभूतार्थख्यापनादिति ॥ अनुभूतस्य बीजानुगुणस्यार्थस्य ख्यापनादित्यर्थः । त्रयीसमभिमन्त्रणसुरभी-

पुरोधसः—(सविनयसंप्रथमुपसृत्य) स्वीकृतमहाभिषेकोचितयेवः
कनकवेदिकामारोह्यु प्रतापरुद्रः ।

नृपाः—देव, महाराजपर्यायेण भयद्रुजशिखरमारोह्यु मेदिनी ।

प्रतापरुद्रः—तथा भवतु । (इति वेदिकामारोहति ।)

नृपाः—(सप्रणामं मङ्गलवेदिकां परिवार्य) विजयतां विजयतां
काकतीयकुलस्वामी ।

एष नरेश्वरपर्वुपासनात् प्रसादः ।

परिजनः—(विलोक्य सामोदकौतुकम्) *पुण्यपण्वअकणअसाणुं
सहस्तरस्सी विअ सुमेरुकणअतटं महेन्द्रो विअ पस्सिचक्कवट्ठिणं
चक्कधरो विअ कणअवेदिं आरूढो पआवरुद्धो ।

मन्त्रिणः—काकतीश्वर, समारुह्यतामिदं भद्रासनम् । अमी
पुरोधसो महाभिषेकाय तीर्थसलिलपूर्णान् कनककलशान् धारयन्ति ।

प्रतापरुद्रः—तथा भवतु ।

(इति स्वयंभूदेवं काकतीयकुलशृङ्गांश्च प्रणम्य सिंहासने समुपविशति ।)

पुरोधसः—(त्रयीसममिमन्त्रणसुरभीकृतसलिलान् कनककलशान्भाल्य-
हस्तेषु निधाय सादरं)

प्रतापरुद्रनृपते काकतीयकुलोचितैः ।

प्रजानुरञ्जनैः क्षोणीं पालयाचन्द्रतारकम् ॥ ६ ॥

(इत्याशीर्वादसाधुवादायमानं पाणिग्रहणकौतुकत्वरमाणराज्यलक्ष्मामसौरशिञ्जि-
तानुमोदिनं स्वयंभूदेवप्रसोदादृहासोपबृंहितं काकतीयकुलश्रेयःप्रस्तावनादिज्जिह्वं चि-
रावलम्बितधरणीभारस्त्रिधानां फणिपतिप्रभृतीनां प्रहर्षक्षेव्हाविडम्बितं धर्मप्रति-
ष्ठाभङ्गलकाहलीकोलाहलमनोहरं महाभिषेकमुद्भूतप्रशंसितं कनकजयधम्निकानिनाद-
मनुसंदधानाः सत्वरं प्रतापरुद्रमनिविशन्ति ।)

* पूर्वपर्वतकनकसानुं सहस्तरस्मिरिव सुमेरुकनकतटं महेन्द्र इव पस्सिचक-
वर्तिनं चक्कधर इव कनकवेदिभारुढः प्रतापरुद्रः ।

कृतसलिलान् वेदत्रयामिमन्त्रितोदकानित्यर्थः । अभिषेकमुद्भूतसूचकं जयधम्नि-
काव्यनिमाद्रीर्वादसाधुवादादिरुपतया संभावयति—प्रतापेत्यादि ॥ अथ
विधातिशायिमहिम्नो वीररुद्रस्य राज्याभिषेकमद्भुतज्ञो विश्वत्रियंकर इत्याह—

एषे वाञ्छितार्थप्राप्तिरानन्दः ।

एकतो वैतालिकाः—(सहर्षातिशयश्रुतेः)

हे लोकाः पिबत श्रवःप्रसूतिभिः कल्याणवार्तामृतं

जातः काकतिवीररुद्रनृपते राज्याभिषेकोत्सवः ।

अद्यारभ्य कलिः कृतः कृतयुगं राजन्वती मेदिनी

देवाः पूर्णहविर्भुजस्तद्धुना यूयं कृतार्थकृताः ॥ ७ ॥

अन्यतो वैतालिकाः—

आरूढे धरवीररुद्रनृपतौ सिंहासनं शसितुं

तस्याज्ञा क्षितिपालमौलिवलभीः स्वच्छन्दमारोहति ।

लोकांस्त्रीनधिरोहतो निरवधी कीर्तिप्रतापौ हठा-

दारोहन्ति च विन्ध्यभूधरतटान् प्रत्यर्थिनः पार्थिवाः ॥ ८ ॥

दक्षिणतो वैतालिकाः—

गायन्तीरनुमोदते निजवधूः श्रेवः शिरःकम्पनैः

लक्ष्मीं प्रीणयन्त्येव कच्छपपतिर्वक्षस्वलीदर्शनात् ।

दिग्नागाश्च करेणुकाश्चुचमपाकुर्वन्त्यनुव्रज्यया

दोष्णा काकतिवीररुद्रनृपतौ विश्वभरां विभ्रति ॥ ९ ॥

एकत इति ॥ एकतः पुरत इत्यर्थः । श्रवःप्रसूतिभिः श्रवणचुलुकैः । कलिः कृतयुगं कृतः परिपूर्णधर्मत्वादिति भावः । कृतः । राजन्वती सुराज्ञी । 'राजन्वान् सौराज्ये' इति निपातनात् साधुः । मेदिनीति ॥ 'राजा कालस्य कारणम्' इति भावः । पूर्णहविर्भुज इति ॥ 'यजेत राजा कर्तुमिर्विधैराप्तदक्षिणैः' इति विहितानुष्ठानादिति भावः । अन्यत इति ॥ पश्चादित्यर्थः । आरूढ इति ॥ स्वच्छन्दमनर्गलम् । आरोहति न कश्चिदप्यभिषेयो भूपतिरस्तीति भावः । अनेनास्य राज्ञः प्रभुशक्तिरुक्ता । तदुक्तं मानसोल्लासे—'आज्ञारूपेण या शक्तिः सर्वेषां नूर्धनि स्थिता । प्रभुशक्तिर्हि सा ज्ञेया प्रभावमहितोदया ॥' इति । निरवधीति ॥ सूर्याचन्द्रमसोः सीमाचल इव कीर्तिप्रतापयोरवधिभूतः कोऽपि नास्तीत्यर्थः । हठशब्दो व्याख्यातः । वीररूढे सिंहासनमेकमारूढे सति तदाज्ञा-यास्तत्कीर्तिप्रतापयोस्तत्परिपन्थिनां च ततोऽप्युव्रतानि बहून्यारोहणस्थानानि बभूवुरिति महदेतदद्भुतमिति भावः । गायन्तीरिति ॥ व्याख्यातमेतत् ।

उत्तरतो वैतालिकाः—

प्रस्थेभ्यः कुलभूभृतामपि हरिदन्तावलम्बनां महा-

कुम्भेभ्योऽपि फणाभृताभधिपतेर्मूर्ध्नां सहस्रादपि ।

कूर्मेन्द्रस्य च कर्परादपि जगद्विख्यातसारोन्नतौ

बाहौ संप्रति वीररुद्रनृपतेः प्राप्तप्रतिष्ठा मही ॥ १० ॥

एष सर्वदुःखशमनात् समयः ।

मन्त्रिणः—अहो प्रभावः काकतीयान्वयस्य । यदिदानीं

प्रतापरुद्रस्य महाभिषेकपयःकणा ये मिपतन्ति राक्षाम् ।

प्रणामनम्रेषु क्षिरस्तु तेषां तैः कल्पितः स्वस्वपदाभिषेकः ॥

पुरोधसः—काकतीयकुलोत्तंस, राज्यलक्ष्मीसंवरणस्रगियमुत्तं-
सीक्रियताम् । (इति पट्टबन्धमाचरन्ति ।)

सर्वे—(सप्रमोदातिशयं) प्रियं नः प्रियं नः ।

एषा प्रकृतकार्यस्थिरीकरणात् कृतिः ।

मन्त्रिणः—(सर्वतोऽवलोक्य) कस्कोऽत्र भोः । आनीयतां लज्जं
चामरयुगलं च ।

(प्रविश्य प्रधानप्रतीहारः)

प्रतीहारः—यदाज्ञापयन्ति महामालाः ।

(इति परिक्रम्य तान्युत्तमयति ।)

(प्रान्तवर्तिनो नरपतयोऽभ्युपेत्य तानि सादरं श्रुत्वा यथोचितमाचरन्ति ।)

पुरोधसः—(सहर्षातिशयं)

प्रस्थेभ्य इति ॥ प्रस्थेभ्यः सानुभ्यः । कर्परात् पृष्ठास्थिकपालात् । प्रतापेति ॥
शरणागता महीपतयः महामिषेकसमये स्वस्वपदेषु स्थापिता इति भावः । उत्तं-
सीक्रियतां विरोभूषणं क्रियताम् । 'शुक्लमाल्याम्बरभृतः प्रादुसुखस्य महीपतेः ।
पट्टं क्षिरसि वधीयात् सिंहासनगतस्य च ॥' इति वसिष्ठस्मरणात् । पट्टस्तु
'राज्ञां नवाङ्गुलायामो मध्येऽष्टाङ्गुलविस्तृतः । चतुरङ्गुलविस्तारपार्श्वः स्वर्णमयः
शुभः ॥ पट्टः पञ्चशिलो राज्यप्रजासौख्यसमृद्धये ।' इत्याद्युक्तलक्षणो द्रष्टव्यः ।
कस्क् इति ॥ खन्तस्य किमो वीप्सायां दिवंचनम् । कस्कादित्वात् सत्वम् ।

अयन्ते बह्व्यो महानृपतयः किं तैरनीहकर्मै-

रीदृग्विश्वजनीनशौर्यगरिमा जागर्ति कः इमातले ।

आस्यकीदृतिदिग्जयस्त्रिभुवनक्षेमंकरप्रक्रियः

किंकुर्वाणसमस्तभूपतिगणः श्रीवीररुद्रो यथा ॥ १२ ॥

एतदखिलातिशामित्वकथनमुखेन प्रकृतकार्यानुमोदनादा-
भाषणम् ।

तदिदानीं खलु

यत् काकतीयनृपराज्यविलासचिह्नं

यच्छायया वसुमती विजहाति ताम् ।

छत्रेण तेन कृतलक्ष्मणि वीररुद्रे

मुक्तातपत्रविभवाः सुहृदो द्विषश्च ॥ १३ ॥

एष राज्यप्राप्तिहेतुभूतच्छत्रारोपणरूपकार्यदर्शनात् पूर्वभावः ।

मन्त्रिणः—(सविनयमुपसृत्य) नाथ काकतीयलक्ष्मीपते, स-
नाथाः सर्वाः प्रकृतयः सुराजानं त्वां दिदृक्षन्ते । तत् सांप्रतं महा-
स्थानीं प्रसाधयतु देवः ।

पुरोधसः—आचारोऽयं काकतीश्वराणां यन्महाभिषेकानन्तरं

धूयन्त इति ॥ महानृपतयो नलनहुषादयः । ईदृक्कर्मो वीररुद्रसदृशपरिपाटी
तद्वहितैरनीहकर्मैः । तत् कथमित्याशङ्क्य वीररुद्रे विशेषमाह—ईदृगिति ॥
विश्वस्मै जनाय हितो विश्वजनीनः शौर्यगरिमा यस्य स तथोक्तः नीतिपुरस्कृत-
पराक्रम इत्यर्थः । शौर्यगरिमाणमाह—यादयेति ॥ त्रिभुवनक्षेमंकरप्रक्रियः
सम्यक्परिपालनेन प्रजाहितस्वभाव इत्यर्थः । यदाह मनुः—‘संप्रामेय-
निवर्तित्वं प्रजानां चैव पालनम् । शुभ्रभा ब्राह्मणानां च राज्ञां श्रेयस्करं
परम् ॥’ इति । न केवलं पराक्रमेण, किन्तु सामादिसि-
सर्वोऽपि राजलोको वशीकृत इत्याह—किंकुर्वाणेति ॥ तदुक्तम्—‘एवं
विजयमानस्य यस्य स्युः परिपन्थिनः । तानानयेद्दशे सर्वान् सामादिसि-
दपक्रमैः ॥’ इति । छत्रधारणं विंशति—यदिति ॥ यत् काकतीय-
कुलकमागतमित्यर्थः । यच्छाययेति ॥ इदं दुष्टनिग्रहशिष्टप्रतिष्ठापनयोत्पलक्ष-
णम् । तेन सुहृदो मुक्तातपत्रविभवाः मौक्तिकमयच्छत्रवैभवाः, द्विषस्तु त्यक्ता-
तपत्राश्चेत्युभयोपपादनम् । सुराजानमिति ॥ ‘न पूजनात्’ इति न
समासान्तः । आचार इति ॥ अलब्धलाभो योगः । लब्धपरिपालनं क्षेमः ।

प्रजानां योगक्षेमपरीक्षणम् ।

राजा—यदाज्ञापयन्ति धर्मविदः । (इत्युत्तिष्ठति ।)

(काकतीयकुलवृद्धाः ससंभ्रममुच्चैः)

प्रक्रान्तभुर्वीश्वरमौलिरत्नैः कुर्वन्ति नीराजनसम्बुजाक्ष्यः ।

प्रतापरुद्रस्य लसत्प्रतापप्रदीपनीराजितदिङ्मुखस्य ॥ १४ ॥)

नृपतयः—(शिरस्त्रज्जलि बद्धा) अहो चरितार्था सांप्रतमा-
स्माकी चक्षुष्मत्ता, यथा स्वल्पीदृगनुभूयते । यतः

नीराजयन्त्यन्धपुरीरमण्यः प्रदीपजालैर्वीररुद्रम् ।

चन्द्रानना गोत्रपतिं रजन्यस्तारागणैर्मैरुमिव स्फुरद्भिः ॥ १५ ॥

(सर्वे जयशब्दं कुर्वन्ति ।)

मन्त्रिणः—महाराज काकतीयश्वर, सज्जीकृतसिंहासनं सर्वतः
परिष्कृतमिदं महास्थानमण्डपं सनाथीक्रियताम् ।

प्रतीहारः—(संसंभ्रमं पुरो भूत्वा) देव, इत इतः ।

(राजा सगौरवं परिक्रम्य महास्थान्यां सिंहासनमारोहति ।)

(सर्वे प्रणम्य यथार्हसुपविशन्ति ।)

प्रतीहारः—(समयोचितं परिक्रम्य वन्दमानान् भूधर्मिषिकान् सामिमान्
कनकवेत्रलतया निर्दिशन्)

कालिङ्गात्र निषीद कोङ्कणपते दूरे भवार्जेश्वर

प्रान्तं संश्रय मालवेन्द्र शनकैः खोपायनं प्रापय ।

पाण्ड्याग्रे भव सेवणक्षितिपते पश्चाद्भवाद्यैव वः

स्वामी काकतिवीररुद्रनृपतिः सर्वान् क्रमादीक्षते ॥ १६ ॥

तयोः परीक्षणं विचारः । अमिषेकानन्तरकर्तव्यं नीराजनमाह—काकतीय-
कुलवृद्धा इति ॥ सम्बुजाक्षीविशेषणमेतत् । उच्चैरुन्नतम् । 'अधः प्रवर्तयेद्वृषं
पीपमूर्ध्वं प्रवर्तयेत्' इति वचनादिति भावः । उर्वीश्वरमौलिरत्नैः प्रक्रान्त-
मिति ॥ राज्ञां प्रणामान्तरमित्यर्थः । प्रताप एव प्रदीपः तेन नीराजितानि
दिङ्मुखानि येन तयोक्तस्य, अत एव तत्फलं नीराजनमिद्वैवानुभूयते इति भावः ।
अस्माकमियमास्माकी । 'युष्मदस्मदोः' इत्यणप्रत्यये 'तस्मिन्नपि च' इत्यस्मा-
कादेशः । चन्द्राननाः चन्द्रसदृशननाः अन्यत्र चन्द्र एवाननं यत्तां तास्तथो-
क्ताः । गोत्रस्य कुलस्य पतिम् । अन्यत्र गोत्राणां पर्वतानां पतिम् । परिष्कृतं

(नृपतयः प्रणम्य ययार्हमुपविक्रान्ति ।)

पुरोधसः—स्वस्ति काकतीयकुलावतीर्णाय सुपर्णकैतनाय महा-
महिम्ने । अद्य सुप्रजसा काकतीयान्वयेन सनाथानि त्रीण्यपि जगन्ति ।

शासितर्यविनीतानां नरेन्द्र त्वयि शासति ।

मध्यस्थतास्य लोकस्य चिरेणान्वर्थतां गता ॥ १७ ॥

राजा—(सविनय) स्वयंभूदेवचरानुकूलानां भवदाशीर्वा-
दानां फलमिदं यत्काकतीयक्षत्रियकुलं वर्धते ।

मन्त्रिणः—राजन् प्रतापरुद्र,

सर्वेषां काकतीयानां भागधेयविभूतयः ।

एवंरूपा विवर्तन्ते यत्कुलप्रभवो भवान् ॥ १८ ॥

पुरोधसः—न केवलं काकतीयानामेष पुण्यपरिपाकः, अपि तु
सर्वासामपि प्रजानाम् ।

(प्रविश्य प्रतीहारः)

प्रतीहारः—देव, सर्वाः प्रकृतयो वर्णवृद्धान् पुरस्कृत्य प्रतीहारम-
ध्यासते ।

मन्त्रिणः—शीघ्रं प्रवेदयन्ताम् ।

प्रतीहारः—यदास्मापयन्त्यमात्याः ।

(इति निष्क्रम्य तामिः सह पुनः प्रविशति ।)

(ततः प्रविशन्ति वर्णवृद्धाः ।)

वर्णवृद्धाः—(सहर्षं राजानमवलोक्य)

त्रिचित्रवितानसुवर्णकुलशादिना भूषितम् । सिंहासनलक्षणं मानसोद्भासे—‘रुचि-
रेण सुवर्णेन निर्मितं रत्नरञ्जितम् । अष्टमिः स्फाटिकैः सिंहैर्मूर्ध्नि तत् सुविराजि-
तम् ॥ अधः काञ्चनविन्यस्तरत्नवेदिप्रयान्वितम् । आस्थानमण्डपे राज्ञां सिंहा-
सनमिदं परम् ॥’ इति । सुपर्णकैतनाय महामहिम्ने सकलभूजावताराद्येभ्यः ।
सुप्रजसा शोभनसंतानेन । ‘नित्यमसिन् प्रजामेधयोः’ इत्यसिचप्रत्ययः ।
शासितरीति ॥ अश्विनीतानां दुष्टानां मित्राणाममित्राणां चेति भावः ।
अत एवेत्यन्तं कालं स्वर्गपातालमभ्यवर्तित्वेन मध्यस्थस्य मध्यमलोकस्य
संप्रति पक्षपातरहित्येन माध्यस्थ्यमित्यन्वयतामित्यर्थः । **सर्वेषामिति ॥**

* ‘यत्कुलालम्बनं भवान्’ इति पाठान्तरम् ।

धरः प्रतापरुद्रोऽयं वधूरेषा वसुंधरा ।

तयोर्घटयिता देवः स्वयंभूः सदसः क्रमः ॥ १९ ॥

एतत् स्वयंभूदेवस्य स्वयंसंघातृत्वादद्भुतप्राप्तेरुपगूहनम् ।

(सविनयमुपसृत्य) स्वामिन् विश्वंभरावल्लभ प्रतापरुद्र,

सर्वाङ्गीःफलविश्रमैक्यसतेः किं वा तवाशास्महे

यद्वा विश्वविभौ स्वयंभुवि शिवे नस्तन्वतामाशिषः ।

किं चित्रं स विभुर्भवानपि समो गौरीश्रियोर्वल्लभा-

वाचन्द्रार्कमिमां क्षमां कृतश्चक्षोरक्षौ युषां रक्षतम् ॥ २० ॥

मन्त्रिणः—स्वामिन्नेते स्वयंभुवाः सुधियः ।

(राजा सादरं प्रणमति ।)

अन्ये—(सहर्षातिशयमग्रतः स्थित्वा) महाराज काकतीश्वर,

यस्त्वद्गोत्रमहत्तरस्य जगतां त्रातुः स्वयंभूविभो-

स्तत्तादृक्चरितान्द्रुतैर्महिमभिः स्वीयैर्द्वितीयोऽभवत् ।

देवोऽसौ गणपेश्वरः प्रतिकलं स्फारप्रसादोन्मुखो

नम्रस्ते कुलमण्डनस्य महतीं पुष्पातु राज्यश्रियम् ॥ २१ ॥

पुरोषसः—राजन्नेते गाणपेश्वराः सूरयः ।

भाग्येयविभूतयो भाग्यसंपदः । एवंरूपाः वीररुद्ररूपाः । विवर्तन्ते परि-
णमन्ति । धर इति ॥ अत्र वसुन्धरावीरतद्वयोर्वधूवरयोः स्वयंभूदेवः स्वय-
मेव संघातेति अतुरूपघटनादद्भुतमिति भावः । अथ स्वयंभूदेवे विदुषा-
माशीर्वादमाह—स्वामिन्नेति ॥ सर्वाङ्गीःफलानामैश्वर्यावीनां विश्रमेणा-
सर्कोचैर्नैकवसतेर्मुखाधारस्य सर्वाणि श्रेयांसि प्राप्तवत्स्ववाशास्यं नास्ती-
त्यर्थः । तथाप्यवाप्तसमस्तकामे स्वयंभुवि शिवेऽपि देवस्थानन्तभोगोऽ-
स्ति त्वेवमाशिषः प्रयुजानानाभस्माकं तादृशे त्वय्यपि नैतदार्थ्यमित्याह—
यद्देति ॥ आशीर्वादप्रकारमाह—स विभुरिति ॥ पुरा खलु काकतीयानां
पूर्वैः गणपतिमहाराजेन खनामाङ्कितं गणपेश्वरं नाम महेश्वरं प्रतिष्ठाप्य तस्य
स्वकुलदेवतया स्वयंभूदेवेन समं नानाविधवैभवं विधाय तत्र विद्वांसो बहवः
स्थापिताः । तेषामाशीर्वादमाह—महाराजेति ॥ यो गणपेश्वरस्तत्तादृक्चरितै-
रभिलषितप्रदानादिसिरद्भुतैः स्वीयैर्महिमभिः सामर्थ्यैस्त्वद्गोत्रमहत्तरस्य त्वत्कुल-
देवतायाः स्वयंभूदेवस्य द्वितीयोऽभवत् । द्वावपि देवौ काकतिकुलयोगक्षेमधुरी-
णवित्यर्थः । अतौ देवः । प्रतिकलं प्रतिक्षणम् । स्फारस्य प्रभूतस्य प्रसादस्य

(राजा सादरं नमस्करोति ।)

अपरे—(सप्रश्रव्यप्रमोद) स्वामिन्त्रिलिङ्गदेशपरमेश्वर,

यैर्देवैश्चिभिरेष याति महती ख्यातिं त्रिलिङ्गाख्यया

येषां काकतिराजकीर्तिविभवैः कैलासशैलाः कृताः ।

ते देवाः प्रसरत्प्रसादमधुराः श्रीशैलकालेश्वर-

द्राक्षारामनिवासिनः प्रतिदिनं त्वच्छ्रेयसे जायते ॥२२॥ "

पुरोधसः—(सोळासं) राजभेकशिलानगरवासिनो महाद्विआस्त
एते ।

(राजा यथोचितं वन्दते ।)

मन्त्रिणः—साधीयान् आशीर्वादक्रमः ।

(इति यथोचितं सर्वानुपवेशयन्ति ।)

पुरोधसः—(सोळासं) राजभेकशिलानगरीवल्लभ,

साहस्रांशयमैन्दवं च महती ये द्वे कुले निर्मिते

ते जाते लघुनी गुणैर्विजयिनि श्रीकाकतीयान्वये ।

भूपालेषु भवत्प्रतापयशसोः पूर्णार्कचन्द्रश्रियोः

प्राप्यानुग्रहमूर्जितेषु पुनरप्येते लभेते स्थितिम् ॥ २३ ॥

(राजा सर्वान् पश्यति ।) (पुरोधसो यथाहं सर्वानुपवेशयन्ति ।)

प्रकृतयः—विजयतां विजयतां प्रतापरुद्रमहाराजः ।

उन्मुखः सन् । राज्ञो देवस्य कामेदोपचाराद्वीररुद्रस्य नप्तृत्वव्यवहारः । तस्य ते राज्यधिर्यं पुष्पातिवति संयन्धः । अथ नगरवासिनां विदुषामाशीर्वादमाह—
यैरिति ॥ त्रयो लिङ्गरूपाः श्रीशैलनाथादयो देवा यस्मिन् देशे ॥ त्रिलिङ्गोऽ-
न्धदेश इत्यर्थः । द्राक्षारामेति ॥ तत्रत्यानामारामाणां तद्भूयिष्ठत्वादिति प्रौढो-
क्तिः । वस्तुतस्तु दक्षसंबन्धितत्वात् दाक्षाराम इति तन्नाम । तदुक्तं स्कान्दपुराणे
भीमेश्वरखण्डे 'दक्षस्यारामभूमित्वात् दाक्षारामोऽभिधीयते' इति । साहस्रेति ॥
निर्मिते ब्रह्मणेति शेषः । लघुनी जाते निःसारे अभूताम् । अधुना भवत्प्रताप-
यशसोः पूर्णार्कचन्द्रश्रियोः सतोः भूपालेष्वनुग्रहं प्राप्य प्रबलविरोधे जीवनस्य
दुर्लभत्वं मत्वेति भावः । मूर्जितेषु समृद्धेषु सत्सु । तत्समसिन्ध्याद्वारादेते सोम-
सूर्यकुले पुनरपि स्थितिं प्रतिष्ठां लभेते । महदनुग्रहस्य किमसाध्यमिति भावः ।
भूपा इति ॥ सन्तु नाम भूपाः किं तैरसर्वगुणाढ्यैरिति वाक्यशेषः । न चात्र

भूपाः सन्तु चिराय संश्रुणुमहे भास्वत्कुलालंकृती

रामोऽयं न जगाम लोचनपथं तेनैव शिक्षा वयम् ।

अद्य त्वां वरवीररुद्रनृपते तस्यावतारान्तरं

वीक्ष्यैवं चरितार्थतां सुमहतीमहाय गाहामहे ॥ २४ ॥

मन्त्रिणः—स्वामिन् सांप्रतं यथाहमर्हणया माननीयाः पौराणां श्रेणयः ।

राजा—(सानन्दोदायं)

जागर्तु राजशब्दोऽयं भमैवाज्ञाफलैकभूः ।

राज्योपभोगविभयः सर्वसाधारणो हि नः ॥ २५ ॥

सर्वे—(सप्रमोदं) सहस्रोऽयं प्रसादः काकतीयकुलतिलकस्य भवतः ।

राजा—प्रसीदतु भगवान् स्वयंभूदेवः ।

(इति पुरोहितावर्जितकनककलशसलिलधारापुरःसरं सकलभोगसमग्रान् प्रामान् सप्रश्रयादरं विप्रसात् करोति । अन्येषामपि नगरवासिनां यथाप्रधानं संभावनामाचरति ।)

विप्रतिपत्तिरित्याह—चिराय संश्रुणुमहे इति ॥ 'समो गम्यन्ति—' इत्यादिनात्मनेपदम् । सर्वगुणाढ्योऽपि रामो न लोचनगोचरं गत इति खेदो रामावतारस्य तत्र दर्शनाभिप्रेत इति धन्यतामनुभवाम इत्याह—भास्वदिति ॥ अर्हणया पूजया । जागर्तिविति ॥ आज्ञा प्रशुषक्तिः निग्रहानुग्रहादिसामर्थ्यमित्यर्थः । तत्फलस्यानुग्रहदेरेकभूर्मुख्यनिवासः, राज्ञ एवाज्ञाश्रयत्वादिति भावः । तदुक्तं मानसोल्लासे—'अनुग्रहे निग्रहे च दाने चादानकर्मणि । प्रवृत्तौ च निवृत्तौ च ग्रहणे मोक्षणे तथा ॥ स्वयं समर्थो यः सोऽयं राजा साक्षा निरर्गला ॥' इति । एकशब्दो भिन्नक्रमः । समर्थं राजशब्द एव जागर्तिविति संबन्धः । राज्ञः कर्म राज्यम् । पुरोहितादित्वाद्येकप्रत्ययः । आज्ञामात्रमेव मे भूयादनुभवः पुनरस्माकं सर्वेषामिति वाक्यार्थः । अथ पृथिव्यादिदानमाह—राजेति ॥ प्रसीदतु भगवानिति परमेश्वरप्रीणनार्थत्वाद्विमलं नाम चतुर्थमिदं दानमिति द्रष्टव्यम् । यथाह व्यासः—'ईश्वरप्रीणनार्थं यत् ब्रह्मवित्तु प्रदीयते । चेतसा भक्तियुक्तेन दानं तद्विमलं शिवम् ॥' इति । सलिलधारापुरःसरमिति ॥ अत्रापस्तम्बः 'सवाण्युदकपूर्वाणि दानानि' इति । सकलभोगेति ॥ भोगोपकरणसमग्रानित्यर्थः । प्रश्रयो विभयः । आदरः सत्कारः । तत्सहितं सार्विकमित्यर्थः । तदुक्तं व्यासेन—'दासव्यमिति अहानं दीयतेऽनुपकारिणे । देशे काले च पात्रे च तद्दानं सार्विकं स्मृतम् ॥' इति । प्रामान् विप्रसात् ब्राह्मणादीनान् करोति । 'देये जा च' इति सा-

नृपतयः—(सामास्यालुरोधमुत्थाय महावर्षाणि गजतुरगराभरणविशेष-
रुमाप्युपायनानि यथावकाशमुपनीय विरचिताञ्जलयः)

स्वामिन् काकतीयमहाराज,

त्रायस्वेत्यनुवाद एव भुवनत्राणैकबद्धव्रते

त्वद्भृत्या इति सिद्धसाधनमिदं विश्वैकनाथे त्वयि ।

त्वद्गर्भे वसति गताः स्म इति च स्पष्टार्थमंशे हरेः

कुक्षिस्थाखिलविष्टपस्य सदृशं किं वाप्तं विश्वाप्यते ॥ २६ ॥

(राजा सप्रसादममाख्यानवलोकयति ।)

मन्त्रिणः—स्वामिन्नेते सोमार्कवंश्या नरपतयो महतीमर्हणाम-
र्हन्ति । तेन स्त्रेषु स्त्रेषु पदेषु प्रतिष्ठापनीयाः प्रस्थापनीयाश्च ।

राजा—तथा । (इति नरपत्नीन् यथोचितं संभाव्य प्रस्थानमादिशति ।)

(राजानः सहर्षातिशयं प्रणम्य काकतीश्वरकृपावलोकननिर्वर्तितप्रयाणमकृत्वा
दिगन्तविहरणोद्यतया तदाज्ञया कृतसाहाय्या निष्क्रान्ताः ।)

प्रकृतयः—चिरमनुवर्तितव्या काकतीयनरेश्वरपरिपालनपरि-
पाटी महाराजेन । (इति निष्क्रान्ताः ।)

पुरोधसः—(साश्चर्यप्रत्यभिज्ञानं)

चिह्नान्यस्य पदाब्जयोः पिशुनयन्त्युर्वीश्वरोपास्यतां

पाणी सूचयतः सचापकुलिङ्गावुद्राहलीलां मुवः ।

नेत्रे शारदपुण्डरीकरुचिनी लीलावतारं हरे-

राख्यातस्तादितीह सिद्धवचनं प्रत्यक्षमीक्षामहे ॥ २७ ॥

तिप्रत्ययः । त्रायस्वेति ॥ भुवनत्राणपरायणे त्वयि भुवनान्तःपातिनामस्माकं परि-
त्राणप्रायेण पुनरुक्तमेवेत्यर्थः । त्वद्भृत्या इति ॥ विश्वैकनाथे त्वयि विश्वान्तर्वर्ति-
नामस्माकं भृत्या इति वचनं चर्वितचर्वणमेवेत्यर्थः । त्वद्गर्भे इति ॥ स्पष्टार्थं
व्युत्पन्नं प्रति स्फीतालोकमध्यवर्तिनः कलशस्य कलशोऽयमिति कथनवदिति
भावः । सदृशमुक्तिम् । तदाज्ञया कृतसाहाय्या इति ॥ तदाज्ञाकरा इत्यर्थः ।
चिह्नानीति ॥ पदाब्जयोश्चिह्नानि मांसलत्वादीनि । उर्वीश्वरोपास्यतां पिशुन-
यन्ति सूचयन्ति । तदुक्तं सोमेश्वरेण—‘मांसलौ गूहगुल्फौ च कूर्मपृष्ठसमावपि ।
भवेतां चरणौ यस्य स भवेत् पृथिवीपतिः ॥’ इति । पाणी सचापकु-
लिङ्गौ धनुर्वज्ररेखासहितावित्यर्थः । तदप्युक्तम्—‘चक्रास्त्रिचापवज्राभा

राजा—(सचिनयग्रीवं) किमसाध्यं स्वयंभूदेवमूर्त्यन्तराणां भूदेवतानां भवतामनुग्रहस्य ।

पुरोधसः—(सादरं) महाराज काकतीश्वरकुलवासनावासितया भवदुपासनया परं प्रसेदिवान् परःसहस्रप्रसादोन्मुखः स्वयंभूनाथः किं ते भूयः प्रियमुपकरोतु ।

एषा वाक्यार्थसमाप्तिरूपा संहतिः ।

राजा—(सप्रणामादरं) काकतीयराज्यधुराधामवहितमेव स्वयंभूदेवेन । तथापीदमस्तु ।

भूरस्तु संपन्नसमस्तसस्या भूदेवताः पूर्णमनोरथाश्च ।

भूपाश्च धर्मप्रवणैकचित्ताः सर्वे जनाः सन्तु निरामयाश्च ॥

एषा शुभशंसनरूपा प्रशस्तिः ।

(इति निष्क्रान्ताः सर्वे ।)

इति प्रतापकृद्गराज्याभिषेको नाम पञ्चमोऽङ्कः ॥

एवं साङ्गं नाटकमुदाहृतम् ।

इति श्रीविद्यानाथकृतौ प्रतापकृदयशोभूषणेऽलंकारशास्त्रे

नाटकप्रकरणं समाप्तम् ।

रेखाः कुर्वन्ति भूपतिम्' इति । शारदपुण्डरीकरुचिनी नेत्रे पुण्डरीकाक्षवतारमाख्यातः कथयतः इति यत् पूर्वोक्तं सिद्धस्य कस्यचिदनागतविदः पुरुषस्य वचनमधुना प्रत्यक्षमीक्षमहे । काकतीश्वरकुलवासनया वासितया कुलधर्मत्वेन प्राप्तयेत्यर्थः । भवदुपासनया परं प्रसेदिवानतिप्रसन्नः । अत एव परे सहस्रात् परःसहस्राः । 'पञ्चमी—' इति योगविभागात् समाप्तः । राजदन्तादित्वात् सहस्रशब्दस्य परनिपाते पारस्करादित्वात् सुडागमः । तस्याविमक्तित्वात् विसर्जनीयाभावात् सत्वमेवेति दशटीकासर्वस्वकारः । 'परश्शताद्यास्तं येषां परा संख्या शतादिकात्' इत्यमरः । तावतां प्रसादानामुन्मुखः स्वयंभूनाथः । प्रशस्तिसंज्ञकं भङ्गलमाह—भूरस्तिवति ॥ सर्वमन्यत सुगमम् ॥

॥ इति पञ्चमोऽङ्कः ॥

इति पदवाक्यप्रमाणपारावारपारीणश्रीमहोपाध्यायकोरुचलमल्लिनाथ-

सूरिसुनुना विश्वजनीनविद्यस्य विद्वन्मणेः पेद्दथार्यस्वामिजेन

कुमारस्वामिसोमपीथिना विरचिते प्रतापकृद्गीयव्याख्याने

रत्नापणाख्याने नाटकनिरूपणं नाम

तृतीयं प्रकरणम् ॥

अथ रसप्रकरणम् ।

अथ सर्वेषां प्रबन्धानां जीवभूतस्य रसस्य स्वरूपं निरूप्यते ।

“विभावानुभावसात्त्विकव्यभिचारिसामग्रीसमुच्छासितः
स्थायी भावो रसः ।

इदमश्राव्यभेदेन द्विविधा अपि प्रबन्धा निरूपिताः । तेषामात्मभूतस्य रसस्य स्वरूपनिरूपणं प्रतिजानीते—अथेति ॥ रससामान्यलक्षणमाह—
विभावेति ॥ वक्ष्यमाणलक्षणा विभावादय एव सामग्री तथा सरसकाव्यसं-

* ‘विभावानुभावव्यभिचारिसंयोगाद्रसनिष्पत्तिः’ इति भरतसूत्रम् । स्थायिनां विभावैः ललनादिरूपैरालम्बनकारणैः उद्यानादिरूपैरुद्दीपनकारणैः, अनुभावैः कटाक्षभुजोत्क्षेपप्रभृतिभिः कार्यैः, व्यभिचारिभिर्निर्वेदादिरूपैः सहकारिमिश्र संयोगात् क्रमेणोत्पादोत्पादकभावरूपात् गम्यगमकभावरूपात् पोष्यपोषकभावरूपाच्च संबन्धात् रसस्य निष्पत्तिः क्रमेणोत्पत्तिरभिव्यक्तिः पुष्टिश्च भवतीत्यर्थः । तथाहि विभावरूपैरालम्बनोद्दीपनकारणैः रसादिको भावो जनितः, अनुभावैः कार्यैः प्रतीतियोग्यः कृतः, व्यभिचारिभिः सहकारिमिरूपयितो मुख्यया कृत्या रामाद्यानुकार्यैः, तद्रूपतानुसंधानाधर्तकेऽपि प्रतीयमानो रसः । यथा असत्यपि सर्पे सर्पतयाबलोकितादृशोऽपि भीतीरुदेति तथा सीताविषमिणी अनुरागरूपा रामरतिरविद्यमानापि नर्तके नाट्यनैपुण्येन तस्मिन् स्थितेव प्रतीयत इति रतेर्व्यञ्जनयामिष्यक्तिरेव रसनिष्पत्तिरिति भट्टलोकटादयः ।

राम एवायं अयमेव राम इति, न रामोऽयमित्यौत्तरकालिके बाधे रामोऽयमिति, रामः स्याद्वा न वायमिति, रामसदृशोऽयमिति च सम्यग्बिभ्र्यासंशयसादृश्यप्रतीतिभ्यो विलक्षणया चित्रतुरगादिन्यायेन रामोऽयमिति प्रतिपत्त्या प्राप्ते नटे “सैयं ममाश्रेषु नुधारसच्छटा सुपूरकपूरशलाकिका दशोः । मनोरथश्रीर्मनसः शरीरेणी प्राणेश्वरी लोचनगोचरं गता ॥ दैवादहमत्र तथा चपलायतनेश्रया विद्युत्तश्च । अविरलविलोलजलदः कालः समुपागतश्चायम् ॥” इत्यादिकाभ्यानुसंधानबलात् शिक्षाभ्यासनिर्वर्तितस्वकार्यप्रकटनेन च नटेनैव प्रकाशितैः कारणकार्यसहकारिभिः कृत्रिमैरपि तथानमिमन्यमानैः विभावविशब्दव्यपदेशैः ‘संयोगात्’ गम्यगमकभावरूपात् अनुभावमानोऽपि वस्तुसौन्दर्यबलाद्रसनीयत्वेन अन्यानुमीयमानविलक्षणः स्यादित्येन संभाव्यमानो रसादिर्भावस्तथासन्नपि सामाजिकानां वासनया चर्चमाणो रसः । यथा कुजट्टिकाकुलिते देशेऽस्तोऽपि धूमस्यास्मिन्नात धूमनियतस्य वडेरनुमानम् तथा नटेनैव भ्रमैवैते विभावादयः इति प्रकाशितैः तत्रासद्भिरपि विभावादिभिः तन्निवृत्ता रतिरनुमी-

गृहांतया निपुणनटप्रदर्शितया वा सामाजिकभाव्यमानया समुल्लासित आस्वा-
द्यमानो निर्भरानन्दसंविद्रूपतां नीयमानः सन्नित्यर्थः । तदुक्तं भावप्रकाशे—
'प्रकाशानन्दभिद्रूपां रसतां प्रतिपद्यते । प्रकृत्यभागे यो भावः स स्थायीति
निगद्यते ॥' इति । एवंविधः सामाजिकनिष्ठो रस्यादिः स्थायिभावं रस्यते स्थायत
इति व्युत्पत्त्या रस इत्युच्यते । तदुक्तम्—'रसतेः स्वादनार्थत्वादस्यन्तं उत ते

यते । अनुमानाकारस्तु—रामोऽयं सीताविषयकरस्तिमान् सीताद्यात्मकविभावा-
विसंबन्धित्वात्, यन्नैवं तन्नैवं यथाहम्—इति । न च रतिसाक्षात्कार एव च-
मत्कारकारी न त्वनुमितिरपीति वाच्यम्, अनुमीयमानाया अपि रतेः निजसौ-
न्दर्यबलाद्रसनीयत्वेनानुमेयान्तरविलक्षणत्वात् । न चानुमितेः क्षणिकत्वादस्य
क्षणिकत्वापत्तिरिति वाच्यम् अनुमितस्यानुमितौ साध्यसिद्धेरप्रतिबन्धकत्वात् ।
तादृशानुमितिसाधारा च सामाजिकसमवेतवासनैवेति कल्प्यते—इति श्रीशङ्क-
कादयः ॥

भट्टनायकास्तु—काव्यस्थामिधाव्यापारवत् काव्यनाट्ययोस्ताद्विलक्षणं भानु-
करबभोजकत्वव्यापारद्वयमस्ति । काव्यार्थयोधोत्तरमेव तत्राद्येन भानुकत्वव्या-
पारेण विभावादिरूपसीतादयो रायसंबन्धिनी रतिश्च सीतात्वरामत्वसंबन्धांशम-
पहाय सामान्यतः कामिनीत्वरतित्वादिनैवोपस्थाप्यते । साधारणीकृतविभावा-
दिसहकृतेन च भोजकत्वव्यापारेण रतिरास्वाद्यत इति रसास्याद एव रसनिष्प-
त्तिरित्याहुः ॥

अमिनवगुप्तपादास्तु—लोके प्रमदादिभिः स्थाय्यनुमानेऽभ्यासपाटववतां
काव्ये नाट्ये च तैरेव कारणत्वादिपरिहारेण विभावनादिव्यापारवत्त्वात् अलौ-
किकविभावादिशब्दव्यवहार्यैः समैवैते शत्रोरेवैते तदस्थस्यैवैते न समैवैते न
शत्रोरेवैते न तदस्थस्यैवैते इति संबंधविशेषस्वीकारपरिहारनियमानध्यवसायात्
साधारण्येन प्रतीतैः अमिव्यक्तः सामाजिकानां वासनात्मतया स्थितः स्थायी
रस्यादिको नियतप्रमातृगतत्वेन स्थितोऽपि साधारण्योपायबलात्तत्कालविगलित-
परिमितप्रमानुभाववशोन्मिषितवैद्यान्तरसंपर्कशून्यापरिमितभावेन प्रमात्रा सकल-
सहृदयसंवादभाजा साधारण्येन स्वाकारं इवामिश्रोऽपि गोचरीकृतध्वन्यमाणतै-
कप्राणः पुर इव परिस्फुरन्, हृदयमिव प्रविशन्, सर्वाङ्गीणमिवालिङ्गन्, अन्य-
त्सर्वमिध तिरोदधत्, ब्रह्मास्वादमिवानुभावयन् अलौकिकचमत्कारकारी शृङ्गा-
रादिको रसः—इति ॥

नव्यास्तु—काव्ये नाट्ये च कविना नटेन च प्रकाशितेषु विभावादिषु
व्यञ्जनव्यापारेण दुष्यन्तादौ शकुन्तलादिरतौ शुद्धीतायामनन्तरं च सहृदयतोल-
सितस्य भावनानिशेषरूपस्य दोषस्य महिम्ना कल्पितदुष्यन्तत्वावच्छादिते स्वा-
त्मन्यज्ञानावच्छिन्ने शुक्तिकाशकल इव रजतखण्डः समुत्पद्यमानोऽनिर्वचनीयः
साक्षिभास्यशकुन्तलादिविषयकरस्यादिरेव रसः इति ॥

तथा चोक्तं दशरूपके—

‘विभावैरनुभावैश्च सात्त्विकैर्व्यभिचारिभिः ।

आनीयमानः स्वादुत्वं स्थायी भावो रसः स्मृतः ॥’ इति ।

भावस्य स्थायित्वं नाम सजातीयविजातीयानभिभूततया

रसाः ।’ इति । उक्तार्थे बृहत्संमतिमाह—विभावैरिति ॥ व्यञ्जनादिसंयन्ना-
दक्षस्येव विभावादिसमाश्रयणेन स्थायिभावस्यापि स्वादुत्वमित्यर्थः । तदुक्तम्—
‘व्यञ्जनौषधिसंयोगो यथाभं स्वादुतां नयेत् । एवं नयन्ति रसतामितरे स्थायिने
श्रिताः ॥’ इति । अयं च रसोऽनुक्तार्थे रामादाद्युत्पन्नो रामाद्यभेदभावनया नटे
प्रतीयत इत्युत्पत्तिवादिनो भट्टलोहटादयः । तादृशे नटे विभावादिसिरनुमितः
सामाजिकैश्चर्यत इत्यनुमितिवादी श्रीशङ्करः । नटादिगतत्वपरिहारेण साधा-
रणतयानुसंधीयमानः प्रकाशानन्दसंविद्रूपेण भोगापरनाम्ना भावुकव्यापारेण
भुज्यत इति भुक्तिवादी भट्टनायकः । वक्ष्यमाणप्रकारेण सामाजिकाश्रयोऽभि-
व्यज्यत इत्यभिनवगुप्तादयः । अयमेव पक्षे यथायोगं पक्षान्तरनिराकरणपूर्व-
मुत्तरत्र सिद्धान्तीकरिष्यते । अथ स्थायिभावस्य लक्षणमाह—भावस्येति ॥
इदमत्रानुसंधेयम् । काव्येनाभिनयेन वा निवेद्यमानरामादिमुखदुःखाद्यनुभवज-
नितवासनारूपः संस्कारापरपर्यायः सामाजिकमनोविकारो भावः । तदुक्तम्—
‘मुखदुःखादिभिर्भावैर्भावस्तद्भावभावनम्’ इति । तस्य भावुकस्य भावश्चितं
तस्य भावनं वासितत्वं तद्भावभावनम् । स तावत् द्विविधः—समिहितो व्यव-
हितश्चेति । तत्राद्यः पदं प्रति तन्तुवद्भसं प्रति आकारमात्रव्यवहितः स्थायिभाव
इत्युच्यते । तस्य साक्षादसभावप्रतिपादनात् । तदुक्तम्—‘प्रकृत्यमाणो यो भावो
रसतां प्रतिपद्यते । ■ एव भावः स्थायीति भरतादिभिरुच्यते ॥’ इति । द्विती-
यस्तु कुविन्दादिवद्भावान्तरव्यवहितो विभावादिः । तस्य स्थायित्वारा रसो-
ह्लासकत्वसमर्थनात् । एतेन सामाजिकमनोविकारविशेषोपाधिको ब्रह्मानन्दस-
म्पदाचारिणो रसस्य समिहितपूर्वावस्थाविशेषः स्थायिभाव इति फलितम् । अत
एवोक्तमभियुक्तैः—‘शृङ्गाराद्यनुभवयोग्यतया यदात्मनः सर्वं स भावः’ इति ।
न च वस्तुतो भेदमात्रशङ्काकलङ्कारहितस्य निरुपाधिकस्य सन्मात्रस्यावस्थासं-
बन्धः कथमिति शङ्कनीयम् । गगनमध्यमध्यासीनस्य मुधानिवेदकाद्युपाधिसं-
बन्धनिबन्धनवाञ्छत्यादिवदुपपत्तेः । एवंविधस्य भावस्येत्यर्थः । कस्यांश्चिन्नायि-
कायामतुरागस्य नायिकान्तरविषयानुरागः सजातीयः । तत्र भीमत्सादिर्विजातीयः ।
सैरनभिभूततयातिरस्यतत्वेनविरुद्धत्वेनेति यावत् । एतच्च बृहत्कथामालतीमाधवा-
दीं द्रष्टव्यम् । यथा लवणोदः स्वानुप्रविष्टं भक्षुरपि नादेयमुदकं लवणयत्येवम-
न्यानप्यात्मनैक्यं नयतः स्थायिभावस्य कुतस्तैः सह विरोधवार्तेति भावः । तदुक्तम्
‘विरुद्धैरविरुद्धैर्वा भावैर्विच्छिद्यते न यः । आत्मभावं नयस्त्वन्मान् स्थायीव लवणा-

यावदनुभवमवस्थानम् ।

तथा चोक्तं दशरूपके—

‘सजातीयैर्विजातीयैरतिरस्कृतमूर्तिमान् ।

यावद्रसं वर्तमानः स्थायी भाव उदाहृतः ॥’

अथ रसविशेषाः ।

शृङ्गारहास्यकरुणा रौद्रवीरभयानकाः ।

बीभत्सानुतशान्ताश्च रसाः पूर्वैरुदाहृताः ॥

एषां स्थायिभावाः ।

रतिर्हासश्च शोकश्च क्रोधोत्साहौ भयं तथा ।

जुगुप्साविस्मयशमाः स्थायिभावा नव क्रमात् ॥

अथ विभावः ।

विभावः कथ्यते तत्र रसोत्पादनकारणम् ।

आलम्बनोद्दीपनात्मा स द्विधा परिकीर्त्यते ॥

करः ॥’ इति । यावदनुभवमिति ॥ संस्कारात्मनोऽस्य भावस्य संततचिन्तादिवशे-
न प्रबोधवुत्पद्यमानो विजातीयप्रत्ययासंवलितः प्रियतमादिस्मृतिसंतानो विभा-
वादिमहिम्ना यावत्तन्मयमिव करोति तावदवस्थानमित्यर्थः । तदुक्तम्—‘अव-
स्थिताधिरं चित्ते संबन्धाच्चानुबान्धमिः । वर्धिता ये रसात्मानस्ते स्मृताः स्थायिनो
बुधैः ॥’ इति । ‘शृङ्गार एक एव रसः’ इति शृङ्गारप्रकाशकारः । ‘शान्तवर्जमष्टौ
रसाः’ इति धनिकादयः । ‘शान्तवत्सलसहिता दश’ इत्यन्ये । एवमादिवि-
प्रतिपत्तिलब्धन्यूनानाधिकसंख्यानिवारणाय रसविभागमाह—शृङ्गारेति ॥ पूर्वै-
रपिनवगुणाचार्यादिभिः । अत्र चतुर्वर्गग्रन्थे सर्वप्राणिसुलभस्य कामस्य सर्वहृदय-
गमत्वात् प्रथमं शृङ्गारः । ततस्तज्जन्यत्वेन हास्यः । ततः तद्विरोधित्वात् करुणः ।
ततस्तन्निमित्तभूतोऽर्थप्रधानो रौद्रः । ततोऽर्थकामयोर्धर्ममूलत्वात् धर्मप्रधानो वीरः ।
तस्य मीमांसाभयप्रदानसारत्वात्पादनन्तरं भयानकः । ततस्तत्कारणभूतो बीभत्सः ।
वीराक्षिभयानकाद्यनन्तरं वीररसफलभूतोऽद्भुतः । त्रिवर्गफलकरसानन्तरं मोक्ष-
फलकः शान्तरस इत्येवमुद्देशक्रमोपपत्तिः । अथ रससामग्र्यां विभावस्य विभागे
वर्णयन् लक्ष्मणमाह—विभाव इति ॥ तत्र विभावादिचतुष्टयमप्यर्थः ।
रसशब्देनात्र लौकिको रसादिभावः ओदनं पचतीत्यादिवद् भाविनीं वृत्ति-
माश्रित्य व्यवहियते । मुख्यरसस्योत्पत्त्यभावात् । एवमुत्तरत्रापि द्रष्टव्यम् । लोके
नायकादि आलम्बनकारणं विशिष्टदेशकालादि उद्दीपनकारणं च काव्यनाटकादिमुखेन
सामाजिकान्तःकरणप्रतिबिम्बिततया सामाजिकनिष्ठं सत् आलम्बनविभाव उद्दी-

रससमवायिकारणमालम्बनविभावः । इतरत्कारणजातमुद्दीपन-
विभावः । स चतुर्विधः । तथा चोक्तं शृङ्गारतिलके—

‘आलम्बनगुणश्चैव तच्चेष्टा तदलंकृतिः ।

तदस्यश्चेति विज्ञेयश्चतुर्धोद्दीपनक्रमः ॥

आलम्बनगुणो रूपयौवनादिरुदाहृतः ।

तच्चेष्टा यौवनोद्भूतहासभावादिका मताः ॥

नूपुराङ्गदहारादि तदलंकरणं मतम् ।

मलयानिलचन्द्राद्यास्तदस्थाः परिकीर्तिताः ॥’

अथानुभावः ।

कार्यभूतोऽनुभावः स्यात् कटाक्षादिः शरीरजः ।

अथ सात्त्विकभावाः ।

परगतसुखादिभावनाभावितान्तःकरणत्वं सत्त्वम् । ततो भवाः
सात्त्विकाः ।

यनविभावश्चेति कथ्यत इत्यर्थः । एतच्च विशेषेण काव्यनाटकव्यापारजनितेन भा-
व्यते ज्ञायत इति विभाव इति न्युत्पत्त्या लभ्यते । तदुक्तम्—‘ज्ञायमानतया
यत्र विभावो भावपोषकृत’ इति । शिष्टमुदाहरणसमये स्पष्टं भविष्यति ।
अनुभावं लक्षयति—कार्येति ॥ ननु कार्यत्वं नाम नियतोत्तरकालभावित्वम् । तच्चा-
नुभावस्य किं रक्षापेक्षया उत स्थाव्यपेक्षया । नायः । विभावैरनुभावैश्चेति करणतृ-
तीयाया तस्य पूर्वभावित्वप्रतीतेः । नियतपूर्ववर्तित्वलक्षणकारणविशेषत्वात् कर-
णस्य । न चात्र तृतीयायाः कर्त्राणिर्णान्तरं संभाव्यते । एवं चानुभावे सति
रसो रसे सत्यनुभाव इत्यन्योन्याश्रयप्रसङ्गः स्यादिति । अत एव न द्वितीयः ।
न हि भावुकमनोऽवस्थायिनः स्थायिनः पूर्वभावनां *कामिनीकटाक्षभ्रूविक्षे-
पादीनां तत्कार्यत्वमिति । अतः स्थायित्वयोर्म्यस्य लौकिकस्य रत्यादेः कार्यभूतो
योऽयं कटाक्षादिरभिनयाद्विद्वारा भावुकमनःप्रतिबिम्बितः सहृदयहृदयस्थितं
रस्यादिभावमनुभावयति सोऽनुभाव इत्युच्यत इत्यर्थः । तदुक्तम्—‘भ्रूविक्षेप-
कटाक्षादिविकारो हृदयस्थितम् । भावं व्यनक्ति यः सोऽयमनुभाव इतीरितः ॥’
इति । अथ सात्त्विकानामपि कार्यभूतानां कटाक्षादिवत् भावसंलूचनात्मकत्वे-
नानुभावत्वे सिद्धेऽपि तेषां ब्राह्मणपरिग्रजकन्यायेन पृथगुपादानेऽसाधारणकारण-
माह—परगतेति ॥ अमिनयादिमुखेनान्यगतसुखतुःखादिभावनायामन्तःकर-
णस्यात्यन्तानुकूलत्वं सत्त्वमित्यर्थः । प्रत्ययार्थमाह—तत इति ॥ सत्त्वेन नि-

* कामिनीकटाक्षभ्रूविक्षेपादीनामिति पाठान्तरम् ।

स्तम्भः प्रलयरोमाञ्चौ स्वेदो वैवर्ण्यवेपथुः ।

अश्रु वैस्वर्यमित्यष्टौ सार्विकाः परिकीर्तिताः ॥

ईता भावाः सार्विका इत्यर्थः । अनेवंविधेनैवान्तःकरणेन कटाक्षादयो भाव्य-
न्त इति तेषामनुभावतैव न सार्विकत्वमिति भावः । तदुक्तं भावप्रकाशे—‘पर-
स्य सुखदुःखादेरनुभावेन चेतसः । अत्यन्तेनानुकूल्येन येन तद्भावभाववत् ॥
तत् सत्त्वं तेन निर्भूताः सार्विका इत्युकीरिताः । अनुभावत्वसामान्ये सत्य-
प्येषां पृथगन्तया ॥ लक्षणं सत्त्वजत्वादि तं च स्तम्भादयः स्मृताः ॥’ इति ।
अत्र तद्भावभावनं नाम तन्मयत्वेनावस्थानम् । तदुक्तम्—‘रामाद्याश्रितदुःखा-
देरनुभूतस्तदात्मनः । सामाजिकस्य मनसो भावस्तद्भावभावनम् ॥’ इति । एवं च
विभावाददर्शनजन्या अनुरागनिर्वेदादिमनोवृत्तयो विभावादितन्मयीभवनरूपेण
सत्त्वशब्दामिधेयेन सामाजिकमनसोऽत्यन्तानुकूल्यजन्येनासाधारणकारणेनाव-
स्थान्तरमापन्नाः स्तम्भादयो भावाः सार्विकभावा भवन्ति । ते च स्वकार्यभूतैः
अत एव सार्विकरूपदप्रतिपाद्यैर्वाञ्छैर्जडैर्नौतिकैः शारीरैः स्तम्भादिभिरनुभावैः
सृज्यन्ते । तथा च रतिनिर्वेदादिभावा एव सूचिता भवन्तीति फलितम् । तदु-
क्तमाचार्यहेमचन्द्रेण—‘बाह्यास्तु स्तम्भादयः शरीरधर्मा अनुभावास्ते चान्तराशि-
कान् भावान् गमयन्तः परमार्थतो रतिनिर्वेदादिगमका इति स्थितम्’ इति ।
एवं च स्थावित्तंचारिसङ्घ एव जीवस्य मनोमयावस्थां प्राप्य कार्यकारणरूपेण द्वि-
विधं बाह्यमान्तरं च सार्विकगुणं संपादयतीति रद्वयम् । केचिदयं मनोमय-
वर्ती रत्यादिगणः, पञ्चभूतात्मकाश्रमयक्षोभकतया मनोमयतादात्म्यापन्नं सीदत्य-
स्थित् मनोमय इति व्युत्पत्त्या सत्त्वगुणोत्कर्षात् साधुत्वाच्च सत्त्वशब्दामिधेयं
प्राणमयं प्रविष्टः सार्विकत्वमनुभवति । तत्र प्राणस्य भूभागानुग्रहे स्तम्भः । जल-
भागानुग्रहे क्षणः । तीव्रतेजोऽनुग्रहे स्वेदः । वैपरीत्ये वैवर्ण्यम् । आकाशानुग्रहे प्रलयः ।
अनिलानुग्रहे मन्दमध्यमोत्कृष्टतया त्रैविध्ये क्रमेण रोमाञ्चवेपथुवैस्वर्याणीति
वदन्ति । केचित् भावान्तरनैरपेक्ष्येण रसापरोक्षीकरणलक्षणे बलविशेषः
सत्त्वं तज्जन्याः सार्विका इत्याहुः । अन्ये पुनरश्रमयप्राधान्येनाभिव्यक्तत्वलक्ष-
णसत्त्वजन्यत्वोपाधेः कटाक्षादिसाधारण्येऽपि पञ्चादादिवद्योगरूढत्वेन स्तम्भादय
एव सार्विका इत्याहुः । केचित् कणादशास्त्रप्रसिद्धा द्रव्यादित्रयचान्वकार्थशब्द-
वदलंकारशास्त्रप्रसिद्धा स्तम्भादिवैव सार्विकव्यवहार इति वर्णयन्ति ।
एवं प्राचामालंकारिकाणामनेकधा पारिप्लवं वर्तते । तथाप्य तथा वास्तु ।
न तत्रास्माकमाग्रहः । किं तु स्तम्भादीनामनुभावान्तर्भावेऽपि केचि-
द्विशेषेण पार्थक्यमित्येतवैवास्माभिरपेक्ष्यत इति । विशेषान्तराणि नरहरि-
सूरिविरचिते रसविरूपणे द्रष्टव्यानि । विस्तरमीश्वरिस्माभिरुपरम्यते ।
‘विशेषादाभिमुख्येन चरन्तो व्यभिचारिण’ इत्युक्तविधा व्यभिचारिशब्दव्यु-

अथ व्यभिचारिभावाः ।

निर्वेदग्लानिशङ्काख्यास्तथाऽसूयामदभ्रमाः ।
आलस्यं चैव दैन्यं च चिन्ता मोहः स्मृतिर्धृतिः ॥
ग्रीडा चपलता हर्ष आवेगो जडता तथा ।
गर्वो विषाद औत्सुक्यं निद्रापस्मार एव च ॥
सुप्तिर्विबोधोऽमर्षश्चाप्यवहित्थमथोग्रता ।
यतिर्व्याधिस्तथोन्मादस्तथा मरणमेव च ॥
त्रासश्चैव वितर्कश्च विज्ञेया व्यभिचारिणः ।
अयस्त्रिंशदमी भावा रसस्य सहकारिणः ॥

अथा चोक्तं काव्यप्रकाशे—

‘कारणान्यथ कार्याणि सहकारीणि यानि च ।
रत्यादेः स्थायिनो लोके तानि चेन्नाख्यकाव्ययोः ॥
विभावाश्चानुभावाश्च कथ्यन्ते व्यभिचारिणः ॥’ इति ।

त्वर्यैव निर्वेदादीनां समान्यलक्षणं सिद्धमिति मत्वा तेषां केवलं सामान्यतौ विशेषतश्चोद्देशमाह—अथेति ॥ रसस्य सहकारिण इति ॥ कल्लोलाः सागर-
स्येव रत्यादेर्लौकिकस्य परिपोषकतया सहकारिणः सन्तो नाख्यादौ व्यभिचारिण
इत्युच्यन्ते इत्यर्थः । तदुक्तम्—‘भजन्तश्च निमज्जन्तः कल्लोलास्ते ययान्ते ।
तस्योत्कर्षं वितन्वन्ति यान्ति तद्रूपतामपि ॥ तथा स्थायिनि निर्ममा क्षुन्ममा
व्यभिचारिणः । पुष्पन्ति स्थायिनं स्वांश्च तत्र यान्ति रसात्मताम् ॥’ इति ।
उक्तेऽर्थेऽभिप्रेतसंवादमाह—कारणानीति ॥ स्थायिनः स्थायित्वयोग्यस्येत्यर्थः ।
अनुभावा उभयेऽपि गृह्यन्ते । ननु चेष्टालक्षणेर्होपनविभावानां भावहावादीनां
शृङ्गारकार्यतयानुभावत्वं प्रतीयते । कटाक्षभ्रूविक्षेपादीनामनुभावानामनुरागजन-
कत्वेन संभवत्येव विभावत्वम्, उक्तानामुभयेषां कल्लोलागमानतया रसपरिपो-
षणात् संचारितापि, समस्तसंचारिणामपि चिन्तादीनामनुरागकार्यतयानुभाव-
त्वं, तद्दर्शनभ्रवणाभ्यामनुरागातिशयजननाद्विभावत्वं चानुभूयते । तदुक्तं भाव-
प्रकाशे—‘विभावोऽप्यनुभावः स्यादनुभावो विभाववत् । तौ पुनश्चारिणौ
स्यातां ते च तौ ॥ परस्परम् ॥’ इति । अत्र परस्परशब्देन संचारिणामेव
मिश्रोऽनुभावत्वं चेत्वादि द्रष्टव्यम् । अतः कथं पूर्वोक्ता विभावादिभ्यवस्येति
चेत् सत्यम् । कस्याश्चिदनुरागव्यजेत्येति कार्यकारणसहकारीणि तानि तां प्रति
तथैव ॥ किंचिदपि साङ्ख्यमस्ति । व्यक्ल्यन्तरापेक्षया तस्या एवाकारमेदापेक्षया
वान्यथाभावे को विरोधः । ययैकस्य पुत्रापेक्षया पितृत्वं पित्रपेक्षया पुत्रत्वं च

लोके कार्यकारणसहकारिशब्दवाच्या नायिकानायककटाक्षभूवि-
क्षेपनिर्वेदादयः । काव्यनाट्ययोस्तु विभावानुभावव्यभिचारिशब्द-
व्यपदेश्या भवन्ति । शृङ्गारवीररौद्राद्भुतानां लोकोत्तरनायकाश्रयत्वेन
परिपोषातिशयः । अत एव शृङ्गारस्य म्लेच्छादिविषयत्वे त्वाभास-
त्वम् । तथा चोक्तम्—

न्यवतिष्ठते । अतो विभावानीनामपि प्रतियोगिभेदादिभिः कल्पिताकारान्तराणां
साङ्ख्यशङ्कानवकाशाद्विभावदिरूपता नियतैवेति सिद्धम् । एवं च विभावादि-
सामग्रीसंकोचे सति रसाभासत्वमित्यनुसंधेयम् । ननुमर्यादं प्रवृत्तेनाङ्गरसेन
बाधितः प्रधानरसो रसाभासः । तदुक्तं रसाणवे—‘अत्रेनाङ्गी रसः स्वेच्छावृत्ति-
वर्धितसंपदा । अमात्येनाविनीतेन खाभीवाभासतां प्रजेत् ॥’ इति । अङ्गरसस्य
तृतीयांशानुप्रवेशो मर्यादोलङ्घनम् । तदुक्तं भावप्रकाशे—‘भागद्वयं प्रविष्टस्य
प्रधानस्यैकभागता । रसानां दृश्यते यत्र तत्स्यादाभासलक्षणम् ॥’ इति ।
तत्र हास्यादिभूयिष्ठाः शृङ्गारादय आभासीभवन्ति । अत्रैतौ संग्रहश्लोकौ—
‘हास्यो जुगुप्सा शृङ्गारहास्यौ शोकभयानकौ । भयानको रौद्रवीरौ तथा शृङ्गार-
विस्मयो ॥ बीभत्सकरुणौ रौद्रशृङ्गारौ च यथाक्रमम् । शृङ्गारादीन् संप्रविश्य रसा-
भासान् वितन्वते ॥’ इति । यद्यप्येवं नवानामपि रसानामाभासत्वं संभवति
तथापि क्वचिद्विशेषमभिव्यक्तमारभते—शृङ्गारेति ॥ शान्तस्याप्युपलक्षणमेतत् ।
लोकोत्तरनायकाश्रयत्वेनेति ॥ धीरोदात्तादिनायकैरसमविषयत्वेनेत्यर्थः ।
अत एवोक्तं लोचने—‘धर्मयुद्धवीरप्रधानो धीरोदात्तः । वीररौद्रप्रधानो धीरो-
द्धतः । वीरशृङ्गारप्रधानो धीरललितः । दानधर्मवीरशान्तप्रधानो धीरशान्त इति
चत्वारो नायकाः’ इति । अत्र वीररससमानयोगक्षेमत्वादद्भुतोपादानम् । यदाह
मुनिः—‘वीरस्य चैव यत् कर्म सोऽद्भुतः परिकीर्तितः’ इति । विदग्धजनैक-
विषयो रसपरिपोषविशेष इति भावः । विपक्षे विरोधमाह—अत एवेति ॥
इदमत्रानुसंधेयम् । यत्र विभावादिपरिपूर्तिस्तत्र मुख्यो रसः । तदुक्तं लोचने—
‘रसस्तु स एव, यत्र मुख्यतया विभावानुभावव्यभिचारिसंयोजनोदितस्था-
मिप्रतिपत्तिकस्य प्रतिपत्तः स्थाय्यं चर्चणप्रवृत्त एवास्मादप्रकर्षः’ इति । उदाहृतं च
तत्रैव—‘कुच्छादूक्षुगं व्यतीत्य सुचिरं भ्रान्त्वा नितम्बस्थले मध्येऽस्यास्त्रिवली-
तरङ्गविषमे निस्पन्दतामागता । मदृष्टिस्तुषितेव संप्रति शनैरासस्य तुष्टौ स्तनौ
साकाङ्क्षं मुहुरीक्षते जललवप्रस्यन्दिनी लोचने ॥’ अत्र हि नायिकाकारानु-
वर्त्यमानस्यात्मप्रतिकृतिपवित्रितविप्रफलकावलोकनात् वत्सराजस्य परस्पर-
स्थाबन्धरूपो रतिस्थायिभावो विभावानुभावसंचारिसंयोजनावशेन चर्चणारूढः ।
इति । एवं च यत्र विभावादिपरिपूर्वभावस्तत्रारोपितो रसः । म्लेच्छादौ तथा-

‘एकत्रैवानुरागश्चेत्तिर्यग्भेदश्चेच्छ्रुततोऽपि वा ।

योषितो बहुसक्तिश्चेद्रसाभासस्त्रिधा मतः ॥’ इति ।

व्यभिचारिभावानामुदयेन, प्रशान्यदवस्थया, परस्परविरुद्ध-
रसाश्रितयोर्भावयोः स्पर्धया संबन्धेन, अन्योन्योपमर्दकतया बहूनां
समावेशेन च चातुर्विध्यम् । तथा चोक्तं दशरूपके—

‘भावस्य शान्तिरुदयः संधिः शब्दलता तथा’ इति ।

रत्यादिस्थायिभावलक्षणोदाहरणानि ।

अथ यथाक्रमं स्थायिभावानां स्वरूपमुदाहरणं च ।

तत्र संभोगविषय इच्छाविशेषो रतिः ।

भूतत्वादसामासत्वमिति भावः । उक्तार्थे संमतिमाह—एकमेति ॥ अत्र एवेत्य-
वधारणेनान्यत्रानुरागालम्ब्यताभावः सूच्यते । यथा राज्ञे सीतायाः ।
तेन क्षीपुंसयोरैकत्रानुरागे जातेऽन्यत्रानुरागप्रगभावे च विभावादिसं-
र्तिसंभावनया नैव रसाभासत्वमिति भावः । अन्यथा प्रथममजातानुरागे
वत्सराजे जातानुरागाया रसावस्थाः पूर्वानुरागस्याभासत्वप्रसङ्गात् । म्लेच्छास्ति-
रश्वाभनान्नातवैदग्ध्यबन्धानामननुभूतविभावादिभावानामभिवदनव्यापारमात्रविल-
क्षणाः सहोदराः । अतस्तेषां द्वयानामपि समानयोगक्षेमत्वात् सहोपादानम् ।
अत एव शृङ्गाराभासस्य त्रैविध्योक्तिरपि । बहुसक्तिरनेकत्रानुरागः । अप्रापि
मुक्षान्तरेण समानुरागफलाभावात् विभावाद्यपत्तिरिति भावः । पुंसोऽप्यनेक-
नायिकानुरागे रसाभासत्वमिति केचित् । तर्हि तन्मतं दक्षिणनायकानुरागस्य
सर्वप्रतिपक्षरसाभावस्याभासत्वप्रसङ्ग इति चेन्मैवम् । तस्याप्येकस्यामेव गाढा-
नुरागत्वात् । अन्यत्र तु कचिन्मध्यत्वं कचिन्मन्दत्वमिति निश्चितम् । ‘तुल्योऽ-
नेकस्य दक्षिणः’ इति लक्षणं पुनरनेकासु नायिकासु नुवृत्तिमात्रपरत्वेन तुल्य-
त्वपरमिति द्रष्टव्यम् । अतः पक्षद्वयेऽपि क्रमेण समानुरागाभावादविवेकादनेक-
नुरागाच्च रतेरारोपितत्वेन हास्यास्पदत्वात्तन्निवन्धनस्त्रिविधोऽयमाभास इति वि-
वेकः । नन्वारोपितरसाभावात् तिर्गगादिषु कथं चमत्कार इति चेत् शुक्ति-
कारजतं शूरीत्वा प्रयोदमानं पृच्छ । पश्चात्कालीनबाधस्तु प्रपञ्चसत्यत्वानिमान-
समयसांसारिकव्यवहारस्यैव तादात्मिकचमत्कारस्य न विरोधीति रसाभासोऽ-
प्युपादेय एवेत्यलं प्रपञ्चेन । विभावादिसध्ये व्यभिचारिभावानामुदयाद्युपशि-
चतुष्टयजन्यचमत्कारविशेषनिवन्धनं चातुर्विध्यमाह—व्यभिचारीति ॥
अन्योन्योपमर्दकतयेति ॥ स्वस्वबाध्यानां बाधकत्वेनेत्यर्थो वक्ष्यमाणो-
दाहरणानुसारेण कल्पनीयः । रसाभासवीनानामुदाहरणमुत्तरत्र भविष्यति ।
अथ स्थायिभावेष्टेष्टकमानुसारेण रतिं लक्षयति—तत्रेति ॥ यूगो-

यथा—

शृङ्गारैकरसः सरोऽस्तु जगदानन्दैकनिष्यन्दभू-

रिन्दुस्त्रिषु विभ्रमैकवसतिर्जागर्तु पुष्पाकरः ।

सन्त्वन्येऽपि गुणप्रसादितदृष्टः किं तैरशेषोभ्रतो

जातः काकतिवस्त्रभो मम पतिः कामस्य कामोत्सवः ॥

विकृतिदर्शनादिजन्यो मनोविकारो हासः ।

रन्ध्रन्यानन्दजनकं दर्शनालिङ्गनादिकं कर्म संभोगः । तदुक्तं भावप्रकाशे—
 'कामोपचारः संभोगः कामः स्त्रीपुंसयोः सुखम् । सुखमानन्दसंभेदः
 परस्परविमर्दतः ॥ उपचारस्तदानन्दकारकं कर्म कथ्यते ॥' इति ।
 तद्विषय इच्छाविशेषः स्पृहाद्यपरपर्यायः प्रमोदात्मा भनोवृत्तिविशेषो रतिरित्यर्थः ।
 तदुक्तम्—'संपन्नैश्वर्यसुखयोरशेषगुणयुक्तयोः । नवयौवनयोः श्लाघ्यप्रकृत्योः
 श्रेष्ठरूपयोः ॥ नारीपुरुषयोस्तुल्या परस्परविभाविका । स्पृहाङ्ग्या चित्तवृत्ती रति-
 रित्यभिधीयते ॥' इति । स्पृहालक्षणमपि तत्रैवोक्तम्—'आत्मोपभोगकरणं स्पृ-
 शन्ती प्रियवर्त्मना । या जहातीतरान् भोगान् सा स्पृहेलमिधीयते ॥' इति ।
 जहाहरति—शृङ्गारेति ॥ जगतामानन्दस्थानन्दहेतोरेकस्याद्वितीयस्य निष्यन्दस्य
 शृङ्गांशस्य भूः स्थानम् । गुणैरामिल्यमादिभिः प्रसादिताः प्रसन्नोक्ताः दृशो लोक-
 दृष्टयो यैस्ते तथोक्ताः । गुणप्रसाधितदिश इति पाठे गुणालंकृतदिशो दिगन्त-
 विश्रान्तगुणा इत्यर्थः । अन्ये गन्धर्वगीर्वाणादयः । तैरेकैकगुणाश्रयैः । किं, न
 किमपि साध्यमित्यर्थः । अशेषोभ्रतः सर्वाधिकः । अल्ल कामस्यापि कामोत्सवः
 काकतिवस्त्रभो मम प्रेयानभूदिति वागारम्भेण स्वातुरक्तप्रियलामजनितहर्षानु-
 भावेन कस्याश्चिन्नायिकाया आलम्बनविभावभूतायाः प्रमोदात्मा रतिरित्यव्यज्यते ।
 इयं च निसर्गादिनिमित्तभेदात् सप्तविधा । तत्र मदनेन्दुवसन्तादिवैराग्येण
 प्रियविषयप्रेम्णा चेत्यममिमानभूवेति वेदितव्यम् । इदमेव मम प्रियं नान्यदिति
 प्रत्यय एवामिमान इत्याहुः । भेदान्तरोदाहरणप्रपञ्चस्तु रसाणैवे द्रष्टव्यः । हासं
 लक्षयति—विकृतीति ॥ आत्मनः परस्य वा ये नैषभाषाकारविकारा विरुद्धालं-
 कारास्पष्टभाषणकुञ्जत्वादयः तद्दर्शनश्रवणजन्यो मनोविकारो हासः । 'स्मृ-
 हसोर्वा' इति विकल्पात् षञ् प्रत्ययः । अयमेव आष्पाद्यनुभावो निद्रालस्यादिसह-
 कृतश्वर्यमाणो हासे साधुरिति व्युत्पत्त्या हास्यो भवति । स चोत्तमादिषु त्रिभू-
 तैकयुगलकमेण षड्विधः । तदुक्तम्—'विकृताकृतिवारवैपरीत्यनो वा परस्य वा ।
 हासः स्यात् परिपोषेऽस्य हास्यञ्जिप्रकृतिः स्मृतः ॥' इति । 'स्मितमिह विक-
 सजयनं किञ्चिद्व्यङ्गिजं हसितम् । मधुरस्वनं विहसितं साङ्गशिरःकम्पमुद्धसितम् ॥
 अपहसितं साक्षात् विक्षिप्ताङ्गं भवत्यतिहसितम् । द्वे द्वे हसिते चैषां ज्येष्ठे मध्ये-
 ऽधमे क्रमशः ॥' इति । उत्तमस्य स्वकीयपरकीयविकारदर्शनात् क्रमेण स्मित-

यथा—

विभ्राणान् कबरीर्धृतास्त्रनदशः कृत्वा कुचौ कुत्रिमौ
 स्त्रीवेषान्निशि काकतीन्द्रनगरे प्रच्छन्नरूपान् नृपान् ।
 दृष्ट्वा क्षौममपास्य वक्षसि कुचावाकृत्य नीवीस्पृशो
 ही ही कष्टमिति लज्जन्ति विपणिश्रेणीषु धूर्ता विटाः ॥
 इष्टजनवियोगादिनात्मनि दुःखातिभूमिः शोकः ।

यथा—

धातर्निष्करुणोऽसि शिक्षासि किं वन्यां शरीरस्थितिं
 तत्तादृग्विभवा गृहाः क नु गताः स्थानं मरुः कल्पितम् ।
 हा नाथाः पतिताः प्रतापनृपतेः क्रोधार्चिषीति द्विष-
 दोषाणां तदनूपमश्चुभिरहो जातं स्थलं मारवम् ॥
 शत्रुकृतापचारेण मनःप्रज्वलनं क्रोधः ।

यथा—

हसिते । मध्यमस्य विहसितोद्धसिते । अधमस्यापहसितातिहसिते इति । तत्रा-
 धमाश्रयमन्यवीथिवेषविकारजन्यं हासमुदाहरति—विभ्राणानिति ॥ कबरीः
 क्षीजनोचितान् केशपाशान् । 'जानपद—' इत्यादिना वीष् । अत्र नन्दिग्रहं
 गृहीतानत एव पलायनपरतया स्त्रीवेषधारिणो वैरिभूपतीन् नीवीप्रदेशादिस्पृशन्तेन
 पुमांस इति जानतां धूर्तविटानामालम्बनविभावानां परुषस्वनस्य हासस्य हीहीत्यनु-
 करणम् । शोकं लक्षयति—इष्टेति ॥ आदिग्रहणादनिष्टप्राप्तिर्गृह्यते । दुःखातिभूमिः
 दुःखप्रकर्षः । आर्यं शोकमुदाहरति—धातरिति ॥ निष्करुणो वृशंसः । वन्यां
 फलमूलादिरूपाम् । तत्तादृग्विभवा नानाविधभोगोपकरणपरिपूर्णा इत्यर्थः ।
 स्थानं मरुरिति ॥ पिपासायां यत्रोदकमपि दुर्लभमिति भावः । महारण्येऽपि
 वा भर्तृमिः सह मृगमिश्रतादिवयथाकथंचिद्वर्तामह इति विचारितेऽपि कथं वा
 कियान् वा नो दैवदुर्विपाकः, ते भर्तारोऽपि तत्क्रोधवह्नौ शलभतामलभन्तेति
 पतिदेवितं हेतिशब्देन सूचयन् आह—हा नाथा इति ॥ अनूपं जलप्रायम् ।
 अत्र शत्रुस्त्रीणामालम्बनविभावानां भर्तृवियोगराज्यव्रंशादिजनिता दुःखाति-
 भूमिः द्वेषोपलम्भसहितेन रोदनेन सूच्यते । अत्रोर्वीविदृष्टनोरस्ताडनादयो-
 ऽनुभावाः । दैन्यमोहचिन्ताविषादादयो व्यभिचारिणश्च विशेषेणोपास्ताः कर्ण-
 तामापादयन्ति । क्रोधं लक्षयति—शत्रुकृतेति ॥ शत्रुग्रहणं सूत्रादेरुपलक्ष-
 णार्थम् । तत्कृतेनापचारेण वधावकादिना प्रज्वलिता मनोवृत्तिः क्रोध इत्यर्थः ।
 स च त्रिविधः क्रोधः क्रोपो रोषश्चेति । तदुक्तं भावप्रकाशे—'क्रोधः क्रोपश्च

रे रे सेवण कस्तथाचमनिदंपूर्वोऽद्य गर्वो महा-

नुत्तीर्णा किल येन गौतमनदी प्राप्नोऽसि मृत्योर्मुक्तम् ।

एषा काकतिवीररुद्र इति किं नाश्रावि सप्ताक्षरी

प्रक्षुभ्यत्प्रतिपक्षपार्थिवमहाभूतग्रहोच्चाटनी ॥

लोकोचरेषु कार्येषु स्थेयान् प्रयत्न उत्साहः ।

यथा—

क्षुब्धेष्वभिधु संभ्रमात् त्रिभुवनप्रासेच्छया सर्वतः

संनद्धेष्वपि पर्वतेषु परितो गण्डोपलान् वर्षितुम् ।

शक्ता एव चर्य निवारणविधौ क्षुद्रक्षमाभृष्ये

स्वाद्या नः कियतीति काकतिविभोर्गेजन्ति सैन्ये भटाः ॥

रोषक्षेत्रेषु मेदस्त्रिधा भतः ।' इति । तत्र वधादिपर्यन्तः क्रूरजनाश्रयः क्रोधः । अभ्यर्चनावधिर्वीरजनाश्रयः कोपः । क्षीपुंसयोरन्योन्यविषयः प्रत्यायन-पर्यन्तो रोषः । तत्रावज्ञामूलं क्रूरालम्बनं क्रोधमुदाहरति—रे रे इति ॥ 'वा-क्यादेः—' इत्यादिना कोपे द्विरुक्तिः । अयं पूर्वो यस्याक्षाविदंपूर्वः । ■ न भवतीत्यनिदंपूर्वः नूतन इत्यर्थः । अन्यधिकारेणात्मोत्कर्षो गर्वः । कुतोऽयं ते महानिदानिमभूतपूर्वो गर्वः प्रादुरभूदित्यर्थः । येन गर्वेण गौतमनद्युतीर्णेत्यव-ज्ञाकथनम् । किल्लेखलीकं । तेन वार्तामात्रमेतदिति भावः । तथापि तस्यैवं कर्मणः फलमिच्छाह—प्राप्त इति ॥ अवशानिमित्तमाशङ्कते—एवेति ॥ अन्यथा भूतग्रहादिकल्पानां वैरिभूपतीनां कल्पान्तकालद्वयस्यास्मत्प्राप्तमिनः काकतिवीर-रुद्रस्य नाममात्रमहासन्त्रं निशम्यैव कान्दिशीकचरः कथमवैवमुद्युक्ते भवा-निति भावः । कोषोऽयं विपक्षदर्शनादिभिर्भावः कण्ठगर्जनदन्तघट्टनाद्यनुभावो गर्वमिर्षादिव्यभिचारी चर्व्यमाणः सन् रौद्रो भवति । उत्साहं लक्षयति—लोकेति ॥ स्थेयानितिस्थिरः । विवक्षितकार्यविषयमौत्सुक्यमेवान्न स्थैर्यमिति भावः । 'अहमेवंविध इत्येवंप्राणत्वेनाभिमानात्मक उत्साहः' इति लो-चनकारः । शारदातनयस्तु कार्यमात्रमङ्गीचकार । तदुक्तम्—'उत्साहः सर्वकृत्येषु सत्त्वरं मानसी क्रिया । सहजाहार्यमेदेन स द्विधा परिकीर्तितः ॥' इति । उदाहरति—क्षुब्धेष्विति ॥ त्रिभुवनप्रासेच्छया कल्पान्तयदिति भावः । क्षुब्धेषु क्षुभितेष्वित्यर्थः । अत्र यद्यपि 'क्षुब्धस्मान्त—' इत्यादिना निपातना-न्मन्यमात्रवाची क्षुब्धशब्दः । तथापि क्षुभितार्थत्वं कथञ्चित्साहचर्यात् कल्पनी-यम् । समुद्राणां मन्ययोगत्वात् कालवैषम्ये क्षोभसंभवात् । अत एवाह वृत्ति-कारः—'कथं क्षुब्धः समुद्रः क्षुब्धा नसीति । एवमादावुपमानाद्भविष्यति' इति ।

रौद्रसंदर्शनादिभिरनर्थाशङ्कनं भयम् ।

यथा—

दूरादाकर्ण्य विश्वप्रसूमरमहसो वीररुद्रस्य जैत्र-

प्रस्थानारम्भभेरीनिनदमरिनुपाः पूर्णकर्णज्वराताः ।

आरुह्याद्रीन् विस्मन्तो गहनमतिमहत् कण्टकाकृष्टकेशा-

स्त्रायध्वं मुञ्चतेति प्रतिनृपतिधिया पादपान् प्रार्थयन्ते ॥

अर्थानां दोषसंदर्शनादिभिर्गर्हणा जुगुप्सा ।

गण्डोपलान् गण्डदौलान् स्थूलोपलानित्यर्थः । अत्र वैरिभूपालविजयविषयः सह-
जोत्साहः समुद्रसंद्रोभपर्वतसंनाहनिवारणं वयमेव शक्ता इति आगारम्भेण व्य-
ज्यते । अत्रात्मश्लाघान्यधिकारादिसंभवाक्षीरोद्धतोऽयं नायकः । तस्य वीररसेऽपि
प्राधान्येनानुप्रवेशसंभवात् । तदुक्तं लोचने—‘वीररौद्रप्रधानो वीरोद्धतः’ इति ।
अयमेव प्रतापविनयादिभिर्विभावितः करुणायुद्धादिमिरनुभावेतो गर्वद्वर्षादिभि-
र्भाविनो वीररसो भवति । स च त्रिविधः । अथाह मुनिः—‘दानवीरं युद्धवीरं धर्मवीरं
तथैव च । रसं वीरमपि प्राह ब्रह्मा त्रिविधसंमतम् ॥’ इति । धर्मवीरस्थाने दयावी-
रमुक्त्वा त्रैविध्यमाह धनिकः । तत्र दानवीरो यत्किञ्चिददन्त्यादिः । युद्धवीरो रा-
मादिः । धर्मवीरो युधिष्ठिरादिः । दयावीरो जीमूतबाहनादिः । तत्र प्रस्वेदरक्षाक्षत्वा-
द्यनुभावराहित्ये युद्धवीरः तत्साहित्ये रौद्र इति विवेकः । भयं लक्षयति—रौद्रेति ॥
आदिप्रहणाद्रौद्रशब्दश्रवणादयो गृह्यन्ते । तज्जन्यमनर्थाशङ्कनं मनश्चाश्रित्यरूपे भय-
मित्यर्थः । एतच्च स्त्रीनीचप्रभृतीनां स्वाभाविकमुत्तमानां कृतकमिस्राहुर्हेमचन्द्र-
शारदातनयादयः । सिंहभूपालस्तु सर्वत्र कृतकमेवेति प्रसवदत् । अनेकविध-
मित्यन्ये । तत्र रौद्रश्रवणजन्यं भयमुदाहरति—दूरादिति ॥ विश्वप्रसूमरमहसो
विश्वव्यापिप्रतापस्य । सरतेः ‘सुधस्यदः’ इत्यादिना क्मरच्छत्ययः । कर्णज्वरा-
ताः कर्णव्याधिपीडिताः । वधिरीकृतकर्णा इत्यर्थः । तत्रान्यतिमहत् दुष्प्रवेशं
गहनभरपथं विस्मन्तः खदिरादिकण्टकाकृष्टकेशाः सन्तः व्याकुलान्तःकरणाः प्रति-
पक्षयुद्धया पादपान् प्रायश्चमिसादिभिर्दीनोक्तिभिः प्रार्थयन्ते । अत्र वैरिभू-
पालसमवेतो भयस्थायिभावो व्यज्यते । अयं च स्वोचितसामग्रीको भयानको
भवति । तदुक्तम्—‘विकृतस्वरसत्त्वादेर्भयभावो भयानकः । सर्वोद्भवेपथुस्वेद-
शोषवैवर्ण्यलक्षणः ॥ दैन्यसंभ्रमसंमोहवासादिस्तत्सहोदरः ॥’ इति । जुगुप्सा
लक्षयति—अर्थानामिति ॥ रुधिरोद्धान्ताद्यद्वयपदार्थश्रवणदर्शनादिजन्यो
मनःसंकोचो जुगुप्सेत्यर्थः । अयमेव नास्त्रापिधाननिष्ठीवनाद्यनुभावो भया-
पस्मारादिसहकारी बीभत्सो भवति । स च विभावादिमेदात् क्षोभ
उद्देगश्चेति द्विधा । तदुक्तं भावप्रकाशे—‘क्षोभात्सा रुधिरान्त्रादि-

यथा—

विष्वक्स्थितिकपङ्के महति निपतितोच्छूनमातङ्गदेह-

श्रेणीलब्धप्रचाराः प्रवहदुखवसामञ्जरक्तप्रवाहाः ।

राशीभूतास्थिकूटस्थपुटितनिकटा निस्सरद्विस्त्रगन्धाः

कुर्वन्त्यायोधनोर्व्यो भयमवनिभूतां वीररुद्रेण सृष्टाः ॥

अपूर्वार्थसंदर्शनाच्चित्तविस्तारो विस्मयः ।

यथा—

औन्नत्यं महदन्यदेव महितः कोऽप्येष गम्भीरिमा

काप्यन्या सरणिः प्रतापयशसोरन्यैव बाहोः प्रथा ।

सर्वं नूतनमेव रुद्रनृपतेर्जाने न तन्निर्मितौ

सामग्री चतुराननेन कियती कीदृक्क्रमा कल्पिता ॥

श्रमो वैराग्यादिना निर्विकारचित्तत्वम् ।

यथा—

दर्शनस्पर्शनादिजः । उद्वेगात्मा कृमिच्छर्दिपूतिविघ्नादिजो भवेत् ॥' इति ।
वैराग्याद्युपवृत्तिगर्हासिद्धस्तृतीयो धीमत्स इत्याह धनिकः । तत्र शोभणं
धीमत्समुदाहरति—विष्वगिति ॥ महति विष्वक्स्थितिकपङ्के सार्वत्रिकमेदः-
कर्दमे पतिताः गन्तुमशक्या प्रहारैश्चेति भावः । तथा मृतत्वादुच्छूना विवृदाश्च
तेषां मातङ्गानां देहश्रेणीषु लब्धः प्रचारो गोमायुप्रसूतीनां यासु तास्तथोक्ताः ।
प्रवहन्तः प्रकर्षेण स्रवन्तः उरवोऽधिकाः घसादीनां प्रवाहाः स्रोतांसि
यासु तास्तथोक्ताः । राशीभूतैरस्थिकूटैः कीदृक्समूहैः स्थपुटिता भिक्वीकृताः
निकटाः प्रान्तदेशा यासु तास्तथोक्ताः । निःसरद्विस्त्रगन्धाः उद्धवदामगन्धाः ।
वीररुद्रेण सृष्टा आयोधनोर्व्यो युद्धभूमयः सर्वेषां भयं कुर्वन्ति । विस्मयं लक्षयति—
अपूर्वेति ॥ लोकसीमातिवृत्तः पदार्थोऽपूर्वार्थः । तद्दर्शनादिजन्यो मनोविस्तारो वि-
स्मय इत्यर्थः । अयमेवाकस्मिकमनोरथलाभालौकिकवस्तुदर्शनादिविभावो नयन-
विस्तारसाधुवादायनुभावो हर्षावेगादिसहकृतोऽद्भुतः । उदाहरति—औन्नत्यमि-
ति ॥ व्याख्यातचरमेतत् काव्यप्रकरणे । अत्र किमन्यशब्दाभ्यामलौकि-
कत्वेन प्रतीयमानौजलादिविलेकनविभावो विस्मयः प्रतीयते । श्रमं लक्षयति—
श्रम इति ॥ अत्रादिशब्देनेश्वरानुग्रहसत्सङ्गमादिकं गृह्यते । विकारा विषयाभि-
क्षापादयः । तद्रहितचित्तत्वं वैराग्यादिजन्यस्तृष्णाक्षयाद्यपरपर्यायो निर्वेदाख्यो
मनोविकारः शम इत्यर्थः । अयमेव यमनियमाद्यनुभावो भूतिनिर्वेदादिव्यभि-

किं लब्धं चतुराननेन महतीमायुष्प्रथां गच्छता

लब्ध्वा संपदमप्यनन्यसुगमामिन्द्रेण किं वा कृतम् ।

इत्यस्तान्तरूपपूयाः सुकृतिनो नो जानन्ते ब्राह्म-

प्यद्योपप्लवमन्ध्रनाथतिलके विश्वभरां विभ्रति ॥

चारी चर्व्यमाणः शान्तो भवति । उदाहरति—किमिति ॥ महतीमायुष्प्रथां चतुर्धनसहस्रमेकं दिनमित्यादिक्रमेण संवत्सरयत्तरूपम् । अनन्यसुगमामसाधारणी-
मित्यर्थः । अस्तान्तरूपपूया निरस्तकामक्रोधादयः । बाधं वातातपादिजन्य-
मपीत्यर्थः । उपप्लवं पीडाम् । अतिदीर्घमायुस्तुच्छित्तमैश्वर्यं चेतुर्धनमासास्यं
संपदाम् । तत्संपादकेषु परमायधितया प्रसिद्धौ पितामहपुरुषतायपि तृणाद्य-
मन्यमानानां वैराग्यातिभूमिलक्षणः शमः प्रतीयते । ननु 'अष्टौ नाट्ये रसाः
स्मृताः' इति नियमाज्जयमः शान्तरसो न संभवतीति चेत् तर्हि त एवं प्रष्टव्याः—
किं मुनिना शान्तस्थायिन एवानिरूपणात् तदभावः, उत तत्सामग्रीवैधुर्यात्, आहो-
स्विदश्लाघ्यत्वात्, अथवान्तर्भावात्, यद्वा पुरुषार्थाभावात् ? नाहः, निर्वेद एव
शान्तस्य स्थायिभाव इति मुनिनाङ्गीकृतत्वात्, तच्चापेक्षरससाधारणस्य व्यभिचारिणः
सतोऽप्यमश्लघ्यत्वेऽपि सजातीयाग्रगण्यत्वं प्राधान्येन कंचिदसविशेषं प्रत्य-
साधारणं स्थायित्वं बोधयितुमिति प्रतिपादनात् । तदुक्तं काव्यप्रकाशे—'निर्वे-
दस्यामश्लघ्यत्वेऽपि प्रथममनुपादेयत्वेऽपि उपादानं व्यभिचारित्वेऽपि स्थायित्वा-
भिधानार्थम् । तेन निर्वेदस्थायिभावः शान्तोऽपि नवसोऽस्ति रसः' इति । उक्तं
च ध्वन्याचार्यैः—'तृणाक्षयसुखस्य यः परिपोषस्तल्लक्षणे रसः प्रतीयत एव'
इति । एतद्व्याख्यानव्याजेन लोचनेऽप्युक्तम्—'तृणानां विषयामिलाषणां
सिद्धौ यः क्षयः सर्वतोनिवृत्तिरूपो निर्वेदः स एव सुखं, तस्य स्था-
विभूतस्य यः परिपोषस्तस्य चर्व्यमाणताकृतः स एव लक्षणं यस्य स
शान्तो रसः प्रतीयत एव' इति । न च निर्वेदस्तृणाक्षयात्मा शम-
पर्यायो न सुखरूप इति शङ्कनीयम् । वैयासिकानामविद्यानिवृत्तिवदस्यापि सुख-
रूपत्वसंभवात् । तदुक्तम्—'यस्य कामसुखं लोके यस्य दिव्यं महत् सुखम् ।
तृणाक्षयसुखस्यैते नार्हतः षोडशीं कलाम् ॥' इति । न द्वितीयः, वैराग्यादि-
सामग्र्याः सुखमत्वात् । तथाहि—वैराग्यपरमेश्वरानुग्रहप्राचीनकुशलपरिपाकस्तु-
रुषसेवावेदान्तविचारादयो विभावाः । यमनियमादयोऽनुभावाः । राज्यधुरो-
द्गहनादयोऽपि शान्तस्य जनकादेरनुभावा इत्युक्तं लोचने । मतिस्मृतिचिन्ताधृति-
वितर्कादयो व्यभिचारिण इति । न तृतीयः, रागद्वेषकलुषितान्तःकरणानाम-
चर्वणीयत्वेनाश्लाघ्यत्वेऽपि वीतरागाणां तदभावात् । यदि कतिपयाश्लाघ्यत्वमात्रेण
रसत्वात् प्रच्यवेत, तर्हि वीतरागाणामश्लाघ्य इति श्रृङ्गारोऽपि प्रच्यवताम् ।

अथ शृङ्गारस्वात्मन्वनविभावो यथा—

लावण्यैकखनिर्विधातुरचनाशिल्पप्रतिज्ञावधिः

शृङ्गारप्रतिभूर्बिलासविपणिः कन्दर्पघण्टापथः ।

नारीणामधिदेवता च तरुणी सेयं किमन्यैरुणै-

रस्या मम्मथमन्मथः प्रियतमः श्रीवीररुद्रो नृपः ॥

उद्दीपनविभावो यथा—

न चतुर्थः, न तावच्छृङ्गारादावन्तर्भावः संभवति । अप्रसक्तत्वात् । ननु शाना-
द्युपश्रिता त्रिविधो वीरः । तदुक्तं मुनिना—‘शानवीरं युद्धवीरं धर्मवीरं तथैव
च । रसं वीरस्यैव ग्राह्यं ब्रह्मा त्रिविधसंमतम् ॥’ इति । अयं च धर्मप्रधानो वीर
एवेति तत्रैवान्तर्भावः शान्तस्य संभावित इति चेन्न । उत्साहस्याहमेवविधि इत्ये-
वंप्राणत्वेनाभिमानमयो वीरः, सर्वाहंकारप्रथमैकरूपः शान्तः, एवमनन्दरस्यन्त-
वैजात्यात् । तर्हि दयावीरैऽन्तर्भाव इति चेन्न । तस्याप्येवंविधत्वे शान्तस्यैव
नामान्तरकरणभनेवंविधत्वे वीरप्रमेद एवेति । एवमप्यन्तर्भावाङ्गीकारे सर्वत्रैक-
रस्यप्रसङ्गः । नापि पक्षमः । चतुर्थपुरुषार्थस्य मुक्तेरेतदेकसाध्यत्वात् । तदुक्तं
भावप्रकाशे—‘सर्वप्रकारैः संपूर्णकामः संतुष्टमानसः । प्राप्नोति मुक्तिं चरमे
शान्तेनैव रसेन सः ॥’ इति । लोचने चोक्तम्—‘मोक्षफलमेव चायं परमपुरु-
षार्थनिप्लत्वात् सर्वैरसेभ्यः प्रधानतमः स चायं शान्तरसः’ इति । तस्माज्जैव
रसा इति सिद्धम् । वत्सलादिरसान्तराणामन्तर्भावादिकमन्यतो द्रष्टव्यम् । विभा-
वानुभावाधीनां प्रतिरसमसाधारणतया यथारसमुदाहर्तुमुचितत्वादादौ शृङ्गार-
मुदाहरिष्यमाणस्तदात्मन्वनमुदाहरति—लावण्येति ॥ ‘मुक्ताफलेषु छायायास्त-
स्त्वमिवान्तराः । प्रतिभाति यदप्येषु तल्लावण्यमिहोच्यते ॥’ इत्युक्तलक्षणः
कारिन्तविशेषो लावण्यम् । तस्यैकखनिः, कदाचिदपि तच्च क्षीयत इति भावः ।
रचनाशिल्पमञ्जोपाङ्गसौष्ठवनिर्माणं तद्विषयप्रतिज्ञाया अवधिः, इतः परं विधाता
प्रतिज्ञातुमपि न शक्नोति किमुत विधातुमिति भावः । शृङ्गारप्रतिभूः—
‘स्वामिमृत्वाधमर्णानां व्यवस्थापरिकल्पने । अन्यो यः कियते शिष्टः प्रतिभूः
निगद्यते ॥’ इति सोमेश्वरोक्तलक्षणः, यथा प्रतिभूरधमर्णादनमुद्धरति तथेयम-
पि वैराभ्याच्छृङ्गारमिति भावः । विलासानां विपणिः पण्यवीथिका, विलासापेक्षा-
यामत्रैव संपाद्या इति भावः । कन्दर्पस्य घण्टापथो विसृज्यविहारभूमिरित्यर्थः ।
सेयं प्रसिद्धा । तरुणी युवतिः । नारीगामधिदेवता च, सर्वगुणाश्रयत्वेनोपास्य-
त्वादिति भावः । यदाहुः—‘गुणाः पूजास्थानम्’ इति । गुणसामग्रीफलस्य श्रेय-
सो लाभात् किं गुणान्तरकथनेनेत्याह—किमन्यैरिति ॥ अत्र लावण्यादी-
नामात्मन्वनगुणानामुद्दीपनविभावत्वेऽप्यात्मन्वनोपस्कारार्थमेवोपादानात् तत्प्राच-

उरोमात्रोत्सेधं भवदपि विलासैरभिनवै-

र्भृगाक्ष्यास्तारुण्यं त्रिभुवनमिदं व्याकुलयति ।

स्तनाभोगस्कीर्तं यदि किल भवेत् का खलु कथा

भवित्री किं वान्यद्विजितमखिलं पुष्पधनुषा ॥

अनुभाषा यथा—

स्तरस्मेरान् मन्दस्मितमधुरसौरभ्यसुमगान्

मनाम्वीडाजाड्यान् प्रणयरसकङ्कोलभरितान् ।

कृतानेकस्कन्धान्मनासिजसहस्राणि सृजतः

कटाक्षान् वामाक्षी किरति परितो रुद्रनृपतिम् ॥

॥ सात्त्विकानां स्वरूपोदाहरणानि ॥

अथ सात्त्विकानां स्वरूपमुदाहरणं च ।

स्तम्भः स्यान्निष्क्रियाङ्गत्वं रागभीत्यादिसंभवम् ।

यथा—

*काञ्चपुरेत्यिआओ पेरुसंतीओ णरेंदकंदर्पं ।

मअणसरुकिण्णाओ विअ द्विआ णिअळंगीओ ॥

प्रलयः सुखदुःखाद्यैर्गाढमिन्द्रियमूर्च्छनम् ।

* काकतिपुरभियः पयन्त्यो नरेन्द्रकन्दर्पम् ।

भदनशरोत्कीर्णा इव स्थिता निश्चलाङ्गपः ॥

न्यम् । उद्दीपनविभावमुदाहरति—उर इति ॥ उरोमात्रं उत्सेध उच्छूनता य-
स्मिन् वयसि स्तनालवालस्थले किञ्चिदुन्नतमुर इति प्रतीतिर्जायते तदित्यर्थः ।
स्तनयोराभोगो विस्तारः । स्फीतं समृद्धम् । 'स्फायः स्फी निष्ठायाम्' इति स्फी-
भावः । उदयदेव यौवनं जगन्मोहनं जायते, उदितं परिपूर्णं वा किमु वक्ष्य-
मिति भावः । अनुभावमुदाहरति—स्तरिति ॥ व्याख्यातमेतद् प्रसङ्गेन काव्य-
प्रकरणे । एवं रसान्तरसंवन्धिनो विभाषानुभाषा यथायोगं स्वस्वरसप्रकरणे
दृष्टव्याः । सात्त्विकानां सामान्यलक्षणप्रस्तावे नाष्टाभ्यन्तरमेदेन द्वैविध्यमुक्तम् ।
तत्र चाक्षानां स्तम्भाक्षीनां स्वरूपोदाहरणे वक्तुं प्रतिजानीते—अथेति ॥
वक्ति—स्तम्भ इति ॥ विषादविस्मयादिजन्यो आश्रयनिष्कम्पत्वाद्यनुभावो
विष्टब्धचेतनतया चेष्टाविधातः स्तम्भ इत्यर्थः । रागसंभवं स्तम्भमुदाहरति—
काञ्चइति ॥ अत्र पश्यन्त्यो निश्चलाङ्गप इत्यनेन सत्यपि चैतन्ये निषेधत्वकथ-
नात् स्तम्भ इति भावः । प्रलयं लक्षयति—प्रलथ इति ॥ सुखमदनिद्राप्रहरा-

यथा—

* त्रिअमअणरूवसारो सहि एसो वीररुदणिवचंदो ।

जं दट्टण णिमज्झ मुच्छगए इंदिअग्गामो ॥

सुखाद्यतिशयाज्ञाता रोमाञ्चो रोमविक्रिया ।

रागरोषभयादिभ्यो वेषधुर्गात्रकम्पनम् ॥

द्वयोरुदाहरणं यथा—

† दट्टआलिङ्गणणिम्भरकंपा अ वट्ट विओअजिण्णंगी ।

उगिरइ अंतरट्टिदमअणसरे पुलअचम्भेण ।

वपुर्जलोद्गमः स्वेदो रतिषर्मश्रमादिभिः ।

यथा—

शृण्वती प्रियसंदेशं प्रेयसः काकतीक्षितुः ।

स्मरराज्याभिषिक्तेन स्विन्नाङ्गी वामलोचना ॥

विषादमदरोषादेर्वर्णान्यत्वं विवर्णता ।

* जितमदनरूपसारः सखि एष वीररुदतृपचन्द्रः ।

ये दट्टा निमज्जति भूर्च्छायामिन्द्रियग्रामः ॥

† दयितालिङ्गननिर्भरकम्पा च वधूर्वियोगजीर्णाङ्गी ।

उद्गिरत्यन्तरस्थितमदनशरान् पुलकच्छदना ॥

दिषन्त्ये दुःखामिषाद्यनुभावं निश्चेतनतया नष्टचेष्टत्वं प्रलय इत्यर्थः । तदुक्तम्—
‘वाकायमनसां प्रायः प्रलयो नष्टचेष्टता’ इति । सुखमूलं प्रलयमुदाहरति—
जिएति ॥ सर्वाणीन्द्रियाणि सखन्वापारेभ्य उपरतानीत्यर्थः । अत एव निश्चे-
तनतया नष्टचेष्टत्वमिति भावः । रोमाञ्चकम्पयोरुदाहरणलाघवार्थं युगपद्वक्षण-
माह—सुखेत्यादि ॥ सुखोत्साहभयविस्मयादिजन्यो गात्रसंस्पर्शानोद्वेगनाद्यनु-
भावो रोमोद्गमो रोमाञ्च इत्यर्थः । भयञ्चरजरादिजन्यः स्फुरणायनुभावो गात्र-
कम्पो वेषधुरित्यर्थः । सुखजन्यो रोमाञ्चकम्पयोरुदाहरणमाह—दट्टपरिति ॥
दयितालिङ्गननिर्भरकम्पा च वधूर्वियोगजीर्णाङ्गी । अत एव । उद्गिरत्यन्तरस्थित-
मदनशरान् पुलकच्छदना ॥ शरे इत्यत्र ‘शस्येत्’ इत्येत्वम् । स्वेदं लक्षयति—वपु-
रिति ॥ निदाघश्रमहर्षव्यायाममलज्जामसकोधादिजन्यो वातेच्छाव्यजनग्रहणायनु-
भावो वपुर्जलोद्गमः स्वेद इत्यर्थः । हर्षजन्यं स्वेदमुदाहरति—शृण्वतीति ॥ प्रि-
यसंदेशं स्वकुशलप्रेषणम् । वैवर्ण्यं लक्षयति—विषादेति ॥ कोपातपक्षीतभयादिज-
न्यं काश्यसौन्दर्यविप्रवाद्यनुभावं मिश्रवर्णत्वं वैवर्ण्यमित्यर्थः । विरहजन्यविषादमूलं

यथा—

*गरणाह चंदधवले तुज्झ गुणे साहु सङ्गरंतीए ।

अंगाइ पांछुराई एहिं जाआइ सामाए ॥

अश्रु नेत्रोद्भवं वारि दुःखरोषप्रहर्षजम् ।

यथा—

वीररुद्रनृपाद्रीतं पाण्डुर्यं ममं पयोनिधौ ।

अन्वेष्टुमिव तद्योषिदश्रुधारापगायते ॥

मतं गद्गदभाषित्वं वैस्वर्यं ग्रमदादिजम् ।

यथा—

†विजनेऽपि पियेण समं क्षामक्षामाक्षरं भणंतीए ।

एको मुणइ अणंगो अत्थं बहुआए भणिआणं ॥

॥ व्यभिचारिभावानां स्वरूपोदाहरणे ॥

अथ व्यभिचारिणां निर्वेदादीनां स्वरूपमुदाहरणं च ।

दुःखेर्ध्यातच्चबोधादेर्निर्वेदो निष्फलत्वधीः ।

* नरनाथ चन्द्रधवलान् तव गुणान् साधु संस्मरन्त्याः ।

अङ्गानि पाण्डुराणि श्वानीं जातानि श्यामायाः ॥

† विजनेऽपि प्रियेण समं क्षामक्षामाक्षरं भणन्त्याः ।

एको जानात्यनङ्गोऽर्थं वच्चा भणितानाम् ॥

वैषम्यमुदाहरति—**गरणाह**इति ॥ एहिं श्वानीम् । श्यामाया युवतेः श्यामवर्णा-
याश्च । अश्रु लक्षयति—**अश्रुवति** ॥ क्रोधहर्षभयजृम्भादिजन्यं नेत्रमार्जनाद्यनु-

भाषं नम्रजलमश्रुवत्यर्थः । दुःखमूलमश्रुदाहरति—**वारि**इति ॥ वैस्वर्यं लक्षयति—

मतमिति ॥ हर्षशोकमयज्वरादिजन्यं स्वरवर्णस्खालित्वाद्यनुभावं गद्गदभाषित्वं

वैस्वर्यमित्यर्थः । हर्षमूलं वैस्वर्यमुदाहरति—**विजणम्मीति** ॥ विजने सुरतसमये

इत्यर्थः । प्रियेण समं क्षामक्षामाक्षरं भणन्त्याः सुखपारवश्यादिति भावः । एको

जानात्यनङ्गोऽर्थं वच्चा भणितानाम् । त्रायस्व, त्वं मे प्राणाः, अलमलं, मा मेत्यादी-

नां दैन्यप्रेमालमर्थीदिसमर्थानां वचनानामित्यर्थः । मुणइ इत्यत्र जानातेर्मुणा-

देशः । अत्र गद्गदवाक्यानां कामोर्दोषकत्वमतिमात्रमभूदिति परमो भावः ॥

संचारिणां स्वरूपोदाहरणे क्रमेणाह—**अथेत्यादिना** ॥ निर्वेदं लक्षयति—

दुःखेति ॥ दुःखादिजनिता निष्फलत्वबुद्धिर्निर्वेद इत्यर्थः । अयं च विभावानु-

तत्र चिन्ताश्रुनिश्वासदीनताः संभवन्ति च ॥

यथा—

* साहि कपूरेण किअं किं कत्थुरीए मल्लअजो ठाउ ।

गुणसिसिरं जससुरहिं आणेहि †पआवरुइं अ ॥

ग्लानिर्बलस्यापचयो वैवर्ण्यरतिकारणम् ।

यथा—

‡तेल्लब्बेकं वहइ मही तं धरइ मुओ पथावरुइस्स ।

तं हिअएण धरंती साहसिई दुब्बलंगिम्हि ॥

अथ शङ्का ।

अनिष्टाभ्यागमोत्प्रेक्षा शङ्का रोषादिकारणम् ॥

यथा—

* साहि कपूरेण कूनं किं कत्थुरी मल्लजस्तिष्ठतु ।

गुणशिशिरं यशःसुरभिमानय प्रतापरुद्रं च ॥

‡ त्रैलोक्यं वहति मही तां धरति मुञ्जः प्रतापरुद्रस्य ।

तं हृदयेन धरन्ती साहसिकी दुर्बलात्रपस्मि ॥

भावरसात्रवेन स्वातन्त्र्येण बहुधा संभवति । अतः तत्संग्रहार्थमादिशब्दः ।
अस्यानुभावानाह—तत्रेति ॥ चशब्दाद्वैवर्ण्यादयो गृह्यन्ते । संचारिणामपि
कचिदनुभावत्वं संभवतीत्युक्तम् । तत्र प्रियवियोगजन्यदुःखमूलं निर्वेदमुदाह-
रति—साहीति ॥ प्रतापरुद्रं चेति ॥ चशब्दोऽवधारणे ॥ कर्पूराद्यतिरिच्य-
मानशैत्यसौरभ्ययोस्तत्रैव सुलभत्वादिति भावः । उदाहरणान्तर्गम्यन्वतो द्रष्ट-
व्यानीत्युपेक्ष्य ग्लानिं लक्षयति—ग्लानिरिति ॥ क्षुत्पिपासानिधुवनादिप्रयास-
जनितो बलापचयो ग्लानिरित्यर्थः । वैवर्ण्यरतिग्रहणं क्षामाश्रयचनक्रियाद्युपलक्ष-
णम् । सुरतश्चान्तायाः प्रियगौरवोद्बुद्धनप्रयासापादनमुत्कर्षन्त्याः कस्याश्चिद्वैवर्ण्य-
मुदाहरति—तेल्लब्बेकमिति ॥ त्रयो लोकास्त्रैलोक्यं विश्वमित्यर्थः । चानुर्वर्णादि-
त्वात् व्यञ्जप्रत्ययः । हृदयेन वक्षःस्थलेन । साहसिकी स्वयं तन्वहीति विदित्वापि
प्रवृत्तत्वादिति भावः । सहसा बलेनाविमुक्त्यं वर्तत इत्यस्मिन्नर्थे ‘ओजःसहोऽम्म-
सा वर्तते’ इति उगन्तात् साहसिकशब्दात् कलोपे स्त्रियां नित्य ईकारप्रत्यये
प्राप्ते साहसिकीति रूपं, गौरादौ तथाविधानात् । ‘पुंसो जातेर्जव’ इति विकल्पस्तु
अप्राप्तनीलादिशब्दविषय इति साहसिकेत्याकारान्तापाठ उपेक्षणीयः । शङ्कां
लक्षयति—अनिष्टेति ॥ परकौर्यादात्मदुर्नयाद्वातनर्थात्तरभ्यूहनं शङ्केत्यर्थः । आ-

† ‘पआवरुइणिवचंदं’—प्रतापरुद्रवृत्तचन्द्रम् इति पाठान्तरम् ।

*ण मुण्डु अण्णोत्ति मए हिअए परिचओ पिअस्स किदो ।
किं पअहम्मि जणाणं सव्वंगीणेहिं पुलएहिं ॥

अवास्या ।

परोत्कर्षासिद्धिष्णुत्वमस्यया परिकीर्तिता ।

यथा—

†अहिआईए गुणेहिं रूपेण अ मस्य किं मही अहिआ ।
जं तं पआवरुदो बहुमण्णइ भाअहेअं तं ॥

अथ मदः ।

मदिरादिकृतो मोहहर्षव्यतिकरो मदः ।

यथा—

‡भणइ अ असंगअत्थं हसइ अमदं अ राअभरिअच्छी ।
पिअचिंतामइराए परवसा उवह सामंगी ॥

* न जानात्वन्य इति मया हृदये परिचयः प्रियस्य कृतः ।

किं प्रकटास्मि जनानां सर्वाङ्गीणैः पुलकैः ॥

† अमिआत्ता गुणै रूपेण च मत्तः किं मही अधिका ।

यत्तां प्रतापरुदो बहुमन्यते भागधेयं तत् ॥

‡ भणति चासंगतार्थं हसत्यमन्दं च रागभरिताक्षी ।

प्रियचिन्तामदिरया परवशा पश्यत श्यामाङ्गी ॥

दिग्रहणाद्वैचर्यवैखर्यदिग्गवलोकनादयो गृह्यन्ते । उदाहरति—**ण मुण्डु** इति ॥
मुग्धानां गूढानुरागस्य प्राकट्यमेवानर्थ इति भावः । अस्यां लक्षयति—**परेति** ॥
गर्वदौर्जन्यमनुजन्यं परोत्कर्षासिद्धिष्णुत्वमस्येत्यर्थः । निन्दावशाद्भुक्त्वादयो-
ऽनुभावाः । उदाहरति—**अहीति** ॥ अमिजातिः कुलम् । गुणाः दा-
क्षिण्यादयः । यत्र चतुर्विधाभरणराहित्येऽपि तत्साहित्येनेवाभासन्नं तद्रूपम् ।
'आवेध्यारोप्यविश्लेष्यबन्धनीयैरभूषितम् । यद्रूषितमिवाभाति तद्रूपमिति
कथ्यते ॥' इति लक्षणात् । अधिका किं, न भवतीत्यर्थः । तथापि बहुमाने
भागधेयमेव निमित्तमित्याह—**यदिति** ॥ मदं लक्षयति—**मदिरिति** ॥
मोहो वैचित्र्यम् । **हर्षः** प्रसादः । मदिरादिजन्यो हर्षमोहसंक्रो मद इत्यर्थः ।
अत्र वागहस्तस्वास्त्रियहसितरुदितादयो यथायोगमुत्तमादिष्वनुभावाः । 'संमो-
हानन्दसंमोदो मदो भयोपयोगजः । अमुना चोत्तमः शेते मध्यो हसति गायति ॥
अधमप्रकृतिश्चापि पद्वं वक्ति रोदिति' इति साहित्यदर्पणे । उदाहरति—**भणईति** ॥

अथ श्रमः ।

श्रमः स्वेदोऽध्वस्त्यादेर्जातः स्वेदातिभूमिकृत् ।

यथा—

*आअच्छद् एठव पिण कीस करेती गआगआआसं ।

तम्मसि सेदजलेहिं सुंवरि लुलिअंगराआसि ॥

अथालस्यम् ।

मन्दोद्यमत्वमालस्यं कर्तव्येषु प्रकीर्त्यते ।

यथा—

आस्तां मृगाक्ष्या गृहकृत्यवार्ता स्वाक्षोपचारेष्वपि यत्नमान्धम् ।

कर्तव्यमग्रे दयितस्य यत् स्थानूनं बलात्कारयति स्मरस्तत् ॥

अथ दैन्यम् ।

सत्त्वस्यागदनौदृत्यं दैन्यं कार्पण्यसंभवम् ।

यथा—

* आगच्छत्येव प्रिये कस्मात्कुर्वती गतागतायासम् ।

ताम्यसि स्वेदजलैः सुन्दरि लुलिताङ्गरागसि ॥

श्रमं लक्षयति—श्रम इति ॥ अध्वसुरतादिजन्यः स्वेदः श्रम इत्यर्थः । स्वेद उपमर्दनदेतपलक्षकः । उदाहरति—आअच्छद्इति ॥ आलस्यं लक्षयति—मन्देति ॥ सर्वश्रमादिना प्रयत्नमान्धमालस्यमित्यर्थः । अत्र जुम्भोपवेशनादयोऽनुभावाः । उदाहरति—आस्तामिति ॥ गृहकृत्यवार्ता धूपवासनावितानसंविधानादिप्रसङ्गः । स्वाक्षोपचारेषु मृगमदानुलेपनमात्यधारणमकरिकारचनादिषु । मलमान्धं प्रयत्नसैथिल्यम्, उपचारकरणं पुनरतिदूरमिति भावः । अग्रे प्रियागमनसमये यत् कर्तव्यं प्रत्युद्गमनरभसाश्लेषप्रियभाषणादिकं तत् स्मरो बलात् बलमाश्रित्य कारयति । त्यक्लोपे पञ्चमी । अत्र मन्दयत्न इति पाठे विधेयस्य मान्धस्य समासे गुणभूतत्वादविभृष्टविधेयांशं नाम दोषः स्यात् । नन्वेकं संवित्सतोऽपरं प्रच्यवत् इति न्यायेनाविभृष्टविधेयांशं परिहरतोऽनुशासनविरोधः स्यात् । 'पूरणगुण—' इत्यादिना गुणेन षष्ठीसमासप्रतिषेधात् इति चेन्मैवं संस्थाः । संज्ञाप्रमाणत्वात् तद्वल-गौरवं प्रसज्येत चन्दनगन्ध इत्यादिसूत्रभाष्यकारादिभट्टापुरुषप्रयोगदर्शनात् तत्त्वगुणेषु प्रतिषेधाभावात् पूरणगुणेति प्रतिषेधस्य पठस्य श्रुत्वा इत्याद्यतत्त्वगुणविषयत्वादिति । प्रपञ्चितं चैतदस्मदुपाध्यायैर्विष्टापये 'न च न स्वीकृतमर्थगौरवम्' इत्येतद्व्याख्यानावसरे । दैन्यं लक्षयति—सत्त्वेति ॥ सत्त्वस्यागो दौर्गत्यादे-फलक्षकः । तेन सत्त्वस्यागदौर्गत्यादिजन्यं मनसोऽनौदृत्यं दैन्यमित्यर्थः ।

*आणेतुं णरणाहं गदो क्लु सद्दिआजणो विलम्बेइ ।

मम्मह णमामि चंदं सिक्खअ चिरएहि ईसिन्ति ॥

अथ चिन्ता ।

इष्टानभिगमात् ध्यानं चिन्ता शून्यत्वतापकृत् ।

यथा—

†सण्णिहिअं वि गुरुअणं ण अ पेक्खइ पुच्छिआ वि णाळवइ ।

एसा विमग्गइ गइं हिअअस्स पिआणुबंधस्स ॥

अथ मोहः ।

मोहस्तु मूर्च्छनं भीतिदुःखावेशानुचिन्तनैः ।

यथा—

कथमपि गमयित्वा वासरं दीर्घदीर्घं

विरचितनववेषा प्रेषयित्वाथ दूतीः ।

चिरयति हृदयेऽग्रे प्रांशुभिश्चन्द्रपादै-

रभिहतसकलाङ्गी मूर्च्छिता कौमलाङ्गी ॥

* आनेतुं नरनाथं गतः क्लृप्तसखीजनो विलम्बते ।

मन्मथं नमामि चन्द्रं शिक्षय चिरय ईषदिति ॥

† संनिहितमपि गुरुजनं न च प्रेक्षते पृष्टापि नालपति ।

एषा विमार्गते गतिं हृदयस्य प्रियानुबन्धस्य ॥

कार्पण्यवचने देहवचनमालिन्याद्यनुभावानामुपलक्षणम् । उदाहरति—आणेदु-
मिति ॥ चिन्तां लक्षयति—इष्टेति ॥ अपेक्षितानवाप्तिमूलं ध्यानं चिन्तेत्यर्थः ।
शून्यतानिःश्वासतापादयोऽनुभावाः । उदाहरति—सण्णिहिअमिति ॥
अत्र प्रथमाधेनं शून्यत्वं द्वितीयाधेनं प्रियानवाप्तिमूलं ध्यानं प्योच्यते । मोहं
लक्षयति—मोह इति ॥ भीत्यादिभिर्वैचित्त्यं मोह इत्यर्थः । 'मोहो विक्षितता
भीतिदुःखावेशानुचिन्तनैः । घूर्णनागात्रपतनभ्रमणादर्शनादिकृत् ॥' इति साहित्य-
दर्पणे । तत्राज्ञानभ्रमोत्पातघूर्णनादर्शनादयोऽनुभावाः । उदाहरति—कथमिति ॥
दीर्घदीर्घं प्रियागमनार्थं कदा वा गमस्तिमानस्तमीत्यादिति प्रतीक्षणेनातिदीर्घमित्य-
र्थः । 'प्रकारे गुणवचनस्य' इति द्विर्भावः । वासरं, कथमपि क्षणगणनयः कथंषित्
प्रयत्नगौरवणेत्यर्थः । 'ज्ञातहेतुविषयायामप्यादि कथमव्ययम् । कथमादि तयाप्यन्तं
बलगौरवचाठयोः ॥' इत्यभिधानात् । गमयित्वा यापयित्वा । विरचितनववेषा

अथ स्मृतिः ।

पूर्वानुभूतविषयं ज्ञानं स्मृतिरुदाहृता ।

यथा—

प्रतापरुद्रस्य भुजे वसन्त्या क्षोण्या तपः कीदृशमार्जितं स्यात् ।

स्पृष्टं सकृद्येन मदीयमङ्गं प्राप्नोति विष्वक् सुखवज्रलेपम् ॥

अथ धृतिः ।

धृतिश्चित्तस्य नैस्स्पृह्यं ज्ञानाभीष्टागमादिभिः ।

यथा—

वीररुद्रनृपतौ हृदय त्वद्वल्लभे त्रिभुवनैकधुरीणे ।

साधु साधु कृतकृत्यमसि त्वं मन्यसे जगदशेषमसारम् ॥

अथ व्रीडा ।

चेतःसंकोचनं व्रीडानङ्गरागस्तवादिभिः ।

यथा—

विहितप्रियागमनसमयोचितशृङ्गारा सती । अथशब्दो विलम्बाभावसूचनार्थः ।
द्वितीः पुङ्गवानुपुङ्गवतया प्रेषयित्वा हृदयेषो प्राणनाथे चिरयति विलम्बमाने सति
कोमलाङ्गी अत एव प्राञ्छमिरायतैश्चन्द्रपादैरिन्दुकिरणैः कशाकल्पैरभिहत-
सकलाङ्गी मूर्च्छिता । अनाथाः पादैरमिहन्यमाना मूर्च्छन्तीति ध्वन्यन्तः ।
स्मृतिं लक्षयति—पूर्वोक्तिः ॥ सदृशादृष्टचिन्ताद्यैः संस्कारोद्बोधे सति पूर्वा-
नुभूतार्थविषयज्ञानं स्मृतिरित्यर्थः । अत्र भूतमनशिरःकम्पादयोऽनुभावाः । स्पर्श-
सुखस्मरणमुदाहरति—प्रतापेति ॥ निखिलसुखालेपो वज्रलेपः । अत्र कस्यचि-
न्मदङ्गस्य कादाचित्कः प्रियकरस्पर्शः सर्वाङ्गीणमविच्छिन्नं च सुखं जनयति ।
वीररुद्रभुजे नित्यनिवासाया भूमेः किमु वक्तव्यमिति भावः । धृतिं लक्षयति—
धृतिरिति ॥ आदिग्रहणात् शक्त्यादयो गृह्यन्ते । ज्ञानादिभिर्निःस्पृहत्वं धृति-
रित्यर्थः । ज्ञानाभीष्टागमाद्यैस्तु संपूर्णस्पृहता धृतिः । सौहित्यवचनोद्भाससहास-
प्रतिभादिभिरुदाहृता ॥ एतैरेव संतोषो धृतिरित्यन्वे । अव्यग्रभावादयोऽनुभावाः ।
उदाहरति—वीरेति ॥ हे हृदय त्रयाणां भुवनानां समाहारस्त्रिभुवनम् । पात्रा-
दित्वाच्च श्रीत्वम् । धुरं वहतीति धुरीणः । 'स्रः सर्वधुरात्' इत्यत्र योगविभा-
गात् स्रप्रत्ययः । साधु साध्वित्याभीक्ष्ण्ये द्विर्भावः । अत्राभीष्टागमात् धृतिः ।
व्रीडां लक्षयति—चेत इति ॥ अनङ्गनिमित्तो रागोऽनङ्गरागः । स्ववः स्तोत्रम् ।
आदिग्रहणादाचारभ्रंशादयः । चेतःसंकोचनं धाष्टर्पाभावः । भदनामिलाषादिभि-
र्मनःसंकोचो व्रीडेत्यर्थः । अत्रान्तर्धानवैवर्ण्याद्योसुखत्वादयोऽनुभावाः । उदा-

तथा समालोकनकौतुकानां मनोरथैरन्ध्रपुराङ्गनानाम् ।
विलोकिते रुद्रनृपे भवन्ति पर्यस्तपक्ष्माणि विलोचनानि ॥

अथ अपलता ।

चापलं त्वनवस्थानं रागद्वेषादिसंभवम् ।

यथा—

दृष्ट्वा रुद्रनरेन्द्रं तरलतराक्षी विलासमृदुहासा ।
कलयति मौक्तिकहारं स्पृशति च कर्णोत्पलं बाला ॥

अथ हर्षः ।

प्रसत्तिरुत्सवादिभ्यो हर्षः स्वेदाभुकम्पकृत् ।

यथा—

यत् पूर्वं सरसीषु पद्ममुकुलव्याजात् तपः संचितं
वक्षोजौ युवयोस्तदद्य फलितं जातौ कृतार्थौ युवाम् ।
दत्ता काकतिवल्लभेन भवतोरेषा स्ववक्षःस्थली-
कस्तूरीद्विगुणीभवत्परिमला कल्हारमाला यतः ॥

अथावेगः ।

इष्टानिष्टागमाज्जात आवेगश्चित्संभ्रमः ।

इति—तथेति ॥ अव्यासज्ञानानिमिषेण च तृष्णानुगुणं दृष्ट्वा जन्मनो जीवि-
तस्य नवनानां च साफल्यं संपादयाम इत्यादयोऽमिलाषा मनोरथाः । तैर्हेतु-
मिल्लथाभूतं गदमालोकनकौतुकं दर्शनोत्कण्ठा यासां तासामन्ध्रपुराङ्गनानां
विलोचनानि रुद्रनृपे विलोकिते सति पर्यस्तपक्ष्माणि सनिमेषाणि भवन्ति दृष्टि-
मपसारयन्तीत्यर्थः । अत्र तृपावलोकनानन्तरमेवानुरागोदयाल्लज्जाभूदिति भावः ।
चापलं लक्षयति—चापलमिति ॥ रागद्वेषमात्सर्यादिमूलमनवस्थानं चापल-
मित्यर्थः । अत्रालुभावाः भर्तनपारुष्यस्वच्छन्दाचरणादयः । अलं रागमूलं चाप-
लमुदाहरति—इष्टेति ॥ बाला रुद्रनरेन्द्रं दृष्ट्वा तरलतराक्षी अतिलोलदृष्टिरित्यर्थः ।
विलासमृदुहासा विलासप्रधानमन्दस्मिता च । भवतीति शेषः । अत्र तरल-
दर्शनादिचेष्टाचतुष्टयमध्ये क्षणमप्येकत्र मनसोऽनवस्थानाच्चापलम् । हर्षं लक्ष-
यति—प्रसत्तिरिति ॥ प्रियागमनपुत्रजननाद्युत्सवादिजनितो मनःप्रसादो हर्ष-
इत्यर्थः । स्वेदादयोऽनुभावाः । उदाहरति—यदिति ॥ अत्र काचित् कामिनी
कुर्वी संबोध्य तयोः प्रियदत्तस्वयंपृतकल्हारमालालाभजन्यधन्यत्वकथनव्याजेन
स्वकीयं हर्षमाविष्करोति । आवेगं लक्षयति—इष्टेति ॥ प्रियादेरिष्टस्य राजसि-

यथा—

निस्साणध्वनिमाकलय्य सहसा हेलाविहारोद्यतं
द्रष्टुं काकतिवीररुद्रनृपतिं प्रत्यग्रकौतूहलाः ।
अर्धालम्बितमण्डनाः प्रतिपदं व्यत्यस्तभूषा जघा-
दारोहन्ति सुवर्णसौधवलभीशृङ्गाणि पौरस्त्रियः ॥

अथ जडता ।

जाड्यमप्रतिपत्तिः स्यादिष्टानिष्टागमोद्भवा ॥

यथा—

समायाते नाथे प्रमहसि गृहान् रुद्रनृपतौ
वपुःसौन्दर्यश्रीविजितमदनोदारयशसि ।
बधूरन्तस्तोषव्यतिकरवशान्नोपचरितुं
पुरस्तादालीनां न चलति तथा नो विरमति ॥

अथ गर्वः ।

अन्यधिकरणादात्मोत्कर्षो गर्वो बलादिजः ।

यथा—

द्रववातवषादिरनिष्टस्य चागमात् जातश्चित्तसंग्रम आवेग इत्यर्थः । अत्र हर्षशोक-
त्तरास्तम्भादयोऽनुभावाः । उदाहरति—निस्साणेति ॥ अर्धालम्बितमण्ड-
नाः एकस्मिन्नेव लोचनेऽजनमेकस्मिन्नेव चरणे लाक्षाविलेपनमित्यादिक्रमेणेति
भावः । प्रतिपदं प्रतिस्थानम् । व्यत्यस्तभूषा वैपरीत्येनामुष्माभरणाः कण्ठादौ
काव्यादिकं कटितटादौ हारादिकं च धारयन्त्य इत्यर्थः । जाड्यं लक्षयति—
जाड्यमिति ॥ इष्टानिष्टागमोद्भूतमितिकर्तव्यतामूढत्वं जाड्यमित्यर्थः । अत्रा-
निषेधनयननिरीक्षणतृष्णीभावादयोऽनुभावाः । उदाहरति—समायात इति ॥
सखीसमक्षनिमित्तलज्जाभरेणाच्छादितानुभावो हर्षोऽन्तस्तोषः तस्य व्यतिकरः
संबन्धः । अत्र नोपचरितुमित्यत्र नञो न चलति नो विरमतीत्युभयत्राप्यनुषङ्गः ।
तेनोभयत्र नञ्द्वयेन लज्जासंभाषितस्य चलननिषेधस्योत्कण्ठासंभाषितस्य विरमण-
तिषेधस्य च निवृत्तिः सूच्यते । अथाह वामनः—‘संभाव्यनिषेधनिवर्तने द्वौ
प्रतिषेधौ’ इति । अथोत्कण्ठाप्रतापान्धां त्रयोपचारं प्रति प्रवृत्तिनिवृत्त्योद्भवयत
आकर्षणाव्यक्रियायाः सर्वव्यापारप्रतिबन्धिनी सेयमुभयतःपाशा रज्जुरभूदिति
भावः । गर्वो लक्षयति—अन्येति ॥ बलैश्वर्यामिजनलावण्यादिजन्योऽन्यधिका-
रावज्ञानसविलासाज्जीविक्षणाद्यनुभाव आत्मोत्कर्षाभिमानो गर्व इत्यर्थः । बलमूल-

को वा शस्त्रग्रहणसमयो मादृशामीदृशानां
कीदृग्वैरं प्रतिधरणिभूत्वेटकीटेष्वमीषु ।
इत्यावेशप्रतिभयभुजाटोपदुर्वारगर्वाः
संकीदन्ते रणभुवि भटाः काकतीन्द्रस्य जेतुः ॥

अथ विषादः ।

विषादश्चेतसो भङ्ग उपायापायचिन्तनैः ।

यथा—

* पेसेमि मणंति मुहा तं मं मोक्खूण वल्लहे लम्मां ॥

मं उज्झिअ णो गच्छइ मअणो सहि किं णु कादब्बं ॥

अथौत्सुक्यम् ।

कालाक्षमत्वमौत्सुक्यं मनस्तापत्वरादिकृत् ।

यथा—

† अंघ्रपुरभामिणिज्जणो अंगाइ पसाहिऊण तुवरंतो ।

रुइणरेंदागमणे विलंबिअं सहइ किच्छेण ॥

* प्रेषयामि मन इति मुधा तन्मां मुक्त्वा वल्लभे लभम् ।

मासुज्झित्वा नो गच्छति भदनः सहि किं नु कर्तव्यम् ॥

† अन्धपुरभामिनीजनोऽङ्गानि प्रसाध्य त्वरमाणः ।

रुदनरेन्द्रागमने विलम्बितं सहते कुच्छेण ॥

गर्वमुदाहरति—क इति ॥ मादृशमतिस्वर्यप्रतापानमिति भावः । शस्त्रग्रहण-
समयः को वा, लक्ष्याभावावायुधग्रहणावसरो नास्तीति भावः । ये पुनः पुरो वर्त-
न्ते प्रतिभटमानिनस्तेषु खद्योतकल्पेषु वैरवर्णनमपि लज्जावहमेवेत्याह—कीदृ-
गिति ॥ आवेश आग्रहः । संकीदन्ते, नैव प्रयासमनुभवन्तीति भावः । कीदोऽ-
नुसंपरिभ्यक् इति सङ् । विषादं लक्षयति—विषाद इति ॥ प्रारब्धकार्यभङ्गा-
पराधपरिज्ञानविघ्नविपदादिभ्यः सत्त्वसंक्षयो विषाद इत्यर्थः । अयं चोपाया-
न्वेषणवैमनस्समुखशोषाद्यनुभावतारतम्यादुप्तमायाश्रयत्वेन त्रिविध इत्याहुः ।
तत्त्वोपमाश्रयं विषादमुदाहरति—पेसेमीति ॥ मन इति । नपुंसकत्वैनेदमन्यत्र
हिरंसारहितमिति मत्वेति भावः । अत एवोक्तं पूर्वैः—‘नपुंसकमिति ज्ञात्वा
तां प्रति प्रेषितं मनः । तत् तत्रैव रमते इताः पाणिनिना वयम् ॥’ इति । अथ
किं कर्तव्यमित्युपायगवेषणगोचरवागारम्भसूचितया चिन्तया विषादो व्यज्यते ।
औत्सुक्यं लक्षयति—कालेति ॥ इष्टविरहम्यवस्तुदिहक्षादिजन्यं मनस्तापत्वर-
निःश्वासनिद्राद्यनुभावं कालाक्षमत्वमौत्सुक्यमित्यर्थः । उदाहरति—अंघेति ॥

अथ निद्रा ।

निद्रा चित्तनिमीलनम् ।

यथा—

* सिविणे दिट्ठं दइअं बहुआ आलिंगिदुं किदोज्जोआ ।

उवह दरमीलिअच्छी गअणम्मि करे पसारेइ ॥

अथापस्मारः ।

आवेशो मोहदुःखाद्यैरपसारोऽकृतापकृत् ।

यथा—

दृष्ट्वा स्वप्ने कुपितवदनं काकतीयक्षितीन्द्रं

हा हा रक्षेत्यसकलगिरः संभ्रमोत्थानमाजः ।

धावन्त्यन्तर्वेणमुषि लुठन्त्याङ्गयन्त्यात्मवन्धू-

नाराङ्गतानपि रिपुगणा व्यस्तनामग्रहेण ॥

अथ सुप्तिः ।

सुप्तिर्निद्रासमुद्रेकः ।

* सप्ते इहं दयितं बधूरालिङ्गितुं कृतोद्योगा ।

पश्यत दरमीलिताक्षी गगने करौ प्रसारयति ॥

भामयत्यवश्यं कुप्यतीति भामिनी । भाम क्रोध इत्यस्माद्धातोर्धौरादिकादा-
वश्यको णिनिः । यद्वा स्त्रीणां ललितकोपो भाम इति भोजराजः, तद्वती भा-
मिनी । अत्र कृच्छ्रशब्दस्य पितैश्चिन्तानवस्थानगान्नगौरवशय्यामिलाषाद्यनुभावं
प्रियदिहृषाविषयमौत्सुक्यं व्यज्यते । निद्रां लक्षयति—निद्रेति ॥ चित्तस्य
निमीलनं बाधेन्द्रियसंबन्धविरहः । चिन्तानैश्चिन्त्यव्यायामादिजन्यं जुम्भाह-
भङ्गनेत्रनिमीलनाद्यनुभावं चित्तनिमीलनं निद्रेत्यर्थः । उदाहरति—सिविण
इति ॥ अत्रालीकप्रियालिङ्गनोद्योगादनवरतचिन्ताप्रतीतेस्तन्मूलेयं निद्रेति भावः ।
अत एवाहुः प्रशस्तपादाः—‘यमर्थमाहतचिन्तयन् क्षपिति सैव चिन्ता-
सन्ततिः प्रत्यक्षाकारा संजायते’ इति । अपस्मारं लक्षयति—आवेश इति ॥
अशुचित्वधातुवैषम्यभूतावेशादिजन्यो भूपातप्रमणमुज्ज्वलविक्लोकिलालोफेना-
द्यनुभाव आवेशोऽपस्मार इत्यर्थः । उदाहरति—दृष्ट्वेति ॥ कुपितवदनं ब्रूकुव्या-
दिना भयंकरमुखमित्यर्थः । अन्तर्वेणमुषि वनमप्य इत्यर्थः । ‘प्रनिरन्तः—’
इत्यादिना पत्वम् । आराङ्गतान् समीपस्थानपि । अत्र शत्रूणां भयकार्यमोहमू-
होऽपसारो दैन्यधावनप्रभृतिभिरनुभावैर्व्यज्यते । सुप्तिं लक्षयति—सुप्तिरिति ॥

यथा—

विश्वैकरक्षालुषि काकतीन्द्रे निश्चिन्ततां प्राप्तवतो मुरारेः ।

तत्क्रीर्तिचन्द्रातपवर्धितोऽपि दुग्धाम्बुधिर्नैव भिनत्ति निद्राम् ॥

अथ विबोधः ।

विबोधश्चेतनावाप्तिर्जृम्भाक्षिपरिमार्गकृत् ।

यथा—

प्रतापसूद्रे नृपमौलिरन्ने विश्वंभरां रक्षति शिशितारौ ।

विजृम्भमाणाः परितः प्रजानां भाग्यश्रियस्तत्क्षणमुन्मिषन्ति ॥

अथामर्षः ।

अमर्षः सापराधेषु चेतःप्रज्वलनं मतम् ।

यथा—

अरे भूपाध्यापान् नमयत शिरांस्तुभ्रमयत

प्रवृत्ताः स्वस्त्रीणामहमहमिका वीरवरणे ।

त्वरन्ते नः खङ्गाः प्रविदलनकेल्यामिति भटा

रणाग्रे गर्जन्ति प्रकटितरुषो रुद्रनृपतेः ॥

अथावहित्था ।

निश्वासोच्छ्वासनिश्चलत्वनेत्रनिभीलनाद्यनुभाधो निद्रासमुद्रेकः सुप्तिरित्यर्थः ।
सदाहरति—विश्वेति ॥ काकतीन्द्रे विश्वैकरक्षालुषि त्रिभुवनैकज्ञानपरायणे
सति । जुषेः कृप् । निश्चिन्ततां प्राप्तवतः अवतीर्णभारस्त्वादिति भावः । अत एव
मुरारेः पयोधिद्वदावपि निद्राभङ्गाभावात् सुषुप्तिरित्याह—तदिति ॥ विबोधं लक्ष-
यति—विबोध इति ॥ शब्दस्पर्शाहारपरिणामादिजन्या भुजोत्क्षेपाङ्गुलिरूपो-
जृम्भणाक्षिविमर्दनाद्यनुभावा चेतनावाप्तिर्विनिवृत्तत्वे विबोध इत्यर्थः । सदाहरति—
प्रतापेति ॥ विजृम्भमाणाः विवर्धमानाः जृम्भां कुर्वाणाश्च उन्मिषन्ति उद्भव-
न्ति नेत्राण्युन्मीलयन्ति च । अत्रेत्यमर्षद्वयस्यामेदाध्यवसायादारोपितचेतनधर्मा-
णां भाग्यसंपदामुच्छिद्रत्वप्रतीतेर्विबोध इति भावः । अमर्षं लक्षयति—अमर्ष
इति ॥ अधिक्षेपोवसानादिना सापराधेषु मनःप्रज्वलनमभिमिति विष्टत्वं प्रतिचिकीर्षे-
ति यावत् । एवंविधेऽमर्षे स्वेदशिरःकम्पन्वित्तोपायान्वेषणोत्साहतर्जनादयोऽनु-
भावा द्रष्टव्याः । सदाहरति—अरे इति ॥ स्वस्त्रीणामप्सरसामन्योन्यं श्रेष्ठाहमि-
त्यभिमानोऽहमहमिका । ‘अहमहमिका तु सा स्यात् परस्परं यो भवत्यईकारः ।’
इत्यमरः । अहमिति विभक्तिप्रतिरूपकमन्ययं निपातितम् । तस्य वीप्सायां
द्विगुणः । संज्ञायां कन् प्रत्ययः । प्रविदलनकेल्यां खण्डनशोढायाम् ।

हर्षाद्याकारसंगुप्तिरवहित्येति कथ्यते ।

यथा—

* गोठ्ठीए महिलाणं सोऊण पथावरुद्धचरिआइ ।

आलिहइ ओणअमुही मुद्धा चलणेण महिपट्टं ॥

अथोभता ।

दृष्टेऽपराधे चण्डत्वमुग्रता तर्जनादिकृत् ।

यथा—

प्रियमानीय मानिन्या विरहार्तिर्निवार्यताम् ।

यदेतस्याः कटाक्षोलकापातैरिन्दुर्मधीकृतः ॥

अथ मतिः ।

तत्त्वभागानुसंधानादर्थनिर्धारणं मतिः ।

यथा—

†को संसओ महिअले चंदो एऊव वीररुद्धणरणाहो ।

जस्स ■ करप्पस्सादो अंगाइ मिअंकरअणंति ॥

* गोष्ठ्या महिलाणां श्रुत्वा प्रतापरुद्धचरितानि ।

आलिखत्यवनतमुखी मुग्धा चरणेन महीपृष्ठम् ॥

† कः संशयो महीतले चन्द्र एव वीररुद्धनरनाथः ।

यस्य खड्गं करस्पर्शादज्ञानि भृगावहरन्ति ॥

अवहित्यां लक्षयति—हर्षेति ॥ भयव्रीडाकौटिल्यादिभिर्हर्षादिकार्याकारणोप-
मवहित्येत्यर्थः । अत्र शून्यस्मितान्यथाकथनमित्याधैर्यकथाभङ्गादयोऽनुभा-
वा लभ्याः । उदाहरति—गोठ्ठीए इति ॥ अत्र काचन सुन्दरी प्रसङ्गादात्मानु-
रागप्रधानानि प्रियचरितानि श्रुत्वा प्रहर्षयन्ती लज्जया मुखविकासदिसंगोपनार्थ-
मधोमुखी महीमालिखतीत्यवहित्येति भावः । महिपट्टमिति ॥ 'पृष्ठेऽनुत्तर-
पदे' इति निबन्धेनेत्वाभावात् 'कृतोऽयं' इत्यत्वम् । 'दिहौ मियस्स' इति
महीकारस्य हस्तः । उग्रतां लक्षयति—दृष्ट इति ॥ अपराधे पुनर्मित्रकलत्रादि-
द्रोहरूपे दृष्टे सति तर्जनेद्वेजनताडनबन्धनाद्यनुभावं चण्डत्वं क्रौर्यमुग्रतेत्यर्थः ।
कस्याखिद्विरहिण्याः सखी प्रियं प्रति वृत्तिकां प्रेषयति—प्रियमिति ॥ अत्र
संतापजननेन सापराधस्येन्दोः कटाक्षज्वालाभिर्मधीकरणशोभादुग्रतेति भावः ।
मतिं लक्षयति—तत्त्वेति ॥ नानाविधशास्त्रचिन्तोद्भापोद्भाविभ्योऽर्थनिश्चयो मति-
रित्यर्थः । अत्र शिष्योपदेशसंशयच्छेदविदग्धव्यवहारमनःसंतोषादयोऽनुभावा
प्रष्टव्याः । उदाहरति—को संसअ इति ॥ अत्र प्रियकरसंस्पर्शोऽज्ञानामिन्दु-

अथ व्याधिः ।

मनस्तापाद्यभिभवाज्ज्वरादिव्याधिरिष्यते ।

यथा—

प्रतापरुद्रस्य दिशां जिगीषोः प्रत्यर्थिनारीजनदेहजन्मा ।

स्मरज्वरोष्मा हिमवत्प्रदेशान् स्मर्तव्यनीहारकधाभू करोति ॥

अयोन्मादः ।

उन्मादस्तुल्यवर्तित्वं चेतनाचेतनेष्वपि ।

यथा—

प्रतापरुद्रस्य जयप्रयाणभेरीध्वनौ मूर्च्छति विह्वलेषु ।

प्रासाकुल्या भ्रान्तिमुपेत्य वृक्षान् पृच्छन्ति मार्गं रिपुभूमिपालाः ॥

अथ मरणम् ।

मरणं मरणार्थस्तु प्रयत्नः परिकीर्तितः ।

यथा—

*पिअविरहं असहंती बहुआ णिअजीविअं उवेक्खंती ।

सेव्वइ जोहं दक्षिणपवणस्स तणुं समण्येइ ॥

* प्रियविरहमसहमाना बधूनिजजीवितमुपेक्षमाणा ।

सेवते ज्योत्स्नां दक्षिणपवनस्य तनुं समर्पयति ॥

किरणसंस्पर्शे चन्द्रकान्तानामिव द्रवीभावादयं चन्द्र एवेत्यव्यवसायान्मतिः । व्याधिं लक्षयति—मन इति ॥ मनस्तापदोषवैषम्याद्यभिभवजन्मा शीतोष्ण-ज्वरादिः शीतालुतोष्णालुताद्यनुभावो व्याधिरित्यर्थः । विरहजन्यं तापज्वरमुदाहरति—प्रतापेति ॥ दिशामिति शेषे षष्ठी । ‘न लोक—’ इत्यादिना कारक-षष्ठ्याः प्रतिषेधात् । अश्रोणालुतया हिमवत्प्रदेशवासिनोऽपि शत्रुजीजनस्य हिमापेक्षेति महीयानयं तापज्वर इति भावः । उन्मादं लक्षयति—उन्माद इति ॥ भयसंनिपातेऽविशेषधननाशादिभिश्चित्तविभ्रान्तिरुन्माद इत्यर्थः । अत्रा-निमित्तस्मितासंबन्धप्रलापनिर्हेतुकधावनोपवेशनोत्थानरोदनादयोऽनुभावा भवन्ति । भयमूलमुन्मादमुदाहरति—प्रतापेति ॥ स्पष्टमेतत् । मरणं लक्षयति—मरणमिति ॥ व्याध्यभिघाताभ्यां देहान्मनसोऽपायो हिकाश्वासद्यनुभावो मरणमित्यर्थः । धनिकहेमचन्द्राद्यनुसारेण साक्षात्तदुदाहरणस्थामङ्गलत्वात् तदु-द्योगोऽत्र विवक्षित इत्याह—मरणार्थ इति ॥ शारदातनयस्तु ‘मरणेऽमिनयो ना-स्तीत्येत्तत् काव्ये न कथ्यते’ इत्याह । उदाहरति—पिपेति ॥ भस्मीकरणमुदधेति

साक्षान्मरणस्यामङ्गलत्वाद्भोदाहरणत्वमुचितम् ।

अथ त्रासः ।

आकस्मिकभयाद्विचक्षोभस्त्रासः प्रकीर्त्यते ।

यथा—

*पणअकुविआ चिरेण वि बहुआ सोऊण घणघणत्थणिअं ।

दइअं सरहसवल्लिआ आलिङ्गइ वेवभाणंगी ॥

अथ वितर्कः ।

संदेहात् कल्पनानन्त्यं वितर्कः परिकीर्तितः ।

यथा—

गुणैस्त्रासकं मम हृदयमन्यत्र गणितं

सखीभिर्नालोचि क्षितिपतिरसौ दुर्लभ इति ।

उपायः को वा स्यात्तदभिगमने मुह्यति मनः

कियान् कोऽयं कीदृक् कियद्वधिरन्तर्यतिकरः ॥

* प्रणयकुपिता चिरेणापि वधूः श्रुत्वा घनघनस्तनितम् ।

दयितं सरभसवल्लिता आलिङ्गति वेपमानाङ्गी ॥

भावः । त्रासं लक्षयति—आकस्मिक इति ॥ अकस्मादेवाकस्मिकम् । विन-
यादित्वात् स्वार्थे ठक्प्रत्ययः । तकारान्तत्वात् 'इसुसुफान्तात् कः' इति कादे-
शः । अव्ययत्वादिलोपः । तस्मात् भयात् भयहेतोरित्यर्थः । विदुर्भूजितभूक-
म्पादिजन्यः कम्पगालसंकोचरोमाशमोहाद्यनुभावश्चेतश्चमत्कारस्त्रास इत्यर्थः ।
भूजितमूलं त्रासमुदाहरति—पणयति ॥ वितर्कं लक्षयति—संदेहादिति ॥
उपलक्षणं चैतत् । तेन संदेहविमर्शादिजन्योऽनेकधासंभावनात्मा ब्रूक्षेपशिरः-
कम्पाद्यनुभावो वितर्क इत्यर्थः । उदाहरति—गुणैरिति ॥ गुणैर्महाकुलान्ता-
दिभिः । तत्र क्षितिपतौ । अन्यदौर्लभ्यादिकं न गणितं मदीयहृदयस्य कामा-
न्धत्वादिति भावः । सखीभिरिति ॥ विवेकवतीमिरपीति भावः । ननु किं गतो-
द्वक्तेतुवन्वेन इतः परं वा प्रियप्राप्त्युपायं चिन्तयाम इत्युक्ते, सोऽपि न प्रती-
यत इत्याह—उपाय इति ॥ तत्र हेतुमाह—मुह्यति मन इति ॥
मोहापगमानन्तरमुपायश्चिन्त्यतामिषाशङ्क्य इत्यन्त्येद्वक्तयेदन्त्या वा दुर-
चगमत्वेन दुष्किन्तस्य मोहमहाव्याधेरानन्तर्यमपि दुर्लभमेवेत्याशयेनाह—
कियानिति ॥ गच्छता कालेन स्वयमेव मोहशान्तेः किं तथा
चिन्तयेत्याशङ्क्य कालवधिरपि दुरवग्रेष एवेत्याह—कियद्वधिरिति ॥ व्य-

तत्र सात्त्विकानां व्यभिचारिणां धानेकरससाधारणत्वात् विशेष-
मपेक्ष्योदाहारणं कृतम् । तथा हि शृङ्गारे सर्वेषामनुप्रवेशः संभवति ।
हास्ये ग्लानिश्रमचपलत्वहर्षावहित्यानां संभवः । करुणे मदधृतिप्री-
त्याहर्षगयौत्सुक्योप्रताभिर्विनाऽन्ये संभवन्ति । रौद्रे ग्लानिशङ्कालस्य-
दैन्यचिन्ताप्रीत्यावेगजडताविषादसुप्तिनिद्रापस्मारावहित्याव्याध्युन्मा-
दशमत्रासाः न संभवन्ति । वीरे रौद्रान्निर्वेदोऽधिकः । भयानकेऽसूया-
मदधृतिप्रीत्याहर्षगयौत्सुक्यमर्षावहित्योप्रतामतिभिर्विनाऽन्ये संभ-
वन्ति । बीभत्सेऽद्भुते च चिन्तात्रासादयो यथासंभवमूढाः । शान्ते
निर्वेदधृती संभवतः ।

अथ शृङ्गारचेष्टा निरूप्यन्ते ।

भावो हावश्च हेला च माधुर्यं धैर्यमित्यपि ।

लीला विलासो विच्छित्तिर्विभ्रमः किलिकिञ्चितम् ॥

मोहयितं कुट्टमितं बिम्बोको ललितं तथा ।

कुतूहलं च चकितं विहृतं हास इत्यपि ॥

एवं शृङ्गारचेष्टाः स्युरष्टादशविधा मताः ॥

तत्रासां स्वरूपमुदाहरणं च ।

भावः ।

रसाभिज्ञानयोग्यत्वं भाव इत्यभिधीयते ।

तिक्रो व्यसनं विपत्तिर्मोह इति यावत् । एवमत्र संदेहेन कल्पनानन्त्यादितर्क
इति भावः । ननु विभावादिवत् सार्वकसंचारिणामपि तत्तद्रसप्रस्ताव एव कि-
मिति नोदाहरणं कृतमत आह—तत्रेति ॥ व्यभिचारिणामनेकरससाधारणत्व-
मुपपादयति—तथाहीत्यादिना ॥ भावादयश्चित्तरम्भाः । लीलादयो गात्रा-
रम्भाः । लस्येऽप्यनुभावाः । तदुक्तम्—‘अनुभावश्चतुर्धा स्यान्मनो-
धाकायबुद्धिभिः ।’ इति । एतेषां योषिदालम्बनचेष्टारूपाणां यौवन-
जन्यानुसूरीपनविभावत्वमपि प्राचामाचार्याणां संमतम् । अतः संकीर्णस्व-
रूपाणामेतेषां प्रकरणनियमाभावेनायमेव स्वरूपनिरूपणावसर इत्यभिप्रायेणाह—
अथेति ॥ परिगणनादेवाष्टादशविधत्वे जातेऽपि कण्ठोक्तिर्मतान्तरेष्वेतेषामुच्चा-
यनत्वमस्तीति सूचयितुम् । तत्प्रपञ्चस्तु भोजराजीयादिग्रन्थेषु द्रष्टव्यः । तत्र
श्वायं लक्षयति—रसेति ॥ वात्ययौवनसंचानुत्पन्नः शृङ्गारविषयः प्रथमोऽन्तः-

यथा—

*रुद्रनरेन्द्रस्य गुणे गावश्च बालत्तणम्मि विस्तरं ।

लज्जश्च दरपुल्लश्चो जुवइज्जणो जोव्वणे गावं ॥

अथ हावः ।

ईषदृष्टविकारः स्याद्भावो हावः प्रकीर्त्यते ।

यथा—

अत्रैवेषत्पुलकित इति ।

अथ हेला ।

सुव्यक्तविक्रियो भावो हेलेति प्रतिपाद्यते ।

यथा—

†मा होदु कस्स वि फफुहं इदि मुधे कुणसि बल्लहं हिअए ।

घोसिज्जइ तुद भाओ सव्वंगीणेहि पुलएहिं ॥

अथ माधुर्यम् ।

अभूषणेऽपि रम्यत्वं माधुर्यमिति कथ्यते ।

यथा—

जितत्रैलोक्यलावण्या प्रकृत्या हरिणेक्षणा ।

किं तु भूषयितुं घत्ते भूषणानीति मे मतिः ॥

* रुद्रनरेन्द्रस्य गुणाद् गायति बालत्वे विलम्बम् ।

लज्जते दरपुलकितो युवतिजनो यौवने गातुम् ॥

† मा भवतु कस्यापि स्फुटमिति मुग्धे करोषि बल्लभं हृदये ।

घोष्यते तव भावः सर्वाङ्गीणैः पुलकैः ॥

करणविकारो भाव इत्यर्थः । तदुक्तम्—‘चित्तस्य विकृतिः सर्वं विकृतेः कारणे सति । ततोऽल्पा विकृतिर्भावो बीजस्यादिविकारवत् ॥’ इति । उदाहरति—
‘रुदेति ॥ अत्र अद्यपि ईषदर्थे दरशब्दोऽव्ययमिति त्रिविक्रमः, तथा-
पीषतमत्वमत्र विवक्षितम् । तेन दरपुलकितो दुर्लक्षपुलक इत्यर्थः ।
हावं लक्षयति—ईषदिति ॥ दरशब्दस्य मुख्यार्थविवक्षायां मिदमेवात्रोदाहरण-
मित्याह—अत्रैवेषदिति ॥ हेलां लक्षयति—सुव्यक्तेति ॥ उदाहरति—
मेति ॥ माधुर्यं लक्षयति—अभूषण इति ॥ अत एवोक्तं दशरूपके—‘सर्वास्-
म्यनस्थास्त्रुत्वनस्त्वं माधुर्यम्’ इति । उदाहरति—जितेति ॥ प्रकृत्या स्वभावेनैव

अथ धैर्यम् ।

लीलायलङ्घनं नाम धैर्यमित्यभिधीयते ।

यथा—

* कुलवहुआए ण जुज्झइ मज्जाआलंघणं खु विसमे वि ।

रुद्धणरिंदगुणा उण हिअअहरा किं णु कादब्धं ॥

अथ लीला ।

प्रियानुकरणं लीला वानिर्भगत्याथ चेष्टितैः ।

यथा—

† पेच्छह सहिओ एसा लच्छी रण्णो पआवरुहस्स ।

चरिआह अणुकुणंती रण्णीसु पइव्वआ जाआ ॥

अथ विलासः ।

तात्कालिको विकारः स्वाद्विलासो दयितेक्षणे ।

यथा—

सहेलं पश्यन्त्याः प्रकृतिसुभगं हृद्वनृपतिं

तदात्वप्रत्युद्यद्विविधललिताटोपमधुरम् ।

* कुलवद्वा न युज्यते मर्यादालङ्घनं सल्ल विषमेऽपि ।

रुद्धनरेन्द्रगुणाः पुनर्हृदयहराः किं नु कर्तव्यम् ॥

† प्रेक्षार्थं सख्य एषा लक्ष्मी रात्रः प्रतापरुद्रस्य ।

चरितान्यनुकुर्वती राज्ञीषु पतिव्रता जाता ॥

न तु प्रयत्नेनेति भावः । जितं त्रैलोक्यं येन तत् तथाभूतं लावण्यं पूर्वोक्तः कान्तिविशेषो यस्याः ॥ तथोक्ता । अतः स्वाभाविकसौन्दर्यस्य प्रसाधनविधिनिःस्पृहत्वान्माधुर्यमिति भावः । धैर्यं लक्षयति—शीलेति ॥ उदाहरति—कुलेति ॥ विषमे विषयपि । लीला लक्षयति—प्रियेति ॥ उदाहरति—पेच्छहेति ॥ अत्र लक्ष्मीर्नाम काचिन्नायिका प्रियचरितानुकरणाल्लीलावती जातेत्यर्थः । तस्याः पतिव्रतत्वे हेतुत्वमुक्तं सर्वज्ञसोमेश्वरेण—‘मुक्ते तु मुक्ते या पत्यौ दुःखिते दुःखिता यदि । मुदिते मुदितात्यर्थं प्रेषिते मलिनाम्बरा ॥ मुक्ते पश्चात्तु या शेते पूर्वमेव प्रबुध्यते । नान्यं कामयते चित्ते सा विज्ञेया पतिव्रता ॥’ इति । राज्यलक्ष्मीरपि दानभोगादावल्यन्तमनुकूला राक्षि निश्चलामूदिति व्यज्यते । विलासं लक्षयति—तात्कालिक इति ॥ विकारो नेत्रभ्रूवक्त्रकर्मणां विशेष इत्यर्थः । उदाहरति—सहेलमिति ॥ व्याख्यातयेतन्नायकप्रकरणे प्रौढोदाहरणप्रस्तावे । विच्छि-

रसप्रादुर्भावाद्युगपदुदयत्सात्त्विकमहो

मृगाक्ष्यास्त्वारुण्ये कुसुमशरशिल्पं विजयते ॥

अथ विच्छित्तिः ।

विच्छित्तिरतिरम्यत्वं स्वल्पैरपि विभूषणैः ।

यथा—

*कस्तु किए केण किअं काअइपुरइत्थिआण सुदेरं ।

साधारणभूसाए जं सहि तेऊळोळरमणिज्जं ॥

अथ विभ्रमः ।

विभ्रमस्त्वरया काले भूषास्थानविपर्ययः ।

यथा—

†सोऊण सहिमुहादो दिअहो विरतोत्ति संभमेण बहू ।

इत्थेसु णेउराइं चरणेसु अ कुणइ बलआइं ॥

अथ किलिकिञ्चितम् ।

रोषाभ्रहर्षभीत्यादेः संकरः किलिकिञ्चितम् ।

यथा—

* कस्य कृतं केन कृतं काकतिपुरस्त्रीणां सौन्दर्यम् ।

साधारणभूषया यत्सखि त्रैलोक्यरमणीयम् ॥

† श्रुत्वा सखीसुखादिवसो विरत इति संभ्रमेण बधूः ।

हस्तयोर्नूपुरे चरणयोश्च करोति बलयानि ॥

तिं लक्षयति—विच्छित्तिरिति ॥ उदाहरति—कस्तुसेति ॥ साधारणभूषया सख्यचन्दनताम्बूलदिनापि । केन कृतमित्यनेन सौन्दर्यस्य विधातृशिल्पवैलक्षण्यं प्रतीयते । कस्य कृतं इत्यनेन भोक्ता तदनुहो नोपलभ्यत इति । विभ्रमं लक्षयति—विभ्रम इति ॥ काले प्रियसमागमादिसमये । स्वरया मदनावेशादि-संभ्रमेणेत्यर्थः । भूषाणां हारान्नदादीनां स्थानविपर्ययः स्थानव्यत्यास इत्यर्थः । उदाहरति—सोऊणेति ॥ श्रुत्वा सखीसुखादिवसो विरत इति । प्रियासकचित्त-तया स्वयं दिवसावधानमपि न जानातीति भावः । ततः संभ्रमेण बधूर्हस्तयोर्नूपुरे चरणयोर्वलयौ च करोति । किलिकिञ्चिनं लक्षयति—रोषेति ॥ उदाहरति—

*गोहृह काअङ्गाहे विअणमि पढंचलं मिअछ्छीए ।

वेवइ तणू वि णवइ भूचही अवि तग्गआ वाआ ॥

अथ मोहायितम् ।

मोहायितं स्यादिष्टस्य कथादौ भावसूचनम् ।

यथा—

† मधुराइ रुण्णरवइचरिआइ वहुए णं सुणंतीए ।

तणुगोवणेण पअडो जइ भाओ ण तइ पुलएहिं ॥

अथ कुट्टमितम् ।

संमर्देऽपि सुखाधिक्यं रतौ कुट्टमितं मतम् ।

यथा—

निर्मर्यादमनोभवोत्सवकथाविस्रम्भकर्णेजपै-

रङ्गैर्विसितमानसां प्रियसखीमालोक्य जातत्रया ।

वैयालं निजमात्मवल्लभकृतां रागान्धतां जानती

सद्यो नम्रमुखेन्दुरिन्दुवदना क्षोणीं लिखन्ती स्थिता ॥

* गृह्णति काकतिनाये विजने पटाबलं मृगाक्ष्याः ।

वेपते तनुरपि वृषति भ्रुकुल्यपि गद्गदा वाचः ॥

† मधुराणि रुदनरपतिचरितानि क्त्वा ननु शृण्वन्त्याः ।

तनुगोपनेन प्रकटो यथा भावो न तथा पुलकैः ॥

गोहृईति ॥ अत्र भयादिविकाराणां कम्पादीनां मेलनात् किलिकिशितम् ।
मोहायितं लक्षयति—मोहायितमिति ॥ प्रियगुणकथनादौ स्वाभिलाषप्रकटनं
मोहायितमित्यर्थः । उदाहरति—मधुराईति ॥ पुलकानां प्रियगुणस्तुतिजनित-
मान्मथभावसूचकत्वं भावप्रकाशे—‘गुणाव् गणयति स्वैरं वीक्षते भावमन्धरम् ।
रोमाञ्चो गद्गदपदा वाक् स्वेदश्च कपोलयोः । विस्रम्भकथनं दृष्ट्वा तत्समागम-
चिन्तनम् । एवंगुणस्तुतिभवा भावा मन्मथसूचका ॥’ इति । कुट्टमितं लक्ष-
यति—संमर्द इति ॥ केशाधरादिग्रहे सत्यपि बहिःकोपजनकेऽन्तःसान्दानन्दत्वं
कुट्टमितमित्यर्थः । उदाहरति—निर्मर्यादेति ॥ निर्मर्यादौ निर्दयप्रवृत्तौ मनो-
भवोत्सवः केशाधरादिग्रहादिकामफीजैव कथा वादस्तस्य विस्रम्भकर्णेजपैरुच्छृङ्खलत्व-
सूचकैर्नखदन्तपदादिद्वारेति भावः । ‘स्रम्भकर्णयो रमिजपोः’ इत्यचप्रसंगे
‘तत्पुरुषे कृति बहुलम्’ इति सप्तम्या अलुक् । वैयाल्यं धाष्टर्यम् । आत्म-
वल्लभकृतां तत्सर्वान्विधीमित्यर्थः । करोत्यर्थस्य धात्वर्थसामान्यत्वात् विशेषपर्य-

अथ विब्बोकः ।

मनाक् प्रियकथाऽलापे विब्बोकोऽनादरक्रिया ।

यथा—

लक्ष्मीः सद्यनि निर्भरं विहरतां क्षोणो भुजालम्बन-

क्रीडां नैव जहातु किं च सततं वाणी मुखे तिष्ठतु ।

ज्ञातं रुद्रनरेश्वरस्य बहुभिर्विज्ञातपूर्वैः प्रिय-

व्याहारैः कृतमेव दूति मदनश्चापाय संनश्यतु ॥

अथ ललितम् ।

सुकुमारोऽङ्गविन्यासो ललितं परिकीर्त्यते ।

यथा—

पदन्यासकीद्वारणितमणिमञ्जीररक्षणं

सहेलं व्यावस्मत्करवलयनिकाणसुभगम् ।

स्मितज्योत्स्नावीचीतरलवचनं रुद्रनृपतेः

पुरन्ध्रीणामासीदनुरहससेवाविलसितम् ॥

अथ कुतूहलम् ।

वसानम् । रागान्धतां विशृङ्खलविहारहेहृषुभूतामिति भावः । अत्र लिखन्तीक्री-
र्तमानापवेशेन तत्कारणभूताया लज्जाया अविरामः सूच्यते । अत्राभूतपूर्वसंयो-
गविहृताक्षात्कारेण विस्मयमानां प्रियसखीं प्रेक्ष्याधुना मन्दाक्षमन्धरत्वेनाज्ञात-
चरकेसाधरादिप्रहृष्टतया तादात्म्यमुखातिभूमिसूचनात् कुट्टमितमिति भावः ।
विब्बोकं लक्षयति—मनागिति ॥ उपलक्षणमेतत् । तेन गर्वामिमानादिना
दयितेऽप्यनादरकरणं विब्बोक इत्यर्थः । उदाहरति—लक्ष्मीरिति ॥ अयि
सखि, त्वय्यविरतकोपायां लक्ष्म्यादिनायिकासु नानाविधविहारैः प्रेथसीपदं लभ-
मानासु तव पुनर्नावकासो लभ्यते । प्रियो हि प्रियायि कथयतीत्येवं प्रियप्रेषितया
पूज्या कथिते मानग्रन्थिप्रथितहृदयतया मरणेऽपि कृतसंकल्पाया अनादृतप्रियकथा-
या नायिकाया वचनमेतत् । अत एवायं विब्बोक इति भावः । ललितं लक्षयति—
सुकुमारेति ॥ उदाहरति—पदेति ॥ अनुगतं रहोऽनुरहसमिति प्रादिसमासः ।
अनुगतं रहोऽस्मिन्निति बहुव्रीहिर्वैति पदमञ्जीकारः । 'अन्वचतस्रहसः' इति
समासान्तोऽच् प्रत्ययः । अत्रान्धनायकपुरन्ध्रीणामेकान्तसेवायां मणिमञ्जीरादि-
शिक्षितमञ्जुलस्य करचरणविन्यासस्य क्रीडासहेलपदाभ्याम्, आलापानां मन्दहास-
मधुरत्वकमेन च सौकुमार्यप्रतिपादनाञ्जलितमिति भावः । कुतूहलं लक्षयति—

कुतूहलं रम्यदृष्टौ चापलं परिकीर्त्यते ।

यथा—

वीररुद्रमधिरुढसिन्धुरं द्रष्टुमन्धनगरीपुरन्ध्रयः ।

कुर्वते रचितसंक्रमत्वरस्तुङ्गसद्माश्लिखराधिरोहणम् ॥

अथ चकितम् ।

चकितं भयसंभ्रमः ।

यथा—

अविज्ञातायातं स्वमकथितमाख्यापि हसितुं

हठादुत्पद्यन्त्याश्चकितचकितोदञ्चितदृशः ।

विलासानुद्वेलानुदितमदनान् वीक्ष्य सुतनो-

स्तथैव प्रत्येतुं पुनरवनिषालः स्पृहयति ॥

अथ विहृतम् ।

विहृतं प्राप्तकालस्य वाक्यस्याकथनं द्विषा ।

यथा—

प्रतापकृदस्य भुजान्तरस्थां कल्हारमालाममुना स्पृशेति ।

स्वनद्वये पत्रलिपिं लिखन्तीं सर्लीं बधूः पश्यति साभिमानम् ॥

कुतूहलमिति ॥ उदाहरति—वीरेति ॥ अधिरुढसिन्धुरमारुढगजम् । रचित-
संक्रमत्वरः कृतगतिवेगः । उत्सृष्टलीलागतय इत्यर्थः । तुङ्गसद्माश्लिखराधिरोहणं
हर्म्यप्रारोहणं कुतूहलत्वं कुर्वते । चकितं लक्षयति—चकितमिति ॥ उदाहरति—
अविज्ञातेति ॥ पश्चाद्भागे पादन्यासमान्येन अविज्ञातं प्रियानवगतमायासं
स्वस्यागमनं यस्य तं तथोक्तम् । हसितुं परिहसितुं परिहासार्थमित्यर्थः । आत्मा
सख्याप्यकथितं स्वमात्मानं हठाद्यदृच्छया उत्पद्यन्त्याः । आसीनैस्तिष्ठन्तं कर्ण-
मवलोकयन्त इति भावः । अत एव चकितचकिताश्चकितप्रकारा लज्जोत्कण्ठाभ्याम-
सक्रुदावृत्तिर्नीलनोन्मीलना इत्यर्थः । तथा उदञ्चिता कर्णप्रसारितापाङ्गाश्च दृशो
यस्यास्तयोक्तायाः । तल्लक्षणं भावप्रकाशे—‘नीलनोन्मीलनावृत्तिर्यत्र तच्चकितं
विरुः । अपाङ्गयोरुर्ध्वभागवलोक्तमुदञ्चितम् ॥’ इति । विलासान् ‘तात्कालिको
विकारः स्याद्विलासो दयितेक्षणै’ इत्युक्तलक्षणान् । वीक्ष्य तथैवाल्लिखनादिस्वत्कार-
मननुभूयैवेत्यर्थः । पुनः प्रत्येतुं गत्वा पुनरागन्तुमित्यर्थः । सर्वोऽपि मदनमहोत्स-
वश्चकितमुखस्य षोडशीमपि कलां नाह्वीतीति भावः । विहृतं लक्षयति—विहृत-
मिति ॥ प्राप्तकालस्यावसरोचितस्येत्यर्थः । उदाहरति—प्रतापेति ॥ भुजान्तर-

अथ हसितम् ।

आकस्मिकं तु हसितं यौवनादिविकारजम् ।

यथा—

* जह जह हसइ मिअच्छी जोगवणलच्छीए सिखिआ मधुरं ।

तह तह कुसुमेसुसरा विजसंति पिअस्स आसा अ ॥

॥ अथ भन्मथावस्था द्वादश निरूप्यन्ते ॥

अथ शृङ्गारस्याकुरितत्वपल्लवितत्वकुसुमितत्वफलितत्वहेतवो द्वादशावस्था निरूप्यन्ते ।

चक्षुःप्रीतिर्मनःसङ्गः संकल्पोऽथ प्रलापिता ।

जागरः कार्यमरतिर्लज्जात्यागोऽथ संज्वरः ॥

उन्मादो मूर्च्छनं चैव मरणं चरमं विदुः ।

अवस्था द्वादश मताः कामशास्त्रानुसारतः ॥

केचित्तु दशावस्था इति कथयन्ति ।

आसां स्वरूपमुदाहरणं च ।

* यथा यथा हसति मृगाक्षी यौवनलक्ष्म्या शिक्षिता मधुरम् ।

तथा तथा कुसुमेषुसरा विकसन्ति प्रियस्य आशा च ॥

स्थितां वक्षःस्थिताम् । अमुना स्तनद्वयेन । स्पृश आलिङ्ग्यैत्यर्थः । इतीत्यभ्याषिव-
मुक्त्वेति शेषः । सामिमानं सखीवचनस्येष्टत्वात् सङ्गमिमकोपमित्यर्थः । पश्यति
न पुनः किमपि व्रूते लज्जयेति भावः । हसितं लक्षयति—आकस्मिकमिति ॥
यौवनादिविकारजं न तु हास्यवद् वेषभाषादिविकारजमित्यर्थः । अत एवाक-
स्मिकमहेतुकम् । व्याख्यातमेतत् । उदाहरति—जहति ॥ अत्र यौवनजन्येन
भदनोदीपकेन मृगाक्षीहसितेन प्रियमनोरथः पृथुलीभवतीति भावः । इत्थं रस-
सामग्रीं निरूप्य शृङ्गारस्पदक्रमनिमित्तभूता द्वादशावस्था निरूपयति—अथो-
ल्यादिना ॥ शृङ्गारस्येति ॥ सामर्थ्यादयोगारूपविप्रलम्भशृङ्गारस्येत्यर्थः ।
कामशास्त्रानुसारत इत्यनेन अलंकारशास्त्रे संख्यासंज्ञादौ विशेषोऽस्तीति सूच्यते ।
अत एवोक्तं भावप्रकाशे—‘दशाधा भन्मथावस्था भवेद् द्वादशधापि वा । इच्छे-
त्कण्ठाभिलाषाच्च विन्ता स्मृतिगुणस्तुती ॥ उद्देगोऽथ प्रलापः स्यादुन्मादो व्याधि-
रेव च । जाग्रं मरणमित्याद्ये द्वे कैश्चिद्वर्जिते बुधैः ॥’ इति । अन्ये तु—‘दृष्टानः-
सङ्गसंकल्पा जागरः कुशतारतिः । हीत्यागोन्मादमूर्च्छान्ता इत्यनङ्गदशा दश ॥’
इत्याहुः । तदेतदाह—केचिदिति ॥ आसां क्रमेण लक्षणोदाहरणे दर्शयति—

आदरादर्शनं चक्षुःप्रीतिरित्यभिधीयते ।

यथा—

*सहि एसो रुदणिओ णअणाण अत्ताकिओस्सओ जाओ ।
सअणो व मुत्तिमंतो चंदो विअ मुक्खलंछणो पुण्णो ॥

अथ मनःसङ्गः ।

मनःसङ्गः प्रियतमे नित्यं चित्तस्य विश्रमः ।

यथा—

†सह मह मणो धिलभाह रुदणरेन्दम्मि कीस कुविआओ ।
तेणाहं वि विमुक्का सहिओ तुक्खेसु का वत्ता ॥

अथ संकल्पः ।

संकल्पो नाथविषयो मनोरथ उदाहृतः ।

यथा—

‡दरहसिअगग्भिण्णाहं सिणेहसिणिग्धाह राअभरिआह ।
रुदणिवविलोहआहं काहे णु महम्मि णिवदंति ॥

* सखि एष रुद्रनृपो नयनयोरतर्कितोत्सवो जातः ।

मदन इष मूर्तिमान् चन्द्र इव मुक्खलाञ्छनः पूर्णः ॥

† सदा भग्न मनो विलगति रुदनरेन्द्रे कस्मात् कुपिताः ।

तेनाहमपि विमुक्ता सख्यो युष्मासु का वार्ता ॥

‡ दरहसितगर्भितानि स्नेहस्निग्धानि रागभरितानि ।

रुद्रनृपविलोकितानि कदा नु भवि निपतन्ति ॥

आदरादित्यादिना ॥ तत्र प्रत्यक्षचित्रसाम्रादौ सादरं प्रियदर्शनं चक्षुःप्रीति-
रित्यर्थः । उदाहरति—सह्यति ॥ अत्र राज्ञो नेत्रोत्सवत्वादिप्रतिपादनेन तर्पण-
नेत्यादरः प्रतीयते । मनःसङ्गं लक्षयति—मन इति ॥ सर्वदा प्रियविश्रान्त-
विगतत्वं मनःसङ्ग इत्यर्थः । उदाहरति—सह्यति ॥ सह सदा । 'इस्स-
दादिशु' इति सूत्रेणात्राकारस्येकारविशः । कस्मात् कुपिताः, ब्रूयमिति शेषः ।
तेनाहमपि विमुक्ता संनिहितापीति भावः । सख्यो युष्मासु का वार्ता
व्यथहितास्त्विति भावः । तस्मात्त मे युष्मदुपलम्भभाजनत्वमिति भावः ।
संकल्पं लक्षयति—संकल्प इति ॥ उदाहरति—दरेति ॥ दरहितं मन्द-
स्मितं तद्गर्भितानि संभोगौत्सुक्यसूचकानीत्यर्थः । 'कदादौर्हासगमैस्तु संभो-
गौत्सुक्यभावना' इति वचनात् । स्नेहस्निग्धानि रागभरितानि । स्नेहो नामा-

अथ प्रलापः ।

प्रलापः प्रियसंश्लिष्टगुणालाप उदाहृतः ।

यथा—

*तह निपुणो तह मधुरो तह सुहृओ तह अ सोम्यसम्भावो ।

एको रुद्विषो विअ इदि गोष्ठी प्रौढमहिलानं ॥

अथ जागरः ।

जागरस्तु विनिद्रत्वम् ।

यथा—

†गमिअं कह कह वि दिणं चंदावदसहा निशा दीहा ।

मअणो वि पुंस्त्रिअसरो णिहा वि णिवो वि णोवेइ ॥

अथ काश्यम् ।

* तथा निपुणस्तथा मधुरस्तथा सुभगस्तथा च सौम्यस्वभावः ।

एको रुद्रनृप एवेति गोष्ठी प्रौढमहिलानाम् ॥

† गमितं कथं कथमपि दिनं चन्द्रातपदुःसहा निशा वीर्षा ।

मदनोऽपि पुङ्क्तिशरो निद्रापि नृपोऽपि नोपैति ॥

प्रतिःकरणत्वम् । तदुक्तम्—‘मनसो यद्वीभावो विषयेषु ममत्वतः । भयशङ्का-
वसानात्मा ॥ एव लेह उच्यते ॥’ इति । तत्प्रकर्षो रागः । तदुक्तम्—‘दुः-
स्वप्नप्यधिकं चित्ते सुखत्वेनैव रज्यते । येन लेहप्रकर्षेण स राग इति कथ्यते ॥’
इति । रुद्रनृपविलोक्तानि कदा मयि निपतन्ति । प्रलापं लक्षयति—प्रलाप
इति ॥ प्रियगुणस्तुतिः प्रलाप इत्यर्थः । उदाहरति—तद्वेति ॥ तथा निपुणो
विदग्धः कृतवस्तुषु चतुर इत्यर्थः । तथा मधुरः प्रियदर्शनः प्रियवदो वा ।
तथा सुभगो गम्भीरगुणो नायकविशेषः । तल्लक्षणं वक्ष्यामः । तथा सौम्यस्व-
भावः सुशीलः । एको रुद्रनृप एवेति गोष्ठी प्रौढमहिलानाम् । सर्वत्र तथाशब्दः
पूर्वानुभवपरः । अत्र निपुणत्वादिगुणयोगाद् प्रतापरुद्र एवास्माकमभिगम्य इति
प्रौढाज्ञाः प्रसङ्गं कुर्वन्तीति भावः । अत एवोक्तं भावप्रकाशे—‘महोदयो
महाभाग्यः कृतज्ञो रूपवान् युवा । मानी सुशीलः सुभगो विदग्धो वंशसंभवः ॥
अहर्निद्रो मधुरवागभिगम्यो भवेत् स्त्रिया ॥’ इति । रुद्विषो विअ, रुद्रनृप एव ।
‘विअवेअ अवधारणे’ इत्यवधारणार्थे विअ वैअ इत्येतौ शब्दौ निपातितौ । जागरं
लक्षयति—जागर इति ॥ उदाहरति—गमिअमिति ॥ गमितं कथं कथमपि
दिनं, प्रियागमनप्रतीक्षणादिमिरिति भावः । चन्द्रातपदुःसहा निशा अत एव
वीर्षा । निद्रापि नोपैति । स्वप्नभागमस्यापि परिषन्धी जागरहृतको जागर्तीति

कार्श्यमङ्गलं तानवम् ।

यथा—

चन्द्रास्ये कथमङ्गुलीयकमिदं केयूरितं ते सखि
प्रेम्णां प्रेयसि वैभवैः स खलु को भूमेः सपत्नी यतः ।
ज्ञातं मानिनि काकतीयनृपतौ सत्कालि सत्यं शुभे
श्यामाङ्गी स खलु स्थिरां रमयते त्वां तां च शैलस्तनीम् ॥

अथारतिः ।

अन्यत्राप्रतीतिरतिः ।

यथा—

*दूसेह धंदसिद्धिं गिंदइ मलआणिलस्स माहप्पं ।
ऊसवपरंमुही सा सुहअ तुमं किं ■ मंतेसि ॥

अथ लज्जात्यागः ।

* दूषयति चन्द्रसिद्धिं निन्दति मलयानिलस्य माहात्म्यम् ।
उत्सवपराङ्मुखी सा सुभग त्वं किं नु भन्त्यसे ॥

भावः । कार्श्यमाह—कार्श्यमिति ॥ उदाहरति—चन्द्रास्य इति ॥ अङ्गु-
लीयकमिति ॥ 'जिह्वामूलाङ्गुल्येष्ठः' इति छप्रत्यये स्तार्थिकः कन्प्रत्ययः । केयू-
रितमङ्गुलीयकमित्यर्थः । नायिकाह—सखीति ॥ प्रेम्णां प्रेमादीनां प्रियविषय-
रस्यवस्थाविशेषाणामित्यर्थः । तदुक्तम्—'प्रेमा मानः प्रणयः ज्ञेयो रागोऽनु-
रागश्च । अङ्कुरपल्लवकल्किाक्षोरकफलभोगभागयं कमलः ॥' इति । 'सप्तमी
गौण्डैः' इतिवदार्थलभः । सखी प्रेमविषयं धृच्छति—स खलु
क इति ॥ नायिकोत्तरमाह—भूमेरिति ॥ यत इति ॥ सर्वविभ-
क्तिकस्ततिः । येनाहं भूमेः सपत्नी भवेयं स इत्यर्थः । सखी नायिकाभि-
प्रायमुद्गादयति—ज्ञातमिति ॥ नायिकाश्रीकरोति—आलीति ॥ भूकल्याण-
स्तवापि सर्वथा तद्वदेवोपभोगो भविष्यति किमेतेन कार्श्येनेति सखी नायि-
कामुपलभयति—शुभ इति ॥ श्यामाङ्गी यौवनयुक्ताश्रीमन्यत्र कृष्णाङ्गीम् ।
शैलस्तनीं शैलसदृशस्तनीमन्यत्र स्तनायमानशैलमित्यर्थः । भरति लक्षयति—
अन्यत्रेति ॥ प्रियव्यतिरिक्तविषयवैराग्यमरतिरित्यर्थः । उदाहरति—दूसेह इति ॥
सुभग त्वमिति ॥ सुभगो नाम नायकविशेषः । तदुक्तम्—'सपत्नीनखदन्ता-
दिषिद्धं यत्र न दृश्यते । विस्मर्यमाणमानेर्ष्यः सुभगः सोऽभिधीयते ॥' इति ।
अत एवात्र विषयान्तराद्वैराग्यलिङ्गभावेन प्रेमास्पदत्वं द्रष्टव्यम् । लज्जात्याग-

यथा—

*लघ्विधमहिलासमयं तद् भणितं मअणकुट्टिवणीदाए ।

अह सोऊण गुरुअणो ओसरइ विलज्जिओ दूरं ॥

अथ ज्वरः ।

तापाधिक्यं ज्वरो मतः ।

यथा—

†मोहसिसिरोवजारा बहुआ विरहज्वरेण गुरुएण ।

दाणिं रुएणरेसर कांखइ तुह दंसणामिअअं ॥

उन्मादमरणयोः प्रागेवोदाहरणं दर्शितम् ।

अथ मूर्च्छा ।

मूर्च्छा त्वभ्यन्तरेऽवृत्तिर्बाह्येन्द्रियनिमीलनात् ।

यथा—

‡चितंतीए णरेन्दं द्रुं हिअअट्ठिदं मिअच्छीए ।

करणाइ बाहिआइ विसंति अभ्भंतरं वि सुण्णाए ॥

* लङ्घितमहिलासमयं तथा भणितं मदनदुर्विनीतया ।

यथा श्रुत्वा गुरुजनोऽपसरति विलज्जितो दूरम् ॥

† मोघशिशिरोपचारा वधूर्विरहज्वरेण गुरुणा ।

इदानीं रुदनरेश्वर काङ्क्षति तव दर्शनासुतम् ॥

‡ चिन्तयन्त्या नरेन्द्रं द्रुं हृदयस्थितं मृगाक्ष्याः ।

करणानि बाह्यानि विशन्ति अभ्यन्तरमपि शून्यायाः ॥

मुदाहरति—लङ्घयति ॥ लङ्घितमहिलासमयं सुरतव्यतिरेककाले लब्धा

स्त्रीसमयः । किं विलम्ब्यते सुम्बनादिकमिहेदानीमेव कर्तव्यमित्यादिकं

तथासन्दर्भः । ज्वरं लक्षयति—तापेति ॥ उदाहरति—मोहेति ॥

अवस्थात्रयं व्यभिचारिप्रस्ताव एवोदाहृतमित्याह—उन्मादेति ॥ स्थायिभाव-

सहकारित्वेनोपाधिना संचारित्वम् । रसास्वादनमित्येवोपाधिना अवस्थात्वं

चेति विवेकः । मूर्च्छां लक्षयति—मूर्च्छतेति ॥ बाह्येन्द्रियाणां चक्षुरादीनां निमी-

लनं स्वस्वविषयग्रहणाभावः । अत एवाभ्यन्तरे अवृत्तिः शून्यान्तःकरणत्वमित्यर्थः ।

उदाहरति—चिन्तयन्तीए इति ॥ शून्यायाश्चिन्तया शून्यान्तःकरणया इत्यर्थः ।

अत्र मूर्च्छाया मोहाख्यसंचारिसमानयोगक्षेमत्वेनोन्मादाविषदुदाहरणातिवैशार्ह-

त्वेऽपि पृथग्मुदाहरणे चमत्कारविशेषोत्तनायेति द्रष्टव्यम् । अथ रसविशेषान्-

अथ शृङ्गारः । स द्विविधः । संभोगो विप्रलम्भश्चेति ।
'संयुक्तयोस्तु संभोगो विप्रलम्भो वियुक्तयोः' इति शृङ्गारतिलके ।
संभोगस्य परस्परवलोकनसंभाषणालिङ्गनचुम्बनाद्यनेकव्यापारमय-
त्वेनानन्त्यादेकविधत्वेन गणना कृता । यथा—

रहः प्रत्यासन्ने हृदयदयिते रुद्रनृपतौ

निवृत्ता मानाञ्चा विरलम्भपि लज्जाविलसितम् ।

किमन्यत्ते गोप्यं बहिरबहिरानन्दमसृणः

स्मरावेशः कोऽपि प्रियसखि नृपेणैकयति माम् ॥

विप्रलम्भः पुनरभिलाषेर्ष्याविरहप्रवासहेतुकत्वेन चतुर्विधः ।

अभिलाषो नाम संभोगात् प्रागनुरागः ।

यथा—

अन्योन्यभाषणमनङ्गविलासगोष्ठी

शय्यां च सार्धमपदानि मनोरथानाम् ।

अदिनोद्देशकमालुसारेण विभागपूर्वकं लक्षणोदाहरणाभ्यां दर्शयति—अथेत्यादि-
ना ॥ तत्र संभोगस्यावान्तरविभागाभावे हेतुमाह—संभोगश्चेति ॥ उदाहर-
ति—रह इति ॥ रहःप्रत्यासन्ने विजनमुपगते । हृदयदयिते प्राणवल्लभे । मानः
कोपविशेषः, 'क्षीणामीष्याकृतः कोपो मानोऽन्यासङ्गिनि प्रिये' इति लक्षणम् ।
तस्याज्ञा तत्परवशत्वमित्यर्थः । लज्जाविलसितमपि विरलं निवृत्तमित्यर्थः । सुरत-
समये क्षीणां प्रागल्भ्यभूषणत्वादिति भावः । अत्र विप्रलम्भविहारविरोधिनोर्लज्जा-
मानयोर्निवृत्तिकथनानुन्मर्यादो विमर्दः संवृत इति सूच्यते । तत्फलमाह—कि-
मिति ॥ अवक्तव्यं ते नास्तीत्यर्थः । बहिरबहिरानन्दमसृणः विगलितवेद्यान्तरत्वे-
नापरेच्छितानन्दमय इत्यर्थः । अत एवालौकिकोऽयं स्मरावेशो दुर्निश्चयस्वरूप
इत्याह—कोऽपीति ॥ किं बहुना । तदानीमानयोः सामरस्यं समजनीत्याह—
नृपेणेति ॥ एकां करोति एकयति । एकशब्दात् 'तत्करोति—' इति प्यन्तात्
'वर्तमानसामीप्ये वर्तमानकदा' इति वर्तमानप्रत्ययः । अत्र हृदयदयितपदोदिते-
नालम्बनविभागेन रहःशब्दसूचितैरुद्दीपनविभावैर्माननिवृत्तिव्यग्रवैदूर्यैर्दिव्यमि-
चासिभिरनुक्तिसिद्धैः स्तम्भादिभिरनुभावैश्च परिपोषं प्राप्तः रसाख्यः स्थायि-
भावः शृङ्गारतामङ्गीचकारेति वेदितव्यम् । विप्रलम्भं विभजते—विप्रलम्भ
इति ॥ तत्राद्यं लक्षयति—अभिलाष इति ॥ अयोगपूर्वानुरागाद्यपरपर्यायो
विप्रलम्भविशेषोऽभिलाष इत्यर्थः । उदाहरति—अन्योन्येति ॥ अन्योन्यभाष-
णमिष्टालापंरूपं ततोऽनङ्गविलासगोष्ठी नर्मकथाप्रसङ्ग इत्यर्थः । सार्धं शय्या सह

प्रेमानुविद्धमुदयद्बहुलानुरागं

लभ्येत रुद्रनृपतेरवलोकितं वा ॥

ईर्ष्या नाम नायकस्यान्यासक्तभावात् चित्तविक्रिया ।

तया विप्रलम्भो यथा—

लक्ष्मीरस्य विलोचनाञ्जवसतिः सेष्या त्वदालोकेन

वर्चनत्वा च सरस्वती न सहते साकं त्वया साषणम् ।

लीलाकर्षणविघ्नकृत् त्वयि मही बाहुस्थिता काकति-

क्षोणीन्द्रे न हि कैतवानि सुभगे मानेन किं ताम्यसि ॥

विरहो नाम लब्धसंयोगयोर्नायकयोः केनचित् कारणेन

पुनः समागमकालातिशेषः ।

शयनं चेत्यर्थः । 'संज्ञायां समञ्जनि—' इत्यादिना क्यप् प्रत्ययः । अत्र यद्यपि शेर-
तेऽत्रेति अधिकरणव्युत्पत्त्या शय्याशब्दः सङ्गापरो न शयनपरस्तथापि मत्स्या-
दिशब्दवदत्रापि भावानुवृत्त्या भावार्थत्वमभिनेने कविरित्यनुसंधेयम् । मनोर-
थानामपदान्यस्थानानि अविषया इत्यर्थः । मनोरथविषयमाह—प्रेमेति ॥ 'त
प्रेमा यन्मियो यूनोर्निरुद्ध भावबन्धनम्' इत्युक्तलक्षणेन प्रेम्णानुविद्धं युक्तम्
तथा उदयबुद्धीप्यमानो बहुलानुरागो यत्र तत् तथोक्तम् । 'रागोऽनुवृत्तोऽवि-
च्छिन्नमनुराग उदाहृतः' इति । रतेरेवावस्थाविशेषाः प्रेमादय इत्युक्तं रसार्णवे
'अङ्कुरपङ्कवकलिकाप्रसूनफलभोगभागयं कमलाः । प्रेमा मानः स्नेहः प्रणयो
रागोऽनुरागश्च ।' इत्युक्तेः । एतादृशमवलोकितं वा लभ्येत । प्रार्थनायां लिङ् ।
ईर्ष्याविप्रलम्भं लक्षयति—नायकस्येति ॥ स्वप्रियस्यान्यासक्तभावाद्यायिका-
न्तरासक्तत्वाद्दर्शनश्रवणानुमानैरुपलब्धादिति शेषः । अन्येष्वप्यनुदयादिति
भावः । चित्तविक्रिया ईर्ष्या मानरूपेत्यर्थः । अत एषोक्तं दशरूपके—'स्त्रीणामी-
प्यकृतः क्रोधो मानोऽन्यासज्जिनि प्रिये । श्रुते वानुमिते दृष्टे ईर्ष्याक्रोधः स
उच्यते ॥' इति । अत एवायमीर्ष्याविप्रलम्भः स्त्रीणामेव न पुरुषाणामिति
द्रष्टव्यम् । तदुक्तं हेमचन्द्रेण—'ईर्ष्या मानः स्त्रीणामेव' इति । उदाहरति—
लक्ष्मीरिति ॥ अत्र चेतननबाहुवातिन्यः श्रीवाणीधरण्यो यथाकर्म त्वदालो-
कनसंभाषणलीलाकर्षणानि प्रतिबध्नन्ति । काकतिनाथोऽयं पुनर्न तथा कितव-
स्तस्मात् तत्र मानः कार्य इत्यर्थः । कैतवाभावोऽत्र नायकविशेषवाचिना सुभग-
शब्देन सूच्यते । तल्लक्षणमुक्तं भावप्रकाशे—'सपत्नीनखदन्तादिष्विह अस्य ■
इत्यते । विस्मयमाणमानेर्ष्यः सुभगः सोऽसिधीयते ॥' इति । अत एव भार-
विणाप्युक्तम्—'कः प्रिये सुभगमानिनि मानः' इति । विरहविप्रलम्भं लक्ष-
यति—विरह इति ॥ नायकयोः स्त्रीपुंसयोः । केनचित् कारणेनेति ॥

यथा—

अङ्गेषु जीर्णेषु विभूषणानां व्यत्यासमार्गोऽपि मुहूर्तशोभी ।

सख्यस्तदास्तां परिकर्मरीतिरानीयतां रुद्रनृपः किमन्यत् ॥

यूनोर्देशान्तरवृत्तित्वं प्रवासः ।

तेन विप्रलम्भो यथा—

सेव्योऽस्तु रुद्रनृपतिर्निखिलैर्नृपालै-

रभ्युत्सवेषु सुलभा न हि वल्लभा नः ।

इत्थं कलिङ्गसुदृशां विरहार्तितापा-

दङ्गानि यान्ति तनुतां दिवसा युगन्ति ॥

रसाभासो यथा—

प्रासादगर्भवल्लीषु कपोतपाल्यां

पारावतीं रमणचुम्बितचञ्चुकोटिम् ।

आविर्भवत्सुरतकूजितरक्तकण्ठी-

मालोक्य काकतिविभुः स्मितमातनोति ॥

अविद्यमान एषान्यासः इति भावः । नायकयोर्निर्मितो विप्रयोगः प्रणयमा-
नापरपर्यायो विरहविप्रलम्भ इत्यर्थः । तदुक्तं रसमञ्जर्याम्—‘परस्परमाश्लेषकं
प्रणयमानः’ इति । अयं पुनर्द्वयोरपि भवति । तत्र जीविरहसुदाहरति—अङ्गे-
स्थितिः ॥ व्यत्यासमार्गः बहुलीयकादीनां कटकादिस्थानेषु धारणादिति भावः ।
मुहूर्तशोभी अनन्तरमतिकार्यसंभवेन तत्रापि तेषामनवस्थानादिति भावः ।
परिकर्मरीतिः प्रसाधनप्रकारः । किमन्यदिति ॥ कार्यान्तरस्य वृथा विलम्बनहेतु-
त्वादिति भावः । एवं पुंविरहेऽप्युदाहार्यम् । प्रवासविप्रलम्भं लक्षयति—
यूनोरिति ॥ उदाहरति—सेव्य इति ॥ निखिलैतरभूपालवत् वीररुद्रं स्वप्रिया
अपि सेवन्तां नाम । अकिंचनैरप्यादरणीयेषु तदिवसेष्वपि ते नो दुर्लभा
अभूवन्ति दूयामहे इत्यर्थः । इत्थमनुलपन्तीनामिति शेषः । दिवसा युगन्ति
युगकल्पा भवन्तीत्यर्थः । युगप्रातिपदिकादाचारकिबन्ताद्वर्तमाने लट् । रात्रयस्तु
दुरतिवाहा एवेति भावः । त्रिधा रसाभास इत्युक्तम् । तत्र तिर्यग्गतसुदाहरति—
प्रासादेति ॥ वल्लीषु गोपानसीषु । कपोतपाल्यां विटङ्के च । रमणचुम्बितचञ्चु-
कोटिमत एवाविर्भवत्सुरतकूजितामयज्ञेयन्मणितं रक्तकण्ठी मधुरस्वनाम् ।
अत्र तिरश्चोः पारावतयोः कल्पाकौशलाभावेन तदीयभृशारस्य विभावादिपरिपू-
र्त्यभावादाभासत्वं द्रष्टव्यम् । रस एवायं नामास इति केचित् । तदुक्तं विद्या-
धरेण—‘विभावादिर्भवो हि रसं प्रति प्रयोजको न विभावादिज्ञानम् । ततश्च

भावोदयो यथा—

मुग्धे कस्तव वर्तते हृदि मनोजन्मैव नान्यः श्रे-
 सस्यै तस्य किमत्र कार्यमपरं किं जन्मसद्भादरात् ।
 कोऽन्यस्तत्प्रतिबिम्ब एव निपुणे जानामि कामाधिकः
 प्रेयान् रुद्रनृपस्तवेति कथिता नम्राननाभूदधूः ॥

अत्र लज्जाया उदयः ।

भावशमो यथा—

लक्ष्मीस्त्वं पुरुषोत्तमस्तव पतिः श्रीवीररुद्रो नृपः
 सृष्टयामम्बुजविष्टरस्य सदृशोर्वेगाश्रिरात् संभृतः ।
 तस्मात् कृत्रिममप्यसाम्प्रतमिदं वां वैमनस्यं मना-
 गिल्यालिं प्रणतां विलोक्य विकसद्वक्त्राम्बुजा मानिनी ॥
 अत्र कोपस्य प्रशमः ।

भावसन्धिर्धया—

प्रतापरुद्रस्य दिगन्तजैत्रयात्राप्रभूतैः पटहप्रणादैः ।
 प्रियानुलापैश्च तथा भटानां रोमाश्रवणमौघतमङ्गमासीत् ॥

तिरश्चामप्यस्त्येव रसः' इति । भेदान्तराणामुदाहरणमन्यतोऽवगन्तव्यम् ।
 भावोदयमुदाहरति—मुग्ध इति ॥ मुग्धे सुन्दरीति संशोध्य सखी पृच्छति ।
 अथ नायिकोत्तरमाह—मनोजन्मेति ॥ शपथविशेषेण सखीमित्र प्रत्याययति—
 शप इति ॥ 'शप उपालम्भे' इत्यात्मनेपदम् । 'काचा शरीरस्पर्शानमुपालम्भः'
 इति वृत्तिकारः । 'श्लघङ्कुस्था—' इत्यादिना सख्यै इति संप्रदानत्वाच्चतुर्थी ।
 पुनः सख्याह—तस्येति ॥ अत्र मनसि । तस्य मनोभुवः । नायिका प्रतिवक्ति—
 अपरमिति ॥ जन्मभूमिलोहादन्यत् किमपि नास्तीत्यर्थः । कामस्त्वावदान्तां,
 द्वितीयः क इति सखी पृच्छति—कोऽन्य इति ॥ तत्प्रतिबिम्बादन्यः कोऽपि
 नास्तीत्युत्तरमाह—तदिति ॥ पुनः सख्याह—निपुण इति ॥ जानामि प्रतारण-
 प्रकारमिति शेषः । नम्रानना लज्जयेति भावः । भावशान्तिमुदाहरति—लक्ष्मी-
 रिति ॥ अम्बुजविष्टरस्य कमलासनस्य । सदृशोः समानयोः । तस्माद्वां युवयो-
 वैमनस्यं मनागल्पं कृत्रिमं वाद्यमपीत्यर्थः । असाम्प्रतमयुक्तम् । यतो 'न पुन-
 रेति गते चतुरं वयः' इति भावः । इत्युत्तवेति शेषः । प्रणतामालिं सखीं
 विलोक्य विकसद्वक्त्राम्बुजा भ्रुकुटिवैवर्ण्यादिक्रोपातुभावापगमादित्यर्थः । क्रोपः
 शान्त इति भावः । भावसन्धिमुदाहरति—प्रतापेति ॥ प्रियाणां प्रेयसीनामनु-

अत्र वीरशृङ्गारकृतयोर्हर्षयोः संधिः ।

भावशबलता यथा—

निन्दन्त्वद्य कुलस्त्रियः प्रियतमो लभ्यः सुखं केन वा

माग्येनानुमतं न किं गुरुजनैः का वा सखी प्रेक्ष्यते ।

किं लोकस्य भवेत् प्रसिद्धमचिरात् खल्वन्धमङ्गं कदा-

रोक्ष्यामि स्थिरता कदा हृदि भवेद्यातव्य एव प्रियः ॥

अत्रौत्सुक्यादीनां शबलता ।

लापैरनुरागतगद्गितैस्तत्कालोचितवचनासहितैश्च । अत्र परस्परविरुद्धवीरशृङ्गारा-
श्रितयोर्हर्षयोः स्पर्धया संबन्धकथनात् भावसंधिरेव चर्चणास्पदमित्यर्थः ।
तदेतदाह—अत्रेति ॥ भावशबलतामुदाहरति—निन्दन्त्विति ॥ प्राप्तकाले
लोड् । अथ आत्मोपहरणावसर इत्यर्थः । अनेनाकार्यकरणमूला लज्जा व्यज्यते ।
प्रियतम इति ॥ अत्र प्रियसौलभ्ये किं वा माग्यं मिमितमित्युक्तकथनात्
विमर्शमूलो वितर्कः । अनुमतमिति ॥ अत्र किमर्थं वा गुरुजनानुमतिर्नाभूदिति
कार्पण्योक्त्या दैन्यं व्यन्यते । प्रियानयनार्थं का वा सखी प्रेक्ष्यते इति ॥
सहायान्वेषणेनानुभावेन प्रारब्धकार्यानिर्वहणमूलो विषादो व्यज्यते । किमिति ॥
प्रसिद्धमिति ॥ खलुर्विनीततद्वैभवमिति शेषः । अतस्त्वन्मूलानर्थोत्प्रेक्षाः लक्षणा
शङ्क्यमिति भावः । अचिरादिति ॥ खः खकीयश्छन्दोऽभिप्रायो यस्मिन्
कर्मणि तत् खच्छन्दं स्वेच्छयेत्यर्थः । अङ्गं प्रियस्येति शेषः । अत्र कालाक्षम-
त्वलक्षणमौत्सुक्यं प्रतीयते । स्थिरतेति ॥ अत्र हृदयस्थैर्याकाङ्क्षया नैस्तृण-
लक्षणा धृतिरवधार्यते । यातव्योऽमिहरणीय एव प्रिय इत्यनेन तरवनिर्धारण-
त्मिका मतिरिति । अत्र लज्जादीनामष्टानामपि भावानामन्योन्योपमर्दकतया
समावेशात् भावशबलतेत्यर्थः । अत्र लज्जा वितर्केण बाध्यते, दैन्यं विषादेन,
शङ्का औत्सुक्येन, धृतिर्मत्येवमन्योन्यबाध्यबाधकभावेन द्वन्द्वशो भवन्ती भाव-
शबलता अन्ततो गत्वा मतेरेव प्राधान्यमादधाना परमास्तादस्थानमित्यर्थः ।
तदेतदभिधायाह—अत्रेति ॥ अत्रानादेरप्यौत्सुक्यस्यादित्वेनोपादानमन्येया-
मौत्सुक्यजीवितत्वसूचनार्थमिहानुसंवेपम् । अत्र लज्जादीनामभिसरणविरोधि-
त्वाद्वाच्यत्वम् । वितर्कादीनां तु तदभावात् बाधकत्वमिति विवेकः । ननु 'प्रक्षा-
लनादि पङ्क्तस्य दूरादस्पर्शेन वरम्' इति न्यायेन लज्जादीनां बाध्यानामनु-
पादानमेव श्रेय इति न शङ्कनीयम् । विरोधिनामपि रसादीनामाधिकारिकर-
दाकार्यमङ्गत्वेनोपनिबन्धनवदत्रापि तदुपादानस्य न्याय्यत्वात् । तदुक्तं च न्या-
यार्थैः—'विवक्षिते रसे लब्धप्रतिष्ठे तु विरोधिनाम् । बाध्यानामङ्गभावं वा
प्राप्तानामुक्तिरच्छला ॥' इति । अत्रोक्तभावोदयादीनां राजानुगतविवाहप्रवृत्त-

अथ रससंकरस्योदाहरणम् ।

तत्र शृङ्गारकणयोः संकरो यथा—

आसन्नेऽपि सहोत्सवे कथमितस्त्यक्त्वा प्रवासं प्रजे-

धिग् धिक् साहसमावयोर्विघटनं को वा विधिः काङ्क्षति ।

इत्थं स्वप्रतिवारितप्रियतमप्रस्थानबुद्धिस्ततो

बुद्ध्या मूर्च्छति काकतीयनृपते त्वद्वैरिनारीजनः ॥

अथ रौद्रवीभत्सयोः संकरो यथा—

पीत्वा मांसोपदंशं द्विरदगलगलद्रक्तमैरेयधारां

मत्तो मस्तिष्कलभैर्दलितनृपवपुःकीकसैः स्पष्टदंष्ट्रः ।

विभ्रष्टौद्रान्त्रमालां जनितजनभयो भैरवाकारधोरः

संभ्रामोर्न्याः कलिङ्गैर्वलिविधिमकरोद्गीररुद्रस्य खड्गः ॥

एवमन्यदपि यथासंभवमुदाहार्यम् ।

मूल्यवत् कदाचिदङ्गित्वमप्यङ्गीक्रियते । तदुक्तं काव्यप्रकाशे—‘मुख्ये रसेऽपि तेऽङ्गित्वं प्राप्तुमर्हति कदाचन’ इति । भावमेलनप्रसङ्गाद्रसमेलनमप्युदाहर्तुं प्रतिजानीते—अथेति ॥ तत्र शृङ्गारसंकीर्णं कणमुदाहरति—आसन्न इति ॥ व्याख्यातमेतत् काव्यप्रकरणे (पृ० ४५) मध्यमकैषिभ्युदाहरणे । वीभत्स-संकीर्णं रौद्रमुदाहरति—पीत्वेति ॥ व्याख्यातमिदमपि नाटके तृतीयेऽङ्के (पृ० १२८) । अत्रोदाहरणद्वये द्वयोः कणरौद्रयोर्विश्रान्तिधामत्वेन चरणाशयं प्रथमभावित्वात् प्राधान्येनाङ्गित्वम् । शृङ्गारवीभत्सयोस्तदुपस्कारकत्वेनाङ्गत्वमिति विवेकः । अत एवौक्तं भावप्रकाशे—‘रसाः कार्यवशात् सर्वे मिलन्त्येव परस्परम् । प्रथमं यो रसः ख्यातः स प्रधानो भविष्यति ॥’ इति । नन्वयमङ्गभूतो रसः परिपोषमप्राप्तः प्राप्तो वा । नायः, रसत्वव्याधातात् । न द्वितीयः, उपस्कार्यत्वेनाङ्गत्वमङ्गात् । तस्मादयुक्ता रससंकरवाचोयुक्तिरिति चेन्मैवम् । परिपोषलभेऽपि कस्यचित् कदाचिदुपस्कारकत्वेनाङ्गत्वाङ्गीकारात् । तदुक्तममिनवगुणोच्चर्यैः—‘संभूतान्यपि रसान्तराणि स्वविभावादिसामग्र्यां स्थावस्थायां यद्यपि लब्धपरिपोषाणि चमत्कारगोचरतां प्रतिपद्यन्ते तथापि चमत्कारस्यास्यैव परितुष्यन् न विश्राम्यति किं तु चमत्कारान्तरमनुधावति’ इति । अङ्गाङ्गिभावे सर्वत्रेयमेव भङ्ग्यङ्गीकरणीया । तदुक्तमाचार्यैः—‘गुणः कृतात्मसंस्कारः प्रधानमनुयज्यते । प्रधानस्योपकारे हि तथा भूयसि वर्तते ॥’ इति । तत्राङ्ग-रथं स्थाभाधिकं रूपकादिबलादारोपितं चेत्यादिविशेषास्त्वन्वतो द्रष्टव्या इत्याशये-नाह—एवमिति ॥ अयं च रसो लौकिकालौकिकमेवेन द्विविधः । तत्रायः

अत्र रसो नायकाश्रय एव । यदि परं निपुणनटचेष्टया तथाविध-
काव्यश्रवणबलेन च सामाजिकैः साक्षात् भाष्यते, तदा परगतस्यापि
रसस्य सम्यग्भावनया परत्र निरतिशयानन्दजननमविरुद्धम् । अत एव
मालत्यादिशब्देभ्यो योषिन्मात्रप्रतीतौ (रावणादिशब्देभ्यः शत्रुमात्र-
प्रतीतौ च) स्मृत्यारूढेन तत्तयोषिद्विशेषेण सामाजिकाश्रयत्व-
कदलीरसालादिफलास्वादजन्यानन्दसदृशः कार्यश्च । इतरो ब्रह्मानन्दसमक्षकारी
नित्यश्च । तत्राश्रयाश्रयमाह—अत्रेति ॥ रसो लौकिकः । नायकोऽनुकार्यो रामा-
दिराश्रयो यस्य स तयोक्तः । एवकारः आश्रयान्तरव्यवच्छेदार्थः । यद्येवं सा-
माजिकानां पौनःपुन्येनामिनयावेक्षणकाव्यश्रवणकौतुकमुन्मत्तचेष्टितं स्यात् ।
अत आह—यदि परमिति ॥ 'शिल्पविधायकादीनां तादात्म्यापत्तिमात्रकः ।
चतुर्थांमिनयामिश्रो नटो भावादिसेदवित् ॥' इत्युपलक्षणस्य निपुणस्य नटस्य
चेष्टयामिनयेन । तथाविधस्य गुणालंकारपरिष्कृतसौक्ष्मितशब्दार्थसंघटनात्मकस्य
काव्यस्य श्रवणबलेन । समाजः सभा तत्र समवेताः सामाजिका रामादितन्म-
यीभवनयोग्यमनस्काः, भावुकप्रेक्षकाद्यपरस्पर्यायाः सहृदया इत्यर्थः । संपूर्वादजेः
समूहवान्निनो घञन्तात् 'समवायान् समवैति' इति ठक्प्रत्ययः । तैर्यदि परं
साक्षाद् भाष्यते केवलं स्वसंबन्धित्वेनानुसंधीयते चेदित्यर्थः । तर्हि पुत्राद्यानन्द-
दर्शने पित्रादिवदताप्यानन्द उदेतीति भावः । अत एवोक्तं भवप्रकाशे—'यस्तुष्टौ
तुष्टिमाप्नोति शोके शोकमुपैति च । क्रोये क्रुद्धो भये मीरुः स श्रेष्ठः प्रेक्षकः स्मृतः ॥'
इति । न केवलं तत्र तावन्मात्रं किंतु विशेषोऽप्यस्तीत्याह—परगतस्येति ॥
भावनाविशेषादानन्दविशेषो युक्त एवेति भावः । अथालौकिकरसस्याश्रयमाह—
अतएवेति ॥ मालत्यादिशब्देभ्य इति ॥ अमिनयवैलयां नटादिसमुच्चारिते-
भ्यो विविष्टकाव्यगतेभ्य इत्यर्थः । योषिन्मात्रप्रतीतौ न तु मालत्यादिविशेषोक्ते-
नेत्यर्थः । एवमन्यत्रापि द्रष्टव्यम् । स्मृत्यारूढेनेति ॥ सामान्यप्रतीतौ विशेष-
स्मरणमनयोरविनाभावमूलमित्यनुसंधेयम् । ननु सामाजिकानां श्रूयमाणमालत्या-
दिविशेषपरिहारेण स्वामिलधितनायिकास्मरणे किं प्रमाणमिति न शङ्कनीयम् ।
आभ्यासो विशेषणामविवक्षितत्वात् । न हि महाकविमिर्वाल्मीकिप्रमुखैरिव
व्यानदृष्ट्या रामादीनामवस्थाः प्रातिस्विका निरूप्यन्ते किंतु रामादिकमाश्रय-
तया परिकल्प्य स्वप्रतिभाप्रभावलब्धाः सर्वसाधारणा इति । तदुक्तं षट्सहस्री-
कारेण—'एभ्यश्च सामान्यगुणयोगेन रसा निष्पद्यन्ते' इति । तर्हि तैरपि वि-
षमात्रं विहाय सामान्यमेव किमिति नोपावीयत इति न वाच्यम् । विशेषोपा-
शनेनैव श्रोतृणामास्वादसंभवात् । तदुक्तम्—'क्रीडतां मृष्ययैर्बहून् बालानां
द्विरदादिभिः । स्वेच्छा हि खदते तद्वच्चैतृणामर्जुनादिभिः ॥' इति । योषि-
द्विशेषेणेति ॥ नायकनयनान्तावलोकननिर्बेदादीनामप्युपलक्षणम्, योषिन्मात्रेण

मपि न विरुद्धम् । नटस्थानुकरणमात्रपरतया नैव रसाश्रययोग्यता । तस्य भावुकत्वाभ्युपगमेऽपि सामाजिकत्वमेव । अनुभावादीनां प्रकाशनं तु शिक्षाभ्यासपाठ्येनैव षटते । रसादीनां परस्परविरोधेऽपि कविप्रौढोक्तिसमाश्रयणेनैकत्र समावेशो न विरुद्धः । विरोधक्रमः शृङ्गारतिलके कथितः—

रसनिष्पत्तेरभावात् । ननु भवन्तु नाम स्मृताः स्त्रीपुंसदयः । कथं तै रस-
निष्पत्तिः । कथं वा रसस्य सामाजिकाश्रयत्वमिति चेदिदमत्रानुसंधेयम् । सामाजि-
कास्तावत् पूर्वं लौकिकनयकानुरागाद्यनुमानेन संस्कृतहृदयाः काव्यादिशब्द-
महिम्ना रामादीन्सामान्यात्मना स्वसंस्थित्वेन भावयन्ति । ते च भाविता भावु-
कमनोऽङ्गणे वर्तमानवदवभासन्ते । तदुक्तं भर्तृहरिणा—‘शब्दोपहितरूपं स्ताव बु-
द्धेर्विषयतां गतान् । प्रत्यक्षानिव कंसादीन् साधनत्वेन मन्यते ॥’ इति । कंसादीनां
प्रत्यक्षरूपमिष शब्दोपहितरूपमप्यर्थक्रियाकारीत्यर्थः । न च सीतारामादीनां
स्त्रीपुंसतया भावनादनौचित्यम् । तेषां अनकदशरथतनयत्वादिविशेषपरित्यागेन
स्त्रीपुंसमात्रानुवादित्वादित्युक्तत्वात् । ते च स्त्रीपुंसदयो लौकिका एव काव्या-
मिनयमुखेन विभावादपिदामिधानराज्याभिषिक्ता भावुकैर्भाव्यमानाः सन्तो मुद्रा-
मुद्रितन्यायेन तदन्तःकरणप्रतिबिम्बिताः सामाजिकनिष्ठा भवन्ति । रसादयोऽ-
पि लौकिका एवैवंविधाः सन्तः स्थायिभावसाक्षाज्यमूर्धाभिषिक्ता भवन्ति ।
तेऽमी विभावादयः सर्वेऽपि चित्रतुरगन्यायेन सम्यग्बिम्बाध्यासशयसादृश्यप्रतीति-
विलक्षणचर्वणादिशब्दवाच्यालौकिकशब्दप्रतीतिविषयत्वादलौकिका एव । तन्नि-
ष्पाद्यत्वेनालौकिकस्य रसस्य सामाजिकान्तःकरणप्रतिबिम्बितस्थायिपरिणाम-
त्वात् सामाजिकाश्रयत्वम् । अस्मिन्नर्थे वृद्धसंवादः प्रकरणात्ते वक्ष्यते । तदे-
तदभिज्ञायाह—सामाजिकाश्रयत्वमपि न विरुद्धमिति ॥ अपिशब्दः
पूर्वोक्तलौकिकपक्षं समुच्चिनोति । न पुनरलौकिकस्यैवाश्रयान्तरम्, असंभावि-
तत्वात् । आश्रयान्तरमाशङ्क्यमानस्तान्नेव प्रह्व्यः । आश्रयः किमनुकार्योऽनु-
कर्ता वा । नाश्रयः, अतीतत्वात् । न द्वितीय इत्याह—नटस्येति ॥ अनुकरण-
मात्रपरतयामिनयामिनिविष्टचित्तत्वेन । ननु कदाचिश्रमादितादात्म्यानुसंधानात्
सामाजिकत्वमनुभवतो नटस्थानन्दपराधीनस्य कथममिनयप्रकाशनमत आह—
अनुभावादीनामिति ॥ ननु तत्र तत्र रसान्तरसमावेशो न कथं प्रकृतरसमञ्ज-
स्येत्यत आह—रसानामिति ॥ अपिशब्दादविरोधे किमु वक्तव्यमिति भावः ।
प्रौढोक्तिसमाश्रयणेनेति ॥ रसानां मिथो विरोधोऽस्तु मा वा, कस्यचिदन्ति-
त्वाङ्गीकारेणेतरेषां परिपोषाभावाच्चास्ति विरोध इति कविसमयाश्रयणादित्यर्थः । तदु-
क्तं ध्वन्याचार्यैः—‘अविरोधी विरोधी वा रसोऽस्ति रसान्तरे । परिपोषं न वेत्तव्य-
त्वात् । रसान्तरविरोधिता ॥’ इति । न केवलमविरोधः प्रत्युत तथाविधे निषेधे

‘शृङ्गारभीमत्सरसौ तथा वीरभयानकौ ।

रौद्राद्भुतौ तथा हास्यकरुणौ वैरिणौ मिथः ॥’ इति ।

रसाद्रसोत्पत्तिरपि मता । तथा चोक्तं शृङ्गारतिलके—

‘हास्यो भवति शृङ्गारात् करुणो रौद्रकर्मणः ।

अद्भुतश्च तथा वीराद्वीमत्साञ्च भयानकः ॥’

व्यभिचारिभावानां तत्तद्रसानुगुण्यमेवं प्रतिपादितं शृङ्गारतिलके ।

तथा हि—

‘शङ्कासूया भयं ग्लानिर्व्याधिश्चिन्ता स्मृतिर्भृतिः ।

औत्सुक्यविस्मयावेगा प्रीढोन्मादौ मदस्तथा ॥

विषादो जडता निद्रावहित्थं चापलं मृतिः ।

इति भावाः प्रयोक्तव्याः शृङ्गारे व्यभिचारिणः ॥

अमश्चपलता निद्रा स्वप्नो ग्लानिस्तथैव च ।

शङ्कासूयावहित्थं च हास्ये भावा भवन्त्यमी ॥

संत्रासो मरणं दैन्यं ग्लानिश्चैव भयानके ॥

अपस्मारो विषादश्च भयं रोगो मृतिर्मदः ।

उन्मादश्चेति विज्ञेया भावा वीमत्ससंभवाः ॥

आवेगो जडता मोहो हर्षणं विस्मयः स्मृतिः ।

इति भावा निबोद्धव्या रसज्ञैरद्भुते रसे ॥

दैन्यं चिन्ता तथा ग्लानिर्निर्वेदो जडता स्मृतिः ।

व्याधिश्च करुणे वाच्या भावा भावविशारदैः ॥

हर्षोऽसूया तथा गर्व उत्साहो मद एव च ।

चापल्यमुग्रता चैव रौद्रे भावाः प्रकीर्तिताः ॥

सहृदयानां प्रह्लादाविशय एवेत्यपि तत्रैवोक्तम् । एकत्र प्रबन्धे वा वाक्ये वा रसविरोधकम् संमतिव्याजेनह—शृङ्गारेति ॥ प्रसङ्गाच्छृङ्गारादिभ्यो हास्यापी-
नामुत्पत्तिमाह—रसादिति ॥ अत्र वाक्यार्थसंबन्धस्य यथायोगं सत्त्वरजस्तमो-
ऽङ्कारसहितस्य मनसो विकारविशेषाः शृङ्गारादयः । एतेभ्य एव सत्त्वरजस्तमो-
ऽङ्कारेषु यथायोगमात्रापोद्धारसहितेभ्यो हास्यादय उत्पद्यन्त इति नारदादयः ।
वासुकिनोष्णो विशेषो भावप्रकाशो द्रष्टव्यः । अयं व्यभिचारिभावानां व्यवस्था-
माह—व्यभिचारिभावानामित्यादिना ॥ अयं रसवदालंकारविचारमार-

अमर्षः प्रतिबोधश्च वितर्कोऽथ मतिर्धृतिः ।

क्रोधोऽसूयाश्च संमोह आवेगश्चोपहर्षणम् ।

गर्वो मदस्तायोऽमर्षं भावा बीरे भवन्त्यमी ॥' इति ।

'रसः सर्वोऽपि संपूर्णस्तिरोधत्ते रसान्तरम् ॥' इति भारती-
यौक्तप्रक्रियया यद्यप्येक एव रसः, तथापि महाकविप्रसिद्ध्या
रससंकरः स्वीक्रियते ।

तत्र रसादेरप्राधान्ये रसवदाद्यलंकारा भवन्ति । अन्या-
ङ्गत्वेन रसनिबन्धने रसवदलंकारः । भावनिबन्धने त्रेयोऽलं-
कारः । रसाभासभावाभासनिबन्धने ऊर्जस्विदलंकारः । भाव-
शान्तिनिबन्धने समाहितालंकारः । तथा भावोदयादयोऽपि ।

एतदलंकारसर्वस्य प्रपञ्चेनोक्तम्—'रसभावतदाभासतत्प्रशमन-
निषन्धने रसवत्त्रेयऊर्जस्विसमाहितानि । भावोदयभावसंधि-
भावशमलताश्च पृथगलंकाराः' इति । एतेषामुदाहरणमलंकार-
प्रकरणे भविष्यति ।

गुणालंकारश्रीकृतपरिकरो भावविभवः

स्फुरत्प्रादुर्भावः क्रमगलितवेद्यान्तरमतिः ।

भवे—रस इति ॥ वाक्यार्थत्वेन प्रधानभूत इत्यर्थः । संपूर्णः स्वस्वविभावानि-
सामग्रीपरिपुष्टः । रसान्तरमङ्गभूतम् । महाकविप्रसिद्धयेति ॥ अङ्गभूतस्य
विश्रान्तिविषयत्वाभावेन रसत्वाभावेऽपि महाकविमी रसत्वेन व्यवहारादित्यर्थः ।
वस्तुतस्तु तदानीमलंकारत्वमेव रसाधीनामपीति भावः । तदेव विविनक्ति—
तन्नेत्यादिना ॥ अत्र रसवदलंकारस्योदाहरणं यथा—'अयं स रसानोत्कर्षी
पीनस्तनविमर्दनः । नाभ्युत्थयन्नस्पर्शी नीवीविकसनः करः ॥' रणभुवि
पतितं भूरिश्रवसो भुजं दृष्ट्वा तत्प्रेयसीनामयं विलापः । अत्राधिकारि-
कस्य करुणस्याङ्गभूतः शृङ्गारोऽलंकारतामापद्यते । एवमन्यदप्युदाहार्यम् ।
अथ प्रतिपत्तिस्तौकर्यार्थं रसस्वरूपं श्लोकत्रयेण संगृह्णाति—गुणेति ॥ गुणा-
लंकारग्रहणं वृत्तिरिह्यादीनामप्युपलक्षणार्थम् । तेषां त्रिणा संपत्त्या कृतपरिकरो
विशिष्टकाव्यप्रतिपादितविभावानामव्यक्त इत्यर्थः । अत एव स्फुरन्भुव्यमानः
प्रादुर्भावो रसोन्मुख्यं यस्य स तथोक्तः । भावविभवो रसादिस्थायिभाववर्गः ।
प्रथमं तावत् काव्याभिनयाभिनिविष्टस्य सामाजिकस्य रसप्रादुर्भावसमये नष्टे
रसादिप्रतीतिदर्शकमुत्पद्यते । ततः सामाजिकानुकार्यद्वयगोरभेदप्रतीतिः ।

सुखं वा दुःखं वा निविडयतु यूनोः सहृदये

त्वमन्दानन्दात्मा परिणमति पूर्णो रसभरः ॥

ततः सामाजिकहृदये नृत्तगीतादिनाविघनाध्यधर्मेषु निमज्जति । ततो वेद्यान्तर-
मतिर्विगलति । तदानीमलौकिको रसो योगिवैद्यब्रह्मानन्दसदृशः स्वयमेव चर्ष-
णास्पदं भवति । यदाहुः—‘पाठ्यादयं ध्रुवागानात् ततः संपूरिते रसे । तदा-
स्वादभरैकाग्रो हृष्यत्यन्तर्मुखः क्षणम् ॥ ततो निर्विषयस्यास्य स्वरूपावस्थितो
निजः । व्यज्यते ह्लादिनिष्यन्दो येन तुष्यन्ति योगिनः ॥’ इति । तदेतत् सर्वं
मनसि निधायाह—क्रमगलितवेद्यान्तरमतिरिति ॥ इयांस्तु विशेषः ।
ब्रह्मानन्दानुभवे वेद्यान्तरं किमपि न स्फुरति । रसास्वादे विभावादिव्यति-
रिक्तवेद्यान्तरविरास इति । तर्हि विभावादिप्रतीतावखण्डानन्दानुभवः कथमिति
चेत् सत्यम् । ‘ब्राह्माभधूकखर्जूरकाश्मर्यैः सह रुचकैः । दुत्याशैः कल्पितं पूर्तं
शीतं कर्पूरवासितम् । पानकं पञ्चसारख्यं दाहतृष्णानिवर्तकम् ॥’ इत्युक्त-
लक्षणनानारसकदम्बस्वरूपपानकरसन्यायेनेति द्रुमः । नन्दानन्दमूले शृङ्गारादा-
यस्तु नाम सुखास्वादः । शोकमूले पुनः करुणे कथमेतद्विलासशङ्क्यालुकार्यविषये-
यमास्वादवैचित्र्यं न सामाजिकविषयेत्याह—सुखं वेति ॥ अत्रास्य सूत्रस्य
शाट्कं नयेति न्यायेन भाविनीं वृत्तिमाश्रित्य लौकिको रस्यादिभावः श्लेषमग्रा-
भावविभवशब्देनोच्यते । अयं यूनोः स्त्रीपुंसयोः सुखं लौकिकं शृङ्गारादौ, दुःखं
करुणे निविडयतु इदं करोतु । येषां काव्यालुष्पीलनाभ्यासवशात् विशादीभूते
मनोमुक्तौ वर्णनीयतन्मयीभवनचोदयता त एव हृदयसंवादभाजः सहृदयाः
इत्युक्तलक्षणे सहृदये तु पूर्णः पूर्वोक्तरीत्या विभावादिसमुत्पन्नः सन्नित्यर्थः ।
रसभरः पूर्णस्य भारत्वं युक्तमेवेति भावः । अमन्दानन्दात्मा ब्रह्मानन्द इव निर-
तिशयसुखस्वरूपः परिणमति । ननु यद्ययमानन्दात्मकः कथं तर्हि भावुकानां
करुणात्मककाव्यश्रवणे तयाविधाश्रुधाराविर्भाव इति चेन्नैव दोषः । संभोगसमये
स्त्रीणामभरद्दर्शनादौ कृत्रिमदुःखालुभावसीत्कारवदत्राप्युपपत्तेः । सुखेऽपि दुःखवदु-
पचारः कुट्टमितमिति तद्वक्षणात् । यद्यस्यापि सहजदुःखात्मकत्वं स्याच्च
कोऽपि सामाजिकस्तत्र प्रवर्तते । ततश्च करुणैकरसानां रामायणादीनामुच्छेद-
प्रसङ्गः स्यात् । तस्माद्विज्ञान्तरवत् करुणस्यापि आनन्दात्मकत्वमेवेति निरवयवम् ।
ननु रसास्वादे विशेषाभावात् कथं नवधा विभाग इति चेत् सत्यम् । यथैकस्य
ब्रह्मानन्दस्य चन्द्रकान्तसोपानपङ्क्तिप्रतिबिम्बितचन्द्रबिम्बवदुपाधिमेदादनेकधा
कल्पनं तद्वदत्रापि व्यसकविभावादिमेदाद्वस्तुत एकस्यापि नानात्वमिति वेदि-
तव्यम् । अथैवंविधो रसः काव्यादौ केन कारणेन प्रतीयत इत्याकाङ्क्षायामाह—

रसो वाक्यार्थः सन् धिलसति पदार्थाः पुनरमी
 विभावाद्या यस्मिन् किञ्च दधति विश्रान्तिमुचिताम् ।
 अतो भावा एव क्रमसमुदितान्योन्यविभवा
 रसीभावं विभ्रत्यय च पटतां तन्तय इव ॥

रस इति ॥ वाक्यार्थ इति ॥ कमिसंरम्भविश्रान्ते रसस्यैव प्रधान-
 त्वादिति भावः । तदुक्तम्—‘कर्तेर्विवक्षया यत्र प्रधान्यं परिकल्प्यते ।
 भवेत् स एव वाक्यार्थ इति निर्णयते पुनः ॥’ इति । न चास्य प-
 दार्थसंसर्गादिरूपवाक्यार्थवन्मतमेवेन वाच्यत्वं लक्ष्यत्वं वा संभवति । अभिधा-
 लक्षणयोरत्रानवकाशात् । तात्पर्यविशेषस्तु व्यञ्जनान्तर्भूत एवेति प्रति-
 पादितं काव्यप्रकरणे । अतोऽयं वाक्यार्थो व्याप्य एवेति वेदितव्यम् ।
 अमी रसव्यञ्जका विभावाद्याः पुनः पदार्थाः । यद्यपि विभावादीनां स्वस्व-
 वाक्यापेक्षया वाक्यार्थत्वम् । तदुक्तम्—‘स्थायी वा सार्वत्रिको वापि संचारी वा
 क्वचित् क्वचित् । भावो वाक्यार्थतामेति तत्तद्भावविशेषतः ॥’ इत्यादिना । तथा-
 पि रसं प्रत्ययान्तरव्यापारत्वात् पदार्थव्यवहारः । एवं च पदार्थस्थानीयभावादि-
 प्रतीत्युत्तरकास्तीनस्फुरणतया रसो वाक्यार्थस्थानीय इति निष्कर्षः । रसं प्रति
 विभावादीनामभ्यान्तरव्यापारत्वं निर्वहति—यस्मिन्निति ॥ उचितां विश्रान्तिं
 दधति कारकज्ञापकभाववैलक्षण्येन व्यञ्जनध्वननचर्चणचमत्कारादिशब्दवाच्यरस-
 गोचरज्ञानविशेषोपयोगित्वं भजन्त इत्यर्थः । अत एवोक्तं लोचने—‘विभावा-
 दिरत्र न ज्ञापको नापि कारकः । अपि तु चर्चणोपयोगी’ इति । अत एवालौ-
 किकत्वमस्येति भावः । एतच्चापटितघटनसूचकेन क्लिञ्चशब्देन द्योत्यते ।
 अत इति ॥ विभावादिविश्रान्तेरित्यर्थः । भावाः स्थायिभावा एव क्रमेणाकु-
 रितकन्दलितपल्लवितत्वादिरूपेण समुदितोऽन्योन्यविभवः स्वस्वपरिपोषो येषां ते
 क्रमसमुदितान्योन्यविभवाः । यद्यप्यन्योन्यशब्दः कर्मव्यतीहारे द्विर्भावितस्व-
 थाप्यौचित्यादुक्तार्थे योजनीयः । अथ च विभावादिसंनिधानानन्तरमेवेत्यर्थः ।
 चोऽवधारणे । अनेन व्याप्यव्यञ्जकयो रसविभावाद्योरस्त्येव क्रमः । किंतु इत-
 पश्चपक्षशतव्यतिसेदवदाशुभावेत्वाच्च संलक्ष्यत इति सूचितं भवति । रसीभावं
 विभ्रति पूर्वं चासनामाश्रावस्यायिनः स्थायिनो विभावादिमहिम्ना रसात्मना
 परिणमन्ति रसादिशब्दप्रतिपाद्यत्वं च भजन्त इत्यर्थः । तत्र दृष्टान्तमाह—
 पटतां तन्तय इति ॥ तदुक्तम्—‘यथा हि तन्तवो वेमतुर्यादिक्रिययान्विताः ।
 पटात्मना परिणताः पटवाच्या भवन्ति ते ॥ तथैव स्थायिनो भावा विभावादि-
 र्भिरन्विताः । रसात्मना परिणता रसवाच्या भवन्ति ते ॥’ इति । अथ
 जिज्ञेयादीनां रसोपेक्षाणामवस्थानक्रममभिदधानः प्रतिपत्तिदार्ढ्यार्थं पूर्वोक्तमेव

भावे स्थायिनि वर्धमानविभवे रत्यादिके सिन्धुवत्

कल्लोला इव संभवन्ति विलयं चायान्ति भावा मुहुः ।

निर्वेदाद्युपभोगभावितनिजास्वादातिरेको रसो

लोके स्वादनुकार्य एव कथितो नाट्ये सामाजिके ॥

इति श्रीविद्यानाथकृतौ प्रतापहृदयश्रीभूषणेऽलंकारशास्त्रे

रसप्रकरणं समाप्तम् ।

रसस्याश्रयं स्मारयति—भाव इति ॥ वर्धमानविभवे विभावादिमिरिति भावः । यथार्थे कल्लोला उत्पद्यन्ते विलीयन्ते च तद्वत्स्यादिस्थायिभावे निर्वेदादयो निभजन्त्युन्मज्जन्ति चेति भावः । तदुक्तम्—‘मज्जन्तश्च निमज्जन्तः कल्लोलस्ते यथार्थे । तस्योत्कर्षं वितन्वन्ति यान्ति तद्रूपतामपि ॥ तथा स्थायिनि निर्मम्रा शुन्मम्रा व्यमिनारिणः । पुष्पान्ति स्थायिनः स्वाश्च तान्नयन्ति रसात्मताम् ॥’ इति । ततः किमत आह—निर्वेदेति ॥ निर्वेदादीनामुपभोगेन वर्धयत्या भावित उत्पादितः निजः स्वगोचर इत्यर्थः । स्वस्वादमिश्रस्यापि स्वरूपस्य स्वेनैव विश-
यीकरणसंभवात् । यदाहुः—‘व्यात्मानमात्मन्यवलोकयन्तम्’ इति । तथामृतः स्वादातिरेकोऽलौकिकचमत्कारात्मा यस्य स तथोक्तः सन् । रसोऽखण्डानन्दात्मको भवति । अयं च लोके स्यात् लौकिकश्चेदित्यर्थः । अनुकार्यं रामादायैव नान्यत् । नाट्ये तु अलौकिकश्चेदित्यर्थः । सामाजिके कथित इति ॥ अत्र रसो नायका-
श्रय एकेत्यत्रेति शेषः । अत एवोक्तं लोचने—‘स च न व्यतिरिक्ताधारमपेक्षते । किं त्वनुकार्यमिषामिमते नर्तके व्यासादयिता सामाजिकः । तेन नाट्य एव रसा नानुकार्यादिषु’ इति । उक्तं च शारदातनयेन—‘व्यापारेण च काव्यस्य तथी-
यामिनयेन च । रसात्मत्वं नीयमानः स्थायी स्वाद्यत्वमेव्यति ॥ सामाजिकादिरे-
वास्य रसस्याश्रय उच्यते । रसस्य वर्तमानत्वात् नानुकार्यस्य संभवः ॥ अनुकार्यस्य रामादेः कालातिक्रमदर्शनात् । नातिशान्तानुकार्यस्य रसो-
द्भावनया कविः ॥ बध्नाति काव्यं यत् तस्माद्रसः सामाजिकाश्रयः ॥’
इति । केचिदेतत् सामाजिकाश्रयत्वमारोपितं न तु मुख्यमिच्छाहुः । तदुक्तं महो-
पाध्यायनरहरिभूषिणा—‘एष सामाजिकसमवेततां रसस्याप्रीकृत्यालौकिकता
वर्णिता । परमार्थतः पुनः परिपूर्णखण्डैकरसानन्दरूपपरमेश्वरपर्यायस्यास्य रस-
स्याधिकरणचिन्ता कुतो वा न सख्यनन्तानन्दात्मके ब्रह्मण्यपि पदमासाद-
येदिति विचारचतुरैरनादिकविमिरनाधारो रसः सामाजिकैः परं व्यर्थेते विभा-
वादिभिः परं व्यज्यते । योगिन्यत्वमात्रेणेश्वरस्य योगिमनोनिवाससंवादवत्
सामाजिकाधिकरणत्वापेक्षोऽपि सद्यते’ इत्यादिमिर्युक्तिभिः प्रतिपादितम् । अन-

विकरणत्वमेव सिद्धान्तः । अत एवास्यं ब्रह्मानन्द एव । इयंस्तु विशेषः । ब्रह्मा-
नन्दो योगगम्यः । अर्थं तु विभावाद्यनुसंधानगम्य इति । इदमपि तेनैवोक्तम्—
'सर्वत्रैकैवानन्दव्यक्तिलौकिकं सुखमिति व्यवहियते । अलौकिकविभावाद्यभि-
व्यक्त्या कविसमयमात्रप्रसिद्धपदुसारादलौकिको रस इति कथ्यते । नानाविधवि-
भक्त्यन्तर्निर्मलान्तःकरणेषु शमदमादिसाधनसंपन्नेषु श्रवणमनननिदिध्यासनपरेषु
परमयोगिषु निर्विकल्पकसमाध्यमिव्यक्त्या ब्रह्मेति परमात्मेतीश्वर इति शान्यते'
इति । उक्तं च स्वात्मयोगप्रसीपे—

‘या स्वायिभावरतिरेव निमित्तमेदा-
च्छृङ्गारमुख्यनवनारब्धसीभवन्ती ।
सामाजिकान् सहृदयाष्टटनायकासी-
नानन्दयेत् सहजपूर्णरसोऽस्मि सोऽहम् ॥’

इति संक्षेपः ॥

इति पदवाक्यप्रमाणपारावारपारीष्वश्रीमहोपाध्यायक्रेलचलमहिनाथ-
सूरिसुनुना विश्वजनीनविद्यस्य विद्वन्मणेः पेहचार्यस्यानुजेन
कुमारस्वामिसोमपीथिना विरचिते प्रतापकद्रीयव्याख्याने
रत्नापणाख्याने रसनिरूपणं नाम
चतुर्थं प्रकरणम् ॥

अथ दोषप्रकरणम् ।

—•••••—

अथ काव्यजीवितभूतरसानिरूपणानन्तरं तदुपस्कारहेतूनां गुणानां
सम्यग्विवेकाय दोषा निरूप्यन्ते । तत्र दोषसामान्यलक्षणम्—

दोषः काव्यापकर्षस्य हेतुः शब्दार्थगोचरः ।

शब्दार्थमयत्वात् काव्यस्य तदपकर्षहेतूनामपि दोषाणां शब्द-
गतत्वेनार्थगतत्वेन च द्वैविध्यम् । शब्दगतानामपि पदवाक्यगत-
त्वेन च द्वैविध्यम् । तत्र पदगतदोषाः कथ्यन्ते ।

अप्रयुक्तमपुष्टार्थमसमर्थं निरर्थकम् ।

नेयार्थं च्युतसंस्कारं संदिग्धं चाप्रयोजकम् ॥

क्लिष्टं गूढार्थकं ग्राम्यमन्यार्थं चाप्रतीतिकम् ।

अविमृष्टविधेयांशं विरुद्धमतिकृद् तथा ।

अश्लीलं परुषं चेति दोषाः सप्तदश स्मृताः ॥

एषां स्वरूपं निरूप्यते ।

यदप्रयुक्तं कविमिरप्रयुक्तं तदुच्यते ।

प्रकृतानुपयुक्तार्थमपुष्टार्थं तदुच्यते ॥

योगमात्रप्रसिद्धं यदसमर्थं तदुच्यते ।

पादपूरणमात्रं यत्तन्निरर्थकमुच्यते ॥

रसानिरूपणानन्तरं तदुपस्कारहेतूनां गुणालंकारनिरूपणे प्रसक्तोऽपि तदुक्त-
व्य मध्ये दोषनिरूपणं संगमयन् प्रतिजानीते—अथेति ॥ गुणानामिल्लक्षण-
रागामप्युपलक्षणम् । सम्यगिति ॥ अन्यथा विवेकमात्रस्य प्रकृतत्वाभावापत्ति-
भावः । तत्र दोषसामान्यलक्षणमाह—दोष इति ॥ रसापकर्षद्वारा काव्यापक-
र्षहेतुर्दोष इत्यर्थः । अत एवोक्तं काव्यप्रकाशे—‘मुख्यार्थनिहतोदोषः—’ इत्या-
दिना । शब्दार्थगोचर इत्येतद्विभागपरम् । अत्र रसादिप्रतीतेर्विभावाद्यर्थमूल-
त्वात् विभावादेश्च वाक्याधीनत्वात् शास्त्राणां च पदारब्धत्वात् प्रथमभावि-
तया तेषां तदोषनिरूपणं प्रतिजानीते—तत्र पदगतदोषा इति ॥ यथोद्देश-
मेतेषां लक्षणमाह—यदप्रयुक्तमित्यादिना ॥ अस्मिन्नादादात्रातमपि
कविमिरनादतमप्रयुक्तमित्यर्थः । योगमात्रप्रसिद्धं शास्त्रमात्रप्रसिद्धमित्यर्थः ।

स्वसंकेतप्रसिद्धार्थं नेयार्थं परिकीर्त्यते ।
 शब्दशास्त्रविरुद्धं यच्च्युतसंस्कारमुच्यते ॥
 संदिग्धं तन्मतं यत्स्यात् संदिग्धार्थप्रतीतिकृत् ।
 तदप्रयोजकं यत् स्यादविशेषविधायकम् ॥
 छिष्टं तदर्थविगतिर्दूरदूरा यतो भवेत् ।
 प्रयुक्तमप्रसिद्धार्थं गूढार्थं परिकीर्त्यते ॥
 पामरव्यवहारैकप्रसिद्धं ग्राम्यमुच्यते ।
 यद्बुद्धिप्रच्युतं नाम तदन्यार्थमुदाहृतम् ॥
 शास्त्रमात्रप्रसिद्धं यदप्रतीतिकमुच्यते ।
 अविमृष्टविधेयांशं गुणीभूतविधेयकम् ॥
 विपरीतार्थधीर्यस्याद्विरुद्धमतिकृन्मतम् ।
 अश्लीलं यदमाङ्गल्यजुगुप्सात्रीढधीकरम् ॥
 परुषं नाम तद्यत् स्याद्विहितं परुषाक्षरैः ॥

अत्र वनवृत्तीनां वानुस्त्रीणां वचनेषु दोषा उदाह्रियन्ते ।

अप्रयुक्तं यथा—

विमुखा दैवताः सर्वे ते नो दुश्च्यवनोदयः ।

अरण्यगृहमेधिन्यो वैर्वयं हन्त कल्पिताः ॥

मात्रशब्देन वाचकशक्तिविरहः प्रतिपाद्यते । स्वसंकेतप्रसिद्धार्थमिति ॥
 संकेतमात्राधीनार्थमित्यर्थः । च्युतः संस्कारो व्याकरणकृतो यस्मात् तत् च्युत-
 संस्कारम् । विशेषविधायकं न भवतीत्यविशेषविधायकम् । दूरदूरा अतिदूरा
 न्यवहितेत्यर्थः । प्रयुक्तमिति ॥ यदुभयार्थं सदप्रसिद्धार्थं प्रयुक्तं तद्बुद्धार्थ-
 मित्यर्थः । एतदेव निहतार्थमिति केचित् । रुढेः प्रसिद्धेः प्रच्युतं रुढिप्रच्युतम् ।
 अन्यार्थमवाचकमित्यपरे । अविमृष्टः प्राधान्येनानिर्दिष्टो विधेयांशो यत्र तदधि-
 मृष्टविधेयांशम् । तदेवाह— गुणीभूतविधेयकमिति ॥ शिष्टं स्पष्टम् । यथायोग-
 मुदाहरति— विमुखा इति ॥ दैवता इति ॥ 'वृन्दारका दैवतानि पुंसि ॥ दैवता'
 इत्यमरः । दुःसहः च्यवनो मुनिरस्येति दुश्च्यवनः इन्द्रः । गृहेण पत्न्या गृहैर्वा
 मेधन्ते संगच्छन्त इति गृहमेधिनः गृहस्थाः, तत्पत्न्यो गृहमेधिन्यः । 'गृहं
 पत्न्यां गृहेऽपि च' 'दारेऽपि गृहाः' 'जाया च गृहिणी गृहाः' इति विश्वामरहस्ता-
 बुधाः । मेधं संगमे चेत्यस्माद्धातोर्णिनिप्रत्ययः । अत्र दैवतदुश्च्यवनशब्दयोर्-
 योक्तुं छिन्नानुशासनशब्दानुशासनात्तयोरेपि कवीनामनादरात् बुद्धत्वमित्याह—

अत्र दैवता इति पुलिङ्गप्रयोगः दुश्च्यवन इति चेन्द्रपरत्वेन
कविभिर्न प्रयुक्तः । अपुष्टार्थं यथा—

अर्थार्थाष्टार्धाष्टाहूनामसीषामीदृशां दशाम् ।

कथं सहामहे धिग्धिक् कठिनं हन्त जीवितम् ॥

अत्र अर्थार्थाष्टाहूनामिति विवक्षितेऽष्टार्धाष्टाहूनामित्यनुपयुक्तम् ।
एतदेवाविमृष्टविधेयांशस्योदाहरणम् । बाहुद्वयस्य वैयर्थ्ये विधेये
तस्योपसर्जनत्वं प्रतीयते । असमर्थं यथा—

विहाय वसुधामेनां चतुरम्बुधरावृताम् ।

क नु गन्तव्यमस्माकमरण्येऽप्यसुखा स्थितिः ॥

अत्र जलाधिपरत्वेनाम्बुधरपदमसमर्थम् । अनर्थकनेयार्थव्युत्प-
संस्कारसंदिग्धानि यथा—

विहाय च गुहांस्तान् वै व्यसस्तनववृत्तयः ।

कदा भविष्यते वासः कटकेषु महीभृताम् ॥

अत्र वै इति निरर्थकम् । व्यसस्तनवशब्देन वनप्रतीतिः स्म-

अत्रेति ॥ एकैक्रेदाहरणविवक्षायां पददोषद्वयमेतत् । समुदायविवक्षायां तु
वाक्यदोषोऽयम् । विरोधिना दुश्च्यवनादिदैवता इत्युक्ते समासदोषः । अप्रयु-
क्तादीनां त्रैविध्यस्यापि काव्यप्रकाशकारादिमिराज्ञीकृतत्वादिति द्रष्टव्यम् । एव-
शुत्तरत्रापि यथासंभवमूहनीयम् । इयर्थेति ॥ अष्टार्धाष्टं द्वयं तद्विविष्टा
बाहुवस्तयोक्ता इति मध्यमपदलोपी समासः । जीवितमिति शिक्शब्दयोगे
द्वितीया । तस्य 'निलवीप्तयोः' इत्यामीक्ष्ये द्विर्भावः । प्रकृतानुपयु-
क्तां दर्शयति—अत्रेति ॥ उदाहरणलाघवादाह—एतदेवेति ॥ व्यर्थ-
बाहुद्वयानाम्मितीदमेवेत्यर्थः । अस्तु दुर्वशाप्रस्तावे बाह्वेरेण विधेयस्य
वैयर्थ्यस्यान्यपदार्थप्रधानवहुव्रीहिवर्तिपदार्थत्वेन गुणीभावादविमृष्टविधेयांशाख्यो
दोष इत्यर्थः । विहायेति ॥ अत्राम्बुधरावृतास्य समुद्रे शास्त्रप्रसिद्धिरेव
न तु वाचकशक्तिः । अतोऽसमर्थत्वमित्याह—अत्रेति ॥ लाघवार्थ-
मनर्थकादिचतुष्टयमेकेन लोकेनोदाहरति—विहाय चेति ॥ अत्र वैशब्ददो-
षस्य कस्यचिदप्यर्थस्यान्वयाभावात् पादपूरणमात्रप्रयोजनकत्वेन निरर्थको वैशब्द
इत्याह—अत्र वै इतीति ॥ अत्र वाक्यसन्धेर्वैकल्पिकत्वादायादेसाभावः ।
यमकेषु निरर्थकं न दोष इत्युक्तं हेमचन्द्रेण । व्यसस्तनकैषात्र वर्णव्यसस्तनेन
वनप्रतीतिर्लक्ष्ययेति वक्तव्यम् । तस्यां च कुशलादिवत् कठिनिमिताम् । नापि

संकेतमात्रायचेति नेयार्थकम् । भविष्यते इति भवतेरात्मनेपदित्वं
शब्दशास्त्रविरुद्धमिति च्युतसंस्कारम् । महीभृतां कटकेषु वास
इत्यनेन राज्ञां नगरेषु वास उत पर्वतानां नितम्बेष्विति संदेहात्
संदिग्धम् । अप्रयोजकदृष्टे यथा—

हन्त वर्तामहे वज्रघट्टनात् प्राक् चलान्मसु ।

नभस्वदशनारातिध्वजाग्रजविरोधिषु ॥

अत्र नभस्वदशनाः सर्पास्तेषामरातिर्गुरुहः स एव ध्वजो यस्ये-
ति विष्णुस्तस्याग्रज इन्द्रस्तस्य विरोधिषु पर्वतेष्वित्यर्थप्रतीतेरति-
दूरत्वात् छिष्टम् । पर्वतेषु वर्तनं दुःस्वावहमिति प्रकृते वज्रघट्टनात्
प्राक् चलान्मस्यति पर्वतविशेषणस्यानुपयुक्तत्वादप्रयोजकम् ।

गूढार्थग्रान्यार्थान्यार्थानि यथा—

शोणितान्नदृशः कामं श्यामगल्लकटिस्थलः ।

विदग्धहृदयाः शोकवह्निना राजकन्यकाः ॥

अत्र शोणितशब्दस्य रुधिरं प्रसिद्धस्य पाटलवर्णपरत्वेन प्रयोगा-
द्गूढार्थम् । गल्लकटिशब्दौ कपोलजघनपरत्वेन ग्राम्यप्रयुक्तौ । विदग्ध-
हृदया इति विशेषणं दग्धहृदयस्यावाचकत्वादन्वार्थम् ।

अप्रतीतिकं यथा—

मनूपदेशाः क्व गताः कुलाचार्यैरुर्वारिताः ।

गङ्गायां घोष इत्यादिषु प्रयोजनम् । किंतु स्वसंकेतमात्रम् । अतस्तत्राशङ्करियं
लक्षणेपेक्षणीया । 'निरुद्धा लक्षणाः काचित् सामर्थ्यादिभिधानवत् । क्रियन्ते
संप्रतं काचित् काश्चिदैव त्वशक्तिः ॥' इत्याचार्यैस्तस्या निषिद्धत्वात् ।
अतो नेयार्थमेतदित्याशयेनाह—अस्यस्तनवशब्देन वनप्रतीतिः स्वसं-
केतमात्रायचेति ॥ प्राप्स्यस्यैव भवतेरात्मनेपदित्वं न सप्तार्थस्येति
वैयाकरणाः । अतोऽस्य च्युतसंस्कारत्वमित्याह—भविष्यत इति ॥
संदिग्धमभिनीय दर्शयति—महीभृतामिति ॥ अत्र भृजः पालनधारणार्थत्वानु-
शासनम्, 'कटकं बलये सानौ राजधानीनितम्बयोः' इत्यभिधानं च संदेह-
बीजमिति भावः । हन्तेति ॥ व्युत्क्रमेण लक्षणं योजयति—अत्रेत्यादिना ॥
शोणितेति ॥ ग्राम्यप्रयुक्तौ पामरव्यवहारमात्रप्रसिद्धावित्यर्थः । विपूर्वस्य दग्ध-
शब्दस्य निपुणार्थत्वादाहं प्रत्यवाचकत्वादन्वार्थमित्याह—विदग्धेति ॥
अन्तीतिव्युदाहरति—मनूपदेशा इति ॥ यथा लोकमात्रप्रसिद्धं ग्राम्यं तथा

अत्र मनुष्यदो मन्त्रपरत्वेन मन्त्रशास्त्रमात्रप्रसिद्ध इत्यप्रतीतिकम् ।
विरुद्धमतिक्रियया—

अम्बिकारमणस्याङ्गिसेवा अर्था कथं भवेत् ।

राक्षामकार्यमित्राणां विनाशं समुपेयुषाम् ॥

अत्राम्बिकारमणशब्दान्मातृसंभोगकारिणः प्रतीतिः । अकार्य-
मित्रशब्दादकार्येषु मित्राणीति प्रतीतिः । वियोगदुःखपरतया प्रयुक्ता-
द्विनाशशब्दान्नाशप्रतीतिरिति विरुद्धमतिक्रियन् ।

अमङ्गलप्रीडाजुगुप्साप्रतीतिकरं त्रिविधमश्लीलं यथा—

अभिप्रेतपदावासः कदा नः संभाव्यति ।

नीचं साधनमेतेषां परोत्सर्गैकजीविनाम् ॥

अत्राभिप्रेतपदावासशब्दात् प्रेतलोकपदावासप्रतीतेरमङ्गलत्वम् ।
नीचं साधनमित्यनेन तुच्छमेहनप्रतीतिप्रीडाकरत्वम् । परोत्सर्गैक-
जीविनामित्यत्रोत्सर्गशब्दादधोवायुप्रतीतेर्जुगुप्साकरत्वम् । परुषं यथा

कुतः कान्तारवृत्तीनां कार्तार्थार्थित्वमस्ति नः ।

अत्र कार्तार्थार्थित्वमिति परुषवर्णारब्धत्वम् ।

॥ अथ वाक्यदोषाः ॥

शब्दहीनं क्रमभ्रष्टं विसंधि पुनरुक्तिमतम् ।

व्याकीर्णं वाक्यसंकीर्णमपूर्णं वाक्यगर्भितम् ॥

द्वे भिन्नलिङ्गवचने द्वे च न्यूनाधिकोपमे ।

भग्नच्छन्दो यतिभ्रष्टमशरीरमरीतिकम् ॥

शास्त्रमात्रप्रसिद्धमप्रतीतिकमित्यर्थः । कुलाचारैरित्यनेन संप्रदायशुद्धिः सूच्यते ।
अम्बिकारमणस्येति ॥ विनाशं वियोगदुःखमित्यर्थः । लक्ष्ये लक्षणं योजय-
ति—अप्रेत्यादिना ॥ कार्यं प्रयोजनं विना मित्राणि निरुपाधिकवन्धव इति
विवक्षितेऽकार्येष्वनुष्ठितकर्मसु मित्राणीति विरुद्धबुद्धयुत्पादनात् विरुद्धमतिक्रिय-
स्याह—अकार्येति ॥ अभिप्रेतेति ॥ अभिप्रेतपदमिष्टस्थानम् । एतेषां स्वभर्तृ-
णाम् । नीचं साधनमल्पं सैन्यम् । सहायसंपत्तिर्नास्तीत्यर्थः । 'साधनं निर्धूतौ
मेढ्रे सैन्ये सिद्धौवधे गतौ' इति विश्वः । परोत्सर्गः परकर्तृकत्वात् । 'उत्सर्गो
वर्जने लागे' इति विश्वः । त्रिविधमश्लीलं योजयति—अभिप्रेतेत्यादिना ॥
कुत इति ॥ कार्तार्थार्थित्वं धन्यताभिलाषित्वम् । परुषैः कुरूपसानुगुणत्वेन

विसर्गलुप्तमस्थानसमासं वाच्यवर्जितम् ।
 समासपुनरात्तं च तथा संबन्धवर्जितम् ॥
 पतत्प्रकर्षमधिकपदं प्रक्रमभङ्गवत् ।
 चतुर्विंशतिरुच्यन्ते दोषा वाक्यसमाश्रिताः ॥

एषां स्वरूपमुदाहरणं च ।

शब्दशास्त्रद्वयं वाक्यं शब्दहीनं प्रकीर्त्यते ।

यथा शत्रुवाक्येषु—

न संशृणुमहे हन्त हितमस्मैर्निगन्त्रितम् ।

येन काकतिभूभर्तुः सेवां हित्वा हता वयम् ॥

अत्र हितं न संशृणुमहे इति पदद्वयप्रयोगे दोषाविष्काराद्वाक्य-
 मेव दुष्टमिति न पददोषश्चङ्का । संपूर्वस्य शृणोतेरात्मनेपदित्वे कर्म-
 णोऽनुपादाननियमात् । अथ क्रमभ्रष्टम् ।

क्रमभ्रष्टं भवेदार्थः शब्दो वा यत्र न क्रमः ।

श्रुतिकटुस्मिर्वैः सरेफद्वितीयसंयोगादिमिरारब्धमित्यर्थः । पददोषानन्तरं वाक्य-
 दोषानुद्देशपूर्वकं लक्षणोदाहरणभ्यां दर्शयति—अथेत्यादिना ॥ नेति ॥ आ-
 सैर्निगन्त्रितमुपदिष्टं हितं न संशृणुमहे न समश्रोष्येति वर्तमानसामीप्ये वर्त-
 मानप्रत्ययेन हिताश्रवणराज्यभ्रंशयोरविरामः सूच्यते । ननु च्युतसंस्कारस्यैव
 शब्दहीनमिति संज्ञान्तरं न पुनः पृथग्दोषः । वाक्यगतत्वेन पार्थक्यस्य काव्य-
 प्रकाशकारेण पदद्वये युगपदसाधुत्वासंभवेन परिहृतत्वादिति चेत् सत्यम् । यद्य-
 प्येकपदमेवासाधु तथापि तदसाधुत्वं पदान्तरसमन्वयसापेक्षमिति वाक्यदोष
 एवायं न पददोषः । तर्हि कदा भविष्यते वास इत्यत्रापि पदान्तरसंनिधानादेव
 दोषत्वावगमाद्वक्यदोषत्वमेव । केवलं भविष्यते शब्दस्य लुटः सत्रादेशे चतुर्थ्यैक-
 वचने सत्यसाधुत्वासंभवादिति चेत् सत्यम् । वाक्यस्यैवात्र प्रयोगयोग्यत्वा-
 दावश्यकपदान्तरसंनिधाने यत्र वाक्यमात्रनिर्वाहस्तत्र पददोषः । यत्र पदान्तर-
 विशेषसहकृतस्यैवासाधुत्वं यथा प्रकृते तत्र वाक्यदोषः । अन्यथा पददोषस्यै-
 वाभावप्रसङ्गादिति । तदेतत् सर्वं मनसि निधयाद्—अत्र हितमित्यादि ॥
 आत्मनेपदित्व इति ॥ ‘समो गम्यच्छि—’ इत्यादिनेति शेषः । कर्मणोऽ-
 नुपादाननियमादिति ॥ अकर्मकाधिकारादिति शेषः । न च कर्माकाङ्क्षस्य
 शृणोतेः कथमकर्मकरवमिति वाच्यम् । अविबक्षितकर्मकस्यैवात्राकर्मकत्वात् ।
 तदुक्तम्—‘षातोर्षान्तरे वृतेर्धात्वर्थेनोपसंग्रहात् । प्रसिद्धेरविवक्षातः कर्मणोऽ-
 कर्मका क्रिया ॥’ इति । क्रमभ्रष्टमिति ॥ तत्रार्थक्रमभ्रष्टमुदाहरति—

यथा—प्रभवे काकतीन्द्राय तुरगान् करिणोऽथवा ।

उपायनमकुर्वाणा वयं दैवेन यञ्जिताः ॥

अत्र करिणो यद्वा तुरगानिति वक्तव्ये व्युत्क्रमेणोक्तम्, तुरगापेक्षया करिणामुत्कृष्टत्वात् । अथवा करिण इत्यर्थक्रमभङ्गः । शब्दक्रमभङ्गो यथा—

का नाम गणनास्मासु काकतीयस्य भूपतेः ।

यशःप्रतापयोर्ममौ सूर्याचन्द्रमसावपि ॥

अत्र यशःप्रतापयोश्चन्द्रसूर्यौ ममाविति शब्दक्रमे उचिते तथा नोक्तम् । यशःप्रतापयोः सूर्याचन्द्रमसौ ममाविति समुदायद्वयान्वये यथायोग्यमर्थान्वये नार्थक्रमविरोधः । अपि तु शब्दप्रयोग एव क्रमभङ्गः । अथ विसन्धिः ।

प्रभव इति ॥ लक्ष्ये लक्षणं योजयति—अत्रेति ॥ दुर्लभत्वात् करिणां दुर्लभत्वाच्च तुरगाणामिति । ननु यमाग्राग्रिहोत्रं जुहोति यवार्णं पञ्चतीत्यत्र पाठक्रमादुपपत्तावश्यकमो यथा स्वीकृतस्तद्वदत्रापि यथायोगमन्वयोऽङ्गीक्रियतामिति चेत् सत्यम् । अपौरुषेये वेदवाक्ये यथा तथा वास्तु । पुंवाक्ये तु श्रवणानन्तरमेव प्रयोज्यत्वात्तन्म्यानमिश्रत्वप्रतीतेरन्वयविलम्बासहिष्णुत्वात् दुष्टत्वमेवेत्यनवयम् । शान्दे क्रमभङ्गमुदाहरति—का नामेति ॥ सूर्याचन्द्रमसाविति ॥ द्विषताद्वन्द्वे च' इत्यानङादेशः । तत्र लोकवेदयोरिति प्रतिद्वसादचर्याणामेव देवतावाचिनां द्वन्द्वस्य विदक्षितत्वाच्च चन्द्रसूर्यावित्यत्रानङादेशः । व्युत्क्रममभिव्यक्तुमुचितक्रमानुक्तिमभिनीय दर्शयति—अत्रेति ॥ आद्यभेदसाङ्ग्यं परिहरति—यश इति ॥ यशःप्रतापयोस्त्येकः समुदायः । सूर्याचन्द्रमसावित्यपरः । तद्वैतश्च समुदायद्वयसमुद्भूतावयवभेदम् । अन्यथा द्विवचनानुपपत्तेः । तस्यान्वये, सतीति शेषः । यथायोग्यमर्थान्वये नार्थक्रमविरोध इति ॥ अभिधानक्रमेणामिषेयक्रमोचित्येऽपि कविसमयसिद्धोपमानोपमेयभाषानुसारेण वर्तिपदार्थानां कीर्तिप्रसूतीनां व्युत्क्रमेणापि संबन्धेऽनन्तरोदाहरणवत् वाचकाभावात् नार्थक्रमभङ्ग इत्यर्थः । कुत्र तर्हि क्रमभङ्ग इत्याकाङ्क्षायामाह—अपि तु शब्दप्रयोग एवेति ॥ यथासंख्यन्यायोद्धृष्टनादिति भावः । ननु द्वन्द्वसमासे वर्तिपदानि प्रत्येकं संसहचरितपदार्थान्तराण्यपि युगपदभिदधतीति वार्तिककारमतम् । तदुक्तम्—'युगपदधिकरणवचने द्वन्द्वः' इति । तन्मते यशःशब्देनापि युगपद्यशःप्रतापव्यभिचीयेते प्रतापशब्देनापि । एवं सूर्याचन्द्रमसावित्यत्रापि द्रष्टव्यम् । तथा च मिथोऽन्वये शान्दोऽपि क्रमभङ्गो न संभवतीति चेन्नैष दोषः । सर्वदा केवल-

विसंहितो विरूपो वा यस्य संधिविसंधि तत् ॥

यथा—

शौर्याणि ईदृशान्यासन् पृथ्वैश्वर्यं क वा गतम् ॥

अत्र शौर्याणि ईदृशानीति विसन्धि । पृथ्वैश्वर्यमिति संधि-
वैरूप्यम् । अथ पुनरुक्तिमत् ।

शब्दार्थपौनरुक्त्ये तु तद्वाक्यं पुनरुक्तिमत् ।

यथा—

जीर्णकाननसंकीर्णे विन्ध्ये काननवृत्तयः ॥

अत्र काननसंकीर्णे काननवृत्तय इति पुनरुक्तिमत् ।

अथ व्याकीर्णम् ।

व्याकीर्णं तद्विभक्तीनां व्याकीर्णं च मिथोऽन्वये ।

यथा—

सुखार्थिनो महीपाला वर्तुष्वं काकतीक्षितुः ।

आज्ञामुरसि विभ्राणाः शिरसि क्रोडमुद्रिकाम् ॥

अत्र क्रोडमुद्रिकामुरसि शिरस्याज्ञां विभ्राणा इति संबन्धः ।

अथ वाक्यसंकीर्णम् ।

वाक्यान्तरपदैः कीर्णं वाक्यसंकीर्णमुच्यते ।

पदानामेकैकार्यवाचकत्वाद्वातिपदानामपि मतभेदेन तथाभावात् प्रायेण सर्वेषा-
मप्येवमेव व्युत्पत्तिः । अत्राप्यलौकिकानेकार्यवाचकत्वनिबन्धनमकमे साधित्वा
क्रमस्यैव जागरुकत्वात् । यदाह पदमञ्जरीकारः—‘प्राग्धामेलादौ युगपदवि-
करणवचनतया द्वन्द्वेऽपि क्रमस्य प्रतीतेः स एव नियामकः’ इति ।
विसंहित इति ॥ विगता संहिता वर्णानां परस्परसंनिर्गमो यत्र सः विसंहितः
विच्छिद्य इत्यर्थः । विरूपः—कर्णकठोर इत्यर्थः । शौर्याणि ईदृशानि इत्यत्र सवर्ण-
शीर्षाभावात् विशेषः । न चात्र व्याकरणविरोधः, वाक्यसंधेर्वैवक्षिकत्वात् ।
तदुक्तम्—‘संहितैकपदे नित्या नित्या धातूपसर्गयोः । नित्या समासे वाक्ये तु
सा विवक्षामपेक्षते ॥’ इति । पुनरुक्तमाह—शब्दार्थपौनरुक्त्ये इति ॥
शब्दमात्रपौनरुक्त्ये त्वलंकारत्वमर्थमात्रपौनरुक्त्ये दोषत्वं वक्ष्यति । व्याकी-
र्णमिति ॥ विभक्तीनां विभक्त्यन्तानां पदानामित्यर्थः । संकीर्णपदमेकं वाक्यं
व्याकीर्णमित्यर्थः । सुखार्थिन इति ॥ क्रोडमुद्रिकां काकतीयश्वजवराहमुद्राम् ।
शस्त्ररूपत्वाद् तद्व्याकरणस्येति भावः । तदुक्तम्—‘पथमङ्गुलिच्छेद तरोविन्य-

यथा—

मानेन महतास्माभिर्वेने वक्त्रे न तिष्ठताम् ।

विन्ध्यस्य जीवितं तन्नो जातमद्य वृणं कृतम् ॥

अत्र महता मानेन अस्माभिर्यत्तुणं वक्त्रे न कृतं तदद्य विन्ध्यस्य वने तिष्ठतां नो जीवितं जातमिति वाक्यद्वयपदानामन्योन्यसंकीर्णता । अथापूर्णात् ।

अपूर्णं तद्भवेद्यत्र न संपूर्णः क्रियान्वयः ।

यथा—

शैलेष्वस्माकमावासो वन्यैः सोच्छ्वसिता धमम् ।

सृगैर्वन्धुमतश्चास्मान् पश्यन् धाता प्रमोदताम् ॥

अत्र शैलवासान् वन्यवृत्तीन् भृगवान्धवान् पश्यन्निति विवक्षित-संबन्धो न संपूर्णः । अथ वाक्यगर्भितम् ।

तद्वाक्यगर्भितं यस्य मध्ये वाक्यान्तरं भवेत् ।

यथा—ज्ञात्वाप्यन्धपुरीन्द्रस्य क्रोधाग्निमतिदुःसहम् ।

यद्वा न लङ्घ्यते दैवं तस्मिन्निपतिता धमम् ॥

अत्रातिदुःसहं क्रोधाग्निं ज्ञात्वापि तस्मिन्निपतिता धममिति वाक्यमध्ये यद्वा न लङ्घ्यते दैवमिति वाक्यान्तरमनुप्रविष्टमिति वाक्यगर्भितत्वम् । अथ भिन्नलिङ्गवचने ।

यत्रोपमा भवेद्भिन्नवचना भिन्नलिङ्गका ।

स्तमक्षरम् । तज्जामकरणं चेति दास्यमेतच्छतुष्टयम् ॥' इति । मानेनेति ॥ अत्र वाक्यद्वयपदानां मिथः संकीर्णत्वाद्वान्यसंकीर्णमित्याह—अत्रेति ॥ शैले-
ष्विति ॥ वन्यैः कन्दमूलफलादिभिः । सोच्छ्वसिताः सप्राणाः । अत्र वन्धुम-
तश्चेति चशब्देनास्मदर्थविशेषणतया शैलवासवन्यवृत्ती समुचीयेते । तत्र दर्शन-
क्रियाया अस्मदर्थद्वारा वन्धुमत इत्यनेनैव संबन्धो न शैलवासवन्यवृत्तिभ्यामिति
क्रियान्वयापरिपूरणादपूर्णेमित्याशयेनाह—अत्रेति । तदिति ॥ वाक्येन वा-
क्यान्तरेण गर्भितं संजातमर्थं वाक्यं वाक्यगर्भितमित्यर्थः । उदाहरणं स्पष्टम् ।
अत्र वाक्यार्थस्यापि वाक्यान्तरगर्भितत्वेनोभयदोषत्वसंभवेऽपि वाक्यार्थप्रती-
तावन्तरङ्गत्वेन प्राधान्याद्वाक्यदोषप्राप्तपाठ इत्यनुसंधेयम् । एवमन्यत्रापि यथा-
संभवमूह्यम् । भिन्नलिङ्गभिन्नवचनयोर्लक्ष्णोदाहरणे दर्शयति—यत्रेत्यादिना ॥

तद्विसवचनं भिन्नलिङ्गं चाहुर्मनीषिणः ॥

द्वयोरुदाहरणं यथा—

समुद्रा इव गम्भीरं मनो यादवभूभुजः ।

गिरिणेवान्ध्रनृपतिष्वजिन्या कलुषीकृतम् ॥

अत्र समुद्रा इव गम्भीरमिति भिन्नवचनम् । गिरिणेव ष्वजिन्ये-
ति भिन्नलिङ्गम् । अथाधिकन्यूनोपमे ।

यत्रोपमानमधिकं न्यूनं वा स्वाद्विशेषणैः ।

तत्राधिकोपमं पूर्वं न्यूनोपममतः परम् ॥

द्वयोः यथाक्रममुदाहरणम् ।

क्षामक्षाममुख्याः कान्ताः कानने मालवेश्वितुः ।

प्रीप्ते नद्य इव स्थानपद्मोत्पलविसाविलाः ॥

अत्र क्षामक्षाममुख्यानां कान्तानामुपमानभूतासु नदीषु स्थान-
पद्मत्वमात्रं वक्तव्यम् । स्थानोत्पलविसाविला इत्यधिकम् ।
न्यूनोपमं यथा—

हाराङ्गरागसुभगा नगरेषु यथा वयम् ।

तथैव निर्हाराकीर्णा विभान्ति घरणीभूतः ॥

अत्र हारस्थाने निर्हारा उक्ताः । अङ्गरागस्थाने किमपि नोक्त-
मिति न्यूनोपमत्वम् । अथ भग्नच्छन्दोयतिभ्रष्टे ।

छन्दोभग्नं वचो यत्र तद्भग्नच्छन्द उच्यते ।

यत्र स्थाने यतिभ्रंशस्तद्यतिभ्रष्टमुच्यते ॥

समुद्रा इव गम्भीरं मन इत्यत्रोपमानोपमेययोर्भिन्नलिङ्गत्वेऽपि मुख्यं चन्द्र इवेति-
षत् सदृशानामुद्वेगाभावात् भिन्नवचनस्यैवेदमुदाहरणम् । अत एवोक्तं दण्ड्या-
चार्येण—‘न भिन्नलिङ्गवचने न च न्यूनधिके तथा । उपमावृषणायार्त्तं यत्रो-
द्वेगो न धीमताम् ॥’ इति । तदेतन्मनसि निधायाह—अत्र समुद्रा इव
गम्भीरमिति भिन्नवचनमिति । यत्रेति ॥ अत्रोपमाशब्दः करणव्युत्प-
त्योपमानवाची । तेनाधिकविशेषणोपमानमधिकोपमं न्यूनविशेषणोपमानं न्यूनो-
पमम् । तेन साधारणधर्माधिक्येऽधिकोपमं तन्न्यूनत्वे न्यूनोपममिति फलितम् ।
उपमोदाहरणं सुगमम् । छन्दोभग्नमिति ॥ भग्नं छन्दो वृत्तं यत्र तच्छन्दोभ-
ग्नम् । वृत्तिः मिच्छेद इति छान्दसाः । अष्टा वृत्तिर्यत्र तद्यतिभ्रष्टम् । उभयत्र ‘वाहिता

यथा—

विन्ध्यारण्यकृतकुटुम्बरक्षणस्य किं भद्रं भवति जनस्य माहशस्य ॥

अत्र विन्ध्यारण्येति तृतीयवर्णे यतिभङ्गः । पादान्तवर्णस्य गुरु-
त्वाभावाच्छन्दोभङ्गः । अथाशरीरम् ।

क्रियापदेन रहितमशरीरं प्रकीर्त्यते ।

यथा—हन्त निष्करुणो धाता क्रीडतो मणिकुट्टिमे ।

कानने कण्टकाकीर्णे स्थितान् पाण्ड्यशिशूनिमान् ॥

अत्र क्रियापदं न विहितम् । एतदेवानन्वयाख्यं दूषणम् ।

अथारीतिकम् ।

रसाननुगुणा रीतिर्यत्रारीति तदुच्यते ।

यथा—अखर्वगर्वदुर्वारदोरगलनिरगलाः ।

इह बन्धुवर्गाः सर्वेऽपि कृतान्तातिथयः कृताः ॥

अत्र करुणेऽनुचितो वर्णाढम्बरः । अयं विसर्गलुप्तम् ।

ओत्वं लोपो विसर्गस्यासकृल्लुप्तविसर्गकम् ।

यत्र विसर्गो बहुधौत्वं लोपं वा प्राप्नोति तद्विसर्गलुप्तम् ।

ग्न्यादिषु' इति परनिपातः । विन्ध्यारण्येति ॥ तृतीयवर्णे यतिभङ्ग इति ॥
प्रहर्षिणीवृत्ते तृतीयदशमवर्णगोर्विच्छेदो विहितः । तदुक्तं शृतरत्नाकरे—'भौ जौ
गर्विदशयतिः प्रहर्षिणीयम्' इति । तत्र तृतीयवर्णे तदभावाद्यतिग्रहं, पादान्त-
वर्णस्य गुरुत्वाभावाच्छन्दोभङ्गश्च । ननु कविदशसानेऽपि लघ्वन्त्यमिति वचनेन पा-
दान्त्यलघोर्विकल्पेन गुरुत्वविधानादत्रापि गुरुत्वाङ्गीकारे न च्छन्दोभङ्ग इति चेद्
सत्यम् । यत्रेन्द्रवज्रोपेन्द्रवज्रादौ पादान्तवर्णस्य लालणिकगुरुत्वेऽपि श्राव्यत्व-
भङ्गाभावस्तत्र मा भूच्छन्दोभङ्गः । प्रहर्षिणीवैतालीयवसन्ततिलकादौ तु वैपरी-
त्यादस्त्येव दोष इति प्राचीनाः । क्रियापदेनेति ॥ हन्तेत्यनुकम्पयाम् ।
पाण्ड्यशिशूनि इति दर्शनक्रियापेक्षया कर्मणि द्वितीया । अत्र दर्शनक्रियानुपा-
शानात् 'आख्यातं साव्ययकारकविशेषणं वाक्यम्' इति वाक्यलक्षणभावेन वाक्य-
त्वस्यैवाभावादशरीरं नाम दोष इत्याशयेनाह—अत्रेति ॥ क्रियापदरहित्वेना-
न्वयाभावाच्चानन्वय इत्यस्यैव नामान्तरं मतान्तरेणेत्याह—एतदेवेति ॥
अरीतिकमिति ॥ विरुद्धरीतिकमित्यर्थः । अखर्वेति ॥ अत्र वर्णपाठ्यसीर्ष-
समासादिनिबन्धनाया गौडरीतेः करुणानुचिताया निबन्धनादरीतिकं नाम दोष
इत्याशयेनाह—अत्रेति । विसर्गलुप्तमिति ॥ लुप्तविसर्गमित्यर्थः । ओत्वं-

यथा—

व्यर्थो मनोरथो यातो जातो वासो ध्रुवो मरौ ।

म्लाना दीना हता जीर्णा वनान्तेष्वीदृशा वयम् ॥

अथास्थानसमासम् ।

अपदस्थसमासं तत् समासो यत्र नोचितः ।

यथा—

कुतो वैमुख्यमस्यासु ब्रह्मणः परुषात्मनः ।

इत्युद्वेगतरङ्गम्यद्भुतकुटीकुटिलाननाः ॥

अत्र वेधसे क्रुध्यतां नृपाणामुक्तौ न समासः । किं तु कविकवने
समास इत्यपदस्थसमासः । अथ वाच्यवर्जितम् ।

नोक्तं स्याद्यत्र वक्तव्यं तदाहुर्वाच्यवर्जितम् ।

यथा—

दुर्दशां प्रतिपन्नानामस्माकं जीवितं मतम् ॥

अत्र दुर्दशां प्रतिपन्नानामपीत्यपिशब्दो वक्तव्यो नोक्तः ।

अथ समाप्तपुनरात्तकं पतत्प्रकर्षं च ।

समाप्त्य पुनरादाने समाप्तपुनरात्तकम् ।

पतत्प्रकर्षं तत्प्राहुः प्रकर्षो यत्र विश्लथः ॥

द्वयोरुदाहरणं यथा—

मिति ॥ म्लाना इत्यादौ परम्परया विसर्जनीयस्थानिकस्य अकारस्य 'इति सर्वेषाम्' इति लोपविधानात् लुप्तविसर्गत्वम् । व्यर्थो मनोरथ इत्यादौ यद्यपि विसर्जनीयस्य सत्त्वादिसंघिकार्यवशात् गुणे सत्योत्वमेव न लोपः । तथापि विसर्गदर्शनाल्लुप्तविसर्गव्यवहार इति द्रष्टव्यम् । यदाहुराचार्याः—'अदर्शनं लोपः' इति । अपदस्थसमासमिति ॥ अस्थानस्थसमासमित्यर्थः । कुत इति ॥ परुषात्मनः कठिनहृदयस्य । वेधसे क्रुध्यतामिति 'क्रुधदुह—' इत्यादिना संप्रदानत्वाच्चतुर्थी । समास इति ॥ क्रोधव्यञ्जक इति शेषः । किरित्वेति ॥ कवेः समासव्यञ्जकस्य क्रोधस्याभावादिति भावः । दुर्दशामिति ॥ अत्र जीवितस्य हेतत्वं विवक्षितम् । तच्च दुर्दशां प्रतिपन्नानामपीत्यपिशब्दप्रयोग एव कथ्यते, नान्यथा । अतस्तदभावाद्वाच्यवर्जिताख्योऽयं दोष इत्याह—अत्रेति । संसाप्येति ॥ समासस्य वाक्यस्य विशेषणद्वारा पुनरुपादाने समाप्तपुनरात्तकम् ।

धावन्मृगेषु संभ्राम्यत्करिषूद्यत्तरक्षुषु ।

विन्ध्यारण्येषु तिष्ठामः क्षुभ्यद्भल्लक्षपक्षिषु ॥

अत्र विन्ध्यारण्येषु तिष्ठामः इति समाप्य क्षुभ्यद्भल्लक्षपक्षिष्विति पुनरादानात् समाप्तपुनरात्तकम् । अथ भ्राम्यत्करिषूद्यत्तरक्षुषु धावन्मृगेष्विति वक्तव्ये न तथोक्तमिति पतत्प्रकर्षता ।

अथ संबन्धवर्जितम् ।

संबन्धवर्जितं तत् स्याद्यत्रेष्टेनान्वयो हतः ।

यथा—

भद्रासनानि दृषदः छत्राणि च महीरूढः ।

दुर्दशाराज्यमूर्ध्वाभिषिक्ताः पुनरहो वयम् ॥

अत्र राज्ये भद्रासनानि दृषद इत्यादिसंबन्धो नोक्तः ।

अथाधिकपदम् ।

यत्राधिकपदोक्तिः स्यात् तत्राधिकपदं मतम् ।

यथा—

विमुक्ता यल्लभैरेता वनान्ते बूर्जरक्षियः ।

सुधांशुमण्डलाकाररूपक्रमविषाण्डुराः ॥

अत्र सुधांशुपाण्डुरा इत्येतावता परिपूर्णे मण्डलाकाररूपक्रम इत्याधिकम् । अथ भग्नप्रक्रमम् ।

प्रक्रान्तनियमस्याग्रे भग्नक्रममिहोच्यते ।

यथा—

तदत्र योजयति—अत्रेति ॥ पतत्प्रकर्षमपि योजयति—अथेति ॥ तरक्षवो मृगादनाः । तदपेक्षया करिणां प्रकृष्टत्वात् पूर्वमुपादाने मृगाणां पुनरपकृष्टत्वात् पश्चादेवोचितं तथापि मृगाणामावृषुपादाने प्रकर्षभ्रंशात् पतत्प्रकर्षमिति भावः । संबन्धेति ॥ संबन्धेनेष्टयोगेन वर्जितं संबन्धवर्जितम् । एतदेव केचिदभवन्मतयोगमाहुः । भद्रासनानीति ॥ अत्र दुर्दशाराज्यशब्दः समाप्ते गुणीभूत इति न तदर्थो भद्रासनादिभिः संबन्धत इत्याह—अत्र राज्य इति ॥ विमुक्ता इति ॥ अत्राधिकमंशं विविनक्ति—अत्रेति ॥ 'व्याधैः सहोषितं विन्ध्ये हन्त वल्कलधारिभिः' इत्यत्रात्माभिरिति पदस्य न्यूनत्वान्न्यूनपदं नाम

गुहा गुहाणि श्रवरा वान्धवा विन्ध्यभूः पुरीः ।

सरितो दीर्घिकाः कष्टमाक्रीडाः काननानि नः ॥

अत्र बहुवचनतया प्रथमं प्रक्रम्य विन्ध्यभूः पुरीत्येकवचनोक्तेः
क्रमभ्रष्टम् ।

अथार्थदोषाः ।

अपार्थं व्यर्थमेकार्थं ससंशयमपक्रमम् ।

भिन्नं चैवातिमात्रं च परुषं विरसं तथा ॥

हीनाधिकोपमे स्वातामसदृक्षोपमं तथा ।

अप्रसिद्धोपमं हेतुशून्यं च निरलंकृति ॥

अश्लीलं च विरुद्धं च तथा सहचरच्युतम् ।

एवमष्टादश प्रोक्ता दोषा अर्थसमाश्रयाः ॥

एषां स्वरूपमुदाहरणं च ।

समुदायार्थशून्यं यदपार्थं तत् प्रकीर्त्यते ।

यथा—कुतः शुष्यदपा नद्यः का वार्ता चोलमण्डले ।

फणाः सहस्रं शेषस्य भारः कति कुलाचलाः ॥

अत्र न कश्चिद्वाक्यार्थः प्रतीयते । अथ व्यर्थम् ।

यत् प्रयोजनशून्यं स्यात्तद् व्यर्थं परिकीर्त्यते ।

यथा—निर्मलं कुलमुद्वेलं शौर्यं वः प्रथितं यशः ।

किमित्यन्व्रपतेः पादपीठं पाण्डुर्यैर्न सेव्यते ॥

अत्र निर्मलं कुलमित्यादिप्रशंसा सेवा कर्तव्येत्युपदेशे नोपयुज्यते ।
अर्थकार्यम् ।

उक्ताभिन्नार्थकं यत् स्वादेकार्थं तन्निगद्यते ।

शेषो द्रष्टव्यः । बहुवचनप्रक्रमभ्रष्टमुदाहरति—गुहा इति ॥ अथार्थदोषाणा-
मुद्देशपूर्वकं लक्षणोदाहरणे दर्शयति—अथेत्यादिना ॥ समुदायार्थशून्यं वाक्या-
र्थशून्यम् । कुत इति ॥ शुष्यदपाः शुष्यजलाः । 'ककूपः'—इत्यादिना समा-
सान्तोऽप्रत्ययः । अत्र दशदाडिमादिवाक्यवदर्थशून्यत्वादपार्थक्यम् । निर्मल-
मिति ॥ अत्र राजसेनाविभावैश्वर्यादिलोभवत् कुलादिप्रशंसाया निष्प्रयोजनत्वाद-
र्थमेतद्विलाह—अत्रेति ॥ उक्ताभिन्नार्थकमिति ॥ पुनरुक्त्यर्थः । करि-

यथा—

विशीर्णं शतधा चेतो मूर्च्छितान् वीक्ष्य बालकान् ।

शिशून् निश्चेदनान् दृष्ट्वा खण्डितं शतशो मनः ॥

अत्र पूर्वोत्तरार्थयोरभिन्नार्थत्वम् । अथ ससंशयम् ।

वाक्यार्थसंशयो यत्र तत् ससंशयमिष्यते ।

यथा—

करिकुम्भौ स्तनावय जयतां क्षामतां गतौ ।

लता वपुःश्रियः स्त्रीणां हसन्तु म्लानतां गताः ॥

अत्र करिकुम्भयोः स्तनयोश्च लतानां वपुःश्रियां च कर्तृकर्मत्व-
संशयः । अथापक्रमम् ।

यत्र पूर्वापरीभावविहातिस्तदपक्रमम् ।

यथा—

हन्त व्यादाय वक्त्राणि निद्रान्यन्तर्वर्णं स्त्रियः ।

तृणैस्तत्पतितैरस्मान् शिक्षयन्त्यस्तथाक्रमम् ॥

अत्र निद्रोत्तरकालीनमुखव्यादानस्य पूर्वकालत्वमुक्तमित्यपक-
मत्वम् । अथ भिन्नम् ।

संबन्धवर्जितं यत् स्वात् तद्विशं परिकीर्त्यते ।

यथा—

नूनं फालेषु लाटानां न घात्रा लिखिता लिपिः ।

यदस्माकं कुटुम्बानि विषीदन्ति मरुस्थले ॥

कुम्भाविति ॥ अनर्घराघवे 'विजयेतां रामलक्ष्मणौ कुम्भकर्णमेघनादौ' इत्यत्र
वैरिवाक्ये कर्तृकर्मत्वदेहेऽपि न दोषः । नायकाभ्युपगच्छकतया तत्रैव कविर्गण्य-
विधान्तेः । हन्तेति विषादे । व्यादाय विध्वंस्य । वनेष्वन्तर्वर्णम् । विभक्त्यर्थेऽव्ययी-
भावः । 'प्रतिरन्तर—' इत्यादिना णत्वम् । तत्पतितैर्वक्त्रपतितैः । शिक्ष-
यन्त्यस्तथाक्रममिति ॥ तृणं प्रसित्वा भवन्तोऽपि जीवन्निवस्यमानानुपदि-
शन्त्य इवेत्यर्थः । अत्र निद्रावक्त्रव्यादानयोर्लक्षे प्रसिद्धं पौर्वापर्यं विहितमिति दश-
पक्रममित्याह—अत्रेति । पूर्वकालत्वमुक्तमिति ॥ 'समानकर्तृकयोः पूर्वकाक्रे'
इति विहितेन क्त्वाप्रत्ययेनेति शेषः । ननु वक्त्रं व्यादाय खपितीत्यत्र व्यादानस्य
पूर्वकालत्वाभावात् क्त्वाप्रत्ययानुपपत्तिरिति चोदयित्वा अनन्तरभावस्वप्राप्ते-

अत्र मरुत्स्यलनिवासविषादस्य फालस्वल्गगतलिप्यभावस्य च न
संबन्धः । अथातिमात्रम् ।

यत् सर्वलोकातीतं तदतिमात्रं प्रकीर्त्यते ।

यथा—

मा भूदेकार्णवं विश्वमिति संकोचिताश्रुभिः ।

अरण्ये लाटनारीभिरसंख्या निम्नगाः कृताः ॥

अत्राश्रुभिर्जगदेकार्णवमित्युक्तिः । अथ परुषम् ।

अतिशूरार्थसहितं परुषं परिकीर्त्यते ।

यथा—

दावानलेन्धनं सद्यः क्रियन्तामर्भका इमे ।

अत्र फलानि याचमानान् शिशून्नुद्दिश्यातिपरुषोक्तिः ।

अथ विरसम् ।

अप्रस्तुतरसं यत् तद्विरसं परिकीर्त्यते ।

यथा—

चन्द्राननाः कटाक्षैर्नः पश्यतामृतवर्षिभिः ॥

शोचित्वालमिति क्लिष्टाः किरातैश्चोलसुभ्रवः ।

अत्र पुरुषवियोगखिन्नानां स्त्रीणां वनचरैः संभोगप्रार्थनं विरसम् ।

क्षया पूर्वकालत्वसंभवात् नानुपपत्तिरिति परिहृतं महाभाष्ये । तथैव व्याख्यातं
कैयटेन—‘यद्यपि स्वप्रक्षणानां व्यादानात् पूर्वकालता तथापि तथादानानन्तर-
माविस्वप्रक्रियापेक्षं व्यादानस्य पूर्वकालत्वमस्ति’ इति । अतः कथमत्र पौर्वापर्य-
विहतिरिति चेत् सत्यम् । व्यादानात् पूर्वकालीनस्वप्रक्रियापेक्षया पौर्वापर्यविधा-
तादस्येवापक्रमदोषोऽत्रेति हृदयम् । मिश्रलक्षणं संबन्धवर्जनं दर्शयति—अत्र
मदस्थलेति ॥ प्रतीयमानस्तु हेतुहेतुमद्भावो न वास्तव इति भावः । मा भू-
दिति ॥ एकार्णवमियाऽश्रुसंकोचेऽपि असंख्या नद्यः प्रवृत्ता इत्यतिमात्सलौकि-
कार्थप्रतिपादनादश्रुकिरेवायं दोषो नातिशयोक्तिरलंकार इति भावः । परुषमुदा-
हरति—दावानलेति ॥ इमे फलानि याचमाना इत्यर्थः । चन्द्रानना इति ।
शोचित्वालं न शोचितव्यमित्यर्थः । ‘अलंकारोः—’ इत्यादिना क्त्वाप्रत्ययः ।
इत्युक्त्वा क्लिष्टाः क्लेशिताः । क्लिष्टातेः ‘ऊदितो वा’ इति इटो विकल्पात्
‘वस्य विमया’ इति विशेषः । क्लिर्यतेः ‘क्लिशः क्तवानिष्टयोः’ इति विकल्पात्
इत्यर्थः । संभोगप्रार्थनं विरसमिति ॥ अनौपत्यप्रवृत्तत्वाविति भावः ।

अथ हीनोपमम् ।

हीनं यत्रोपमानं स्यात् तद्धि हीनोपमं मतम् ।

यथा—

शुनकैरिव सारङ्गा भवद्भिर्निहता द्विषः ।

क गतं पौरुषं दहः काननैकनिवासिनाम् ॥

अत्र शुनकैरिव भवद्भिरिति हीनोपमम् । अथाधिकोपमम् ।

यत्रोपमानमधिकं तद् भवेदधिकोपमम् ।

यथा—

अमी पारेसरस्तीरं वका निश्चलमूर्तयः ।

महर्षय इवास्माभिरथ सोपद्रवाः कृताः ॥

अत्र वका महर्षय इवेत्यधिकोपमम् । अथासदृशोपमम् ।

यदतुल्योपमानं तद् भवेदसदृशोपमम् ।

यथा—

एष विन्ध्याचलः सान्द्रकुञ्जोच्चलितनिर्झरः ।

फालेक्षणस्फुरद्बहिर्निखाटोप इवेश्वरः ॥

अत्र कुञ्जोच्चलितनिर्झरस्य विन्ध्याचलस्य फालेक्षणस्फुरद्बहिरीश-
रस्य च मिथो न सादृश्यम् । अथाप्रसिद्धोपमम् ।

तदुक्तं ध्वन्याचार्यैः—‘अनौचित्यादते नान्यदसम्भस्य कारणम्’ इति ।
हीनमिति ॥ जात्या प्रमाणेन वेति शेषः । एवमधिकमित्यत्रापि दृष्टव्यम् ।
अत एव पूर्वोक्ताभ्यां न्यूनाधिकोपमाभ्यामनयोर्भेदः । जातिहीनमुदाहरति—
शुनकैरिति ॥ प्रमाणहीनोदाहरणं तु स्फुलिङ्ग इव भातुमानित्यादौ दृष्टव्यम् ।
जात्यधिकमुदाहरति—अमी इति ॥ पारे सरस्तीरस्य पारेसरस्तीरम् । ‘पारे
मध्ये षष्ठ्या वा’ इत्यव्ययीभावः । प्रमाणाधिकोदाहरणं तु पातालमिव नामिस्ते
इत्यादौ दृष्टव्यम् । अत्र सर्वत्र साधर्म्येण चमत्काराय विवक्षितार्थस्य शुनका-
दिभिः प्रतिपत्तिपरिक्षोभणेन कदर्थीकरणादनौचित्येन दोषत्वमिति भावः । अत
एवंक्तं काव्यप्रकाशे—‘उपमानस्य जातिप्रमाणकृतं न्यूनत्वमधिकता वा ताद-
श्यमुचितार्थत्वं दोषः’ इति । यदिति ॥ न ह्यत्र विन्ध्यविरुपाक्षयोस्तदर्थयोश्च
वर्द्धनिर्झरयोः सादृश्यप्रसिद्धिरस्ति । न च धर्मिणोर्धर्मद्वारा सादृश्यं धर्मयोश्च
वर्द्धिर्द्वारेति वाच्यम् । इतरेतराश्रयत्वप्रसङ्गात् । यथाह—‘बध्नामि काव्यशक्तिर्न
विनतार्थरदिमम्’ इत्यत्र वामनः—‘तदेवमिदरेतराश्रयदोषो दुस्ततरः’

अप्रसिद्धोपमानं यदप्रसिद्धोपमं मतम् ।

यथा—

बाष्पान्बुद्धिभनेत्राणि मुखान्यङ्गं सृगीदृशाम् ।

दिग्दूषितपत्राणि कुसुदानीष निर्मुदाम् ॥

अत्र मुखानां कुसुदान्युपमानतया कविलोके न प्रसिद्धानि ।

अथ हेतुशून्यम् ।

हेतोर्विनार्थकथनं हेतुशून्यं प्रचक्षते ।

यथा—

मुधानुधावनं जातं मार्गेऽस्मिन् मौक्तिकाङ्किते ।

अन्वेष्टुमन्यतो यामि पद्वीयं न सुभ्रुवः ॥

अत्र सुभ्रुवः पद्वीयं न भवतीति हेतुर्नोक्तः । अथ निरलंकृतिः ।

अलंकारेण रहितं निरलंकारमुच्यते ।

यथा—

आघ्राय सुरभेर्योनिमुन्मुखैर्दीर्घमेहनैः ।

महोक्षैर्लम्बमानाण्डैर्विष्वग्व्याकुलितं घनम् ॥

अत्र न कश्चिदलंकारः । श्लाघ्यविशेषणाभावात् न स्वभावोक्तिः ।

अथाश्लीलम् ।

अश्लीलार्थस्य कथनमश्लीलं परिकीर्त्यते ।

इति । तदेतत् सर्वं मनसि निधाय—अत्र कुञ्ज इति । हेतोर्विनेति ॥ हेतुना विनेत्यर्थः । 'पृथग्विना' इत्यादिना पथमी । मौक्तिकाङ्कित इति ॥ कम्पीरवाकृष्टकरिकुम्भादिगलितमौक्तिकाङ्कित इत्यर्थः । मुधानुधावनमिति ॥ प्रियालंकारमौक्तिकाङ्कित इति भ्रान्त्येति भावः । पद्वीयं न भवतीति ॥ अत्रेति शेषः । हेतुर्नोक्त इति ॥ 'अभ्युद्यता पुरस्तादवगाढा जघनगौरवात् पश्चात्' इत्याद्युक्तलक्षणपदपङ्क्त्यभावादिरूपे हेतुर्नोक्त इत्यर्थः । आघ्रायेति ॥ महोक्षैः पुत्रवैः । 'अचतुर' इत्यादिना निपातनात् साधुः । विच्छिन्नविशेषाभावादिति भावः । वर्ण्यमानवस्तुस्वभावस्तु ग्राम्यधर्मतया सहृदयश्लाघानघिरोद्वाज स्वभावोक्तिवीजम् । तदुक्तं चम्पवर्तिना—'स्वभावोक्तिर्बुधोद्यवस्तुस्वाम्यावर्णनम्' इति । तदेतदाह—श्लाघ्यविशेषणाभावात् स्वभावोक्तिरिति । अश्लीलार्थस्येति ॥ अश्लीलार्थस्यामङ्गलमुत्पादनीयाद्युद्दिजनक-

अस्यापि पूर्वमेवोदाहरणम् । अथ विरुद्धम् ।

विरुद्धं देशकालादिविरुद्धं बहुधोच्यते ।

यथा—

दिश्युत्तरस्यां नेदीयानुद्वेलो लवणार्णवः ।

मरुदेशेऽपि मक्का नः पिपासां शामयिष्यति ॥

अत्र दिश्युत्तरस्यां लवणार्णव इति दिम्बिरोधः । मरौ गङ्गेति देशविरोधः ।

अरण्यमहिषोदग्रविषाणोदरजन्मनाम् ।

महत्त्वर्धेऽपि मुक्तानां स्त्रियो मुक्ताविभूषणाः ॥

अत्र महिषविषाणेभ्यो मुक्तानां जन्मेति लोकविरोधः । एवं विरुद्धान्तरमप्युदाहार्यम् । अथ सहचरभ्रष्टम् ।

मतं सहचरभ्रष्टमतुल्यानां निबन्धने ।

यथा—

शान्त्या श्रुतं द्विया नारी मन्मथेन रतोत्सवः ।

श्रुतेन धिषणा वन्यवृत्त्या जीयन्ति शालवाः ॥

स्थूल्यर्थः । तत्र श्रीकृष्णजीनकस्य अश्लीलस्य पूर्वमेवोदाहरणमित्याह—अस्या-
पीति ॥ अत्र पर्यायैरप्यस्यार्थस्य सुवचत्वात् पदविनिमयासहिष्णोः पददोषा-
दश्लीलादमुष्य मेदः । इतरमेदद्वयस्योदाहरणं स्वबमूहनीयम् । विरुद्धमिति ॥
देशकालादीत्यादिशब्देन विद्यास्वभावादयो गृह्यन्ते । नेदीयानन्तिकतमः ।
अन्यथोत्तरदेशेऽपि लक्ष्ययोजनव्यवहिते लज्जोदस्य संमवेन विरोधाभावादिति
भावः । शामयिष्यतीति ॥ तुरादिणिष्युपघातृद्धः । शामयिष्यतीति पाठे
चन्द्रमते मितं ह्रस्वः । मरुदेश इति देशविरोधः । अरण्येति ॥ अर्धे मूल्ये
महत्त्वपि मुक्तमयानि विभूषणानि यासां ता मुक्ताविभूषणाः । मुक्ताविभूषणा
इति पाठान्तरम् । अत्र 'करीक्षुजीमूतवराहशङ्खमत्स्याहिशुत्तयुद्धवनेषुजानि ।
मुक्ताफलानि प्रथितानि लोके तेषां ॥ शुत्तयुद्धवमेव भूरि ॥' इति वचनात्
यजामीनामेव मुक्ताकरत्वं प्रसिद्धं, नान्येषाम् । तस्मान्महिषविषाणानां मुक्ताकर-
त्वं लोकविरुद्धमित्याह—अत्रेति ॥ विरुद्धान्तरं विद्याविरुद्धादिकम् । यथा—
'सदा स्नात्वा निशीथिन्यां सकलं वासरं बुधः । नानाविधानि शास्त्राणि व्याचष्टे
च शृणोति च ॥' अत्र रात्रौ ज्ञानं धर्मशास्त्रविरुद्धम् । एवमन्यदप्युदाहार्यम् ।
शान्त्येति ॥ श्रुतधिषणाभ्यां शान्तिश्रुतार्लंकृतत्वेन सर्वेषामत्यन्तोपादेयतया

अत्र श्रुतधिषणाभ्यां नारीरतोत्सवयोरपकृष्टत्वात् सहचरभ्रष्टम् ।
एवं दोषान्तराणि यथासंभवमूह्यानि । रसभावादीनां स्वशब्दवाच्यता
दुष्टैव ॥

इति श्रीविद्यानाथकृतौ प्रतापरुद्रयशोभूषणेऽलंकारशास्त्रे
दोषप्रकरणं समाप्तम् ।

सर्वोत्कृष्टाभ्यामित्यर्थः । नारीरतोत्सवयोर्लज्जाभन्मयसमवेतयोः कतिपयोपादेयत-
यापकृष्टत्वादित्यर्थः । वन्यशृत्वा जीवन्ति शात्रवा इत्येतत्सु सर्वापकृष्टत्वात्
सर्वेभ्यः सहचरेभ्यो भ्रष्टमिति द्रष्टव्यम् । रसेति ॥ भावाः संचारिभावाः ।
कादिग्रहणात् स्थायिभावा गृह्यन्ते । तेषां स्वशब्दवाच्यता रसशृङ्गारादितामा-
न्यशब्दान्विधेयता । दुष्टैवेति ॥ रसप्रतीतेर्विभावादिप्रयोगान्बयव्यतिरेकानु-
विधानादस्मादिशब्दप्रयोगेऽपि तदप्रतीतेश्च नित्यव्यङ्ग्यस्य रसादेर्वाच्यत्वं दुष्टमे-
वेति भावः । तदुक्तं काव्यप्रकाशे रसदोषप्रकरणे—‘व्यभिचारिरसस्थाविभा-
वानां शब्दवाच्यता’ इति । अत्रावाग्यानसगोचरस्यापि ब्रह्मानन्दस्योपाधिब-
शात् यथा तदादिपदवाच्यत्वं न दोषः । एवं ब्रह्मानन्दसमग्रद्व्यचारिणो रसस्यापि
विभावाद्यनुसंधानानन्तरमाविनश्वर्यमाणस्य वाच्यत्वानुपपत्तावपि सहकारिवै-
कल्येऽपि परोक्षतया प्रतीयमानस्य रसस्य शृङ्गारादिशब्दवाच्यत्वे न कोऽपि
दोष इति द्रष्टव्यम् ॥

इति पदभाष्यप्रमाणपारावारपारीणश्रीमहोपाध्यायकोलचलमल्लिनाथ-

सूरिसुनुना विश्वजनीनविद्यस्य विद्वन्मणेः पेह्यार्यस्यानुजेन

कुमारखामिसोमपीथिना निरचिते प्रतापरुद्रीयव्याख्याने

रत्नापणाख्येन दोषनिरूपणं नाम

पञ्चमं प्रकरणम् ।

॥ अथ गुणप्रकरणम् ॥

अथ गुणा निरूप्यन्ते ।

श्लेषः प्रसादः समता माधुर्यं सुकुमारता ।
अर्थव्यक्तिरुदारत्वं तथा कान्तिरुदात्तता ॥
ओजः सुशब्दता प्रेयानौर्जित्यमथ विस्तरः ।
समाधिः सौक्ष्म्यगाम्भीर्ये संक्षेपो भाविकं तथा ॥
संमितत्वं तथा प्रौढी रीतिरुक्तिर्गतिस्तथा ।
चतुर्विंशतिरेते स्युर्गुणाः काव्यप्रकाशकाः ॥

एषां मध्ये केषांचिद् दोषपरिहारकत्वेन गुणत्वम् । केषांचित् स्वत एवोत्कर्षहेतुत्वाद् गुणत्वम् । तत्र ये स्वत एव चारुत्वातिशय-हेतवस्ते परमुत्कृष्टाः । दुष्टत्वपरिहारेहेतूनां गुणत्वं न सर्वसंमतम् । ये तु दोषाभावतया गुणत्वमिच्छन्ति तेषामेव सौकुमार्यदयो गुण-त्वेन संमताः । श्रुतिकटुरूपदोषनिराकरणाय सौकुमार्यं संमतम् । ग्राम्यदोषनिराकरणाय कान्तिः स्वीकृता । अपुष्टार्थनिराकरणायार्थ-व्यक्तिर्मता । न्यूनाधिकपदनिराकरणाय संमितत्वं मतम् । अनुचि-तार्थनिगकरणार्थमुदात्तता स्वीकृता । विसंधिनिराकरणाय और्जित्यं मतम् । पतत्प्रकर्षनिराकरणाय रीतिरिष्टा । क्लिष्टपरिहाराय प्रसादो मतः । अश्लीलपरिहारार्थमुक्तिः स्वीकृता । च्युतसंस्कारपरिहारार्थं सौशब्दमिष्टम् । प्रक्रमभङ्गनिराकरणाय समता मता । परुषदोष-निवृत्त्यर्थं प्रेयान् मतः । एवं यथासंभवं केषांचिदोषपरिहारकत्वेन गुणत्वम् । एषां गुणानां स्वरूपमुदाहरणं च ।

इत्थं यथासंभवं दोषान् निरूप्य तत्प्रतिभटभूतगुणनिरूपणं प्रतीज्या-नीते—अयेति ॥ तत्र गुणास्त्रय इति भासद्वादयः । दशेति वामनादयः । चतुर्विंशतिरिति भोजराजः । तत्र भोजराजमतेनोद्दिष्टमाह—श्लेष इत्यादि ॥ एषां मध्ये केषांचिदोषपरिहारकत्वेन गुणत्वमिति ॥ तथापि केषां-चित्मते काव्योत्कर्षहेतुत्वादिति भावः । को दोषः केन गुणेन परिह्रियते इत्याकाङ्क्षायामाह—श्रुतिकटुरूपेत्यादिना । एषां गुणानामिति ॥ संवत्-नाश्रयत्वे सति चास्ताहेतवो गुणः इति वक्ष्यमाणसामान्यलक्षणानामिति भावः ।

मिथः संक्षिप्तपदता श्लेष इत्यभिधीयते ।

बहूनां पदानामेकपदवदवभासमानत्वं श्लिष्टत्वम् । यथा—

श्रीमत्काकतिवीररुद्रमखिलक्षमापालमौलिस्फुर-

न्माणिक्यद्युतिराक्षिताक्षिमखिलप्रख्यातशौर्योदयम् ।

विश्वप्राणविनिद्रमक्षयगुणज्योत्स्नावितानावृत-

व्योमागारमनल्पवैभवमसुं स्तोतुं वयं नेदमहे ॥

अत्र पाठसमये पदानामेकवदवभासमानत्वात् श्लेषः ।

अथ प्रसादः ।

प्रसिद्धार्थपदत्वं यत् स प्रसादो निगद्यते ।

यथा—

प्रतापरुद्रदेवोऽयं भाति लक्ष्मीपतिः स्वयम् ।

येनास्य लोचने फुल्लपुण्डरीकमनोहरे ॥

अत्र श्रुतित्यर्थसमर्पकपदत्वात् प्रसादः । अथ समता ।

अवैषम्येण भणनं समता सा निगद्यते ।

यथा—

वदान्यतरुमञ्जरीसुरभयः श्रवःपारणं

गुणा विदधते सतां जगति वीररुद्रप्रभोः ।

सुधामधुरिमाधरीकरणचातुरीचुञ्चवो

वियच्चरतरङ्गिणीविहरदूर्म्मिमर्मस्पृशः ॥

अत्र पादचतुष्टयेऽपि तुल्यवद्भणनात् समत्वम् । अथ माधुर्यम् ।

मिथ इति ॥ संक्षिप्तानि मसृणानि पदानि यस्य तस्य भावस्तथा । निष्कर्षमाह—

बहूनामिति ॥ तदुक्तं वामनेन—‘यत्रैकपदवत् भान्ति पदानि सुबहून्त्यपि ।

अनालक्षितमन्वीनि स श्लेषः परमो गुणः ॥’ इति । उदाहरति—श्रीमदिति ॥

अक्षयगुणज्योत्स्नेति लौकिकचन्द्रिकान्यतिरेकः । वितानमुल्लेखः । प्रसाद-

मुदाहरति—प्रतापेति । श्रुतित्यर्थसमर्पकपदत्वादिति ॥ व्यवहितार्थ-

प्रत्यायकश्लिष्टविपर्ययोक्तिः । वदान्येति ॥ वदान्यतरवः कल्पवृक्षाः, तन्मज्ज्यं इव

सुरभयो मनोहराः । श्रवःपारणं श्रोत्रसंतर्पणम् । सुधामधुरिमाधरीकरणचातुरीचुञ्चवः

अमृतमाधुर्यमक्षरणातुर्यविप्ताः । वियच्चरतरङ्गिणीविहरदूर्म्मिमर्मस्पृशः मन्दकि-

नौकल्लोलकल्पा इत्यर्थः । पादचतुष्टयेऽपि तुल्यवद्भणनादिति ॥ अनेन प्र-

या पृथक्पदता वाक्ये तन्माधुर्यं प्रकीर्त्यते ।

यथा—

यशःश्रियः काकतिभूपतेर्दिशां नितम्बविम्बेषु दुकूलरीतयः ।

उरोजयोर्मौक्तिकहारविभ्रमाः शिरस्सु जातीकुसुमसङ्गुञ्जवलाः ॥

अत्र वाक्ये पाठसमयेऽपि पृथक्पदत्वप्रतीतेर्माधुर्यम् ।

अथ सुकुमारत्वम् ।

सुकुमाराक्षरप्रायं सौकुमार्यं तदुच्यते ।

सुकुमारत्वं नाम सानुस्वारकोमलवर्णत्वम् । यथा—

अमन्दानन्दनिष्यन्दसुन्दरीवदनेन्दुभिः ।

नगरे काकतीन्द्रस्य दिवाप्याभाति चन्द्रिका ॥

अथार्थव्यक्तिः ।

यत्तु संपूर्णवाक्यत्वमर्थव्यक्तिं वदन्ति ताम् ।

यथा—

भाग्यं मध्यमलोकनिम्नमधुना येनास्य संरक्षिता

जातः खेलति वीररुद्रनृपतिर्निःसीमशौर्योदयः ।

यद्वा त्रीण्यपि विष्टपानि दधते धन्यत्वमंशो हरे-

र्यत् साक्षादवतीर्य काकतिकुले सैरं समुज्जृम्भते ॥

अत्रार्थप्रतिपादने वाक्यस्य निराकाङ्क्षतया परिपूर्णत्वादर्थव्यक्तिः ।

अथ कान्तिः ।

क्रमभङ्गः परिहृतः । यशःश्रिय इति ॥ दिशामित्यनेन स्त्रीप्रतीतिस्त्वासासामधोमध्यो-
र्ध्वदिशे नितम्बस्त्रनशिरोऽध्यक्षसाशो युज्यते । उरोजयोरिति ॥ 'स्तनापीनां
द्वित्वाविष्टा जातिः प्रायेण' इति वामनवचनात् द्विवचनोपपत्तिः । अत्र
माधुर्यं पृथक्पदत्वं वीर्यसमासाभाव इति वामनः । सुकुमारेति ॥ सौकुमार्य-
मपदत्वमित्यर्थः । अर्थव्यक्तिरिति ॥ तद्वेतो तत्त्वोपचारः । तदुक्तम्—
'यत्रार्थव्यक्तिहेतुत्वं सोऽर्थव्यक्तिः स्पृष्टो गुणः ।' इति । भाग्यमिति ॥
मध्यमलोकनिम्ने मध्यमलोकाधीनम् । यद्वा त्रिविक्रमावतारस्य काकतिविभोः
किमनेन संकोचेनेत्याह—यद्वेति ॥ निराकाङ्क्षतया परिपूर्णत्वादित्यनेन क्रिया-
पदराहित्यात् साकाङ्क्षत्वेनापरिपूर्णानामशरीरादीनां दोषाणां प्रत्युदाहरणत्वं
दर्शितम् । न चापुष्टार्थनिराकरणार्थव्यक्तिरिति पूर्वोक्तविरोधः, परिपोषाभाव-
लक्षणयोगेन तेषामप्यपुष्टार्थत्वात् । प्रकृतानुपयुक्तार्थत्वलक्षणपुष्टार्थस्य तु निरा-

अत्युज्ज्वलत्वं बन्धस्य काव्ये कान्तिरितीष्यते ।

यथा—

जेतुः काकतिवीररुद्रनृपतेजैर्ब्रजप्रयाणोत्थिते

क्षोणीरेणुभरे नभस्यतिभृशं भूविभ्रमं बिभ्रति ।

जाता मर्त्यनदी विशङ्कटवटीदीर्घा विचद्दीर्घिका

गाढं गूढतमा च गौतमनदी पातालगङ्गायते ॥

अथौदार्यम् ।

विकटाक्षरबन्धत्वमौदार्यमिष्यते ।

यथा—

जगन्वा भूयांसि मांसान्यहमहमिकया बद्धगार्ध्यान् सर्पीत्या-

मस्यस्योच्चैस्तरास्थ्युत्कषणभवकटत्काररौद्राग्रदंष्ट्रान् ।

संविभ्राणाः क्षपाटान् द्विपगलितवसानिर्झरान्तर्नदीष्णान्

कुर्वन्त्यायोधनोव्यो भयमचनिभृतामन्ध्रसैन्येन सृष्टाः ॥

काङ्क्षत्वेन परिपूर्णस्य प्रकृतवैपरीक्षाभावाच्चास्ति प्रत्युदाहरणत्वमिति द्रष्टव्यम् । अत्युज्ज्वलत्वमिति ॥ यदभावे निरन्तनचित्रच्छायेव प्रबन्धच्छाया भवति तदौज्ज्वल्यं सैव कान्तिरित्यर्थः । तदुक्तम्—‘औज्ज्वल्यं कान्तिरित्याहुर्गुणं गुणविपक्षितः । पुराणचित्रस्थानीयं तेन बन्धं कवेर्वचः ॥’ इति । जेतुरिति ॥ काव्यप्रकरणे (५-४८) व्याख्यातम् । औदार्यं नाम विकटाक्षरबन्धत्वं, तच्च नर्तनबुद्धयुत्पादकपदविन्यासः । तदुक्तम्—‘विकटत्वं च बन्धस्य कथयन्ति ह्युदारताम् । वैचित्र्यं न प्रपश्यन्ते यया शून्याः पदक्रमाः ॥ पञ्चादिव गतिर्वाचः पुरस्तादिव वस्तुनः ॥’ इति । जगध्येति ॥ अन्योन्यं प्रति श्रेष्ठोऽहमिलमिमानोऽहमहमिका । अहमिति विभक्तिप्रतिरूपकमव्ययं निपातितम् । तस्य वीप्सायां द्विरुक्तिः । संज्ञायां कन्प्रत्ययः । पृषोदरादिरिति सुभूतिचन्द्रः । गर्ध एव गार्ध्यम् । चातुर्वर्णादित्वादौपम्यादिवत् स्वार्थे घञ्प्रत्ययः । तद्वद् यैस्तान् बद्धगार्ध्यान् । समाना पीतिः सपीतिः सहपानम् । ‘सपीतिः स्त्री तुल्यपानम्’ इत्यमरः । ‘समानस्यच्छन्दसि’ इत्यादिना समानशब्दस्य समावः । छान्दसत्वेऽपि बाणादिप्रयोगमहिम्ना लोकेऽपि न विरोध इत्याह दशटीकासर्वस्वकारः । ‘समानस्यच्छन्दसि’ इत्यत्र समानस्येति योगविभागसामर्थ्यात् भाषायामपि सप्तधाविप्रयोगसिद्धिरित्याह वृत्तिकारः । पदमञ्जरीकारस्तु ‘योगविभागाङ्गीकारे तस्य निवृत्त्यात् समानजातीयशब्दप्रयोगो न स्यात् । अस्ति च प्रयोगः । तस्मात् सप्तधादिशब्देषु सहशब्दस्य सहशब्दस्य पञ्चासिभिरस्त्वपदनिग्रहे बहु-

अथोदात्तता ।

श्लाघ्यैर्विशेषणैर्योगो यस्तु सा स्यादुदात्तता ।

यथा—

बृंहमाणगजाकीर्णा हेषमाणहयकुला ।

संक्रोढस्थन्दना क्ष्वेडभटा रुद्रविभोश्चमूः ॥

अथौजः ।

ओजः समासभूयस्त्वम् ।

यथा—

उद्दामद्विरदौधदानलहरीसौरभ्यलोभभ्रमद्-

भृङ्गश्रेणिनिवद्धङ्गकृतिकलावाचालितप्राङ्गणाः ।

निःसीमप्रथमानभूमविभवारम्भप्रियंभायुका

मोदन्ते भुवि वीररुद्रनृपतेर्विद्वद्बृहश्रेणयः ॥

अथ सुशब्दता ।

सुपां तिङ्गां च व्युत्पत्तिः सौशब्धं परिकीर्त्यते ।

यथा—

आशामण्डलकूलमुद्वहकथैरभ्रकुर्वैर्भवै

रक्षन् सुप्रजसः प्रजास्त्रिभुवनक्षेमकुरप्रक्रियः ।

जीहो सहशब्दस्य 'बोपसर्जनस्य' इति सम्भावः । भाष्यवार्तिकयोश्च योगवि-
भागो नोपन्यस्तः' इत्युच्यते । यदत्र युक्तं तद् प्राङ्गम् । अस्थ्युत्कषणमस्थि-
संघर्षः । कटत्कारोऽलुकरणशब्दः । क्षपास्वरन्तीति क्षपाटाः नक्तचराः भूतमे-
तालादयः । नद्यां ज्ञान्तीति नदीणां कुशलाः । 'सुपि' इति योगविभागात्
कप्रत्ययः । 'निनदीभ्यां क्रातेः कौशले' इति षत्वम् । श्लाघ्यैरिति ॥ श्ला-
घ्यैरुचितैः बृंहणादीनां गजादीनामेवोचितत्वादिति भावः । वैपरीत्येऽनौचित्यमनेन
परिहृतमित्यनुसंधेयम् । बृंहमाणेति ॥ चानशन्तोऽयं न चानजन्तः, बृंहः पर-
स्मैपदित्वात् । क्ष्वेडभटेति पचाद्यजन्तपाठः, न क्ष्वेडभृदेति शश्रन्तपाठः, तस्या-
त्मनेपदित्वादित्यादि प्रपञ्चेन व्याख्यातं नाटकप्रकरणे द्वितीयेऽङ्के (पृ १२०) । अनु-
चितार्थपरिहारकोऽयं गुणः । उद्दामेति ॥ वाचालानि कृतानि वाचालितानि शब्दा-
यमानानित्यर्थः । भूमविभवो महिमातिशयः । प्रिया भवन्तीति प्रियंभायुकाः ।
'कर्तारो भुवः सिष्णुचक्षुकर्तौ' इति छुक्प्रत्ययः । अत्र वीररुद्रविदुषां गजा-
न्तसक्ष्मीर्माहात्म्यं च प्रतिपाद्यते । सुपां तिङ्गां चेति ॥ सुवन्ततिङन्तलिङो-

दुष्टानां भुवि निप्रहन्तुमस्तुलैराढ्यं भविष्युर्गुणै-

भूम्ना संचरतेऽद्य काकतिकुले रुद्रावतारो हरिः ॥

अथ प्रेयः ।

प्रेयः प्रियतराख्यानं चाद्रूक्तौ यदिधीयते ।

यथा—

दाक्षिण्यं त्वयि दक्षता त्वयि दया त्वय्युन्नतत्वं त्वयि

प्रागल्भ्यं त्वयि पौरुषं त्वयि कलासंपत्त्वयि श्रीस्त्वयि ।

औदार्यं त्वयि धीरता त्वयि जगद्धौरेयता च त्वयि

श्रीमत्काकतिनाथ पालय भुवं वैरिञ्चकल्पान् शतम् ॥

अथौर्जित्यम् ।

और्जित्यं गाढबन्धत्वम् ।

यथा—

क्षोणीरक्षणदक्षिणाः शतजगत्क्षोभा दुरीक्षक्रमाः

क्षुद्रक्षत्रियपक्षसिद्धिणाविधौ प्रोत्क्षिप्तकौक्षेयकाः ।

चक्षामोद्यमनस्थ रुद्रनृपदेवोर्दण्डयोश्चण्डयो-

र्गेर्जद्वुर्जरगर्वपर्वतभिदादम्भोलयः केलयः ॥

षाणामित्यर्थः । कूलमुद्रहन्तीति कूलमुद्रहाः कथा वैस्तैर्दिगन्तप्रसिद्धैरित्यर्थः ।
 'अदि कूले रुजिवहो' इति खश्प्रत्ययः । अत्र कषन्तीत्यत्रकषाः । तैस्तुष्टैरि-
 त्यर्थः । 'सर्वकूलात्रकरीरेषु कषः' इति खश्प्रत्ययः । वैभवैरैध्वयैः । शोभना
 प्रजा यासां ताः सुप्रजसः । 'नित्यमसिन् प्रजामेधयोः' इत्यसिन्प्रत्ययः । प्रजा
 रक्षयति हेतौ शतृप्रत्ययः । रक्षणेन हेतुनेत्यर्थः । अत एव त्रिभुवनक्षेमकर-
 प्रक्रियो दिश्वजनीनव्यापार इत्यर्थः । 'क्षेमप्रियमद्रेऽण् च' इति खश्प्रत्ययः ।
 गुणैः सौर्व्यादिभिः । आढ्यो भवतीत्याढ्यं भविष्युः । 'कर्तरि भुवः' इति खिष्णु-
 च्प्रत्ययः । दुष्टानां निप्रहन्तुम् । 'जातिनिप्रहण—' इत्यादिना कर्मणि षष्ठी ।
 भूम्ना महिम्ना संचरते । 'समस्तुर्वायायुकात्' इत्यात्मनेपदम् । इत्यमत्र सौ-
 क्ष्म्यं नाम गुणः । तस्य च्युतसंस्कारपरिहारार्थत्ववचनमयुक्तम्, अनभिहित-
 गुणमावेनापदान्दाभावमात्रेण तत्परिहारसंभवान् । अत्र तु सकलसंचेतश्चेतश्च-
 मत्कारकारिविषिष्टपदप्रयोगेण चास्ताहेतुत्वसंभवादस्त्वेव स्वतन्त्रे गुणत्वमिति ।
 प्रेय इति ॥ चाद्रूक्तौ प्रियोक्तौ । दाक्षिण्यं सरलत्वम् । दक्षता क्षिप्रकारिता ।
 धौरेयता घुरन्धरत्वम् । 'धुरो यदुक्तौ' इति ढक्प्रत्ययः । निष्ठुरोक्तिरक्षणपरुष-
 प्रातिपक्ष्यं प्रेयस इत्युक्तम् । और्जित्यमिति ॥ गाढबन्धत्वमिति ॥ विसन्धि-

अथ समाधिः ।

समाधिरन्यधर्माणां यदन्यत्राधिरोपणम् ।

यथा—

पृच्छन्ती दुग्धसिन्धुं कुशलमनुसरन्त्यादराच्छङ्कराद्रिं

चादूक्त्या मानयन्ती मुहुरमरुदीं चन्द्रमग्रे हसन्ती ।

वैधात्रीं यानहंसावल्लिमनुकृपया स्वागतं व्याहरन्ती

लोकेषु त्रिष्वमीषु प्रभवति महती वीररुद्रस्य कीर्तिः ॥

अथ विस्तरः ।

समर्थनप्रपञ्चोक्तिरुक्तसार्थस्य विस्तरः ।

यथा—

लोकेषु त्रिषु काकतीश्वरगुणान् स्तोतुं मुहुर्वीक्षितुं

श्रोतुं बह्वभिनन्दितुं च फणिनामेकः क्षमो नायकः ।

यद्वक्त्राणि सहस्रमस्य कृतिनो यद् द्वे सहस्रे दृश-

स्ता एव श्रुतयः फणा दशशतान्यत्यद्भुतान्दोलने ॥

अथ संमितत्वम् ।

यावदर्थपदत्वं तु संमितत्वमुदाहृतम् ।

यथा—

काकतीयनरेन्द्रस्य कीर्तिचन्दनचर्चनम् ।

विगङ्गना धितन्वन्ति वतंसीकृततटपुष्पाः ॥

बैलक्ष्येणेति भावः । क्षोणीरक्षणेलादिस्त्रयो व्याख्यातः काव्यप्रकरणे (५-५२) शब्दचित्रे । पृच्छन्तीति ॥ अत्र कुशलप्रश्नादेवेतनधर्मस्याचेतनायां कीर्तावधिरोपणात् समाधिः । समर्थनेति ॥ विस्तर इति समर्थनप्रपञ्चस्य शब्दात्मकत्वेन 'प्रथमे वाचशब्दे' इति प्रत्ययः प्रतिषेधे 'ऋदोरप्' इत्यप् प्रत्ययः । 'तु शब्दस्य विस्तरः' इत्यमरः । लोकेष्विति ॥ अभिनन्दितुमनुमोदितुम् । स्तोत्रादिषु फणिपतिसामर्थ्यं समर्थयते—यदिति । यस्मात् कारणादित्यर्थः । अत एवेदं न काव्यलिङ्गम्, हेतुवाचकविभक्त्यादेरश्रवण एव तस्योत्थानादिति । यावदिति ॥ यावन्तोऽर्था यावदर्थमिति तद्वितान्तेन विग्रहः । तदुक्तं हरदत्तेन— 'यावदित्यव्ययं चास्ति तद्वितान्तश्च विग्रहे' । अतो नित्यसमासेऽपि तद्वितान्तेन विग्रहः ॥ इति । 'यावदवधारणे' इत्यव्ययीभावः । यावदर्थं पदानि यस्य तस्य भावस्वरूपम् । अभिवेद्यापेक्षया यत्रैकमपि पदं न न्यूनं नाप्यधिकं तत्सं-

अथ गाम्भीर्यम् ।

ध्वनिमत्ता तु गाम्भीर्यम् ।

यथा—

विषं कौक्षेयके गङ्गा कीर्तौ दिग्बसनं रिपौ ।

इन्दुमुखे च रुद्रस्य काकतीयस्य दृश्यते ॥

अत्र शङ्करस्य कण्ठे विषं मौलौ गङ्गा कटिस्थले दिग्बलं शिरसि चन्द्र इति ध्वन्यते । अथ संक्षेपः ।

संक्षिप्तार्थाभिधानं यत् तत् संक्षेपः प्रकीर्त्यते ।

यथा—

वंशोऽस्ति काकतीयानां तत्रासन् बहवो नृपाः ।

तेषां भाग्यविवर्तोऽयं वीररुद्रो नरेश्वरः ॥

अत्रातिविस्तरकथनयोग्यार्थस्य संक्षेपोक्तेः संक्षेपः ।

अथ सौक्ष्म्यम् ।

अन्तःसंज्ञलपरूपत्वं शब्दानां सौक्ष्म्यमुच्यते ।

यथा—

अध्यधःपरिसंश्लिष्टाः छाकुब्भूधातवः सदा ।

वर्तन्ते काकतीयेन्द्रे कर्तार्यन्यत्र कर्मणि ॥

अत्राधितिष्ठत्यधःकरोति परिभषतीत्यन्तःसंज्ञलपरूपत्वात् सौक्ष्म्यं

मितमित्यर्थः । काकतीयेति ॥ गतमेतत् । ध्वनिमत्त्वमुदाहरणे योजयति—
अत्र शङ्करस्येति । वंश इति ॥ भाग्यविवर्तो भाग्यपरिपाकः । अन्तरिति ॥
समीचीनो जल्पः संज्ञलः विवक्षितार्थः सोऽन्तःकृतो गर्भितो यत्र तद्रूपत्वमन्तः-
संज्ञलपरूपत्वं सौक्ष्म्यमित्यर्थः । अध्यधःपरिशब्दैः संश्लिष्टाः संबद्धाः प्राक्-
प्रयुक्ताभ्यादिशब्दा इत्यर्थः । छा गतिनिवृत्तौ । कुब्ज् करणे । भू सत्ता-
यामित्येते धातवो 'भूनादयो धातवः' इत्युक्तलक्षणतः शब्दविशेषाः छाकुब्-
भूधातवः काकतीयेन्द्रे सदा कर्तारि वर्तन्ते । कर्तृवाचिन एव तिङादि-
प्रत्ययान् दधतीत्यर्थः । अन्यत्र कर्मणि कर्मवाचिनो यगादिप्रत्ययान्
दधतीत्यर्थः । एतच्च ॥ केवलं प्रकृतिः प्रयोक्तव्येति नियमेन केवलधातोः
प्रयोगाभावात् 'लः कर्मणि च भावे चाकर्मकेभ्यः' इति प्रत्ययानामेव
कर्तृकर्मभिर्मर्शनदर्शनाच्चेति द्रष्टव्यम् । फलितमाह—अत्राधितिष्ठतीत्यादि ॥

भवति । अयं प्रौढिः ।

प्रौढिरुक्तेः परीपाक इति कान्यविदो विदुः ।

यथा—

वीप्सा पद्मभवस्य चन्द्रमुकुटस्यावृत्तिराग्नेदितं
दैत्यारेः प्रतिबिम्बनं सुरगिरेरिन्दोः समुत्तेजनम् ।
कर्णादेः पुनरुद्भवः सुरतरोः सर्वस्वमाविष्कृत्या
स्वर्धेनोरिति तर्कयन्ति कवयः श्रीवीररुद्रप्रभुम् ॥

अथोक्तिः ।

विदग्धभणितिर्या स्यादुक्तिं तां कवयो विदुः ।

यथा—

*दिष्टा कमलासत्ती रण्णो तुह सुह अ चित्तचरिअस्स ।
भासन्तो पि तुमं तं कुवलयलच्छिं पसाहेसि ॥

अथ रीतिः ।

यथोपक्रमनिर्वाहो रीतिरित्यभिधीयते ।

यथा—

षड् गुणान् सेवते राजा षड् रिपूनवमन्यते ।
षड् दर्शनान्युपादत्ते षड् बलानि च वीक्षते ॥

* दृष्टा कमलाक्ष्मी राजस्त्व सुमग चित्रचरितस्य ।

भालानपि एवं तां कुवलयलक्ष्मीं प्रसाधयसि ॥

प्रौढिरिति ॥ परीपाको वैचित्र्यविशेषः । वीप्सेति ॥ वीप्सा द्विर्भावः ।
निमित्तनैमित्तकयोरभेदोपचारात् । आग्नेदितं द्विभिरुक्तम् । प्रतिबिम्बनं
प्रतिबिम्बः । समुत्तेजनं शाणोलीकृतम् । सर्वत्र द्वितीयज्ज्ञादिरुपपत्त-
वित्यर्थः । अत्र वीररुद्रे विरिञ्चिवीसाद्यारोपलक्षणवैचित्र्यवशात् प्रौढिः ।
दिष्टेति ॥ कमलासक्तिरेकत्र कमलाशामन्यत्र कमलेष्वासक्तिः । कुवलय-
लक्ष्मीं भूमण्डललक्ष्मीमन्यत्रोत्पललक्ष्मिपदम् । अत्र राजस्वन्द्रस्यापि कमलासक्तिः,
भास्वतः सूर्यस्यापि कुवलयप्रसाधनमित्येवंरूपायां विदग्धभणितावस्थीकं
परिह्रियते । षड् गुणान् सन्ध्यादीन् । 'सन्धिर्नां निग्रहो यानमासनं द्वैध-
माश्रयः । वज्रुणाः' इत्यमरः । षड् रिपून् कामक्रोधादीन् । षड् दर्शनानि
पाणिनीयप्रवृत्तीन्युक्तानि । षड् बलानि मौलादीनि । तदुक्तं मौलेश्वरेण—'मौलं
भृत्यं तथा मैत्रं जैगमादविकं बलम् । आग्निशमपरं षष्ठं सप्तमं नोपलभ्यते ॥'

अथ भाविकम् ।

भावतो वाक्यवृत्तिर्या भाविकं तदुदाहृतम् ।

यथा—

स्वामिस्तात कुलोत्तंस वीररुद्र जगत्प्रभो ।

पुत्रिणां धुरमेषोऽहं पुत्रेणारोपितस्त्वया ॥

अत्र प्रेमरूपभाववशात् स्वामिस्तातेति वाक्यवृत्तिः । अथ गतिः ।

गतिर्नाम सुरम्यत्वं स्वरारोहावरोहयोः ।

यथा—

प्रकाश्ये त्रैलोक्ये सततमनुलैः काकतिविभो-

र्महोभिर्निःसीमैर्दिनकरकरादोषपटुभिः ।

तमः कृत्स्नं शोकज्वलदनलोचिःपरिचयं

दधत्स्वप्युद्वेलत्यरिन्पमनस्त्वेव सततम् ॥

अत्र पूर्वार्धे दीर्घाक्षरप्रायत्वात् स्वरस्वारोहः । उत्तरार्धेऽवरोहः । एतेषां गुणानामर्थगतत्वमपि केचिदिच्छन्ति । प्राचामाचार्याणां मतेन संघटनाश्रयत्वमेव गुणानाम् । तदुक्तमलंकारसर्वस्वे—‘संघटनाधर्मत्वेन शब्दार्थधर्मत्वेन च गुणालंकाराणां व्यवस्थानम्’ इति । अनयैव भङ्गश्चा गुणालंकाराणां निरूपितः स्वरूपभेदः । अन्यथा स्वर-

इति । अत्र पादचतुष्टयेऽप्यादौ षष्ठ्यदोषादानाद्यधोपक्रमनिर्वाहेण पतत्प्रकर्षपरिहारिणी रीतिर्दृष्टव्या । भावत इति ॥ भावः प्रेमाग्रास्तीति भाविकम् । स्वामि-
किति ॥ पुत्रं प्रति जनकस्योक्तिः । भाविकं योजयति—अत्र प्रेमेति ॥ गति-
रिति ॥ स्वरानामारोहो दीर्घाक्षरप्रायत्वम् । अवरोहो वैपरीत्यम् । प्रकाश्य इति ॥ निःसीमैरिति सूर्यादितेजोव्यतिरेकोक्तिः । वीररुद्रेजति विश्वव्यापिति तमसो वैरिद्वयान्येवावकाश इत्याह—तम इति ॥ तत्राग्निसशिषानेऽपि तमसो न बाध इत्याह—शोकेति ॥ दधत्स्वपीत्यपिशब्दो विरोधसूचकः । वुःक्षिता मुखन्तीति परिहारः । उद्वेलति विवृण्मते । अत्र पूर्वार्धे इत्यनेनोत्तरार्धे हस्ता-
क्षरप्रायत्वादवरोह इति द्रष्टव्यम् । एतेषां गुणानां मतमेवेनार्थगतत्वलक्षणं विशेषमाह—एतेषामिति ॥ तदुक्तं वामनेन—‘एत एषौत्रः प्रसादप्रभृतयोऽर्थ-
गुणाः’ इति । समतमाह—प्राचामिति । संघटनाश्रयत्वमेवेति ॥ बहूनां पदानामेकपदवदवभासमानत्वादिलक्षणे श्लेषादावर्थगतत्वस्य दुर्घटत्वादिति भा-
वः । अलङ्कारसर्वस्व इति ॥ उद्घटादिमताज्ज्वादत्वेनेति भावः । अनयैव

रूपभेदस्य दुर्निरूपत्वात् । काव्यशोभाकरत्वमेव गुणालंकारस्वरूप-
त्वम् । तदुक्तं रुद्रभट्टेन—

‘यो हेतुः काव्यशोभायाः सोऽलंकारः प्रकीर्त्यते ।

गुणोऽपि तादृशो ज्ञेयो दोषः स्यात्तद्विपर्ययः ॥’ इति ।

अतो गुणानां संघटनाश्रयत्वमेव युक्तम् ।

इति श्रीविद्यानाथकृतौ प्रतापरुद्रभट्टशोभूषणेऽलंकारशास्त्रे
गुणप्रकरणं समाप्तम् ।

मङ्गयेति ॥ संघटनाशब्दार्थरूपाश्रयभेदेनैवेत्यर्थः । अन्यथेति ॥ आश्रयमेवा-
भाव इत्यर्थः । ननु कथमेतदुपपद्यते ‘काव्यशोभायाः कर्तारो धर्मा गुणाः ।
तदतिशयहेतवस्त्वलंकाराः’ इति वामनेन स्वरूपभेदस्योक्तत्वादिति चेत् नैतत्
साधीयः—विकल्पासहत्वात् । इदं हि तर्द्धानरहस्यम् । रीतिरात्मा काव्यस्य ।
रीतिश्च गुणविशिष्टपदरचना । सा वैदग्ध्यदिभेदेन त्रिविधा । तत्र सर्वगुण-
विशिष्टा वैदर्भी । कतिपयगुणविशिष्टा गौडीयापाञ्चाल्याविति । तत्र सर्वगुणानां
मिलित्वा काव्यशोभाहेतुत्वे गौडपाञ्चालरीत्योरव्याप्तिः । कतिपयानां काव्य-
शोभाहेतुत्वे ‘अद्रावत्र प्रज्वलत्यग्निरुच्चैः प्राज्यः प्रोद्युल्लसत्येष धूमः’ इत्यादौ
पर्वतोऽग्निमानिलादिशुष्कशालानुकूल्येन काव्यत्वरहितेऽप्योजःश्लेषादिसंभवेन-
तिव्याप्तिः स्यात् । तस्मान्नास्ति गुणानां तन्मते काव्यशोभाकरत्वम्, न च
तन्मूलमलङ्काराणां तदतिशयहेतुत्वमिति । स्वमतेऽभिमतसंमतिं च दर्शयति—
यो हेतुरिति ॥ उपसंहरति—अत इति ॥ स्वरूपभेदाभावादित्यर्थः । संघट-
नाश्रयत्वमेव युक्तमिति ॥ भेदकत्वेनेति भावः । एतच्चोद्भूतादिमतमवलम्ब्य
श्लेषादीनां माधुर्यादावनन्तर्भावमङ्गीकृत्योक्तम् । वस्तुतस्तु भामहादिमतेनान्त-
र्भावे श्लेषादिगुणानां रसधर्मत्वम् । अलङ्काराणां तु शब्दार्थधर्मत्वमिति विद्यत
एव स्वरूपभेद इति रहस्यम् । अत एव स्वयमेवोक्तवान् काव्यप्रकरणे—
‘हारादिवदलंकारास्तेऽनुप्रासोपमादयः । श्लेषादयो गुणास्तत्र शौर्यादय इव
स्थिताः ॥ आत्मोत्कर्षावहाः’ इति ॥

इति पदवाक्यप्रमाणपारावारपारीणश्रीमहोपाध्यायकोलचलमल्लिनाथ-
सुरिसुनुना विश्वजनीनविद्यस्य विद्वन्मणेः पेश्यार्थस्यानुजेन
कुमारखामिसोमपीथिना विरचिते प्रतापरुद्रीयव्याख्ये
रत्नापणाख्याने गुणनिरूपणं नाम

चतुर्थं प्रकरणम् ॥

अथ स्रग्दालंकारप्रकरणम् ।

अलंकारस्वरूपनिरूपणम् ।

अथ गुणनिरूपणानन्तरमलंकारा निरूप्यन्ते । अलंक्रियतेऽनेनेति चारुत्वहेतुरलंकारः । तथा चोक्तं काव्यप्रकाशे—

‘उपस्कुर्वन्ति तं सन्तं येऽङ्गद्वारेण संश्रिताः ।

हारादिवदलंकारास्तेऽनुप्रासोपमादयः ॥’ इति ।

यथा कश्चरणाद्यवयवगतैर्वलयनूपुरादिभिस्तत्तदलंकारतया प्रसिद्धैरवयव्येवालंक्रियते तथा शब्दार्थावयवगतैरनुप्रासोपमादिभिस्तत्तदलंकारतया प्रसिद्धैरवयवीभूतं काव्यमुपस्क्रियते । आश्रयाश्रयि-

परिशेषादलंकारनिरूपणं प्रतिजानीते—अथेति ॥ अत्रैतेऽलंकाराश्चेकानुप्रासपद्यनुप्रासौ । यमकं पुनरुक्तवदाभासो लाटोपललितः प्रासः ॥ चित्रमथोत्पमानन्दयोपमेयोपमा स्मरणम् । रूपकपरिणामौ द्वौ सदैहप्रान्त्यपहचोद्वेष्टाः ॥ छन्दोपेक्षातिशयोक्ती तथा सहोक्तिर्विनोक्तिश्च । उक्तीः सभासवकस्वभावकव्याज-पूर्विका विधात् ॥ मीलनसमानतदतद्गुणा विरोधो विशेषश्च । अधिको विभावनाथो विशेषपूर्वोक्त्यसंगती स्याताम् ॥ विचित्रान्योन्यविषमाः समोऽथो तुल्ययोगिता । वीपकं प्रतिवस्तूपमा दृष्टान्तो निदर्शना ॥ व्यतिरेकः क्लेशपरिकराक्षेपा मृषास्तुतिः । अप्रस्तुतप्रशंसा च पर्यायोक्तं प्रतीपकम् । अनुमानं काव्य-छिन्नं न्यासोऽर्थान्तरपूर्वकः । ययासंख्यापतने परिसंस्थोत्तरं तथा ॥ वार्ध-चार्यौ द्वौ समाधिर्माविकं प्रत्यनीककम् । व्याघातपर्यायसूक्ष्मा उदात्तः परि-श्रुतिका ॥ हेतुमालैकावली च मालावीपकसारकौ । संसृष्टिसंकरौ चेति पक्ष-सततिरीरिताः ॥ रसवत् प्रेय ऊर्जस्वी समाहितमथोदयः । भावस्य संधिः शाबल्यं शशीतिथि मे मताः ॥ एतेषामलंकारशब्दव्युत्पत्त्या तत्सामान्य-संक्षणलामं मत्वाह—अलंक्रियतेऽनेनेति ॥ अनियमेन रस इति शेषः । ‘अकर्तरि च कारके संज्ञायाम्’ इति करणे षष्ठप्रत्ययः । एतेनैतेषां गुणना-मिव रसोपस्कारासंभवात् तेभ्यो वैलक्षण्यं सूच्यते । अस्मिन्नेवार्थे वृद्धसंवादमाह—उपस्कुर्वन्तीति ॥ येऽङ्गद्वारेण शब्दार्थयोस्तत्कर्षाधानद्वारेण तमङ्गिनं रसं सन्तं विद्यमानमुपस्कुर्वन्तीत्यनेन रसाभावे चित्रकाव्ये शब्दार्थवैचित्र्यमात्रपर्यवसासि-त्वमलंकाराणामिति सूच्यते । तेऽलङ्काराः कण्ठादीनामुत्कर्षाधानद्वारेण हारादय इव संयोगवृत्त्या वर्तन्त इत्यर्थः । न केवलमेव सति रसेऽनुप्रासोपमाविभिः स्वाश्रय-भूताः शब्दार्था एवोपस्क्रियन्ते । किन्तु तद्वद्वारा तदवयवीभूतं काव्यमपीत्ये-तन्नौक्तिकदृष्टान्तेनाह—यथेति । आश्रयाश्रयिभावेनेति ॥ संयोगमूलेनेति

भावेनालंकार्यालंकारभावो लोकवत् कान्येऽपि संमतः । चादृष्ट-
हेतुत्वेऽपि गुणानामलंकाराणां चाश्रयभेदाद्भेदव्यपदेशः । संघटना-
श्रया गुणाः, शब्दार्थाश्रयास्त्वलंकाराः ।

॥ अलंकारविभागः ॥

तत्र प्रथमं शब्दार्थोभयगतत्वेन त्रैविध्यमलंकारवर्गस्य । अर्थालं-
काराणां चाश्रुर्विध्यम् । केचित् प्रतीयमानवस्त्वः । केचित् प्रतीय-
मानौपम्याः । केचित् प्रतीयमानरसभावादयः । केचिदस्फुटप्रतीय-
माना इति । समासोक्तिपर्यायोक्त्याक्षेपव्याजस्तुपमेयोपमानन्ध्या-
तिशयोक्तिपरिकराप्रस्तुतप्रशंसाशुक्लनिमित्तविशेषोक्तिषु प्रतीयमानं
वस्तु काव्योपस्कारतामुपयाति । रूपकपरिणामसंदेहभ्रान्तिमदुल्लेखा-
पह्नवोत्प्रेक्षास्मरणतुल्ययोगितादीपकप्रतिषस्तूपमादृष्टान्तसहोक्तिव्य-
तिरेकनिदर्शनाश्लेषेध्वौपम्यं गम्यते । रसवत्प्रेयऊर्जस्विसमाहितभावो-
दयभावसंधिभावशबलतासु रसभावादिव्यव्ययते । उपमाविनोक्त्यर्था-
न्तरन्यासविरोधविभावनोक्तगुणनिमित्तविशेषोक्तिविषमसमाधिना -
धिकान्योन्यकारणमलैकावलीव्याघातमालादीपककाव्यलिङ्गानुमान -
सारयथासंख्यार्थापत्तिपर्यायपरिबृत्तिपरिसंख्याविकल्पसमुच्चयसमा -
धिप्रत्यन्तीकप्रतीपविशेषनिमीलनसामान्यासङ्गतितद्गुणातद्गुणव्याजो -
क्तिवक्रोक्तिस्वभावोक्तिभाविकोदात्तेषु सहृदयहृदयकादि स्फुटं प्रती-
यमानं नास्ति ।

शेषः । लोके मूलभूतः संयोगो मुख्यः । अत्र श्वनिलत्वसाधर्म्यादौपचारिक इति
भेदः । अर्थालंकारविभागे करिष्यमाणस्तदुपयोगितयोद्भूतादिभेदेनोक्तमेव गुण-
लंकारभेदमनुवदति—**चादृष्टहेतुत्वेऽपीति ॥** इत्थमलंकारस्वरूपं निरूप्य
तद्विभागमाह—**तत्र प्रथममिति ॥** शब्दालंकारा अनुप्रासादयः । अर्थालंकारा
उपमादयः । उभयालंकारा लाटानुप्रासोभयसंसृष्टादयः । एतेषां तुल्येऽपि
काव्यशोभाहेतुत्वे शब्दार्थोभयालंकारव्यवस्थायामश्रयाश्रयिभाव एव प्रमाण-
मित्यालंकारसर्वस्वकारः । अन्वयव्यतिरेकादिति काव्यप्रकाशकारः । **रसभावा-**
दिव्यव्ययत इति ॥ गुणीभूतव्यग्रथत्वेन प्रतीयत इत्यर्थः । चतुर्धा विभक्तेव्य-
लंकारेष्वनन्तरविभागं प्रतिज्ञापूर्वकमाह—**अत्रेति ॥** इत्थं वक्ष्यमाणप्रकारेण ।
कक्ष्याविभागः साधर्म्यविरोधादिमूलत्वेनालंकाराणां वर्गशो विभाग इत्यर्थः ।

॥ अत्रेत्थमलंकारकक्ष्याविभागः ॥

साधर्म्यं त्रिविधम्—भेदप्रधानमभेदप्रधानं भेदाभेदप्रधानं चेति । उपमानोपमेययोः स्वतो भिन्नत्वाच्छाब्दमेतन्न वास्तवम् । रूपकपरिणामसंदेहभ्रान्तिमदुल्लेखापह्नवानामभेदप्रधानसाधर्म्यनिबन्धनत्वम् । वीपकतुल्ययोगितानिदर्शनादृष्टान्तप्रतिवस्तूपमासहोक्तिप्रतीपव्यतिरेकाः भेदप्रधानसाधर्म्यनिबन्धनाः । उपमानन्वयोपमेयोपमास्मरणानां भेदाभेदसाधारणसाधर्म्यमूलता । उत्प्रेक्षातिशयोक्ती अध्यवसायमूले । विभावनाविशेषोक्तिविवचनचित्रासङ्गत्यन्योन्यव्याघातातद्गुणभाविकविशेषाणां विरोधमूलता । यथासंख्यपरिसंख्यार्थापत्तिविकल्पसमुच्चयानां वाक्यन्यायमूलता । परिशुक्तिप्रत्यनीकतद्गुणसमाधिसमस्वभावोक्त्युदात्तविनोक्तयो लोकव्यवहारमूलाः । काव्यलिङ्गानुमानार्थान्तरन्यासानां तर्कन्यायमूलता । कारणमलैकवलीमालादीपकसाराः शृङ्खलावैचित्र्यमूलाः । व्याजोक्तिवक्रोक्तिमीलनान्यपह्नवमूलानि । समासोक्तिपरिकरौ विशेषणवैचित्र्यमूलौ ।

॥ अद्यालंकाराणां परस्परवैलक्षण्यं निरूप्यते ॥

आरोपगर्भत्वेऽप्यारोप्यमाणस्य प्रकृतोपयोगानुपयोगाभ्यां परिणामरूपकयोर्भेदः । आरोपविषयस्यारोप्यमाणरूपसंभवासंभवाभ्यामुल्लेखरूपकयोर्भेदः । आरोपविषयस्य संदेहभ्रान्त्यपह्नवैः सन्देहभ्रान्तिमदपह्नवानां परस्परं भेदः । साधर्म्यमूलत्वेऽपि तुल्ययोगितादीपकनिदर्शनाव्यतिरेकदृष्टान्तेभ्यः साधर्म्यस्य वाच्यत्वादुपमानन्वयोपमेयोपमा भिद्यन्ते । साधर्म्यस्य वाच्यत्वगम्यत्वाभ्यामुपमेयोपमाप्रतिवस्तूपमयोर्भेदः । वस्तुप्रतिवस्तुबिम्बप्रतिबिम्बभावाभ्यां प्रतिवस्तूपमादृष्टान्तयोर्भेदः । प्रस्तुताप्रस्तुतानां व्यस्तसमस्तत्वाभ्यां तुल्ययोगि-

एतत् अभेदप्रधानत्वं शब्दमारोपितं न वास्तवं न स्वाभाविकम् । अद्यालंकाराणामख्यन्तविवेकार्यं मिथो वैधर्म्यमाह—अद्यालंकाराणां परस्परवैलक्षण्यं निरूप्यत इत्यादिना ॥ षिष्टमन्यतुदाहरणप्रस्ताव एव स्पष्टीमविषयीति नेह

तादीपकयोर्भेदः । उपमानस्य प्रसिद्धत्वाप्रसिद्धत्वाभ्यामुपमेययो-
र्भेदः । अर्थसाम्यशब्दसाम्याभ्यामुपमाश्लेषयोर्भेदः । उपमानोपमे-
ययोर्भेदाभेदाभ्यामुपमानन्वययोर्भेदः । उपमानोपमेयभावस्य पर्याय-
योगपद्याभ्यामुपमेयोपमानन्वययोर्भेदः । अप्रस्तुतस्य वाच्यत्वगम्य-
त्वाभ्यामप्रस्तुतप्रशंसासमासोक्तयोर्भेदः । वाच्यव्यङ्ग्ययोः प्रस्तुतत्वे
पर्यायोक्तिः । वाच्यस्याप्रस्तुतत्वेऽप्रस्तुतप्रशंसा । व्याप्तिपक्षधर्म-
साधभावात् काव्यलिङ्गस्यानुमानाद्भेदः । साधारणगुणयोगाद् भेदा-
नुपलब्धौ सामान्यम् । उत्कृष्टगुणयोगान्धूनगुणतिरोधाने मीलनम् ।
अन्यव्यवच्छेदे तात्पर्याभावाद्भुत्तरालंकारस्य परिसंख्यातो भेदः ।
काकतालीयतया कार्यसाधने कारणान्तरोपनिपाते समाधिः । अह-
महमिकया कार्यसाधने बहूनां कारणानामुद्यमे द्वितीयः समुच्चयः ।
निह्वयस्य वाच्यत्वगम्यत्वाभ्यामपह्वव्याजस्तुत्योर्भेदः । अन्येषां भेदः
स्पष्ट एव । यद्यपि व्याजोक्तिमीलनसामान्येषु कथंचित् सादृश्यम-
स्ति तथाप्यविवक्षितत्वाच्च सादृश्यमूलेषु गणना ।

शब्दालंकारा निरूप्यन्ते ।

अथालंकारस्वरूपविभागानन्तरं शब्दार्थयोर्मध्ये शब्दस्यार्थप्रती-
त्यन्तरङ्गत्वात् प्रथमं शब्दालंकारा निरूप्यन्ते ।

॥ छेकानुप्रासः ॥

भवेदव्यवधानेन द्वयोर्व्यञ्जनयुग्मयोः ।

आवृत्तिर्यत्र स कुर्वेच्छेकानुप्रास इष्यते ॥

विविच्यते । इत्यमलंकाराणां पीठिकां विधाय शब्दालंकारनिरूपणं प्रस्तौति—
अथेति ॥ तत्प्राथम्ये हेतुमाह—शब्दस्येति ॥ अत्र शब्दप्रतीतिपूर्वकत्वादर्थ-
प्रतीतिः शब्दस्य प्रतीतावन्तरङ्गत्वं, तेन तस्य प्राधान्यात् प्राथम्यमिति भावः ।
प्रथमं तावच्छब्दार्थोभयगतत्वेन त्रिविधं पौनरुक्त्यम् । तत्राद्ये केवलस्वरपौन-
रुक्त्यस्य चारुताहेतुत्वाभावात् व्यञ्जनमात्रपौनरुक्त्यं स्वरव्यञ्जनसमुदायपौन-
रुक्त्यं च चारुताहेतुः । तत्रायमपि संख्यानियमे छेकानुप्रासः, वैपरीत्ये वृत्त्यनु-
प्रास इति सर्वलकारः । तदनुसारेण छेकानुप्रासं लक्षयति—भवेदिति ॥
रसाद्यनुगतः प्रकृष्टो न्यासोऽनुप्रासः । तदुक्तम्—‘प्रकृष्टो वर्णविन्यासो रसा-
द्यनुगतो हि यः । सोऽनुप्रासः स च च्लेकवृत्त्युपाधिगतो द्विधा ॥’ इति । शुद्ध-

यत्राव्यवहितयोर्व्यञ्जनयुग्मयोर्द्वयोः पौनरुक्त्यं तत्र छेकानु-
प्रासः । यथा—

महीमहीनविभवे धत्ते क्षेमंकरे करे ।

राजन्यजन्यविजयी राजा राजदुणोदयः ॥

वृत्त्यनुप्रासः ।

एकद्विप्रभृतीनां तु व्यञ्जनानां यथा भवेत् ।

पुनरुक्तिरसौ नाम वृत्त्यनुप्रास इष्यते ॥

यथा—

रे रे क्षुद्रमहीक्षितः क्षणमितः श्रीकाकतिक्ष्मापते-

र्वीक्षध्वं ध्वजिनीं दुरीक्षसुमटां प्रोत्क्षिप्तकौक्षेयकैः ।

योत्स्यध्वे यदि लभ्यमक्षयपदं कान्तारपक्षो वृथा

क्ष्माशृक्कुक्षिचरत्तरक्षुनिकरात्तत्रात्मरक्षा कुतः ॥

चराः यस्मिन्मृगादयस्छेका इति केचित् । विदग्धा इति सर्वस्वकारादयः । तदुप-
लालितोऽनुप्रासः छेकानुप्रासः । द्वयोरित्यत्र वीप्सा द्रष्टव्या । तेन यत्र द्वयोर्द्वयोर्व्य-
ञ्जनयुग्मयोरव्यवधानेनावृत्तिः स छेकानुप्रास इत्यर्थः । उदाहरति—महीमिति ॥
महीनविभवे फणीन्द्रसदृश इत्यर्थः । करे बाहौ । राजन्याः क्षत्रियाः । 'राजश्च-
शुराद्यत्' इति यत्प्रत्ययः । जन्यं युद्धम् । अत्र पादचतुष्टयेऽपि व्यञ्जनसुम्भाना-
मव्यवधानेनावृत्तेरुच्छेकानुप्रास इति द्रष्टव्यम् । संख्यानियमेन छेकानुप्रासमुक्त्वा-
न्यथा वृत्त्यनुप्रासमाह—एकेति ॥ प्रभृतिग्रहणात् त्रिचतुरादिसंग्रहः । अत्रै-
कस्य व्यञ्जनस्य सकृदावृत्तौ वैशिष्ट्याभावात् सामर्थ्यादिसकृदावृत्तिर्लभ्यते ।
द्वयोस्तु सकृदेव । अन्यथा छेकानुप्रासः स्यात् । व्यवधाने त्वसकृदावृत्तावपि
न विरोधः । श्यादीनां तु सकृदसकृदा व्यवधानेनाव्यवधानेन बाध्वातिद्रष्टव्या ।
वृत्तिशब्देन वेदभ्यादयो विवक्षिताः । तदुपलक्षितानुप्रासो वृत्त्यनुप्रासः । उदाह-
रति—रे रे इति ॥ योत्स्यध्वे हनिष्यध्वे यदि । युध संप्रहारे इत्यस्माद्धातोः
कर्मणि लृट् । लभ्यमक्षयपदमिति ॥ 'द्वाविमौ पुरुषौ लोके सूर्यमण्डलमे-
दिनौ । परित्राह् योगयुक्तश्च रणे चाग्निमुखो हतः ॥' इति स्मरणादिति भावः ।
कान्तारपक्षोऽरण्यनिवासपक्षः । तरक्षुनिकरात् मृगादनयूथात् । दुर्मरणकारणादर-
ण्यनिवासाच्छुभोदकं युद्धमरणमेव श्रेय इति भावः । अत्रासकृत्क्षकारावृत्त्या
वृत्त्यनुप्रासः । एवमन्येऽपि मेदाः सूर्यशतकादौ द्रष्टव्याः । व्यञ्जनमात्रपौनरुक्त्या-
श्रयमलंकारद्वयमुक्त्वा स्वरव्यञ्जनसमुदायपौनरुक्त्याश्रयमलंकारमाह—यमक-
मिति ॥ ननु महीमहीनविभव इत्यादौ छेकानुप्रासे 'युधिष्ठिरं द्वैतवने बनेचरः'

यमकम् ।

यमकं पौनरुक्त्ये तु स्वरव्यञ्जनयुग्मयोः ।

छेकानुप्रासे वृत्त्यनुप्रासे च स्वरपौनरुक्त्यभानुषङ्गिकम् ।
यमके तु स्वरयोः व्यञ्जनयुग्मयोः आवृत्तिः । तस्यादिमध्यान्तगतत्वेन
बहवो भेदाः । अत्र दिक्छात्रमुदाह्रियते ।

प्रतापः काकतीन्द्रस्य महामहिमतेजसः ।

श्रियं दधाति पद्मेष्टमहामहिमतेजसः ॥

पुनरुक्तवदाभासः ।

यत्रार्थः प्रमुखे किञ्चित् भासते पुनरुक्तवत् ।

पुनरुक्तवदाभासोऽलंकारः स सतां मतः ॥

यत्रार्थः पुनरुक्तवदाभासते, अन्वयवेलायामन्यथा भवति, स पुन-
रुक्तवदाभासोऽलंकारः । अर्थालंकारत्वेऽप्यस्य शब्दपौनरुक्त्याश्रि-

त्यादावेकदा सादृश्यलक्षणे वृत्त्यनुप्रासे च स्वरपौनरुक्त्यसंभवात् कथं तत्र
व्यञ्जनमात्रपौनरुक्त्यमिल्याशङ्क्य परिहरति—छेकानुप्रास इति ॥ अनुषङ्ग-
दागतमानुषङ्गिकम् । अन्वाचयविशिष्टमभ्युदय इत्यर्थः । स्वरव्यञ्जनयुग्मयोरि-
त्यत्र स्वरसहितव्यञ्जनेति मध्यमपदलोपी समासो विभक्तिरिति व्याचष्टे—
यमके त्विति ॥ तच्च यम्यमानानां पादैकदेशानामादिमध्यान्तगतत्वेनानेक-
विधमिल्याह—तस्येति ॥ एतच्च श्लोकार्थपादयमकानामप्युपलक्षणम् । सर्वेऽ-
प्येते भेदाश्चिरन्तनैरेव बहुधा प्रपञ्चिताः । गुरुत्वमीतत्वाच्चेह प्रपञ्च्यन्ते* । तत्रैक-
मुदाहरति—प्रताप इति ॥ महान् महिमा आधिक्यं यस्य तेजसो महामहि-
म, तादृशं तेजो यस्य महामहिमतेजसः काकतीन्द्रस्य प्रतापः । पद्मेष्टमहं पद्मप्रियो-
त्सवाम् । अहिमतेजसः उष्णांशोः श्रियं दधाति । अत्र द्वितीयपादस्य चतुर्थे यम-
नात् संप्रत्ययमकं नाम यमकभेदः । तदुक्तमन्यत्र । अत्र यम्यमानयोरुभयोः सार्थ-
कत्वम् । 'विहृगाः कदम्बसुरमाविह गाः' इत्यत्रैकस्य सार्थकत्वमितरस्यानर्थकत्वम् ।
'कलयन्त्यनुक्षणमनेकलयम्' इत्यत्रोभयोरनर्थकत्वम् । एवं सर्वेष्वपि यमकेषु प्रका-
रत्रयं यथासंभवं द्रष्टव्यम् । शब्दपौनरुक्त्याश्रितानलंकारानभिधायार्थपौनरुक्त्य-
मूलमलंकारमाह—यथेति ॥ यत्रालंकारेऽर्थः प्रमुखे प्रथमे पुनरुक्तवत् पुनरुक्तेन
तुल्यमत एव किञ्चित् किमप्यनन्वितो भासते परमार्थतस्तु अन्यथा पर्यवस्यतीत्यर्थः ।
अर्थपौनरुक्त्यस्य प्रकटदोषत्वात् तदेतच्चिच्छेद्य व्याचष्टे—यत्रार्थ इत्यादिना ॥
नन्वस्य शब्दालंकारप्रस्तावे का संगतिरित आह—अथेति ॥ अर्थपौनरुक्त्यादे-

* काव्यगदभूतत्वाच्चेह वितन्यन्ते इति पाठान्तरम् ।

तत्वाच्छब्दालंकारप्रस्तावे लक्षणं कृतम् । यथा—

जिष्णुरिन्द्रः क्षितिभुजां श्रीपतिः पुरुषोत्तमः ।

भास्वान् सूर्यस्फुरत्तेजाः काकतीन्द्रो विराजते ॥

अथोभयपौनरुक्त्यालंकारः कथ्यते ।

लाटानुप्रासः ।

शब्दार्थयोः पौनरुक्त्यं यत्र तात्पर्यभेदवत् ।

स काव्यतात्पर्यविदां लाटानुप्रास इष्यते ॥

यत्र शब्दार्थयोस्तात्पर्यभेदमात्रं न स्वरूपभेदस्तत्र लाटानुप्रासः ।

यथा—

गुणा गुणास्ते गण्यन्ते ये रुद्रनृपमाश्रिताः ।

नीतिर्नीतिरसौ तस्य लक्ष्मीर्लक्ष्मीश्च कथ्यते ॥

वार्थाभितत्वादर्थालंकारत्वे सत्यपीत्यर्थः । शब्दपौनरुक्त्याश्रितत्वादिति ॥
पर्यायशब्दाश्रितत्वादित्यर्थः । आग्नेदितिशब्दवत् पर्यायशब्देष्वप्यर्थकत्वसादृश्या-
दौपचारिकं शब्दपौनरुक्त्यं द्रष्टव्यम् । उदाहरति—जिष्णुरिति ॥ जयश्रीलो
जिष्णुः क्षितिभुजामिन्द्रो राजाश्रीः । श्रीपतिः समृद्धः । पुरुषोत्तमः पुरुषश्रेष्ठः ।
भास्वान् दीप्तिमान् । सूर्य इव स्फुरत्तेजाः स्फुरत्प्रतापः । अत्र जिष्ण्वादीनामि-
न्द्रादिपर्यायप्रयोगेण प्रसूते भासमानस्य पौनरुक्त्यस्योक्तप्रकारेणान्वयवैलया-
मन्यया पर्यवसानात् पुनरुक्तवदामास इति भावः । केचित् पुनरेवमाहुः—‘भाति
सदानलागः स्थिरतायाम्’ इत्यत्र सत्पुरुषप्रणामेन प्रकाशते, स्थैर्ये पर्वतभूत
इत्यस्यार्थस्य दानस्यानशब्दपरिवृत्तावसंभवाच्छब्दालंकारोऽप्ययम् । ‘तनु-
वपुः’ इत्यत्र कृशाङ्ग इत्यस्मिन्नर्थे तनुशब्दविपरिवृत्तौ नायमलंकार इति शब्दा-
श्रयत्वम् । वपुःशब्दविपरिवृत्तौ नालंकारत्वहानिरित्यर्थाश्रयत्वम् । अतः उभयालंकारो
ऽप्ययमिति । तदुक्तं काव्यप्रकाशे—‘पुनरुक्तवदामासो विभिन्नाकारशब्दभाक् ।
एकार्पतैव शब्दस्य तथा शब्दार्थयोरयम् ॥’ इति । शब्दार्थयोरैकपौनरुक्त्य-
मूलानलंकारानभिधायोभयपौनरुक्त्यमूलमलंकारं प्रतिष्ठापूर्वकमाह—अथेत्या-
दिना ॥ शब्दार्थयोः पौनरुक्त्यं प्रकृतदोषः । तथैवच्छेदार्थं तात्पर्यभेदव-
दिति ॥ अनेन यमकव्यावर्तकः शब्दार्थयोः स्वरूपभेदाभावः फलित इति व्या-
चष्टे—यत्रेति ॥ लाटजनोपलालितोऽनुप्रासो लाटानुप्रासः । न तु लाटदेशजन्यः
कश्चनोपकारः काव्यस्य इति गोपालः । उदाहरति—गुणा इति ॥ असौ वीर-
रूपसंनिधिवी । अत्र द्वितीयगुणादिशब्दानामुत्कर्षलक्षणस्तात्पर्यभेदः । ‘अत्रा-
न्वयप्रवयने नचने निमील्य’ इत्यादौ विभक्त्यादेरपौनरुक्त्येऽपि शब्दार्थपौन-

चित्रालंकारः पञ्चबन्धादिः ।

पद्माद्याकारहेतुत्वे वर्णानां चित्रमुच्यते ।

आदिग्रहणाच्चक्रबन्धादयः । तत्राष्टदलपद्मबन्धो यथा—

याता यस्यासम्मानतिमिह कनकास्थानसक्तासनाया

यानासक्तासनस्था सुखयतु कमलाभ्याससुज्ञानमाया ।

या मानक्षा सुसभ्या क्षितिपतितिलकं ज्ञातिरक्ता सगेया

यागे सक्ता रतिज्ञा सुकृतिषु फलितमामसस्यायताया ॥

स्वत्याल्लाटानुप्रासत्वम् । अत एवायं पदाश्रयः प्रातिपदिकाश्रयश्चेति द्वेधा ल्लाटा-
नुप्रास इति सर्वलकारः । उद्धटेनाप्युक्तम्—‘स्वरूपार्थविशेषेऽपि पुनरुक्तिः
फलान्तरात् । शब्दानां प्रकृतीनां वा ल्लाटानुप्रास इष्यते ॥’ इति । ननु युद्धेऽर्जुनोऽर्जुन
इत्येवत्रैकस्यैवोपमानोपमेयत्वलक्षणे अतन्वभालंकारेऽपि शब्दार्थपौनरुक्त्य-
सम्बन्धाद्ल्लाटानुप्रासत्वमेव किं नेष्यते । सत्यम् । यद्यप्यनन्वयेऽर्धपौनरुक्त्यमात्रं
लक्षणं तथापि निर्देशप्रतिनिर्देशयोरैकरूप्याभावे प्रथमदोषप्रसङ्गादानुषङ्गिकं
शब्दपौनरुक्त्यम् । अत्र तुभयपौनरुक्त्यमप्यावश्यकमेवेति विषयभेदात् कोऽपि
विरोधः । तदुक्तम्—‘अनन्वये च शब्दैक्यसौचित्यादानुषङ्गिकम् । अस्मिन्स्तु
ल्लाटानुप्रासे साक्षादेव प्रयोजकम् ॥’ इति । चित्रं लक्षयति—पश्येति ॥ न च
श्रावणानां वर्णानां पद्माद्याकारहेतुत्वं न धृतं इति वाच्यम् । वर्णशब्देन
तत्समारकाणां लिप्यक्षराणामाक्षेपात् । तेषां मुख्यवर्णभेदेन लोकव्यवहारादस्य
शब्दालंकारत्वम् । पद्मादिबन्धेषु कर्णिकादिस्थानविशेषेषु वर्णानां पौनरुक्त्यात्
पौनरुक्त्यमूलालंकारानन्तर्यं च द्रष्टव्यम् । यातेति ॥ कनकास्थाने सुवर्णमय-
सभामण्डपे सक्तं स्थितमासने सिंहासनमयति प्राप्नोतीति कनकास्थानसक्ता-
सनाया । अयतेः कर्मण्यच्प्रत्ययः । यानेषु तुरगादिध्वासक्तान्यासनानि पत्न्य-
यनारीणि तत्र तिष्ठतीति यानासक्तासनस्था । राज्योपकरणेषु लक्ष्मीरस्तीत्यागमः ।
अभ्यासेन परिचयेनोपासनयेत्यर्थः । सुखेन ज्ञायते इति सुज्ञाना । ‘हृल्लत्युद्धे
बहुलम्’ इति कर्मणि ल्युट् । मायां स्वरूपवैचित्री यस्याः सा अभ्याससुज्ञान-
माया । अनुपासकानां दुरवबोधस्वरूपेत्यर्थः । मानं पूजां जानातीति मानज्ञा ।
सभायां साधवः सभ्याः । ‘सभाया यः’ इति यप्रत्ययः । ते शोभना यस्याः
सा सुसभ्या । संपन्नस्यैव सभाश्रयत्वाविति भावः । जानन्तीति ज्ञाः विवे-
किनः । ‘इष्टपञ्च—’ इत्यादिना कप्रत्ययः । तत्रातिरक्ता । गीयते इति गेयं
गानं, तेन सह वर्तते इति सगेया स्वनामाङ्कानैकगीतेत्यर्थः । यागे सक्ता
संबद्धाः । समृद्धस्यैव तथाधिकारादिति भावः । रतिं स्वविषयामिरतिं भक्तिं

चक्रबन्धो यथा—

लक्ष्मीवीक्षितवैभवस्य जगतां नाथस्य भद्रश्रियो

दिक्ष्वारब्धनिजप्रतापजनितां भाकुदुरां यच्छतः ।

नित्यं रुद्रजनाधिपस्य जयिनो भाति प्रकाशस्थिरा

राजत्पालनमोदितस्मानि भुजे योग्याश्रितत्वाच्चरा ॥

अथ चक्रबन्धे वैजनाथकृतिवीररुद्रयश इति प्रतीयते ।

नागबन्धो यथा—

ओजस्ये रुद्रदेवे विभवति महिमत्याजितान्यप्रतापे

विद्यावर्धेऽभिनेतव्युरुद्धरिचरितं विश्वविस्तारभाञ्जि ।

जानातीति रतिज्ञा । अत एव मुक्तियुगं विषये फलिनैर्ग्रामसस्यैः कार्यैरायतो
महान् अयः शुभावहो विधिर्यस्थाः सा तथोक्ता । स्वभक्तानां ग्रामादित्संपाद-
नेन प्रकटितस्वानुग्रहेत्यर्थः । एवंविधा या लक्ष्मीर्यस्य विभोरासमग्रामतिसंपू-
र्णमानर्तिं वदयत्वं याता सा कमला लक्ष्मीस्तं क्षितिपतितिलके वीरचद्रमिहैव
लोके जन्मनि वा सुखयतु सुखवन्तं करोतु । अयमष्टदलपद्मबन्धः ।
उद्धारस्तु—‘कर्णिकादि लिखेद्वर्णान् क्रमादिक्षु विदिक्षु च । सकर्णिकान् सप्त-
दिक्षु विदिक्षु तु विकर्णिकान् ॥ प्रवेशनिर्गमाभ्यां तु दिक्षु ते स्युश्चतुर्वश ।
व्यवधानेन तानाद्ये दलेऽन्यत्र त्यनन्तरान् ॥’ इति । चक्रबन्धमुदाहरति—
लक्ष्मीति ॥ कोशान्गारनिमुक्तयेव लक्ष्म्या वीक्षितवैभवस्य विचारितैश्वर्यस्य ।
भद्रश्रियः कल्याणमूर्तेरित्यर्थः । आरब्धः संवर्धितः । भाकुदुरां भास्करभावं
निजप्रतापेन दिक्षु सूर्यकृत्यं कुर्वत इत्यर्थः । राजत्पालनेन सम्यक्संरक्षणेन
मोदितात्मनि सर्वैरनुमोदितस्वरूपे भुजे । अत एव योग्याश्रितत्वात् प्रकाशं
व्यक्तं स्थिरा निश्चितस्यैवेत्यर्थः । धरा भूमिर्नित्यं भाति । उद्धारस्तु—‘वध्यते
षडरं चक्रं प्रत्यरं तज्जवाक्षरम् । त्रयाणामपि पादानां दशमं कर्णिकाक्षरम् ॥
आदितः स्वस्ततुर्यारैर्यः पादाश्चतुर्यगाः । वर्णाः षष्ठान्त्यमारभ्य संपद्यन्तेऽन्ति-
माक्षरैः ॥ मध्ये द्वौ द्वौ विसंवादौ षडरेषु क्रमाद् भवेत् । चतुर्यैः सप्तमैर्वैवर्णेन
कविवर्णयोः ॥’ इति । नागबन्धमुदाहरति—ओजस्य इति ॥ ओजो बलं
तत्र साधुरोजस्यः प्रबलः । यद्वाहर्वाचिनौजस्यशब्देनाहस्करो लक्ष्यते । तेन ओ-
जस्ये सूर्यसदृशे इत्यर्थः । ‘ओजसोऽहनि यत्सौ’ इति यत्प्रलयस्य छान्द-
सत्वेऽपि दृश्यविवतात्यादिबदस्य भाषायां प्रयोगो द्रष्टव्यः । महिमत्याजितो-
ऽन्येषां प्रतापो येन तस्मिन् तथोक्ते । विद्याभिर्वेदवेदाङ्गादिभिर्वैद्यं श्रेष्ठं । उर्वधिकं
हरिचरितमभिनेतव्यमुकुर्वति विष्णुसदृश इत्यर्थः । ‘न लोक—’ इत्यादिना षष्ठी-

वैरित्राता मजन्ते वनमतिमलिनक्यातयो देहविद्धा

वन्यैरध्वन्यवारि क्षसिमति विविधे जन्तुभिः स्थानभाजः ॥

इति धीविद्यानायकतौ प्रतापद्वयशोभ्यण्डालंकारशास्त्रे

शब्दालंकारप्रकरणं समाप्तम् ।

—००००००—

प्रतिषेधः । विश्वविस्तारं भरणीयत्वेन मजतीति विश्वविस्तारभाक् । तस्मिन् विभवति विभौ सति । अतिमलिनक्यातयो वैरित्राताः शत्रुसंघा देहविद्धा रणे निहतेहाः सन्तो वन्यैर्जन्तुमिव्यालमृगैः सह । सति क्षयः तद्वति । विविधे नानाविधदुःखभाजन इत्यर्थः । अवारि अनुदके अप्वनि मरुदेशे इत्यर्थः । 'आपः स्त्री भूमि वारारि' इत्यमरः । स्थानभाजः स्थितिं प्राप्ताः सन्तो वने मजन्ते सेवन्ते । उदाहरस्तु—'रेखाभ्यां चतुरश्राणि चतुष्कोष्ठानि कल्पयेत् । रेखाद्वयान्तराले स्वाध्याकोष्ठे गृहाष्टकम् ॥ विदिक्षु कुण्डलीकुर्यात् तद्रेखाभ्रैर्यथाक्रमम् । द्विप्रेक्षाप्राणि बाह्यानि योजयेत् दिक्त्रये मिथः ॥ एकत्र तु फणापुच्छमेलनं कल्पयेत् तथा । अन्तराम्यक्षयः * कुर्यात् संदंशः स्युर्यथा मिथः ॥ वर्णावृत्तिस्य-
आन्यत्र कोष्ठकोणानि षोडश । सन्दंशानां चतुष्कं च कण्ठध्वेत्येकविंशतिः ॥ आधृतिर्युग्मवर्णानां नेतरेषामिह क्वचित् । अकेशानदशम्रवर्णाः पादचतुष्काः ॥ आवर्तैरक्षैर्कृतादिकुण्डलेष्वप्रदक्षिणम् । यथैवं स्यात् तथा वर्णान् फणातो विन्य-
सेत् कमात् ॥ त्रिंशदष्टाविंशतिश्च षड्विंशतिरनुकमात् । वैद्यनत्रितये वर्णाः समा-
प्तिस्तु गलाक्षरे । सर्वमेतन्निधायान्तः संगृहीतं महात्मभिः ॥ विशिष्टस्थले कुण्ड-
लितं स्वमात्रं स्वेन त्रिरावेष्टय विभक्तिभुजम् । क्षिपन्वा गले पुच्छमहेः स्थितस्त-
पात्थः फणातः फणिवन्ध एवः ॥

इति पदवाक्यप्रमाणपारावारपारीणश्रीमहोपाध्यायकोलचलमल्लिनाथ-

धर्मसूनुना विश्वजनीनविद्यस्य विद्वन्मणेः मेहरार्यस्यानुजेन

कुमारस्वामिसोमपीथिना विरचिते प्रतापद्वीयव्याख्याने

रत्नापण्डित्याने शब्दालंकारनिरूपणं नाम

सप्तमं प्रकरणम् ॥

* अक्षय्या वक्रतया यथा पशवो गमनकाले स्वकीयाङ्गानि वक्रतया पुरोवर्तिनं दक्षिणं पादं पुरतः प्रक्षिप्य पाञ्चार्थं नामपादं पुरतः प्रवर्तयन्ति । 'अक्षय्या व्याघारयति तस्मादक्षय्या पशवोऽङ्गानि प्रहरन्ति प्रतिष्ठित्यै' इति श्रु-
तिः । प्रतीच्याम् उपकम्य प्राच्याम् अवसाने सति आर्जवं भवति । नैर्कल्याम्
उपकम्य ऐशान्यां समापनं वक्रत्वम् । एवमितरत्रापि । तदिदमक्षय्येयत्वेन
उच्यते—इति साधनभाष्ये ॥

अथ अर्थालंकाराः ।

तत्र प्रथममनेकालंकारबीजभूतत्वादुपमा निरूप्यते ।

स्वतः सिद्धेन भिन्नेन संमतेन च धर्मतः ।

साम्यमन्येन वर्ण्यस्य वाच्यं चेदेकदोपमा ॥

यत्र स्वतःसिद्धेन स्वतो भिन्नेन सहृदयसंमतेनाप्रकृतेन सह प्रकृतस्य धर्मतः सादृश्यमेकदा वाच्यं चेद् भवति तत्रोपमा । स्वतः-सिद्धेनेत्यनेनेत्येक्षान्यावृत्तिः । उत्प्रेक्षायामप्रसिद्धस्याप्युपमानत्वसंभवात् । यथा—

कीर्तिः काकतिवीररुद्रनृपतेः सिंहासनाध्यासिनः

प्राचां भूमिसुजां यशः पिदधती कोटीन्दुतुल्यश्रुतिः ।

रक्षादक्षिणराजलाभजनितामन्दप्रमोदोत्थिता

त्रैलोक्याद्दृहसप्रभेव ककुभां प्रान्तेषु विद्योत्तते ॥

अत्र प्रभाशब्दो जातिवचनः । त्रैलोक्याद्दृहासप्रभायाः कवि-प्रौढोक्तिसिद्धत्वाद्दोपमाशङ्कावकाशः । स्वतो भिन्नेनेत्यनेनानन्वयव्यावृत्तिः । अनन्वय एकस्यैवोपमानोपमेयत्वसंभवात् । तथा हि—

सन्तु लोके सुवर्णाद्विरत्नाकरसुधाकराः ।

तथापि वीररुद्रोऽयं वीररुद्र इव स्वयम् ॥

संमतेनेत्यनेन न्यूनोपमादिव्यावृत्तिः । यथा—

शब्दालंकारनिरूपणानन्तरमवसरप्राप्तत्वादर्थालंकारनिरूपणं प्रतिजानीते—
अथेति ॥ प्रथममुपमानिरूपणे निमित्तमाह—तथेति ॥ तत्रार्थालंकारेणित्यर्थः ।
अनेकालंकारबीजभूतत्वादिति ॥ वाच्योपम्यानामनन्वयादीनां गम्योपम्या-
नां च रूपकादीनामन्येषां च सादृश्यमूलानां मीलनादीनां निदानभूतत्वादित्यर्थः ।
यस्यति—स्वत इति ॥ धर्मतो गुणक्रिययोरन्यतरेणेत्यर्थः । साम्यमित्यनेन
कार्यकारणादिकयोरसंभवात् साधर्म्यादन्यवर्ण्यशब्दयोरुपमानोपमेयार्थत्वं द्रष्ट-
व्यम् । अत्राहुषशाप्याद्वारादिभिः किष्टमंशं पूरयन् व्यावष्टे—यथेति ॥ व्या-
कृत्यादिकं तु स्वयमेव व्यक्तीकरिष्यति—न्यूनोपमादिति ॥ न्यूनविशेषणोप-
मानं न्यूनोपमम् । आदिमदृष्टादधिकोपमादिसंग्रहः । सहृदयसंमतिं दर्शयति—

उदन्वानिष गम्भीरः सुवर्णाद्विरिवोन्नतः ।

दिग्दहेभ हव क्षोणीधौरेयः काकतीश्वरः ॥

अत्र समुद्रसुवर्णाद्विदिग्जाजान्तमुपमानत्वं योग्यमित्युपमैवेत्यम् । धर्मत इत्यनेन श्लेषालंकारवैलक्षण्यम् । श्लेषे शब्दसाम्यमात्रमभ्युपगतं न गुणक्रियासाम्यम् । तथाहि—

नीराजयन्त्यन्धपुरीरमण्यः प्रदीपजालैर्वरवीररुद्रम् ।

चन्द्रानना गोत्रपतिं रजन्यस्तारागणैर्मैरुमिव स्फुरद्भिः ॥

अत्र प्रतापरुद्रं पुरस्त्रिये नीराजयन्ति मेरुं रजन्य इवेति नोपमा । गोत्रपतिमिति विशेषणार्थस्य साम्याभावात् । गोत्रशब्देन राजपक्षे कुलप्रतीतिः मेरुपक्षे पर्वतप्रतीतिः । तथा चन्द्रानना इति क्षीपक्षे चन्द्र इव आननं यासामिति समासः । रात्रिपक्षे चन्द्र एवाननं यासामिति शब्दमात्रसाम्येन नोपमाप्राप्तिः । किं तु श्लेष एव । अन्येन वर्ण्यस्य साम्यमित्यनेन प्रतीपालंकारो व्यावर्त्यते । तथा हि लोकोऽयमविशेषज्ञः किं कुर्मः कस्य कथ्यते ।

यत् काकतिनरेन्द्रेण सुमेरुरुपमीयते ॥

अत्राप्रकृतस्य मेरोः प्रकृतेन राज्ञा सादृश्यमिति प्रतीपालंकारो नोपमा । एकदा साम्यमित्यनेन उपमेयोपमाव्यावृत्तिः । उपमेयोपमायामुपमानोपमेययोरनेकदा साम्यप्रतिपादनम् ।

उदन्वानिति ॥ 'उदन्वानुदधौ च' इति निपातनात् साधुः । धुरं वहतीति धौरेयो धुरन्धरः । 'धुरो यङ्ङकौ' इति ढक्प्रत्ययः । क्षोण्या धौरेय इति शिव-भागवतवत् समासः । धर्मत इत्यनेन श्लेषालंकारवैलक्षण्यमिति ॥ शब्द-साम्यमूलत्वात् तस्येति भावः । व्यावर्त्य श्लेषमूलमुदाहरति—नीराजय-स्तीति ॥ एवंविधस्थले शब्दसाम्येऽप्युपमैवेति काव्यप्रकाशकारः । तदुक्तम्—'सकलकलं पुरमेतज्जातं संप्रति सुधांशुबिम्बमिव' इत्यादिशब्दमात्रसाम्येऽपि सा युक्तैवेति । अलंकारसर्वलंकारः पुनरस्मिन्नेवोदाहरणे गुणक्रियासाम्यवच्छब्द-साम्यं नोपमाप्रयोजकम् अमितूपमाप्रतिभोत्पत्तिहेतुः श्लेष एवावसेय इत्यवोचत् । विधानाथस्तु सर्वलंकारसिद्धान्तश्रद्धालुतया श्लेष एवायं नोपमेत्याह—अत्रेत्या-दिना । अन्येन वर्ण्यस्येति ॥ उपमानेनोपमेयस्यैवार्थः । लोकोऽयमिति । अत्रोपमानोपमेयभावस्य वैपरीत्यात् प्रतीपालंकार इत्याह—अत्रेति ॥

धर्मोऽर्थ इव पूर्णश्रीरर्थो धर्म इव स्थितः ।

कामसाधिव तौ काम इव रुद्रनरेश्वरे ॥

अत्र धर्मोऽर्थ इव अर्थो धर्म इवेत्यनेकदा इवशब्दद्वयेन धर्मार्थ-
कामानां सादृश्यं प्रतिपाद्यत इत्युपमेयोपमा । वाच्यमित्यनेन प्रती-
यमानौपम्यानां रूपकसंवेदभ्रान्तिमदुल्लेखापह्नवतुल्ययोगितादीपक-
प्रतिवस्तूपमादृष्टान्तसद्वोक्तिव्यतिरेकनिदर्शनानां वैलक्षण्यम् । तथा हि
प्रतापरुद्रनृपतेर्मण्डलाभविधुंतुदः ।

अस्त्रण्डविक्रमोद्दामो असते राजमण्डलम् ॥

अत्र मण्डलाभविधुंतुदयोः सामानाधिकरण्यान्यथानुपपत्त्या
सादृश्यं लक्ष्यत इति नोपमा किं तु रूपकालंकारः ।

किमेष नवमो हरित्पतिरमन्दसंपत्पदं

किमेष दशमः प्रजापतिरपूर्वसर्गक्रमः ।

किमेष हरिरुर्वरोद्धरणचुञ्चुरेकादश-

क्षिरादिति वितर्क्यते जगति काकतीन्द्रो जनैः ॥

अत्र काकतीश्वरस्य हरित्पतिप्रभृतीनां च परस्पराभेदप्रतीतेः संदेह-
निवन्धनान्यथानुपपत्त्या सादृश्यमाक्षिप्यते । ततः संदेहालंकारः ।

काकतीयविभोः कीर्तिविभवे व्याप्तरोदसि ।

दिवापि चन्द्रिकाबुद्ध्या चकोरा यान्ति निर्दृतिम् ॥

अत्र कीर्तिविभवे चन्द्रिकाबुद्धिः चन्द्रिकासादृश्यं विना न संभव-
तीति सादृश्याक्षेपात् भ्रान्तिमदलंकारः ।

लक्ष्मीनिवासगृहमित्यखिला नरेन्द्राः

और्यातिभूमिस्त्रिभुवनारिर्वीरवर्गाः ।

विद्याविहारपदवीति च लब्धवर्णाः

श्रीकाकतीन्द्रनगरीमनिष्ठं स्तुवन्ति ॥

धर्म इति ॥ अत्रैकदा साम्यस्य प्रथमार्धमेव प्रत्युदाहरणम् । तावतैवोपमेयोपमा-
भावविराजितत्वात् । द्वितीयं पुनरभ्युच्चयः । तदेवामित्येवोक्तं—धर्मार्थकामा-
नामिति ॥ वाच्यव्यवच्छेदतया साधर्म्यस्य साम्यत्वं केयुचिदलंकारेषु दर्शयति—
तथाहीत्यादिना ॥ उदाहरणश्लोका अथावोर्ण स्वस्वप्रकरण एव व्याख्यास्य-

अत्र नगर्था तत्तत्पदार्थतारोपः सादृश्यादृते न संभवतीति सादृ-
श्यकल्पनादुल्लेखालंकारः ।

वीररुद्रस्य भूपालजयहोमं वितन्वतः ।

धूमराजिरियं भाति न चमूरेणुरुत्थिता ॥

अत्रोत्थितां चमूरेणुमवलोक्य धूमपङ्क्तिरित्यपह्वेनारोपः सादृ-
श्यमूल एवेति सादृश्याक्षेपादपह्वयः । एवं तुल्ययोगितादिष्वपि
सादृश्यस्य गम्यत्वान्नोपमाशङ्का । अतः सर्वेभ्यः साधर्म्यमूलेभ्यो
विलक्षणैयमुपमा ।

सा प्रथमं द्विधा । पूर्णा लुप्ता चेति । उपमानोपमेयसाधारण-
धर्मसादृश्यप्रतिपादकानां चतुर्णां प्रयोगे पूर्णा । एकस्य द्वयोस्त्रयाणां
वा लोपे लुप्ता । पूर्णा द्विविधा । श्रौती आर्थी चेति । साक्षात्सादृ-
श्यप्रतिपादकयथेवादिशब्दानां प्रयोगे श्रौती । धर्मिव्यवधानेन सा-
दृश्यप्रतिपादकानां सदृशसंकाशनीकाशप्रतीकाशदिशब्दानां प्रयोगे

न्ते । उपमायाः स्वरूपमुक्त्वा विभागमाह—सा प्रथममिति ॥ पूर्णमाह—
उपमानेति ॥ उपमीयते सदृशीक्रियते येनोत्कृष्टगुणेन तदुपमानं चन्द्रादि ।
उपमीयते यदपह्वलगुणं तदुपमेयं मुखादि । साधारणो धर्मो गुणः क्रिया वा ।
सादृश्यप्रतिपादका यथेवादयः । चतुर्णामेतेषां कण्ठोक्तौ पूर्णैत्यर्थः । कतिपयलोपे
लुप्तेत्याह—एकस्येति ॥ लोपे शास्त्रीये स्वारसिके च । तत्राद्यां निभजते—
पूर्णेति ॥ श्रुत्या सादृश्यप्रतिपादनात् श्रौती । अर्थतत्त्वार्थीत्यर्थः । श्रौती लक्ष-
यति—साक्षादिति ॥ आर्थी लक्षयति—धर्मिव्यवधानेनेति ॥ सदृशाभि-
धानद्वारेत्यर्थः । ननु यथेवादिशब्दानां सदृशादिशब्दवत् सादृश्यविशिष्टार्थपरत्वा-
भावात् केवलसादृश्यपरत्वं वक्तव्यम् । तथा सति मुखं चन्द्र इवेत्यत्र मुखं
चन्द्रसादृश्यमित्यर्थः स्यात् । एवं च दशदाडिमादिवाक्यवदसम्बद्धमिदं भवि-
ष्यतीति चेत् सत्यम् । यथा राज्ञः पुरुष इत्यत्र गुणभूतराजविशेषणभूता षष्ठी
अनुशासनबलादुभयनिष्ठसंबन्धमात्रमभिधानापि तद्द्वारा प्रधानभूतं पुरुषम-
प्याक्षिपति । तदुक्तं हरिणा—‘द्विलोऽप्यसौ परार्थत्वात् गुणेषु व्यतिरिच्यते ।
तत्रामिधीयमानः सन् प्रबानेऽप्युपयुज्यते ॥’ इति । एवमुपमानविशेषणभूता
यथेवादयः शब्दाः श्रुत्या सादृश्यं बोधयन्तोऽपि शक्तिस्त्वाभाव्यात् तात्प-
र्येण सादृश्यवति वर्तन्ते । एवं च यथेवादिशब्दानां श्रुत्या सादृश्यपरत्वात्
तत्प्रयोगे श्रौती । सदृशादिशब्दानामर्थात् सादृश्यपरत्वात् तत्प्रयोगे त्वार्थीति

आर्थी । द्वे अपि वाक्यसमासतद्धितगतत्वेन त्रिविधे । एवं पूर्णो-
पमा षट्प्रकारा । लुप्तोपमा एकोनविंशतिभेदा । 'तेन तुल्यं क्रिया
चेद्वतिः' इति सदृशार्थे विहितस्य वतेरुपादाने आर्थी । 'तत्र त-
स्येव' इतीकार्थे विहितस्य वतेरुपादाने श्रौती । अत एव सादृश्यार्थे
विहितस्य वतेः प्रयोगे धर्मोपादान एवान्वयसौकर्यादनुरूपधर्मा
तद्धितगा श्रौती लुप्ता नास्ति । कल्पवादिप्रयोगे त्वार्थ्येव । अयो-
दाहरणानि । वाक्यगा पूर्णा श्रौती यथा—

उद्दामोद्यतविक्रमे कृतयुगे बाहौ ययातेर्यथा

त्रेतायां रघुनायकस्य महितख्यातौ भुजायां यथा ।

दोर्दण्डे च युधिष्ठिरस्य विलसच्छौर्ये यथा द्वापरे

विस्तब्धाद्य कलौ तथैव रमते क्षोण्यन्धभर्तुर्भुजे ॥

समासगा पूर्णा श्रौती यथा—

भास्वानिवोद्यन्नदयाद्रिलम्बी भद्रासनस्यो वरवीररुद्रः ।

उत्पश्यतामन्धपुरीजनानां नेत्राब्जजाड्यं समयत्यशेषम् ॥

अत्र भास्वानिवेति इवेन सह नित्यसमासः । तद्धितगा पूर्णा श्रौती यथा

कूर्मवच्छेषवद्गोत्रगिरिवदिच्छहेभवत् ।

भुजे प्रतापरुद्रस्य धुरीणे भाति मेदिनी ॥

विवेकः । तयोः पुनः प्रत्येकं त्रैविध्यमाह—द्वे इति । एकोनविंशतिभे-
देति ॥ वक्ष्यमाणप्रकारेणेति शेषः । वतिप्रत्ययभेदादुपमामेद इत्याह—
तेन तुल्यमित्यादिना ॥ तत्र श्रौत्या विशेषमाह—अत एवेति ॥ अतोऽ-
स्मादेवान्वयसौकर्यादिति संबन्धः । कूर्मवदित्यादिवक्ष्यमाणोदाहरणे मेदिनी-
भानरूपस्य समानधर्मस्थोपादान एवान्वयसौकर्यादन्यथा तदभावाच्च तद्धितगा-
तायां श्रौत्यां धर्मोपादानमावश्यकमिति भावः । कल्पवादिप्रयोगे त्विति ॥
'ईषदसमाप्तौ' इति विहितानां कल्पन्देश्यदेशीयरप्रत्ययानां 'विभाषा सुषः'
इति विहितस्य बहुचरत्यस्य च प्रयोग इत्यर्थः । आशय्येवेति ॥ धर्मव्यवधा-
नेनैव सादृश्यप्रतिपादनादित्यर्थः । उद्दामेति ॥ अत्र यथाशब्दप्रयोगादियं
वाक्यगा श्रौती च । भास्वानिवेति ॥ कथमित्यं समासगत्याकाङ्क्षायामाह—
इवेन सह नित्यसमासः इति ॥ 'इवेन समाप्तो विभक्त्यल्लेषश्च
पूर्वपदप्रकृतिसरत्वं च' इति वार्तिकादिति शेषः । कूर्मवदिति ॥ 'तत्र
तस्येव' इति सप्तमीसमर्थादिवाक्ये वतिप्रत्ययः । अत एवेयं तद्धितगा श्रौती ।

वाक्यगता पूर्णार्थी यथा—

तैस्तैर्महीपालनसंविधानैस्तैस्तैः प्रजारखनवैभवेभ्यः ।

विराजते संप्रति काकतीयलक्ष्मीपतिर्वाशरथेः समानः ॥

समासगता पूर्णार्थी यथा—

तादृक्पालनसामर्थ्यसंपदा काकतीयश्वरः ।

हरिदीश्वरसंकाशः शास्त्रि मध्यमविष्टपम् ॥

तद्धितगता पूर्णार्थी यथा—

हेमाचलवदौन्नत्ये गान्भीर्ये क्षीरसिन्धुवत् ।

प्रतापे मानुवद् भाति वीररुद्रनरेश्वरः ॥

एषूदाहरणेषूपमेयोपमानसाधारणधर्मसादृश्यप्रतिपादकानि चत्वारि निबद्धानीति पूर्णत्वम् ।

अथ लुप्तोपमाया उदाहरणानि ।

अनुक्तधर्मा वाक्यगता श्रौती लुप्ता यथा—

यथा रुचां स्वामिनि चक्रवाक्यो यथा च नीहाररुचौ चकोर्यः ।

यथा प्रसूनस्तवके भ्रमर्यस्तथा प्रजाः काकतिवीररुद्रे ॥

अनुक्तधर्मा समासगता श्रौती लुप्ता यथा—

सूरं वहतीति सूरिणे सूरन्धरे । 'स्त्रः सर्वधुरात्' इत्यत्र स्त्रः इति योगविभागात्प्रत्ययः । 'गान्भीर्यगणिमा तस्य सत्यं गङ्गाभुषणवत्' इति तस्येवेति वतेरुदाहरणम् । तैस्तैरिति ॥ महीपालनसंविधानैर्वापीकूपतटाकादिनिर्माणैरित्यर्थः । प्रजारखनवैभवेभ्योरातिनियारणपूर्वकैः पालनविशेषैरित्यर्थः । अत्र दाशरथेः समान इति व्यासेन समानशब्दोपादानादार्थीयमुपमा वाक्यगता च ॥ तादृगिति ॥ हरिदीश्वरेण दिक्पतिना सदृशो हरिदीश्वरसंकाश इति निस्समासः । 'स्युदत्तरपदे त्वमी । निभसंकाशनीकाशप्रतीकाशोपमादयः ॥' इत्यमरकोशे निभादिशब्दानामुत्तरपदनियमात् । अत एव समासगतेयमार्थी । हेमाचलवदिति ॥ औन्नत्यादौ मेर्वादिबुल्यं भातीत्यर्थः । अत्र 'तेन बुल्यम्' इति विहितस्य वतेः प्रयोगादार्थीयं तद्धितगता । एषूदाहरणेषूपमानास्त्रिचतुरङ्गनिबन्धनात् पूर्णत्वमित्याह—एष्विति ॥ अयं लुप्तोदाहरणेषु प्रथमं धर्मा-नुपादाने एषोदाहरणानि क्रमेणाह—यथेत्यादि ॥ रुचां स्वामिनि सूर्ये । वीररुद्रे वर्तन्ते इति शेषः । अत्र प्रतापस्यादसारस्थानां धर्माणामनुपादानम् ।

प्रतापरुद्रदेवस्य पादपीठीमनारतम् ।

आराधयन्ति भूपालाः प्रणता देवताभिः ॥

अनुक्तधर्मा वाक्यगा आर्या लुप्ता यथा—

काकतिक्ष्मापतेजैर्जत्रप्रस्थानपदहृष्वनिम् ।

तुल्यं दम्भोलिनिर्घोषैः शृण्वन्त्यरिमहीभृतः ॥

अनुक्तधर्मा संभासगा आर्या लुप्ता यथा—

घन्यत्पुरीमेकशिलाभिधानां वस्त्रोकसारासदृशीमवेक्ष्य ।

नमन्ति भूपा भुवि काकतीयराज्यप्रतिष्ठां बहुमन्यमानाः ॥

अनुक्तधर्मा तद्धितगा आर्या लुप्ता यथा—

प्रतापरुद्रनृपतेर्जगन्महिततेजसः ।

कन्दर्पकल्पमाकारं पश्यन्त्यन्धपुरन्ध्रयः ॥

एषूदाहरणेषु धर्मस्यानुपादानम् ।

अनुक्तधर्मेवादिः कर्मक्यचा लुप्ता यथा—

दुग्धार्णवीयत्यम्भोधीन् कैलासीयति मूषरान् ।

प्रतापरुद्रदेवस्य यशोवैशश्ववैभवम् ॥

अनुक्तधर्मेवादिराधारक्यचा लुप्ता यथा—

प्रतापेति ॥ अत्र पादपीठीदेवतयोः समानो धर्मः सम्पत्प्रदत्वमनुक्तम् । अनुक्तधर्मा तद्धितगा श्रौती लुप्ता नास्तीत्युक्तम् । काकतीति ॥ दम्भोलिनिर्घोषैरक्षनिष्वनिभिस्तुल्यं तद्वत् मीषणमिति गम्यते । शश्वदिति ॥ वस्त्रोकसारासदृशीमलकासमानाम् । वैभव इति नोक्तम् । प्रतापरुद्रेति ॥ कन्दर्पकल्पं कन्दर्पसदृशम् । रूपसंपदेति शेषः । ईषदसमाप्तौ कल्पप्रत्ययः । इयमेकलोपे लुप्ता पञ्चविधा । अथ द्विलोपे लुप्ता कर्मणोदाहरति—दुग्धार्णवीयतीत्यादिना ॥ अत्र 'उपमानादाचारे' इति क्यच्प्रत्ययः । 'क्यचि च' इतीकारः । धावत्कमत्र साधर्म्यं गम्यते । अम्भोधीन् दुग्धार्णवानिवाचरतीत्यत्र वाक्ये प्रशान्तं कर्मद्वयम् । तत्रोपमानकर्मणोऽन्तर्भूतत्वात् तदपेक्षयासावकर्मको धातुः । तदुक्तम्—'वातोरर्थान्तरे वृत्तेर्वात्वर्येनोपसंग्रहात् । प्रसिद्धेरविवक्षातः कर्मणोऽकर्मिक्रिया ॥' इति । कर्मान्तरापेक्षया तु सकर्मक एव । यथाह भगवान् भाष्यकारः—'इह कर्मणी उपमानकर्मोपमेयकर्म चेति । उपमानकर्मान्तर्भूत-

क्रीडाद्रीयति गोत्रशैलशिलरेष्वास्थानसङ्गीयति
 द्वीपेष्वन्विषु दीर्घिकीयति हरित्सेकान्तगेष्टीयति ।
 उद्यानीयति सीमपर्वततटारण्ये सुपर्वाचले
 प्रासादीयति वीररुद्रनृपतेः स्फाराः प्रतापोदयः ॥

अनुक्तधर्मेवादिः कर्मणमुला लुप्ता यथा—

पश्यन्त्यात्मजदर्शमिन्दुममरस्रोतस्विनीं सत्सखी-
 दर्शं क्षीरपयोनिधिं प्रियमुद्दृष्टं गिरिं राजतम् ।
 लीलादर्पणवर्क्षमन्यदमलं तारादि इरावली-
 दर्शं खेलति वीररुद्रनृपतेः कीर्तिर्जगत्यापिनी ॥

अनुक्तधर्मेवादिः कर्मणमुला लुप्ता यथा—

नृपेषु शिक्षाविधिदण्डचारं कान्तासु पुष्पायुधधन्वचारम् ।
 प्रजासु चालम्बनयष्टिचारं भरत्यं रुद्रनरेन्द्रखड्गः ॥

अनुक्तधर्मेवादिः क्तिपा लुप्ता यथा—

सुधाप्रवाहति सतामसतां कालकूटति ।
 वीररुद्रनरेन्द्रस्य गुणज्योत्स्नाविजृम्भितम् ॥

मुपमेयेन कर्मणा सकर्मको भवति' इति । एवमन्यत्रापि द्रष्टव्यम् । क्रीडाद्रीय-
 यतीति ॥ आस्थानसङ्ग सभामण्डपः । दीर्घिकाः क्रीडासरांसि । सीमपर्वतो
 श्रेकालोकः । सुपर्वाचलो मेरुः । क्रीडापर्वतादिष्विव कुलपर्वतशिलरादिष्वाचर-
 तीत्यत्र मुखसाधनत्वं साधर्म्यं गम्यते । 'अधिकरणाच्च' इति वचनात् क्यञ्प्रत्ययः ।
 क्रीडाद्रीयतीत्यत्र 'अकृतसार्वधातुकयोः' इति दीर्घः । सदीयतीत्यत्र नत्वे
 'क्यञि च' इतीकारः । पश्यन्तीति ॥ आत्मत्वं पुत्रमिव दृष्ट्वा आत्मजदर्शम् ।
 एवमुत्तरत्रापि द्रष्टव्यम् । 'उपमाने कर्मणि च' इति णमुल्प्रत्यये कषादित्वात्
 सर्वत्र पश्यन्तीत्यनुप्रयोगः । अत्रात्मजसख्याधीनामिन्दुमन्दाकिनीमुख्यानां सो-
 पमानोपमेयभावे नैर्मल्यमेव साधर्म्यमूलमिति गम्यते । नृपेष्विति ॥ शिक्षा-
 विधेर्दण्डः शिक्षाविधिदण्डः इति तादर्थ्ये अश्वघासादिषु षष्ठीसमासः । स इव
 चरित्वा तन्धारमिति 'उपमाने कर्मणि च' इति वक्षरात् कर्तरि णमुल् । कषा-
 दित्वाधारतेरनुप्रयोगः । अत्र भीषणोद्दीपनविश्रासभूमित्वानां कर्मण समानधर्म-
 त्वनुमेयम् । सुधेति ॥ गुणज्योत्स्नाविजृम्भितं कर्तुं । सुधाप्रवाह इवाचरति
 सुधाप्रवाहति तद्वच्छलाप्यमित्यर्थः । कालकूटमिवाचरति कालकूटति तद्वदस्र-
 मित्यर्थः । 'सर्वशक्तिपदिकेभ्यः क्तिन्वाचारे' इत्याचारे क्तिप्रत्ययः ।

एषूदाहरणेषु द्वयोरनुपादानम् । अम्भोधीन् दुग्धार्णवीयतीत्यत्र कर्मक्यचि दुग्धार्णवानिष करोतीति, गोत्रशिक्षरेषु क्रीडाद्रीयतीत्या-
धारक्यचि क्रीडाद्विधिव वर्तत इति, चन्द्रमात्मजदर्शं पश्यन्तीति कर्मणमुलि आत्मजमिव पश्यन्तीति, शिक्षाविधिदण्डचारं चरतीति कर्तृणमुलि शिक्षाविधिदण्ड इव चरतीति इवशब्दोऽन्तर्गत इति तस्य लुप्तत्वम् । अनुक्तधर्मेवादिः कर्तृक्यचा लुप्ता यथा—

ज्योत्स्नीयन्ति सुधीयन्ति चन्दनीर्यान्त सर्वतः ।

प्रतापरुद्रनृपतेः शुभाः कीर्तेर्महोर्मयः ॥

अत्र कीर्तीनां स्वरूपमुपमेयम् ।

अनुक्तधर्मेवादिः कर्तृक्यक्य लुप्ता यथा—

अत्राचारस्य समानधर्मत्वं मन्यमानः काव्यप्रकाशकारस्तथाचकस्य क्लिपः सर्व-
लोपादिवादिलोपाश्च द्विलोपः, क्यजादौ तु प्रत्ययश्रवणादेकलोप एवेत्याह ।
मिथानाथस्तु कर्तरि क्यजादावस्तु नाम धमन्तिरोद्भावनाशक्तौ कर्षचिदाचारः
साधर्म्यम्, कर्मणि क्यजादौ तूपमानोपमेयगतो धावल्यादिरेव समानधर्मो
नाचारमात्रं तस्यान्यधर्मत्वादिति मन्यमानः क्यजादावपि द्विलोप इत्याह—
एषूदाहरणेषु द्वयोरनुपादानमिति ॥ एतदेव विविनक्ति—अम्भोधीनि-
त्यादि । इवशब्दोऽन्तर्गत इति । गम्यमानार्थ इत्यर्थः । एतद्योदाहरणमस्म-
दुद्धाटितधावल्यादिसाधारणधर्मस्याप्युपलक्षणम् । तस्य लुप्तत्वमिति ॥ अप्र-
नुक्तत्वमित्यर्थः । यदाह कैयटः—‘गम्यमानार्थस्याप्रयोग एव लोपः’ इति ।
किमन्तोदाहरणं तु सर्वसंप्रतिपक्षत्वाच्च विवृतमिति द्रष्टव्यम् । क्वचित् त्रिलोपे
लुप्तामाह—अनुक्तेति ॥ धर्मः समानधर्मोऽस्यास्तीति धर्मि उपमेयं, तच्चेवादि-
वानुक्तौ यत्रासावहुसधर्मवादिः । अनुक्तोपमेयेवादिरित्यर्थः । धर्मलोपस्तु
प्रसिद्धः । कर्तृक्यचेति ॥ यत्र क्यचप्रत्यये प्रकृतिभूतस्योपमानस्य कर्मणः
कर्तृवोपमेयं तेनेत्यर्थो द्रष्टव्यः । केवलकर्तृक्यचप्रत्ययस्यैवाभावात् । तेन लुप्तमुदा-
हरति—ज्योत्स्नीयन्तीति ॥ ज्योत्स्नामिवात्मानमाचरन्तीत्यक्षात्मन उपमेय-
स्येवादेः साधर्म्यस्य नैर्मल्यादेश्चानुपादानात् त्रिलोपे लुप्तेयमिति भावः ।
आचारसाधर्म्यवादिनां तु द्विलोप एव । तदुक्तं काव्यप्रकाशे—‘क्यचीवाद्युप-
मेयो’ इति । न च कीर्तिमहोर्मय इत्युपमेयोपादानम् । उपमानापेक्षया सिद्ध-
विभक्तिकत्वात् । न चैतदनुसारेण ज्योत्स्नीयन्तीत्यत्र ज्योत्स्ना इवाचरन्तीति समा-
नविभक्तिकत्वकल्पनमुपपद्यते । कर्तृक्यचप्रत्ययस्यानुशासनविरुद्धत्वात् । न च
शुभा इति समानधर्मोपादानम् । तस्य कर्तृभूतकीर्तिविशेषणत्वेन तत्रैवोपकी-

शेषायते सहीं चोतुं कल्पशास्त्रायतेऽर्थिनाम् ।

प्रतापरुद्रदोर्दण्डः कलवण्डायते द्विषाम् ॥

अनुक्तोपमाना वाक्यगा लुप्ता यथा—

वदान्यो नान्योऽस्ति त्रिजगति समो रुद्रनृपते-

र्गुणश्रेणीश्लाघापिहितहरिदीक्षानयशसः ।

समन्तादुद्भूतैर्द्विरदमदगन्धैः सुरभयः

क्रियन्ते यद्विद्वज्जनमणिगृहप्राङ्गणमुवः ॥

अनुक्तोपमाना समासगा लुप्ता यथा—

वीररुद्रसमो राजा नास्ति नास्त्येव भूतले ।

यस्य धर्मानुबन्धेन कलिः कृतयुगीकृतः ॥

अनुक्तधर्मोपमाना वाक्यगा लुप्ता यथा—

लोके काकतिवीररुद्रनृपतेरुदामभूमश्रियः

कीर्त्या कार्तिककौमुदीधवलया तुल्यं न किञ्चित् कथित् ।

णत्वादिललमसिप्रसङ्गेन । पुनरपि धर्मेवादिलोपे लुप्तामाह—शेषायते इति ॥

शेष इवाचरति इति शेषायते । 'कर्तुः क्यक् सलोपश्च' इति क्यक्प्रत्यये

क्त्वादात्मनेपदम् । अत्रोपमानकर्तुरन्तर्भूतत्वाद्दुपमेयकर्त्रा सकर्तृकत्वमिति

भाष्यकारः । अत्र महीवहनलक्षणस्य साधर्म्यस्थोपादानात् कल्पशास्त्रायत

इत्यादिकल्पेनोदाहरणम् । शेषायते इत्येतदेकलोपस्येति विवेकः । अत

एव अस्य प्रकरणात् उत्कर्षः । अत एव कर्तृणमुलि किपि च समान-

धर्मस्थोपादानानुपादानाभ्यां द्वैविध्यं द्रष्टव्यम् । पुरुषव्याघ्र इत्यत्र सा-

मान्याप्रयोग एव सामानाधिकरण्यात् समासः संभवति । तदुक्तं हरि-

णा—'व्याघ्रशब्दो यदा शौर्यात् पुरुषार्थेऽवतिष्ठते । तदाधिकरणाभेदेऽत्र

समासस्यास्ति संभवः ॥ अत्रशब्दप्रयोगे तु व्याघ्रशब्दो मृगे स्थितः । मित्रेऽधि-

करणे वृत्तेऽत्र नैवास्ति संभवः ॥' इति । अतोऽत्र धर्मलोपादिवादेरभावाच्चानु-

क्तधर्मोपमानाः समासगा लुप्तेत्येव भेदोऽत्रत्यपुस्तकेष्वभावाद्बुद्धेयः । उपमानानुक्तौ

वाक्यसमासगतत्वेनोदाहरणद्वयं क्रमेणाह—यदान्य इति ॥ गतमेतत् । रुद्रनृ-

पतेः समो वदान्य इत्युपमेयवाचकसमानधर्माणां प्रयोगः । उपमानं तु नोक्तम् ।

वीररुद्रसम इति समासेनोपमेयवाचकयोः प्रयोगः । रजनाद्राजेति साधर्म्यकथ-

नम् । पूर्ववद्धर्मोपमानानुक्तानुदाहरणद्वयमाह—लोक इति ॥ कीर्त्या तुल्यं

भङ्गुरं वस्तु किमपि नास्तीत्यर्थः । अत एव साधर्म्योपमानयोरनुपादानम् ।

यन्माधुर्बल्लिम्भितैः यस्याः कीर्तेः माधुर्यातिशयैरिष्यनेन साधर्म्योपादानमिति

यन्माधुर्येनितृन्मिमतश्चतविषां भीषां विलोक्याधुना
कण्ठालिङ्गनमीशितुर्वितनुते नीरन्ध्रमद्रेः सुता ॥

अनुक्तधर्मेपमाना समासगा लुप्ता यथा—

प्रतापशीतुल्यं क्वचिदपि न भूतं न च भवत्
न भावि त्रैलोक्ये किमपि जयिनः काकतिविभोः ।
यवा लोकालोकक्षितिधरतटेष्वावर्कहृषदः

प्रकाशन्ते नक्तंदिशमुदितरोचिःपरिचयाः ॥

पूर्वोदाहरणद्वये वदान्यो नान्योऽस्तीति राजेति शब्दाभ्यां वित-
रणशीलत्वं प्रजारस्रकत्वं च साधर्म्यमुक्तम् । अनन्तरोदाहरणद्वये
धर्मस्याप्यनुपादानमिति भेदः । एषु चतुर्षुदाहरणेषु न प्रतीपालं-
कारशङ्का । उपमानस्याक्षेपाभावात् उपमेयस्याधिक्याविवक्षणाश्च ।
यत्रोपमेयस्याधिक्यविवक्षयोपमानत्वमुच्यते तत्रैव प्रतीपालंकारः ।
अनुक्तेवादिः समासगा लुप्ता यथा—

असतामुष्णभानूष्णं सदां शीतांशुशीतलम् ।

प्रतापरुद्रदेवस्य चरितं विश्वमङ्गलम् ॥

अनुक्तधर्मेवाद्युपमाना समासगा लुप्ता यथा—

काकतीन्द्रो रणे भाति भीमसेनपराक्रमः ।

न शङ्कनीयम् । तस्य वाक्यान्तरगतत्वात् । किं तु माधुर्यमेव साधर्म्यं विवक्षितं,
न कौमुदीधवलत्वादिकमित्यनेन सूच्यते । प्रतापेति ॥ लोकालोकक्षितिधरतटेषु
पाश्चात्येष्वपीति भावः । अर्कहृषदः सूर्यकान्ताः । देशतः कालतश्च परिच्छेदा-
सीतत्वात् प्रतापशीतुल्यं नास्तीत्यत्रोपमेयवाचकयोरेवोपादानम् । एषुदाहरणे-
ष्वध्ययोरेकलोपमन्त्ययोश्च द्विलोपं विविनक्ति—पूर्वेति । अलोदाहरणचतुष्टये प्रती-
पालंकारसाङ्ग्यं वारयति—एष्विति ॥ 'आक्षेप उपमानस्य कैमर्थक्येन कथ्यते ।
यत्रोपमेयभावः स्यात् तत् प्रतीपमुदाहृतम् ॥' इति लक्षणातुसारेण द्विविधस्या-
पि प्रतीपस्येहानुप्रवेशाभावात् तत्साङ्ग्यशङ्काकलङ्कारावकाश इति भावः । असता-
मिति ॥ उष्णभानुरिवोष्णभानूष्णमित्यत्र वाचकमात्रलोपादेकलोपे लुप्ता
समासगा । सर्वस्यापि शब्दस्य शब्दान्तरसंबन्धेन विशेषवाचित्वादुष्णादि-
शब्दानां तथात्वेन सामान्यवचनत्वाभावेऽपि भाष्योक्तरीत्या समासात् पूर्वं
सामान्यवचनत्वेन 'उपमानानि सामान्यवचनैः' इति समासः । समासे त्रि-
विधमुदाहरति—काकतीन्द्र इति ॥ भीमसेनपराक्रम इव दुःसहः पराक्रमो

किंत्वदुःशासनाः सर्वे यस्य प्रत्यर्थिपार्थिवाः ॥

अत्र भीमसेनस्य पराक्रम इव पराक्रमो यस्य सः भीमसेनपराक्रम इति धर्मेवाद्युपमानलुप्ता । इति लुप्तोपमा दर्शिताः ।

अथ साधारणधर्मोपादाने द्वैविध्यम् । धर्मस्य सकृदुपमानोपमे-
वगतत्वेन निर्देशः, उभयगतत्वेन पृथगुपादानं च । पृथगुपादानं
च वस्तुप्रतिवस्तुभावेन बिम्बप्रतिबिम्बभावेन च द्विविधम् । एक-
स्यार्थस्य शब्दद्वयेनाभिधानं वस्तुप्रतिवस्तुभावः । द्वयोरर्थयोर्द्विरुपा-
दानं बिम्बप्रतिबिम्बभावः । सकृन्निर्देशो यथा—

यस्यासौ भीमसेनपराक्रमः । अत्र विशेषमाह—किं स्थितिः ॥ दुःशासनो दुर्यो-
धनानुजः तत्सहिता भीमसेनप्रत्यर्थिनः, वीरद्वयैरिणस्तु तत्रहिता इति प्राप्तीति-
कोऽर्थः । दुष्करं शासनं स्वविषयं येषां ते दुःशासना दुःसाधाः । ते न भव-
न्तीत्यदुःशासनाः । सर्वेऽपि दुसाधा इत्यर्थः । त्रिलोपं दर्शयति—अथेति ॥
धर्मेवाद्युपमानलुप्तेति ॥ धर्मेवाद्योर्गम्यमानार्थत्वान्नुपमत्वम् । उपमानस्य
तु वार्तिकार्थित्वं भावः । तथा हि—‘सप्तमुपमानपूर्वपदस्य बहुव्रीहिराच्य उत्तर-
पदलोपश्च’ इति वार्तिकम् । अस्यार्थः । सप्तमदन्तं तावदास्ताम् । उपमानं पूर्व-
पदं यस्य समासस्य तस्य शब्दान्तरेण बहुव्रीहिः पूर्वसमासावयवस्योत्तरपदस्य
च लोप इति । एतेनेदं क्लृप्तम् । अत्रोपमानशब्देन मुख्योपमानभूतस्य भीम-
सेनपराक्रमस्याश्रयो भीमसेनो लक्ष्यते । तत्पूर्वपदस्य भीमसेनपराक्रम इत्यस्य
समासस्योपमेयवाचिनां पराक्रमशब्देन बहुव्रीहिः—भीमसेनपराक्रम इव दुःसहः
पराक्रमो यस्येति । ततः पूर्वसमासावयवस्योत्तरपदस्य मुख्योपमानपराक्रम-
शब्दस्य लोप इति । तेन धर्मेवाद्युपमानानां लोपात् त्रिलोपवती समासगा ।
अत्रार्थं संग्रहः—समासगोवादिलोपं स्यादेका वृत्तिवाक्यगे । द्वे लोप उपमानस्य
वाक्यतद्धितवृत्तिगाः ॥ धर्मानुक्तौ पञ्च चैकलोपेऽष्टौ क्लृप्तिना भिदाः । कर्माधार-
क्यचा कर्मकर्त्रोश्च णसुला क्रिपा ॥ क्यञ्च कर्तृपुष्पितहृत्स्या चेवादिधर्मयोः ।
अनुक्तौ सप्त धर्मोपमानलोपे समासगाः ॥ वाक्यगा च द्विवेद्येव द्विलोपे वव
कीर्तिताः । क्यचोपमानान्यलोपे स्यादेकान्या समासगा ॥ उपमेयान्यलोपे द्वे
स्वात्ममेवं त्रिलोपगे । ह्युत्तमेवा मिलित्वा स्युरेवमेकैव विंशतिः ॥ पूर्णभिः सह
षड्भिस्तु भेदाः स्युः पञ्चविंशतिः । द्वे श्रौत्यौ धर्मलोपेऽन्या आर्थ्ये सप्तदश स्मृताः ॥
कृत्तृष्वित् कर्तृण्युल्लि तथाचारकिपि क्यञ्चि । एकलोपे विहृता स्यादधर्मोपादान-
संभवात् ॥ इति । समानधर्मोपादाने सर्वमेदसाधारणं विशेषमाह—अथेति ॥
द्वितीयं द्वेषा विभजते—पृथगिति ॥ तत्रार्थं लक्षयति—एकस्येति ॥ द्वितीयं
लक्षयति—द्वयोरिति ॥ द्वयोः सद्वयोरिति शेषः । तेन धर्मापेक्षं वस्तुप्रतिवस्तुभा-

नृपाः प्रणतमूर्धानः सेवन्ते काकतीश्वरम् ।

असाधूनां विनेतारं गुहं शिष्या इवाभितः ॥

अत्र नरेश्वराणां शिष्याणां च प्रणतमूर्धान इति सकृदेव साधर्म्यमुक्तम् । तथा असाधूनां विनेतारमिति राक्षो गुरोश्च तुल्यधर्मत्वं सकृदेवोक्तम् । वस्तुप्रतिवस्तुभावेन द्विधा निर्देशो यथा—

वंशोऽयं काकतीयानां वीररुद्रेण भूषितः ।

अन्ववायः ककुत्स्थानां रामेणेव परिष्कृतः ॥

अत्र भूषितपरिष्कृतशब्दाभ्यामेकार्थप्रतीतेर्वस्तुप्रतिवस्तुभावः ।

विम्बप्रतिविम्बभावो यथा—

स्फुरच्छ्वेतातपत्रधीः काकतीयनरेश्वरः ।

हाटकाद्विरिवाभाति शृङ्गसङ्कीन्दुमण्डलः ॥

अत्र श्वेतातपत्रचन्द्रमण्डलयोः सादृश्येन काकतीन्द्रसुवर्णाचलयोः सादृश्यमिति विम्बप्रतिविम्बभावः ।

अपरमपि द्वैविध्यमस्यालंकारस्य—समस्तवस्तुविषया एकदेशवर्तिनी चेति । यथाक्रमं द्वयोरुदाहरणम्—

विभाति भूषीरिव काकतीन्द्रपुरी विराजत्यमरावतीष ।

पौराः प्रथन्ते त्रिदशा इवार्द्धं धत्ते मरुत्वानिव वीररुद्रः ॥

एषा समस्तवस्तुविषया । एकदेशवर्तिनी यथा—

कः । धर्म्यपेक्षस्तु विम्बप्रतिविम्बभाव इति फलितम् । नृपा इति ॥ अत्र समानधर्मस्य सकृदिर्देशं योजयति—अत्रेति ॥ द्विधा निर्देश इति ॥ उपमानव्यवस्थेनोपमेयगतत्वेन चेति भावः । वंश इति ॥ परिष्कृत इत्यत्र 'संपरिम्यां करोतौ भूषणे' इति मुहावतेः शत्वम् । अत्र सुवन्धिमेदन भूषितपरिष्कृतशब्दाभ्यां समानधर्मक्यनाद्वस्तुप्रतिवस्तुभावः । स्फुरदिति ॥ अत्र श्वेतातपत्रस्वेन्दुमण्डलं प्रतिविम्बतया निर्दिश्यते । काकतीन्द्रसुवर्णाचलयोः स्वरूपतः सादृश्याभावाद्विशेषणसादृश्यनिबन्धनं विशेष्यसादृश्यमिति वक्तव्यम् । स एव विम्बप्रतिविम्बभाव इत्याह—अत्रेति ॥ प्रकारान्तरेण विभागमाह—अपरमिति ॥ समस्तानि वस्तुन्यवयवव्यवयाश्च विषया यस्याः समस्तवस्तुविषया । अवयवावयविनोरेकदेशे वर्तत इत्येकदेशवर्तिनी । आद्यामुदाहरति—विभातीति ॥ मरुत्वानिन्द्रः । 'यसौ मत्वर्थे' इति भट्टज्ञायां पदकार्यं न भवति । 'सय' इति मतोर्वत्वम् । इत्यप्रत्ययेकैवोपमेति केचिद् । इवशब्दान्तरप्रयोगे पौनरुक्त्यापत्तेरेकेनैवालम्बिते

द्विपैश्चरद्विर्धरणीधरैर्वा तुरङ्गमश्रेणिभिरुर्मिभिर्वा ।

नानाद्युधैर्व्यालजलमर्द्द्वैर्वा बलं त्रिलिङ्गाधिपतेर्दुरापम् ॥

अत्र त्रिलिङ्गाधिपतेर्बलं समुद्र इवेत्यर्थात्प्रतीतेरेकदेशवर्तित्वम् ।
मालारूपेणाप्ययमलंकारो दृश्यते । यथा—

कुन्दति कुमुदति हंसति हारति हरति क्षपाकरति ।

कैलासति च यक्षःश्रीवैष्णवं वीररुद्रस्य ॥

अत्रैकस्योपमेयस्यानेकोपमानदर्शनात् मालात्वम् । उपमायां
भेदाभेदसाधारणस्य साधर्म्यस्य प्रयोजकत्वम् । एवं भेदान्तरं
यथासंभवमुदाहार्यम् ॥

अनन्वयालंकारः ।

एकस्यैवोपमानोपमेयत्वेऽनन्वयो मतः ।

यत्र द्वितीयसमस्तचारिनिवृत्त्यर्थमेकस्यैवोपमानोपमेयभाषो निब-
ध्यते असावनन्वयालंकारः । यथा—

सन्तु लोके सुवर्णाद्रिरत्नाकरसुधाकराः ।

तथापि वीररुद्रोऽयं वीररुद्र इव स्वयम् ॥

उपमेयोपमालंकारः ।

पर्यायेण द्वयोस्तस्मिन्नुपमेयोपमा मता ।

विधाधरः । द्वितीयामुदाहरति—द्विपैरिति ॥ धरणीधरैर्मनाकादिसिः । सर्वत्र
वाशब्द इत्यर्थे । 'वा स्याद्विकल्पोपमयोरेवार्थेऽपि समुच्चये' इति विश्वः । त्रिलि-
ङ्गाधिपतेरन्व्रदेशाधीश्वरस्य । नाटके व्युत्पत्तिरुक्ता । एकस्यैवोपमेयस्य बहुपमा-
नोपादाने मालोपमा । तामुदाहरति—कुन्दतीति ॥ सर्वत्राचारे क्लिप्तप्रत्ययः ।
साधर्म्यं त्रिविधम्—भेदप्रधानमभेदप्रधानं भेदाभेदप्रधानं चेत्ति । तत्राद्यं व्यति-
रेकादौ । द्वितीयं रूपकादौ । तृतीयमन्वेत्याह—उपमायामिति ॥ यदाह भग-
वान् भाष्यकारः—'यत्र किञ्चित् सामान्यं कश्चिच्च विशेषस्तत्रोपमानोपमेये भवतः'
इति । 'फणितिरिव भित्तिर्गतिरिव चेष्टा चेष्टेव कीर्तिः—' इत्यादिरशनोपमादिक-
भन्यतो दृष्टव्यमित्याह—एवमिति ॥ भेदाभेदसाधारणसाधर्म्यमूलूपमानन्तरं
प्रतीयमानवस्तु कयोरेकवाक्याश्रयमनन्वयं लक्षयति—एकस्येति ॥ एकस्यैवोप-
मानोपमेयभाषानन्वयादन्वयेयं संज्ञा । वाक्याभिप्रायेणोपमेयस्यैव द्वितीयसदृश-
निवृत्तिलक्षणव्यङ्ग्याभिप्रायेणोपमानत्वमन्वेतीत्यभिप्रायेण व्यानघे—यत्र द्विती-
येति ॥ उदाहरति—सन्तिवति ॥ उपमानभाषानर्हः किं तैरिति भावः । अनन्वय-
वैलक्षण्येन वाक्यभेदाश्रयमुपमेयोपमालंकारं लक्षयति—पर्यायेणेति ॥ पर्यायो

तस्मिन्नित्युपमानोपमेयत्वपरामर्शः । यथा—

धर्मोऽर्थ इव पूर्णश्रीरर्थो धर्म इव स्थितः ।

कामस्याविव तौ काम इव रुद्रनरेश्वरे ॥

स्मरणालंकारः ।

सदृशानुभवादन्यस्मृतिः स्मरणमुच्यते ।

यत्र सदृशस्य पदार्थस्यानुभवेन सदृशवस्त्वन्तरपरामर्शो जायते
तत्र स्मरणालंकारः । यथा—

राज्ञा प्रतापरुद्रेण पालितेयं वसुंधरा ।

हरिश्चन्द्रनलादीनां प्राचां स्मरति भूमुजाम् ॥

अत्र नलनहुषादितुल्यपालनप्रवीणतया प्रतापरुद्रं रक्षितारं प्राप्त-
वत्या मेदिन्याः पूर्वराजस्मरणम् । भेदाभेदसाधारणसाधर्म्यनिबन्ध-
नालंकाराः प्रदर्शिताः । संप्रत्यारोपगर्भालंकारप्रस्तावः । तत्रापि
प्राधान्यात् प्रथमं रूपकं निरूप्यते ।

रूपकालंकारः ।

आरोपविषयस्य स्यादतिरोदितरूपिणः ।

शौगपद्याभावः । द्वयोः उपमानोपमेययोः । तच्छब्दस्य प्रकृतानन्वयपरामर्शं वार-
यति—तस्मिन्निति ॥ द्वयोः उपमानोपमेयभावविनिर्णये सत्युपमेयोपमालंकार-
इत्यर्थः । उपमेयेनोपमा उपमेयोपमेत्यन्वयत्वम् । धर्म इति ॥ अत्र वाक्य-
मेवेति द्वयोरेकोपमानोपमेयभावात् सृतीयसमवाचारिनिवृत्तिलक्षणं वस्तु प्रतीयते ।
अस्य पूर्णश्रीरिति धर्मस्य साधारण्यम् । स च वस्तुप्रतिवस्तुनिर्देशेनापि दृश्यते ।
सच्छायाम्भोजवदनाः सच्छायवदनाम्बुजाः । बाष्पोऽङ्गना इवाभान्ति यत्र बाष्प-
इवाङ्गनाः ॥ इति । भेदाभेदप्रधानेषु परिशेषात् स्मरणं लक्षयति—सदृशेति ॥
स्वाचष्टे—यत्रेति ॥ अन्यशब्दार्थमाह—सदृशवस्त्वन्तरेति ॥ ‘सदृशसदृ-
शिन्तायाः स्मृतिमीशस्य बोधकाः’ इति न्यायेन सदृशानुभवात् पूर्वानुभव-
जनितसंस्कारोद्भवे सति सदृशवस्त्वन्तरस्मृतिः स्मरणालंकार इत्यर्थः । सादृश-
व्यतिरेकनिमित्तत्वेन ‘अत्रानुगोर्दं मृगयानिहृतः—’ इत्यादौ नागमालंकारः ।
न चेदमनुमानम् । अविनाभावभावात् । लदाहरति—राक्षेति ॥ भूमुजामित्यत्र
‘जवीर्गय—’ इत्यादिना कर्मणि षष्ठी । अथ वृत्तानुक्षणपुरःसरं प्रचट्टकसंगति-
माह—भेदाभेदेति ॥ आरोपगर्भा अमेदप्रधाना इत्यर्थः । तेषु रूपकस्य संगति-
माह—तत्रापीति ॥ अमेदप्रधानेष्वित्यर्थः । प्राधान्यादिति ॥ आरोपमूला-
लंकारमीवभूतत्वेति भावः । तस्य लक्षणमाह—आरोपेति ॥ अन्यत्रान्यत्त्वानम्

उपरस्त्रकमारोप्यमाणं तद्रूपकं मतम् ॥

अत्रारोपविषयस्थेत्यनेन अध्यवसायमर्थस्य उत्प्रेक्षादेः अनारोप-
मूलानां चोपमादीनां व्यावृत्तिः । अतिरोहितरूपिण इत्यनेन
संदेहभ्रान्तिमदपङ्कतिप्रमुखाणां व्यावृत्तिः । संदेहालंकारे विषयस्य
संदेहभ्रान्ततया तिरोधानम् । भ्रान्तिमदलंकारे भ्रान्त्या विषयतिरो-
धानम् । अपङ्कत्यलंकारेऽपङ्कतेनारोपविषयतिरोधानम् । उपरस्त्रक-
मित्यनेन परिणामालंकारव्यावृत्तिः । परिणामे आरोप्यमाणस्य
प्रकृतोपयोगित्वेनान्वयो न प्रकृतोपरस्त्रकत्वेन । अतः सादृश्य-
मूलेभ्यः सर्वेभ्यो विलक्षणं रूपकम् ।

तस्य प्रथमं त्रैविध्यम्—सावयवं निरवयवं परम्परितं चेति ।
सावयवं द्विविधम्—समस्तवस्तुविषयमेकदेशविधिति चेति । निरवयवं
द्विविधम्—केवलं मालारूपं चेति । परम्परितस्यापि श्लिष्टनिबन्ध-
नत्वेनाश्लिष्टनिबन्धनत्वेन च द्वैविध्यम् । तयोरपि प्रत्येकं केवल-
मालारूपतया चातुर्विध्यम् । एवमष्टविधो रूपकालंकारः । अथोदाह-
रणानि ।

यत्रावयवानामवयविनश्च सामस्त्येन रूपणं निबध्यते
तत् समस्तवस्तुविषयं रूपकम् ।

यथा—

यात्राप्राप्तिं वीररुद्रनृपतेर्निस्साणधाराधरे

वैरिश्मापतिगर्भपर्वतभिदाभीमं मुहुर्गजैति ।

आरोपः । तद्विषयस्य मुखादेः । अतिरोहितरूपिणः अतिरक्ततस्वरूपस्य । सर्व-
वचनादित्वादिप्रत्ययः । आरोप्यमाणं चन्द्रादि । उपरस्त्रकं ताद्रूप्यप्रतीतिमात्र-
जनकम् । अत्र आरोपस्य तावतैव चरितार्थत्वात् पुनः परिणामवत् प्रकृतोपयो-
गान्तमारोपविवक्षेति भावः । यदेवंविधं तद्रूपकम् । प्रकृतमप्रकृतेन रूपवत् कियत्
इति लक्ष्यनिश्चयः । तदुक्तम्—‘ततो विषमिरूपेण रूपवान् विषयो यतः ।
आरोपणेन क्रियते तेनैतद्रूपकं मतम् ॥’ इति । विशेषणकृत्यमाह—अत्रारो-
पविषयस्थेत्यादिना ॥ तस्य विभागमाह—तस्य प्रथममित्यादिना ॥
समस्तवस्तुविषयं लक्षयति—यत्रेति ॥ आरोपविषयवदारोप्यमाणानामपि
यत्र शब्देनोपादानं तत् समस्तवस्तुविषयमित्यर्थः । उदाहरति—यत्रेति ।

शत्रुस्त्रीनयनाम्बुपृष्ठिरसकुञ्जातानया सर्वतो

वर्धन्ते हरिदन्तरेषु जगदानन्दा यशःकन्दलाः ॥

यत्रावयवरूपणादवयविनो रूपणं गम्यते तदेकदेशवि-
वर्ति रूपकम् ।

यथा—

प्रसाधिताशाबलयान्तरालः शौर्याकरः काकतिवीररुद्रः ।

विकस्त्रैर्वीसनया त्रिलंकीं शुणप्रसूनैः सुरभां करोति ॥

अत्रावयवानां गुणानां प्रसूनत्वरूपणेन नृपतेः कल्पसाक्षित्वं
रूप्यते । तस्मादेकदेशविवर्तित्वम् । यथा वा—

मथिताद्वैरिवाराशेर्भुजामन्दरभूसृता ।

जाता प्रतापरुद्रस्य कीर्तिलोकान् धिनोत्समूर्त् ॥

अत्र धैरिजनस्य वाराशित्वरूपणेन भुजस्य मन्दरादित्वरूपणेन
च जातायाः कीर्तेः सुधात्वमर्थादापतति लोकानाममरत्वं चेत्येक-
देशविवर्ति रूपकम् ।

अत्र यात्राप्रवृत्तीत्यादाववयरूपणम् । यशःकन्दला इत्यवयविरूपणम् ।
ननु यशसि कन्दला इवेत्युपमितसमासः प्राप्नोति, यशस्येव कन्दला इति
रूपकसमासोऽपि । उभयोः साधकबाधकाभावात् खेदहसंकर एवायम् । तेन
रूपकमेवेति कथं निश्चीयते इति चेत् सत्यम् । जगदानन्दा इति सामान्यप्रयो-
गसंभवाद्युपमितसमासः । किं तु मयूरव्यंसकादित्वाद्रूपकसमास एव । तेन
रूपकमेवेदं नोपमा । एवमुत्तरत्रापि साधकबाधकयोरुद्गाधनं द्रष्टव्यम् ।
एकदेशविवर्ति रूपकं लक्षयति—यत्रेति । उपलक्षणमेतत् । तेन यथा-
योगमवयवानवयविनोरेकदेशस्य शान्दत्वार्थत्वाभ्यामेकदेशविवर्ति रूपकमिति
लक्षणं यथोदाहरणं द्रष्टव्यम् । अत एव आह काव्यप्रकाशकारः—
'श्रौता आर्याश्च ते यस्मिन्नेकदेशविवर्ति तत्' इति । एकदेशे विशेषेण
वर्तनदेकदेशविवर्तीत्यर्थः । उदाहरति—प्रसाधितेति ॥ प्रसाधिताशाबलया-
न्तरालो वशीकृतदिष्ण्डलः । विकस्त्रैर्वीकासिभिः । 'स्थेशभास'—इत्यादिला
वरुद्रप्रत्ययः । अवयवरूपणादवयविरूपणं गम्यत इत्याह—यत्रेति ॥ उदाहर-
णान्तरमाह—मथितादिति ॥ पूर्वोदाहरणे अवयवरूपणादवयविरूपणस्य गम्य-
त्वमत्र त्ववयवस्यापीति मेदः । 'निरकासवद्विभपेतवस्तु नियदालयादपरदि-
श्वनिष्ठा' इत्यत्र रविशब्देन निटप्रतीतेरवयवैकदेशमात्रगम्यत्वेऽप्येकदेशविव-

यत्रावयविरूपणमात्रे कविसंरम्भविश्रान्तिस्तथिरवयवं रूपकम् । अवयवरूपणमात्रेऽपि तदेव ।

इत्र केवलं यथा—

यात्रारम्भविजृम्भमाणसुभटप्रक्ष्वेडितामेडितै-

निरसाणध्वनिभिः स्फुटं प्रविदलद्गोदःकटाहान्तरे ।

ध्रुब्धेष्वन्धेषु कम्पितेषु गिरिषु श्रुत्यैव मुञ्चन्त्यसून

भीताः काकतिवीररुद्रनृपतेः प्रत्यर्थिनः पार्थिवाः ॥

अत्र रोदसः कटाहत्वं रूप्यते । मालानिरवयवं यथा—

राक्षां मौलिविभूषणस्रगमला विस्फुञ्ज्यश्रोत्रयोः

स्फारं चामरभूषणं धरणिभृच्छृङ्गेषु गङ्गासरित् ।

ज्योत्स्नः क्षौमवितानमुज्ज्वलतरं मुक्ताकलापो भुवः

स्फारः काकतिवीररुद्रयशसां जागर्ति विस्फूर्जितम् ॥

रूपकहेतुरूपकं परम्परितरूपकम् ।

रूपकद्वयमात्रव्यवस्थितत्वादस्य न समस्तवस्तुविषयेऽन्तर्भावः ।

श्लिष्टकेवलपरम्परितं यथा—

प्रतापरुद्रदेवस्य मण्डलाप्रविधुन्तुदः ।

अखण्डविक्रमोहामो प्रसते राजमण्डलम् ॥

तिरूपकत्वं ब्रह्मण्यम् । निरवयवं लक्षयति—यत्रेति ॥ पूर्वत्रावयवमात्रेऽन्यत्रावयवान्तरे च रूपणाभावाच्चिरवयवमिति भावः । अत्रैकस्यारोपविषयस्यैकमेवारोप्यमाणं चेत् केवलम् । अनेकं चेत् मालेति द्वेधा । तत्राद्यमुदाहरति—यात्रारम्भेति ॥ प्रक्ष्वेडितामेडितैः सिंहनादाद्युत्तमिः । रोदो ब्रह्माण्डमेव कटाहः पाशविशेषः । ध्रुब्धेषु श्रुमितेऽप्यित्यर्थः । व्याख्यातमेतद्वत्प्रकरणे । द्वितीयमुदाहरति—राक्षामिति ॥ गङ्गा भागीरथी । विस्फूर्जितं विस्फुम्भणम् । अत्रैकस्य यशसो माल्यावारोप्यमाणानेकवान्मालानिरवयवम् । परम्परितं लक्षयति—रूपकेति ॥ रूपकं हेतुर्यस्य तद् तथोक्तम् । अत एव परम्परस्य संज्ञाता परम्परितमित्यन्वर्थम् । एकरूपकसापेक्षं रूपकं परम्परितमित्यर्थः । तेनानेकरूपकसापेक्षे समस्तवस्तुविषये नान्तर्भावोऽस्येत्याह—रूपकद्वयेति । प्रतापेति ॥ मण्डलाम् स्रज एव विधुन्तुदो राहुः । राजमण्डलं क्षत्रियसमूह एव राजमण्डलं चन्द्रविम्बम् । अत्र मण्डलाप्रविधुन्तुद इति रूपं राजमण्डलमेव राजमण्डलमिति श्लिष्टरूपके निमित्तमेकमेवेति श्लिष्टकेवलपरम्परितम् ।

निष्ठमालापरम्परितं यथा—

पद्मोक्षाससहस्रभानुरसकृत्सन्मार्गचर्याबुधः

क्ष्माभृत्पक्षभिदाशनिः कुवलयालंकारराकाशशी ।

नित्योद्यत्सुमनोविकाससुरभिः कल्याणसंपत्सुर-

क्षोणीशुद्धुषणाश्रयाम्बुधिरयं श्रीवीररुद्रो नृपः ॥

अनिष्ठकेवलपरम्परितं यथा—

काकतीयस्य दुग्धान्वेयशोलीलामहोर्मयः ।

दिक्कूलमुद्रुजाटोपाः खेलन्त्यभ्रकषोच्छ्रयाः ॥

अनिष्ठमालापरम्परितं यथा—

दोराशीविषजिह्वया रिपुवनश्रेणीमहावालयया

शौर्योद्भानलधूम्यया जथरमायोषाविलासभ्रुवा ।

संहृष्यक्षरणीविलासशिखिनीसंवासयष्टया जग-

त्प्रासादार्गलया कृपाणलतया रुद्रो नृपः क्रीडति ॥

पश्येति ॥ पद्माया लक्ष्म्या उक्षास एव पद्मानामुक्षासः । तत्र सहस्रभानुः सूर्यः । सन्मार्गः साधुमार्ग एव सन्मार्गो नक्षत्रमार्गः तत्र चर्यायां बुधः सौम्यः । क्ष्माभृत्पक्षो राजवलमेव क्ष्माभृत्पक्षाः पर्वतपत्राणि तद्भिदायामशनिः कुलिशम् । कुवलयस्य भूमण्डलस्यैव कुवलयानामुत्पलानामलंकारे राकाशशी पूर्णियाधन्द्रः । सुमनोविकासो विद्वदाह्लाद एव सुमनोविकासः पुष्पविकासः तस्य सुरभिर्वसन्तः । कल्याणसंपत् मङ्गलसंपत्तिरेव कल्याणसंपदस्य स्वर्णसमृद्धिः । 'कल्याणममृत्युक्षणे कल्याणं मङ्गलेऽपि च' इति विश्वः । तस्याः सुरक्षोर्षामृत्यु सुवर्णचिलः । भुवनं लोक एव भुवनमुद्रकं तदाश्रयस्याम्बुधिः । अत्र वीररुद्र एव सहस्रभानुरित्याद्यारोपपूर्वकस्य पद्मोक्षास एव पद्मोक्षास इत्याद्यारोपस्य केषु निबन्धनस्थानेकधा निबन्धनात् निष्ठमालापरम्परितम् । काकतीयस्येति ॥ दिशां कूलमुद्रुजतीति दिक्कूलमुद्रुजः आटोपो यासां तास्तथोक्ताः दिगन्तविभ्रान्तसंभ्रमा इत्यर्थः । अत्र कपतीयधङ्गस्य उच्छ्रयो यासां तास्तथोक्ताः । 'उदि कूले रुजिवहोः' 'सर्वकृलाभ—' इत्यादिनोभयत्र स्वप्रत्ययः । अत्र यशोलीलानां महोर्मित्वरूपं काकतीयस्य दुग्धान्वत्वरूपभाषीनमित्यनिष्ठकेवलपरम्परितम् । दोराशीविषेति ॥ वातानां समूहो वाय्वा । धूम्रानां समूहो धूम्रः । उभयत्र 'पाशादिभ्यो यः' इति यप्रत्ययः । विलासशिखिनी व्रीडाः शङ्खी । अर्गसो विष्कम्भः । अत्र कृपाणलतयां जिह्वाद्यनेकाटोपस्य भुजादिभ्याः

अश्लिष्टमालापरम्परितं वैचर्म्येणापि संभवति । यथा—

त्रासान्धकारमध्याह्नाः कैतवातपराश्रयः ।

जयन्ति वीररुद्रस्य रणप्राङ्गणकेलयः ॥

एवमष्टविधस्यापि रूपकस्य वाक्यसमासगतत्वेन षोडश रूपक-
भेदाः संभवन्ति ॥

परिणामालंकारः ।

आरोप्यमाणमारोपविषयात्मतया स्थितम् ।

प्रकृतस्योपयोगित्वे परिणाम उदाहृतः ॥

आरोप्यमाणं प्रकृतोपयोगीत्यनेन सर्वालंकारव्यावृत्तिः । तस्य

श्रीविषाधारोपं प्रति निमित्तत्वादश्लिष्टमालापरम्परितम् । सर्वत्र चात्र हेतुहेतुमद्भा-
वोऽयमलंकारसर्वस्वकारमतेनोक्तः । काव्यप्रकाशकारस्तु विपरीतमवोचत् । यदत्र
युक्तं तद्व्याख्याम् । व्यतिरेकेणाप्येतत् संभवतीत्याह—अश्लिष्टेति ॥ त्रास एव
अन्धकारस्तस्य मध्याह्नाः, शक्तस्य तस्य त्रासासंभवादिति भावः । कैतवं
कपटमेवातपस्तस्य रात्रयः, धर्मयोधित्वात् तस्येति भावः । एतच्च मुखचन्द्र-
इत्यादौ समासगतम् । मुखमेव चन्द्र इत्यादौ वाक्यगतम् । अतः षोडशैते
भेदाः । तत्राष्टविष्टा भेदा अन्यतो द्रष्टव्या इत्याशयेनाह—एवमिति ॥
अत्र आरोप्यमाणस्य धर्मित्वाद्भिन्नसंख्ययोनैवत्येऽपि 'जटावल्कलालम्बिनः कपि-
ला दावालयः' इत्यत्रैकस्य कपिलमुनेरनेकत्वमनेकविषयारोपात् । तदुक्तमलंकार-
सर्वेति—'अत्र आरोप्यमाणस्य धर्मित्वादाविष्टभिन्नसंख्याकत्वेऽपि कश्चित्
स्वतोऽसंभवत्संख्यायोगस्य विषयसंख्यत्वं प्रत्येकमारोपात्' इति ।
रूपकालंकारात् प्रकृतोपयोगित्ववैधर्म्येण परिणामं लक्षयति—आरोप्यमाण-
मिति ॥ प्रकृतस्योपयोगित्व इति विषयसप्तमी । प्रकृतोपयोगार्थमित्यर्थः ।
आरोप्यमाणं चन्द्रादिकम् । आरोपविषयात्मतया मुखादितादात्म्येन स्थितं,
मुखचन्द्रेण तापः शाम्यतीत्यत्र प्रकृतोपयोगान्तमारोपस्य विवक्षितत्वात् ।
वस्तुतो मुखस्यैव तापशान्तिनिमित्तत्वेन तादात्म्याभावे चन्द्रस्य प्रकृतोपयोगा-
भावादिति भावः । अतः प्रकृतमनपङ्कतस्वरूपमेवारोप्यमाणत्वात् परिणमसीति
परिणामालंकार इत्यर्थः । एवं च यत्तारोपस्य तादृज्यप्रतीतिमात्रपर्यवसायि-
तया प्रकृतमनपङ्कतस्वरूपमप्रकृतरूपापन्नं भवति तस्माद्रूपकात् परिणामस्य कै-
लक्षण्यं दर्शितम् । तदुक्तं चक्रवर्तिना—'विषयकारमारोप्य विषयस्वगर्भं
यथा । रूपकत्वं तदा तत्र रञ्जनेन समन्वयः ॥ यदा तु विषयो रूपात् स्वस्माद्-
पच्युतो भवेत् । उपयुक्ते पराकारं परिणामस्त्वदा मतः ॥' इति । अस्य द्वैवि-

सामानाधिकरण्यवैयधिकरण्याभ्यां द्वैविध्यम् ।

सामानाधिकरण्येन परिणामो यथा—

शश्वत् प्रसाधनविधानकृताभिलाषा

नम्रैर्भजन्ति मङ्कुटैरवनीपवर्गाः ।

श्रीवीरकद्रुपतेः ककुभां विजेतु-

राक्षामयीं स्रजममन्दविलासलक्ष्मीम् ॥

वैयधिकरण्येन परिणामो यथा—

किरीटमाणिक्यमधूखजालैर्विधाय पुष्पाञ्जलिमर्चयन्ते ।

फलार्थिनौ रुद्रनरेन्द्रपादपीठान्तसीमानमरिश्रितेन्द्राः ॥

समासोक्तावारोप्यमाणस्य प्रकृतोपयोगित्वेऽप्यत्राच्यत्वात् परि-
णामेऽन्तर्भावः ।

संदेहालंकारः ।

विषयो विषयी यत्र सादृश्यात् कविसंमतात् ।

संदेहगोचरौ स्यातां संदेहालंकृतिश्च सा ॥

सा त्रिविधा । शुद्धा निश्चयगर्भा निश्चयान्ता चेति ।

संदेहमात्रपर्यवसायिनी शुद्धा यथा—

किमेष नवमो हरित्पतिरमन्दसंपत्पदं

किमेष दशमः प्रजापतिरपूर्वसर्गक्रमः ।

अप्यमाह—तस्येति ॥ आद्यमुदाहरति—शश्वदिति ॥ प्रसाधनविधानमलंकार-
विधिः । अत्रातोपेण प्रकृताज्ञातादात्म्यमापन्नत्वा अप्रकृतायाः स्रजो मुकुट-
धारणारम्भकप्रकृतोपयोगात् परिणामालंकारः । अत्र विषयविषयिणोः समानकि-
ञ्चिकत्वात् सामानाधिकरण्यम् । किरीटिति ॥ अत्र च पूर्ववत् परिणाम
सद्भावनीयः । किं ■ मयूखजालपुष्पाञ्जल्योर्विषयविषयिणोर्भिसविभक्तकत्वात्
वैयधिकरण्यमिति विशेषः । ननु प्रकृतोपयोगाविशेषात् परिणामसमाप्तोक्त्योः
को भेद इत्याशङ्क्यारोप्यमाणस्योपादानात्पादानाभ्यां भेद इत्याह—समासो-
क्ताविति ॥ आरोपगर्भेननवधारणात्मकं संदेहालंकारं लक्षयति—विषय
इति ॥ कविसंमतादिलेनेन स्थाणुर्वा पुरुषो वेति संदेहस्यालंकारता व्यावर्त्यते ।
वर्ण्योत्कर्षार्थं कविप्रतिभोत्थापितः प्रकृताप्रकृतगोचरः संदेहः संदेहालंकार
इत्यर्थः । तस्य त्रेधा विभागमाह—सेति ॥ आद्यमुदाहरति—किमिति ॥
हरित्पतिर्लोकपातः । प्रजापतिर्ब्रह्मा । सर्वरोद्धरणबुद्ध्युः क्षोभीरक्षणदहः । नव

किमेष हरिर्बुरोद्धरणचुचुरेकादश-

श्चिरादिति विलोक्यते जगति वीररुद्रो जनैः ॥

निश्चयगर्भो यथा—

कालाहिः किमयं मृणालमृदुलं भोगं स धत्ते पुनः

कालभ्रुकुटिरेष किं नु मुख एषोऽञ्जम्भते सा पुनः ।

कालोग्रानलधूमपद्मतिरसौ किं सा पुनर्धूयते

धातेनेति विकल्प्यते प्रतिभट्टै रुद्रस्य कौक्षेयकः ॥

निश्चयपर्यवसाना यथा—

किं कल्पद्रुममञ्जरीस्रज इमे किं वा पयोराशयः

स्वर्धेनोरथवा किमुज्ज्वलतराश्चिन्तामणेः स्फूर्तयः ।

किं वा सिद्धरसोर्मयश्चिरमिति व्याभूश्य निश्चिन्वते

सन्तः काकतिवीररुद्रनृपतेः स्मेराः कटाक्षा इति ॥

आन्तिमदलंकारः ।

कविसंमतसादृश्याद्विषये विहितात्मनि ।

आरोप्यमाणानुभवो यत्र स आन्तिमान् मतः ॥

संप्रदायसादृश्यादीरुद्रलोकपालादिकोटिद्वयगोचरस्य संवेहस्य तावन्मात्रपर्य-
वसायित्वाच्छुद्धोऽयं संवेहमेदः । ननु नवमादिपदविरहे केवललोकपालादी-
नामारोप्यमाणत्वसंभवादस्तु संवेहः । नवमादिपदप्रयोगे लोकपालादीनां
वीररुद्रत्वेन संभावनादुत्प्रेक्षेयं न संवेह इति चेत् सत्यम् । अस्तु संभावनमारोपो
वा । अत्र कोटिद्वयावलम्बित्वं तत्र संवेह एवेति समतम् । एवंविधस्थले केचि-
दुत्प्रेक्षाभवः संवेह इत्याहुः । उत्प्रेक्षैवेत्यन्ये इत्यादि सर्वमलंकारसर्वस्वे
स्पष्टम् । द्वितीयमुदाहरति—कालाहिरिति ॥ भोगं सर्पशरीरम् । कालभ्रुकुटि-
रन्तकभूभ्रजः । कालोग्रानलः प्रलयकालाभिः । तस्य धूमः पद्मतीर्थमरेखा ।
धूयते कम्प्यते । अत्र कौक्षेयकं कृष्णसर्पादिरूपतया संविद्या सुकुमारशरीरादि-
विशेषादर्शनेन सर्पादिनिषेधनिश्चयेऽपि कौक्षेयकनिश्चयाभावादिश्रयगर्भोऽयं सं-
वेहः । तृतीयमुदाहरति—किमिति ॥ सिद्धरसोर्मयः सुधारसकल्लोलः । व्या-
च्युतस्य कल्पद्रुममञ्जरीमात्यादिरूपेण संदिग्धः । स्मेराः स्मितप्रधानाः सानुग्रहा
इत्यर्थः । कटाक्षा इति निश्चिन्वते । अत एव निश्चयान्तोऽयं संवेहः । वीररुद्र-
कृष्णवलोकनविषयाः सर्वे ससृज्जा जीवन्तीति भावः । अयथार्थज्ञानत्वसाधर्म्यात्
संविज्ञानान्तरं आन्तिमन्तं लक्षयति—कवीति ॥ विहितात्मनि आच्छादितस्वरूपे ।

यथा—

काकतीयविभोः कीर्तिविभवे व्याप्तरोदसि ।

दिवापि चन्द्रिकाबुद्ध्या चकोरा थान्ति निर्धुतिम् ॥

अपह्नुवालंकारः ।

निषिष्य विषयं साम्यादन्यारोपे क्षपडुतिः ।

तस्यास्त्रैविध्यम्—अपह्नुत्यारोपः आरोप्यापह्नुवः छलादिशब्दै-
रसत्यत्वप्रतिपादनं च । आद्यद्वयस्योदाहरणम्—

उद्वेक्षतुरण्वीकलकलो नायं चमूढम्बरो

नेदं दुन्दुभिगर्जितं त्रिपुरजित्कल्पान्तद्वन्द्वारयः ।

इत्थं रुद्रनरेन्द्रधाटिषु महीभारावनग्रीभव-

च्छेषाशेषशिरस्सु विस्मितमथ भ्रष्टं दिगीशैरपि ॥

छलादिशब्दैरसत्यत्वप्रतिपादनं यथा—

सर्वा काकतिवीररुद्रधरणीनाथच्छलेन क्षितिं

पातुं मध्यमलोकपालपदवीं प्राप्तः स्वयंभूः शिवः ।

नैवं चेद्विषमावलोकनकलाभात्रेण भस्मीकृतै-

र्जातं वैरिपुरैः कथं कथमवाग्भूतं च भूभृद्गणैः ॥

आन्तिक्षितधर्मोऽस्यास्तीति आन्तिमान् । कविप्रतिभोत्थापितः प्राकरणीकं
प्रत्यश्रकरणिकत्वेनोपलभ्यो आन्तिमानित्यर्थः । एतेन सादृश्यमात्रनिबन्धनायाः
शुक्तिरजतादिभ्रान्तेर्नालंकारस्त्वमिति दर्शितम् । दोषमूलायास्तु किमुतेति भावः ।
उदाहरति—काकनीच्येति ॥ व्याप्तरोदसि व्याप्तब्रह्माण्डे । अत्र कीर्त्या चन्द्रि-
काबुधत्वात् आन्तिः । सादृश्याद्वस्त्वन्तरप्रतीतिसाम्याद् आन्तिमदनन्तरमपह्नुतिं
कक्षयति—निषिष्येति ॥ अन्यारोपे आरोप्यमाणप्रतीतावित्यर्थः । तस्यास्त्रै-
विध्यं विविनक्ति—अपह्नुत्यारोप इत्यादि ॥ उद्वेक्षदित्यारोप्यापह्नुवः । नेदं
दुन्दुभिगर्जितमित्यपह्नुत्यारोपः । नरेन्द्रधाटिष्विति ॥ रुदिकारः । तल्लक्षणं
‘शत्रुवेशावमर्दाय सद्यः सुभट्टघोटकैः । विजिगीषोः प्रवृत्तिर्या सा घाटीति निग-
द्यते ॥’ इत्याहुः । सर्वामिति ॥ धरणीनाथच्छलेनेत्यत्र छलशब्देन नायं
धरणीनाथः किं तु स्वयंभूः शिव इति राज्ञोऽसत्यत्वं प्रतिपाद्यते । तदेव समर्थ-
यते—नैवमिति ॥ विषमावलोकने निग्रहदृष्टिः । अन्यत्र तृतीयनयनदृष्टिः ।
वैरिपुरैरसंख्यैः त्रिभिश्च कर्तुर्भिर्भस्मीभूतैः कथं जातं जहो । भूभृद्गणैः राजसमूहैः ।
अन्यत्र भूभृता कैलासेन गणैः प्रमथ्यश्च कथमवाग्भूतं न्यग्भूतमित्युभयत्र भवे

उल्लेखालंकारः ।

अर्थयोगरुचिश्लेषैरुल्लेखनमनेकधा ।

ग्रहीतृभेदादेकस्य स उल्लेखः सतां मतः ॥

रुच्यर्थयोगाभ्यां यथा—

लक्ष्मीनिवासगृहमित्यखिला नरेन्द्राः

शौर्यातिभूमिस्वनिरित्यरिवीरवर्गाः ।

विद्याधिहारपदवीति च लब्धवर्णाः

श्रीकाकतीन्द्रनगरीमनिशं स्तुवन्ति ॥

श्लेषेण यथा—

उग्रः सपत्नेषु गुणेषु भास्वान् रामः प्रतीकेषु रणेषु भीमः ।

लीलासु लक्ष्म्याः पुरुषोत्तमश्चेत्याचक्षते रुद्रनृपं कधीन्द्राः ॥

अथाध्यवसायगर्भालंकारद्वयं निरूप्यते । विषयविषयिणोरन्य-
तरनिगरणेनाभेदप्रतिपत्तिरध्यवसायः । स द्विविधः—विषयनिगर-
णेन विषयनिगरणेन च ।

कः । ईश्वरस्य गिरीशत्वात् प्रमथाधिपत्वाच्चेति भावः । आरोपगर्भेषु परिसे-
वादुल्लेखे लक्षयति—अर्थेति ॥ अर्थेन प्रयोजनेन योगोऽर्थित्वं लिप्सेति भावत् ।
रुचिरभिरिति । श्लेषः प्रसिद्धः । एतैः समस्तैर्म्यस्तैर्वा यथायोगं ग्रहीतृगतैरे-
कस्य वस्तुनो नानाधर्मयोगादनेकधोल्लेखनं निर्धारणमुल्लेखालंकार इत्यर्थः ।
अर्धालंकारव्यापत्तेकेन ग्रहीतृभेदादिशनेन विषयभेदोऽप्युपलक्ष्यते । लक्ष्मीति ॥
शौर्यातिभूमेः पराक्रमातिशयस्य । खनिराकरः । लब्धवर्णा निद्रासः । अत्रैकस्याः
काकतीन्द्रनगर्याः समृद्धादिधर्मयोगाक्षरेन्द्रादिग्रहीतृभेदेन रुच्यर्थयोगाभ्यां
लक्ष्मीनिवासगृहादिरूपतयानेकधोल्लेखनादुल्लेखः । उग्र इति ॥ सपत्नेषु शत्रुषु
उग्रः कपर्दी क्रूरश्च । गुणेषु भास्वान् धर्मस्तेजस्वी च । प्रतीकेष्वप्युग्रं रामो
दाशरथिरभिरामश्च । लक्ष्म्या लीलासु पुरुषोत्तमो विष्णुः पुरुषश्रेष्ठश्च । अत्र
ग्रहीतृभेदाभावेऽपि सपत्नादिविषयभेदाच्छ्लेषेणोपत्वाद्यनेकधर्मोल्लेखनादुल्लेखः ।
अभेदप्रतिपत्तेरविशेषेऽप्यारोपादध्यवसायस्योत्कृष्टत्वाच्चारोपमूलानन्तरमध्यवसाय-
मूलालंकारप्रस्ताव इत्याशयेनाह—अर्थेति ॥ मूलभूतमध्यवसायं निरूपयति—
विषयेति ॥ एकतरपरिशेषो मा भूदित्यन्यथा व्याचष्टे—स द्विविध इति ॥
निगरणमसत्यत्वमित्यर्थः । अन्यथा विषयनिगरणेनाभेदप्रतिपत्तिरध्यवसाय
इति सर्वसंप्रतिपत्तेन स्वयमपि पूर्वोक्तेनाध्यवसायलक्षणेन विरोधात् । यदा
विषयिणोऽसत्यत्वं तदाध्यवसायः साध्यः । यदा विषयस्यासत्यत्वं तदाध्यवसायः

उत्प्रेक्षासंस्कारः ।

यत्रान्यधर्मसंबन्धादन्यत्वेनोपतर्कितम् ।

प्रकृतं हि भवेत् प्राज्ञास्तामुत्प्रेक्षां प्रचक्षते ॥

यत्राप्रकृतरुणकियासंबन्धादप्रकृतत्वेन प्रकृतस्य संभावनं सोत्प्रेक्षा । सा द्विविधा—वाच्या प्रतीयमाना च । संभावनाप्रतिपादकानां नूनंध्रुवंप्रायइत्येवसादीनां प्रयोगे वाच्या । अप्रयोगे तु प्रतीयमाना । जातिकियागुणद्रव्याणां चतुर्णामध्यवसायविषयत्वेन सा द्विविधा प्रत्येकं चतुर्विधा । तेषां भावाभावरूपतया द्वैविध्येऽष्टविधा । अध्यवसायस्य गुणनिमित्तत्वेन कियानिमित्तत्वेन च द्वैविध्ये प्रत्येकं षोडशप्रकारा । निमित्तस्य वाच्यत्वगम्यत्वाभ्यां द्वैविध्यं वाच्योत्प्रेक्षायामेव । प्रतीयमानोत्प्रेक्षायामिवाद्यनुपादाने निमित्तस्य चाप्र-

सिद्ध इति विवेकः । तथा हि—यदा चन्द्रादिविषयिगतं माधुर्यादिकं विषयभूते सुखादावुपनिबन्धुं सुखं सुखत्वेन जानन्नेव नूनमिदं चन्द्र इति प्रयुक्ते, तदा विषयी चन्द्रो सुखत्वेनासत्यो निगीर्णः प्रतिभाति, विषयस्तु परमार्थतः सत्य एव । एवं सत्यासत्ययोरभेदप्रतिपत्तेरसंभवान्नूनमादिशब्दैर्विषयिणोऽपि सत्यत्वसमर्थनादध्यवसायः साध्य इत्यत्राध्यवसायप्राधान्यम् । यदा तु सुखपदमनुकृत्वा चन्द्रोऽयमिति प्रयुक्ते तदा वस्तुतोऽसत्यस्यापि विषयिणः सत्यता प्रतीयते । असत्यत्वनिमित्तस्य सुखपदप्रयोगस्याभावात् । विषयस्य वस्तुतः सत्यस्यापि अत्यन्तापलायादसत्यामिमित्तस्य निगीर्णत्वादध्यवसायः सिद्ध इत्यत्राध्यवसितप्राधान्यमित्यादि सर्वमलंकारसर्वस्वे तद्व्याख्यायां च संजीविन्यां प्रपञ्चितम् । तत् सर्वमनेनैव गतार्थमिति नेह विस्तरः कियते । तत्र साध्याध्यवसायमूलामुत्प्रेक्षां लक्षयति—यत्नेति ॥ अन्यदप्रकृतं तस्य धर्मो गुणकियारूपः, तत्संबन्धात् प्रकृतमन्यत्वेनाप्रकृतत्वेनोपतर्कितं संभावितं यत्र भवेत् तामुत्प्रेक्षां प्रचक्षत इत्यर्थः । तदेतद् व्याचष्टे—यत्नेति ॥ तस्या विभागमाह—सेति ॥ वाच्यां लक्षयति—संभावनेति ॥ अत्रादिशब्देन मन्ये शब्दे ध्रुवमित्यादीनां ग्रहणम् । जातिकियागुणद्रव्याणां गौबलति शुद्धोऽस्य इत्येवभाषीनाम् । अध्यवसायविषयत्वेनोत्प्रेक्षाविषयत्वेन । द्विविधा वाच्या प्रतीयमाना च प्रत्येकं चतुर्विधेऽष्टविधा जातेत्यर्थः । तेषां आख्यादीनाम् । अष्टविधेति ॥ प्रत्येकमिति शेषः । निमित्तद्वैविध्येनास्या द्वाविंशद् भेदा भवन्तीत्याह—अध्यवसायस्येति ॥ वाच्योत्प्रेक्षायां विशेषमाह—निमित्तस्येति ॥ अन्यत्वेतदभावे हेतुमाह—प्रतीयमानेति ॥ 'महिलासह-क्यायिण' इह दिक्षुगे मुद्वक्ष ■ अमार्धसी । अणुदिणं अणुणकमा भंगं तणुव-

योगे उत्प्रेक्षाया निर्वलम्बनत्वात् । तथा जात्यादीनां स्वरूपेण हेतु-
रूपेण फलरूपेण चाध्यवसायविषयत्वे बहुविधत्वम् । वाच्योत्प्रेक्षा-
यामपि हेतुफलयोस्तुत्प्रेक्षाविषयत्वे निमित्तस्योपादानमेव । तथा हि ।
यथा साध्येऽनुपात्ते साधनत्वेन निर्देशो नान्वयं पुष्पादि, तथा साधने-
ऽनुपात्ते साध्यत्वेन निर्देशोऽपि । तयोरन्योन्यापेक्षित्वात् । हेतुत्प्रे-
क्षायां फलं निमित्तम् । तस्यानुपादाने कं प्रति हेतुत्वं संगच्छेत ।
फलोत्प्रेक्षायां साधनं निमित्तम् । तस्यानुपादाने कं प्रति फलत्वं
संगच्छेत । तथाहि—

प्रतापरुद्रनृपतेरघारे कीर्तिसागरे ।

मग्ना दुरीशदुष्कीर्तिसङ्गादिषु जगन्नयी ॥

अत्रोत्प्रेक्षा निमित्तस्य मञ्जनस्थानुपादाने सङ्गादिति हेतुत्प्रेक्षा न
शोभाभावहति । यथा वा—

जयश्रीवासपद्मस्य विकासायेव भानुमान् ।

प्रतिविम्बमिषात् खङ्गं प्रविशत्यन्धभूभुजः ॥

वि तणु हि ॥' छाया—महिलासदृशभरिते तव हृदये मुमगा सा अमान्ती ।
अनुदिनमनन्यकर्मा अङ्गं तन्वपि तनयति ॥ इत्यत्र महिलासदृशभरिते तव
हृदये अमान्तीत्युत्प्रेक्षा प्रतीयमाना इवादिप्रयोगाभावात् । तस्यामङ्गतनूकरणं
निमित्तं यदि नोपादीयेत तदा तस्या निष्प्रमाणकत्वं स्यादित्यर्थः । प्रकारान्त-
रेण त्रैविध्यमाह—तथा जात्यादीनामिति ॥ यदा जातिस्वरूपमुत्प्रेक्ष्यते
तदा तस्य भावाभावरूपतया द्विविधस्योपात्तगुणक्रियानिमित्तमेदाचातुर्विध्यम् ।
निमित्तानुपादाने तु तत्कृतमेदाभावात् द्वैविध्यमेव । इत्थं षोढा जातिस्वरूपोत्प्रे-
क्षा । एवं क्रियागुणद्वयाणां मेदकल्पने सिद्धिर्वा चातुर्विंशतिः स्वरूपोत्प्रेक्षामेदाः ।
हेतुफलोत्प्रेक्षयोर्निमित्तोपादाननियमात् प्रत्येकं चातुर्विध्यमेवेति द्वात्रिंशत् ।
प्रतीयमानोत्प्रेक्षायां सर्वत्र निमित्तोपादाननियमात् निमित्तानुपादाननिबन्धन-
मेदाष्टकन्यूनत्वेऽष्टाचत्वारिंशद्भेदाः । एवं षण्णवतिमेदा इत्याशयेनोक्तम्—
बहुविधमिति ॥ वाच्योत्प्रेक्षायामपि हेतुफलोत्प्रेक्षयोर्निमित्तोपादाननिबन्ध-
नमुदाहरणेन हृदयश्रीकर्तुमारभते—तथाहृदियादिना ॥ हेतुत्प्रेक्षायां फलं
निमित्तम् फलोत्प्रेक्षायां हेतुनिमित्तम् । एवं च निमित्तनैमित्तिकयोरन्यतरो-
पादानेऽन्वयवशेषाभावाद्भयोपादाननियमे निमित्तोपादानं नियतमेवेति भावः ।
प्रतापेति ॥ अस्पृश्यस्पर्शने ज्ञानस्य विहितत्वादिति भावः । जयश्रीत्यादि ॥

अत्रोत्प्रेक्षानिमित्तस्य भानुमत्प्रवेशस्यानुपादाने जयश्रीवासकमल-
विकासयेवेति फलोत्प्रेक्षणमसमीचीनम् । अतः स्वरूपोत्प्रेक्षायामेव
निमित्तस्योपादानानुपादानाभ्यां द्वैविध्यम् । अतश्चेत्वं वाच्योत्प्रेक्षाया
भेदगणना । उपात्तगुणनिमित्तजातिभावस्वरूपोत्प्रेक्षा । १ । उपात्त-
गुणनिमित्तजात्यभावस्वरूपोत्प्रेक्षा । २ । उपात्तक्रियानिमित्तजाति-
भावस्वरूपोत्प्रेक्षा । ३ । उपात्तक्रियानिमित्तजात्यभावस्वरूपोत्प्रेक्षा । ४ ।
अनुपात्तनिमित्तजातिभावस्वरूपोत्प्रेक्षा । ५ । अनुपात्तनिमित्तजात्य-
भावस्वरूपोत्प्रेक्षा । ६ । उपात्तगुणनिमित्तजातिभावहेतूत्प्रेक्षा । ७ ।
उपात्तगुणनिमित्तजात्यभावहेतूत्प्रेक्षा । ८ । उपात्तक्रियानिमित्तजा-
तिभावहेतूत्प्रेक्षा । ९ । उपात्तक्रियानिमित्तजात्यभावहेतूत्प्रेक्षा । १० ।
उपात्तगुणनिमित्तजातिभावफलोत्प्रेक्षा । ११ । उपात्तगुणनिमित्त-
जात्यभावफलोत्प्रेक्षा । १२ । उपात्तक्रियानिमित्तजातिभावफलो-
त्प्रेक्षा । १३ । उपात्तक्रियानिमित्तजात्यभावफलोत्प्रेक्षा । १४ ।
एवं चतुर्दशभेदा जात्युत्प्रेक्षा । अनेनैव क्रमेण गुणक्रियाद्रव्योत्प्रे-
क्षाभिः परिगणनीया । एवं च वाच्योत्प्रेक्षायाः षट्पञ्चाशद् भेदाः ।
प्रतीयमानोत्प्रेक्षायास्त्वष्टाचत्वारिंशद् भेदाः । अत्र स्वरूपोत्प्रेक्षाया-
मपि निमित्तोपादाननियमात् निमित्तस्य गन्धत्वे गुणरूपत्वेन क्रि-
यारूपत्वेन च चारुत्वविशेषाभावादेक एव भेदो गण्यते । गुण-
क्रिययोरुत्प्रेक्षाविषयत्वमुत्प्रेक्षानिमित्तत्वं चाभ्युपगतम् । प्राचामलं-
कारग्रन्थेषु ध्वनवतिभेदोत्प्रेक्षेति गणनामात्रम् । चारुत्वातिशय-
स्तु षट्पञ्चाशत् एव भेदाश्चाम् । तत्र यथासंभवमुदाहरणानि ।

उपात्तगुणनिमित्तजातिभावस्वरूपोत्प्रेक्षा यथा—

स्पष्टम् । बुद्धिसौकर्यार्थं भेदगणनामाह—अतश्चेत्यादिना ॥ निगदव्याख्यात-
मेतत् । प्रतीयमानोत्प्रेक्षायां भेदादकन्यूनत्वे निमित्तमाह—अत्रेति ॥ यथा
निमित्तस्योपादाने निमित्तभेदाद्भेदस्यानुपादाने नास्तीत्याह—निमित्तस्येति ॥
गन्धत्वेनानुपादानादिति भावः । अत एव तत्र गुणक्रियारूपनिमित्तभेदनि-
बन्धनस्य विच्छिन्निविशेषस्यानुत्पन्नपुत्रनामकरणकल्पत्वाद् एक एव भेदो
गण्यते इत्याह—गुणरूपत्वेनेत्यादि ॥ गुणक्रिययोरिति ॥ न तु जाति-

कीर्तिः काकतिवीररुद्रनृपतेः सिंहासनाभ्यासिनः

प्राचां भूमिभुजां यशः पिदधती कौटीन्दुतुल्यश्रुतिः ।

रक्षादक्षिणराजलाभजनितामन्वप्रमोदोत्थिता

त्रैलोक्याद्दृष्टप्रभेव ककुभां प्रान्तेषु विद्योतते ॥

अत्र प्रभाशब्दो जातिवचनः । त्रैलोक्याद्दृष्टप्रभायाः कवि-

प्रौढोक्तिसिद्धत्वाभोपमाशङ्कावकाशः ।

उपात्तक्रियानिमित्तजातिभावस्वरूपोत्प्रेक्षा यथा—

वीरस्य रुद्रनृपतेः प्रियवल्लभस्य

राज्याभिषेकसलिलैः सरसीकृतायाः ।

सद्यः समुच्छ्वसितसान्द्रपरागरेखा

क्षोण्याः प्रमोदपुलकाङ्कुरमञ्जरीव ॥

अत्र पुलकाङ्कुरमञ्जरीवेत्युत्प्रेक्षायां सरसीकरणं क्रियारूपं निमित्तम् । अनुपात्तनिमित्तजातिभावस्वरूपोत्प्रेक्षा यथा—

प्रतापरुद्रस्य तलेन्दुकान्तिः प्रणामभार्जा पदयोर्नृपणाम् ।

ललाटलम्बा विधिनिर्मिताया वर्णावलेखाचनदीपिकेव ॥

अत्र दीपिकेवेति जातिवचनाच्चातिरूपेक्षयते ।

उपात्तगुणनिमित्तजात्यभावस्वरूपोत्प्रेक्षा यथा—

प्रतापरुद्रस्य गुणामृतोर्मिधौता विराजन्यमलीकृताङ्गाः ।

प्रक्षालितात्युद्धतभूमिपालाः खङ्गाम्बुभिः स्वच्छतरा भवन्ति ॥

द्रव्ययोरिव केवलोत्प्रेक्षाविषयत्वमिति भावः । ययायोगमुदाहरति—कीर्तिरित्यादि ॥ पिदधती आच्छादयन्ती । 'वर्षि भागुरिरलोपमवाप्योरुपसर्गयोः' इत्यकारलोपः । अद्दृष्टोऽद्दृष्टासः । 'स्वनदसोर्वा' इति पाक्षिकोऽप्रत्ययः । एषा प्रमोदगुणनिमित्ता जातिभावस्वरूपोत्प्रेक्षा । अत्राद्दृष्टप्रभायाः स्वतः सिद्धत्वेऽपि त्रैलोक्यसंवर्णित्वेन कविकल्पितत्वात् नोपमावकाश इत्याह— त्रैलोक्येति ॥ अत एवात्रेवशब्दोऽपि संभावनावाचको नोपमावाचकः । तदुक्तं चकवर्तिना—'यदायमुपमानांशो लोकतः सिद्धिमृच्छति । तदोपमैव येनैवशब्दः साधर्म्यसूचकः ॥ यदा पुनरयं लोकादसिद्धेः कविकल्पितः । तदोत्प्रेक्षैव येनैवशब्दः संभावनापरः ॥' इति । वीरस्येति ॥ प्रिया वल्लभा प्रियस्त्री यस्य प्रियवल्लभस्य । पुलकमञ्जरीवेत्युत्प्रेक्षायामिति ॥ जातिभावस्वरूपोत्प्रेक्षाया मित्यर्थः । क्रियारूपमिति ॥ निमित्तमिति शेषः । प्रतापरुद्रस्येति ॥

अनुपात्तनिमित्तजालभावस्वरूपोत्प्रेक्षा यथा—

दिशां जेतुर्विश्वप्रसूतमहसो रुद्रनृपते-

जैयप्रस्थानोद्यत्करितुरगसंमर्दजनितम् ।

रजः कृत्वा प्रसूतप्रतिबलमसूर्याभिव दिवं

प्रतापाख्यानन्यान् दिक्षि दिक्षि विधत्ते दिनकरान् ॥

अत्रासूर्यामिति जालभावः । जातिहेतुत्प्रेक्षा यथा—

उदाररीत्या भुजया प्रतापरुद्रस्य विश्वैकधुरन्धरस्य ।

विश्वंभरा कोमलक्षय्ययेव विस्मारिता गोत्रमहीध्रवासम् ॥

अत्र शय्ययेवेति जातिहेतुत्वम् । जालभावहेतुत्प्रेक्षा यथा—

भूमेरकल्पवृक्षत्वादिति धाता विचिन्तयन् ।

सृष्टवान् काकतीशानं निर्व्याजत्यागवैभवम् ॥

अत्राकल्पवृक्षत्वादिति जालभावस्य हेतुत्वम् ।

जातिफलोत्प्रेक्षा यथा—

नूनं विश्वंभराधारस्तम्भीभवितुमायतौ ।

वीररुद्रनरेन्द्रस्य भुजावाजानुलम्बिनौ ॥

अत्र स्तम्भीभवितुमिति जातेः फलत्वम् ।

जालभावफलोत्प्रेक्षा यथा—

पशूनवध्यानालोक्य शत्रवः काकतीशितुः ।

प्रायेणामानुषत्वाय सृण्वृत्तिं समाश्रिताः ॥

अत्र वाचनवीषिकेवेति जातिभावस्वरूपोत्प्रेक्षायां निमित्तं नोपात्तम् । विश्व-
मिति ॥ रजः कर्तुं । दिवमसूर्याभिव कृत्वेत्यत्र जालभावस्वरूपोत्प्रेक्षा अनुपा-
त्तनिमित्ता । उदारेति ॥ उदाररीत्या उदारस्वभावया । गोत्रमहीध्रवासं कुल-
पर्वतनिवासम् । विस्मारितेति ॥ 'गतिबुद्धि—' इत्यादिना अप्यन्तकर्मा
विश्वंभरायाः कर्मत्वं, तस्मिन्निमित्ते कर्मणि क्तः । 'प्यन्ते कर्तुश्च कर्मणः' इति
वचनात् । अत्र शय्ययेवेति जातिभावहेतुत्प्रेक्षायाः पर्वतनिवासविस्मरणं फलं
विहितम् । भूमेरिति ॥ निर्व्याजं निरुपाधिकं त्यागवैभवमौदार्यातिशयो-
यस्य तं तथोक्तम् । काकतीशानं सृष्टवानिति फलं प्रत्यकल्पवृक्षत्वादिवेति जाल-
भावहेतुत्प्रेक्षा ॥ नूनमिति ॥ भुजयोराजानुलम्बित्वं पुरुषस्य भार्यलक्षणम् ।
सदृशं नाटके तृतीयेऽङ्के । अत्राधारस्तम्भीभवितुमिति जातिभावफलोत्प्रेक्षाया-
मीदृशोत्प्रेक्षा निमित्तम् । पशूनि ॥ अत्रामानुषत्वायेति जालभावफलोत्प्रे-

अत्रामातुषत्वायेति जात्यभावस्य फलत्वम् ।

क्रियास्वरूपोत्प्रेक्षा यथा—

श्रीकाकतीयनृपतेर्द्विषदङ्गनानां

श्वासोर्मिभिः सपदि मर्मरितान्तरालाः ।

तासां निवासविषये कृतयाचनानां

प्रत्युत्तराणि ददतीव मरौ वनान्ताः ॥

क्रियास्वरूपाभावोत्प्रेक्षा यथा—

विमुखे सति काकतिक्षितीन्द्रे वनसीमापि कठोरकण्टकाया ।

चिकुरेषु विकर्षति प्रतीक्षानददानेव निजान्तरप्रवेशम् ॥

अत्राददानेति क्रियास्वरूपाभावः । क्रियाहेतुत्प्रेक्षा यथा—

राज्ञां गर्वाङ्कुरोद्भेदाः परिम्लाना दिने दिने ।

काकतीन्द्रप्रतापार्कतीघ्रोष्माभिभवादिव ॥

अत्राभिभवादिवेति क्रियाहेतुत्वम् । (क्रियाहेत्वभावोत्प्रेक्षा यथा—

कपोलफलकावस्थाः कथं भूत्वा तथाविधौ ।

अपश्यन्ताविवान्योन्यमीदृशीं क्षामतां गतौ ॥)

क्रियाफलोत्प्रेक्षा यथा—

दम्भोलिसंरम्भमहाजिगोपः प्रस्थानभेरीनिनदोऽन्धभर्तुः ।

क्षत्यां तुणवृत्तिसमाश्रयणक्रिया निमित्तम् । एवमुत्तरत्रापि तादर्थ्यप्रतिपादक-
क्तुर्ध्यादिश्रवणे फलत्वम्, तृतीयादिविभक्त्या सामर्थ्येन वा हेतुत्वं चेत्यादिक-
नूहनीयम् । श्रीकाकतीयेति ॥ मर्मरः पर्णवदिः । 'अथ मर्मरः ।
स्निते वल्लपर्णानाम्' इत्यमरः । तद्वन्ति कृतान्यन्तरालानि येषां ते
तपोका इति गुणनिमित्तकथनं दानोत्प्रेक्षायाम् । विमुख इति ॥ प्रतीक्षान्
प्रत्यर्थिभूषतीन् । चिकुरेषु केशेषु । निमित्तात् कर्मसंयोगे सप्तमी । विकर्षतीति
क्रिया दानाभावोत्प्रेक्षायां निमित्तम् । एवं निमित्तातुपादानेऽप्युदाहार्यम् ।
राज्ञामिति ॥ परिम्लानत्वमुत्प्रेक्षाफलम् । क्रियाहेत्वभावोत्प्रेक्षायाः प्रतिज्ञा-
याप्रमेव नोदाहरणमत्र दृश्यत इत्यन्यतो लिख्यते । 'कपोलफलकावस्थाः कथं
भूत्वा तथाविधौ । अपश्यन्ताविवान्योन्यमीदृशीं क्षामतां गतौ ॥' इति । अत्र
दर्शनक्रियाहेत्वभावोत्प्रेक्षा क्षामतागमननिमित्ता । दम्भोलीति ॥ महाजिर्महा-
युद्धमन्यामिभन इति यावत् । दम्भोलिसंरम्भमेव महाजिं गोपवल्गाच्छादय-

लीनानिवान्वेषुमरातिवर्गान् विगाहते शैलगुहान्तराणि ॥

क्रियाभावफलोत्प्रेक्षा यथा—

सीमात्रिकुक्षेषु विहारभाजः सिद्धाङ्गनाः कल्पितचन्द्रिकाधरान् ।

श्रीधीरुद्रस्य यशोविलासान् गायन्त्यसंस्पृष्टुमिवान्वकारम् ॥

अत्रासंस्पृष्टुमिवेति क्रियाभावस्य फलत्वम् ।

गुणस्वरूपोत्प्रेक्षा यथा—

चकासि काकतीन्द्रस्य कृपालोकनाविभ्रमः ।

प्रकृतिष्वपि सर्वोसु प्रसाद इव मूर्तिमान् ॥

गुणाभावस्वरूपोत्प्रेक्षा यथा—

प्रतापरुद्रस्य महाभिवेकधयःकणैः शीतलिताखिलाङ्गा ।

प्रशान्तभारतफणीन्द्रगाढश्वासानिलोष्मेण विभाति पृथ्वी ॥

अत्र प्रशान्तोष्मेति गुणाभावः । गुणहेतुत्प्रेक्षा यथा—

जयश्रियामाश्रयतामुपेतः श्रीवीररुद्रस्य रणे कृपाणः ।

जयश्रियं वैरिमहीपतीनां समुत्सुको हर्तुमसूययेव ॥

अत्रासूययेवेति गुणस्य हेतुत्वम् । गुणाभावहेतुत्प्रेक्षा यथा—

जाता वयं संप्रति वीररुद्रनरेन्द्रगम्भीरिभगुल्फदम्भाः ।

इत्यप्रमोदादिव जीवनेषु मालिन्यमम्भोनिधयो भजन्ति ॥

सीति तथोक्तः । तिरस्कृताग्रनिधनिरित्यर्थः । अन्वेषणक्रिया-
फलोत्प्रेक्षा गुहान्तरगाहनक्रियानिमित्ता । सीमाद्वीरिति ॥ सीमात्रिकलोकः ।
कल्पितचन्द्रिकाया इवार्थः पूजाविधियेषां तान् तथोक्तान् चन्द्रिकासदृशानित्यर्थः ।
यशोगानस्यान्वकारासंस्पर्शः फलम् । चकास्तीति ॥ प्रकृतिषु प्रजासु प्रसाद-
गुणस्य मूर्तिमद्विशेषणादुत्प्रेक्षालाभः । निमित्तमत्र नोक्तम् । प्रतापेति ॥ अन्यत्र
धर्मिणि धर्म्यन्तरोत्प्रेक्षा । अत्र तु भूरूपे धर्मिण्युष्मप्रशान्तिलक्षणो धर्म उत्प्रेक्ष्यते ।
तत्र शीतलाज्ञत्वं निमित्तमुपात्तम् । जयेति ॥ विजिह्वस्तुसंप्रही ज्येष्ठोऽपि
तस्यान्यत्रावस्थानं न सहत इति भावः । अत एवोपात्तनिमित्तस्य गुणहेतुत्प्रेक्षा ।
जातः इति ॥ पार्श्वनिस्सृतौ पादग्रन्थी गुल्फौ तद्गङ्गास्तप्रमाणाः । 'प्रमणे
द्वयसंज्ञ' इत्यादिना दम्भप्रत्ययः । नरेन्द्रगम्भीरिणो गुल्फदम्भाः तदपेक्षया-
तिस्त्वगाम्भीर्या इत्यर्थः । जीवनेषु दूदकेषु वृत्तिषु च । मालिन्यं काष्ण्यं क्रिष्टत्वं
च भजन्ते । अत्राप्रमोदादिवेति गुणहेत्वभावोत्प्रेक्षाया न श्लेषो बाधकः किं
रुद्धमेव । तदुक्तं वचनेन—'एषा चार्थाश्रयापि धर्मविषये क्रिष्टशब्दहेतुका क्वचित्

अत्राप्रमोवादिवेति गुणाभावस्य हेतुत्वम् । गुणफलोत्प्रेक्षा यथा—

आशिषां विषधूमाणां नैर्मत्स्यार्थमिवोत्सुकाः ।

भुजङ्गयः काकतीन्द्रस्य गुणान् गातुं सुधामुचः ॥

अत्र नैर्मत्स्यार्थमिति गुणस्य फलत्वम् । गुणाभावफलोत्प्रेक्षा यथा—

अरण्यवासाजितवान्धवासु मृगीष्ववैरार्थमिवाशरण्याः ।

त्रिलिङ्गदेशेश्वरवैरिनार्यः पराङ्मुखा लोचनविभ्रमेषु ॥

अत्रावैरार्थमिति गुणाभावस्य फलत्वम् । द्रव्यस्वरूपोत्प्रेक्षा यथा—

न नित्यमस्मिन् परिपूर्णतेति त्यक्त्वा नभः क्षोणितलावतीर्णः ।

आनन्दयन्निन्दुरिव स्वधाज्ञा विभाति लोके नवकाकतीन्द्रः ।

द्रव्यस्वरूपाभावोत्प्रेक्षा यथा—

अनन्यसाधारणदानशौण्डे सद्यःकृतार्थीभयदर्थिसार्थे ।

श्रीकाकतीन्द्रे भुवि राजमाने सौः पारिजातेन विनाकृतेव ॥

अत्र दिवः पारिजाताभाव उत्प्रेक्ष्यते । द्रव्यहेतूत्प्रेक्षा यथा—

प्रतापरुद्रदेवेन क्षमाभूत्पक्षविजृम्भितम् ।

समुन्मूलितमामूलादपरेणेव वज्रिणा ॥

इत्येते' इति । चक्रवर्तिनाप्युक्तम्—'कचिच्छलेष्वेव धर्माश्गतेनैषा न बाध्यते'
इति । आशिषामिति ॥ विषधूमाणां विषमलिनानामाशिषां दंष्ट्राणाम् ।
'आशीवरगदंष्ट्राणाम्' इति विश्वः । गुणगाननिमित्तां गुणभावफलोत्प्रेक्षां योज-
यति—अत्रेति ॥ अरण्येति ॥ शरणे रक्षणे साधुः शरण्यः, तद्रहिता अश-
रण्याः अनाथा इत्यर्थः । अवैरार्थमिवेति ॥ विलासविमुखा मृगाङ्गना विला-
सिनीर्विलोक्य वैरायन्ते तन्निषेधार्थमिवेत्यर्थः । विभ्रमविमुखत्वमत्र निमित्तम् ।
वेति ॥ अस्मिन् नभसि । नवो गुणैरपूर्वः काकतीन्द्रः । अत्रेन्दोः क्षोणितलावती-
र्णस्य कनिकल्पितत्वावुत्प्रेक्षाविषयत्वमेकत्वाद् द्रव्यत्वं च । अनन्येति ॥
दानशौण्डे बहुप्रदः । 'स्युर्वेदान्यस्थूललक्षदानशौण्डा बहुप्रदे' इत्यमरः ॥
अस्थानन्यसाधारणत्वमर्थाद् दान इति लभ्यते । उभयोः स्रजङ्गन्मा-
दिवद्विशेषणसमाप्तः । यद्वा तादृशदाने शौण्डो मत्तः निःसीमवितरणे
निर्विचार इत्यर्थः । पारिजातलावकेण एव । तस्य राजरूपतया भूलोके
वर्तमानत्वाद् कुतो दिवः पारिजात इति शङ्कः । प्रतापेति ॥
क्षमाभूत्पक्षविजृम्भितं वैरिभूपाख्यलविजृम्भणमन्यत्र पर्वतपक्षविजृम्भणम् ।
अत एवापरेणेव वज्रिणेति श्लेषात्ता द्रव्यहेतूत्प्रेक्षा । अत्रापरशब्दाप्रयोगे

द्रव्यहेत्वभावोत्प्रेक्षा यथा—

काकतीयप्रतापोष्मविलीनाङ्गेन मेरुणा ।

असुवर्णाचलेनेव विरिञ्चिव्याकुलीकृतः ॥

अत्रासुवर्णाचलेनेति हेत्वभावः ॥ द्रव्यफलोत्प्रेक्षा यथा—

दुग्धार्णवशतायेव कैलासाचलकोटये ।

नूनं प्रतापरुद्रेण यशो दिक्षु प्रसारितम् ॥

अत्र दुग्धार्णवशतायेति द्रव्यस्य फलत्वम् ।

द्रव्यभावफलोत्प्रेक्षा यथा—

वीररुद्रन्तरेन्द्रस्य जयप्रस्थानसंभवम् ।

रजः पिहितदिग्गोलं निराकाशमिव स्थितम् ॥

अत्र निराकाशमित्याकाशाभावाय इत्यर्थः । एवं भेदान्तरं यथा-
संभवमुदाहार्यम् ।

इत्यौपम्यगर्भालंकारविधेधनम् ।

शब्दमात्रसाधर्म्याच्छेष एव स्यात् । अर्थसाधर्म्ये त्विन्द्रस्य सिद्धतया प्रतीतेरुपमैव । तत्प्रयोगे तु प्रकृतो राजैवापरवञ्चित्वेनाध्यवसीयते । तस्येवशब्देन साध्यत्वात् उत्प्रेक्षैव । इवशब्दाप्रयोगे तु सिद्धत्वादध्यवसायस्थाति-
कयोक्तिः । इवापरशब्दयोरुभयोरप्यप्रयोगे रूपकमिलादिविशेषा यथासंभव-
मुहनीयाः । काकतीयेति ॥ विलीनाङ्गेन द्रवीभूतावयवेन । असुवर्णाचलेन सुवर्णा-
चलाभावेनेत्यर्थः । अत्राभाववाचिनो नञः क्रियासापेक्षत्वेनासमर्थस्यापि 'सुवन-
पुंसकस्य' इति ज्ञापकात् क्वचित् समास इष्यते । यदाह कैयटः—'असमर्थ-
न्यसमासस्य क्वचित् साधुत्वज्ञापनायानपुंसकस्येति प्रसज्यप्रतिषेध आधीयते'
इति । दुग्धार्णवेति ॥ नूनमित्येतत् द्वितीयोत्प्रेक्षासाधकम् । वीररुद्रेति ॥
आकाशस्याभावो निराकाशम् । अर्षाभावेऽव्ययीभावः । ततश्चतुर्थ्या 'नाव्ययी-
भावादतोऽम् त्वपञ्चम्याः' इत्यम्भावः । 'कस्तूरीतिलकन्ति फालफलके देव्या
शुक्लान्मोहरे' इत्यादावुपमोपक्रमोत्प्रेक्षा । 'यत्रोत्सर्फेनततिच्छलेन मुक्ताद्वा-
सेव विभाति शिवा' इत्यादौ सापह्नवोत्प्रेक्षेत्यादिकं तु स्वयमुहनीयमित्याह—
एवमिति ॥ इत्थं साध्याध्यवसायमूलाभुत्प्रेक्षा निर्णाय सिद्धाध्यवसायमूलमति-
शयोक्तिं लक्षयति—विषयस्येति ॥ यत्र विषयप्रकृतश्चन्द्रादिरुपनिबध्यते
आधान्येनेति शेषः । कुतः । विषयस्य प्रकृतस्य मुक्तादेरनुपादानात् विषयिणा
निर्णीतत्वादित्यर्थः । इदमत्रानुसंधेयम् । अध्यवसाये त्रयं संभवति—विषयो
निर्णीतः अथवाज्ञानव्यापारात्परं स्वरूपं च । तत्र विषयस्य निर्णीतत्वेन स्वरूप-

अतिशयोक्त्यलंकारः ।

विषयस्यानुपादानाद्विषयुपनिबध्यते ।

यत्र सातिशयोक्तिः स्यात् कविप्रौढोक्तिर्जीविता ॥

यत्र कविप्रौढोक्त्या विषयतिरोधानेन विषयी निबध्यते सातिशयोक्तिः । तस्याश्चातुर्विध्यम्—भेदेऽभेदः, अभेदे भेदः, संबन्धेऽसंबन्धः, असंबन्धे संबन्धश्चेति । कार्यकारणयोः पौर्वापर्यविपर्ययरूपा त्वनध्यवसायमूलत्वात्प्रतिरिक्तैव । किं तु प्रौढोक्तिमूलत्वादतिशयोक्तिरिति कथ्यते । तत्र भेदेऽभेदो यथा—

स्थाने कल्पतरुर्जातः काकतीयकुलोदधेः ।

लक्ष्मीपतिरसौ चित्रं मर्त्यलोकमहोत्सवः ॥

अत्र प्रतापरुद्रकल्पवृक्षयोरभेदाध्यवसायः । अभेदे भेदो यथा—

औलस्यं महदन्यदेव महितः कोऽप्येष गम्भीरिमा

काप्यन्या सरणिः प्रतापयशसोरन्यैव बाहोः प्रथा ।

सर्वं नूतनमेव रुद्रनृपतेर्जने न तन्निर्मितौ

सामग्री षसुराननेन कियती कीदृक्क्रमा कल्पिता ॥

अत्रौन्नत्यादेर्वास्तवाभेदेऽपि भेदः कल्पितः । ततः स्वतः सिद्ध-
कविप्रौढोक्तिसिद्धयोरौन्नत्ययोर्भेदेऽपि अभेदाध्यवसायः ।

प्रतिपत्तेरेवाभावादध्यवसाये न कुत्रापि प्राधान्यशङ्कावकाशः । नूनमादिशब्दैरध्यवसायेन व्यापारप्राधान्ये तुर्येष्टा दर्शिता । नूनमादिशब्दाप्रयोगे विषयिण एव प्राधान्येऽध्यवसायस्य सिद्धत्वादतिशयोक्तिरिति । अत एवोक्तं रुचकेन—
'अध्यवसितप्राधान्ये त्वतिशयोक्तिः' इति । इदं रजतमित्यस्यातिशयोक्तिता वा भूदित्युक्तम्—कविप्रौढोक्तिर्जीवितेति ॥ विभागमाह—तस्या इति ॥ ननु पञ्चमस्याप्यतिशयोक्तिभेदस्य संभवात् कथं चातुर्विध्यमित्याशङ्क्याह—कार्यकारणयोरिति ॥ काव्यप्रकाशकारोक्तवैषम्यं त्वस्मदुपाध्यायैरेकावलीतरले समाहितमिति नेह प्रपञ्च्यते । क्रमेणोदाहरति—स्थान इति ॥ कल्पतरुवृक्षे कल्पितरुचिता ॥ तु लक्ष्मीसोदरस्यामर्त्यौपयोगिनस्तस्येदमद्भुतमिति भावः । औलस्यमिति ॥ व्याख्यातमेतत् । अत्र राजमेव हि संबन्धिनोरौन्नत्याद्योर्वास्तवाभेदेऽप्यन्यदेवेत्यादिना काल्पनिको भेदः प्रतिपाद्यत इत्याह—अत्रेति ॥ तर्हस्मिन् भेदे नाध्यवसायलक्षणानुगतिरत आह—स्वत इति ॥ स्वतः सिद्धं यदौन्नत्यं तदैवान्यदेवेति कविप्रौढोक्त्या सातिशयम् । अतः स्वतः सिद्धप्रौढो-

संबन्धेऽसंबन्धो यथा—

शिला चिन्तारत्नं तरुमरशास्त्री पशुरसौ

वियदेतुः सर्वं जगदपि तथा दोषविधुरम् ।

न सृष्टिवैधात्री तदिह चतुरश्रीः कथमियं

स्पृशेदेवं रुद्रं सकलगुणसाम्राज्यनिलयम् ॥

अत्र विधातृसृष्टिसंबन्धेऽप्यसंबन्ध उक्तः । अतीतब्रह्मसृष्टिने-
न्द्रेणात्राभेदाध्यवसायः । असंबन्धे संबन्धो यथा—

ब्रह्म मेरुगिरौ कृतेऽपि किमिदं नैवंविधास्ते मुदः

स्वामिन् सत्यमधिक्रियाय फलिता यद्वीररुद्रः कृतः ।

मिथ्या किं तु विकृत्यसे त्रिजगतस्त्राणाय मत्प्रार्थितः

शंभुः क्षमामवतीर्णवानिति कथा जाता हरित्रक्षणोः ॥

अत्र हरित्रक्षणोरेवंविधगोष्ठ्यसंबन्धेऽपि संबन्ध उक्तः । शंभुना
सह काकतोन्मृश्याभेदाध्यवसायः । कार्यकारणयोः पौर्वापर्यविपर्यय-
रूपातिशयोक्तिर्यथा—

मातः कथं काकतिनाथदृष्टेरेसराः कामशराः पतन्ति ।

किसिद्धयोरौघवयोः फलरूपयोर्भेदेऽप्यभेदाध्यवसायः, न पुनः फलिनोस्तयोर्वा-
स्तवभेदे सत्यभेदाध्यवसायकल्पनायोगात् । तदुक्तं चक्रवर्तिना—‘अभेदाध्यव-
सायो हि फलेऽतिशयनादिह । न पुनः फलिनोस्तत्र भेदेऽभेदो न सिध्यति ॥’
इति । किं च प्रथमोदाहरणेऽपि स्वतःसिद्धप्रौढोक्तिसिद्धबदान्यत्वयोरैवामेदाध्य-
वसायो न राजकल्पवृक्षयोः । अन्यथैकत्र फलयोरध्यवसायोऽन्यत्र फलिनोरिति
वैरूप्यप्रसङ्गात् । एवं च प्रतापरुद्रकल्पवृक्षयोरभेदाध्यवसाय इति यद्
पूर्वमुक्तं तत् फलगतामेदाध्यवसायविषयमिति द्रष्टव्यम् । शिलेति ॥
यथा चिन्तारत्नादिकं शिलात्वादितोषदुष्टं, तथा सर्वमपि जगदिति दुष्टेयं
ब्रह्मसृष्टिः कथमनवदाशेषगुणमेनं संस्पृशेदिति रुद्रदेवस्य ब्रह्मसृष्टिसंबन्धे-
ऽप्यसंबन्धकथनम् । अत्राप्यध्यवसायं संपादयति—अतीतब्रह्मसृष्टि-
मेति ॥ अयं च स्वतःसिद्धप्रौढोक्तिसिद्धगुणातिशयाध्यवसायमूल इति द्रष्टव्यम् ।
ब्रह्मक्षिति ॥ हरिवाक्यमेतत् । विरिञ्चिद्वत्तरमाह—स्वामिक्षिति ॥ अधि-
क्रिया जगत्सर्जनाधिकारः । विष्णुर्विरिञ्चिकथनमन्यथा करोति—मिथ्येति ॥
अत्रालौकिकौघत्यादिगुणयुक्तमेनं ब्रह्मापि निर्मातुं न शक्नोतीति भावः । असं-
बन्धे संबन्धे योजयति—अत्रेति ॥ पूर्ववदभेदाध्यवसाय इत्याह—शंभुमेति ॥
पञ्चमं मेरुमुदाहरति—मातरिति ॥ कामशरपीडामसहमानायाः कस्याधि-

सद्वपलावप्यजितः स्मरोऽपि नूनं गतः किंकरताममुष्य ॥

अत्र कार्यभूतस्य स्मरशरपातस्य कारणभूतात् प्रियदृष्टिपातात्
पूर्वकालत्वमुक्तम् ।

अथोक्तिसाम्यालंकारनिरूपणेऽतिशयोक्तिहेतुका सहोक्तिर्निरूप्यते ।

सहोक्त्यलंकारः ।

सहार्थेनान्वयो यत्र भवेदतिशयोक्तिः ।

कल्पितौपम्यपर्यन्ता सा सहोक्तिरितीष्यते ॥

यत्र भेदेऽभेदरूपया कार्यकारणपौर्वापर्यविपर्ययरूपया वातिश-
योक्त्या एकस्य प्राधान्येनान्वयेऽपरस्य सहार्थेन संबन्धे उपमानोपमे-
यभावः कल्प्यते तत्र सहोक्तिः । प्राकरणिकाप्राकरणिकाविषयत्वा-
दुपमानोपमेयभावस्य सहार्थसंबन्धेन द्वयोरपि प्रकृतत्वान्न तदात्मता ।

कार्यकारणपौर्वापर्यविपर्ययरूपातिशयोक्तिमूला सहोक्तिर्यथा—

न्मात्रा सह वचनम् । तस्य काकतीन्द्रस्य । अभूषणेऽपि भूषितवद्भासमान
आकारो रूपम्, लावण्यं कान्तिविशेषः । अनयोर्लक्षणमुक्तम् । अमुष्य काकती-
न्द्रस्य । कारणं पूर्वमपरं कार्यमिति सर्वत्र नियमः । कविप्रौढोक्त्या तद्विपर्ययो-
ऽलंकार इत्याशयेनाह—अत्रेति ॥ 'अविरलविलेलजलदः कुटजाश्रुननीपसुर-
मिवनवातः । अयमागच्छति कालो हन्त इताः पथिकोहिन्धः ॥' इत्यादि
कार्यकारणयौगपद्यस्य पौर्वापर्यविपर्यय एवेति द्रष्टव्यम् । सहोक्तेः संगति-
माह—अथेति ॥ लक्षणमाह—सहार्थेनेति ॥ सहसन्धस्यासौ यस्य तेन
सहार्थेन । तत्पयसिणं ज्ञेयार्थः । 'अनेन सार्धं विहराम्बुराशेः' इत्यादौ सहोक्ति-
मात्रस्यालंकारता सा भूदित्युक्तम्—अतिशयोक्ति इति ॥ अत्राकाङ्क्षितमंश-
बन्धाहारादिभिः पूरयन् व्याचष्टे—यत्रेति । एकस्य प्राधान्येनान्वय इति ॥
यथा पुत्रेण सहागतः पितेस्त्यादौ पितुरागमनादिना शब्दः संबन्धस्तद्विवेति
भावः । अपरस्य सहार्थेन संबन्ध इति ॥ तत्रैव पुत्रादिवदिति भावः ।
उपमानोपमेयभावः कल्प्यत इति ॥ 'सहयुक्तेऽप्रधाने' इत्यप्रधाने
चूरीयाविधानात् तदन्तस्य गुणभावादुपमानत्वम् । अर्थोदितरस्य प्राधान्यादुपमे-
यत्वं च कल्प्यत इत्यर्थः । अत एवात्र भेदप्रधानं साधर्म्यमिति द्रष्टव्यम् । सह
शास्त्रया प्रस्तरं प्रहरतीत्यत्र प्रहरणे शास्त्राप्रस्तरयोरेव शब्द एवार्थं गुणप्रधान-
भावो न वास्तवः, पित्रा सहागतः पुत्र इत्यपि सुवचनत्वात् । उपमानोपमेयभाव-
त्वात् कल्पनिको न वास्तव इत्यत्र निमित्तमाह—प्राकरणीकेति ॥ तदात्म-

अन्ध्रक्षमाभृत्सुभटासिधारा रणेषु नीलोत्पलपत्रभासः ।

पतन्ति कण्ठेष्वरिभूपतीनां साकं सुरस्त्रीजनमुक्तमाल्यैः ॥

अत्र कृपाणपतनोत्तरकालभाविनो दिव्यमाल्यपतनस्य सहका-
लत्वमुक्तमिति पौर्वापर्यविपर्ययः । भेदेऽभेदरूपातिशयोक्तिः श्लेष-
गर्भाभेदाध्यवसायरूपा चारुत्वातिशयहेतुः । तन्मूला यथा—

दिने दिने रुद्रनराधिपस्य प्रतापलक्ष्मीरुचयं प्रयाति ।

प्रकाशितशेषदिगन्तराला धिघस्वता सार्धमनिन्द्यभासा ॥

अत्रोदयं प्रयातीति श्लेषेणोदयपर्वताभ्युदययोरभेदाध्यवसायः ।

अथ सहोक्तिप्रतिपक्षरूपा विनोक्तिर्निरूप्यते ।

विनोक्त्यलंकारः ।

विना संबन्धि यत्किञ्चिन्नान्यस्य परामवेत् ।

अरम्यता रम्यता वा सा विनोक्तिरिति स्मृता ॥

यत्र कस्यचिदसंनिधानाद्वस्तु रम्यमरम्यं वा भवेत् सा विनो-
क्तिः । सा द्विविधा अरम्यता रम्यता चेति । अरम्यता यथा—

ता अग्रकृतरूपता । उदाहरति—अन्ध्रेति ॥ अत्र दिव्यमाल्यानीव खड्गधाराः कण्ठेषु
पतन्तीत्येवं प्रतीयमानस्योपमानोपमेयभावस्य द्वयोः प्राकरणिकत्वात् वैवक्षि-
त्वम् । कण्ठपतनस्रावर्म्यस्य भेदप्रधानकर्तृत्वं चोपमानोपमेययोः सहायप्रयुक्तगुण-
प्रधानभावनिवन्धनमिष्टाद्युच्यते । अत्र कार्यकारणपौर्वापर्यविपर्ययरूपातिश-
योक्तिमूलत्वमुपपादयति—अन्ध्रेति ॥ दिने दिन इति ॥ श्लेषमितिकाभेदाध्य-
वसायोऽत्र सहोक्तिमूलमित्याह—अत्रोदयमिति ॥ 'कुसुमदलैः सह संगति
विघटन्ते चक्रवाकमिधुनाभि' इत्यत्र श्लेषमितिकाभेदाध्यवसायो मूलम् । अत्र
विघटनं संबन्धिभेदात् सिद्धम्, न तु श्लेषमित्याह सर्वस्वकारः । 'उत्क्षिप्तं
सह कौशिकस्य पुलकैः' इत्यादौ इयं माल्यापि दृश्यते । अत्र कर्मतादित्यात्
सहोक्तिः पूर्वत्र कर्तृतादित्यादिति भेदः । विनोक्तेः संगतिमाह—अथेति ॥
रुधुणमाह—दिनेति ॥ यत्र संबन्धि यत् किञ्चिद्वस्तु विना अन्यस्य प्रतिबन्-
धिनो रम्यतां शोभनत्वमरम्यता अशोभनत्वं वा परामर्शेणवर्तेत सा विनोक्ति-
रित्यर्थः । फलितं व्याचष्टे—यन्नेति ॥ रम्यमरम्यतारहितमरम्यं रम्यतारहितं
केत्यर्थः । व्याख्यानोक्तं व्युत्क्रमं परिहरन् विभजति—सेति ॥ रम्यत्वाभावः
अरम्यत्वाभावेत्यर्थः । कस्मिंश्चित् सति कस्यचिदरम्यत्वमरम्यत्वं चेति विधि-
शुद्धेनापि निश्चितिविशेषो नास्तीत्येवमभिधानमिति द्रष्टव्यम् । तदुक्तम्—
'संज्ञात्नतिष्ठतिश्लेषेभिरवस्थान्यान्वस्य वर्ण्यते । तदा द्विधा विनोक्तिः स्याद्विभिर'

प्रतापरुद्रदेवस्य गुणवर्णनया विना ।

कीदृशी काव्यरचना संशृणुष्वं कवीश्वराः ॥

अत्र प्रतापरुद्रगुणवर्णनेन विना काव्यश्रियोऽशोभनत्वमुक्तम् ।
अनेन काव्यशोभामिच्छद्भिः कविभिः प्रतापरुद्रगुणा वर्णयितव्या
इति विधिरेव प्रकाश्यते । रम्यता यथा—

कलापूर्णे नित्यं जयति जगतीन्दौ त्रिजगतौ

वपुष्मत्यानन्दे विमलविभवे रुद्रनृपतौ ।

विना लक्ष्म प्राप्य प्रतिदिवसपूर्णा निजतनुं

प्रकाशः स्यादिन्द्रुर्यदि दिवि भवेत् सोऽपि सुभगः ॥

अत्र प्रतापरुद्रे प्रकाशमाने चन्द्रमसः कलङ्केन विना शोभनत्व-
मुक्तम् । सकलगुणशालिनः प्रतिपक्षस्य पुरस्तात् तादृशगुणवस्तयैव
रम्यता नान्यथेति ।

समासोक्त्यलंकारः ।

विशेषणानां तौल्येन यत्र प्रस्तुतवर्तिनाम् ।

अप्रस्तुतस्य गम्यत्वं सा समासोक्तिरिष्यते ॥

यत्र प्रकृतविशेषणसाम्यादप्रस्तुतं गम्यते सा समासोक्तिः । तत्
त्रिविधम्—श्लिष्टविशेषणसाम्यं साधारणमौपम्यगर्भं चेति ।

श्लिष्टविशेषणसाम्यं यथा—

फलं भवेत् ॥' इति । आद्यमुदाहरति—प्रतापेति ॥ कीदृशी, रम्या न भवती-
त्यर्थः । संशृणुष्वं व्याख्यातम् । अलंकारफले विधिमाह—अनेनेति ॥
द्वितीयमुदाहरति—कलेति ॥ जगतीन्दौ भूलोकचन्द्रे रुद्रनृपतौ कलापूर्णत्वादि-
विशेषणैः प्रतीयमानेन चन्द्रादुत्कर्षेण जयति सति इन्द्रुः कलङ्करादित्येन नित्यं
पूर्णः प्रकाशत इति प्रकाशः प्रकाशमानो दिवि यदि स्याद्भूलोके त्वेतत्संदिधानेन
तथाविधोऽपि न शोभत इति भावः । स चन्द्रोऽपि सुभगो भवेदित्यशोभनत्वा-
भावकथनम् । तदेवाह—अत्रेति ॥ सहोक्तिविनोक्तयोः सहार्थविनार्थयोरभावेऽपि
तदर्थविवक्षायामुदाहरणमलंकारसर्वस्वादौ द्रष्टव्यम् । उक्तिसाम्यात् समासोक्तिं
कथयति—विशेषणानामिति ॥ स्पष्टम् । समासेन संक्षेपेणार्थद्वयकथनात्
समासोक्तिः । विशेषणसाम्यं विमज्जते—तद्विति ॥ यत्र सङ्गुच्चारितशब्दे-
नार्थद्वयं प्रतीयते तच्छ्लिष्टम् । यत्रोभयप्रकृतिनिमित्तैक्यं तत् साधारणम् ।
यत्रौपम्यगर्भसमासविशेषाश्रयणं तदौपम्यगर्भम् । तेन समासोक्तिरपि त्रिविधा ।

सद्यो विश्रुयमेखलं पुलकितामृच्चरिं तनुं विभ्रती

रगादन्धपतेः कृपाणलतिका गृह्णाति कण्ठेष्वरीन् ।

तथोगावनुरक्तभावविवक्षाः संमीलिताक्षाश्चिरं

शून्यान्तःकरणा भजन्ति खलु ते भावस्थितिं कामपि ॥

अत्र विश्रुयमेखलं पुलकितामिति श्लिष्टविश्लेषणमहिम्ना कृपा-
णलतिकाया नायिकात्वप्रतीतिः । अनुरक्तभावविवक्षा इत्यादिविश्लेष-
णद्वारा रिपूणां नायकत्वप्रतीतिः । साधारणविश्लेषणेन यथा—

वीतग्रीहमपास्तमानमुदयद्वैस्वर्यमाविर्भवत्-

स्वेदं निर्भरगात्रवेपथु मिलन्मूर्च्छं गलद्वाष्पकम् ।

संजातप्रलयं च काकतिमहीनाथ स्मरोद्वेजिता

भूपाः शैलगुहासु यान्ति विजनं भीत्या समालिङ्गिताः ॥

अत्र शृङ्गारभयानकसाधारणविश्लेषणबलाद् भीत्या समालिङ्गिता
इति नृपाणां नायकत्वप्रतीतिः । औपम्यगर्भविश्लेषणेन यथा—

भृतात्मा गुणरत्नौघैः पूर्णः सौजन्यवारिणा ।

तत्रार्थं मेदमुदाहरति—सद्य इति ॥ विश्रुय प्रयोगानुकूला मेखला कण्ठ-
रज्जुर्यस्यास्तां तयोक्तां त्रिधिलकाधीगुणां च । पुलकाश्रया अस्याः सं-
जाताः पुलकिता रोमाञ्चिता च ताम् । शृङ्ग्रीमङ्गुटिकां रताववामां च । तथो-
गाव कृपाणलतिकासंबन्धात् । अनुरक्तोऽनुवृत्तारक्तो भावः स्वरूपं येषां ते तयो-
क्ताः अत एव विवक्षाः परवक्षाः । अन्यत्र तथोगान्नायिकासंबन्धादनुरक्तभावे-
नानुरक्तत्वेन विवक्षाः । मीलिताक्षाः मूर्च्छया सुखपारवश्याच्च । तथा शून्यान्तःकर-
णा गतमनसो विगलितवेद्यान्तःकरणाश्च । कामपि वक्तुमशक्यां साक्षादुक्तावमङ्ग-
लत्वेनाश्लीलत्वादिति भावः । भावस्थितिं यष्टभावविकारं विनाशमित्यर्थः ।
अन्यत्र कामपि वक्तुमशक्यां भावस्थितिं प्रेमानुबन्धं भजन्ति । अत्र श्लिष्टविश्ले-
षणसाम्यात् खललतायामरिषु नायिकानाशकव्यवहारसमारोप इत्याह—अत्रेति ॥
द्वितीयमुदाहरति—वीतेति ॥ व्याख्यातमेतत् । अत्र वीतग्रीहादिविश्लेषणाना-
मुभयपैकार्थत्वं साम्यं, तद्गलाद्ग्रीवाणां शृङ्गारनायकव्यवहारसमारोप इत्याह—
अत्रेति ॥ ग्रीहव्ययादिभर्मसमारोपोऽत्र निमित्तम् । 'यामालिङ्गि सुखमाशु
विषां चुचुम्ब' इत्यत्रेक्षणाम्नौ युवनायकव्यवहारारोपे आलिङ्गनादिकार्यसमारोपः
कारणम् । साधारणविश्लेषणसाम्ये धर्मकार्यमोरन्यतरारोपे विना व्यञ्जनव्या-
पारोद्भेदेनाप्रकृतप्रतीतेरसंभवात् । एवं च द्वितीयो भेदो द्विविधो जातः ।
तृतीयमुदाहरति—भृतात्मेति ॥ गुणा रत्नानीत्युपमितसमासस्य गुणा एव

प्रतापकद्रुपतिर्धत्ते विश्वंभराश्रियम् ॥

अत्र समासोक्तौ सर्वत्र व्यवहारसमारोप एव जीवितम् । स चतुर्विधः । लौकिके वस्तुनि लौकिकव्यवहारसमारोपः, शास्त्रीयवस्तु-
व्यवहारसमारोपश्चेति द्विविधः । तथा शास्त्रीयवस्तुनि शास्त्रीयवस्तु-
व्यवहारसमारोपः लौकिकवस्तुव्यवहारसमारोपश्चेति । एवं चतुर्विधः ।
यथाक्रममुदाहरणानि ।

सप्ताङ्गस्फुरदुद्दामदानलक्ष्मीविराजितः ।

प्रतापकद्रो भद्रात्मा तनुते सार्वभौमताम् ॥

रत्नानीति रूपकसमासस्य च साधकबाधकाभावात् सन्देहसंकरः ततो गुण-
सदृशौ रत्नैरिति मध्यमपदलोपी समासः । एवमुत्तरत्रापि । इत्यमौपम्यगर्भ-
विशेषणसाम्येन प्रतापकद्रो समुद्रव्यवहारप्रतीतेः समासोक्तिः । यत्रोपमासमासे
साधकमस्ति, यथा 'दन्तप्रभापुष्पचिता लोलाक्षी चारुहासिनी । केशपाशालि-
वृन्देन सुवेषा हरिणोक्षणा ॥' इत्यत्र सुवेषत्वं तत्रोपमासमासानन्तरं मध्यमपद-
लोपिसमासो द्रष्टव्यः । तथा च तृतीयमेदस्यापि द्वैविध्यं सिध्यतीत्येवं पञ्च-
प्रकारा समासोक्तिः । तदुक्तमलंकारसर्वस्वे—'तदेवं श्लिष्टविशेषणसमुत्थापि-
तैका । साधारणविशेषणसमुत्थापिता धर्मकार्यसमारोपाभ्यां द्विधा । औपम्य-
गर्भविशेषणसमुत्थापिता तूपमासंकशसमासाभ्यां द्विमेदा' इति । यत्र 'निरीक्ष्य
निमुञ्चयनैः एवोव' इत्यादौ निरीक्षणादिकं रूपके साधकमस्ति तत्रैकदेशविव-
र्ति रूपकमेव न स्यादोक्तिरित्यादिविशेषा अपि तत्रैव द्रष्टव्याः । विशेषान्तर-
माह—अत्रेति ॥ व्यवहारसमारोप एवेत्येवकारो रूपसमारोपव्यवच्छेदार्थः ।
तथा हि—यदा विशेषणसाम्यादप्रस्तुतं प्रस्तुतविशेष्यत्वेन प्रतीयते न तु
प्रयुज्यते तदा निष्प्रतियोगिकत्वेनापरिलक्ष्यस्वरूपस्य प्रस्तुतस्य राजादेर्विशे-
षणसाम्यावगमितेनाप्रस्तुतसमुद्रत्वादिवर्मेण निश्चिह्नतया प्रतीतेः व्यवहारस-
मारोपः । यदा त्वप्रस्तुतमपि विशेष्यं प्रयुज्यते तदा तद् प्रस्तुतमर्थं स्वेन
रूपेण रूपवन्तं कृत्वा न्यग्भवति । प्रस्तुतमपि स्वरूपं परिलक्ष्याप्रस्तुतताद्व्य-
सुपगृह्णाति । अतस्तत्र रूपसमारोप एव । तदुक्तम्—'अप्रस्तुतं प्रतीतं चेत्
मेदकांशैकसाम्यतः । व्यवहारं समारोप्य प्रस्तुते न्यग्भवत्यर्थः ॥ तेनाप्रस्तुत-
वृत्तान्तारोपेण प्रस्तुतं स्वयम् । संक्षेपेणोच्यते यस्मात् समासोक्तिरिव तदा ॥
स्याद्विशेष्यांशसाम्यं चेत् प्रस्तुताकाररूपितम् । भवेदप्रस्तुतं वैश्वं रूपकालं-
कृतिस्त्वदा ॥' इति । अत्राप्रस्तुतस्य प्रतीयमानत्वात् व्यवहारसमारोप एवेति
भावः । तं चतुर्धा विभजति—स इति ॥ वस्तुनि जाल्यादौ । क्रमेणोदाहरति—
सप्ताङ्गेति ॥ साम्यमाल्यसुदृक्त्वेशराष्ट्रदुर्गबलाति सप्ताङ्गानि तत्रोचरया दान-

अत्र लौकिके प्रकृतवस्तुनि लौकिकस्य सार्वभौमनामधेयस्य दिग्भजस्य व्यवहारप्रतीतिः । तथा—

गुरुप्रमाणेन निजेन सद्यस्तिरस्कृतोद्यत्प्रतिपद्येतौ ।

प्रतापरुद्रस्य समित्युदमे खड्गे महत्स्वणहनपण्डितत्वम् ॥

अत्र लौकिके खड्गे तर्कशास्त्रप्रसिद्धवस्तुव्यवहारसमारोपः ।

तथा—

अपूर्वार्थश्लाघागुरुभणितसारस्यपदवी

श्रुतिग्राह्यं तत्त्वं किमपि कलयन्ती प्रतिपदम् ।

प्रबन्धश्रीर्वीरश्रितिभुजि कवीनां विजयते

बुधश्रेणी यस्यां निपुणमधिकर्तुं प्रभवति ॥

रुद्रस्य स्यात्त्वैभवेन विराजितः । अदेयभस्य किमपि नास्तीति भावः । अन्यत्र सप्ताश्रानि करावीनि तत्र स्फुरन्त्या लघन्त्या दानरुद्रस्य मद-
वैभवेन विराजितः । तदुक्तम्—‘करात् कटाभ्यां मेढ्राच्च नेत्राभ्यां च
मदस्रुतिः’ इति पालकान्ये । करात् नासारन्ध्राभ्यामित्यर्थः । मद्रात्मा
मज्जलमूर्तिः । अन्यत्र भद्रजातिः । तल्लक्षणं मतत्रज इति प्रतीयते । सर्व-
भूमेरीश्वरः सार्वभौमः । ‘तत्स्येश्वरः’ इत्यप्रत्ययः । अनुशक्तिकादित्वात् उभय-
पदबुद्धिः । तत्तां चकवर्तित्वम् । अन्यत्र सार्वभौमतां दिग्गजविशेषत्वं
तनुते । अत्र प्रकृतप्रतापरुद्रेऽप्रकृतभद्रगजव्यवहारसमारोपः । लौकिके वस्तु-
नि शास्त्रीयवस्तुव्यवहारसमारोपमुदाहरति—गुरिर्वेति ॥ गुरुणा श्रेष्ठेन प्रमा-
णेन ज्ञानादिशुभायविशिष्टप्रमाणेनेत्यर्थः । आयुधानां ध्वजाद्याया जयावहा
इति तद्विदः । अन्यत्र प्रमाणेनानुमानेन तत्स्यैव कथासाधनत्वात् । गौरवं
चास्य व्याप्तिपक्षधर्मतावैशिष्ट्यनिबन्धनं द्रष्टव्यम् । प्रतिपदस्य शत्रोः प्रतिघा-
तिनश्च । हेतुरागुधे हेतुरनुमानं चेति । इकारोकारयोः श्लेषः । उद्यदिति
शत्रा प्रयोगप्रारम्भ एवानयोः परामव इति लभ्यते । समिति मुदे सभायां च ।
स्वणहनपण्डितत्वं विदारणकौशलम् । अन्यत्र बुधनैपुण्यम् । अत्र विशेषणसा-
म्बाद्धेतुश्लेषः प्रतीयते । शास्त्रीये वस्तुनि शास्त्रीयवस्तुव्यवहारसमारोपमुदा-
हरति—अपूर्वेति ॥ अपूर्वस्यानुम्बितस्यार्थस्य श्लाघया कथनेन गुरुणां श्ला-
घ्यानां भणितानां वाक्यानां यत् सारस्यमभिमुखीकरणयोग्यत्वं तस्य पदवी
स्थानमित्यर्थः । पदे पदे प्रतिपदम् । श्रुतिग्राह्यं श्रोत्रेन्द्रियग्राह्यम् । किमप्यनि-
र्वचनीयम् । तत्त्वं माधुर्यरूपम् । कलयन्ती धारयन्ती । श्रुतिकटाविदोधरा-
दित्येन श्लेषादिगुणसाहित्येन च स्वत्तुधामधुरशब्दार्थशरीरेत्यर्थः । प्रबन्धश्रीः
काव्यनाटकादिप्रबन्धरुद्धीः विजयते । यस्यां बुधश्रेणी विदग्धपरिवत् निपुण-

अत्रालंकारशास्त्रीये वस्तुनि तन्त्रशास्त्रप्रसिद्धवस्तुव्यवहारसमा-
रोपः । तथा—

सालंकारा लसद्वर्णा सगुणा रसनिर्भरा ।

भावानुबन्धिनी भति भारती काकतीश्वरे ॥

मधिकर्तुं रसमाप्तादयितुं प्रभवति । अधिकारस्य फलस्वाभ्यलक्षणत्वात् सहृदय
एवात्राधिकारी नान्य इत्यर्थः । अपूर्वाणामर्धानां चोदनैकसमविगम्यत्वेन प्रमा-
णान्तरागोचराणामभिहोवादीनां श्रवणा कथनेन गुरुणां श्रेष्ठानां भणितानां
विधिवान्वयानां यत् सारसमर्थवादप्रयुक्तं प्रवर्तनौन्मुख्यं तस्य पदवी स्थानं
विध्यादिविचारसङ्गीचीनेत्यर्थः । श्रुतिशब्देन श्रुत्येकदेशे गृह्यते । तेन श्रुतिप्राप्तं
लिङ्गादिप्रत्ययवेद्यमत एव किमप्यलौकिकं तत्त्वं श्रेयःसाधनत्वरूपं धर्मम् । अतः
एवोक्तमाचार्यैः—‘श्रेयःसाधनता तेषां नित्यं वेदात् प्रतीयते । ताद्रूप्येण च
धर्मत्वं तस्माच्चेन्द्रियगोचरः ॥’ इति । पद्यते गम्यते प्रामाण्यादिकमेभिधिति पदानि
न्यायाः । प्रतिपदं सहस्रेणापि न्यायैरित्यर्थः । कलयन्ती इतिकर्तव्यत्वरूपेण
प्रतिपादयन्तीत्यर्थः । भीमासेति गम्यते । तदुक्तमाचार्यैः—‘धर्मे प्रतीयमाने
हि वेदेन करणात्मना । इतिकर्तव्यताभावं भीमांसा पूरयिष्यति ॥’ इति ।
यस्यां भीमांसायां बुधश्रेणिः निगमनिरुक्तादिविद्यानिष्णातविद्वत्सङ्ग एवा-
धिकर्तुं प्रभवति, तस्यैवात्राधिकारादिति भावः । तदुक्तं जिज्ञासाप्रस्तावे—
‘जिज्ञासैकोपनीतस्य द्वितीया पठितश्रुतेः । ज्ञातविद्यान्तरस्यान्था भीमांसा तत्सुर-
स्सरी ॥’ इति । अथवा मसान्तरेणान्तरं तु—क्रियादिव्यतिरिक्तं स्वाधिकार्यं
प्रमाणान्तरागोचरमपूर्वम् । तदुक्तं शङ्खिकनायेन—‘क्रियादिभिन्नं यत् कार्यं
वेद्यं मानान्तरैर्न तत् । अतो मानान्तरापूर्वमपूर्वमिति गीयते ॥’ इति । तदेषायां
वाक्यार्थः, प्रधानत्वात् । तदुक्तम्—‘कार्यस्यैव प्रधानत्वाद्वाक्यार्थरत्वं च
युज्यते’ इति । एवमादिः श्रवणा कथनम् । तत्प्रधानानां शुद्धभणितानां नि-
बन्धनविवरणादिप्रभाकरग्रन्थानां यत् सारस्यं प्रसन्नगम्भीरत्वं तस्य पदवी
स्थानं तथाविधग्रन्थयुक्तेत्यर्थः । श्रुतिप्राप्तं लिङ्गादिवाच्यम् । ‘एवं कार्यात्मके
कार्ये व्युत्पद्यन्ते लिङ्गादयः’ इति शारिकोक्तैः । किमप्यलौकिकं तत्त्वम् । ‘कार्यत्वेन
नियोज्यं च स्वात्मनि प्रेरययसौ । नियोग इति भीमांसा निष्णातैरभिधीयते ॥’
इत्युक्तलक्षणनियोगापरपर्यायं धर्मं प्रतिपदं कलयन्तीत्यादि पूर्ववत् । लक्ष्ये
लक्षणं योजयति—अत्रालंकारेति ॥ तन्त्रशास्त्रमत्र भाई प्रभाकरं चेतुभयं
विवक्षितम् । शास्त्रीये वस्तुनि लौकिकव्यवहारसमारोपमुदाहरति—सालंका-
रेति ॥ अलंकाररूपमादिभिः कटकादिभिश्च सहिता सालंकारा । लसद्वर्णा
मबुरासुरा मनोज्ञकान्तिश्च । सगुणा श्लेषादिगुणयुक्ता गाम्भीर्यादिगुणसहिता च ।
रसेन शृङ्गारादिनानुरागेण च । निर्भरा पूर्णा । काकतीश्वरे विषये ।

अत्रालंकारशास्त्रीये धस्तुनि भारत्याख्ये लौकिकनायिकाव्यव-
हारसमारोपः । समासोक्तौ विशेषणविशेष्ययोर्द्वयोरुपादानाभावा-
च्छ्लेषाद्विशेषः । अन्येषामप्यलंकाराणामुक्तिसाम्येऽपि श्लेषगर्भत्व-
विशेषात् वक्रोक्तिरुच्यते—

वक्रोक्त्यलंकारः ।

अन्यथोक्तस्य वाक्यस्य काक्का श्लेषेण वा भवेत् ।

अन्यथा योजनं यत्र सा वक्रोक्तिर्निगद्यते ॥

यत्र कयाचिद्विवक्षया केनचित्प्रयुक्तस्य वाक्यस्यान्येन अन्यथा
विवक्षया योजना क्रियते सा वक्रोक्तिः । उक्तिवक्रत्वे कथंचित् संभ-
वत्यप्येवंविधलक्षणाभावात् सर्वालंकारेभ्यो भिद्यते । काक्का यथा—

* बहुवल्ग्वहो खु राआ सहि तरस मिरिभि पिभ्रमरासत्ती ।

गूणा सिरिप वि तुम अप्पाणं किं पु ळ्ळुवेसि ॥

अत्र त्वमपि श्रियो न्यूनगुणा न भवसि । अतस्त्वद्यपि नृपति-
रासक्त एव, किमित्यात्मानं लघूकरोषीति काक्का प्रतीयते । श्लेषेण
यथा—

* बहुवल्ग्वः खलु राजा सखि तुभ्यं श्रियां निर्भरासक्तिः ।

न्यूनः श्रियोऽपि त्वमात्मानं किं तु लघयसि ॥

भावोऽसिप्रियः प्रेमा च, तस्यानुबन्धो विच्छेदाभावः, तद्वती । भारती
वाणी । नायिका तु गम्यते । ननु यत्र श्लेषविशेषणसाम्यं तत्र श्लेष-
एवालंकारः कस्मात् भवतीत्यत्राह—समासोक्ताविति ॥ अप्रकृत-
विशेष्यस्यापि पृथगुपादाने श्लेषः । तदभावाद् यत्र न श्लेषत्वमिति भावः । वक्रो-
क्तेः संगतिपूर्वकं लक्षणमाह—उक्तिसाम्य इत्यादिना ॥ अन्यथोक्तस्येति ॥
केनचिदिति शेषः । अन्यथा योजनमिति ॥ अपरेणेति शेषः । तदेतद्
व्याचष्टे—यत्रेति ॥ सर्वेभ्यो मेदमाह—उक्तीति ॥ वक्रत्वं वैविच्यम् । संभव-
स्यपीति ॥ सर्वालंकारेऽप्यिति शेषः । निच्छित्तिमात्रवाचिनो वक्रशब्दस्योक्तवि-
शेषे पर्यवसानात् सर्वविलक्षणत्वमिति भावः । काकुभूला वक्रोक्तिमुदाहरति—
वक्रिति ॥ (अप्पाणमित्यत्र 'आत्मनि पः' इति सूत्रेणात्मशब्दे युक्तवर्णस्य
पकारादेशः ।) अत्र प्रथमार्धे नायिकया संभावितस्यात्मन्यूनत्वस्य द्वितीयार्धे
संभवश्रियो न्यूनत्वत्र काक्का विशेष्योभनात् वक्रोक्तिः । श्लेषभूला मुदाहरति—

कस्ते सुन्दरि पर्वते हृदि सदा राजा किमिन्दुर्न हि
 क्षोणीभृत्तिलकः सुमेरुरयि किं नो रुद्रदेवो विभुः ।
 ईशः किं सखि सत्यमात्य सुभगे त्वं गोत्रसारोद्भवे-
 त्यास्यां स्वरूपहासवाचि विरहं किञ्चिद्वधूर्ध्वस्मरत् ॥

अथ स्वभावोक्तिः ।

स्वभावोक्तिरसौ चारु यथावद्वस्तुवर्णनम् ।

यत्र चारुतया वस्तुनो यथावद्वर्णनं निषध्यते सा स्वभावोक्तिः ।

यथा—

मदश्च्युता नर्तितकर्णतालमुद्धूतमूर्ध्ना त्रिपदस्थितेन ।
 लोलाग्रहस्तेन गजेन जातो नित्योत्सवः काकतिवीररुद्रः ॥

व्याजोक्त्यलंकारः ।

अथोक्तिसाम्याद् व्याजोक्तिरुच्यते ।

व्याजोक्तिः सा समुद्भूतं वस्तु यत्र निगूह्यते ।

यत्र प्रकाशं वस्तु साम्यगर्भत्वेन निगूहनाईत्वात् केनचित् व्या-
 जेन प्रच्छाद्यते सा व्याजोक्तिः । यथा—

क इति ॥ अत्र सखीत्यादिकयोरुक्तिप्रत्युक्तितया नव मानयानि योजनीयानि ।
 राजा वृषभन्द्रश्च । क्षोणीभृत्तिलके राजभ्रेष्ठः पर्वतोत्तमश्च । रुद्रदेवः प्रतापरुद्रो
 रुद्रश्च । सत्यमात्य ब्रूषे । गोत्रसारोद्भवा सत्कुलप्रसूता पर्वतराजपुत्री च ।
 अपहासप्रधाना वाचो यस्यास्तस्यामपहासवाचि । विरहं वियोगदुःखं किञ्चित्
 व्यस्मरत् । वञ्चोक्तिनिर्णयेण स्वभावोक्तिं लक्षयति—स्वभावेति ॥ यत्र चारु
 सभ्यगमाम्यम् यथावदन्वूनातिरेकेण वस्तुनो वर्णक्रियासंस्थानरूपस्य वस्तु-
 स्वभावस्य कविप्रतिभैकगोचरस्य वर्णनमसौ स्वभावोक्तिः । अत एवेदं ग्राम्यं
 नालंकार इत्युक्तं दोषप्रकरणे । उदाहरति—मदेति ॥ मदश्च्युता मदस्त्राविणा ।
 नर्तितकर्णतालं यथा भवति तथा उद्धूतमूर्ध्ना कम्पितकुम्भस्थलेन । त्रिभिः पदैः
 स्थितं स्थितिर्यस्य तेन त्रिपदस्थितेन । अग्रं चासौ हस्तश्लेषवयवावयविनोरभेदवि-
 वक्षायां विशेषणसमालः । यदाह वामनः—‘इस्ताग्राग्रहस्तादयो गुणगुणिनोर्मे-
 दामेदात्’ इति । अत्र क्रियास्वभाववर्णनम् । एवं वर्णसंस्थानयोरुदाहार्यम् ।
 व्याजोक्तेः संगतिमाह—उक्तीति ॥ लक्षणमाह—व्याजोक्तिरिति ॥ व्यावष्टे-
 यजेति ॥ प्रकाशं निगूहचरं कुतश्चिन्मित्तात् प्रकटमित्यर्थः । अत्र वस्तुवन्तर-

क्षोणीपाणिग्रहणसमये संमदाद्रोमहर्षे

सर्वाङ्गीणे नृपतितिलकः काकतीयान्वयेन्दुः ।

धीरोदात्तः शिशिरसलिलैः किं ■ राठ्याभिषेकः

कर्तव्यः स्यादिति मृदु हसन् वीक्षते मन्त्रिबृहन्न ।।

अत्र क्षोणीपाणिग्रहणजनितं रोमहर्षणं धीरोदात्ततया प्रताप-
कद्रुदेवेन महाभिषेकसलिलशैत्यव्याजेन प्रच्छादयता मन्त्रिणो वी-
क्ष्यन्ते ।

मीलनालंकारः ।

व्याजोक्त्युत्तरं किञ्चित्साभ्यान्मीलनमुच्यते ।

मीलनं वस्तुना यत्र वस्त्वन्तरनिगूहनम् ॥

अत्र वस्तुना वस्त्वन्तरं प्रच्छादितं भवति स मीलनालंकारः । स
द्विविधः । सहजेनागन्तुकतिरोधानमागन्तुकेन सहजतिरोधानं चेति ।
यथाक्रममुदाहरणे—

उग्रैः काकतिवीररुद्रनृपतेर्दोर्दण्डविस्फूर्जितै-

युद्धप्राङ्गणवर्जितेषु पतिषु कापि प्रलीनात्मसु ।

विष्वक्तीव्रतरस्मरज्वरजुषामङ्गे द्विषद्योषितां

संक्रान्तोऽपि न लक्ष्यते पथि महानूष्मा चिरं मारवः ॥

अत्र सहजेन रिपुकामिनीगतेन स्मरानल्लोभणा भार्गवशादा-
गन्तुको मरूष्मा तिरोधीयते । तथा—

प्रक्षेपरूपस्य व्याजस्य वचनाद् व्याजोक्तिरित्यर्थः । उदाहरति—क्षोणीति ॥

सर्वाण्यङ्गानि व्याप्नोतीति सर्वाङ्गीणः । 'तत्सर्वादिः' इति कथ्यः । अत्र

निगूढः क्षोणीपाणिग्रहणजन्यो हर्षो रोमहर्षेण प्रकाशितः सलिलशैत्यव्याजे-

पाच्छाद्यत इत्याह—अत्रेति ॥ धीरोदात्ततया गाम्भीर्येणाच्छादितस्यापि हर्ष-

स्य मृदुहासेन पुनः प्रकाशनं लक्षणान्तःपातीति रहस्यम् । मीलनं संगमयति—

व्याजोक्तीति ॥ लक्षयति—मीलनमिति ॥ उत्कृष्टवस्तुनापकृष्टवस्तुनिगूहनं

मीलनमित्यर्थः । अत एव गुणसामान्यनिबन्धनात् सामान्यादस्य भेद इति

प्रष्टव्यम् । सहजेनागन्तुकतिरोधानमुदाहरति—उग्रैरिति ॥ दोर्दण्डविस्फूर्जितैः

भुजविभुम्भितैः । युद्धप्राङ्गणवर्जितेषु वर्जितयुद्धप्राङ्गणेष्वित्यर्थः । 'वाहिताग्न्यादिषु'

इति परेभिपातः । लक्षणं योजयति—अत्रेति ॥ आगन्तुना सहजतिरोधानमुदाह-

प्रतापरुद्रस्य भुजप्रभावादन्तर्भयाद्भूमिभुजामजस्रम् ।

स्वेदाशुकम्पाशुदयेऽप्यनङ्गगोष्ठ्यां स्त्रियः प्रेम्णि न विश्वसन्ति ॥

अत्र भयजनितेन कम्पादिनागन्तुकेन सहजस्य प्रेमजनितस्य कम्पादेशिरोधानम् ।

सामान्यालंकारः ।

सामान्यं गुणसाम्येन यत्र वस्त्वन्तरैकता ।

यत्र एकस्य वस्तुनो गुणसाम्येन वस्त्वन्तरैकात्म्यं भवति, स सामान्यालंकारः । यथा—

कैलासदुग्धार्णवयानहंसेष्वलक्षितेष्वन्धनरेन्द्रकीर्तौ ।

त्रयः पुमांसः प्रथमे स्मरन्ते स्वसेवकान् सञ्जमते विलोक्य ॥

अत्र प्रतापरुद्रकीर्त्या जगत्सु विजृम्भितायां कैलासप्रभृतीनां विमलवस्तूनां तदैकात्म्यम् ।

तद्गुणालंकारः ।

इतरगुणसंनिधानातिशयसाम्यात् तद्गुण उच्यते ।

तद्गुणः स्वगुणत्यागादन्योत्कृष्टगुणादिति ।

यत्र न्यूनं स्वगुणं विहाय संनिहितवस्तुनः सकाशादुत्कृष्टगुणः स्वीक्रियते स तद्गुणालंकारः । यथा—

प्रतापरुद्रदेवाङ्गिनस्त्वज्योत्स्नाविजृम्भितैः ।

नमःपतिमाणिक्यमौलयः शुचयः कृताः ॥

अत्र प्रणमतां भूपतीनां पद्मरागमुकुटाः स्वां शोणप्रभां मुक्त्वा काकतिषीररुद्रपदनस्त्वज्योत्स्नागतं धवलमानमुद्रहन्ति स्म ।

रति—प्रतापेति ॥ भुजप्रभावाद् पराक्रमाद् भयहेतोः । अन्तर्गतं भयमन्तर्भय-
माकारगोपनेनानस्मिन्त्यक्तमित्यर्थः, तस्मादेतोः । भूमिभुजः संधन्धिनि प्रेम्णि
विषये न विश्वसन्ति । प्रेममूलानामपि स्वेदासीनां भयाशुभावत्वशङ्कयेति भावः ।
भीतनसाधर्म्यात् तदनन्तरं सामान्यं लक्षयति—सामान्यमिति ॥ यत्र
गुणसाम्यात् प्रस्तुतस्य वस्तुनोऽप्रस्तुतवस्त्वन्तरैकात्म्यं निवर्ण्यते तत् सामान्य-
गुणसंबन्धात् सामान्यमित्यर्थः । कैलासेति ॥ प्रथमे पुमांसः शिवकेशववि-
रिद्धाः । सञ्जमतः सञ्जाम्यतः क्वचिदप्यनवतिष्ठमानान् । स्मरन्ते मन्दं हसन्ति ।
लक्षणं शोचयति—अत्रेति ॥ तद्गुणं संगमयन् लक्षयति—तद्गुण इति ॥

अतद्गुणालंकारः ।

तत्प्रातिपक्ष्यादतद्गुणो निरूप्यते ।

सति हेतावन्यगुणास्वीकारः स्यादतद्गुणः ।

यत्र संनिधानरूपे हेतौ सत्यप्यन्यगुणस्वीकारो नास्ति असाव-
तद्गुणालंकारः । यथा—

ईशानं समया जगत्पटति तल्लीलादृहासोज्ज्वले

दैत्यारिं परितस्तदङ्गविलसभीलद्युविद्योतिते ।

ब्रह्माणं निकषा च तत्तनुमिलत्स्वर्णप्रभाभाखरे

पुष्पञ्च रुद्रभरेन्द्रकीर्तिविभवः स्वामेव शुभ्रां छविम् ॥

अत्र हरहरिविरिञ्चीनां समीपवर्तिषु जगत्सु तत्तन्नानाप्रभासमग्रे-
ष्वपि निरन्तरं विहरमाणस्य प्रतापरुद्रयशसो निरङ्कुशः स्वकीय एव
धबलिमा विजृम्भते ।

विरोधालंकारः ।

अतद्गुणे किञ्चित्प्रक्रान्तत्वात् विरोधस्य विरोधालंकारो निरूप्यते ।

आभासत्वे विरोधस्य विरोधालंकृतिर्मता ।

यत्र प्रथममाभासतया प्रतीतो विरोधः पर्यवसाने परिह्रियते स
विरोधालंकारः । तत्र जातेर्जात्यादिना सह विरोधे चत्वारो भेदाः ।
क्रियायाः क्रियागुणद्रव्यैः सह विरोधे त्रयो भेदाः । गुणस्य गुणद्र-

मीलने वस्त्वन्तरनिगूहणम् । इह पुनरनिगूहितस्यान्यगुणेनोपराग इत्यनयोर्भेद
इति सर्वस्वकारद्वयम् । तस्याप्रकृतस्य गुणोऽवास्तीति तद्गुणः । उदाहरणं
स्पष्टम् । अतद्गुणमाह—तत्प्रातिपक्ष्यादित्यादिना ॥ ईशानमिति ॥ अत्रे-
शानादिसमीपवर्तिनि तत्तद्गुणविशिष्टे जगति कीर्तिविभवः स्ववर्णभजहवेवाटसी-
त्यर्थः । अत एवातद्गुण इत्याह—अत्रेति ॥ ईशानमित्यादौ 'अमितः परितः—'
इत्यादिना द्वितीया । विरोधं संगमयति—अतद्गुण इति ॥ विरोधस्य सत्यपि
संनिधानेऽन्यगुणस्वीकाराभावलक्षणस्येत्यर्थः । लक्षयति—आभासत्व इति ॥
व्याचष्टे—यथेति ॥ अत्र विशेषतो विभागमाह—तत्र जातेरिति ॥ क्रिया-
यास्तयो भेदा इति ॥ आत्मा सहैतस्या विरोधस्य जातेरेतया विरोधेन गता-
र्थत्वादिति भावः । एवं यथोत्तरमेकैकन्यूनता द्रष्टव्या । अत्रार्थं संग्रहः—
आभासप्रतिगुणद्रव्यक्रियाणां तत्तदादिभिः । विरोधे दश भेदाः स्युश्चतुर्विधपेक-

न्याभ्यां विरोधे द्वौ भेदौ । द्रव्यस्य द्रव्येण सह विरोधे एको भेदः ।
एवं दश विरोधे भेदाः । जातेर्जात्या क्रियया च विरोधो यथा—

पद्माकरोऽपि विलसति नितरामजलाश्रयोऽयमुर्वीशः ।

विमलतरवारिधाराप्यासीद्वैरक्षितीशतापकरी ॥

अत्र पूर्वार्धे जात्योर्विरोधः, कमलाकरोऽप्यजलाश्रय इति वि-
रोधात् । उत्तरार्धे जातिक्रिययोर्विरोधः, विमलतरवारिधारायाः
संतापकरणविरोधात् । अत्र श्लेषमूलो विरोधः ।

जातेर्गुणद्रव्याभ्यां विरोधो यथा—

अमदः सार्वभौमोऽपि भास्वानपि कलानिधिः ।

वीररुद्रनरेन्द्रोऽयमकुतानां विहारभूः ॥

अत्र सार्वभौमोऽप्यमद इति जातिगुणयोर्विरोधः । भास्वानपि
कलानिधिरिति जातिद्रव्ययोर्विरोधः । कलानिधेरेकत्वात् द्रव्यत्वम् ।
अत्रापि श्लेषमूलता । क्रियायाः क्रियया विरोधो यथा—

धर्मद्विषामर्धमुषां च भङ्गमुत्पादयन् काकतिवीररुद्रः ।

त्रिवर्गसाधारणगोचरोऽपि करोति कामद्विषि भावमार्द्रम् ॥

अत्र त्रिवर्गसाधारणवृत्तेर्धर्मार्थविरोधिषु भङ्गकरणं कामारौ श्लेह-

मेदतः ॥ इति । पद्माकर इति ॥ पद्माकरः सरोऽप्यजलाश्रय इति
लब्धयोरभेदाजलाश्रयो जलस्थानं न भवतीति विरोधस्य लक्ष्मीनिवासोऽयम-
मन्दबुद्धिरिति परिहारः । विमलतरा अतिनिर्मला वारिधारापि तापकरीति
जातिक्रिययोर्विरोधस्य तरवारिरावुधविशेषस्तस्य धारा कोटिरिति परिहारः ।
सर्वत्रापिशब्दो विरोधघोतकः । नायमौद्भटानामिष विरोधवाचकः श्लेषः किं तु
श्लेषविरोधयोरङ्गाङ्गिभावेन संकर इत्याशयेनाह—अत्र श्लेषमूलो विरोध
इति ॥ उत्तराध्यायेर्विरोधोदाहरणेष्वेवमेव विरोध इति द्रष्टव्यम् । अमद इति ॥
सार्वभौमो दिग्गजोऽप्यमदो मदरहित इति जातिगुणयोर्विरोधः । सर्वभूमीश्वरोऽपि
निरङ्कार इति पतिह्रियते । भास्वान् सूर्योऽपि कलानिधिश्चन्द्र इति जाति-
द्रव्ययोर्विरोधः तेजस्वी चतुःषष्टिकलाकुशल इति पतिह्रियते । धर्मद्विषामिति ॥
प्रसाणां धर्मार्थकामानां वर्गत्रिवर्गः । 'त्रिवर्गो धर्मकामार्थः' इत्यमरः । त्रिवर्गः
साधारणो वैषम्यरहितः गोचरः सेव्यत्वेन विषयो यस्य स तथोक्तः । 'न
वाधतेऽस्य त्रिगुणः परस्परम्' इति भावः । कामद्विषि कामपुरुषार्थद्वेषिणि
स्मरहरे च । अत एव क्रिययोर्विरोधः समाधीयत इत्याह—अत्र त्रिव-

करणं च विरुद्धम् । क्रियाया गुणद्रव्याभ्यां विरोधो यथा—

यथ जिष्णुविहारोऽपि गोत्रवात्सल्यलालसः ।

करोति कमलोल्लासं राजाप्यन्धनरेश्वरः ॥

अत्र जिष्णुविहारस्य गोत्रवात्सल्यमिति क्रियागुणयोर्विरोधः । कमलोल्लासं कुर्वन्नपि राजेति क्रियाद्रव्ययोर्विरोधः । अत्रापि श्लेष-मूलतैव । गुणस्य गुणेन विरोधो यथा—

*रज्जंतो भुवणमिदं रायति जप सलाहणिज्जो सि ।

रुद्धगारिं कंहं सा रत्ता वि अ पंडुरा जाथा ॥

अत्र रक्तत्वपाण्डुरत्वयोर्विरोधः । गुणस्य द्रव्येण विरोधो यथा—

ज्वलत्प्रतापरौद्रोऽपि काकतीयनरेश्वरः ।

मूत्वा जैवातृको भाति शश्वद्विश्वप्रियंकरः ॥

अत्र प्रतापरौद्रोऽपि जैवातृक इति गुणद्रव्ययोर्विरोधः ।

द्रव्यस्य द्रव्येण विरोधो यथा—

विभाति काकतीन्द्रोऽयं रुद्रोऽपि चतुराननः ।

तथा च जिष्णुरित्येष कथ्यते पुरुषोत्तमः ॥

एवं दश भेदा दर्शिताः । अयमश्लेषेणापि भवति । यथा—

स्वभावाशिक्षिरा दृष्टिरपि काकतिभूभुजः ।

* रज्जयन् भुवनमिदं राजेति यथा श्लाघनीयोऽसि ।

रुद्रनरेन्द्र कथं सा रत्तापि च पाण्डुरा जाता ॥

नेति ॥ पूर्वत्र द्वयोरपि विरोधिनोः श्लिष्टत्वमत्र पुनरेकस्यैवेति विशेषः । यथ इति ॥ जिष्णोरिन्द्रस्य विहार इव विहारो व्यापारो यस्य स तथोक्तः । तथापि गोत्रवात्सल्यलालसः पर्वताचुरक्त इति क्रियागुणौ विरुद्धौ । जय-शीलव्यापारः कुलानुकूलश्चेति समाहितौ । राजा चन्द्रोऽपि कमलोल्लासं करोतीति विरोधस्य क्रियाद्रव्यगतस्य तृपतिर्लक्ष्मीविलासमिति परिहारः । रज्जन्त इति । ('न्तमाणौ शतृशान्तोः' इति शतरि न्तादेशः । 'सलाहणिज्जो-ति' इत्यत्र 'जः क्षमाश्लाघयोः' इति श्लाघाशब्दे युक्तवर्णस्य विप्रकर्षः । पूर्वस्माकारयुक्तता चेति वेदितव्यम् ।) ज्वलदिति ॥ प्रतापरौद्रोऽपि जैवातृक-श्चन्द्र इति गुणद्रव्ययोर्विरोधः । जैवातृक आयुष्मानिति परिहारः । विभातीति ॥ रुद्रोऽपि चतुराननो ब्रह्मेति जिष्णुरिन्द्रोऽपि पुरुषोत्तमो विष्णुरिति च द्रव्ययोर्वि-रोधः । स्वभावेति नामादिभिः प्रसिद्धैरर्थान्तरैः परिह्रियते । स्वभावेति ॥ शैल-

सर्वाङ्गतापिनी जाता प्रतिपक्षमहीभूताम् ॥

अत्र स्वभावशिशिरापि अङ्गतापिनीति विरोधः ।

विशेषालंकारः ।

अथ विरोधगर्भालंकारा निरूप्यन्ते ।

आधाररहिताधेयमेकं चानेकगोचरम् ।

अशक्यवस्तुकरणं विशेषालंकृतिस्त्रिधा ॥

यत्राधारमन्तरेणाधेयो निबध्यते स एको विशेषः । एकस्या-
नेकगोचरत्वे द्वितीयो विशेषः । प्रकृतादशक्यवस्त्वन्तरकरणे तृती-
यः । यथाक्रममुदाहरणानि ।

नलनहुषदिलीपधर्मपुत्रप्रभृतिचरेश्वरसंश्रिता यशःश्रीः ।

अनुदिनमधुनाभ्युपेत्य मैत्रीं विलसति काकतिवीररुद्रकीर्त्या ॥

अत्र प्राचां भूपतीनामाधारभूतानां तिरोधानेऽप्याश्रितायाः
कीर्तेरवस्थानम् । तथा च

पश्यन्तो भयविह्वलाः प्रतितृषाः पश्चात् पुरः पार्श्वयो-

रप्यन्तर्बहिरन्ध्रपार्थिवपतिं प्रोत्क्षिप्तकौक्षेयकम् ।

निःसीमोत्स्वणधावनव्यतिकरप्रभ्रष्टदोरायुधाः

शैलाच्छलैर्मटन्ति कम्पविगलद्गाम्भीर्यशौर्यश्रियः ॥

अत्र भयभ्रान्तानां क्षत्रुनृपतीनां प्रतापकद्रुनृपतिरेकोऽप्यनेकत्र
प्रतीयते । तथा च

अपारकरुणानिधेः सदसि वीररुद्रप्रभोः

प्रसादमधुरक्रमा लगति यत्र दृष्टिर्जेने ।

संतापयोरुणयोरल्लिष्टयोरिविरोधो विषयभेदेन परिह्रियते । विरोधमूल्येनैक-
भेदं विशेषमाह—आधारेति ॥ प्रसिद्धाधाररहितमाधेयम् एकं परिमितं वस्तु
युगपद्वेदानेकगोचरं तथा किञ्चिद् वस्त्वारभमाणस्तेनैव यत्नेनाशक्यवस्त्वन्तरमार-
भत इति त्रयो विशेषभेदा इत्यर्थः । क्रमेणोदाहरति—नलेति ॥ अधुनापि
नलादीनामभावसमयेऽपीत्यर्थः । नलादिसदृशकीर्तिरयं राजेति भावः । योजय-
ति—अत्रेति । पश्यन्त इति ॥ धावनव्यतिकरः पलायनसंबन्धः । कम्पेति ॥
कम्पेन विगलन्त्यौ मूर्तद्रव्यवत् पतन्त्यौ गाम्भीर्यशौर्यश्रियो वेषां ते तयोक्ता
इत्यतिशयोक्तिः । योजयति—अत्रेति । अपारेति ॥ सदस्यास्थाने यत्र जने

अतीन्द्रमतिकिनराधिपमक्षेपलोकोन्नतं

न किं किमधितिष्ठति त्रिभुवने स सर्वाधिकः ॥

अत्र साधारणो जनः प्रतापरुद्रदृष्टिप्रसादपात्रीकृतः किं किं न
लभत इत्यशक्यवस्त्वन्तरकरणम् ।

अधिकालंकारः ।

आधाराधेयवैचित्र्यादधिकालंकारो निरूप्यते ।

आधाराधेययोरानुरूप्याभावोऽधिको मतः ।

यत्राश्रयाश्रयिणोरानुरूप्यं नास्ति सोऽधिकालंकारः । स द्विवि-
धः—आश्रयस्याल्पत्वमहत्त्वाभ्याम् ।

स्तोके ब्रह्माण्डरन्ध्रे विपुलतरतया स्वैरसंचारहेला-

संकोचादेकराशीभवदतुलरुचौ काकतीन्द्रस्य कीर्तौ ।

एतैः प्रालेयपृथ्वीधररजतगिरिस्वर्णदीशीतभानु-

क्षीराम्भोराशिमुखैः प्रकटितमधुना तद्वनीभावरूपम् ॥

अत्राश्रयस्य रोदःकुहरस्याल्पत्वमाश्रितस्य प्रतापरुद्रयशसो वैपुल्यम् ।

द्वितीयो यथा—

कापि कापि कलिङ्गमालवमहाराष्ट्राङ्गवङ्गदयो

भूपास्तादृशसैन्यवैभवसमाक्रान्ताखिलाशान्तराः ।

लीनाः काकतिवीररुद्रनृपतेर्व्यूहप्रपञ्चश्रिया

निःसीमे बलवारिधौ विदधते पूर्तिं न कोपेऽप्यहो ॥

साधारणे । प्रसादमधुरकमा प्रसन्नैत्यर्थः । दृष्टिर्लगति स जनः सर्वाधिको लोकोत्तरः
सप्तलौकिकं वैभवमनुभवतीत्यर्थः । अत्र पृथग्जनेऽपि प्रसादमारभमाणा दृष्टिरदृष्ट-
व्यविविष्टतामारभते किल, किमुत विविष्टे जन इत्यर्थोपनिर्व्यज्यते । संगति-
पूर्वैकमधिकं लक्षयति—आचारेत्यादिना ॥ तस्य द्वेधा विभागमाह—स
इति ॥ आश्रयमुदाहरति—स्तोक इति ॥ स्वैरसंचारस्य स्वेच्छाविहारस्य हेला-
या विस्मयस्य संकोचात् । प्रालेयपृथ्वीधरादिमितद्वनीभावरूपं प्रकटितम् ।
अत्राधारे ब्रह्माण्डेऽल्पतमे आधेयायाः कीर्तेराधिक्येन संचारसंकोचात् तत्र तत्र
पिण्डीभूताः कीर्तिस्रष्टा एवमी न तु हिमाचलप्रभृतय इत्यनयोरानुरूप्याभावः ।
द्वितीयमुदाहरति—कापीरिति ॥ व्यूहानां मकरादिसंज्ञितानां सेनासंनिवेशविशे-
षाणां प्रपञ्चस्य श्रिया समुद्रया निःसीमे चढेके बलवारिधौ कलिङ्गमालवादि-

अत्राश्रयस्य प्रतापरुद्रेणैवैवैपुत्यम् । आश्रितानामङ्गवङ्ग-
कलिङ्गप्रभृतिराजकानीकिनीनामल्पत्वम् ।

अथ विभावना विशेषोक्तिश्च ।

कारणेन विना कार्यस्योत्पत्तिः स्याद्विभावना ।

तत्सामग्रयामनुत्पत्तिर्विशेषोक्तिर्निगद्यते ॥

यत्र प्रसिद्धकारणपरित्यागेन कार्यस्योत्पत्तिर्निगद्यते सा विभाव-
ना । यत्र कारणसाकल्ये सत्यपि कार्यस्यानुत्पत्तिः सा विशेषोक्तिः ।
अथा—

प्रतापरुद्रेण पराजितानां प्रत्यर्थिनां विन्ध्यगुहागतानाम् ।

तमांस्वरात्रीणि समुद्भवन्ति तेजांसि घस्नेष्वपि नोद्भवन्ति ॥

अत्र तमःप्रादुर्भावस्य प्रसिद्धकारणं रात्रिः । तथा विनापि
तस्योत्पत्तिर्निबद्धा । अप्रसिद्धं कारणं श्लोकाद्यस्त्येव । तथाहस्तु
रक्षिकरणेषु सत्यपि तेजसोऽनुत्पत्तिरिति । अत्र निष्प्रतापत्वादि नि-
मित्तमस्त्येव ।

असंगत्यलंकारः ।

कार्यकारणविरोधप्रस्तावादसंगतिरुच्यते ।

सेनाः सेवार्थमागताः सरित इव समुद्रे यत्र कुत्रापि क्षणे विलीयन्त इत्यर्थः ।
अत्राधारस्याधिक्यमाधेयस्याल्पत्वं च न प्रमाणविधत्तम् । किं ■ भद्रौदनमध्ये
मिश्राक्षरं इव नानुरूपम् । अत एवोक्तम्—आधाराधेययोरानुरूप्याभाव
इति । अनानुरूप्यत्वात्प्रादधिक्यनन्तरं विभावनां तद्विपर्ययरूपां विशेषोक्तिं
चोदाहरणलाघवार्थं युगपद्वक्ष्यति—कारणेनेत्यादिना ॥ यदि कारणमात्रेण
विना कार्योत्पत्तिरुच्यते तदा विरोधो दुष्परिहरः स्यात् । कारणान्धव्यतिरेकानुवि-
धायित्वाद् कार्यस्येतत्त्वपरिहारार्थमाह—प्रसिद्धेति ॥ अत एव वैशिष्ट्येन
कार्यस्य भावनाद् विभावना । साकल्य इति ॥ कारणानामिति शेषः । अत्रापि
विरोधपरिहारार्थं सामग्रीवैशुष्यमुक्तेयम् । विभावनायां कार्योत्पत्तौ विरोधः,
विशेषोक्तौ कारणसत्तायामित्युभयविरोधानुप्राणिताद्विरोधादेकैकविरोधानुप्राणितयो-
रनयोर्भेदः । उदाहरति—प्रतापेति ॥ अविद्यमाना रात्रिः प्रसिद्धकारणं येषां
तान्यरात्रीणि । तमांस्वन्धकारा मोहाश्च । घस्नेषु दिनेष्वपि । तेजांसि प्रकाशा
विवेकाश्च । योजयति—अत्रेति ॥ अत्र तमसां द्वैविध्येऽप्यभेदाध्यवसायादेक-
त्वमतिप्रयोजक्या । सा चास्यामव्यभिचारिणीति न तद्भावेनास्या उत्थानम् ।

कार्यकारणयोर्भिन्नदेशत्वे सत्यसंगतिः ।

यत्रैकदेशवर्तिनोरपि कार्यकारणयोर्भिन्नदेशस्थितिर्निवर्ण्यतेऽसाव-
संगत्यलंकारः । यथा—

विभ्रत्युर्वीधुरां गुर्वीं वीररुद्रनरेश्वरे ।

भवन्त्यतितरां शश्वन्नम्राः सामन्तमौलयः ॥

अत्र राक्षि भूभारः कृत्रुषु नमनमिति ।

विचित्रालंकारः ।

विरोधप्रस्तावाद्विचित्रं निरूप्यते ।

विचित्रं स्वविरुद्धस्य फलस्याप्त्यर्थमुद्यमः ।

यत्र स्वविरुद्धफलप्राप्त्यर्थमुद्योगः क्रियते स विचित्रालंकारः ।

यथा—

प्रतापकद्वनृपतेरग्रे दूरान्तरेश्वराः ।

अवरोहन्ति हस्तिभ्यस्तानारोदुमनर्गलम् ॥

अत्रारोदुमवरोहन्तीति विपरीतफलप्राप्त्यर्थं प्रयत्नः ।

अन्योन्यालंकारः ।

अथान्योन्यं निरूप्यते । अस्यापि विरोधमूलता ।

तदन्योन्यं मिथो यत्रोत्पाद्योत्पादकता भवेत् ।

यस्य परस्परं क्रियाद्वारकमुत्पाद्योत्पादकत्वं तदन्योन्यालंकारः ।

यथा—

आरोहता रुद्रनरेश्वरेण विराजते काकतिराजपीठम् ।

अपि तु तदनुप्राणितत्वेनेत्यादिविशेषा अवान्तरमेवाश्च सर्वस्वे द्रष्टव्याः ।
असंगतेः संगतिपूर्वकं लक्षणमाह—कार्येत्यादिना ॥ धूमाग्न्योरिव कार्य-
कारणयोः समानदेशत्वं न्यायसिद्धं, तदन्यथाकृतं चेद्विचितसंगतिनिवृत्तेर-
संगतिर्नालंकारः । उदाहरति—विभ्रतीति ॥ स्पष्टम् । विचित्रं संग-
मवन् लक्षयति—विरोधेत्यादि ॥ स्वस्य हेतोर्विरुद्धस्य विपरीतस्य
फलस्याप्त्यर्थमुद्यम उक्ताहो विचित्रालंकारः । न चायं विषमाद्यभेदेऽन्तर्भ-
वति । इह हि निवेद्यो वैपरीत्यं गमयति । विषमे तु व्यस्यय इति भेदस्य
रुचकेनोक्तत्वात् । उदाहरति—प्रतापेति ॥ योजयति—अत्रेति ॥ अन्योन्यं
निरूपयति—अथेत्यादिना । विरोधमूलतेति ॥ संगतिकथनम् । क्रिया-
आरम्भमिति साक्षात् परस्परजन्यजनकभावस्य विरुद्धत्वादिति भावः । आरो-

आरुह्य तेनोज्ज्वलरत्नभाजा राजापि लक्ष्मीमधिको विभर्ति ॥
अत्र प्रतापरुद्रभद्रासनयोरन्योन्यालंकार्यत्वम् ।

विषमालंकारः ।

अथ विरोधमूलो विषमालंकारः कथ्यते ।

विरुद्धकार्यस्योत्पत्तिर्यत्रानर्थस्य वा भवेत् ।

विरूपघटना चासौ विषमालंकृतिसिद्धिः ॥

यत्र कारणाद्विरुद्धकार्यस्योत्पत्तिस्तदेकं विषमम् । अकार्यभूत-
स्थानर्थस्योत्पत्तिर्द्वितीयम् । विरूपयोर्वस्तुनोः संघटने तृतीयम् ।
तत्र प्रथमं यथा—

राज्ञः काकतिवीररुद्रनृपतेः खङ्गात् तमालप्रभा-

दुङ्गूतां शरदिन्दुकान्तिधचलां कीर्तिभिर्यं पश्यताम् ।

लोकानां मुरवैरिपादकमलाज्जातां वियन्निगमां

श्रुत्वा संप्रति विस्मयाद्विरमति प्राप्तानुभावं मनः ॥

अत्र नीलवर्णात् खङ्गाविन्दुघचलस्य यस्मिन् ससुत्पत्तिः ।

द्वितीयं यथा—

आस्तां जयाशा रिपुभूपतीनां संश्रामसीमानमुपागतानाम् ।

प्रतापरुद्रस्य विलोकनेन भ्रश्यन्ति जीवैः सममायुधानि ॥

अत्र समरोद्योगफलस्य न केवलं जयस्यानुत्पत्तिर्यावज्जीवित-
भंशरूपानर्थोत्पत्तिरपि । तृतीयं यथा—

क भूपालास्तादृग्विभवमहनीयप्रकृतयः

क श्वेयं कान्तारस्थितिरशिववृत्त्येकनिलया ।

हृतेति ॥ अत्रालंकारद्वारा रुद्रभद्रासनयोर्जन्यजनकभाव इत्याह—अत्रेति ॥
संगतिपूर्वकं विषमं लक्षयति—विरुद्धेति ॥ कारणविरुद्धकार्यस्येत्यर्थः ॥
अनर्थस्य चेति ॥ उत्पत्तिरिति शेषः । आद्यमुदाहरति—राज्ञ इति ॥
अनुगतो भावो दाह्यन्तिकवर्मा यस्यासावनुभावो दृष्टान्तः । प्राप्तानुभावमनुभूत-
दृष्टान्तं लोकानां मनो विस्मयात् विरमति । अद्वितीयमेव वस्तु विस्मयावहं, न
पुनः सद्वितीयमिति भावः । ‘जुगुप्साविराम—’ इत्यादिना विस्मयादिति पञ्चमी ।
योजयति—अत्रेति ॥ द्वितीयोदाहरणं स्पष्टम् । तृतीयमुदाहरति—केति ॥
अशिववृत्तानामममलचरितानामेकनिलयः । प्रेक्षं प्रेक्षं पुनःपुनः प्रेक्ष्य ऽ आभीक्ष्ये

इति प्रेक्षं प्रेक्षं वनभुवि रिपून् रुद्रनृपतेः

प्रतापं श्लाघन्ते शम्बरपुरवीराः प्रतिदिशम् ॥

अत्र महानगरनिवासयोग्यानां राज्ञामशिवानां वनप्रदेशानां
विरूपाणां संघटनम् । एवं विरोधगर्भालंकारा निर्णीताः ।

समालंकारः ।

अधुना विषमवैधर्म्यात् समालंकारो निरूप्यते ।

सा समालंकृतियोंगे वस्तुनोरनुरूपयोः ।

यत्रान्योन्यानुरूपपदार्थसंघटना क्रियते स समालंकारः । यथा—

*विज्ञाओ सकलाओ लच्छीए समं पआवरुहंमि ।

संघटिऊण सुसरिसं होइ कअच्छो सअं बझा ॥

अत्र प्रतापरुद्रे सकलविद्यानां लक्ष्म्याश्च योगः ।

तुल्ययोगितालंकारः ।

अथ गम्यमानौपम्यालंकारवर्गप्रस्तावः ।

प्रस्तुतानां तथान्येषां केवलं तुल्यधर्मतः ।

औपम्यं गम्यते यत्र सा मता तुल्ययोगिता ॥

यत्र केवलप्रस्तुतानां केवलाप्रस्तुतानां वा समानधर्मसंबन्धादौ-
पम्यं गम्यते सा तुल्ययोगिता । प्रस्तुतानां यथा—

*विद्याः सकला लक्ष्म्या समं प्रतापरुद्रे ।

संघटय्य सुसदृशं भवति कृतार्थः स्वयं ब्रह्मा ॥

पशुलि द्विर्भावः । दिशि दिशि प्रतिदिशम् । यथार्थेऽव्ययीभावः । ‘अव्ययीभावे
शरत्प्रभृतिभ्यः’ इति समाप्तान्तः । अथ विरोधगर्भालंकाराभिगमयन् समालं-
कारं संगतिपूर्वकं लक्षयति—एषमित्यादिना । विषमवैधर्म्यादिति ॥
विषमतृतीयमेदवैधर्म्यादित्यर्थः । अयं चालंकारः संबध्यमानवस्तुनोः श्लाघ-
त्वाश्लाघ्यत्वाभ्यां द्विविध इत्यनुसंधेयम् । विज्ञाओ इति ॥ ‘ज्ञियां शस
उचोतौ’ इति कौल्लिङ्गे विद्याशब्दे वर्तमानस्य शस ओदादेशः । अत्र श्लाघ्ययोः
लक्ष्मीश्वरस्वयोर्योगः । अश्लाघ्योस्तु ‘घात्रा निम्नफलास्तादे काकलोको हि
कल्पितः’ इत्यादौ द्रष्टव्यः । गम्यौपम्यालंकारान् प्रस्तौति—अथेति ॥ तत्र
प्रस्तुताप्रस्तुतव्यासाभ्यां तुल्ययोगितामाह—प्रस्तुतानामिति ॥ केवल-
विस्तृतमूल संयोग्य म्याच्छे—अथेति ॥ तुल्यस्य योगोऽस्यां संजात इति तुल्य-

भद्रासनाध्यासिनि रुद्रदेवे तत्कीर्तयस्तद्विषदङ्गनाञ्च ।

अन्तारतं भ्रान्तिविशेषभाजः प्रतिक्षणं पाण्डुरतां भजन्ते ॥

अस्य कीर्तिनां द्विषदङ्गनानां च प्राकरणिकत्वम् । पाण्डुरतां भजन्ते इति समानधर्मः । अप्राकरणिकानां यथा—

कूर्मेन्द्रपन्नगाघीशहरित्करिकुलभयः ।

मिथो निःसारतां प्राप्ताः काकतीन्द्रे महीभृति ॥

अत्र कूर्मेन्द्रप्रभृतीनामप्राकरणिकत्वम् । निःसारतां प्राप्ता इति समानधर्मः । अत्र गम्यमानौपम्यं न वास्तवम् किं तु वैवक्षिकम् ।

दीपकालंकारः ।

प्रस्तुताप्रस्तुतानां तु सामस्ये तुल्यधर्मतः ॥

औपम्यं गम्यते यत्र दीपकं तन्निगद्यते ॥

यस्य प्रस्तुताप्रस्तुतानां समस्तानामेव समानधर्मसंबन्धेनौपम्यं गम्यते तद्दीपकम् । तस्य धर्मस्यादिमध्यान्तगतत्वेन त्रैविध्यम् । आदिदीपकं यथा—

*भाइ णलेण किअजुअं रहुडलदीपेण सोरिणा वेता ।

दाधारो तवजणिणा कलिजुअं वीररुदेण ॥

*भाति नलेन कुतयुगं रघुकुलदीपेन शौरिणा वेता ।

हापरस्तपोजनिना कलियुगं वीररुदेण ॥

यौगितेत्यर्थः । सा च प्रस्तुतानामप्रस्तुतानां च प्रतिस्वं गुणेन क्रियया च संबन्धे चतुर्विधा । तत्र केवलप्रस्तुतविषयां गुणाश्रयामुदाहरति—भद्रासनेति ॥ अन्योदाहरणमाह—कूर्मेन्द्रेति ॥ हरित्करिणो दिग्गजाः । एवमुभयत्र क्रियाश्रयत्वेनाप्युदाहार्यम् । ननु प्रस्तुताप्रस्तुतविषयस्यौपम्यस्य कथमद्योपपत्तिस्तत्राह—अत्रेति ॥ केवलप्रस्तुतेषु कस्यचिदुपमानत्वस्य केवलप्रस्तुतेषु कस्यचिदुपमेयत्वस्य कल्प्यमानत्वादिति भावः । अथ प्रस्तुताप्रस्तुतसमासाश्रयं दीपकमाह—प्रस्तुतेति ॥ अत्र प्रस्तुताप्रस्तुतानां सामस्यमत एवौपम्यं वास्तवमिति तुल्ययोगितातो विशेषः । गम्यत्वं पुनरस्य पूर्ववदत्रापि इवाद्यभावात् । प्राकरणिकाप्राकरणिकमध्ये कुत्रन्विष्टिविष्टः समानो धर्मः पञ्चर्यानुष्ठितः प्रयागादिः पुरोडाशस्येवेतरांशस्योपकरोति । अत एव दीपसादृश्यात् दीपकमित्युच्यते । 'संज्ञायां च' इतीवार्थे कन्प्रत्ययः । तत्र विशेषमाह—तस्येति ॥ आदिमध्यान्तगतत्वेन आदिमध्यान्तधाक्यगतत्वेनेत्यर्थः । भार्हरति ॥ रघुकुलदीपेन शौरिणा रामेण । तपसो जनिहृत्पतिर्वस्य

अत्र यथा नलरामवर्मपुत्रैः कृतत्रेताद्वापराः शोभन्ते तथा वीर-
रुद्रेण कलियुगं शोभत इत्यौपम्यं गम्यते । मध्यदीपकं यथा—

* भाईरहिए जलणिही राअइ जोण्हाए पुणिमाचंदो ।

सुत्तीए कमलहचो किस्तीए पआवरुहो वि ॥

अत्र मागीरध्यादिभिः समुद्रादयो यथा राजन्ते तथा कीर्त्या
प्रतापरुद्रो राजत इत्यौपम्यं गम्यते । अन्तर्दीपकं यथा—

सुरलोअं सुरणाहो णरलोअं वीररुदणरणाहो ।

फणिलोअं फणिणाहो रक्खइ णिरुपद्वोजेअं ॥

अत्र यथा सुरलोकफणिलोकौ सुरनाथफणिनाथाभ्यां रक्षितौ
तथा वीररुद्रेण नरलोको रक्षित इत्यौपम्यं गम्यते ।

अथ पदार्थगतालंकारद्वयानन्तरं वाक्यार्थगतमलंकारद्वयं निरूप्यते ।

प्रतिवस्तूपमालंकारः ।

यत्र सामान्यनिर्देशः पृथग्वाक्यद्वये यदि ।

गम्यौपम्याश्रिता सा स्यात् प्रतिवस्तूपमा मता ॥

यत्र वस्तुप्रतिवस्तुभावेन सामान्यं वाक्यद्वये निर्दिश्यते तेन गम्यौ-

* मागीरध्या जलनिही राजते ज्योत्स्नया पूर्णिमाचन्द्रः ॥

श्रुत्या कमलभवः कीर्त्या प्रतापरुद्रोऽपि ॥

† सुरलोकं सुरनाथो नरलोकं वीररुद्रनरनाथः ॥

फणिलोकं फणिनाथो रक्षति निरुपद्रवोद्देशम् ॥

तेन तपोजनिना धर्मपुत्रेण । अत्र भातीति समानधर्मस्यादिवाक्यगतत्वादादि-
रीपकम् । भाईरहिए इति ॥ अत्र राजत इत्यस्य द्वितीयवाक्यगतत्वान्मध्यरीप-
कम् । सुरेति ॥ अत्र रक्षणस्यान्तवाक्यगतत्वादन्तरीपकम् । एषुदाहरणेऽनेकका-
रकगतत्वेनैकक्रियारीपकम् । एवमनेकक्रियागतत्वेनैककारकमपि रीपकमस्ति ।
यथा—‘साधूनामुपकर्तुं लक्ष्मीं ददुं विहायसा गन्तुम् । न कृतवृत्ति कस्य मन-
श्चरितं च महात्मनां श्रोतुम् ॥’ इति । अनन्तरालंकारयोः संगतिमाह—अयेति ॥
समानधर्मस्य पदार्थगतत्वात् रीपकतुल्ययोगिते पदार्थगते । तन्निरूपणा-
नन्तरं पदार्थवाक्यार्थमूलालंकारद्वयमुच्यत इत्यर्थः । तत्रापि पूर्वोक्तरीत्यान्त-
रङ्गवस्तुप्रतिवस्तुभावमूलां प्रतिवस्तूपमामाह—यत्रेति ॥ फलतो व्याचष्टे—
यत्र वस्त्विति ॥ गम्यौपम्येति ॥ इवाद्यप्रयोगादिति भावः । अन्यथेयमुपमैव
स्यादिति दृश्यम् । तेन प्रतिवस्तु प्रतिवाक्यार्थमुपमा सामान्यं यस्यां सा

यस्या प्रतिवस्तूपमा । सा साधर्म्यवैधर्म्याभ्यां द्विविधा ।

प्रथमा यथा—

मन्थानाचल एवैकः क्षमः सिन्धुविलोडने ।

प्रतापरुद्र एवैकः शक्तः शत्रुविलोडने ॥

अत्र यथा समुद्रविलोडने मन्थानाचलः क्षमस्तथा शत्रुविलोडने प्रतापरुद्रः शक्त इत्यौपम्यं गम्यते । द्वितीया यथा—

प्रतापरुद्र एवैकः पटीयान् जनरञ्जने ।

चन्द्रादृते क्षमो नान्यश्चकोरपरितोषणे ॥

अत्र चन्द्रेण यथा चकोरपरितोषणं क्रियते तथा वीररुद्रेण जनरञ्जनं क्रियत इति वैधर्म्येणौपम्यं गम्यते । अथ दृष्टान्तः ।

दृष्टान्तालंकारः ।

यत्र वाक्यद्वये बिम्बप्रतिबिम्बतयोच्यते ।

सामान्यधर्मो वाक्यद्वैः स दृष्टान्तो निगद्यते ॥

यत्र बिम्बप्रतिबिम्बभावेन सामान्यं वाक्यद्वये निर्दिश्यते स दृष्टान्तालंकारः । सोऽपि साधर्म्यवैधर्म्याभ्यां द्विविधः । आद्यो यथा—

क्षोणीं बिभ्रतु भूभृतः कतिपये कापि प्रतिष्ठा पुनः

स्पर्णाद्वेदिगधीश्रवासनगरीसंदिग्धकुञ्जश्रियः ।

राजानो जनरञ्जनं विदधतां श्रीवीररुद्रप्रभोः

कोऽप्यन्यो महिमा जगत्प्रयशुराधौरेयदोःशालिनः ॥

प्रतिवस्तूपमा इत्यन्वयैयमजनि । तस्या द्वैविध्यमाह—साधर्म्येति ॥ साधर्म्येणोदाहरति—मन्थानेति ॥ अत्र संबन्धिमेवेन क्षमशक्तशब्दाभ्यां समानधर्मस्य कथनाद्वस्तुप्रतिवस्तुभावः । वैधर्म्येणोदाहरति—प्रतापेति ॥ पटीयानतिपटुः । दृष्टान्तं लक्षयति—यद्वेति ॥ इयोः सदृशयोरर्थयोरुपादानं बिम्बप्रतिबिम्बभाव इत्युक्तम् । अलापीवाक्पुपादाने पूर्ववदुपमैव स्यादिति द्रष्टव्यम् । दृष्टोऽन्तो निश्चयो यत्र स दृष्टान्त इत्यर्थः । साधर्म्येणोदाहरति—क्षोणीमिति ॥ भूभृतः पर्वताः । दिगधीशानामिन्द्रादीनां वासनगरीत्वेन संदिग्धाः संदेहविषयीकृताः कुञ्जश्रियो यस्य तस्य तथोक्तस्य । तत्र कुञ्जेष्वेव नगरषु द्विरुपैतीति भावः । संपूर्वको दिहिः सकर्मकोऽपि दृश्यते । यथा 'नानुपलब्धे न निर्णीतेऽर्थे

अत्र प्रतापरुद्रीय मेरोश्च बिम्बप्रतिबिम्बभावादौपम्यं गम्यते ।
वैधर्म्येण यथा—

काकतीन्द्रकृपादृष्टिमात्राज्जाग्रति संपदः ।

तावदब्जानि निद्रान्ति यावन्नोदेति भानुमान् ॥

अत्र यथा भास्वदुदयमात्रेण पद्मानि समुन्मीलन्ति तथा प्रताप-
रुदययाविलोकनमात्रेण संपदः संभवन्तीति वैधर्म्येण बिम्बप्रति-
बिम्बनम् ।

निदर्शनालंकारः ।

अथ गम्यमानौपम्यप्रस्तावाभिदर्शनालंकारो निरूप्यते ।

असंभवद्धर्मयोगादुपमानोपमेययोः ।

प्रतिबिम्बक्रिया गम्या यत्र सा स्याभिदर्शना ॥

यस्योपमानधर्मस्योपमेयगतत्वेन निबद्धस्यान्वयासंभवात् तत्संब-
न्धार्थं बिम्बप्रतिबिम्बकरणमाक्षिप्यते सैका निदर्शना । तद्विपर्यये
द्वितीया निदर्शना । प्रथमा यथा—

रिपुतिमिरमुदस्यन् रत्नासिंहासनस्थ-

स्त्रिभुवनमहत्तीयः काकतीयक्षितीशः ।

वहति महितविश्वोक्तासलीलामभिख्या-

मुदयशिखरिचूडाचुम्बिनस्तीव्रमानोः ॥

अत्र तीव्रमानोरभिख्यायाः प्रकृतेऽसंभवादभिख्यासदृशीमभि-
ख्यां वहतीति बिम्बप्रतिबिम्बकरणाक्षेपः । उपमेयधर्मस्योपमानेऽ-
संभवाद्यथा—

न्नायः प्रवर्तते अपि तु संदिग्धे' इति । जगत्त्रयधुरायां धौरेयाभ्यां धुरन्ध-
राभ्यां दोर्भ्यां शालते ताच्छीत्येन तयोक्तस्य । धौरेयशब्दो व्याख्यातः । वैध-
र्म्येणोदाहरति—काकतीन्द्रेति ॥ निदर्शनायाः संगतिमाह—अथेति ॥
अत्र बिम्बप्रतिबिम्बभावोऽभ्युच्चयः । लक्षणमाह—असंभवदिति ॥
उपमानधर्मस्योपमेयगतत्वेनोपमेयधर्मस्योपमानगतत्वेन वा संबन्धासंभवा-
द्वाक्यार्थसंबन्धा निदर्शना द्विविधेत्यर्थः । व्याचष्टे—अथेति । तद्वि-
पर्यय इति ॥ उपमेयधर्मस्योपमानगतत्वेनेत्यर्थः । रिपुतिमिर-
सिति ॥ उदयशिखरिचूडाचुम्बिनः प्राचीनपर्वताग्रवर्तिनस्तीव्रमानोर्विश्वोक्ता-
मिमीक्षां लोकान्निद्रस्वरूपामभिरूपां शोभां वहति । योजयति—अथेति ॥

वीररुद्धनेन्दस्य यशोवैशद्यसंपदः ।

लक्ष्यन्ते क्षीरचाराशिलीलादर्पणमण्डले ॥

अत्र यशोवैशद्यस्य दुग्धार्णवादावसंभवात् सादृश्योपगमेन विम्ब-
प्रतिबिम्बनं गम्यते । कचिन्निषेधवशादाक्षिप्तया प्राप्स्या विम्बप्रति-
बिम्बकरणाक्षेपो यथा—

काकतीन्द्रद्विषत्कान्ता धावग्नयः प्रतिकाननम् ।

पद्भ्यां सुध्वन्यलाक्षाभ्यां स्थले रक्तोत्पलश्रियम् ॥

अत्र मुञ्चन्तीति निषेधात् पूर्वं रक्तोत्पलश्रीप्राप्तिराक्षिप्ता ।

व्यतिरेकालंकारः ।

अथ व्यतिरेकः ।

भेदप्रधानसाधर्म्यमुपमानोपमेययोः ।

आधिक्याल्पत्वकथनाद् व्यतिरेकः स उच्यते ॥

यत्रोपमानादुपमेयस्याधिक्येन न्यूनत्वेन वा प्रतिपादनेन भेद-
प्रधानं साधर्म्यमुपगम्यते स व्यतिरेकालंकारः ।

दिनकृति कुमुदैर्धृतो न रागः शशिनि परास्त्रि परं सरोरुहाणि ।

वीररुद्धेति ॥ अत्रोपमेयधर्मस्योपमानेऽसंभवात् प्रतिबिम्बक्रियाक्षेप इत्याह—
अत्र यश इति ॥ अत्र च विशेषान्तरमाह—कचिदिति । काकतीन्द्रेति ॥
अलाक्षाभ्यामलक्तकरहिताभ्याम् । पूर्वं राज्यसमय इत्यर्थः । संभवद्वाक्यार्थ-
संदन्वापीयमन्यैरङ्गीकृता । तदुक्तम्—‘अभवन् वस्तुसंबन्धो भवन् वा यत्र
कल्पयेत् । उपमानोपमेयत्वं कथ्यते सा निदर्शना ॥’ इति । उदाहरणे तु—
‘चूडामणिपदे धत्ते यो देवं रविमागतम् । सतां कार्यातिषेयीति बोधवन्
गृहमेधिनः ॥’ इति । अत्र चक्रवर्ती व्याचक्रे—‘बोधयन्निति कारीषोऽ-
मिरध्यापयतीतिवद् निरिर्गृहमेधिनो बोधनक्रियासमर्थान् करोतीति तत्स-
मर्थाचरणे शिवः प्रयोगात् संभवति वस्तुसंबन्धः’ इति । तत्सत्सदृश-
बोधनाक्षेपः । सैवा सर्वापि पदार्थशृङ्गः । वाक्यार्थवृत्तिर्यथा—तत्पाक-
नखरक्षानां यदलक्तकमार्जनम् । इदं श्रीखण्डलेपेन पाण्डुरीकरणं विधोः ॥
इति । न चार्यं दृष्टान्तः । अत्र वाक्ययोः सापेक्षत्वात् । यत्र निरपेक्षवाक्यमद्वये
बिम्बप्रतिबिम्बभावः स दृष्टान्तः । यत्र सापेक्षवाक्यद्वये सोऽसौ निदर्शनेति
सङ्गाननयोर्भेदः । अत्र मालावैचित्र्यमपि द्रष्टव्यम् । अथ गन्धौपम्यप्रस्तावाद्
व्यतिरेकं लक्षयति—भेदेति ॥ भेदो वैलक्षण्यं तत्प्रधानं साधर्म्यं गम्यत इत्य-
प्याहुस्व व्याचष्टे—यत्रेति ॥ उदाहरति—दिनकृतीति ॥ रागोऽञ्जुरागः ।

कुवलयकमलादृतप्रकाशः प्रभवति विश्वसुहृत् प्रतापरुद्रः ॥

अत्र रविशशिनोरसंभवेन सर्वप्रियंकरत्वेनोपमेयभूतस्य प्रताप-
रुद्रस्याधिक्यं कुवलयकमलादृतप्रकाश इत्युक्तमिति श्लेषसमुत्थापितो
व्यतिरेकः । अथ श्लेषालंकारो निरूप्यते ।

श्लेषालंकारः ।

प्रकृताप्रकृतोभयगतमुक्तं चेच्छब्दमात्रसाधर्म्यम् ।

श्लेषोऽयं श्लिष्टत्वं सर्वप्राद्यद्वये नान्त्ये ॥

यत्र केवलप्रकृतयोः केवलाप्रकृतयोश्च श्लेषः कथ्यते तत्र प्रकार-
द्वये विशेषणविशेष्यश्लिष्टता । प्रकृताप्रकृतविषयेऽन्त्यभेदे विशेषण-
मात्रश्लिष्टता । विशेष्ययोरपि श्लिष्टत्वे शब्दशक्तिमूलध्वनिप्रसङ्गात् ।
केवलप्रकृतयोः केवलाप्रकृतयोश्चैकशब्दगोचरत्वे तु न ध्वनिशङ्का ।
अप्रार्थद्वयप्रतिपादनेऽप्रस्तुतत्वेन प्रस्तुतत्वेन वा वैषम्याभावादभि-
धेय समर्था । प्रस्तुताप्रस्तुतविषये तु अभिधायाः प्रस्तुतैकपरतन्त्र-

पराभि प्रतिकूलादि । अयं तु कुवलयेन भूमण्डलेन कमलया लक्ष्म्या च अमे-
दाध्यवसितैः कुवलयकमलैरादृतप्रकाश इत्युपमानादुपमेयस्याधिक्यकथनं श्लेष-
मूलम् । उपमानादुपमेयस्याल्पत्वपक्षे सद्दृश्यदृश्यान्निरोहोदाहरणं नोक्तम् ।
मेदद्वयलक्षणं तु सर्वस्वकारादुसारादिति रद्वयम् । तथैवोदाहरणं ■ काव्य-
प्रकाशकारः समद्वयत् । तत्प्रकारो व्यतिरेकप्रपञ्चश्च तत्रैव द्रष्टव्यः । 'उप-
मानाद्यदन्यस्य व्यतिरेकः स एव सः' इति तल्लक्षणमेव साधीयः । व्यतिरेकस्य
श्लेषगर्भत्वात् तत्प्रसङ्गानन्तरं श्लेषं प्रतिज्ञापूर्वकं लक्षयति—अचेति ॥ यत्र
केवलप्रकृतयोः केवलाप्रकृतयोः प्रकृताप्रकृतयोश्च शब्दमात्रसाधर्म्यमुक्तं चेच्छ्लि-
ष्टदोषनिवन्धः कृतश्लेदित्यनेनोपमाव्यवच्छेदः । अयं श्लेषालंकारः । अत्रा-
द्यद्वये केवलप्रकृतश्लेषे केवलाप्रकृतश्लेषे चेत्यर्थः । सर्वत्र श्लिष्टत्वं विशेषणेषु
विशेष्येषु च श्लेष इत्यर्थः । अन्त्ये उभयश्लेषे । न सर्वत्र श्लिष्टत्वं किं तु
विशेषणेष्वेवेत्यर्थः । विशेष्ययोरपि श्लिष्टत्वे शब्दशक्तिमूलध्वनिप्रसङ्गः ।
तथैतदाह—यत्रेति ॥ ननुभयश्लेष एव विशेष्यश्लिष्टत्वे ध्वनिशङ्का नेतर-
मेदद्वय इत्यत्र किं नियामकमत आह—केवलप्रकृतयोरिति ॥ आद्य-
मेदद्वये विशेष्ययोरपि श्लिष्टत्वे अर्थद्वयस्य प्रस्तुतत्वानिशेषादप्रस्तुतत्वा-
विशेषाद्वा अभिधाया अकुण्ठितसंचारत्वात् प्रस्तुताप्रस्तुतौ द्वावाप्यर्थौ वाच्या-
श्वेव । अतो नाद्यमेदद्वये ध्वनिशङ्केति भावः । उभयश्लेषे कथं ध्वने-
रप्रकाश इत्याकाङ्क्षायामाह—प्रस्तुताप्रस्तुतविषये स्थितिः ॥ प्रकरणा-

त्वादप्रस्तुतार्थप्रतिपत्तिर्व्यञ्जनव्यापारायसैव । तथा श्लोक्तं काव्य-
प्रकाशे—

‘अनेकार्थस्य शब्दस्य वाचकत्वे नियन्त्रिते ।

संयोगाद्यैरवाच्यार्थधीकृष्यापृतिरञ्जनम् ॥’ इति ।

तदेवं त्रिधा श्लेषः । तत्र केवलप्राकरणिकयोर्यथा—

राज्ञः पूजाविधिं घत्ते सकलोमाधवे तिथिः ।

नीलकण्ठकलापाङ्के स्फुरदब्जमणित्विषि ॥

अत्र पूजाविषयतया हरिहरयोः प्राकराणिकत्वम् । अप्राकरणि-
कयोर्यथा—

सदृशः काकतीन्द्रोऽयं महाकुलमहीभृताम् ।

शिरोगृहीतसन्मार्गस्फुरत्कटकसंपदाम् ॥

दिकं प्रस्तुतार्थ एवामिधां नियच्छति नाप्रस्तुतार्थे । अतस्तस्य न वाच्य-
त्वमिति भावः । ननु मा भूद् वाच्यत्वं, व्यङ्ग्यत्वं तु कुतो लभ्यते इत्यत आह—
अप्रस्तुतेति ॥ अर्थान्तरस्य व्यञ्जनव्यापारैकविषयत्वे इदं संमतिमाह—
अनेक इति ॥ अनेकार्थस्याक्षादिशब्दस्य । संयोगार्थैः ‘संयोगो विप्रयोगश्च—’
इत्यादिभिः वाक्यपदीयोक्तैरर्थनिश्चयकैर्वाचकत्वे नियन्त्रिते प्रस्तुतपरत्वेन निय-
मिते सति अवाच्यार्थधीकृद् अर्थान्तरप्रतीतिरुक्त्यापृतिः अञ्जनं व्यञ्जनव्यापार
इत्यर्थः ॥ तदेवमिति ॥ प्रकृताप्रकृतोभयगतत्वेत्यर्थः । अयं च श्लेषः प्रकारान्तरेणापि
त्रिविधः—तथा हि । अतुकाध्वन्यायेन समग्रपदः शब्दश्लेषः । एकनालावलम्बि-
फलद्वयन्यायेनाभङ्गपदोऽर्थश्लेषः । उभयनिबन्धे तुभयश्लेष इति । काव्यप्रकाश-
कारः पुनरिममर्थश्लेषं शब्दश्लेषमेवोक्तवान्यथार्थश्लेषमवोचत् । तद्विवेकस्तु तत्रैव
द्रष्टव्यः । केवलप्रकृतश्लेषमुदाहरति—राज्ञ इति ॥ नीलकण्ठकलापाङ्के मयूर-
पिञ्जचिह्ने स्फुरन्ती अब्जमणेः कौस्तुभस्य त्रिविद् यस्य तस्मिन् माधवे सकल-
स्तिथिः प्रतिपदादिः राज्ञः पूजाविधिं घत्ते । नीलः कण्ठो यस्यासौ नीलकण्ठः ।
कलाः षोडश पातीति कलापश्चन्द्रोऽङ्कः श्लेषो यस्य स तथोक्तः । उभयोर्वि-
शेषणसमासः । तस्मिन् । स्फुरन्ती अब्जमणेश्चन्द्रकान्तस्य त्रिविधं त्रिविद् यस्य
तस्मिन्माधवे सकला तिथिः पूजाविधिं घत्ते । ‘तदाद्यास्तिययो द्वयोः’ इत्यमरः ।
सर्वेष्वपि तिथिषु हरिहरौ पूजनीयवित्यर्थः । सकलोमाधवे तिथिरित्यत्र समग्र-
पदत्वाच्छब्दश्लेषत्वम् । अन्यत्राभङ्गपदत्वादर्थश्लेषत्वं च यथासंभवं द्रष्टव्यम् ।
केवलाप्रकृतश्लेषमुदाहरति—सदृश इति ॥ शिरसा गृहीतो गौरवेण स्वीकृतः
सन्मार्गः साधुमार्गो येषां ते तथोक्ताः । स्फुरन्त्यः कटकानाभलंकाराणां संपदो

अत्र महाकुलानां हरिश्चन्द्रप्रभृतीनां कुलपर्वतानां चोपमानत्वे-
नाप्राकरणिकत्वम् । प्राकरणिकाप्राकरणिकयोर्थथा—

विजितारिपुरो मूर्तौ विलसत्सर्वमङ्गलः ।

राजमौलिः प्रतापारुद्रो रुद्र इव स्थितः ॥

अत्र प्रतापरुद्ररुद्रयोः प्राकरणिकाप्राकरणिकत्वम् ।

परिकरालंकारः ।

विश्लेषणवैचित्र्यमूलत्वात् परिकर उच्यते ।

यत्राभिप्रायगर्भा स्याद्विश्लेषणपरम्परा ।

तत्राभिप्रायविदुषामसौ परिकरो मतः ॥

यत्र विश्लेषणानि साभिप्रायाणि निबध्यन्ते स परिकरालंकारः ।

यथा—

राज्ञो यादववंशपार्थिवमणेः प्रख्यातशौर्यश्रिय-

स्त्वङ्गुत्तुङ्गतुरङ्गसैन्यमहतो मानैकवित्तस्य च ।

सखो रुद्रनरेन्द्रनायकचमूनाथेन केनाप्यधि-

क्षिप्तस्याचरितानि सेवणपतेर्जानाति सा गौतमी ॥

अत्र राज्ञ इत्येवमादिविश्लेषणान्युत्प्रासगर्भाणि ।

येषां ते तथोक्ताः । उभयोर्विश्लेषणसमासः । महत् कुलं येषां ते महाकुलाः ।

ते च ते महीभृतो राजानो हरिश्चन्द्रादयः पर्वताश्च । किरोमिः शिखरैर्गृहीतः

सन्मानो नक्षत्रमार्गो येषां ते तथोक्ताः । स्फुरन्त्यः सानुसंपदो येषां महतां

कुलमहीभृतां कुलपर्वतानां च सदृशः ॥ उभयश्लेषमुदाहरति—**विजितेति ॥**

विजितारिपुरो विजितशत्रुनगरत्रिपुरान्तकश्च । मूर्तौ विलसन्ति सर्वाणि मङ्गलानि

विलसन्ती सर्वमङ्गलाः पार्वती च यस्य सः । राजमौली राजश्रेष्ठश्चन्द्रशेखरश्च ।

अत्र रुद्रप्रतापरुद्रयोर्विश्लेष्ययोः पृथगुपादानमत उभयश्लेषः । संगतिपूर्वकं

परिकरं लक्षयति—**विश्लेषणेति ॥** अभिप्रायगर्भा व्यङ्ग्यगर्भा । व्यङ्ग्यस्य

वाच्योन्मुखत्वेन वाच्यतिशयित्वाभावात् परिकर इत्यन्वर्थोऽलंकारः । उदाहरति—

राज्ञ इति ॥ राज्ञो न यस्य कस्यचित् । यादववंशपार्थिवमणेर्महाकुलीनस्य

न म्लेच्छस्य । प्रख्यातशौर्यश्रियोऽनेकधा विहितपराक्रमस्य न त्वनाप्रातरणगन्ध-

स्य । त्वङ्गुत्तुङ्गतुरङ्गसैन्यमहतो नैकाकिनः । मानैकवित्तस्य न तु यथा कथंचित्

प्राणपरायणस्य । सेवणपतेः केनाप्यन्धचमूपतिना अधिक्षिप्तस्य सतः । आचरि-

ताम्बाशुधर्तन्मासाधीनि । सा कबलितसेवणपतिसर्वसा गौतमी जानातीत्येव

आक्षेपालंकारः ।

अथाक्षेपालंकारः ।

विशेषबोधायोक्तस्य वक्ष्यमाणस्य वा भवेत् ।

निषेधाभासकथनमाक्षेपः स उदाहृतः ॥

यत्र विशेषप्रतिपत्त्यर्थमुक्तवक्ष्यमाणयोः प्राकरणीकयोर्निषेधाभासः कथ्यते स आक्षेपालंकारः । उक्तविषये वस्तु वा कथनं वा निषिध्यते । वक्ष्यमाणविषये कथनमेव निषिध्यते । तत्रापि सामान्यरूपेण प्रतिज्ञाय विशेषरूपेण निषेधः । अंशोक्तावच्छान्तरस्य वा निषेधः । एवं चतुर्विधोऽयमाक्षेपः । क्रमेणैषामुदाहरणानि ।

नरेन्द्रमौले न वयं तव संदेशहारिणः ।

जगत्कुटुम्बिनः कश्चिन्न शत्रुरिति कथ्यते ॥

अत्र राजसन्धिविग्रहकारिणामुक्तौ न वयं संदेशहारिण इति वस्तुनिषेधः । स चानुपपद्यमानः संधिविग्रहकालोचितकैतववचनपरिहारेण तत्त्ववादित्वे पर्यवसितः, सर्वजगत्पालकस्य तव शत्रुभावेन नालोकनीया राजानः किं तु भूत्यरूपेण संरक्षणीया इत्येवमादिविशेषमाक्षिपति । कथननिषेधो यथा—

वयमक्षरणा इत्येषोक्तिः कथं घटते जग-

त्रितयशरणे स्थायस्वास्मानिति स्फुटमज्ञता ।

सकलजनतारक्षादक्षे त्वयि प्रणता इति

त्रिभुवननमस्कार्ये सिद्धं प्रतापमहीपते ॥

सामिप्रायविशेषणत्वम् । उत्प्राप्तगर्भाण्यमिप्रायगर्भाणीत्यर्थः । गम्यत्वप्रस्तावात् परिकरानन्तरं विशेषगम्यत्वाश्रयमाक्षेपं लक्षयति—विशेषेति ॥ यत्रोक्तस्य वक्ष्यमाणस्य वा प्राकरणीकत्वेन विधातुमिष्टस्य अत एव निषेधानर्हस्य यो निषेधो विशेषबोधार्थमभिधीयमानः सजाभासीभवति स आक्षेप इत्यर्थः । तस्य चतुर्धा विभागमाह—उक्तविषय इत्यादिना ॥ तत्रोक्तवस्तुनिषयनिषेधमुदाहरति—नरेन्द्रेति ॥ अजातशत्रोः किमर्थं संधिविग्रहकारिण इति भावः । वस्तुनिषेधं योजयति—अत्रेति ॥ तत्फलं विशेषमाह—स चेति ॥ संदेशहारिषु तत्त्वनिषेधोऽनुपपद्यमानः सन्नस्मदीया राजानो भूत्यरूपेण भरणीया इत्यादिविशेष बोधयतीत्यर्थः । कथननिषेधमुदाहरति—ययमिति ॥ सर्वेषां नाथे

अत्र वयमशरणा इत्येवमाद्युक्तिकथननिषेधादाभासरूपादवश्य-
परिपालनीयत्वादिविशेषः प्रतीयते । वक्ष्यमाणविषये सामान्यं
प्रतिज्ञाय कथननिषेधो यथा—

विज्ञापयामस्ते किञ्चित् काकतीयकुलोद्बह ।

विज्ञाप्यते किमथवा सर्वज्ञे रक्षके त्वयि ॥

अत्र विज्ञापयाम इति सामान्यं प्रतिज्ञाय कथननिषेधाभासात्
सर्वथा वयं रक्षणीया इति विशेष आक्षिप्यते । अंशोक्तावच्छान्तरस्य
निषेधो यथा—

प्रतापरुद्रः स्वयमिद्धतेजा दैवं च तद्विक्रमदत्तहस्तम् ।

शून्यं च तूलोपमसारभाजस्तशुक्तमेवं यदि वा किमुक्तैः ॥

अत्र प्रतापरुद्रो महीयान् शून्यमल्पा इत्यंशोक्त्या यदि वा किमु-
क्तैरित्यंशान्तरनिषेधाभासेन सर्वथा प्रणामैः प्रसादनीयोऽयं न ॥
प्रातिपक्ष्यमवलम्बनीयं युष्मासिरिति शत्रुस्त्रीवचनभङ्गवा विशेष
आक्षिप्यते ।

समानार्थतयाऽनिष्टविध्याभासोऽप्याक्षेप इत्यभ्युपगम्यते ।

यथा चेष्टनिषेधस्यानुपपद्यमानतयाभासत्वं तथानिष्टविधेरप्यनु-
पपद्यमानतयाभासत्वं । यथा—

नाथ प्रतापरुद्रस्य सेवां त्यजसि चेत्त्यज ।

रक्षके नमस्कार्ये च त्वयि दीप्यमाने सर्वान्तर्भूतानामस्माकमशरणास्त्रायस्त्र
प्रणता इत्यादीनि वचनानि व्यर्थानीत्यर्थः । योजयति—अत्रेति ॥ वयमशरणा
इत्येवमाद्युक्तिभिः यः कथननिषेधस्तस्मादाभासरूपादविषयप्रवृत्त्या निषेधस्य
प्ररोहाभावादाभासत्वमिति भावः । वक्ष्यमाणविषये सामान्यं प्रतिज्ञाय विशेष-
निषेधमुदाहरति—विज्ञापयाम इति ॥ अत्र प्रथमार्धे सामान्येन प्रतिज्ञाय
द्वितीयार्धे वयं रक्षणीया इति विशेषबोधार्थं विशेषकथननिषेधादाक्षेपः । अंशो-
क्तावच्छान्तरनिषेधमुदाहरति—प्रतापेति ॥ इद्धतेजाः समृद्धप्रतापः । दत्तहस्त-
मनुकूलम् । तूलोपमसारभाजो निःसारा इत्यर्थः । तदेवं युक्तमित्यंशोक्त्यां
किमुक्तैरित्यंशान्तरनिषेधः । तस्य व्यर्थ्यं विशेषमाह—सर्वथेति ॥ आक्षेपान्त-
रनुपक्षिपति—समानेति ॥ समानार्थतया समानन्यायतयेत्यर्थः । तदेवाह—
यथा चेति ॥ अनुपपत्तिवशादिष्टनिषेधस्येवानिष्टविवेकप्याभासत्वादाक्षेपत्व-
मिति भावः । उदाहरति—नाथेति ॥ अनिष्टविध्याभासं योजयति—

अरण्यगृहमेधिन्या रीतिरभ्यस्यते मया ॥

अत्रानिष्टभूतं प्रतापरुद्रपादसेवात्यजने तद्विपुकाभिन्या विधीयते ।
स विधिरनुपपद्यमान आभासे पर्यवस्यति । अरण्यगृहमेधिन्या
रीतिरभ्यस्यत इत्यनेन विध्याभास एव उपकृंहितः ।

व्याजस्तुत्यलंकारः ।

अथ गम्यप्रस्तावात् व्याजस्तुतिरुच्यते ।

निन्दया वाच्यया यत्र स्तुतिरेवावगम्यते ।

स्तुत्या वा गम्यते निन्दा व्याजस्तुतिरसौ मता ॥

यत्र निन्दाकथनमुखेन स्तुतिर्गम्यते एका सा । यत्र स्तुतिमुखेन
निन्दा गम्यते सा द्वितीया व्याजस्तुतिः । क्रमेण यथा—

काकतीयविभोः कीर्त्या किं वाच्य धवलीकृतम् ॥

यत्तदीयारिवक्त्रेषु दृश्यते कालिमा महान् ॥

स्तुत्या निन्दा यथा—

प्रतापरुद्रनृपतेरहो साहसिका द्विषः ।

यद्विशन्त्युदधीन् शैलानारोहन्ति समन्ततः ॥

अप्रस्तुतप्रशंसालंकारः ।

अथ गम्यत्वप्रस्तावादप्रस्तुतप्रशंसोच्यते ।

अप्रस्तुतस्य कथनात् प्रस्तुतं यत्र गम्यते ।

अप्रस्तुतप्रशंसेयं सारूप्यादिनियन्त्रिता ॥

अत्रेति ॥ अथ गम्यत्वप्रस्तावाद्वाच्याभासत्वप्रसङ्गेनाक्षेपानन्तरं व्याजस्तुतिं लक्ष-
यति—निन्दयेति ॥ यत्र निन्दया स्तुत्या वा वाच्यया प्रमाणान्तरबाधितस्वरूपया
यथाक्रमं स्तुतिर्निन्दा वा गम्यते सा व्याजेन व्याजरूपा वा स्तुतिरिति द्विवि-
धाप्यन्वर्था व्याजस्तुतिरित्यर्थः । काकतीयेति ॥ विशेषनिषेधे शेषाभ्यनुज्ञान-
मिति न्यायेनारिवक्त्रव्यतिरिक्तं विश्वं कीर्त्या धवलीकृतमिति निन्दया स्तुति-
र्गम्यते । प्रतापेति ॥ अत्र शत्रूणां साहसप्रशंसया भीरुत्वं व्यज्यते । स्तुति-
प्रसङ्गाद्व्याजस्तुत्यनन्तरमप्रस्तुतप्रशंसासाह—अथेति ॥ यद्यप्यप्रस्तुतमप्रस्तु-
तत्वादेव न कथनीयं तथापि प्रस्तुतार्थप्रतीत्यर्थत्वादविरोधः । अत्र गम्यगम-
कयोः प्रस्तुताप्रस्तुतयोर्नियामकं संबन्धमाह—सारूप्येति ॥ आदिग्रहणात्
सामान्यविशेषभावः कार्यकारणभावश्च गृह्यते, तेषामेवार्थान्तरप्रतीतिहेतुत्वात् ।

यत्र सारूप्येण सामान्यविशेषभावेन कार्यकारणभावेन चाप्रस्तुत-
कथनात् प्रस्तुतप्रतीतिस्तत्राप्रस्तुतप्रशंसा । अप्रस्तुतात् प्रस्तुतप्रतीति-
रित्यनेन समासोक्तेर्व्यावृत्तिः । न च कार्यात् कारणप्रतीतावनुमाना-
विर्भावश्चङ्का । अनुमानालंकारे प्रत्याख्यप्रत्यायकयोर्द्वयोरपि प्राकरणि-
कत्वाभ्युपगमात् । अनेन पर्यायोक्तस्य व्यावृत्तिरपि । न चायं ध्व-
निः । प्रतीयमानस्य वाच्यसिद्धयङ्गत्वात् । तत्र सारूप्येण यथा—

आशासु प्रशमितवासनोदयेभ्यः किं लब्धं भ्रमरगणैर्जरत्तकभ्यः ।
पुष्पागो नवनवसौरभप्रसूनैरामोदं विशति विवासमारमण्यम् ॥

अत्र भ्रमरवृत्तान्तेनाप्रस्तुतेन सर्वानसंपूर्णविभवानुर्वीचरान् वि-
हाय सकलगुणपरिपूर्णः सर्वजनानन्दी प्रतापक इव एक एव सर्वेषां
विदुषां सेव्य इति प्रस्तुतं प्रतीयते । सामान्याद्विशेषप्रतीतिर्यथा—

यक्षस्विनी पद्मभवस्य सृष्टिरूपादयित्री नृपशेखराणाम् ।

तत्पालनाल्लालनभाग्ययोग्यो जातश्चिरान्मध्यमलोक एषः ॥

अत्र प्रतापकद्रव्य गुणमहत्त्वे प्रस्तुते सामान्यमभिहितम् । विशे-
षात् सामान्यप्रतिपत्तिर्यथा—

*द्रुमणा वि ण पेक्खइ ण भणइ वत्तुं सकोदुहलथा वि ।

*द्रुमना अपि न पश्यति न भणति वक्तुं सकौतुहलपि ।

तेन सामान्य विशेषः कार्य कारणं सरूपं च प्रस्तुतं स्वल्पप्रतियोगिनोऽप्रस्तुतस्य
कथनात् प्रतीयत इति पद्माप्रस्तुतप्रशंसा मेदाः । ■ चेयं समासोक्तिः । तद्वि-
पर्ययेण प्रकृतेरित्याह—अप्रस्तुतादिति ॥ कार्यात् कारणप्रतीतिमेदस्यानुमा-
नेऽन्तर्भावं वारयति—न चेति ॥ अत एव पर्यायोक्तव्यावृत्तिरपीत्याह—अनेने-
ति ॥ तत्राप्युभयोः प्रकृतत्वादिति भावः । ननु व्यङ्ग्यमत्रालंकार्यमत आह—न
चेति ॥ तत्र हेतुमाह—प्रतीयमानस्येति ॥ वाच्यसिद्धयङ्गत्वादप्रस्तुतस्य
वाच्यत्वमेवायुक्तमिति कृत्वा प्रस्तुतं प्रतीयमानं तत्साधनत्वेनोपकरोतीति वाच्य-
सिद्धयङ्गं नाम गुणीभूतव्यङ्ग्यं न प्रबानमतो न ध्वनिरिति भावः । तत्र सारूप्येणो-
दाहरति—आशास्विति ॥ प्रशमितवासनोदयेभ्यो निवर्तितपरिमलप्रचारेभ्यो
जरत्तकभ्यो जीर्णकृष्टेभ्यः । अत्राप्रस्तुतभ्रमरवृत्तान्तेन प्रस्तुतप्रतापकद्रव्यतान्तः सा-
रूप्येण प्रतीयते । साधर्म्येणेदमुदाहरणम् । वैधर्म्यादिनिबन्धनास्त्यन्धतो द्रष्टव्याः ।
यक्षस्विनीति ॥ अत्राप्रस्तुतराजसामान्यवृत्तान्तवर्णनया प्रस्तुतराजविशेषप्रताप-
कगुणमुद्दिनप्रतीतिः । द्रुमणाधीति ॥ अत्र दर्शनाद्युत्कण्ठावामप्यदर्शनादी-

*परिसासना वि ण पसइ वणिआए कीरिसी सिट्ठी ॥

अत्र सुग्धानां नवसंगमे भवती लजेति सामान्ये प्रस्तुते विशेषोऽभिहितः । कार्यात् कारणप्रतीतिर्यथा—

गाधा इवार्णवा जाता नीचा इध महाद्रव्यः ।

महीमवतरत्यस्मिन् काकतीयकुलेश्वरे ॥

अत्रार्णवादीनां गाधत्वादिभिः कार्यभूतैरप्रस्तुतैः कारणभूतं प्रतापरुद्रगाम्भीर्यादि प्रतीयते । कारणात् कार्यप्रतीतिर्यथा—

प्रतापरुद्रनृपतेर्धरित्रीकरुपस्थासिनः ।

जाता मयि कृपादृष्टिः किं वा विस्मयसे सखे ॥

अत्र कथमीदृशमहाविभवभाजनमधुना भवसीति कार्यं पृच्छते सविस्मयाय सुहृदे कारणभूता प्रतापरुद्रकृपादृष्टिरभिहिता ।

वाच्यसंभवासंभवोभयरूपतया यथासंभवं भेदाः स्वयं द्रष्टव्याः ।

पर्यायोक्तालंकारः ।

गम्यत्वप्रस्तावात् पर्यायोक्तमुच्यते ।

कारणं गम्यते यत्र प्रस्तुतात् कार्यवर्णनात् ।

प्रस्तुतत्वेन संबद्धं तत् पर्यायोक्तमुच्यते ॥

यत्र प्रस्तुतस्यैव कार्यस्य वर्णनात् प्रस्तुतमेव कारणं गम्यते तत् पर्यायोक्तम् । यथा—

*स्पर्शाशयापि न स्पृशति वनितायाः कीदृशी सृष्टिः ॥

नामप्रस्तुतानां लज्जाविशेषाणामुक्त्या प्रस्तुतलज्जासामान्यप्रतीतिः । लज्जाकार्याणां लज्जास्वमौपचारिकम् । गाधा इति ॥ अत्राप्रस्तुतार्णवगाधत्वादिकार्यवर्णनया प्रस्तुतप्रतापरुद्रगाम्भीर्यप्रतीतिः । प्रतापेति ॥ अत्राप्रस्तुतकारणवर्णनात् प्रस्तुतकार्यप्रतीतिं योजयति—अत्रेति ॥ अत्र वाच्यस्य संभवाद्युपाधिवशात् भेदान्तराणि स्वयमुद्गनीयानीत्याह—वाच्येति ॥ वाच्यस्य संभवे प्राचीनान्येवोदाहरणानि । असंभवे ■ 'कस्त्वे भोः कथयामि देवहूतकं मां विद्धि शाखोटकम्' इत्यादावचेतनेन सह प्रश्नोत्तरिकालुपपजेति वाच्यस्यासंभवः । एवमन्यदप्युदाहार्यम् । कारणगम्यत्वप्रस्तावात् पर्यायोक्तं लक्षयति—कारणमिति ॥ प्रस्तुतादित्येतदप्रस्तुतप्रशंसान्यवच्छेदार्थम् । पर्यायेण कार्यादिद्वारा प्रतीयमानस्य

प्रतिभूपालशुद्धान्तदीर्घिकास्वाजिधूसराः ।

प्रक्षालयन्ति गात्राणि काकतीयचमूचराः ॥

अत्र रिपुनगरीदीर्घिकावारिविहारेण प्रतापरुद्रधमूचरकर्तृकेण कार्यभूतेन समरप्रारम्भ एव स्वपुराणि विहाय पलायिताः प्रतिनृपा इति कारणं प्रतीयते । अथ प्रतीपम् ।

प्रतीपालंकारः ।

आक्षेप उपमानस्य कैमर्थक्येन कथ्यते ।

यद्वोपमेयभावः स्यात् तत्प्रतीपमुदाहृतम् ॥

यत्रोपमेयस्य लोकोत्तरत्वादुपमानाक्षेपः क्रियते तदेकं प्रतीपम् ।

यत्रोपमानस्योपमेयत्वं कल्प्यते तत् द्वितीयम् । अर्थं यथा—

कीर्तौ प्रतापरुद्रस्य विलसन्त्यां दिगन्तरे ।

किमर्थमुदयत्येष निर्लज्जः शशलाञ्छनः ॥

द्वितीयं यथा—

काकतीयकुले लक्ष्मीपतिरेव न संशयः ।

अनेन कथमरूपज्ञैः सुमेरुरूपमीयते ॥

अनुमानालंकारः ।

अथ तर्कन्यायमूलालंकारा निरूप्यन्ते ।

साध्यसाधननिर्देशे त्वनुमानमुदीर्यते ।

कारणस्य वर्णनं पर्यायोक्तमित्यर्थः । उदाहरति—प्रतिभूपालेति ॥ शुद्धान्त-
दीर्घिकास्वन्तःपुरकोटापुष्करिणीषु । अत्र प्रस्तुतकार्यकथनात् प्रस्तुतस्यैव कारणस्य
प्रतीतिं योजयति—अत्रेति ॥ स्फुटप्रतीयमानानन्तरमस्फुटप्रतीयमाने प्रती-
पालंकारं लक्षयति—आक्षेप इति ॥ उपमेयेनैवोपमानकार्ये सिद्धे किमर्थमुप-
मानमित्याक्षेपः एकं प्रतीपम् । यत्र प्रसिद्धोपमानस्य निकर्षार्थमुपमेयत्वकलुप्तिस्तत्
द्वितीयम् । उभयप्राप्युपमेयस्योपमानप्रातिकूल्यात् प्रतीपव्यपदेशः । कीर्ता-
विति ॥ अत्र कीर्तरेव चन्द्रभारोद्गहनात् व्यर्थश्चन्द्र इत्यर्थः । काकतीयेति ॥
अत्रोपमानत्वेन प्रसिद्धस्य सुमेरोर्निकर्षार्थमुपमेयत्वं कल्पितम् । काकतीन्प्रस्यो-
पमानत्वे विवक्षा प्रयोजिका । अथानुमानाद्यलंकारवर्गमधिकरोति—अथेति ॥
तत्रापि प्राधान्यादनुमानमादौ लक्षयति—साध्येति ॥ व्यापकस्य धर्मिण्यवो-
न्म्वचच्छेदः साध्यम् । पक्षधर्मत्वं सपक्षे सरवं विपक्षात् व्याकृतिरित्येतद्रूपप्रय-

रूपकहेतुकत्वेन तर्कानुमानवैलक्षण्यम् । यथा—

रजोधूमः सेनाव्यतिकरमवो यत् प्रसरति

स्फुलिङ्गा दृश्यन्ते भटघटितकौक्षेयकभुवः ।

ततो मन्ये यात्राशुचिसमयजो रुद्रनृपतेः

प्रभूतः कोपामिदं हति रिपुभूपालनगरीः ॥

काव्यलिङ्गालंकारः ।

अथ काव्यलिङ्गम् ।

हेतोर्वाक्यपदार्थत्वे काव्यलिङ्गमुदाहृतम् ।

यत्र हेतुर्वाक्यगतत्वेन पदगतत्वेन वा प्रतिपाद्यते तत् काव्य-
लिङ्गम् । यथा—

प्रतापरुद्र इत्येषा कापि पञ्चाक्षरी शुभा ।

हृदि यां विभ्रतो भूपा वशीकुर्वन्ति संपद्ः ॥

अत्र वाक्यार्थगतो हेतुः । पदार्थगतो यथा—

म्लानापि भूमृतां फाललिपिरुच्छ्वसिता पुनः ।

प्रतापरुद्रदेवाङ्गिनखज्योत्स्नामृतोक्षिता ॥

अत्र पूर्वं परिम्लानाया भूपालफाललिपेः पुनरुच्छ्वासे प्रतापरुद्र-
नरेन्द्रचरणतलचन्द्रिकासेचनं हेतुः । तस्य विशेषणगतत्वात् पदार्थ-
सहितो हेतुः साधनम् । यत्र साध्यप्रतीतये साधनं निर्दिश्यते सोऽनुमानालंकार
इत्यर्थः । तर्कानुमानवैलक्षण्यं दर्शयति—रूपकहेतुकत्वेनेति ॥ उदाहरति—
रजोधूम इति ॥ यात्रैव शुचिसमय आषाढमासो ग्रीष्म इत्यर्थः । अत्र
क्रोधाग्रौ साथ्ये रजोधूमः खगभुवः स्फुलिङ्गाश्च लिङ्गम् । सर्वसंप्रतिपन्नरूपतय-
संपन्नयोर्धूमाभ्यां रूपकगमेत्वादनुमानालंकारत्वम् । अनुमानप्रसङ्गात्तदनन्तरं
काव्यलिङ्गमाह—हेतोरिति ॥ वाक्यार्थहेतुकं विशेषणगत्या पदार्थहेतुकं
काव्यलिङ्गं द्विविधमित्यर्थः । काव्यग्रहणं तर्कवैलक्षण्यार्थम् । तेन व्याप्तिपक्षधर्म-
तादयो न कियन्त इति रुचकः । अत एवानुमानादस्य वैषम्यमिति लभ्यते ।
प्रतापेति ॥ अत्र संपद्प्रतीकरणे वाक्यार्थे प्रतापरुद्रपञ्चाक्षरीप्राशस्त्यलक्षणो
वाक्यार्थो हेतुः । म्लानेति ॥ अत्र शत्रुभूपालफाललिपेः पुनरुच्छ्वासे नरेन्द्र-
नखज्योत्स्नामृतोक्षितत्वपदार्थो हेतुः । अत्र नखज्योत्स्नामृतोक्षितत्वादिति त्वतस्त-
दिष्विरस्कतया पदार्थस्य हेतुत्वेनोपादाने वाक्यार्थहेतुके हेतुत्वप्रतिपादकयच्छब्दा-
दिप्रयोगे च नालंकारः । तदा हेतुहेतुमद्भाषस्य लौकिकत्वेन विच्छिन्निविशेषामा-
वात् । यत्र तूपात्तस्य हेतुत्वं यथोदाहृते विषये तत्र न कश्चिद्विरोध इति सर्वस्वरहस्यम्

गतत्वोक्तिः । अथार्थान्तरन्यासः ।

अर्थान्तरन्यासालंकारः ।

कार्यकारणसामान्यविशेषाणां परस्परम् ।

समर्थनं यत्र सोऽर्थान्तरन्यास उदाहृतः ॥

यत्र कार्यकारणभावेन सामान्यविशेषभावेन वा प्रकृतसमर्थनं क्रियते सोऽर्थान्तरन्यासः । कार्यकारणभावेन यथा—

भूपाः प्रतापरुद्रस्य नता भवत नोजताः ।

उन्नतान् नमयत्येष नतानुन्नमयत्यपि ॥

अत्र फलरूपेणौन्नत्येन नम्रत्वकारणं समर्थितम् । सामान्याद्विशेषसमर्थनं यथा—

उद्वेजिता रुद्रनरेश्वरस्य रणापदानैः प्रतिपक्षभूपाः ।

विभ्यत्यमी चित्रमचेतनेभ्यो भीतस्य सर्वं भयकारी नूनम् ॥

अत्र भीतस्य सर्वं भयकारीति सामान्यमचेतनेभ्यो रिपुभूपा विभ्यतीति विशेषं समर्थयति । विशेषात् सामान्यसमर्थनं यथा—

दुष्टोऽपि महता संगारुच्येव हि सज्जनः ।

प्रतापरुद्रमध्येत्य कलिः कृतयुगायते ॥

तदेतन्मनसि निधायाह तस्य विशेषणगतत्वात् पदार्थगतत्वोक्तिरिति ॥ कवित्काव्यलिङ्गताम्भात् तदनन्तरमर्थान्तरन्यासं लक्षयति—कार्येति ॥ व्याचष्टे—यत्रेति । प्रकृतसमर्थनमिति ॥ समर्थनार्हत्वेनाभिहितस्य प्रकृतस्य यत् समर्थनमुपपादनं न त्वपूर्वत्वेन प्रतीतिरित्यनुमानव्यवच्छेदः । समर्थ्यसमर्थकभावे समानेऽपि तादस्येन हेतुत्वात् काव्यलिङ्गात् मेदः । ननु तादस्येन हेतुत्वं सामान्यविशेषभाव एव न तु कार्यकारणभावे । अतस्तत्र का गतिरिति चेत् लक्षणान्तरमस्तु यथायोगमन्यस्त वान्तर्भवत्विति समाधेयम् । तदुक्तं च कवर्तिना—‘अप्रतीतप्रतीतौ स्यादनुमानव्यवस्थितिः । पदार्थाद्वाथ वाक्यार्थाभिदेशे सति हेतुतः ॥ समर्थनं प्रतीतस्य काव्यलिङ्गद्वयं मतम् । भवेदर्थान्तरन्यासस्तादस्ये हेतुभावतः । कार्यकारणभावे तु तस्योक्तं लक्षणान्तरम् ॥’ इति । उदाहरति—भूपा इति ॥ कार्येण कारणसमर्थनं योजयति—अत्रेति ॥ उद्वेजिता इति ॥ रणैरेवापदानैरुद्धतकर्मभिः । सामान्येन विशेषः समर्थ्यत उदाह—अत्र भीतस्येति । दुष्टोऽपीति ॥ अत्र विशेषेण सामान्यसमर्थनं

अत्र प्रतापरुद्रसंगतिमहिम्ना कलिः कुतयुगसदृश इति विधेयेण
सामान्यसमर्थनम् । कार्यकारणभावेऽपि कारणात् कार्यसमर्थनं
काव्यलिङ्गेऽन्तर्भूतमिति तन्नोक्तम् । अतः प्रकारत्रयमर्थान्तरन्यासस्य ।

तर्कन्यायमूलालंकारानन्तरं वाक्यन्यायमूलालंकारा निरूप्यन्ते ।

यथासंख्यालंकारः ।

उद्दिष्टानां पदार्थानां पूर्वं पश्चाद्यथाक्रमम् ।

अनूद्देशो भवेद्यत्र तद्यथासंख्यमिष्यते ॥

यत्र येन क्रमेणोद्दिष्टाः पदार्थास्तेनैव क्रमेणानूद्दिश्यन्ते तत्र यथा-
संख्यालंकारः । यथा—

गाम्भीर्यमौन्नत्यमनर्गलत्वं प्रतापरुद्रे समवेक्ष्य धाता ।

अम्भोनिधिष्वग्निषु दिग्गजेषु सृष्टिं प्रयासैकफलामवैति ॥

अर्थापत्त्यलंकारः ।

एकस्य वस्तुनो भावाद्यत्र वस्त्वन्यदापतेत् ।

कैमुत्यन्यायतः सा स्यादर्थापत्तिरलंक्रिया ॥

यत्र कस्यचिदर्थस्य निष्पत्तौ तत्समानन्यायात् कैमुत्येनार्थान्तर-

योजयति—अत्र प्रतापेति ॥ कारणेन कार्यसमर्थनं काव्यलिङ्गेऽन्तर्भूतत्वाज्जो-
दाहृतमित्याह—कार्येति ॥ वैभवम्याश्रयणे षड् मेदा द्रष्टव्याः । तर्कपरिखण्डबुद्धे-
रेव भीमाशायामधिकारात् तन्मूलानन्तरमेतन्मूलानां प्रस्ताव इत्याह—तर्केति ॥
यथासंख्यं लक्षयति—उद्दिष्टानामिति ॥ पूर्वं निर्दिष्टा उद्दिष्टाः । पश्चाज्जि-
र्देशोऽनूद्देशः । तेनात्र पूर्वपश्चात्पदे स्फुटार्थः । व्याचष्टे—यत्रेति ॥ आग्नेयाग्नी-
नामग्नेरहं देवयज्ययेत्याद्यनुमन्तगमन्तवद्यत्रोद्दिष्टक्रमेणानूद्देशः स यथासंख्या-
लंकार इत्यर्थः । गाम्भीर्यमिति ॥ समुद्रादिभ्योऽधिकमस्य गाम्भीर्यादिक-
मिति भावः । गाम्भीर्याद्युद्दिष्टक्रमेण समुद्रादीनामनूद्देशायथासंख्यालंकारः ।
क्रमालंकारोऽयमिति केचित् । वाक्यविदामर्थपत्तिश्च न्याय इति कृत्वा संख्य-
ार्थापत्तिं लक्षयति—एकस्येति ॥ यत्रैकस्य वस्तुनः कस्यचिदर्थस्य भावाज्जि-
ष्पत्तेः । किमुतैव कैमुत्यम् । चातुर्ध्यादित्वाद् स्वार्थे व्यङ्ग्यत्ययः । तन्न्यायतोऽ-
न्यद्वस्तु वस्त्वन्तरमापतेत् सार्थापत्तिः स्यादित्यर्थः । व्याचष्टे—यत्रेति ॥
यथा दण्डभक्षणदण्डपूषभक्षणमर्थादापतितं तद्वत् कस्यचिदर्थस्य निष्पत्तौ तत्सा-
मर्थ्यरूपात् समानन्यायादर्थान्तरमापतति सोऽर्थापत्त्यलंकार इत्यर्थः । अत एव
सर्वसामर्थ्यं—‘दण्डापूपिकयार्थान्तरापतनमर्थापत्तिः’ इति । अनुमानान्तर्भावं

भापतति सोऽर्थोपत्तिरलंकारः । न चात्रानुमानशङ्का, कैमुत्यन्याय-
स्यासंबन्धरूपत्वात् । यथा—

समन्तादुद्वेलैर्विविधद्वयधाटीकलकलै-

जैगत्यां कामन्नप्यजनि विधुरः सेवणपतिः ।

मनाक् क्रोधोदञ्चद्भुक्कुटिकुटिले रुद्रनृपतौ

नृपाणामन्येषां विफलितरूपां कैव गणना ॥

अपि च ।

त्रैलोक्यसारोऽपि सुवर्णशैलः प्रतापरुद्रेण नृपेण तुल्यम् ।

तुलां समारोढुमपूर्ण एव महीभृतां का गणनेतरेषाम् ॥

अत्र प्रतापरुद्रापेक्षया मेरावप्यसारेऽन्येषां महीभृतामर्थादसारत्वं
कैमुत्यादापतति । अथ परिसंख्या ।

परिसंख्यालंकारः ।

एकस्य वस्तुनः प्राप्तावनेकत्रैकदा यदि ।

एकत्र नियमः सा हि परिसंख्या निगद्यते ॥

यत्रैकं वस्तु युगपदनेकत्र संभाव्यमानमेकत्रैव नियम्यते सा परि-
संख्या । सा प्रथमं द्विविधा प्रभपूर्विका तदन्यथा चेति । तयो-
र्द्वयोर्वर्जनीयस्य शब्दत्वार्थत्वाभ्यां द्वैविध्ये चातुर्विध्यम् । तत्र
शब्दवर्जनीया प्रभपूर्विका यथा—

किं मण्डनं त्रिलोक्याः काकतितिलको न हाटकक्षितिभृत् ।

वारयति—न चेति ॥ उदाहरति—समन्तादिति ॥ अत्र प्राकरणिकः सेवण-
पतिवृत्तान्तो नृपान्तरवृत्तान्तमप्राकरणिकमाक्षिपति । त्रैलोक्येति ॥ तुलां
सादृत्यम् । महीभृतां राज्ञामङ्गीणां च । अत्राक्षेप्याक्षेपकयोश्चमयमहीभृद्वृत्तान्तयोर-
प्राकरणिकत्वम् । महीभृतामित्यत्र श्लेषो विशेषः । एवमप्राकरणिकस्य प्राकरणि-
काक्षेपेऽप्युदाहार्यम् । परिसंख्यां लक्षयति—एकस्येति ॥ एकस्य वस्तुनोऽ-
नेकत्रैकदा युगपत्प्राप्तवन्त्यतो निवृत्त्यर्थमेकत्र नियमनं परिसंख्येत्यर्थः । एतेन
‘विविरस्यन्तमप्राप्ते नियमः पाक्षिके सति । तत्र चान्यत्र च प्राप्ते परिसंख्येति
गीयते ॥’ इति मीमांसकोक्तनियमपरिसंख्ययोर्भेदो नालंकारिकैरङ्गीकृत इति
ब्रह्मव्यम् । परिवर्जने । कस्यचिद्वर्जनेन कुत्रचित् संख्यानं वर्णनीयत्वेन गणनं
परिसंख्येति सन्वयैवम् । तस्या विभागमाह—सेति । तयोरिति ॥ प्रभपूर्विका-
प्रभपूर्विकयोरित्यर्थः । कमेणोदाहरति—किमिति ॥ अत्र मण्डनत्वेन प्राप्तयोः

स्तोतव्यः कः सुधियां रुद्रनरेन्द्रो न मन्दरः क्षितिस्तु ॥

आर्थवर्जनीया प्रश्नपूर्विका यथा—

किं वा क्षौमवितानं लोकानां काकतीयकुलकीर्तिः ।

किं सौख्यं वसुसत्या रुद्रनरेन्द्रस्य भुजवासः ॥

अप्रश्नपूर्विका शाब्दवर्जनीया यथा—

रागो धर्मे न विषयसुखे संगतिः सत्सभायां

न स्त्रीगोष्ठ्यां व्यसनमनिशं नातिस्वास्ते न चाक्षे ।

क्रीड्यो नित्यार्जनचतुरता नार्थजाते विनोदो

विद्याभ्यासे न च परिजने रुद्रदेवस्य राक्षः ॥

आर्थवर्जनीया अप्रश्नपूर्विका यथा—

भूरेव भुवनं देवः स्वयंभूरेव पार्थिवः ।

प्रतापरुद्र एवैकशिलैव नगरी शुभा ॥

क्षोणीं रुद्रनराधीशे रक्षति क्षतविद्विषि ।

बलिसन्नन्यहिभयं त्रिदिवे गोत्रभित्कथा ॥

अलंकारस्यास्य श्लेषेण चारुत्वातिशयः ।

उत्तरालंकारः ।

उत्तरात् प्रश्न उभयो यत्न प्रश्नोत्तरे तथा ।

बहुधा च निबध्यते तदुत्तरमुदीर्यते ॥

काकतीन्द्रकनकाचलयोः कनकाचलं कण्ठोत्था वर्जयित्वा काकतीन्द्रे नियमनात्
शाब्दवर्जनीया प्रश्नपूर्विका परिसंख्येत्यर्थः । एवमुत्तरत्रापि द्रष्टव्यम् । किं
वेति ॥ अत्र वर्जनीयस्य चन्द्रिकादेरार्थत्वम् । राग इति ॥ अक्षे श्रुते ।
अत्र विषयसुखावि वर्जनीयं शाब्दम् । प्रश्नस्तु नास्ति । भूरेवेति ॥ न स्वर्गा-
दिरेत्यर्थवर्जनीया प्रश्नरहिता परिसंख्या । क्षोणीमिति ॥ बलिसन्ननि-
पाताले । अहिभयं सर्पभयं, स्वपक्षप्रभवं भयं च । 'महीभुजानाहिभयं
स्वपक्षप्रभवं भयम्' इत्यमरः । त्रिदिवे गोत्रभित्कथा इन्द्रप्रसङ्गः कुलवातुक-
प्रसङ्गश्च । अत्राभ्युचयमाह—अलंकारस्येति ॥ परिसंख्यायां प्रश्न-
प्रसङ्गात् तदनन्तरमुत्तरं लक्षयति—उत्तरादिति ॥ यत्रोत्तरादुपनि-
बध्यमानात् प्रश्न उज्जीयते तदेकमुत्तरम् । न चेदमनुमानम् । पक्षधर्म-
त्वादिनिर्देशाभावात् । तथा प्रश्नपूर्वकं लोकोत्तरमुत्तरं बहुधा निबध्यते तदप-
रम् । सकृच्चाक्षर्वं नास्तीति बहुधाग्रहणम् । नैव परिसंख्या । तद्वदत्र व्यव-

यत्रोत्तराश्विबध्यमानात् प्रश्न जज्ञीयते तदेकमुत्तरम् । चारुत्वार्थ-
मसकृल्लोकोत्तरं प्रश्नप्रतिपादनपूर्वमुत्तरं द्वितीयमुत्तरम् । क्रमेण यथा

किमद्य व्युत्पत्तिस्तव मुजनलोकव्यवहृतौ

यदद्य ज्ञातव्यं प्रभवति यदा रुद्रनृपतिः ।

तदारभ्योन्मूर्धा जयति विशदो धर्मविभवो

महीदेवाश्चोद्यद्विविधविभवारम्भमुदिताः ॥

अत्र प्रतापरुद्रो यदा प्रभवति तदारभ्य पूर्णधर्मप्रतिष्ठा मही ।
महीदेवा अपि तथाविधसंतोषभाजः । किमधुना पृच्छसीत्युत्तरात् किं
प्रतापरुद्रराज्ये धर्मप्रतिपालनमस्ति किं सुखिनो भूसुरा इत्युपनीयते
प्रश्नः । द्वितीयं यथा—

*किं ■ घणं कुलविद्या को लाहो सज्जणेण सहवासो ।

का नगरी एवसिला को राआ वीररुद्रणरणाहो ॥

विकल्पालंकारः ।

वाक्यन्यायमूलालंकारप्रस्तावादिकल्प उच्यते ।

विरोधे तुल्यबलयोर्विकल्पालंकृतिर्मता ।

यत्र तुल्यप्रमाणानुशिष्टयोर्विरुद्धयोर्द्वयोर्युगपत्प्राप्तौ एकस्यासं-
भवस्तत्र विकल्पः । औपम्यगर्भत्वाच्चारुत्वम् । यथा—

भूपालाः क्रियतां मूर्धा धनुषां वा विनम्रता ।

* किं तु घनं कुलविद्या को लाभः सज्जनेन सहवासः ।

का नगरी एकशिला को राजा वीररुद्रनरनाथः ॥

च्छेद्यव्यवच्छेदकभावस्याविवक्षितत्वात् । क्रमेणोदाहरति—किमद्येति ॥ मुजन-
लोकव्यवहृतौ साधुजनव्यवस्थायां व्युत्पत्तिर्धार्मिकत्वादिविज्ञानं तवाद्य ■ यदद्य तव
च ज्ञातव्यं भवतीति शेषः । ■ तदित्याकाङ्क्षायामाह—प्रभवतीति ॥ प्रभुर्भ-
वतीत्यर्थः । उन्मूर्धा परिपूर्ण इत्यर्थः । विशदो निर्मलो निरुपाधिक इत्यर्थः ।
महीदेवा ज्ञापनाश्च उद्यद्भिर्विविधैर्विभवारम्भैरैश्वर्यविजृम्भणैर्मुदिताः । अतो-
त्तरात् प्रश्नोत्तरयनं योजयति—अत्रेति ॥ द्वितीयमुदाहरति—किं पृच्छति ॥
अल व्यवच्छेदव्यवच्छेदकभावमविवक्षित्वा बहुधा प्रश्नोत्तरनिबन्धनादुत्तरालं-
कारः । विकल्पं संगतिपूर्वकं लक्षयति—वाक्यन्यायेत्यादिना ॥ तुल्यप्रमाण-
विशिष्टत्वात्तुल्यबलयोरेकत्र युगपत्प्राप्तौ विरुद्धत्वाद्यौगपदासंभवे विकल्प इत्य-
र्थः । लौकिकविकल्पाद्वैलक्षण्यं दर्शयति—औपम्याच्चारुत्वमिति ॥ भूपाला

पादच्छायाग्रनाथस्य विन्यसेद्देवा निषेव्यताम् ॥

अत्र प्रतापरुद्रे प्रभवति राज्ञां संधिभिर्महाभ्यां तुल्यबलप्रमा-
णाभ्यां शिरोनमनधनुर्नमने-युगपदेव प्रोते तयोर्विरुद्धत्वाद्यौगपद्या-
संभवे विकल्पः । विकल्पप्रतिपक्षभूतः समुच्चयो निरूप्यते ।

समुच्चयालंकारः ।

गुणक्रियायौगपद्यं समुच्चय उदाहृतः ।

यत्र गुणानां वैमल्यादीनां क्रियाणां च दर्शनादीनां युगपदव-
स्थानं तत्र समुच्चयालंकारः । यथा—

प्रतापरुद्रनृपतौ भद्रासनमुपेयुषि ।

सतां प्रसन्नं हृदयमसतां कलुषं मनः ॥

क्रियासमुच्चयो यथा—

* पेच्छद् इमं णारिन्दो पविसद् मक्षणो अ गलद्माणो अ ।

घुण्णद् मणो अ सुण्णं किं एदं उवद् सहिआओ ॥

एते भिन्नविषयत्वे उदाहरणे । एकविषयत्वे यथा—

त्रैलोक्यप्रथमानकीर्तिमहितश्रीवीररुद्रप्रभोः

सेवार्थं चिरयत्सु काकतिपुरे भूपेषु तद्योषितः ।

द्वारं यान्ति विलोकयन्ति पुरतो निश्वासमातन्वते

शुष्यन्ति प्रलपन्ति यान्ति तनुतां मुह्यन्ति मूर्च्छन्ति च ॥

* प्रेक्षते इमां नरेन्द्रः प्रविशति मदनश्च गलति मानसः ।

घूर्णते मनश्च शून्यं किमेतत् पश्यत सख्यः ॥

इति ॥ पादच्छाया चरणच्छाया, अन्यत्र प्रत्यन्तपर्वतच्छाया । अत्र श्लेषो
विशेषः । लक्षणं योजयति—अत्रेति ॥ समुच्चयस्य संगतिमाह—विकल्पेति ॥
लक्षणमाह—गुणेति ॥ व्याचष्टे—यत्नेति ॥ यत्र गुणानां क्रियाणां च व्यस्ता-
नां समस्तानां वा युगपदवस्थानं स समुच्चयालंकार इत्यर्थः । विषयमेवेन गुण-
समुच्चयमुदाहरति—प्रतापेति ॥ तथैव क्रियासमुच्चयमुदाहरति—पेच्छद् इति ॥
विषयमेवाभावेन क्रियासमुच्चयमुदाहरति—त्रैलोक्येति ॥ तद्योषितः प्रोषि-
तभर्तृकाः, उत्कण्ठया द्वारं यान्ति । पुरतो विलोकयन्ति यावद्दृष्टिः प्रहरतीति
भावः । निश्वासमातन्वते प्रियमदृष्ट्वा चिन्तयेति भावः । उर्वरेण शुष्यन्ति ।
मुह्यन्ति जडीभवन्ति इतिकर्तव्यतामूढमनसो भवन्तीत्यर्थः । यद्वा मोहमूर्च्छयोः
संचार्यवस्थामेवेन भेदः । अत्रावस्थानामविभक्तिः क्रमः । गुणक्रियायोः साम-

गुणक्रियासामस्येन यथा—

देवे काकतिवीररुद्रनृपतौ जैत्रप्रयाणोन्मुखे

माद्यदन्ति चलत्पदाति विचलद्वाजि प्रधावद्दधम् ।

विच्छाया ननमाकुलाश्चमुदयत्कार्पण्यमाविर्भव-

त्कम्पं भ्राम्यति सर्वतः प्रतिवनं प्रत्यर्थिभूश्चरुणः ॥

द्वितीयः समुच्चयः ।

खलेकपोतन्यायेन बहूनां कार्यसाधने ।

कारणानां समुद्योगः स द्वितीयः समुच्चयः ॥

यत्रैकं कार्यं साधयितुमहमहमिकया बहूनां कारणानामुद्यमः
सोऽपि समुच्चय एव, युगपदनेकेषामवस्थानात् । यथा—

शुभ्रं यशः शौर्यमद्भुतं वृत्तं विद्यान्वया विमलं कुलं च ।

प्रतापरुद्रस्य नरेश्वरस्य लोकोत्तरां रीतिमुदञ्चयन्ति ॥

स्त्येन समुच्चयमाह—देव इति ॥ माद्यदन्तीत्यादीनि चत्वारि प्रयाणक्रिया-
विशेषणानि । अत्र कम्पः क्रिया । अन्ये गुणाः । समुच्चयत्वसाम्यात् द्वितीय-
समुच्चयं लक्षयति—खलेकपोतेति ॥ पुरा किल कुत्रचित्खले लुब्धकेन प्रसारिते
आले चित्रग्रीवो नाम कश्चित् कपोतराजः सपरिवारो धान्यलोभादागस्त्य बद्धः
परस्परं मन्त्रयित्वा सर्वैरपि संभूय जालेन सहोद्गीय लुब्धकादस्यतां गत्वा
कुलचित् प्रदेशे हिरण्यकनाभो मूषकराजान्मित्रात् पाशच्छेदं लब्ध्वा सपरिवारः
स्वगृहं प्रविष्ट इति पद्यतन्त्रकथां मनसि निधायाह—खलेकपोतन्यायेनेति ॥
यथा पाशच्छेदं प्रति सर्वेषां कपोतानामुद्यमः एवं कस्यचित् कार्यस्य साधने
बहूनां कारणानामुद्यमे सोऽपि समुच्चय एवेति व्याचष्टे—यत्रेति ॥ अहमह-
मिका व्याख्याता । समुच्चयत्वे हेतुमाह—युगपदिति ॥ अस्यैव तत्करमिति
संशान्तरम् । तदुक्तम्—‘तत्तिद्धिहेतावेकस्मिन् यत्रान्यत् तत्करं भवेत् ।’
इति । तदाहरति—शुभ्रमिति ॥ सद्योने चेतुमुदाहरणम् । शुभ्रत्वेन शोभनस्य
यशसो लोकोत्तररीतिसंपादने शौर्यमहत्त्वादिना शोभनैर्गुणादिभिः समुच्चयात् । ‘दुर्वी-
राः स्मरमार्गणाः प्रियतमो दूरे मनोऽप्युत्तुकम्’ इत्यादौ स्मरमार्गणानां दुर्वी-
रत्वेनाशोभनानां तादृशैरेव प्रियतमादिभिः समुच्चय इत्याश्रययोगः । प्रियत-
मादीनां स्वतः शोभनत्वेऽपि विरहविषयत्वेनाज्ञाशोभनत्वं हेयम् । ‘शशी
दिवसधूसरो गलितयौवना कामिनी’ इत्यादौ शशिनः शोभनस्यापि दिवसधू-
स्रत्वादशोभनत्वेन सदस्यतात्तादृशैरेव कामिनीप्रसृतिभिः समुच्चय इति सदस्यो-
गोऽत्र ब्रह्म इति त्रिविधोऽयं समुच्चयः । तत्करसादयात् तदनन्तरं समाधि

अत्र यद्यःप्रभृतीनां लोकोत्तररीतिसंपादने प्रत्येकं हेतुत्वेऽपि युगपत्तल्लेकपोतन्यायेन संबन्धः । अथ समाधिरुच्यते ।

समाध्यलंकारः ।

एकस्मिन् कारणे कार्यसाधनेऽन्यत् परापतेत् ।

काकतालीयनयतः स समाधिरुदीर्यते ॥

यत्रैकस्मिन् कारणे कार्यसाधनाय प्रवृत्ते काकतालीयतयान्यत् कारणमागत्य तत्कार्यं सुकरं करोति स समाध्यलंकारः । यथा—

रणाङ्गणे रुद्रन्तरेन्द्रोषशमाय राक्षां विहितस्तुतीनाम् ।

वक्त्रेषु यद्वायुवशात् पतन्ति तृणानि देवस्य स पक्षपातः ॥

अत्र प्रतापरुद्रन्तरेन्द्रक्रोधशान्त्यर्थं रणाग्ने प्रक्रान्तस्तुतीनां राक्षां वक्त्रेषु वायुवशात् काकतालीयतया पतितैस्तृणैः कोपशान्तिलक्षण-कार्यस्य सुकरत्वम् । अथ लोकन्यायमूलालंकारा निरूप्यन्ते ।

भाविकालंकारः ।

अतीतानामते यत्र ग्रस्यक्षे इव लक्षिते ।

लक्षयति—एकस्मिन्निति ॥ व्याचष्टे—यत्रेति ॥ केनचिदारब्धस्य कार्यस्य काकतालीयन्यायेन कारणान्तरेण समाधानात् समाधिरुच्यते । काकतालीयेति ॥ वृत्तिविषये काकतालशब्दौ काकतालसमवेतक्रियावाचिनौ । तेन काकागमन-मिव तालपतनमिव काकतालमितीकार्ये 'समासाच्च तद्विषयात्' इति ज्ञापकात् सुप्सुपेति समासः । उभयत्रोपमेयं क्रमेण देवदत्तागमनं दस्यूपनिपातश्च । तेन देवदत्तदस्युसमागमः काकतालसमागमसदृश इति लभ्यते । ततः काकतालमिव काकतालीयमिति द्वितीयस्मिन्नित्यर्थे 'समासाच्च तद्विषयात्' इति छप्रत्ययः । यथा पतता तालफलेन काकवधस्ताद्वदुपनिपातितैर्दस्युभिर्देवदत्तस्य वध इत्यर्थः । यदाह भगवान् भाष्यकारः—'एवं तर्हि द्वाविवाचौ काकागमनमिव तालपतन-मिव काकतालं काकतालमिव काकतालीयम्' इति । तच्च व्याख्यातं कैयटेन—'तत्र काकागमनं देवदत्तागमनस्योपमाने तालपतनं दस्यूपनिपातस्य । तालेन तु यः काकस्य वधः स देवदत्तस्य दस्युना वधस्योपमानमिति वधादिः काक-तालीयादिशब्दवाच्यः संपद्यते' इति । तेन काकतालीयं नामातर्कितोपनतं चित्रा-करणमुच्यते इति वृत्तिकारः । एवं चानुषङ्गिककारणान्तरस्य समाधेः समप्रधान-सर्वकारणात् समुच्यतात्मेद इति द्रष्टव्यम् । उदाहरति रणाङ्गण इति । अत्र क्रोध-शान्तौ स्तुतिः प्रधानकारणम् । वक्त्रे वायुवशात् तृणपतनं काकतालीयमिति समा-धिः । लोकन्यायमूलेषु चमत्कारातिशयनिदानं भाविकं लक्षयति—अतीतेति ॥

अत्यद्भुतार्थकथनाद्भाषिकं तदुदाहृतम् ॥

यत्राद्भुतचरितोपवर्णनात् भूतभाविनोर्वस्तुनोः प्रत्यक्षायमाणत्वं भवति स भाविकालंकारः । न च भूतभाविनोः प्रत्यक्षवदवभासो विरुद्धः । अत्यद्भुतवस्तुवर्णनया भावुकानां हृदि भावनोदयात् । तथा च भावनायाः पुनश्चेतसि निदर्शनात् प्रत्यक्षायमाणत्वं घटत एव । यथा पान्थस्य कामिनीभावनया तस्याः प्रत्यक्षायमाणत्वम् । न चेयं स्वभावोक्तिः । तस्यां वस्तुस्वभावस्य यथावद्वर्णनया प्रत्यक्षायमाणता । इह त्वत्यद्भुतत्वेन । नापि रसवदाद्यलंकारः । तत्र विभावाद्यनुसंधानेनैव रसादेर्भाव्यत्वम्, न त्वत्यद्भुतत्वेन ।

अत्यद्भुतार्थकथनादिति ॥ तथाविधशब्दसंदर्भेणेति शेषः । व्याचष्टे यत्रेति । भावः कवेरभिप्रायः श्रोतरि प्रतिबिम्बितत्वेनास्तीति भाषिकम् । ननु संबद्धवर्तमानं च गृह्यते चक्षुरादिना इति न्यायेन भूतभाविनोः प्रत्यक्षवदवभासो विरुद्ध इत्याशङ्क्य परिहरति—न चेति ॥ तत्र हेतुमाह—अत्यद्भुतेति ॥ भावुकानां सहृदयानां भावनोदयात् संस्कारोद्बोधात् । न चेदमयुक्तमित्याह—तथा चेति । भावनायाः पुनरिति । भावनाविषयाणामत्यद्भुतवस्तुनामित्यर्थः । चेतसि सहृदयसहृदये निदर्शनाभितरां दर्शनात् आदरप्रत्ययेन धार्यमाणत्वादित्यर्थः । प्रत्यक्षायमाणत्वं घटत एवेति ॥ यथा लौकिकानामिन्द्रियैर्वर्तमानसंबद्धार्यसाक्षात्कारः यथा वा योगिनामैकाम्यलक्षणया भावनयातीन्द्रियार्थसाक्षात्कारः तथा कान्यतरविविदां कान्यतरत्तगतात्यद्भुतत्वानुसंधानप्रशुक्तया भावनयातीतानागतार्थसाक्षात्कारो युज्यत एवेत्यर्थः । अत्र दृष्टान्तमाह—यथेति ॥ पान्थस्य पथिकस्य विरहिण इत्यर्थः । 'पथो न निलम्' इति णप्रत्ययः । कामिनीभावनया कामिनीध्यानेन । तस्याः कामिन्याः प्रत्यक्षायमाणत्वम् । तदुक्तम्—'साक्षिगतः साक्षिकोऽयमद्वैतवादः' इति । न चेदं स्वभावोक्तावन्तर्भवतीत्याह—न चेति ॥ कुत इत्याकाङ्क्षायामुभयोर्वैषम्यमाह—तस्यामिति ॥ वस्तुस्वभावस्य लौकिकवस्तुगतसूक्ष्मधर्मस्येत्यर्थः । यथावदव्युनातिरिक्तत्वेन वर्णनया प्रत्यक्षायमाणता साधारण्येन हृदयसंवादिप्रतीतिविषयत्वमित्यर्थः । इह भाषिके त्वत्यद्भुतत्वेन लोकोत्तराणां वस्तुनां स्फुटतया ताटस्थ्येन प्रतीतिरिति भेद इत्यर्थः । अत एव रसवदादौ नान्तर्भाव इत्याह—नापीति ॥ तत्र हेतुमाह—तत्रेति ॥ विभावाद्यनुभावाद्यनुसंधानेन परमाद्वैतज्ञानवन्ममैवैते शत्रोरेवैते तटस्थस्यैवैत इत्यादिविशेषपरिहारात् साधारण्येन सहृदयसंवादिप्रत्ययेनेत्यर्थः । रसादेर्भाव्यत्वं स्वाश्रयमित्यर्थः । न त्वत्यद्भुतत्वेनेति ॥ यथा भाषिके भूतभाविनोरत्यद्भुतार्थयोः सर्वत्रैव ताटस्थ्येन प्रतीतिर्न साधारण्येन तद्वदत्र न भवतीत्यर्थः । नन्वत्र भूतभावि-

न चेयमुत्प्रेक्षा, अतीतानागतयोः प्रत्यक्षत्वेनाध्यवसायाभावात् । न चायं भ्रान्तिमदलंकारः, भावनाया अभ्रान्तिरूपत्वात् । अतः सर्वोत्तीर्ण एवायमलंकारः । यथा—

ध्वजाग्रे काकतीन्द्रस्य भाति क्रोडाकृतिर्हरिः ।

सृष्टिन्दुरिव वंष्ट्राग्रे यस्यालक्ष्यत मेदिनी ॥

अत्राष्टादशद्वीपयुक्ताया मेदिन्या वंष्ट्राग्रे सृष्टिन्दुरूपतेति अत्य-
भूतवर्णनया तथाविधभावनायां प्रत्यक्षवत् प्रतीतिसंभवः ।

प्रत्यनीकालंकारः ।

अथ प्रत्यनीकालंकारः प्रतिपाद्यते ।

बलिनः प्रतिपक्षस्य प्रतीकारे सुदुष्करे ।

यस्तदीयतिरस्कारः प्रत्यनीकं तदुच्यते ॥

यत्र प्रवलस्य प्रतिपक्षस्य प्रतीकारासामर्थ्यात् तदीयतिरस्कारो
भवति तत् प्रत्यनीकम् । यथा—

काकतीयपतिशौर्यमहोष्मन्यक्कृतस्वमहिभा बलबामिः ।

तदूभीरिमसनाभिमज्जं बाधते निधिमपां बहिरन्तः ॥

नोरप्रत्यक्षयोः प्रत्यक्षत्वेनाध्यवसायादिवाधेरभावात् प्रतीयमानोत्प्रेक्षा कुतो न
स्यादत् आह—न चेयमुत्प्रेक्षेति ॥ तत्र हेतुमाह—अतीतेति ॥ न ह्यप्रत्यक्षं
प्रत्यक्षत्वेनाध्यवसीयते । ■ तर्हि काव्यार्थविशिष्टः प्रत्यक्ष इत्यत इति नोत्प्रेक्षेति
भावः । ननु भूतभाविनोः प्रत्यक्षत्वे भ्रान्तिमदलंकारः किं न स्यादत् आह—न
चायमिति ॥ तत्र हेतुमाह—भावनाया इति ॥ काव्यतत्त्वविदां भूतभावि-
वस्तुसाक्षात्कारसामग्री भावना तस्या अभ्रान्तिरूपत्वात् । भ्रान्ति रूपयति जन-
यतीति भ्रान्तिरूपा तस्या भावस्तत्त्वम्, तदभावात् भ्रान्तिजनकत्वाभावादित्य-
र्थः । भूतभाविविषयत्वेऽपि भावनामहिम्ना न प्रत्यक्षत्वहानिरिति भावः । कण्टकशो-
षनमुपसंहरति—अत इति ॥ यदन्यदवशिष्टं तत्सर्वमलंकारसर्वस्वे द्रष्टव्यम् ।
उदाहरति—ध्वजाग्र इति ॥ क्रोडाकृतिर्वराहाकृतिः । योजयति—अत्रेति ॥
लोकन्यायमूलप्रस्तावात् प्रत्यनीकं लक्षयति—बलिन इति । प्रतीकार इति ॥
'उपसर्गस्य घञ्यमनुष्ये बहुलम्' इति शीर्षः । व्यावष्टे—यत्नेति ॥ धनीकस्य
सैन्यस्य प्रतिनिधिः प्रत्यनीकं तत्तुल्यत्वादिदमपि प्रत्यनीकमित्यर्थः । प्रतिपक्षप्रा-
बल्यप्रख्यापनमत्र प्रयोजनम् । काकतीयेति ॥ तस्य काकतीयस्य गभीरिण्या
गाम्भीर्येण सनाभिं मुह्यदम् । 'ज्योतिर्जनपद' इत्यादिना समानशब्दस्य समावः ।

अत्र सादृश्यहेतुकं तदीयत्वमित्यलंकारत्वम् । अथ व्याघातः ।

व्याघातालंकारः ।

येन यत् साधितं वस्तु तेनैव क्रियतेऽन्यथा ।

अन्येन तदलंकारो व्याघात इति कथ्यते ॥

यद्वस्तु येन केनचित् कर्त्री येन साधनेन साधितं तद्वस्तु तेनैव साधनेनान्येन कर्त्री यदन्यथाक्रियते स व्याघातः । यथा—

काकतीयाभिजातोऽयं नाभिजाताधिकस्थितिः ।

दोभ्यां लब्धोदयान् भूपांस्ताभ्यामनुदयान् सृजन् ॥

अथ लोकन्यायमूलालंकारनिरूपणप्रस्तावात् पर्यायालंकारो निरूप्यते ।

पर्यायालंकारः ।

क्रमेणैकमनेकस्मिन्नाधारे वर्तते यदि ।

एकस्मिन्नधवानेकं पर्यायालंकृतिर्मता ॥

यत्र क्रमादेकमाधेयमनेकस्मिन्नाधारे वर्तते स एकः पर्यायः । न चात्र विशेषालंकारः, तत्रैकस्यानेकत्र युगपद्वर्तनम्, अत्र क्रमेण । तथैकस्मिन्नाधारेऽनेकमाधेयं वर्तते स द्वितीयः पर्यायः । न चात्र सञ्ज्ञयालंकारः, तत्राप्येकत्रानेकेषां युगपद्वर्तनम्, अत्र क्रमेण । यथा—

दंष्ट्रायां कुहनाकिटेर्भगवतो देवस्य शौरेः पुरा

पञ्चान्मस्तकमण्डले फणभृतः पाताललोकेक्षितुः ।

असालौकिकत्वादाह—अत्रेति ॥ पूर्वयैव संगत्या व्याघातं लक्षयति—येनेति ॥ येनोपायेन यद्वस्तु साधितं केनचित् कर्तेति शेषः । तेनैवोपायेनान्येन कर्त्री तद्वस्तुवन्यथा क्रियते चेत् स व्याघातोऽलंकार इत्यर्थः । काकतीयेति ॥ काकतीयाभिजातः काकतीयकुलोद्भूतो नाभिजातो ब्रह्मा ततोऽधिका स्थितिर्यस्य स तथोक्तः । दोभ्यामीश्वरबाहुभ्यां लब्धोदयान् भूपान् राजन्यान् 'बाहु राजन्यः कृतः' इति श्रुतेः । ताभ्यां दोभ्यामनुदयानुदयरहितान् सृजति निष्पादकस्य निष्पादितवस्तुव्यावृत्तिहेतुत्वात् व्याघातः । व्याघाते वस्तुसाधनान्यथाकरणयोः क्रमिकत्वात् तत्प्रसङ्गेन पर्यायं लक्षयति—क्रमेणेति ॥ एकस्यानेकत्र वर्तनमनेकस्यैकत्र वर्तनं चेति द्विवा पर्यायालंकारः । उभयस्य क्रमिकत्वाद्विशेषसमुच्चययोः क्रमेण व्यवच्छेदः । दंष्ट्रायामिति ॥ कुहनाकिटेर्भावावराहस्य

अद्योर्वापतिशेखरस्य महतः श्रीकाकतीयप्रभो-

र्वाहौ सर्वधुरीणसारमहिते बद्धोत्सवा मेदिनी ॥

अत्रैकस्या मेदिन्याः क्रमादनेकत्र वर्तनम् । द्वितीयः —

येषां मुखे निजवधूसविधे नृपाणां

शौर्योक्तयः समभवन्प्रभिमानगर्भाः ।

तेषां प्रतापनृपवीक्षणकातराणां

तत्रैव दीनवचनानि समुद्भवन्ति ॥

सूक्ष्मालंकारः ।

अथ सूक्ष्मालंकारो निरूप्यते ।

असंलक्षितसूक्ष्मार्थप्रकाशः सूक्ष्म उच्यते ।

विदग्धमात्रज्ञेयस्यार्थस्य यत्राकारोक्तिताभ्यां प्रकाशनं स सूक्ष्म-
लंकारः । यथा—

* गुरुजनासविहस्मि बहू ददृशुः परं दपेसिमां दूहं ।

सत्त्वंगेषु सदासं कस्तूरीविलेपनं कुरु ॥

* गुरुजनसविधे बधूदृष्ट्वा नरेन्द्रप्रेषितां दूहिम् ।

सर्वाङ्गेषु सदासं कस्तूरीविलेपनं करोति ॥

पाताललोकेषितुः फणमृतः शेषस्य । सर्वधुरां बहतीति सर्वधुरीणः । 'सः सर्वधुरात्' इति सप्रत्ययः । विश्वधुरीणेति पाठे अत्रैव 'सः' इति योगविभागात् सप्रत्ययः । एकस्यानेकत्र वर्तनं योजयति—अत्रेति ॥ येषामिति ॥ निजवधूसविधे योषिन्मध्ये । अस्मिमानगर्भा गर्भगुम्फिताः । तत्रैव मुखे दीनवचनानि प्रायस्वेत्यादिवाक्यानि समुद्भवन्ति । अत्रैकस्मिन् मुखे शौर्योक्त्यां दीनवचनानां च क्रमेण वृत्तिः । एकस्यानेकवृत्तिप्रसङ्गेनैकस्य संलक्षितत्वासंलक्षितत्वसंबन्धात् पर्यायानन्तरं सूक्ष्मं लक्षयति—असंलक्षितेति ॥ असंलक्षितस्य स्थूलबुद्धीनामसंबन्धस्य सूक्ष्मस्येति ताकाराभ्यां तीक्ष्ण-बुद्धिसंबन्धस्यार्थस्य प्रकाशो विदग्धे प्रति प्रकाशनं यत्र सूक्ष्मालंकार इत्यर्थः । व्याचष्टे—विदग्धेति ॥ इति ताकारयोर्लक्षणमाह चक्रवर्ती—'आकृतिव्यञ्जितावेष्टा इति बुद्धिकारिताः । आकारः पुनराभातस्ता एवाबुद्धिकारिताः ॥' तथा 'तारापुटमूढदृष्ट्यादेर्विकारानिजितं विदुः । आकारः सत्यजा भावा आद्या बुद्ध्या परेऽन्यथा ॥' इति । उदाहरति—गुर्विति ॥ अत्र दृष्ट्याः संकेतसमय-जिज्ञासायां तथैवेन भ्रमज्ञादिनेजितेनोपलभ्य प्रगल्भदृष्ट्या रात्रिसमयः संके-

अत्र कस्तूरीविलेपनेन तिमिरसमयः संकेतकाल इति प्रका-
शितम् । अथोदात्तालंकारः कथ्यते । तस्यापि लोकन्यायमूलतै-
वानन्तर्यकारणम् ।

उदात्तालंकारः ।

तदुदात्तं भवेद्यत्र समृद्धं वस्तु वर्ण्यते ।

यत्र महासृष्टिशास्त्रिनो वस्तुनो वर्णनं क्रियते तत्रोदात्तालं-
कारः । यथा—

रम्यामेकशिलाभिधाननगरीभासेदिवांसो बुधाः

सौवर्गेषु गृहेषु रत्नरचितद्वास्तोरणेषु स्थिताः ।

आरुह्याङ्गणमेदिनीषु कलभान् क्रीडोत्सुकानर्भकान्

मोदन्ते यदवेक्ष्य रुद्रनृपतस्तत्त्यागलीलायितम् ॥

तकाल इति कस्तूरीविलेपनेन प्रकाश्यते । 'वक्त्रस्थान्दिस्वेदविन्दुप्रवन्धैर्दृष्ट्वा
मिश्रं कुङ्कुमं कापि कण्ठे । पुंस्त्वे तन्मया व्यञ्जयन्ती वयस्या स्मित्वा पाणौ
सङ्गलेखां लिखेत् ॥' इत्यत्र स्वेदविन्दुनिमित्तकुङ्कुममेदलक्षणाकारसूचितं पुरुषा-
यितं पाणौ कृपाणलेखनेन पुरुषैकयोग्येन प्रकाश्यत इत्याकारनिबन्धनः सूक्ष्मः ।
उदात्तमाह—अथेति ॥ तस्य संगतिमाह—तस्येति ॥ लक्षणमाह—
तदिति ॥ व्याचष्टे—यथेति ॥ महासृष्टिशास्त्रिनः कविप्रतिभाप्राप्तैश्वर्यशालिन
इत्यलौकिकवचननादलंकारत्वम् । रम्यामिति ॥ आसेदिवांसः प्राप्ताः ।
कलभान् बालगजान् । मोदन्त इति यत् तत् त्यागलीलायितं त्यागलीला ।
लोहितादिक्वचन्ताद भावे कः । अङ्गभूतमहापुरुषचरितं चोदात्तम् । यथा—
'तदिदमरुण्यं यस्मिन् दशरथवचनानुपालनव्यसनी । निवसन् बाहुसहायस्वकार
रक्षःक्षुरं रामः ॥' अत्रारण्ये वर्णनीये रामचरितमङ्गत्वेन वर्णितमिति मतान्त-
रानुसारेण सर्वस्वकारः । तथा हि—यत्र रसादयो वाक्यार्थीभूतास्तत्र रसवदा-
दयोऽलंकारा इत्यलंकारमात्ररसिका भामहादयः । तन्मते यथा वाक्यार्थीभा-
वादङ्गभूतो रसादिः तथाङ्गभूतमहापुरुषचरितवर्णनात्मको द्वितीयोदात्त उप-
पद्यते । ध्वनिदर्शने तु कान्धात्मनो रसादेः प्राधान्यदशायामलंकार्यत्वादलंकार-
भावो नोपपद्यते । तदुक्तं ध्वन्याचार्यैः—'रसमावतदाभासभावशान्त्यादिरक्रमः ।
ध्वनेरात्माङ्गिभावेन भासमानो व्यवस्थितः ॥' इति । यत्र रसस्वरूपे वस्तुभावे-
ऽलंकारतामोत्ये वाक्यार्थीभावेन प्रधानेऽङ्गभूता रसादयस्तत्र रसवदाद्यलंकारा
एव । तदपि तैरेवोक्तम्—'प्रधानेऽन्यत्र वाक्यार्थे यत्राङ्गं तु रसादयः । काव्ये
तस्मिन्लंकारो रसादिरिति मे मतिः ॥' इति । तदा द्वितीयोदात्तस्य विषय
एव नास्तीति सर्वस्वद्वयम् । अत एव ध्वनिदर्शनानुसारी विधानाद्योऽपि

परिवृत्त्यलंकारः ।

अथ समानन्यायात् परिवृत्तिर्निरूप्यते ।

समन्यूनाधिकानां च यदा विनिमयो भवेत् ।

साकं समाधिकन्यूनैः परिवृत्तिरसौ मता ॥

समन्यूनाधिकानां समाधिकन्यूनैर्विनिमयः परिवृत्तिः । समेन समपरिवृत्तिः, न्यूनेनाधिकपरिवृत्तिः, अधिकेन न्यूनपरिवृत्तिश्चेति । समेन समपरिवृत्तिर्यथा—

सुधारसमुचो वाचो दत्त्वा काकतिभूभुजे ।

अतो लभन्ते कवयः सहस्रं गन्धसिन्धुरान् ॥

अत्र वचसां गन्धसिन्धुराणां च समत्वम् ।

न्यूनेनाधिकपरिवृत्तिर्यथा—

उपायनं गजाश्वादि कृत्वा सर्वेऽपि भूभुजः ।

प्रतापरुद्रदेवस्य लभन्ते सुखिरां कृपाम् ॥

अत्र त्यज्यमानादुपायनादेरादीयमानस्य प्रातपरुद्रकृपाविलसितसौवाधिक्यम् । अधिकेन न्यूनपरिवृत्तिर्यथा—

प्रतापरुद्रेण रणे जिताः प्रत्यर्थिभूभुजः ।

दत्त्वा भूषां किरातेभ्यो लभन्ते वल्कलादिकम् ॥

अत्र त्यज्यमानादाभरणजातादादीयमानस्य वल्कलादेर्न्यूनत्वम् ।

द्वितीयमुदात्तं नाङ्गीचकारेति रहस्यम् । नन्वेवं तर्हि रसवदादयः किमिति नाङ्गीक्रियन्त इति चेन्नैवम् । रसप्रकरण एव तत्परूपनिरूपणात् । किं तदा-हरणमलंकारप्रकरणे भविष्यतीति प्रतिज्ञाय केन वासिप्रत्येणैव नोदाहृतम् । अस्माभिस्तु तत्रैव दिग्मात्रमुदाहृतमिति नेह पुनः प्रयस्यते । तद्यदिकार्यत्वात् विनिमयस्य तदूपां परिवृत्तिमुदात्तानन्तरं निरूपयति—अथेति ॥ समानन्यायात् लोकव्यवहाररूपात् । समेति ॥ किञ्चित् दत्त्वा कस्यचिदादानं विनिमयः । समस्य समेन न्यूनस्याधिकेनाधिकस्य न्यूनेन विनिमय इति त्रेषा परिवृत्तिः । समेन समपरिवृत्तिमुदाहरति—सुधेति ॥ अतः काकतीन्द्रात् । गन्धसिन्धुरान् गन्धगजान् । लक्षणमुक्तं नाटके । न्यूनेनाधिकपरिवृत्तिमुदाहरति—उपायनमिति ॥ अधिकेन न्यूनपरिवृत्तिमुदाहरति—प्रतापेति ॥ अनन्तराल-

अथ शृङ्खलान्यायमूलालंकारा निरूप्यन्ते ।

कारणमालालंकारः ।

पूर्वपूर्वं प्रति यदा हेतुः स्यादुत्तरोत्तरम् ।

तदा कारणमालाख्यमलंकरणमुच्यते ॥

यथा पूर्वपूर्वं क्रमेणोत्तरोत्तरं प्रति हेतुतां भजते स कारणमाला-
ख्योऽलंकारः । यथा—

विद्यया विनयोत्कर्षो विनयेन गुणार्जनम् ।

गुणैः प्रजानुरागञ्च क्रमोऽयं काकतीश्वरे ॥

एकावल्यलंकारः ।

यत्रोत्तरोत्तरेषां स्यात् पूर्व पूर्व प्रति क्रमात् ।

विशेषणत्वकथनमसावेकावली मता ॥

यत्र पूर्वपूर्वं प्रति क्रमेणोत्तरोत्तरं विशेषणत्वं भजते च एकावल्य-
लंकारः । यथा—

प्रतापरुद्रनगरी सुजनैरुपशोभिता ।

सुजनाः स्कीतविभवैर्विभवाः स्वैर्यशालिनः ॥

एतत्स्थापनेनोदाहरणम् । अपोहनेनापि भवति । यथा—

न तद्राज्यं प्रजा यत्र न भवन्त्यूर्जितश्रियः ।

न ताः प्रजाः प्रभुर्यासां ■ स्वयं काकतीश्वरः ॥

कारणमुष्टयस्य संगतिमाह—अथेति ॥ कारणमालां लक्षयति—पूर्वपूर्वमिति ॥
प्रतिशब्दो भिन्नक्रमः । तेन पूर्वपूर्वस्योत्तरोत्तरहेतुत्वे कारणमालैत्यर्थः । तथा
स्याचष्टे—यदेति ॥ विद्ययेति ॥ विद्यादयो विनयादीन् प्रति हेतवः ।
इष्येत्तद्वैपरीत्यावेकावलीं लक्षयति—यत्रेति ॥ पूर्वपूर्वं प्रत्युत्तरोत्तरस्य विशेष-
णत्वं स्थापनेनापोहनेन च द्वैविध्यमनुभवतीत्येकावलीं द्विधा करोति । आद्यमु-
दाहरति—प्रतापेति ॥ अत्र नगरादिः पूर्वपूर्वस्य सुजनाद्युत्तरोत्तरं स्थापनेन
विशेषणत्वं भजते । द्वितीयमुदाहरति—न तद्राज्यमिति ॥ अत्र राज्यादेः पूर्व-
पूर्वस्य प्रजाद्युत्तरोत्तरमपोहनेन विशेषणत्वं भजते । पूर्वपूर्वं प्रत्युत्तरोत्तरस्योत्कर्षहे-
तुत्वेनैकावलीमुक्त्युत्तरोत्तरं प्रति पूर्वपूर्वस्योत्कर्षहेतुत्वे मालाशीपकमाह—यदेति ।

मालादीपकालंकारः ।

यदा तु पूर्वपूर्वस्य संभवेदुत्तरोत्तरम् ।

प्रत्युत्कर्षावहत्वं तन्मालादीपकमुच्यते ॥

यत्र पूर्वपूर्वस्योत्तरोत्तरगुणावहत्वं स मालादीपकालंकारः । यथा—

भाग्यभूमा महीं प्राप्तः काकतीन्द्रभुजं मही ।

भुजः प्रतापमतुलं प्रतापञ्च जगन्त्रयम् ॥

सारालंकारः ।

उत्तरोत्तरमुत्कर्षः सारालंकार उच्यते ।

यथा—

जगत्सु वसुधा भाति तस्यामेकशिलापुरी ।

काकतीयान्वयस्तत्र तस्मिन् रुद्रनरेश्वरः ॥

सकलमुवनसारभूतं प्रतापरुद्रं विषयीकुर्वतश्चिरादस्यालंकारस्य
सार इत्यन्वर्थोभिधानम् ॥

इति श्रीविद्यानाथकृतौ प्रतापरुद्रयशोभूषणेऽलंकार-
शालेऽर्धालंकारप्रकरणं समाप्तम् ।

भाष्येति ॥ अत्र भाष्यातिशयादिर्मिह्यापीनामुत्कर्षः क्रमेण विधी-
यते । परिशेषात् सारं लक्षयति— उत्तरोत्तरमिति ॥ जगद्विस्तारमिति ॥ अत्र
जगदपेक्षया वसुधाया उत्कर्षः । तदपेक्षया एकशिलाया इत्यादिक्रमेणोत्कर्षो
रुद्रनरेश्वरे विश्राम्यति ॥

इति पदवाक्यप्रमाणपारावारपारीणधीमहोपाध्यायकोलचलमल्लिनाथ-
धूरिधनुना विश्वजनीनविद्यस्य विद्वन्मणेः पेह्यार्यस्यानुजेन
कुमारस्वामिसोमपीथिना विरचिते प्रतापरुद्रीयव्याख्याने
रत्नापणाख्याने अर्धालंकारनिरूपणं नाम
अष्टमं प्रकरणम् ॥

॥ अथ मिश्रालंकारप्रकरणम् ॥

अथ संसृष्टिसंकरौ निरूप्येते । यथा लौकिकानामलंकाराणां हिरण्मयानां मणिमयानां च पृथक् सौन्दर्यहेतूनामन्योन्यसंबन्धेन चारुत्वातिशयो दृश्यते तथैव काव्यालंकाराणां रूपकादीनां मिथः संबन्धेन सौन्दर्यातिशयः प्रतीयते । स च संबन्धो द्विविधः— संयोगरूपः समवायरूपश्चेति । संयोगे तिलतण्डुलन्यायः । समवाये क्षीरनीरन्यायः । तिलतण्डुलन्यायेन संबन्धे संसृष्टिः । क्षीरनीरन्यायेन संबन्धे संकरः । अनयोः पृथक्चारुत्वातिशयहेतुत्वादलंकारधुरन्धरत्वम् । न तु पूर्वोक्तालंकारशेषता । तत्र प्रथमं संसृष्टिर्निगद्यते ।

संसृष्टिः ।

तिलतण्डुलसंश्लेषन्यायाद्यत्र परस्परम् ।

संश्लिष्येयुरलंकाराः सा संसृष्टिर्निगद्यते ॥

यत्र तिलतण्डुलन्यायेन परस्परसंबन्धा रूपकादयो भवन्ति सा संसृष्टिः । सा त्रिविधा—शब्दालंकारगतत्वेनार्थालंकारगतत्वेनोभयालंकारगतत्वेन च । शब्दालंकारसंसृष्टिर्त्रिधा—

शुभ्रभृत्संभ्रमगन्धसिन्धुरघुरानिर्दारितोर्वीतला-

स्त्वङ्गुत्तुङ्गुरङ्गमप्रतिभया द्राक्स्यन्दनस्यन्दनाः ।

एकैकालंकारनिरूपणानन्तरं मिश्रालंकारनिरूपणं प्रतिजानीते—अथेति ॥ लक्ष्मणालंकाराणां क्वचित् सहभावे किं पार्थक्येन पर्यवसानमुत्तालंकारान्तरत्वमिति विचार्य लौकिकालंकारन्यायेनालंकारान्तरत्वं सिद्धान्तयति—अथेति ॥ हिरण्मयानां सौवर्णानाम् । दण्डिनायनादिसूत्रेण निपातनात् साधुः । पृथक् मिथः संबन्धाभावेऽपि सौन्दर्यहेतूनां मिथः संबन्धे चारुत्वातिशयस्तथैव रूपकादीनामिसर्यः । सौन्दर्यातिशयहेतोः संबन्धस्य द्वैविध्यमाह—स चेति ॥ उत्कटभेदः संयोगरूपः । अनुत्कटभेदः समवायरूप इत्यर्थः । आद्ये तिलतण्डुलन्यायेन संसृष्टिः । द्वितीये क्षीरनीरन्यायेन संकरः । अनयोः पृथगुपादानं न पूर्वशेषत्वमिसर्यः । तत्र प्रथममुत्कटभेदनिबन्धनां संसृष्टिं लक्षयति—तिलेति ॥ तस्यान्तेषां मिश्रगमाह—सेति ॥ शब्दालंकारसंसृष्टिमुदाहरति—शुभ्रमिति ॥

तीव्रारम्भसमुद्यदुद्भटभटाटोपस्फुरद्विस्तटा

निःसीमाः प्रसरन्ति रुद्रनृपतेजैत्रप्रयाणोद्यमाः ॥

अत्र छेकानुप्रासवृत्त्यनुप्रासयोः संसृष्टिः । अर्थालंकारसंसृष्टिर्यथा

काकतीन्द्रचमूर्धसे महिमानमुदन्वतः ।

प्रसते या द्विषदूपध्वजिनीस्तटिनीरिव ॥

अत्र निदर्शनोपमयोः संसृष्टिः । उभयसंसृष्टिर्यथा—

प्रतापरुद्रदोर्दण्डो मण्डलाग्रेण मण्डितः ।

दृश्यते समरे वीरैरुत्फणः फणावानिव ॥

अत्र वृत्त्यनुप्रासोपमयोः संसृष्टिः । अथ संकरो निरूप्यते ।

संकरः ।

क्षीरनीरन्याद्यत्र संबन्धः स्यात् परस्परम् ।

अलंकृतीनामेतासां संकरः स उदाहृतः ॥

यत्र क्षीरनीरन्यायेनालंकाराणां मिथः संबन्धो भवति स संकरः ।
तस्याङ्गाङ्गिभावेन संदेहेनैकवाचकानुप्रवेशेन च त्रैविध्यम् । तत्राङ्गा-
ङ्गिभावसंकरो यथा—

उद्यद्ब्रंहितगर्जितैर्द्विपघटाकादम्बिनीसंघमैः

क्षोणीभृत्कटकोपरोधपटुभिः प्रावृद्धविहारा इव ।

शत्रुस्त्रीबहुलाश्रुवृष्टिशमितक्ष्माचक्रतापोदया

यात्राः काकतिवल्लभस्य जगतामानन्दभातन्वते ॥

शुभमल्लप्रभा क्षीप्यमानसंरम्भा ये गन्धस्निधुराः गन्धगन्धाः तदुरया तद्गारेण
निर्दारितं निर्भिन्नमुर्वीतलं येषु तथोक्ताः । त्वङ्गद्विः लवमानैस्तुत्तुरङ्गमैः
प्रतिभया भयंकराः । द्राक्स्यन्दनाः क्षीप्रभावनाः स्यन्दना रथा येषु ते तथोक्ताः ।
अत्र पुरपुरा भटभटेत्यत्र छेकानुप्रासोऽन्यत्र वृत्त्यनुप्रासश्च संसृज्यते । अर्थालं-
कारसंसृष्टिमुदाहरति—काकतीन्द्रेति ॥ उदन्वतो महिमानं घटा इत्यत्रात्मव-
हर्भयोगेन प्रतिबिम्बकरणशेषाभिदर्शना । तस्यास्तटिनीरिवेत्युपमायाश्च परस्पर-
नैरपेक्ष्यात् संसृष्टिः । उभयसंसृष्टिमुदाहरति—प्रतापेति ॥ संकरं लक्षयति—
क्षीरेति ॥ यत्रालंकाराणां क्षीरनीरन्यायादनुत्कटमेवः संबन्धः स संकर इत्यर्थः ।
तस्य त्रेधा विभागमाह—तस्येति ॥ क्रमेणोदाहरति—उद्यदिति ॥ क्षोणी-
भृत्कटकानां वैरिभूताल्लराजधानीनामन्यत्र पर्वतनितम्बानामुपरोधपटुभिर्निते-

अत्र यात्राः प्रावृद्धविहारा इवेत्युपमालंकारेण द्विपघटाकादम्बिनीत्यत्रोपमा प्रसाध्यत इति सजातीययोरङ्गाङ्गिभावः । कादम्बिनीव द्विपघटेति समासाश्रयणात् । क्षोणीभृत्कटकपरोधेत्यत्र स्लेषमूलातिशयोक्तिः । विजातीयसंकरो यथा—

प्रतापरुदस्य कृपाणधारा प्रत्यर्थिफालेषु पतन्त्यमन्दम् ।

प्रक्षालनायेव कृतस्य धात्रा तद्वर्तिनो दुर्लिपिकल्मषस्य ॥

अत्र प्रक्षालनायेवेत्युत्प्रेक्षया दुर्लिपिकल्मषस्येत्यत्र रूपकं प्रसाध्यत इति विजातीययोरङ्गाङ्गिभावः । एकवाचकानुप्रविष्टसंकरो यथा विजितारिपुरो भूतौ विलसत्सर्वमङ्गलः ।

भुवि शंभुरिवाभाति काकतीयनरेश्वरः ॥

अत्र विजितारिपुर इत्यर्थसान्ध्यादुपमा विलसत्सर्वमङ्गल इति

घनसमर्थः । 'कटकं बल्ये सानौ राजधानीनितम्बयोः' इति विश्वः । शम्भुर्बहुलाक्षुर्वृष्टेव शमितः स्माचक्रतापोदयो भूमण्डलसंतापातिशयो भासु तास्य-योक्ताः । दुष्टनिग्रहेण भूभागेऽवतरतीति भावः । सजातीयसंकरं योजयति—अत्रेति ॥ उपमा प्रसाध्यत इति ॥ रूपकत्वे द्विपघटारूपविषयस्थगने कादम्बिनीरूपोपमानस्य सविशेषणत्वं नोपमेयस्य । अतोऽधिकोपमं नाम दोषः स्यात् । तस्मादुपमा प्रसाध्यत इति भावः । यात्राः प्रावृद्धविहारा इवेत्यस्या अनुप्राहरवादङ्गित्वम् । द्विपघटाकादम्बिनीत्यस्या अनुप्राहरवादङ्गित्वम् । अतोऽनयोरङ्गाङ्गिभावेन संकरः । अङ्गिनोः अन्योन्यं चमत्कारहेतुत्वाम्बिभगेऽतिरामणीयकं द्रष्टव्यम् । तर्हि द्विपघटाकादम्बिनीत्यत्र केन समासेनोपमालाभ इत्याकाङ्क्षायामाह—कादम्बिनीव द्विपघटेति ॥ 'उपमेतं व्याघ्रादिभिः' इति समासः । अभ्युक्ष्यमाह—क्षोणीभृदिति ॥ क्षोणीभृत्कटकशब्देन यात्रुराजधानीपर्वतनितम्बयोरभिधानाच्छ्लेषः । उभयोरभेदाप्यवसायात् स्लेषमूलातिशयोक्तिरित्यर्थः । इयं च द्विपघटाकादम्बिनीत्यत्रोपमाया अङ्गम् । तेनातिशयोक्त्यनुगृहीतया तया यात्राः प्रावृद्धविहारा इवेत्युपमानुगृह्यत इति फलितम् । विजातीयसंकरमुदाहरति—प्रतापेति ॥ कृपाणस्य धारा कोटिरुदकधारा च । अमन्दमनल्पम् । तद्वर्तिनः प्रत्यर्थिफालवर्तिनो दुर्लिपिरेव कल्मषं पङ्कं तस्य क्षालनायेवेति फलोत्प्रेक्षा । अत्र क्षालनयोग्यस्य कल्मषस्य प्राधान्यं रूपकेणैव सम्भ्यते नान्यथेत्युत्प्रेक्षया रूपकं प्रसाध्यत इति रूपकोत्प्रेक्षयोर्विजातीययोरन्योन्यसापेक्षत्वादङ्गाङ्गिभावेन संकरः । एकवाचकानुप्रविष्टं संकरमुदाहरति—विजितेति ॥ योजयति—अत्रेति ॥ विजितारिपुर इत्यत्र शब्दपरिवृत्तिसहि-

शब्दसाम्यात् श्लेषश्च शम्भुरिवेत्येकस्मिन्निधिशब्देऽनुप्रविष्टौ । संदेह-
संकरो यथा—

जातः प्रतापरुद्रेन्दुः काकतीयान्वयाम्बुधौ ।

धत्ते जनचकोराणां प्रसादज्योत्स्नयामृतम् ॥

अत्र काकतीयकुलाम्बुधौ इत्यादौ रूपकोपमयोः संदेहसंकरः ।
काकतीयान्वय एवाम्बुधिः काकतीयान्वयोऽम्बुधिरिवेति समासद्वय-
संभवात् । न चात्र साधकं बाधकं वा प्रमाणमन्यतरस्यास्तीति
संदेह एव पर्यवस्यति । साधकबाधकप्रमाणसंभवे तु संदेहनिवृत्तिः ।
अत्र साधकं यथा—

प्रतापरुद्रनृपतेः पारिजातात् समुद्भवाः ।

वतंसयन्ति दिङ्मार्गो मधुराः कीर्तिमञ्जरीः ॥

अत्र कीर्तय एव मञ्जर्य इति रूपकालंकारे वतंसयन्तीति साधकं
प्रमाणम् । अवतंसीकरणेनाभेदप्रतीतिः । बाधकं यथा—

काकतीन्द्रस्य निःसाणध्वनौ दिक्षु विजृम्भिते ।

व्याकुलीकृतसत्त्वोऽभूत् प्रतिपक्षबलार्णवः ॥

ण्टुत्वादर्थसाम्यम् । विलसत्सर्वमङ्गल इत्यत्र तदभावाच्छब्दसाम्यम् । तावुप-
माश्लेषावेकस्मिन्निधिशब्देऽनुप्रविष्टौ । तस्योपमोपकारित्वादिति भावः । संदेहसं-
करमुदाहरति—जात इति ॥ योजयति—अत्र कुलाम्बुधाधिस्यादौ...
समासद्वयसंभवादिति ॥ मयूरव्याघ्रकाशीनां चाकृतिगणत्वादूपकोपमितस-
मासद्वयसंभवादित्यर्थः । तन्वत्रामृतदानस्य चन्द्र एव प्रसिद्धत्वात् प्रतापरु-
द्रेऽपि संभवात् उपमाया बाधकाभावात् । तेनात्र रूपकोपमयोः
संदेह एव पर्यवस्यतीत्याह—न चेति ॥ साधकमनुकूलं बाधकं प्रति-
कूलम् । तत्सङ्गावे संदेह एव निवर्तत इत्यर्थः । तर्हि कुत्र साधकं कुत्र
वा बाधकमित्याकाङ्क्षायां क्रमेण दर्शयति—प्रतापेति ॥ प्रतापरुद्रतृपति-
रूपात् पारिजातात् । वतंसयन्तीत्यत्र ‘वष्टि भागुरिरश्लेषमवाप्योरुपसर्गयोः’
इत्यकारलोपः । अत्र वतंसीकरणे मञ्जरीध्वेवानुगुणमिति रूपकपरिग्रहे साधक-
मित्याह—अत्रेति । तद्योषोद्वलकमाह—वतंसीकरणेनाभेदप्रतीतिरिति ॥
न पुनरुपमायासिन्वेदामेदप्रतीतिरिति भावः । बाधकं दर्शयति—काकती-
न्द्रस्येति ॥ दिक्षु निःसाणध्वनौ विजृम्भिते व्याप्ते सति । प्रतिपक्षबलमेवार्णवो

अत्र प्रतिपक्षबलार्णव इत्युपमाया व्याकुलीकृतसत्त्व इति बाधकं
प्रमाणम् । 'उपमितं व्याघ्रादिभिः सामान्याप्रयोगे' इत्यनुशासनेन
सामान्यप्रयोगस्योपमायाधकत्वात् । अतः पारिशेष्याद्रूपकालंकारः ।
एवं यथासंभवमन्येषामलंकाराणां संसृष्टिसंकरौ बोद्धव्यौ तत्र तत्र
प्रबन्धेषु ॥

इति श्रीविद्यानाथमहोपाध्यायकृतौ प्रतापसूत्रयशोभूषणेऽलंकार-
शास्त्रे मिश्रालंकारप्रकरणं समाप्तम् । प्रतापसूत्रीयं
नामालंकारशास्त्रं समाप्तम् ॥

व्याकुलीकृतानि कलुषीकृतानि सत्त्वान्द्यन्तःकरणानि प्राणिनश्च यस्य स
तथोक्तः । बाधकं योजयति—अत्रेति ॥ प्रतिपक्षबलमर्णव इत्युपमितसमासस्य
व्याकुलीकृतसत्त्व इति सामान्यप्रयोगस्य बाधकत्वात् परिशेषात् रूपकमेवेत्यर्थः ।
अलंकारान्तरसंकरसंसृष्टिप्रपञ्चः प्रबन्धान्तरेषु द्रष्टव्य इत्याह—एवमिति ॥
विवेकिनामेतावतैवेतरदपि सुबोधमिति विस्तरशीलस्मिरस्माभिरुपरम्यत इति
सर्वमवदातम् ॥

जगति निखिलविद्यासिन्धुमुद्धिधयानां
परभणितिपरीक्षा युज्यते सज्जनानाम् ।
तदिह मम निबन्धे दूषणं भूषणं वा
भवति यदि विदग्धैस्तद्वयवश्यं विमृश्यम् ॥

इति पदधाक्यप्रमाणपारावारपारीणश्रीमहोपाध्यायकोलचलमहोपाध्याय-
सूरिमनुना विश्वजनीनविद्यस्य विद्वन्मणेः पेद्दार्थस्यानुजेन
कुमारस्वामिसोमपीथिना विरचिते प्रतापसूत्रीयव्याख्याने
रत्नापणव्याख्याने मिश्रालंकारनिरूपणे नाम
नवमं प्रकरणम् ॥

पञ्चबन्धः ।

(पृष्ठ २५१)

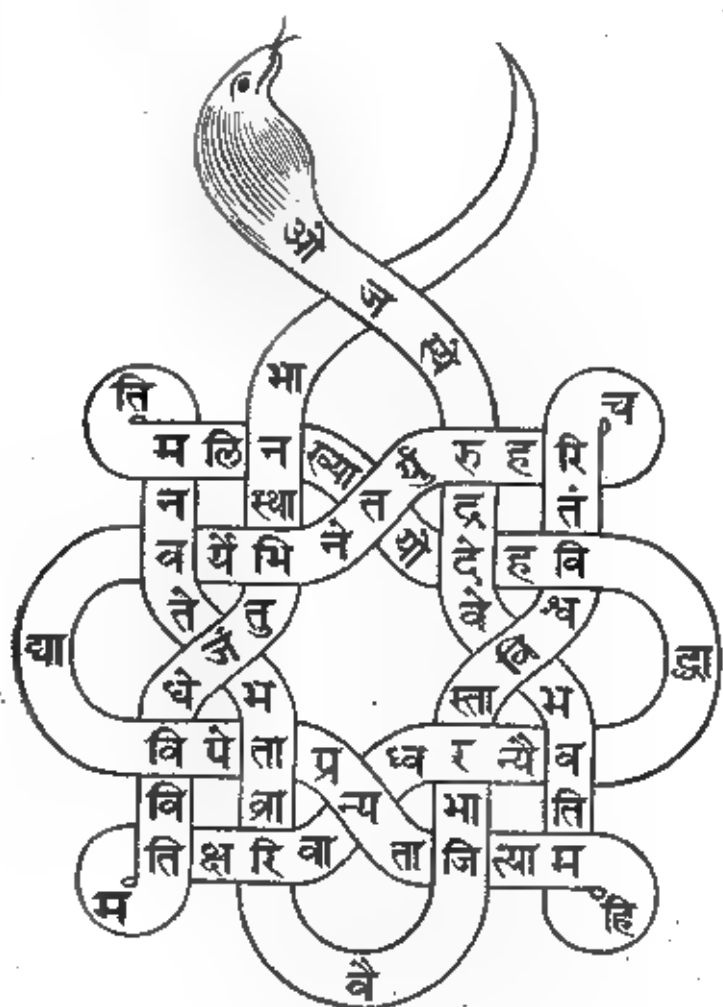
चक्रबन्धः ।

(पृष्ठं २५२)

नागबन्धः ।

(पृष्ठ २५२-३)

॥ लक्ष्यश्लोकसूची ॥

	पार्श्वम्		पार्श्वम्
असर्वगवैदुर्वीर	२२३	आगेहुं णरणाहं	१७७
अज्ञाः सङ्गरमीरवः	१३२	आदिष्टा कुलदेवता	१४१
अज्ञेषु जीर्णेषु विभूष	२०१	आमूलात्कलिता	१२१
अद्यान्वयः काकति	१३९	आरुढे वरवीररुद्र	१४५
अध्यधःपरिसंछिष्टाः	२४०	आरोहता रुद्रनरेश्वरेण	३०६
अनन्यसाधारणदानशौण्डे	२८५	आलानं तरसा निपात्य	१३४
अधजुर्भामिभिजणो	१८१	आविष्कुर्वन्ति मुरजाः	९४
अन्धक्षमाभृत्सुभटास्ति	२९०	आशामण्डलकूलमु	२३७
अन्योन्यभाषणमनज्ञ	१९९	आशासु प्रशमित	३२०
अपारकृष्णानिवेः	३०३	आशिषां विषधूमाणां	२८५
अपूर्वार्थस्त्रापागुरु	२९४	आसजेऽपि सहोत्सवे	४५
अप्राप्य सेवावसरं	६३	आसजेऽपि सहोत्सवे	२०४
अब्दाद्भुतान्विना	५९	आस्तां जयाशा रिपु	३०७
अमयं याचमानानां	६२	आस्तां भृगाक्ष्या गृह	१७६
अभिप्रेतपदावाप्तः	२१७	ईशानं समया जगत्प्रति	३००
अभ्यापत्तन्तीरमितः	१२०	ईषदङ्कुरितविभ्रम	२८
अमरः सार्वभौमोऽपि	३०१	उग्रः सपत्नेषु गुणेषु	२७७
अमन्दानन्दनिष्यन्द	२३५	उग्रैः काकतिवीररुद्र	२९८
अमी पारेसरस्तीरं	२२९	उत्क्षिप्योरिक्षिप्य पादौ	११९
अम्बिकारमणस्थाङ्गि	२१७	उदन्वानिव गम्भीरः	२५५
अरभ्यमहिषोदग्र	२३१	उदाररीत्या भुजया	२८२
अरप्यवासार्जितमान्धवाद्यु	२८५	उद्गायन्ति शरद्विशकर	११०
अरे भूपास्वापाम्	१८३	उद्दामद्विरदौघदानलहरी	२३७
अवतरति वीररुदे	२८	उद्दामोद्यतविक्रमे	२५८
अविज्ञातायातं स्वम	१९३	उद्यत्तोभरढामराः	११८
असतामुष्णभानूष्ण	२६४	उद्यतोःस्तम्भस्त्रज्ञ	४८
अद्विधाईए गुणेहि	१७५	उद्यद्गृहितगर्जितैः	२९
आवच्छिद्य एव पिष्ट	१७६	उद्यद्गृहितगर्जितैः	३४१
आग्राम क्रिणान्	१११	उद्येजिता रुद्रनरेश्वरस्य	३२४
आधाय मुरभेयोनिभू	२३०	उद्येक्ष्यचतुरर्णवीकल	१२७

पार्श्वम्	पार्श्वम्
चन्द्रेक्षत्तुरर्णवीकलकलो	२७६ काकतीयकुले लक्ष्मी ३२२
चन्द्रस्तर्कैर्मध्यमलोक	१०७ काकतीयनेरन्द्रस्य कीर्ति ४७, २३९
अपायने गजास्त्रादि	३३७ काकतीयनेरन्द्रस्य यशो ७
उरोमाश्रोत्सेधं भवदपि	१७१ काकतीयनेरन्द्रस्य राज्य ११२
उषह इला बहुव्याए	६३ काकतीयपतिशौर्य ३३३
एअसिलामहिलार्ण	६८ काकतीयप्रतापोष्म २८६
एष जिष्णुविहारोऽपि	३०२ काकतीयप्रवीपोऽयं १२३
एष विन्ध्याचलः	२२९ काकतीयविभोः कीर्ति ६०
एसो सधं राजो	६४ काकतीयविभोः कीर्ति २५६, २७६
ओजस्ये रुद्रदेवे	२५२ काकतीयविभोः कीर्त्या ३१९
ओसरइ सहीहि त्रमं	६१ काकतीयस्य दुग्धान्वेः २७२
ओजस्यं महदन्यदेव ४४, १६८, २८७	काकतीयामिजातोऽयं ३३४
ओजस्यं यदि वर्ण्यते	६६ का नाम गणनास्माहु २१९
कयमपि गमयित्वा	१७७ कान्तारवासस्तसाः ६४
कदाचित्कल्याणे	१०६ काम्मोजाः क्षतकुम्भिनी १३३
कपोलफलकावस्याः	२८३ कालाहिः किमयं ३७५
करालः काकतीन्द्रस्य	६७ कालिज्ञाश्च निवीद १४८
करिकुम्भौ स्तनावद्य	२२७ किमयं व्युत्पत्तिस्तव ३२८
करोदध्रेण महत्तां	११७ किमेष नवमो हरिस्त्विति २५६, २७४
कलापूर्णे निर्य	२९१ किं कल्पद्रुममञ्जरीक्षज २७५
कल्याणी सकलापि	१४१ किं शु धर्ण कुलविज्ञा ३२८
कस्ते सुन्दरि वर्तते	२९७ किं नामाचरिते तपः १८
कस्त्वं शुभाखिलाज्ञ	६२ किं भारईए सुव्वह ९६
कस्तु किए केण किञ्च	१९० किं मण्डनं त्रिलोक्याः ३२६
काभइपुरेत्यलाओ	१७१ किं राज्येन शमोन्मुख ११३
काकतिक्षमापतेजैश्च	२६० किं लब्धं चतुराननेन १६९
काकतिक्षमापतेर्दृष्टिः	६७ किं लोकधवलोभार्थं ९८
काकतीन्द्रकृपादृष्टि	३१२ किं वा क्षौमवितानं ३२७
काकतीन्द्रचमूर्धते	३४१ किरीटमाधिक्यमयूख २७४
काकतीन्द्रद्विषत्कान्ता	३१३ कीर्तिः काकतिवीरस्य २५४, २८१
काकतीन्द्रस्य निस्साण	३४३ कीर्तौ प्रतापरुद्रस्य २८
काकतीन्द्रो रणे भाति	२६४ कीर्तौ प्रतापरुद्रस्य ३२२
काकतीयकुलाम्भोधेः	३८ कुतः कान्तारवृत्तीनां २१७

	पार्श्वम्		पार्श्वम्
कुतः शुष्मदपा नयः	२२६	गुहा गुहाणि शबरा	२२६
कुतो वैसुख्यमस्मात्	२२४	गेहह कावङ्गाहे	१९१
कुन्दति कुमुदति हंसति	२६७	गोद्वीए महिलार्ण	१८४
कुलघटुष्णए ण जुजह	१८९	गोतगिरिसिहर	११५
कूर्मवच्छेषवद्गोत्र	२५८	गोष्ठीमिः परितोषयन्	१२
कूर्मेन्द्रपक्षगाधीश	३०९	यकारित काकतीन्द्रस्य	२८४
कैलासदुग्धार्णवयान	२९९	चन्द्राननाः कटाक्षैर्नः	२२८
को वा शत्रुग्रहण	१८१	चन्द्रास्ये कयम	१९७
को संसजो महिअले	१८४	चातुर्यं किमु वर्ण्यते	१३
क्षौसत्यासीत्प्रथम	१२	चिंततीए णरेंदे	१९८
क्षीलादीयति गोत्रशैल	२६१	चिह्नान्यस्य पदान्जयोः	१५३
क भूपालस्तादृगिभय	३०७	छिन्नोद्यद्देविरी	१२९
कापि कापि कलिङ्गमालव	३०४	जयस्तु वज्रधा भाति	३३९
क्षामक्षाममुखाः कान्ताः	२२२	जगच्चा भूयांसि	२३६
शुन्वेच्चन्विषु संभ्रमात्	१६६	जयश्रियामाश्रयतामुपेतः	२८४
क्षोषीपाणिग्रहणसमये	२९८	जयश्रीवासपदास्य	२७९
क्षोणी विप्रतु भूसृतः	३११	अह जह हसद्	१९४
क्षोणी रुदनराधीशे	३२७	अह तह व होडु	६२
क्षोणीरक्षणवक्षिणाः	२९, ५२, २३८	जह हरिचंदस्त भुए	११५
क्षणे जुज्जविर्जिमिष्ट	२९, ५२	जागर्तु राजशब्दोऽयं	१५२
खड्गाचातनिकृता	४४	जातः प्रतापक्रेन्दुः	३४३
गच्छाग्रे सखि का	२२	जाता मये संप्रति	२८४
गमिअं कह कह वि	१९६	जिधमक्षणरुनसारो	१७२
गाढालिङ्गनसंभर्द	१०१	जित्त्रैलोक्यलावण्या	१८८
गाथा ह्वार्णवा जाता	३९१	जित्तमवनविलासं	४३
गाम्भीर्यमौजसमनर्गळत्वं	३२५	जित्वा प्रतीचीमथ	१३०
गामन्तीरनुभोदते	१४, १४५	जिष्णुनिन्द्रः क्षितिभुजां	२५०
गुणा गुणास्ते मय्यन्ते	२५०	जिष्णुरेष भुजस्तम्भ	६४
गुणालंकारश्रीकृत	२०८	जीर्णकाननसंक्षीर्णं	२२०
गुणालंकाराणां रस	२७	जेतुः काकतिभूमर्तुः	३६
गुणैस्तथाकर्षं मम	१८६	जेतुः काकतिवीररुद्रवृष्टेः	४८, २३६
गुरुभणसनिहमि	३३५	जेत्रा काकतिवीररुद्र	१२४
गुरुप्रमाणेन तिजेन	२९४	ज्ञात्वाप्यनूपुरीन्द्रस्य	२२९

पार्श्वम्		पार्श्वम्	
ज्योत्स्नोयन्ति सुधीयन्ति	२६२	दिक्षा जेतुर्विश्वप्रसूत	२८२
ज्वलत्प्रतापरौद्रोऽपि	३०२	द्विस्तुत्तरस्यां नेधीयान्	२३१
ज भुण्डु अण्णोति	१७५	दुग्धानवशतायेव	२८६
जरणाह चंदधवले	१७३	दुग्धानववीयस्यम्भोधीन्	२६०
तत्तर्कं यस्य परः पुमान्	३०	दुर्द्धा प्रतिपकाना	२२४
तथा समालोकनकौतु	१७९	दुष्टोऽपि महतां संगत	३२४
तपोविशेषैः प्रथितैः	३५	दूरादाकर्ण्य विश्वप्रसू	४४, १६७
तं सुजातं समुदीक्ष्य	९८	दूरोह चंदसिद्धि	१९७
तद् गिलणो तद्	१९६	दृष्ट्वा पश्यसि केवलं	२०
तद् तद् अणुणर्वतो	२३	दृष्ट्वा काकतिवीर	५९
तादृक्पालनसामर्थ्य	२५९	दृष्ट्वा रुदनरेन्द्रं	१७९
तादृक्स्वप्नस्येक	८	दृष्ट्वा स्वप्ने कुपित	१८९
तेजःपर्यायहरचोः	९७	देयास्तिस्रिं महालक्ष्मीः	९३
तेजोऽहं वहद् मही	१७४	देवे काकतिवीररुदनृपतौ	३३०
तैस्तैर्महीपालनसंविधानै	२५९	दोरासीविषजिह्वा	२७२
त्रायस्वेत्यनुवाद एव	१५३	द्विषेक्षरद्विर्धरणी	२६७
त्रासान्वकारमध्याह्नाः	२७३	धर्मद्विषामर्थमुषां न	३०१
त्रैलोक्यप्रथमान	२४	धर्मालम्बसमुच्छ्रिता	१३
त्रैलोक्यप्रथमान	३२९	धर्मोऽर्थ इव पूर्णश्रीः	१४
त्रैलोक्यसरोऽपि	३२६	धर्मोऽर्थ इव पूर्णश्रीः	२५६, २६८
त्वया दारैरुदारश्रीः	९९	घातमिष्कणोऽसि	१६५
दहधालिगणणिन्मर	१७२	धावत्पादातपादा	११७
दट्टुमणा वि न पेक्खइ	३२०	धावन्मृगेषु संभ्राम्यत्	२२५
दन्तिन्यूहमुपायनी	१३८	ध्वजाग्रे काकतीन्द्रस्य	३३३
दम्भोलिसंरम्भमहाजि	२८३	न तद्राज्यं प्रजा	३३८
दरहसिधगन्मिणाहं	१९५	न नित्यमस्मिन्परि	२८५
दंष्ट्रायां कुहना	३३४	नरेन्द्रमौलि न वधं	३१७
दाक्षिण्यं त्वयि दक्षता	२३८	नर्मोक्त्यैव निमन्त्रिता	१९
दातुः काकतिबंधमण्डन	४९	नल्लहुषदिलीपधर्मपुत्र	३०३
दाधानलेनधनं सयः	२२८	न कङ्कान्या तादृगुण	२२
दिष्टा कमलासती	२४१	न संशृणुमहे हन्त	२१८
दिनकृति कुसुदैर्लौ	३१३	नाय प्रतापकृतस्य	३१८
दिने दिने रुदनराक्षिपस्य	२९०	निन्दन्तव्य कुरुक्षियः	२०३

पार्श्व

पार्श्व

निर्मयदिमनोमयो	१९१	प्रतापः काकतीन्द्रस्य	२४९
निर्मल कुलभुवने	२२६	प्रतापस्य इत्येषा	२२३
निस्त्राण्यनिमाकलय्य	१८०	प्रतापस्य एवैकः	३११
मीराप्रयन्त्यधुरी	१४८, २५५	प्रतापस्यदेवस्य गुण	२९१
चूर्न फालेषु लाटानां	२२७	प्रतापस्यदेवस्य गुणा	७
चूर्न मिश्रभराधार	२८२	प्रतापस्यदेवस्य पाद	२६०
तृपाः प्रणतमूर्धनिः	२६६	प्रतापस्यदेवस्य मण्डला	२७७
तृपाः प्रतापस्य	६७	प्रतापस्यदेवाङ्गिनस्य	२९९
तृपेषु शिक्षाविधिदण्डचारं	२६१	प्रतापस्यदेवेन	२८५
पणभकुविआ निरेण	१८६	प्रतापस्यदेवोऽयं	२३४
पत्युः काकतिनाथस्य	३६	प्रतापस्यदोर्दण्डो	३४१
पुद्गलस्यकौडारमित	१९९	प्रतापस्यद्वनगरी	३३८
पदे पदे स्थलन्तं	१११	प्रतापस्यद्वपते काक	१४४
पद्माकरोऽपि विलसति	३०१	प्रतापस्यद्वपतेः पारि	३४३
पद्मोक्षसङ्गमात्र	२७२	प्रतापस्यद्वपतेरभे	३०६
परिहासेऽप्यनौचित्यं	१३	प्रतापस्यद्वपतेरपारे	३७९
पवनेनानुकूलेन	१२०	प्रतापस्यद्वपतेरहो	३१९
पद्मलवध्यानालोक्य	२८२	प्रतापस्यद्वपतेर्जग	२६०
पर्यन्तो भयविह्वलाः	३०३	प्रतापस्यद्वपतेर्धरित्री	३२१
परमन्त्यात्मजदर्श	२६१	प्रतापस्यद्वपतेर्मण्डलाग्र	२५६
पाश्चात्यानां ध्वजेषु	१३०	प्रतापस्यद्वपतौ	३२९
प्रिअमिरहं अतर्हीती	१८५	प्रतापस्यस्य कृपाणधारा	३४२
पिबसहि कहेहि	६८	प्रतापस्यस्य गुणामृतोर्मि	२८१
विप्रा स्वयंभूपति	१३४	प्रतापस्यस्य जय	१८५
पीत्वा मांसोपदंशं	१२८, २०४	प्रतापस्यस्य विगन्त	२०९
पूर्वैः काकतिवंशजैः	१३८	प्रतापस्यस्य दिशां	१८५
पृच्छन्ती दुग्धसिन्धु	२३९	प्रतापस्यस्य नखेन्दुकान्तिः	२८१
पेच्छइ इमं गरिन्दो	३२९	प्रतापस्यस्य भुज	२९९
पेच्छइ सहिओ एसा	१८९	प्रतापस्यस्य भुजान्त	१९६
पेतोमि मणेति मुहा	१८१	प्रतापस्यस्य भुजे	१७८
प्रकाश्ये प्रेक्षेक्ये	२४२	प्रतापस्यस्य महाभिषेक	१४६
प्रकान्तमुर्धधर	१४८	प्रतापस्यस्य महाभिषेक	२८४
प्रचण्डतरदोर्दण्ड	४७	प्रतापस्यस्य रणे	६०

	पार्श्वम्		पार्श्वम्
प्रतापकदः स्खलित	३१८	मृपाः सन्तु चिराय	१५२
प्रतापकद्रेण पराजितानां	३०५	मृशत्सुताभहादेवौ	९४
प्रतापकद्रेण रणे	३३७	मृमेरकल्पवृहत्वात्	२८२
प्रतापकद्रे नृपमौलि	१८३	मृरस्तु संपन्न	१५४
प्रतापश्रीतुल्यं कश्चिदपि	२६४	मृरेव भुवनं देवः	३२७
प्रतिभूपालशुद्धान्त	३२२	मृतात्मा गुणरजौघैः	२९२
प्रत्ययप्रसरत्प्रताप	५२	भोजा व्यर्थमुजायुधाः	१३३
प्रभवे काकतीन्द्राय	२१९	भषिताद्वैरिवाराशेः	२७०
प्रभाविताशवल्ल्यान्तरालः	२७०	मदस्त्वृता नर्तितकर्णताल	२९७
प्रत्येभ्यः कुलभूमतामपि	१४६	मनूपदेशाः क गताः	२१६
प्रासादगर्भवलनीधु	२०१	मन्यानाचल एवैकः	३११
प्रियमानीय मानिन्या	१८४	मन्यानाचलमूल	३७
प्रियां सर्वसदां	२१	महीमहीनविभवे	२४८
शले चलति संभ्रम	११८	महुराह दहणरवह	१९१
बहुवल्लहो सु राधा	२९६	मातः कथं काकति	२८८
बाष्पान्मुक्तिभनेत्राणि	२३०	मातभरिति वत्स	९९
विभ्रत्युर्ध्वधुरां गुर्वी	३०६	मानेन महतास्मान्नि	२२१
विभाणान् कवरीर्वृता	१६५	मा भूदेकर्णवं विश्वं	२२८
वृंहमाणगजाकीर्णाः	१२०	मांसकीकससंकीर्णाः	४६
वृंहमाणगजाकीर्णा	२३७	मा होदु कस्त वि	१८८
अस्मन् मेरुगिरौ	२८८	मुखैः सहस्रेण फणी	१४
भणइ अ अस्मगवत्थं	१७५	मुग्धे कस्तव वर्तते	२०२
भद्रां कौतुकवेदि	९३	मुग्धे यन्मनसोऽपि	२५
भद्रासनाध्यासिनि	३०९	मुधालुधावनं जातं	२३०
भद्रासनानि दृषदः	२२५	मुनी लोपासुद्रासुद्रि	१३०
भाह गलेण किञ्जुञ्ज	३०९	सुरारैवः पूर्व	९
भाईरहिण जलगिही	३१०	मूर्धानो यूयमास्थाकाः	५८
भाग्यभूमा महीं	३३९	मोहसिसिरोवजारा	१९८
भाग्यं मध्यमल्लेक	२३५	म्लानापि भूयतां	३२३
भावे स्थामिनि वर्ध	२११	यत्काकतीयनृप	१४७
भासानिवोधप्रदयादि	२५८	यत्तेजःप्रतिपक्षभूप	३०
भूपाः प्रतापकदस्य	३२४	यत्पूर्वं सरसीषु पद्म	१७९
भूपालाः क्रियतां मूर्धा	३२८	यया रुचां सामिनि	२५९

	पार्श्वम्		पार्श्वम्
यद्वेहे कलकण्ठनादमधुरं	९६	राज्ञो यादववंश	३१६
यद्वेदात्प्रभुसंमिताय	४	राक्षियामत्रयपरिमिता	२३
यशःश्रियः काकतिभूपते	२३५	रिपुतिमिरमुदस्यन्	३१२
यशस्विनी पद्मभवसा	३२०	रुहणरेंदस्स गुणे	१८८
यशोत्थामवदाह्व	१३१	रेरे क्षुद्रमहीक्षितः क्षणमितः	२४८
यस्त्वद्गोतमहृत्तरस्य	१५०	रेरे धूर्जर जर्जरोऽस्ति	१६, १३१
यस्मिन्नगन्मज्जलमस्ति	९५	रेरे सेवण कस्तवाय	१६६
याता यस्यासमप्रा	२५१	लक्ष्मीनिवासगृहमि	२५६, २७७
यथाप्राशुषि वीररुद्र	२६९	लक्ष्मीरस्य विलोचनाञ्ज	२००
यात्रारम्भमहेष्वहं प्रयमिका	१२७	लक्ष्मीवीक्षितवैभवस्य	२५२
यात्रारम्भविजृम्भमाण	२७१	लक्ष्मीस्त्वं पुरुषोत्तम	२०२
युदाय समनयन्त	१२८	लक्ष्मीः सद्यनि निर्मरं	१९२
येषां मुखे निजवधू	३३५	लघिममहिलासमर्थ	१९८
यैर्देशभिनिरेष याति	१५१	लच्छी सरई अ	१०१
योऽयं जातस्त्रिलोकी	१०३	लावण्यैकस्त्रनिर्विधातु	१७०
यो रुद्रो रजताचले	१०३	लीलाविभ्रमपूर्वरत्न	२६, ५०
रजोधूमः सेनाव्यतिकर	३२३	लोकास्त्रेकगिरिन्द्रकन्दर	११०
रजंतो मुवणमिदं	३०२	लोके काकतिवीररुद्र	२६३
रणाङ्गणे रुद्रनरेन्द्र	३३१	लोकेषु त्रिषु काक	२३९
रथाः सरमसं	११९	लोकोऽयमविशेषज्ञः	२५५
रथेनास्मिन्मुखायातं	१२८	वदान्यतदमञ्जरीसुरभयः	२३४
रम्यामेकशिलामिधान	३३६	वदान्यो नान्योऽस्ति	१०, २६३
रसास्वादेन तरला	१०२	वपुषा तं नमस्कृत्य	१०६
रसो वाक्यार्थः सन्	२१०	वयमशरणा	३१७
रहः प्रत्यासत्ते हृदय	१९९	वरः प्रतापरुद्रोऽयं	१५०
रागो धर्मे न विषयमुखे	३२७	वंशोऽयं काकतीयानां	२६६
राज्यभीषपरिभोगशंति	१९	वंशोऽस्ति काकतीयानां	२४०
राक्षः काकतिवीररुद्रनृपतेः	३०७	घाणीं मुखेन नेताभ्यां	१९
राक्षः पूजाविधिं धत्ते	३१५	वाहिन्यः काकतीन्द्रस्य	३९
राज्ञा प्रतापरुद्रेण	२६८	विभ्रणंमि पिण्ण	१७३
राज्ञां गर्वाङ्कुरोद्भेदाः	२८३	विजितारिपुरो मूर्त्तौ	४२
राज्ञां मौलिमिभूषणस्रगसका	२७१	विजितारिपुरो मूर्त्तौ	३१६
राक्षि रुद्रनराधीशे	३६	विजितारिपुरो मूर्त्तौ	३४२

	पार्श्वम्		पार्श्वम्
विज्जाओ सकलाओ	३०८	वीररुद्रमयिरुद्र	१९३
विज्जावद्वर्णं अहिअं	११५	वीररुद्रसमो राजा	२६३
मिहापयामस्ते किंषित्	३१८	वीररुद्रस्य भूपाल	२५७
वितरणगुणलीला	४७	वीरस्य रुद्रनृपतेः	२८१
विद्यया विनयोत्कर्षो	३३८	वृत्राराक्षिदिगन्तराल	१२९
विद्याकैरवकौमुदीं	१	व्यर्थोऽष्टार्थार्थ	२१५
विद्यासमुद्रे भुवनैक	५३	व्यर्थो मनोरथो यातो	२२४
विन्यारण्यकृतकुटुम्ब	२२३	शय्याधिरस्थानकृतस्य	१०७
विप्रेर्महलसूक्तिपाठ	१४२	शश्वत्पुत्रीमेकशिलासिधानां	२६०
विभाति काकतीन्द्रोऽयं	३०२	शश्वत्प्रसाधनविधान	२७४
विभाति भूयोरिव	२६६	शान्त्या श्रुतं हिया	२३१
विभुः स्वयंभूरवदच्छुचि	१०७	शासितैर्विनीतानां	१४९
विमुक्ता वल्लभैरेता	२२५	शिला चिन्तारत्नं	२८८
विमुखा देवताः सर्वे	२१४	शुनकैरिव सारङ्गा	२२९
विमुखे सति काकति	२८३	शुभ्रं यज्ञः शौर्य	३३०
विशदिमविलिप्त	५८	शुम्भत्संग्रमगन्ध	३४०
विशीर्णं शतधा चेतो	२२७	शृङ्गारैकरसः स्मरोऽस्तु	१६४
विक्षेकरक्षाजुषि	१८३	शृण्वती प्रियसंदेशं	१७२
विषं कौक्षेयके गृहा	२४०	शेषायते महीं वोढुं	२६३
विष्णोर्विक्षेकवीरस्य	९८	शैलेष्वस्माकमावासो	२२१
विष्वक्प्रतिष्ठापके	१६८	शोणितान्जद्वयः	२१६
विहरद्राजहंसश्रीः	९५	शौर्याणि दैवशान्त्यासन्	२२०
विहाय च गृहांस्तान्वै	२१५	शौर्योभा निरवग्रहः	१७
विहाय वसुधाभिनां	२१५	श्रावं श्रावं खरति	६०
वीतवीडमपास्तमौनं(मानं)	६६, २९२	श्रीकाकतीयनृपतेर्द्विष	२८३
वीप्सा पदभवस्य	२४१	श्रीमत्काकतिवीररुद्र	२३४
वीरं रुद्रनृपालरत्नं	१७	श्रुत्वा काकतिभूभर्तुः	४१
वीररुद्रकृपाणस्य	६७	श्रूयन्ते महवो महा	१४७
वीररुद्रनरेन्द्रस्य अय	२८६	षट् गुणान् सेवते	२४१
वीररुद्रनरेन्द्रस्य यशो	३१३	सह मह मणो विल	१९५
वीररुद्रनृपतौ हृदय	१७८	सणिहिर्वा वि गुरु	१७७
वीररुद्रनृपाद्रीतं	१७३	सदा तेजोमानौ स्फुरति	१०
वीररुद्रमदान्दष्टा	६१	सदशः काकतीन्द्रोऽयं	३१५

	पार्श्वम्		पार्श्वम्
सथोविश्वयमेतलां	२९२	सुरलोभं सुरणाहो	३१०
सन्तु लोके सुवर्णादि	२५४, २६७	सूर्यसोमान्वयामास्य	१४०
संदिग्धे कृपया मृदुः	१६	सेवानम्रनरेन्द्र	९
संनशाध्वमुपाहरथ्य	१४३	सेव्योऽस्तु रुद्रशृपति	२०१
सप्ताङ्गस्फुरदुद्दामदान	२९३	सैषोमा चेति	१०५
सभा स्वयंभूपरमेश्वरस्य	९६	सोऊण सहिसुहादो	१९०
समन्तादुद्गैर्विविध	३२६	सोमार्काभिजनं	१०५
समायाते नाथे प्रमहस्ति	१८०	स्तोके ऋद्धाण्डरन्ध्रे	३०४
समुद्रा इव गम्भीरं	२२२	स्थाने कल्पतरुर्जातः	२८७
संभ्रमैरलमल्पज्ञे	२४	स्थाने तच्छलमर्तिगण्ड	४८
सम्यग्ज्ञामागधवेव	१२३	स्फुरच्छवेतातपत्रश्रीः	२६६
सर्वा काकतिवीररुद्र	२७६	स्मरस्मेरान्मन्वस्मित	४९, १७१
सर्वाङ्गविलसतःसर्वै	१०२	स्रतेजसा परिष्कृत्य	२१
सर्वाङ्गीःफलविश्रमैक	१५०	स्रतेजसा परिष्कृत्य	११६
सर्वेषां काकतीयानां	१४९	स्रष्टेऽप्यामृत्रिताभागां	१४१
सहि एसो रुद्रणिजो	१९५	सभावशिषिरा दहिः	३०२
सहि कप्पूरेण किञ्च	१७४	स्वयंभूस्तात इत्येतौ	११४
सहेलं पश्यन्त्याः	२६	स्वामिन् गोत्रमहीधरात्	५१
सहेलं पश्यन्त्याः	१८९	स्वामिस्तात कुलोत्तम	२४२
सारङ्गकारा लसद्गर्गा	२९५	स्वीकृते पुत्रभावेन	१०८
साहसंशयमैन्दवं	१५१	हन्त निष्करुणो	२२३
सिन्धवे दिङ्मं दह्यन्	१८२	हन्त धर्तामहे वज्र	२१६
सीमाद्रिकुलेषु विहार	२८४	हन्त व्यादाय वक्त्राणि	२२७
सुखार्थिनो महीपाला	२२०	हाराङ्गरागसुभगा	२२२
सुधाप्रवाहति सताम्	२६१	हेमाचलमदौशस्ये	२५९
सुधारसमुचो वाचो	३३७	हे लोकाः पिबत	१४५

CENTRAL ARCHAEOLOGICAL LIBRARY,
NEW DELHI

Borrower's Record.

Catalogue No. Sa4A/Vid/San.-675.

—Vidyānātha.

